C:\Users\Plazma\Desktop\Knhy pdf\Gerrold_David-Valka_s_Chtorrem-4-Cas_pro_jatka.pdb

PDB Name: Gerrold-Chtorr-4-Čas pro jatka
Creator ID: REAd
PDB Type: TEXt
Version: 0
Unique ID Seed: 0
Creation Date: 19.7.2006
Modification Date: 19.7.2006
Last Backup Date: 1.1.1970
Modification Number: 0

David Gerrold

VÁLKA S CHTORREM

Kniha 4. - ČAS PRO JATKA

Jsou dvě věci, které je o chtorranské ekologii třeba vědět:

1) Svým vývojem přesáhla naše možnosti výzkumu a porozumění; proto také přesahuje naše možnosti ji zadržet či zničit.

2) Je nestálá.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

Chtorr podst. jm.:
1. planeta Chtorr, ležící podle odhadů asi 30 světelných let od Země
2. sluneční systém, v němž se tato planeta nachází; v současné době neidentifikovaný
3. ekologie Chtorru; životní systém sestávající ze všech procesů a částí chtorranské ekologie
4. zast. jeden, či více členů vládnoucího druhu planety Chtorr (viz. Chtorran)
5. hrdelní hvízdavý křik chtorranského plže

Chtorranský příd. jm.:
1. tvor, jakýmkoli způsobem spojený s planetou nebo hvězdným systémem Chtorru
2. původem z Chtorru

Chtorran podst. jm.:
1. jakýkoliv tvor pocházející z Chtorru
2. obec. Člen dominantního živočišného druhu Chtorru, červu podobný plž (pl. Chtorrani)

—Výkladový slovník jazyka anglického, Random House
vydání 21. století, rozšířeno.

1. Zápach

„Devadesát procent úspěchu je pouhé zrání."
—SOLOMON SHORT

Bylo to cítit dlouho předtím, než jsme to uviděli.

Zápach se valil přes kopce jako přírodní pohroma. Myslel jsem na obrovská vzdouvající se mračna mikroskopických částic. Myslel jsem na to, jak rozkladné prvky útočí na mé průdušky, na to, jak abnormální molekuly navazují vazby s enzymy v mém krevním systému a v játrech. Myslel jsem na titěrné cizí bytůstky, které si zařizovaly domácnost v mých plicích. Myslel jsem na stěhování na Měsíc. Na cokoli, co by mě odsud dostalo pryč.

Smrad byl téměř viditelný a byl dost silný na to, aby zboural dům. Byl nesnesitelný i potom, co jej

přefiltrovaly masky. Smrdělo to, jako by se všechna špatnost světa shromáždila najedno místo a někdo ji vydestiloval až na kost. Smrdělo to jako hniloba v továrně na voňavky. Smrdělo to jako včerejší zvratky a hořící síra, bahenní plyn a zetlelý sýr. Smrdělo to jako červi a právníci a loňská politika.

„Fuj! Šmarjá! Co to je?" zahulákal jeden z texaských kluků. „To jsme přejeli skunka?"

„Smrdí to spíš jako právník."

„Jakej je v tom rozdíl?"

„Nikdo nechce přejet skunka."

„Vítejte v Mexiku," řekl někdo vzadu. „V zemi tisíců vzrušujících dobrodružství."

„Kapitáne," zeptal se jeden z nováčků. „Už ste někdy cítil něco takovýho?"

Než jsem mohl promluvit, ozval se znovu zezadu zhnusený hlas:

„Je to španělská čtvrť. Tohle je ta největší na světě. Takhle smrděj všechny."

„Jenom dokud nespláchnem všechny gringos." Poznal jsem lehký přízvuk Lopezové. „Tohle jsou zbytky bílýho chleba a majonézy, který do sebe cpete."

„Klídek," řekl jsem. „Máme na starosti jiný věci. Tenhle smrad je dost silnej na to, aby přilákal všechny mrchožrouty odtud až po Waco. Dej to dál. Koukejte se kolem sebe." Oči mi už začínaly slzet, ale neodvážil jsem se zvednout kontaminační kuklu, abych si je vytřel.

Náš samohyb vedl kolonu dalších čtyř vozidel. Jako stádo splašených dinosaurů jsme přeskočili kopce ohlazené erozí. Odlesnění bylo v těchto místech staršího data, zato však pečlivé. Dlouho, hodně dlouho tady nic neporoste. Pochopitelně to nebyla práce žádného chtorranského organismu. Z tohohle se klubala opravdu dost pitomá válka: My jsme měli teoreticky bránit pozemskou ekologii. Místo toho jsme ji vypalovali. Ničili jsme ve jménu záchrany.

Podle původního plánu se už touhle dobou měla pozemská flóra znovu začít prosazovat. Všude už měly být zelené výhonky. Místo toho tu byla holá měsíční krajina. Zvrásněná popelavá scenérie nevlídných pahorků a rozpukaného kamení, přerušovaná zčernalými jehlany — zbytky mrtvých lesů. Nad zemí se vznášel narůžovělý opar. Sbíral se do temně hnědých louží a ukrýval se v hlubokých údolích mezi vrchy. Přemýšlel jsem, jestli tohle nebyl zdroj zápachu. Vše pohlcující přikrývka skryla horizont za kalně šedý závoj. Vzdálenost se vytratila do nicoty. Tahle bledá suchá mlha... Bylo to něco chtorranského, nebo další z radostí, které chrlily laboratoře v Oaklandu? Nemohl to být produkt živého tvora. Nebo snad ano? V takovémhle smradu nic žít nemohlo.

Byl tady život, tedy alespoň svým způsobem; zoufalý, hladový, marný a především chtorranský. Jako kotevní lana se po zemi táhly černé liánovité snopce. A na nich rostly věci. Občasné flíčky: růžová, modrá, bílá. Nebyly to tak docela květiny, ale také to nebylo jednoznačně cokoliv jiného. Byly tam skvrny temně fialových hub a místy závěsy rudého pletiva, visícího z mrtvých větví stromů. Hluboko v údolích, skryté ve stínech, byly vidět husté mazlavé stopy červího zobu a příležitostný trs listnaté černé bazalky. Jak jsme se valili dál, viděli jsme fialové květy barevné kopřivy, půlnoční břečťan a první jasné záhonky šarlatového kudzu.

Kudzu bylo, jak se začínalo ukazovat, obvzlášť nepříjemné. Nedělalo nic jiného kromě toho, že rostlo. To ale bohatě stačilo. Vypadalo jako do krvavá zbarvený břečťan a rostlo ještě rychleji, než jeho pozemský protějšek. Během týdnů dokázalo zarůst dům, les během několika měsíců. Docela snadno jste je mohli vysekat, ale nikdy jste je nemohli úplně zlikvidovat. Prostě se pořád vracelo. Mělo vytrvalost výběrčího daní. Jenom bylo tišší. V Georgii ho menší armáda civilistů několik set akrů spálila, když se začalo příliš přibližovat k okraji Atlanty. Našli dobytčí, psí a kočičí kosti a taky víc než pár pohřešovaných lidí. Nikdo ještě pořádně nevěděl, jak to vlastně zabíjí. Jestli to vůbec zabíjí. Možná, že nebezpečí bylo v jeho hustotě. Byla to skvělá skrýš pro malé chtorranské dravce. Jako u všeho chtorranského byla nejlepší rada pokud možno se mu vyhnout.

Pochopitelně, pokud jste zrovna neměli v popisu práce tyhle věci vyhledávat. Potom jste výhodu takové volby neměli.

Tuhle konkrétní výpravu sem poslali na zvláštní žádost dočasného guvernéra Teritoria Severní Mexiko: Byli jsme jednou ze tří jejích částí, které v terénu mapovaly severovýchodní divočinu a zjišťovaly úspěšnost loňského práškování. Odpověď jsem už znal. Mohl jsem jim to říct ještě předtím, než jsme vyrazili, dokonce ještě dřív, než se tahle operace vůbec začala plánovat. Jenže jsou lidé, kteří nevěří ničemu, dokud nepošlou někoho, aby se přesvědčil. A neuvěří tomu dokonce ani potom, pokud jim ten někdo neřekne to, co chtějí zrovna slyšet.

Brazilskou výpravu poslali zpět, aby výsledky přehodnotili, zvážili, dočasně odstavili na druhou kolej, dali k ledu, nebo jak tomu chcete říkat, už asi podeváté nebo pojedenácté nebo po sto třetí. Ani jednou to nemělo nic společného s výpravou. Pokaždé to mělo všechno společné s politickým vztahem mezi severoamerickou Správou a zbývajícími národy Jižní Ameriky, z nichž několik, včetně Brazílie, nereagovalo nejpříznivěji na nedávný zábor Jižního Mexika Správou poté, co se tamní vláda a armáda ve zmatku zhroutily. Záchranná operace byla zahájena ze základen, poskytnutých vládou Severního Mexika. Přes tuto spolupráci, nebo možná právě kvůli ní, se v mnoha latinskoamerických hlavních městech ozvala závažná obvinění, že pád Jižního Mexika byl naplánován na sever od Rio Grande.

O tomhle osobně nic nevím. V tu dobu jsem měl práci někde jinde, když jsem se zúčastnil experimentu s propíráním mozku. Jednoho z několika, které se pak později užívaly. Kdyby se však zjistilo, že v tom Amerika měla prsty, ani by mne to nepřekvapilo. Dnes už obecně známá spolupráce Jižního Mexika s většinou Čtvrtého světa při nezdařené invazi na pobřeží Zálivu jim v posvátných sálech Kongresu mnoho přátel nezískala. Když se navíc proláklo, že souhlasili s vybudováním utajovaných shromaždišť invazních jednotek ve východní divočině, v Senátu padlo šestnáct návrhů, aby se Jižnímu Mexiku vyhlásila válka. Prezidentka slavnostně prohlásila, že bude všechny vetovat. Jak se vyjádřila, válka s Chtorrem byla prioritní, a tato specifická záležitost bude řešena v té chvíli a takovým způsobem, jaký si zaslouží. Co tím myslela, nijak blíže nespecifikovala, každopádně však diskuse na kapitolském vrchu

utichly.

Zanedlouho po těchto událostech vytvořily Spojené státy a Kanada Severoamerickou operační správu, které oba státy delegovaly část své výsostné suverenity; konkrétně jurisdikci nad všemi vojenskými a vědeckými orgány, přímo zapojenými do boje se zamořením. Do tohoto nadnárodního úřadu byly pozvány i oba mexické státy. Připojila se však pouze republika Severní Mexiko, a to ještě výměnou za významné obchodní dohody.

Zjevnou výhodou Správy bylo, že Spojené státy mohly odsunout stranou Moskevské dohody, aniž by je přitom přímo porušovaly. To, že svěříte kontrolu nad ozbrojenými složkami jinému orgánu, který ovšem čirou náhodou kontrolujete zase vy, bylo stejně průhledné jako právníkovy sliby, nicméně to bylo legální. Ne, že by to ještě někoho zajímalo, ale veškerá politika je jen hledání způsobu, jak legalizovat konkrétní zločin. Politici mají jiné priority než normální lidé.

To, že vláda Jižního Mexika padla šest měsíců nato, byla pouhá shoda okolností. Tak mi to bylo alespoň řečeno. Svržení vlády trvá déle než šest měsíců. Pokud padne do šesti měsíců, už měla stejně namále. Na ochranu obyvatel Správa anektovala území a — a tak jsme tady a po kouscích skládáme projekt, který někdo jiný začal.

A mezitím s námi Brazilci nemluvili. Nakonec se uklidní, ale kdo ví, jak dlouho jim to bude trvat?

Najednou se smrad prudce zhoršil. Nevěřil bych, že je to ještě možné.

Říká se, že člověk si zvykne i na ten nejhorší puch. Není to pravda. Jediné, co se stane, je to, že se vám čichový nerv scvrkne do necitlivosti a po další dva roky odmítá vylézt ven. Dokonce ani když jej lákáte na ty nejsvádivější vůně: na řízek, maštěné brambory, čokoládovou zmrzlinu, horký karamel, čerstvé jahody, vůni nových aut a peníze přímo z tiskárny — prostě s ním nehne nic.

Tenhle smrad, ten nový, ležel na tom původním jako čokoládová poleva na skunkovi. Ani jeden z nich z toho neměl radost.

Co bylo skutečně příšerné, bylo to, že jsem ten smrad znal.

Obrazovka přede mnou ukazovala naši pozici na linii terénu. Hloubka vrstevnic byla záměrně předimenzována, aby kompenzovala omezenost lidských smyslů. Sáhl jsem na knoflík a zapsal do deníku mise střet s čichovým důkazem stáda gorpů, zvaných také gorthové, gnorthové a glorpové, to podle toho, s kým jste mluvili. Vojenské označení bylo ghúl.

Tohle bylo hodně špatné znamení.

Gorpové čili ghúlové se živili mršinami. Libovali si v odpadcích a zahnívajícím mase. Dospělí dosahovali výšky tří až čtyř metrů. Gorp, to byla lenivá hora chlupů, robustní hruď, ohebný vystouplý rypák, spousta malých odporných oček a názory téměř tak odporné jako jeho zápach. Srst měli špinavou, zavšivenou a rezatou. Odporná změť chlupů, hrubých jako dráty, a věkem ztvrdlých chuchvalců. Paže měli nepřirozeně dlouhé a ty věci, co měli místo rukou a nohou, byly obrovské. Chtorranský ekvivalent paní s igelitovými taškami v nádražním bufetu.

Vyskytovali se v barevné škále od jasně oranžové po hnědou, pableskující ve tmě. Někdy se poposouvali ve zhruba vztyčeném postoji. Většinou se ale vláčeli po všech čtyřech. Pro jejich loudavý pohyb, připomínající medvídka koalu, je někteří lidé mylně považovali za jemná stvoření. Z těchto lidí nežil nikdo dost dlouho na to, aby takový omyl zopakoval. Gorpové byli asi tak jemní jako nosorožci. Představte si gorpa jako obrovského, zuřivého, psychopatického, mutovaného, hydrocefalického orangutana, pocházejícího z matky všech kocovin, a budete na správné stopě. To byl ovšem lichotivý popis. Ve špatné dny vypadal gorp ještě hůř.

Věc nebyla jenom v tom, že vám gorp mohl fyzicky ublížit. Mohl a udělal to, když jste ho otravovali dost dlouho.

Ne, skutečná hrůza byla to, že z jeho pouhého odéru naskakovaly na balvanech puchýře. Předpokládalo se, že koncentrovaná dávka v lidských plicích byla smrtelná.

Gorp ovládal pouze dvě slova: „Gorp?" a „Gorth!" První z nich byl tázavý polykavý zvuk, něco mezi zíváním a štěkotem. To druhé byl hluboký řev, všeobecně interpretovaný jako varovné vrčení.

Gorpové byli největší dacani chtorranské ekologie. Ničili všechno, co se jim připletlo do cesty. Když se vaším sousedstvím přehnalo stádo gorpů, vypadalo pak jako místo, kde se odehrávala krevní msta mezi dvěma tornády. Nedělali to schválně. Nebyla to zlostná stvoření. Byla to prostě obyčejná zvědavost hladového mrchožrouta. I těch několik věcí, které gorpové občas za sebou nechali neporušené, neslo ještě celé týdny na sobě jejich neuvěřitelný puch.

Gorpové byli vždycky špatným znamením. Sami o sobě nebyli zvlášť hrozní a dalo se jim snadno vyhnout. Jejich do dálky zasahující zápach vám dal obvykle varování v dostatečném předstihu, abyste se mohli přestěhovat do jiného státu ještě předtím, než se vám dostali do sousedství. A dokonce pokud jste tak bystří nebyli, jejich pomalost umožňovala každému, aby se jim odklidil z cesty. Kdokoliv se nechal chytit gorpem, musel to udělat úmyslně.

Ale přítomnost gorpů vždy znamenala buď závažné zamoření okolí červy, anebo háj klátivých stromů. Pravděpodobně klátičů. I když se gorpové raději živili červími odpadky, bylo přece jen bezpečnější sledovat klátiče a sbírat zbytky, zanechané jejich nájemníky. Gorpský apetit byl ghúlský. Odtud vojenské označení.

Ve sluchátkách mi příkře zapípalo.

„Tady McCarthy," ozval jsem se.

„Co je to, kapitáne?" Hlas patřil majoru Bellusovi. Majoru Robertu E. Bellusovi, oficiálně pouhému pozorovateli. Co byl neoficiálně, jsem nevěděl; ale měl jsem své podezření. Seznámil jsem se s ním teprve před třemi dny. Jel v zadním tanku. V tom pohodlném.

„To je v pořádku, pane."

„Ale ten zápach...?"

„Gorpové...nebo gorthové. Nebo ghúlové. Ale mohou být míle odtud. Možná jsou v říji. Víme, že v určitých

obdobích se jejich zápach zhorší natolik, že jsou rozpoznatelní na stovku kiláků. Vzdušné sondy neukazují nic v akčním rádiu pět, ale jejich rozlišovací schopnost je kvůli tomu oparu snížena."

„Vezměte si družicové záběry a prohlédněte..."

„Už se stalo, pane," řekl jsem trpělivě. „V tomto sektoru nejsou žádné mandaly. Žádné seskupení chatrčí, žádné jednotlivé chatrče. Vůbec žádný důkaz přítomnosti červů. Cítíme buď stěhovavé stádo gorpů, o čemž pochybuji, nebo stádo gorpů, které sleduje háj klátivých stromů, což považuji za mnohem pravděpodobnější. Balónové sondy právě po stádu pátrají. Pane," dodal jsem.

Bellus se odmlčel.

Věděl jsem, co si myslí. Před třemi dny převzal náhle velení nad touhle výpravou s uklidňujícími slovy: „Jsem tady jen jako pozorovatel, rozumíte mi?" Rozuměl jsem. Přebíral velení. Mým úkolem bylo, aby vypadal dobře. Teď právě přemýšlel, jestli mě má setřít za porušení subordinace, anebo pochválit, že dělám svou práci.

„Velmi dobře. Pokračujte," řekl kysele.

„Dobrá."

Ještě než jsme přijeli s našimi tanky a samohyby, poslali jsme do téhle oblasti třicet šest Pavouků a víc než stovku balónových sond. Do doby před třemi dny tady nebyli zaznamenáni ani červi, ani lidé. Našly se nějaké pobořené silnice a občasná opuštěná ruina, ale nebyl žádný důkaz nějakého postdefoliačního života.

Vojenští Pavouci teď byli programováni k automatickému spalování červů, stejně jako — v oblastech, které byly oficiálně označeny jako ovládané odpadlíky — lidí. Ale nebyly ještě programovány ke zjišťování klátičů. Software nedokázal přesně rozlišovat a v Oaklandu se tvářili, že je to v pohodě.

Naneštěstí se ukazovalo, že klátiči byli skoro stejně nebezpeční jako červi a lidští zrádci. Byli vysocí, připomínali fíkus a měli zvrásněné válcovité kmeny. V místech, kde se kmen rozděloval, mířily větve vzhůru ve spleti hustých provazovitých haluzí a temných hadovitých lián. Ale protože klátivé stromy byly vždy pokryty symbiotickými partnery, žádný nikdy nevypadal stejně jako druhý. Některé byly vysoké, tmavé a lesklé s velkými zářivými listy a vzdušnými sítěmi, jakoby spletenými z krajkoví. Jiné byly štíhlé a holé, ale vypadaly díky chomáčkům květů jako načechrané. A ještě jiné vypadaly jako zahradnické špindíry, splácanina barev, stékajících z výšky jako prška praporců a závojů.

Sami o sobě byli klátiči nápadní. Ale krajina, kterou putovali, už nebyla úplně pozemská. Tu a tam na ní ulpěly tečky trsů zamoření. Rudé kudzu a strakaté plíživé liány, chladně modré kosmatce a sytě fialové houby, černý parazitický břečťan a putující červí zob, všechny se šířily stejně rychle jako jedovatá pomluva. Jak se chtorranské zamoření přes všechno valilo — přes stromy, budovy, dopravní značky, bludné balvany, opuštěná auta — všechno potom vypadalo úplně stejně a lišilo se to pouze výškou a tloušťkou vytvořené hroudy. Jak jste pak mohli poznat, jestli některá z těch hromad je klátič? Zvlášť, když klátič mohl vypadat jako cokoliv?

Jediný jistý způsob, jak to zjistit, bylo počkat, jestli se pohne.

A to byl další problém s klátiči. Nezůstanou sedět na zadku.

Jestliže jste zahlédli jednoho nebo celý háj klátičů, museli jste být připraveni je okamžitě zničit. Nebylo možné zaznamenat jejich pozici a vrátit se později. Tři hodiny nato mohl být klátič půl kiláku daleko — kterýmkoliv směrem. O den později až o dva kiláky dál. V krajině divoké, jako byla tahle, byla jakákoliv snaha o jejich hledání těžká, pokud ne nemožná.

Stejně na tom nezáleželo. I kdybychom mohli vyčistit celou oblast, úplně ji zamést a spálit vše, co se hýbalo anebo aspoň vypadalo, že přemýšlí o tom, že by se to pohnout mohlo, týden nato se bude ve stejném sektoru motat alespoň tucet dalších klátičů.

Dr. Zymphová měla teorii, že klátiči si budovali migrační kruhy, a kdybychom je mohli okroužkovat, viděli bychom celé schéma. Generál Wainright, který velel této oblasti, nebyl příznivcem možnosti, aby se jakékoliv chtorranské kreatuře dala možnost zapustit biologické kořeny, a už vůbec ne ustavit kompletní migrační kruh. Dr. Zymphová a generál Wainright se o tom dokázali báječně hádat. Byl jsem u takové hádky dvakrát, než jsem se naučil držet se blízko dveří.

Armáda se dostávala do stále větších rozporů s vědeckou sekcí. A naopak. Armáda chtěla mýtit a pálit. Vědecké skupiny chtěly studovat. Já sám — já se stával velice schizofrenním. Chápal jsem obě strany pře. Byl jsem vědeckým poradcem, přiděleným k armádě, pokud jsem ovšem nebyl vojákem vyslaným na vědeckou expedici.

Taky jsem chápal ještě něco, co mě znepokojovalo. Před třemi léty měl z chtorranské invaze každý hrůzu, každý hledal způsob, jak ji zastavit. Základním problémem byl vývoj zbraní, které by červy zničily. Každý vědec, se kterým jsem se potkal, se zabýval jejich zadržením a ovládnutím.

Teď... „vymezení priorit" se změnilo. Červi byli „začleněni do našeho životního prostředí". Vzali jsme na vědomí fakt, že červi tady jsou. a s tím vědomím jsme ztráceli odhodlání k odporu. Místo toho jsme mluvili o tom, jak přežít jejich nevyhnutelný nástup k moci. Posun v myšlení, který taková řeč vyjadřovala, se mi nelíbil. Potom přijde na řadu řeč o způsobu lidské „spolupráce s chtorranským ekologickým systémem."

Už jsem jednou viděl, jak taková „spolupráce" vypadá. Nic, co bych chtěl vidět ještě jednou.

Bezmyšlenkovitě jsem si měřil puls. Začínal jsem být nervózní. Přinutil jsem se opřít se v sedadle a udělat několik rychlých dechových cvičení. Jedna ananasová amoleta se šlehačkou. Dvě banánové bašty s čokoládovou polevou. Tři citrónoví cvrčci s oplatkem. Čtyři datlové dalamánky s oříšky. Pět — co jde dobře na el Emu §ů. Pět hamburgerů z pštrosa emu s pikantní přílohou. Šest fůr fosilních fretčích fekálií. Sedm gigantických produktů gastronomického galimatyáše. Osm hrozných hromad... No nic.

Vjeli jsme hlouběji do zápachu. Klimatizace nepomáhala. Jenom ten smrad ochladila. Kyslíkové masky nepomáhaly. Jenom vás uzavřely v pytli koncentrovaného puchu. Osvěžovače vzduchu nepomáhaly. Prostě najeden

odér přidaly druhý. Výsledná směs byla, jakkoliv se to zdá neuvěřitelné, ještě horší než původní stav. Jednoho dne někdo získá Nobelovu cenu za vynález čichové vědy, která by mohla vysvětlit tenhle slizozpuchýřující útok. Tedy, pokud přežije někdo, kdo by mohl cenu předat.

Nejhorší bylo, že si na to člověk nezvykl.

Uviděli jsme fialové skvrny červího zobu, rozprostírající se přes zvrásněné úbočí kopců. Byly obsypány jasně červenými plody, které tvořily hrozny hustých, šťavnatě vypadajících bobulek. Byly jedlé. Trochu ostré a sladké a kyselé zároveň, něco jako třešně s kysaným zelím. Rozhodně to byla získaná chuť. Naneštěstí bobule obsahovaly i vajíčka žihadláků. Když se vám v břiše vylíhli — mělo to něco společného s tím, jak byli vystavení žaludečním kyselinám — byl výsledkem velice nepříjemný případ larev na žaludku.

Larvy žihadláků se přimkly k žaludeční stélce velice silnými klepety či kusadly a pak se jen živily a rostly. Když byly dost velké, uvolnily se, prošly spodní částí zažívacího traktu, předtím, než vyšly na vzduch, se zakuklily a za měsíc nebo za dvanáct, záleželo na sezóně, se vyklubaly v malé, ošklivé, komára připomínající rodiče, připravené klást vajíčka do další skvrny zralého červího zobu. Mezitím se rány, které vám larvy nechaly na žaludeční sliznici, víc než pravděpodobně vyvinuly ve vředy. Na ty se dalo umřít. A hodně lidí už na ně zemřelo. Byla to pomalejší a bolestivější smrt, než býti sežrán vzrostlým Chtorranem, ale každičká její chvíle byla velice působivá. Kdybych si mohl vybírat své bychy, raději bych byl sežrán jediným červem. A ne zevnitř.

Našli se agrotechnici, kteří se snažili upravit červí zob tak, aby byl bezpečný pro lidskou potřebu. Byl to obrovský zdroj vitamínu C a pěstoval se lehčeji než citrusy. V patách chtorranskému vpádu se zrodila celá nová průmyslová odvětví. Japonci dokonce objevili způsob, jak dělat z chtorranského plže suši. Slyšel jsem, že chutná jako chobotnice, jen je o dost tužší k sežvýkání. Taky přišli na to, že chtorranský olej je skvělou náhražkou velrybího. Naneštěstí Japonců nebylo dost na to, aby Chtorrany vyhubili tak, jako se jim to podařilo s kytovci.

Prozatím bych nechtěl překonávat tyhle vrchy v ničem menším než v tanku. V podrostu budou mnohonožky. V této roční době se budou živit červím zobem. Lákal je zápach. Na to jsem přišel tvrdou zkušeností před pěti lety v táboře Alfa Bravo ve Skalistých horách. Mnohonožkám zcela zjevně neustálá přítomnost larev v žaludku nevadila. Anebo, když se uváží síla jejich žaludečních kyselin, možná že červíci neměli šanci. Kdo ví? Bylo zde příliš mnoho otázek a málo vědců. Kdekoliv byla v táhnoucím se porostu červího zobu mezera, všude jsem viděl pustotu země. Přesto se tu a tam rozbíhaly první flíčky pavučinek růžových kosmatců, které se začínaly usazovat. Kosmatci byli tuláci bez kořenů, živili se vším, co se dalo sežrat, odpadky, jinými rostlinami, dokonce i průmyslovým odpadem, čímkoliv, po čem se jim podařilo se rozprostřít. Leželi naplocho na zemi, plazili se po okrajích hustší vegetace, olezlé a odporné pavučiny strakaté půdy.

Chtorranská flóra s kosmatci příležitostně spolupracovala. Většinou je však ignorovala, jako by tu nebyli. Pozemské rostlinstvo podlehlo. Tam, kde se kosmatci dokázali uchytit, rostli a vzkvétali, až se nakonec stali masitou hmotou modrých prstnatých chapadel. Tam, kde vzkvétat nemohli, sešli — nebo něco na ten způsob.

Kosmatci ale jen tak nevadli. Zkroutili se, uschli, rozpadli se na šupiny a rozvál je vítr. Kamkoliv se šupinka snesla a našla výhodné místo k výživě, začala růst nová kolonie kosmatců. Ta přežívala, dokud taky neseschla a její šupinky nebyly odváty. Mohli jste ho spálit, ale dříve či později se vždycky vrátil.

Opravdu špatná zpráva byla ta, že byl taky silně halucinogenní. Do pytle! Halucinogenní bylo v chtorranské ekologie úplně všechno. Kosmatci byli z těsta, ze kterého se pečou noční můry.

Valili jsme se nahoru a dolů, přes hory a doly. Většinou jsme se snažili držet se hřebenů. Občas jsme se mezi ně zanořili. Tady vyplňovalo temné úžlabiny mezi vrchy kudzu: vyplňovalo a přetékalo jako záplava krve. Na několika místech se už k vrcholkům šplhal šarlatový břečťan. Brzy z něj bude příšerný všudypřítomný lesklý koberec, zářivá dusivá pokrývka, mor barev a zániku.

Kudzu bylo nejhorší druh nepřítele. Nedalo se vyhodit do vzduchu. Každý kousek se pokusil znovu zakořenit. Nemohli jste je spálit, protože kořeny přežily. Nemohli jste kořeny otrávit bez toho, abyste nadělali ještě horší škody na přírodním prostředí. Generál Armstrong H. Wainright by na to nejspíš šoupl neutronku a bylo by po ptákách.

Náhle: „Něco před námi!"

Aktivoval jsem počítač, před kterým jsem seděl. Obrazovky se rozsvítily a ukázaly pohled ze vzdušných sond. Obrázky se houpaly a vlnily. Tuhle oblast systematicky prohledaly tři jednotky Pavouků, ale kontakt nehlásily.

„Tady to máme."

Sondy kolem toho začaly zvolna kroužit. Nedalo se to s ničím splést.

„A kruci. Ještě nikdy jsem ho neviděl mrtvýho."

„Je to červ, pane?"

„Byl," odpověděl jsem. „Mimino."

„Tohle že je mimino! Kurva! Jezdíval jsem s tahačem, co byl menší."

„Všichni sklapněte. Smitty, ukazují sondy ještě něco?"

„Ne, pane."

„Máme nějaké krytí ze sítě?"

„Je mi líto. Tuhle oblast ještě nekontrolujeme." „Tak jo. Zajeďte blíž. Lopezová, vezmeš se svou skupinou vzorky. Použijte roboty. Nechci vidět nikoho vylézat, pokud to nebude nezbytně nutné."

Červ byl tlustý jako dodávka a dvakrát tak dlouhý. Tělo bylo rozkousané a stále ještě z něj vytékala hustá a lepkavá černá jícha. Bylo napadeno docela nedávno a ať už to udělalo cokoli, muselo to mít hlad. Z červa zůstala jen polovina.

„Co myslíte, že ho zabilo, pane?"

Otřásl jsem se. „Něco většího a hůř naladěnýho."

„Italská babička," přisadila si zadní střelec Maranová,

Na to jsem odpověděl s chladným zavrčením. „Jediná věc, která se kdy pustila do křížku s červem, byl dospělej grizzly a výsledkem byl hodně otrhanej medvěd. Takový nadávky jsi v životě neslyšel." Zvědavě jsem se díval na obrazovku a dodal jsem: „Ten medvěd odešel s pocuchanou důstojností a Chtorran byl pořádně zmatenej. O žrádle se nepředpokládá, že se bude bránit. Pochopitelně, byl to velice malý červ a velice velký medvěd." Něco mne zarazilo a já začal ťukat na klávesnici. „Smitty, jsou ty barvy přesné?"

„Ano, pane. Proč?"

„Ty pruhy. Některé vypadají bílé. Ještě jsem nikdy na červovi neviděl bílé pruhy. Lopezová, zkus odebrat trochu z toho bílého řasení, jestli to půjde."

Ve sluchátkách mi zapípalo. „Kapitáne?" Byl to zase major Bellus.

„Pane?"

„Proč stojíme, McCarthy?" Znělo to, jakoby se právě probudil.

„Na něco jsme narazili."

„Něco nového?"

„Mrtvý červ. Odebíráme vzorky."

„Ach tak," řekl. V jeho hlase znělo podráždění.

„Je to důležité, pane. Tohohle červa něco zabilo, a my jsme to nebyli."

„Je to vaše výprava, kapitáne. Já se tady pouze učím."

„Ano, pane. Ještě nějaké otázky?"

„Ne. Jsem si jist, že mě budete včas informovat."

„Ano, pane." Vypnul jsem vysílačku. Bellusovi jsem se nelíbil. Nelíbil jsem se mu od chvíle, kdy mi neodpověděl na můj první pozdrav.

Pokud vím, ještě nikdy nikdo mrtvého červa nenašel. Dokázali jsme je zabít, ale ne takhle. Lidé dělali z červů zčernalé gumovité hroudy, ohořelé a kouřící. Tahle smradlavá věc signalizovala smůlu. Co se živilo červy? Nic, o čem bych kdy slyšel. Byla to hádanka s ošklivým zoubkem. Mohli jste to ignorovat a jet dál, a deset minut nato po vás něco půjde a kousne vás to do zadku. Když vezmu v úvahu velikost těch kousanců, tuhle možnost jsem riskovat nechtěl.

„Lopezová, máš to?"

„Zrovna končíme, pane. Stahujeme roboty."

„Smitty? Něco na terminálech?"

„Ne, pane."

„Fajn, otevřít poklop. Rychle se tu porozhlídnu."

Zblízka smrděl červ stejně zle, jako vypadal. A na vlastní oči vypadal o dost hůř než na obrazovkách. Takhle červi obvykle nesmrděli. Normálně měli jemnou, nachově mátovou vůni, skoro příjemnou. Tohle byl tentýž zápach, jenže hnilobný. Čichová noční můra. Tenhle červ nevypadal, jako by ho něco jen sežralo, vypadal, jako by zrosolovatěl. Myslel jsem na pavouky, nejlepší upíry, jaké příroda vymyslela. Napouští do oběti enzymy, které ji paralyzují a zároveň kapalní, a potom čekají, dokud se vnitřní orgány napadených tvorů nezmění v pudink, který pak vycucnou. Odporné a účinné. Říkal jsem si, jestli něco neprovedlo to samé tomuhle červu.

Nemohl to být pavouk. Chtorranský ani žádný jiný. Jediní pavouci, dost velcí na takovýhle úlovek, byli roboti, které vyrábí pro severoamerickou Správu McDonnel — Douglas — a ti nekousali. Chrlili oheň. Padesát takových patrolovalo nad severním územím dnes znovu sjednoceného Mexika. Kdyby kterýkoliv z nich narazil na něco neobvyklého, podal by hlášení.

Co mě zaráželo, byla velikost kousanců. Velký dravec by vyrval kusy masa. Tyhle kousance byly neúměrně přesné a čisté, jako kdyby někdo nebo něco přiložil červovi na kůži brusku a prostě to vyřízl. Cokoliv to bylo, chtělo se to dostat jenom k měkkému gumovitému vnitřku červa. Jak už byly jednou otvory vyhloubeny, nechalo to velkou část kůže neporušenu.

Ať to bylo cokoliv, teď už to bylo pryč. Byli tady jenom žihadláci a masařky, kteří se živili na mršině. Zvuk jejich neustálého bzukotu měl rezavé ostří. Vzduch protivně bzučel.

Věděl jsem, že se pod masku mé kombinézy nedostanou, ale pouhé vědomí, že tam venku byli, mi dávalo pocit nahoty a nepohodlí.

Náhle do sebe části hádanky zapadly. Masařky. Rychle jsem se rozhlédl okolo sebe a potom jsem se rozběhl k samohybu. „Zavřít poklop," rozkázal jsem, ještě než jsem byl sotva zpola uvnitř. Zabouchl za mnou tak rychle, že mne udeřil do zad.

„Co to bylo? Co jste viděl?" ptal se Smitty nervózně.

„Nic. Kdybych něco viděl, už by bylo příliš pozdě."

„Už víte, co to udělalo. Je to tak?"

Potřásl jsem hlavou. „Ne. Ne určitě. Ale kdybych měl hádat..." Stáhl jsem si masku, abych si ocákal tvář vodou z čutory. „Nebyly to velké kousance. Byly maličké. Statisíce maličkých. Toho červa napadl nějaký roj. Zaútočil, nažral se a..." Otřásl jsem se.

„Teď už to je nejspíš zpátky ve svém hnízdě... nebo kdekoli jinde."

Lopezová zvedla oči od obrazovky svého mikroskopu.

„Nějaký roj...?"

„Možná je to něco, co jsme už viděli. Jenom jsme to neviděli dělat tohle." Už jsem diktoval do počítače. „Zkontroluj všechny tvory, co žerou na způsob pavouků, takové, co oběť otráví a pak ji zkapalní. Nemusí to být velké. Hledáme efekt, který se zvětší, jestliže je ten tvor v roji. Ale možná to netvoří roje pořád. Vem v úvahu i roje, složené z

tvorů, kteří se shlukují jen občas." Náhle mě napadlo něco jiného. „Je možné, že by hejno mnohonožek mohlo přemoci červa?" Musel jsem se tomu usmát. Byla by to poetická spravedlnost. Červi žrali mnohonožky jako praženou kukuřici.

A porovnání šťáv, nalezených ve vzorcích tkáně, nám pravděpodobně řekne, co jsme potřebovali vědět. Laboratoř v tanku nebyla nejúplnější, ale Lopezová byla dobrá. Už dokázala dojít k poměrně přesným výsledkům s daleko méně kvalitními vzorky.

„Pane?" To byl Smitty. „Jedeme dál?"

„Co? Ano, samozřejmě." A potom mi došlo, na co se ptá. „Řekl bych, že generál Tirelliová by neměla velkou radost, kdybychom se vrátili jenom proto, že jsme viděli mrtvého červa."

„Nedělám si vrásky kvůli tomu červovi, kapitáne. Zkontrolujte si prosím, svůj terminál."

Zaťukal jsem na klávesnici a přeladil jsem hlavní obrazovku uprostřed na všeobecné pozorování. Napříč rozrušenou zemí před námi se vznášel, narážel a valil obrovský růžový chmýřobal o velikosti bernardýna.

Jasně. Den chmýřobalů. Až ve stejnou chvíli všechny spory explodují, odstartuje to třídenní žrací horečku.

Vajíčka všeho, co se živí sporami, se vylíhnou ve stejnou dobu. A potom vajíčka všech malých druhů hmyzu, které se živí těmi předchozími. A potom se vylíhnou vajíčka všech větších druhů hmyzu, které se živí menšími druhy a tak dál, dál po potravinovém řetězci, dokud nedojde řada se žrádlem až na červy. Z osobní zkušenosti jsem věděl, že generál Tirelliová tomuhle bude rozumět.

„Něco na předpovědní mapě? Družicový průzkum? Síť? Sondy? Pozorování ze vzduchu?"

„Ne, pane."

„Třeba je to toulavý chmýřobal," řekl jsem. „Možná mu nefunguje kalendář. Neboje snad osamělý a hledá si kamarády. Co já vím."

Zamyšleně jsem si mnul tvář. Takováhle rozhodnutí jsem opravdu nenáviděl. Otráveně jsem vzdychl a znovu zkontroloval trasu na dvojce.

Tak jo. Měli jsme namířeno do nejrudější části mapy. Natáhl jsem se po vysílačce.

Kdybyste se měli podívat na mapu Země, na níž by byly vyznačeny všechny složky chtorranského zamoření, dokumentující každý projev jeho postupu, každé místo, kam se všechny myriády jeho druhů rozšířily, kde se usadily a kde byly pozorovány, anebo pouze kde byly spolehlivě identifikovány zbytkové stopy chtorranské aktivity, taková mapa by jasně ukázala, že na naší zemi již není místo, které by se mohlo považovat za nezasažené.

Je důležité poznamenat, že neexistuje žádná oblast kontaminace, která by byla prostým nahromaděním biologicky stejnorodých druhů. Jde spíše o koláž mnoha odlišných a rozdílných zamoření, lišících se vzájemně ve svých složkách, rozsahu a dopadu. Všechny se však šíří, mění, vzájemně se ovlivňují a překrývají, každá je částí mnohem většího procesu.

Ve většině lokalit se zamoření stále projevuje mírně, téměř nezhoubně, což je skutečnost, která mnohé svedla k závěru, že rozměr katastrofy, které čelíme, je mnohem menší, než se tvrdilo.

Jestliže všechno, co náhodný pozorovatel vidí, je jen občasný podivný vetřelec, potom lze pochopit jeho lhostejnost. Nicméně i zkušený pozorovatel může podhodnotit situaci, jestliže jediným důkazem chtorranské přítomnosti, který je mu dostupný, není nic naléhavějšího, než pár trsů sametového chmýří a několik izolovaných hroznů modrých kosmatců. Nepopiratelnou skutečností je, že rozměr tohoto zamoření, vnímaný na lokální úrovni, je nepochopitelný.

Pokud je vnímáno globálně, potom, pochopitelně, jsou jeho rozměry zdrcující.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

2. Procházka parkem

„Jednu věc je třeba hlouposti přiznat.
Stojí na počátku mnoha zajímavých diskuzí."
— SOLOMGN SHORT

Major o tom nechtěl slyšet. Nenamáhal se ani vyslechnout důvody, které jsem pro své znepokojení měl. „Vaše rozkazy, kapitáne, mluví o průzkumu oblasti, není to tak?"

„Aniž bych zbytečně ohrožoval bezpečnost mužstva, ano, pane."

„Dokončili jsme okruh?"

„Ne, pane. A při vší úctě..."

„Samozřejmě, jsem pouhý pozorovatel, ale myslím, že byste se měl držet rozkazů, kapitáne. To si myslím." Ukončil spojení.

Potlačil jsem touhu říct něco, čím bych se dopustil porušení subordinace a vydal jsem rozkaz. „Vem nás odtud, Smitty. Pryč od toho červa."

Kodrcali jsme se po svahu nahoru a zase dolů, abychom překonali průrvu plnou stínů. Vyrývali jsme v rudém kudzu brázdu tak širokou, že samohyby, které nás následovaly, se v ní ztrácely. Chvíli jsem studoval mapu. Potom jsem se naklonil a poklepal řidiči na rameno. „Tudy," ukázal jsem. Smitty přikývl a namířil do protilehlého kopce.

Počkal jsem, dokud všech pět vozidel nevyjelo z rokle na planinu. Potom jsem zavelel: „Kolona stát."

Otevřel jsem příklop, seskočil ze stroje a rázným krokem jsem zamířil zpět, k předposlednímu tanku kolony. Pod nohama mi křupal modrý kosmatec, tak hustý, že jsem si přál mít brusle. „Majore?" řekl jsem do komunikátoru. „Mohl bych s vámi na chvilku mluvit? Soukromě?"

Zadní průlez tanku se otevřel. Major Bellus se vyšplhal ven a tvářil se velice zlostně. Čekal jsem, než ke mě přijde. „No?" zavrčel. „Co se děje?"

„Kdo velí této akci?" zeptal jsem se.

„Tak kvůli tomuhle jste mě vytáhl do tohohle zamrdanýho horka? Kvůli týhle debilní, posraný procedurální otázce? Tady venku je zkurvená sauna!"

Věnoval jsem mu svůj nejklidnější pohled a čekal na odpověď. Šmátral po kapsách a hledal doutník. Vytáhl napůl vykouřený kus špagátu a vrazil si ho do pusy. S očekáváním se na mě podíval. „Máte oheň?"

„Nekouřím."

Vysál si slinu ze zubu a začal si plácat po zbytku kapes. „Do prdele."

„Pane," začal jsem, „asi mi nerozumíte. Ehm, dovolil jsem si pročíst vaše záznamy. Jsou velice působivé, ale pokud vám nebude vadit, že se o tom zmiňuji, nemáte s chtorranským zamořením mnoho přímých zkušeností. Obávám se, že nevíte, proti čemu tady stojíme. Všechen tenhle rudý břečťan je hrozně hezký na pohled, je nádherný jako trávník v předzahrádce země Oz, jenže to taky je velice dobrý indikátor toho, že míříme do hlubší skvrny závažného zamoření. Nevíme ještě proč, ale zamoření se často usazuje ve skvrnách a..."

„Sklapněte zobák," vysvětlil.

Sklapnul jsem.

„Vůbec mě to nesere," řekl. „Chci, abyste si srovnal, jak se tady věci mají. A věci se tady mají takhle. Buď se to bude dělat po mým, nebo se to nebude dělat vůbec."

Uvážil jsem šest různých odpovědí. Mlčení byla ta nejvhodnější.

„Máte s tím nějaký problém?" zeptal se.

Potřásl jsem hlavou. Skoro všechno, co jsem mohl říct, by byla drzost.

Chvíli potahoval za oslintaný konec doutníku. „Nechcete mi k tomu vůbec nic říct, kapitáne?"

Zamyšleně jsem se poškrábal na krku. Vrátil jsem mu pohled. „Můžu se zeptat? Jste tady jako pozorovatel? Nebo jako velící důstojník?"

Přimhouřil oči. „Oficiálně," začal, „jsem zde, abych se poučil."

„Má to nějakou neoficiální stránku?" zeptal jsem se tak slušně, jak jsem jen mohl.

„Poslyš, chlapče, co tě na tom žere?"

„Nejsem váš chlapec," řekl jsem tiše. „Nejsem ničí chlapec. Jsem kapitán armády Spojených států, Bezpečnostní agentury Zvláštních jednotek, toho času zařazen pod velení Severoamerické operační správy. Jako takový mám právo být titulován odpovídajícím způsobem." A jedovatě jsem dodal: „Pane."

Zamračil se na mně a zlostně potahoval nezapálený doutník. Domovenka na rukávu říkala, že byl z Quebeku. Podle věku mohl bojovat v povstání, ale z jeho přízvuku jsem nemohl říct, na čí straně nejspíš byl. Jako by na tom ještě záleželo. Znechuceně si odplivl na zem, zvedl oči a všiml si, že několik vojáků nás pozoruje. Ukázal bradou. „Támhle."

„To není dobrý nápad, pane. Je to..."

„...rozkaz," řekl. V tu chvíli už ode mě pevným krokem odcházel.

Musel být mnohem vzteklejší, než vypadal. Sledoval jsem ho skoro na délku fotbalového hřiště, než se konečně zastavil a otočil se ke mně čelem. Byl brunátný vztekem. „Tak dobrá. Teď poslouchej chvilku ty mě, ty buzerante. Vím, co jsi zač. Četl jsem tvoje spisy. Přemalovali tě na růžovo víckrát, než plot Toma Sawyera. Taky vím co jsi zač mimo spisy a je mi úplně fuk, kolik metálů za zásluhy ti ta vaše stařenka připíchla na ten kostnatej hrudníček. Vím o tobě všechno. Jsi dezertér, odpadlík, buzna, zbabělec, pako a moďák."

„Vynechal jste revelacionistu. Taky jsem částečně Žid, částečně černoch a po prababičce taky trochu Indián kmene Čerokí."

„Nech si svý drzosti."

„Jenom jsem nechtěl, abyste na něco zapoměl, pane. Když už hledáte důvody, proč mě nenávidět, ujistěte se o tom, že máte ty pravé. Mezitím, pane, jsme tady, protože tady máme něco na práci." Jak to říct bez chvástání? Do pytle, nemohl jsem to říct bez chvástání. „Ať už mám jakékoliv chyby, pane, já jsem expert na tohle zamoření. Mám z terénu více zkušeností s chtorranskou ekologií než kdokoliv jiný v ozbrojených silách. Přinejmenším kdokoliv, kdo zůstal naživu. Proto mi také svěřili tuto misi."

„A to je přesně ten důvod, proč jsem ji přebral," řekl a plivl mi na botu. „Nedá se vám věřit. Vaše sympatie nejsou tajemstvím."

„Prosím? Nejspíš mluvíte o tom druhém Jimu McCarthym..."

Neposlouchal. „Jste stejný jako všichni ti ostatní přihřátí vědátoři. Raději byste hledali způsob, jak s červy žít, než je pozabíjet. Jenže to není můj program. A není to ani program téhle mise. Vy zkurvení zbabělci nemáte cojones, co vám máma dala. No, ještě v tom můžeme udělat pár změn."

Přecházel sem a tam, zatímco vykřikoval a zlostně gestikuloval vajglem svého cigára. Nevím, na koho měl takový vztek; na mně ne. Zlost, která z něj prskala, by stačila na dlouhý život, po okraj naplněný sračkama. Kdokoliv mu to udělal, udělal to pořádně. Nejspíš jeho otec. Rozhodl jsem se, že to nebudu brát osobně. Tenhle člověk nepřestane, dokud ze sebe nedostane každičký kousek vzteku, který v sobě nosí; všechny odpovědi všem těm lidem, kteří mu to v celém jeho životě dělali a nenechali ho odpovědět. Teď se srovnával. Nezáleželo na tom, že si to vylévá na špatné adrese. Bude pokračovat, dokud to ze sebe nedostane. Přemýšlel jsem o tom, jak nejlíp situaci zvládnout. Došel

jsem k závěru, že tohle ve smlouvě nemám, a rozhodl jsem se čekat, dokud ho představení nezačne nudit. Prohlížel jsem si oblohu, zem, moje boty, jeho boty... Po chvíli mi došlo, že se jen tak neznudí. Příliš se mu to líbilo. Dříve nebo později jsem ho musel upozornit, že jsme stáli uprostřed pole hladových, rudých, zahradnických upírů.

„Dívej se na mě, doprdelepráce, když s tebou mluvím!" Jeho vztek směřoval k mrtvici.

„Pane?" Zkusil jsem naznačit, že bych měl co říct.

„Mrdám tě! Nechci to slyšet. Už jsem to slyšel. Vím, co chceš říct. Navrhneš, že bychom se měli vrátit. Viděl jsi mrtvýho červa a bojíš se toho, co se schovává pod břečťanem. Leda tak chtorranský skřeti. Pche! Neměl by ses bát skřetů! Je to tvoje rodina, ne?"

Musel jsem předpokládat to nejlepší. Nikdo se nestane majorem náhodou.

„Pane. Tohle je velice důležité. Prosím, nechte mne..."

Podíval se na mě tak zblízka, že jsem mohl cítit, co měl k obědu. „Budeš držet tu svou zkurvenou tlamu! A nebudeš mluvit, dokud ti neřeknu, že máš mluvit. Rozumíš tomu, vojáku?"

No nazdar. Spletl jsem se. Netušil jsem, že se může kanadská armáda dostat až do takového smutného stavu.

„...pokud budu stát o tvůj názor, tak ti jeden poskytnu!"

Nadechl jsem se. „Drž hubu," řekl jsem. Použil jsem Hlas.

Zíral na mne. „Cos to, kurva, říkal?"

„Drž hubu a ani se nehni. Oběma nám jde o život."

Rozhlédl se. Nebylo tam nic k vidění. Jen nekonečný rudý břečťan a pár tyčících se hromad, pokrytých listím, které kdysi mohly být stromy. „A kdo nám o něj usiluje? Sýkorky?" Náhle se bláznivě uchichtl. „Chceš se prát, co? No? Tak do toho, zkus to."

Myslel jsem na to. Snadno jsem mu mohl jednu vrazit. To není vychloubání, ale prostá skutečnost. Byl jak těsto a z formy.

A já byl nasranej jako brigadýr. Ale ať by mě jakkoliv uspokojilo, kdybych ho srazil na prdel, bylo by to příliš nebezpečné. Zvedl jsem oči k vybledlé šedé obloze a uvažoval o její barvě. Podíval jsem se dolů, znovu na jeho boty. A na moje. A do jeho očí. A na vzdálené vztyčené tvary. Zkusil jsem změřit vzdálenost zpátky k vozidlům. Několik mužů zvědavě vylezlo a z dálky na nás civělo.

Zamyšleně jsem se poškrábal za uchem. Nenáviděl jsem běhání. Ve vojenských botách obvzlášť. Nenáviděl jsem to, když mi srdce bušilo v hrdle a když mi v plicích pískalo. Zhluboka jsem se nadechl. A ještě jednou.

Zíral na mě. „Co to kurva děláš?"

Polkl jsem třetí nádech. „Nebude se vám to líbit." Ještě jednou jsem se zhluboka nadechl. Tohle mělo bolet, ať jsem se zhluboka nadechl, kolikrát jsem chtěl. Sklouzl jsem mu očima k nohám. „Stojíte na nervu liány. Skoro jste na něm tancoval."

Pohlédl dolů a uviděl pod sebou plazivou rostlinu. Oči se mu prudce rozšířily.

„Ty věci támhle jsou klátivé stromy." Ukázal jsem kývnutím hlavou. „Jsou plné nájemníků — ošklivých, hladových potvůrek, které útočí v rojích. Už jste někdy viděl šílenství žravosti?"

„Ne — " řekl. V hlase mu začala znít nejistota.

„Inu, já ano. A to nenechávají svědky."

„Jo?" Tvářil se skepticky. „Jak jste tedy přežil?"

„Nepřežil jsem. Zabily mne taky." Později jsem uvažoval o tom, jak se mi tohle dostalo do hlavy. Teď zrovna měl major Bellus velké starosti. Díval se střídavě ze mně na klátivé stromy a zase zpátky. „Myslíte, že dokážete předběhnout roj vzteklých nájemníků?" Zeptal jsem se. Nečekal jsem na jeho odpověď. „Myslím, že ne. Nosíte s sebou příliš mnoho brambor."

Aktivoval jsem komunikátor. „Všichni zpátky do tanků — tak tiše, jak to jen svedete. Zajistit průlezy. Nechte příklopy otevřené pouze u dvou nejbližších vozidel. Za námi jsou klátivé stromy. Jestli vyletí nájemníci, spalte je: Ale ne, dokud nevyletí. Rozumíte?"

„Provedu, kapitáne."

„A teď mě poslouchejte. Jestli vzlétnou a bude jasné, že to nezvládneme, zavřete příklopy. Žádné falešné hrdinství."

„Ano, pane."

Vypnul jsem vysílačku a obrátil se zpátky k tomu čurákovi. Výraz jeho tváře byl směsicí vzteku a paniky. „Lžete — " řekl. Ale v hlase měl nejistotu. Nervózně ukročil stranou. „Proč to ještě nespustilo?"

„Neprošel jste školením, je to tak?" Potřásl jsem hlavou. Jak můžou zrovna takoví lidi skončit u velení? „Čekají, jak blízko dojdeme. Nájemníci klátičů dokážou být velice trpěliví. Neradi se dostávají daleko od svých hostitelů. Obvykle čekají, dokud nejste přímo pod nimi."

„Tak... proč se prostě po špičkách nevytratíme?" V hlase se mu začalo ozývat zoufalství.

Věnoval jsem mu postranní skeptický pohled. „Mluvíte jako pitomec. Jakmile vycítí, že couváme, vyrazí na nás. Řekl bych, že jsme oba mrtví."

„Jste zatraceně klidný." Hledal si důvod, aby nemusel uvěřit.

„Vůbec nejsem klidný. Jsem vyděšený. Jenom to nedramatizuju. Panika nedovolí člověku dosahovat výsledků."

Pohrdavě zasupěl a vyrazil směrem ode mě.

„Míříte ke gangliu — " ukázal jsem. Zarazil se uprostřed kroku. „Stoupněte na něj a nájemníci vyrazí docela určitě. Na tenhle spoj se napojuje nejméně deset, možná patnáct odnoží."

Ztuhl. Podíval se na mě. Podíval se na kolonu vozidel. Podíval se opatrně na klátivé stromy, jako by je prostý

pohled mohl vyprovokovat. Pomalu stáhl nohu zpět. Viděl jsem, jak mu pot stéká po tváři. „Do prdele, nevěřím vám. Říkáte, že jsme mrtví. Jak při tom můžete bejt tak zatraceně klidnej?" Jeho vztek byl zcela překonán.

„Protože," řekl jsem, „jsem zemřel už třikrát. Smrt už mě nemůže vyděsit. Přijal jsem její nevyhnutelnost. Co se má stát, ať se stane. Já jsem připraven." Nemohl jsem tomu uvěřit. Výcvik Modu fungoval.

„Takže vy tady prostě počkáte a zemřete? Tak je to?"

„Vůbec ne. Skutečnost, že jsem se se smrtí smířil, neznamená, že jsem se jí taky poddal. Nehodlám zemřít bez boje. Ale nehodlám taky zemřít jako zbabělec. To je všechno."

„Takže, co budeme dělat?"

„Nevím, co budete dělat vy. Já hodlám přežít." Udělal jsem promyšlený, opatrný krok. Beze spěchu jsem zvedl jednu nohu, snížil ji, a tiše přenesl váhu vpřed. „Půjdu zpátky k vozidlům tak pomalu, jak budu moci. Možná nájemníkům nedojde, že jsme dva. Můžete zůstat tady, jestli chcete."

„Kapitáne — je vaší povinností zachránit nadřízeného důstojníka — " Jeho hlas zněl tvrdě, ale v očích měl paniku. Prima.

„Budete mě teď poslouchat?" udělal jsem další uvolněný dlouhý krok.

Úzkostně přikývl.

„Tak dělejte přesně to, co vám řeknu a držte tu zatracenou klapačku zavřenou. Vidíte, co dělám? Dělejte přesně to samé. Dívejte se. Zvedněte nohu tak opatrně, jak jen můžete, snižte ji, aniž byste na ni přenášel váhu. Ujistěte se, že stojíte pevně a potom jenom posuňte pomalu těžiště vpřed. Zvládnete to?" Zvládl.

„Pomaleji," řekl jsem. „Počítejte mezi každým krokem do padesáti. Jestli přeskočíte číslo, začněte znova. Nebuďte netrpělivý."

Po třetím kroku řekl: „Tohle je pitomost. Cítím se jako šašek."

Přikývl jsem. „Taky tak vypadáte. Na videu to bude k popukání."

„Na videu?"

„Uhm." Ukázal jsem na kamery na tancích. „To je standardní postup. Natáčet všechno."

Zbledl.

Dodal jsem tiše: „A čistě kvůli zprávě: jestli se z tohohle dostanem živí, natrhnu vám osobně prdel. Vůbec jste informační příručku neotevřel, mám pravdu?"

Začal mluvit. „Není žádný důvod pro takový tón — "

„Sklapněte zobák," vysvětlil jsem mu.

Sklapnul.

Chvíli jsme opatrně postupovali mlčky, s dlouhými, promyšlenými přestávkami mezi každým krokem. Major si tiše pro sebe mumlal a nemohl jsem říci, jestli tím vyjadřoval temnou zášť, nebo tichou paniku. Nejspíš obojí. Ten člověk se za poslední půl hodinu protloukl tolika emocionálními stavy, že nejspíš už vůbec nevěděl, kde teď je nebo co vlastně cítí.

Blížili jsme se k mělké prohlubni. „Tady opatrně." Ukázal jsem vpřed.

Neodpověděl.

„Napříč tímhle místem vede spousta mladých výhonků. To je špatné znamení. Budou spolu fungovat jako anténa. Pošlou vibrace našich kroků přímo k nejbližšímu gangliu. Budeme muset zpomalit."

„Zpo...ma...lit...?"

„Uhm. Jeden podnět útok neodstartuje. Dva nebo tři, které na sebe budou navazovat, už ano. Budeme muset zpomalit tempo."

Zasténal. Ten zvuk byl skoro komický. „Jak můžeme ještě víc zpomalit?"

„Jmenuje se to Cvičení trpělivosti. Dělali jsme to ve Výcviku Modu. Vtip spočívá v tom, že máte zjistit, jak dlouho dokážete jedinkrát přecházet místnost. Muselo nám zabrat celý den, přejít místnost o velikosti tělocvičny. V té místnosti bylo hodně naštvaných lidí, než se setmělo."

„Zní to jako pěkná pitomost. Jaký to mělo smysl?"

„No, nejdřív porovnáte, jak netrpělivý jste v procesu vlastního života." Vzpomněl jsem si, co říkal Foreman. „Je to o životě ve chvíli teď. Většina lidí uvízla v minulosti — až na dobu, kdy se snaží žít v budoucnosti. Velice málo lidí ví, jak žít v teď."

„Zní to podobně jako většina kalifornských sraček," řekl major.

„Nejspíš ano — ale nakonec přijde chvíle, kdy si uvědomíte, že mezi okamžikem, kdy čekáte a okamžikem, kdy se pohnete, není žádný rozdíl. Oba jsou to okamžiky. Každý má rovnocennou hodnotu. Takže okamžik čekání není něco, co je třeba vydržet a skrz co je třeba se dostat co nejrychleji a co nejméně bolestně. Místo toho je to pouhý okamžik, který se žije jako každý jiný."

„Vy těmhle sračkám věříte?"

„Už nevěřím ničemu. Víru jsem vzdal. Teď jen přijímám, co svět přináší, a chovám se podle toho."

„Nesnáším kazatele," řekl.

„Já taky," souhlasil jsem. „Ptal jste se. Odpověděl jsem."

Chvíli byl zticha. Věděl jsem, že nepočítá. Sledoval mě, udělal krok, jenom když jsem jej udělal já. Nevěděl, jestli se má bát, být znechucený anebo vzteklý. Podle zvuku jeho dechu jsem mohl. říct, že se snažil být ve všech třech stavech zároveň.

Konečně už to nemohl déle vydržet. „Nemusíme tohle dělat — tohle tančení po špičkách skrz tulipány—, celou cestu zpátky k tankům, že ne? Chci říct, za jak dlouho se dostaneme z jejich dosahu?"

„To záleží na tom, jak daleko se plíživé liány rozšířily. Uvolněte se. Máme před sebou dlouhou cestu předtím,

než vůbec budeme moci pomyslet, že bychom tam doběhli."

„A co třeba tohle? Rozběhneme se a jeden z tanků přijede a naloží nás?"

„Nikdy bychom to nezvládli. Jsme pořád příliš daleko."

„No, a co kdyby nás tank zeširoka objel, a pokryl prostor mezi námi a stromy pásem ohně?" Vztek, ho opouštěl, ale pořád mluvil znechuceně a zoufale.

„Stejný problém. Příliš mnoho vibrací. To by je vyprovokovalo určitě."

Otočil jsem se a znovu jsem studoval stromy, jenom pro jistotu.

Rýsovaly se na obzoru, vysoké a zlověstné. Velké černé hroudy vegetace, ronící spršky širokých, voskových listů, purpurová a ebenová kaskáda. Několik z nich bylo ozdobeno krvavě rudými liánami a parazitujícími plazivci s jasně růžovými květy. „Ehm — hm. Jsou roztažené příliš daleko od sebe. Nikdy bychom je nezasáhli všechny. Ne bez dostatečně velkého ohně. A určitě ne dostatečně rychle. A to za předpokladu, že by se nám podařilo dostat tank do pozice. Všichni by zaútočili najednou."

„Myslel jsem, že tyhle obleky nám mají poskytnout nějakou ochranu..." Teď ho opouštělo i znechucení a zůstávalo v něm čiré zoufalství. Klesne hlouběji do úplného rozkladu anebo katalepsie?

„Viděl jsem, co roj z klátiče dokáže udělat se stádem dobytka. Myslíte si, že vaše výsadkářská kombinéza je pevnější než hovězí kůže?"

„Měla by být."

„Chcete na to vsadit krk?"

Neodpověděl. Udělal další opatrný krok. Začínal vypadat trochu ztuhle. Žádná další otázka. Mířil přímo k paralýze ze zoufalství. To bylo hodně špatné. Opravdu jsem od něj čekal víc.

Věděl jsem, jak se cítí. Jít takto pomalu je obtížnější, než to vypadá. Je to ve skutečnosti namáhavější než běh. Cítil jsem, jak mi po bocích stéká pot. Jedinou útěchou bylo, že se pan major Čurák potí ještě víc. Říkal jsem si, kolik toho ještě snese. Ohlédl jsem se za sebe. Tvář měl tak bledou, že ztratila všechnu barvu. „Do prdele." Chystal se omdlít.

Chytil jsem ho akorát včas. „No tak, zůstaň se mnou. Nepadej. No tak, majore."

Zůstal zvadlý. Vyděšený do bezvědomí.

„Měl bych tě tady nechat," řekl jsem. „Mohl bych tím získat akorát dost času, abych to doběhl."

Žádná odpověď. Opravdu byl v limbu.

Nádhera.

To, že existuje mnoho velkých oblastí, kde se zamoření jeví minimálním či nulovým, by se nemělo vykládat jako slabost nebo neschopnost ze strany činitelů zamoření. Stejně tak tuto skutečnost nelze brát jako důkaz účinnosti regulačních mechanismů činitelů lidských. Taková nesprávná chápání mohou vést k nebezpečně špatným kalkulacím zdrojů a energie.

Co se během času stalo zřejmým, je, že jednotlivé druhy chtorranského zamoření se potřebují shlukovat. Vyhledávají jeden druhého pro vzájemný užitek. Za hranicí vztahu lovce a oběti je partnerství; pro okamžité přežití a konečný úspěch tyto rostliny a živočichové závisejí jedny na druhých.

Tam, kde je hustota nákazy nejvyšší, najdete nejzdravější, nejaktivnější a nejsebevědomější chtorranské organismy. Tam také najdete nejrychlejší růst a expanzi.

Tam, kde je hustota nákazy nejřidší, zjistíte, že jednotlivé exempláře útočící ekologie jsou slabší a menší než jejich úspěšněji integrované protějšky.

Předpokládá se zde, že chtorranská ekologie dává přednost živit se v počátcích sama sebou, pozemskými druhy teprve tehdy, když preferovaná strava není k dispozici. V této oblasti je nutné, a silně se doporučuje, provést další výzkum, neboť toto může mít značný dopad na dlouhodobou strategii pro přežiti Země.

Tyto předpoklady vedou k jednomu okamžitému doporučení: jakákoliv vojenská síla, použitá v cílové oblasti, by měla být specificky určena pro okolnosti zamoření dominujícího v této oblasti, namísto v současnosti používaného přístupu kobercového náletu.

Uvádění tohoto doporučení do praxe vyžaduje značný nárůst jak zručnosti, tak lidských zdrojů, a to zvláště v době, kdy se obojího stále více nedostává. Doporučení nicméně platí.

K zajištění účinnosti našeho postupu je důležité, aby bylo ke každému jednotlivému případu přistupováno s přiměřenými prostředky. Co může být vhodnou taktikou v jednom případě, může být naprosto nevhodné v případě jiném. (Odkazujeme čtenáře na Dodatek III, případ 121, kde najde zvláště dramatické opodstatnění této opatrnosti: katastrofální důsledky pokusu vypálit háj lovících klátivých stromů jako protiklad spálení osamoceného nehybného exempláře.)

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

3. Pozůstalost

„Rád pozoruji amatéry, jak ze sebe dělají blázny.
Většinou je tomu naopak."
—SOLOMON SHORT

Ve skutečnosti to byla moje chyba. Příliš jsem na něj tlačil. Zvedl jsem ho a přehodil si ho přes rameno. Jako by to, co jsem měl udělat, nebylo dost nemožné už předtím. Tohle bylo všechno, co jsem potřeboval; pasažér.

Ve sluchátkách mi pípl. „Kapitáne?"

„Jo?"

„Je major v pohodě?"

„Omdlel."

„Aha."

„A vy jste v pohodě?"

„Je mi prima. Dneska se počasí vyvedlo. Jenom škoda, že jsem si nevzal opalovací krém. Přineseš mi nějaký?"

„Eh, to je fór, že jo?"

„Jo."

Na chvíli ticho. Udělal jsem krok. Major byl těžký.

„Kapitáne?"

„No?"

„Eh, Siegel procházel instruktážní knihu a..."

„Zapomeňte na to." Uťal jsem ho rychle.

„Ale, pane..."

„Znám tu stránku, na kterou se teď díváš. Nedá se to tady použít."

„Jste si jistý?"

„Věř mi. Vím, co dělám."

„No, dobrá..."

Jemně jsem s majorem zatřásl. „No tak, čuráku, probuď se." Musel jsem se nad tím zamyslet. Jaké tělesně reakce vyvolává akutní panika? Mohl by být v nějakém druhu hypoglykemického šoku? Nebo ještě hůř? Možná měl infarkt. Přendal jsem si toho kreténa na druhé rameno.

Zasténal.

Ten zvuk jsem poznal. Byl v pořádku. Jenom to na mě hrál. Ten zkurvysyn. Pořádně jsem s ním zatřásl. Žádná reakce.

Přes šarlatové kopce poskakovala nevyrovnaná flotila chmýřobalů. Už začaly pukat a zůstávala za nimi stopa zářivého prášku. To mě přivedlo na jednu myšlenku. Cvakl jsem vypínačem komunikátoru. „Kterým směrem vane vítr?"

„Právě nás to napadlo, kapitáne. Můžeme vypustit trochu čoudu, jestli myslíte, že by to bylo k něčemu dobrý."

„Já nevím. Ještě nikdo to na klátiče nezkoušel. A jestli jo, tak se nevrátil, aby nám o tom povyprávěl."

„Včely, pane. Včely zpomalí, když je omámíte kouřem. Neútočí."

„Nájemníci nejsou včely. Co když je kouř vyprovokuje?"

„Hm." To znělo schlíple. „Máte pravdu. Promiňte."

Přesto...

Šťouchl jsem do majora. „Už jste vzhůru?" Znovu zasténal.

Nejenom blb, ale taky zbabělec. Byl při vědomí, ale strach ho znehybnil. Všechno to nechal na mě. No, tak na to se teda ještě podíváme.

Znovu jsem zapnul komunikátor. „Promyslíme to. Možná jsem byl s tím nápadem hotový zbytečně rychle. Ten dým nás zakryje, že jo?"

„Ano pane."

„Možná by nás pak ti broučci hledali trochu hůř."

„Vy jste tady odborník, kapitáne."

„Nikdo není odborník na dým," řekl jsem. „Na to je to moc nové. V laboratořích to vypadalo hezky." Tak trochu. Některé chtorranské druhy se stáhly do sebe a vycouvaly. Některé se pořádně nasraly. Neviděl jsem žádné zprávy o klátičích nebo jejich symbiotických nájemnících. Tohle byl opravdu risk. Kruci. Nesnášel jsem pocit, že bych měl dělat pokusného králíka přímo v terénu. Udělal jsem další krok. Major byl příliš těžký. Rozhodl jsem se.

„Dobrá," řekl jsem. „Zkusme to. Uděláme to takhle..." Na chvíli jsem se odmlčel, zatímco jsem si přehazoval majora zpátky na levé rameno. „Otočte vedoucí tank tak, aby mířil na nás. Kdyby se něco semlelo, pojedeš ke mně tak rychle, jak to půjde. Jestli budu muset, majora tu nechám. Nech poklop otevřený do poslední možné chvíle. Ale jestli bude jasné, že to nezvládnu, zavři ho. Dva mrtví lampasáci se budou vysvětlovat hodně těžko, ale ztratit vozidlo, to by tě mohlo stát kariéru. Určitě by ti to sráželi ze mzdy."

„To je v pohodě, kapitáne. Já jsem nepodepsal. Vojákuji na dobu určitou."

Za chvíli už dva tanky začaly chrlit modrý a nachový kouř. Nebyl to doopravdy kouř — byla to prášková směs, která na vzduchu explodovala do hustých štiplavých mračen. Vědecky to mělo sedmnáct slabik, my tomu ale říkali kouř. Jako svůj jmenovec to jenom vypadalo, smrdělo to jako skunk. Budeme tím pořádně smrdět, až tohle skončí. Slyšel jsem, že se to taky hodně těžko smývá.

Kouř byl údajně přísně organického původu a pro lidi netoxický. Mělo to něco společného s rozsivkovou zeminou. Rozsivky byla maličká jednobuněčná stvoření, která žila v moři. Když zemřela, jejich těla se snesla na dno oceánu. Byl to nepřetržitý proces, který probíhal po stovky miliónů let. A pořád ještě probíhá. Za nějaký čas se zbytky rozsivek nakupí do širokých vrstev. Za nějaký delší čas se tlakem směstnají do jakési práškovité hmoty. Rozsivkovou zeminu jste mohli najít prakticky všude, kde bylo mořské dno vyzdviženo nad hladinu. Částice byly malé a pevné a ohromně dokázaly zacpat hmyzí ústa a zablokovat pohyb nohou a křídel. Bylo to čistě fyzické působení a fungovalo na

chtorranský hmyz — no, ve skutečnosti spíš na tvory, co jako hmyz vypadali — úplně stejně jako na pozemský.

V kouři byly také další věci, hormony a bakterie a koření, které chtorranskou ekologii mělo zmást. Vtip spočíval v tom, že budeme používat přirozenou pozemskou obranu v koncentrovaných dávkách. Někdy to fungovalo. Někdy ne. Život byl plný překvapení, většinou ošklivých.

Oblak modrého dýmu vítr pomalu nesl přes pokrývku rudého břečťanu. Když došel až k nám, zabořil jsem nos majorovi do boku a potlačil nával kašle. Potom jsem se otočil, tak, že major Bellus schytal to nejhorší, už teď mu oči hodně slzely. Ten zatracený neřád smrděl hůř, než jsem si pamatoval. Byl to hustý, sytý zápach, nepříjemný a nepřátelský. V kombinaci s odpornou směsí útočných chtorranských pachů to stačilo k tomu, aby začali mrtví vstávat z hrobů a začali si hledat méně aromatická místa k spočinutí.

Major Bellus začal kašlat. Snažil se nejdříve kašel potlačit, potom se to však stalo neovladatelným a začal dávit. Tak sebou škubal, že mi málem spadl. Byl čas ho dostat na zem. Visel jak balík mokrého prádla. Převalil se na bok, svíral se za břicho, kašlal, dusil se, zvracel a snažil se vytřít oči, všechno najednou. Bylo to hnusné představení. Ano, kouř byl hrozný, ale tak hrozný zase ne.

„Jděte se bodnout," řekl jsem. „Vy nejste jenom pokrytec, ale taky tlustej nanicovatej komediant. Nikoho neoblafnete. Jste při vědomí a zatraceně klidně můžete dojít po vlastních." Postavil jsem ho na nohy. „Protože jestli nepůjdete, tak vás tady kurva klidně nechám. Žilo by se mi s tím docela příjemně. A já chci žít o hodně déle."

Otevřel oči a nasupeně na mě hleděl.

„Nechte toho," řekl jsem a uťal ho, ještě než mohl promluvit. Udělal jsem krok a táhl ho za sebou. Udělal jsem příšernou chybu, samozřejmě. Nikdy neříkejte muži, že je zbabělec, před svědky — obzvlášť, když je to pravda. Nikdy vám neodpustí. A touhle dobou jsme už pravděpodobně měli svědků, napojených na náš rozhovor, víc než dost. Zajímavá úmrtí vždycky přitahovala množství diváků — a dědicové, pokud jací byli, byli obvykle za poplatky médií vděční.

Rekord všech dob za tantiémy zaplacené za virtuálně reálné úmrtí pořád ještě držel Daniel Goodman, vyšinutý hollywoodský programátor.

Stručně řečeno: Goodman byl bezvýznamný, samotářský a prakticky neznámý, když si ho najal Lester Barnstorm, jeden ze šéfů u Marathon Productions, firmy poněkud pohasínající a rozhodně s nejlepšími léty za sebou. Barnstorm a Goodman měli společnou jedinou věc — oba zoufale toužili dokázat, že za něco stojí. Oba se cítili přehlíženi. A oba hladověli po úspěchu jakéhokoliv druhu. Goodman měl alespoň talent, ale neuměl jednat s lidmi. To Barnstorm uměl výborně, zato neměl talent. Utvořili skvělý tým, manželství uzavřené v pekle. Barnstorm dal Goodmanovi krysí noru ve svých kancelářích, ten se tam sedmnáct měsíců lopotil, až nakonec stvořil imaginativní fantazii, nazvanou Sluneční balet. Ačkoliv to původně mělo být nevýznamné dobrodružství, za Barnstormova šikovného řízení se projekt rozrostl do nejneuvěřitelněji nafouklé investice v historii studia. Pak Barnstorm pojistil investice studia ohromnou reklamní kampaní v zoufalé snaze získat zpět pár miliónů, než to akcionářům dojde a vymění vedení. Každý den Barnstorm Goodmanovi vykládal, jak je s jeho prací spokojen a sliboval mu modré z nebe — peníze, uznání, dokonce místo na podnikovém parkovišti. Jenže když byl Sluneční balet konečně připraven a šel do skutečné produkce, byl jako jediný autor uveden Lester Barnstorm a zděšený Goodman zjistil, že mu byla přiznána nevýznamná zásluha „konzultanta programu". Když se Goodman Barnstormovi. postavil, letěl za neloajalitu na dlažbu. Goodman se hbitě obrátil na soud. Jako většina autorů programů virtuální reality měl Goodman utkvělá nutkání. Nahrával si každou schůzi a poznamenával každodenní práci v osobním deníku. Naneštěstí většina informací, které svědčily v Goodmanův prospěch vyšla na povrch až po jeho smrtí. Zato dodatečné vyšetřování odhalilo velice průkaznou sbírku. Barnstorm byl odhalen jako starý podivín, nenápaditý, se vznětlivou povahou a puberťáckým přístupem k sexu. Na druhé straně dokázal dobře mluvit a vybudoval si kariéru na tom, že lidem říkal přesně to, co chtěli slyšet. Barnstorm dokonale zvládl styl svého průmyslového odvětví, neovládal však jeho podstatu. Většina jeho připomínek na páscích sestávala ze zdlouhavých, tápavých, rádoby filozofických proslovů na téma neschopnosti lidstva dosáhnout Barnstormových životních standardů. Pásek za páskem dokazoval, že Barnstorm přispěl k celkovému projektu pouze nepatrnými dílky, zatímco Goodman to byl, kdo napsal a naprogramoval většinu toho, čeho bylo třeba k vytvoření programu virtuální reality Sluneční balet. Ve skutečnosti mohl být spor mezi oběma muži vyřešen rychle a bez zloby — kdyby nebylo právníků. Všechno, co Goodman za svůj podíl na projektu požadoval, bylo, aby dosáhl odpovídajícího ocenění a finančního vyrovnání. Naneštěstí, než se vyjasnila podstata celého sporu, byl Sluneční balet pouhé dva měsíce před uvedením a reklamní mlýny mlely pod přímým dohledem Lestera Barnstorma naplno. Jakoukoliv snahu uznat Goodmanův podíl by Barnstorm chápal jako přímý útok na svou osobu. Takovéto situace studioví právníci znali. Věděli co dělat — držet soudní spor pod pokličkou tak dlouho, jak to jen bude možné. Nic nesmělo ohrozit potenciální zisky z vlastnictví Slunečního baletu, který se měl brzy stát velice úspěšným. Naneštěstí, jak se události vyvíjely, stal se z celé věci pro studio obrovský bolehlav. Všechny tři hlavní zainteresované obchodní společnosti si nárokovaly právo rozsouzení a žádaly přístup k důkazovému materiálu. Nejvyšší šéfové Marathon Productions to prostě chtěli mít ze stolu a klidně by Goodmana odškodnili v plné výši. Jenže Lester Barnstorm o tom nechtěl ani slyšet. Rozhodl se, že to bude brát osobně. Naneštěstí se v té chvíli studio nacházelo v takové situaci, že potřebovali Barnstorma uspokojit, takže mu (neradi) poskytli obrovskou právní podporu. Výlohy nehrály roli. V té chvíli to byly jenom drobné. Marathonští právníci dokázali obstrukcemi zdržet téměř každou obsílku a znemožnit, aby se nárok dostal k soudci téměř sedm let. Dokázali odstranit většinu důkazů, protože, podle jejich slov, „by mohly způsobit újmu naší pověsti a potenciálním příjmům z našeho vlastnictví." V překladu: Nechte nás dokončit dojení téhle krávy a potom se můžeme bavit o vašem podílu. Během tohoto období reklamní oddělení dál chrlilo hory zpráv o géniu Lestra Barnstorma, jediném autoru Slunečního baletu, a tím vytvářelo a udržovalo na veřejnosti živé povědomí, že Barnstorm, velký člověk, byl nečestně a záludně napaden nespokojeným bývalým zaměstnancem. Během stejného období se jim také pro

Barnstorma podařilo zajistit (koupit) humanitární ocenění čtyř různých národních institucí, ocenění v Kongresu, úspěšné celosvětové přednáškové turné, pojmenování měsíčního kráteru na jeho počest, Cenu černé díry a hvězdu na Hollywood Boulevard. Během těchto stejných sedmi let vlastnictví Slunečního baletu vydělalo 3,7 miliard dolarů z prvního domácího uvedení, zahraničních uvedení, placené sítě, kabelových rozvodů, družicové sítě a přímého prodeje softwaru, když už nebudeme mluvit o doplňkovém prodeji, který zahrnoval vedlejší produkty na knižním a video trhu, ošacení, elektroniku, hygienické potřeby, prodej produktů v zařízeních hromadného stravování, hraček, kukuřičných lupínků, vzdělávacích materiálů a tantiém z ordinací plastických chirurgů. Během těchto stejných sedmi let byl Daniel Goodman narůstajícími výlohami právního sporu zničen. Přišel o úspory, dům, ženu, auto a — v těch souvislostech — i o to, co mu zbývalo z příčetnosti. Nakonec jednoho říjnového dne, v zoufalství nad tím, zda se kdy dočká spravedlivého rozhodnutí ve věci toho, co považoval za své největší dílo, vešel klidně na pozemky studia, vstoupil do (teď přejmenované) Barnstormovy budovy, prošel Barnstormovým soukromým vchodem a v jeho vlastní kanceláři vzal Barnstorma jako rukojmí. Barnstormovi vydržela odvaha jen do chvíle, kdy si uvědomil, že Goodman se doopravdy zbláznil. Goodman si sebou vzal pouta, obušek, kasr, lovecký nůž, revolver, laserovou pistoli a útočnou automatickou pušku do domácnosti Snell ráže 11 milimetrů. Bylo zapotřebí několikerého mírného použití obušku a kasru, než si Barnstorm uvědomil, do jakých potíží se to dostal. Začal brečet a koktat a prosit o smilování. Neuvědomil si předtím, jak říkal, jak špatně s Goodmanem nakládal. Mohl by to napravit? Goodman odpověděl ledově klidným hlasem. Řekl: „Všechno, co chci, je pravda." Co Barnstorm nevěděl, bylo to, že Goodman byl napojen jak na zvukový, tak na obrazový přenos. Do doby, než přijel tým SWAT, Goodmanův agent vyjednal lukrativní smlouvy na živé vysílání z místa činu s jednou domácí a dvěmi celosvětovými sítěmi. Výsledkem bylo, že většina z toho, co během příštích devíti hodin vyšlo v Barnstormově kanceláři najevo, se dostalo ven v přímém přenosu. Agentura A.C. Nielsen odhadla, že během vysílací špičky sledovalo „krizi rukojmí Slunečního baletu" více než 1,2 miliardy lidí. Goodman svou akci záměrně načasoval těsně před začátek sedmé hry světové série baseballové ligy. (Kterou mimochodem vyhráli Detroit Tigers. Výtržnosti po utkání si vyžádaly dvacet sedm životů.) Během Goodmanova výslechu pod nátlakem se Barnstorm přiznal k pohlavnímu styku se třemi účinkujícími, z toho se dvěma ženami a jedním nezletilým mladíkem a pěti dalšími osobami komparsu. Připustil, že dříve míval závažné problémy s alkoholem, které teď má plně pod kontrolou, a to díky umírněnému užívání marihuany, valia a občasnému (jednou, či dvakrát za den) uvolňovacímu užívání kokainu, extáze, metamfetaminů, nebo cracku, což mu vše dodává jeho osobní právník. Jak řekl, jediný postranní účinek drog je ten, že vedou ke snížení vašeho libida. Barnstorm připustil častou impotenci s výjimkou pokusů o orální sex za přispění dvou sekretářek, pracovnice výpočetního centra, knihovníka osobního oddělení a své třiadvacetileté manželky, kteří, (jak tvrdil) o sobě vzájemně nevěděli. Jejich dovednost hodnotil shodně hanlivě, nicméně knihovník osobního oddělení si vysloužil přinejmenším pochvalnou poznámku za nadšení, když už pro nic jiného. Dále připustil, že největším zklamáním pro něj byly jeho děti: třicetiletý syn transsexuál, toho času před operací, a dcera, která se nedávno provdala do Komunity afroamerického městského dědictví a stala se sedmou ženou náčelníka Amumby 9. S lehkostí připustil, že ukradl scénáře, příběhy, osnovy a programové plány Goodmanovi a dvaceti třem dalším tvůrcům virtuální reality, kteří na programu následně pracovali, nicméně to nenuceně odbyl s tím, že: „To dělá každý." Pokračoval dál obhajobou tohoto tvrzení a udával příklad za příkladem, kdy tuto praxi osobně konzultoval s vedoucím právního oddělení ateliérů. Jak rozhovor pokračoval, Barnstorm se stával ještě sdílnějším. Láhev skotské ze spodní zásuvky jeho stolu přispěla k objasnění takového množství erotické šuškandy, že jí bylo dost na celý rok hlavního vysílacího času celou sezónu. Přátelsky se pustil do vyprávění o tom, které dvě hvězdné herečky spolu spaly, kteří dva hvězdní herci spolu spali, které tři hvězdy se cítily na palubě charterového letu studia, jako by už byly ve Švédsku, který mladý herec se přiznal, že to dělal se psem, a jaké že byly skutečné příjmy ateliérů, tedy mimo těch oficiálně přiznaných. Zcela zjevně se více než 30 procent veškerých výdělků vypařilo, aniž by o nich byl kdekoliv jakýkoliv záznam, což se stalo ještě předtím, než byly hrubé příjmy sečteny. Šéf ateliérů jednou osobně Barnstormovi vysvětlil, jak se to dělá. Udržováním těsných politických styků se dvěma členy Výboru pro organizovaný zločin Sněmovny reprezentantů mohly ateliéry využívat několik výkonných zařízení na praní peněz v Panamě, na Jamajce, na Haiti, Bahamách, v Quebeku, Hongkongu a Vancouveru. V této chvíli už Goodman nebyl úděsem schopný slova. Zcela zjevně narazil na zlatou žílu hollywoodské moudrosti. Věděl, že Barnstorm byl rád důležitý. Nevěděl ale, že Barnstorm byl rád tak moc důležitý. Barnstorm nejenom
rád znal tajemství. Líbilo se mu, když lidé věděli, že on ví. Bezmezně se oddával vychloubání. Také se už dostal do role a bylo by nemožné ho zastavit. Rozjel se. V této chvíli to také téměř nikdo ze SWAT ani nechtěl. Na každičkém Barnstormově slůvku také visel Úřad okresního prokurátora, tři mamutí obchodní společnosti, sedm odborových svazů, čtyřicet tři právních firem a nespočetné množství agentů, obchodních manažerů, spisovatelů, producentů, režisérů a herců. Nebyli zklamáni. Lester Barnstorm dál odhalil svou zálibu ve videopáscích neobvyklých sexuálních prostocviků a pochlubil se svou sbírkou, zahrnující v sobě i množství soukromých nahrávek tak legendárních, že vešly takřka do mytologie: záběry nejrůznějších celebrit zábavního průmyslu, sportovců, rockových hvězd a mnoha známých politiků, jak se s chutí náramně dobře baví sami se sebou, mezi sebou navzájem a občas dokonce i s obyčejným smrtelníkem. Barnstorm dokonce došel tak daleko, že několik šťavnatých scén Goodmanovi přehrál, čehož vděčně využily dvě z napojených sítí, aby dohnaly odpolední dávku reklamy, vývoj v poslední hře baseballové ligy a provedly rekapitulaci pro ty, kteří právě zapnuli přístroje. Třetí ze sítí, mezinárodní nosič se sídlem ve Francii, nestydatě ukázala všechno a ztrojnásobila svou sledovanost. Než Barnstorm skončil, podařilo se mu, společně s Goodmanem, zruinovat sto dvanáct kariér, třicet sedm manželství, čtyři právní firmy, kritické rozložení sil ve Sněmovně reprezentantů a kompletní horní stupeň vedení Marathon Productions, Vysílání vyústilo ve dvanáct vyšetřování, devadesát tři kriminálních žalob a přes tři tisíce občanských pří. Krize skončila právě ve chvíli, kdy Barnstorm začal mluvit o své neúspěšné kariéře zástupce šerifa v San Bernardinu a zvlášť ošklivém skandálu s vraždou, drogami a sexem, který byl

stále ještě nevyřešen, nicméně více než pravděpodobně v něm bylo zapleteno několik členů policejního sboru v Los Angeles, dívčí skautský oddíl a vykoná rada ateliéru, která Barnstorma zaměstnala u Marathon Productions. A přesně v této chvíli — očividně zcela zřejmě bez vyšších rozkazů — střelec z týmu SWAT prostřelil ze střechy vodárny ateliérů okno Barnstormovy kanceláře a čistě oddělil Goodmanovi temeno od hlavy. Goodman byl na místě mrtev. Krátce nato Barnstorm s hrůzou zjistil, že všechno, co v uplynulých devíti hodinách řekl, zatímco vyjednával (žebral) o svůj život, slyšela a viděla více než miliarda fascinovaných lidských bytostí. Jeho nejvyšší sledovanost a konec kariéry se odehrály zároveň. Autoři úvodníků mu ani neposkytli milost srovnáním jeho pádu s řeckou tragédií. Byl jenom otylý starý prďola, jehož poslední cár důstojnosti vyprchal dlouho před poslední reklamou. Barnstorm své vrcholné číslo přežil jen o osmnáct měsíců, dostatečně dlouho na to, aby si do plné míry uvědomil, že se stal nejznámějším vyvrhelem svého průmyslu. Manželka ho opustila, děti s ním do budoucna odmítly mít cokoliv společného a jeho dům opustil i jeho pes. Dva z Barnstormových právníků šli do vězení, třetí odmítal zvedat telefony. Studio ho vykázalo z parkoviště a ještě týž večer mu domů doručili osobní věci. Herci odešli jako jeden muž, a krátce poté je následovala většina úředníků. On sám (a později i jeho pozůstalost) byl zahrnut tolika soudními žalobami, že jeho syn (který se měl brzy stát jeho dcerou) se nakonec vdal za jednoho ze sekretářů úřadu okresního žalobce. Goodmanovi dědicové mezitím vybrali přes tři milióny přímo, plus dalších jednadvacet miliónů jako příplatek založený na bezprecedentním podílu diváků dramat únosů rukojmích z celkového počtu diváků. Během následujících deseti let dostali 170 miliónů z práv na nová uvádění a tantiém, plus procentní pozůstatky ze všeho, na co se vztahovala Goodmanova smlouva, což, jak se ukázalo, dělalo třikrát víc, než by byl Goodman dostal, kdyby se s ním Lester Barnstorm vyrovnal hned na začátku. Ponaučení si vzali i další z branže. Divoká stávka tří sdružení, trvající osm měsíců, byla nazvána Goodmanovou stávkou a vyústila v jedno z nejvýznamnějších přeskupení sil, jaké toto odvětví kdy zažilo. Goodmanova socha dodnes stojí na nádvoří Náměstí sdružení spisovatelů, inspirace pro všechny umělce. O výročí Goodmanovy smrti se před ní každoročně kladou květy.

Silně jsem pochyboval, že bych se kdy vyrovnal Goodmanovu podílu obecenstva. Jednak jsem neměl v úmyslu to zkoušet, a jednak na zemi už tolik lidí nezůstalo naživu — tedy, pokud se dá věřit posledním vládním průměrům. A navíc, sledovat, jak někoho zaživa žerou klátičoví nájemníci — byť i jako virtuální drama v přímém přenosu — zcela zjevně nikde nezajímá průměrného diváka více, než aby zjistil, čí vypoukliny byly vloženy do čích dutin.

Udělal jsem další p...o...m...a...l...ý krok, majora Belluse jsem při tom vlekl za sebou. Střídavě propadal panice a zuřivosti. Zajímalo mě, jak dlouho to bude trvat, než se dostane přes okraj a splaší se jako vyděšený králík. To mohlo být dost zajímavé.

Svědilo mě celé tělo. Nechtěl jsem nic víc než dlouhé, hluboké, duši uspokojující škrábání po celém těle. Chtěl jsem někoho — nejlépe profesionála, zanícený amatér by ovšem odmítnut nebyl — aby začal/a s malou lysinou uprostřed mých svědících vlasů, a potom aby postupoval/a níž, jemnými konečky prstů přes bolestivě napnuté svaly ramenou a potom dál, pořádnou masáží dolů po zádech, aby mi protáhl/a páteř, dokud by nepraskala, a aby pokračoval/a na křečí stažených svalech mých nohou, hnětl/a je jako chlebové těsto, a skončil/a teprve, když došel/la (koho to zajímá?) ke špičkám mých bolavých chodidel. Áááách.

Byl to báječný sen, ale bolest nezahnal. V krku jsem měl sucho a paže mě bolely jak samo peklo. A záda. A obě ramena. Tohle muselo brzo skončit, tak anebo tak.

V důsledku současné armádní politiky urychleného vypalování nejvíce postižených oblastí nákazy bylo zamoření ve své nejvíce rozvinuté fázi pozorováno pouze v několika izolovaných lokalitách, a to pouze po omezený čas. Žádné dlouhodobé pozorování nebylo možné.

Ať již je vojenská hodnota této strategie jakákoliv, poskytuje vědecké obci ochuzený pohled a znemožňuje jí přesně předvídat směry ekologického tlaku, kterému čelíme. Přes četnější užívání robotů a dálkově ovládaných sond a i přes rozvoj našich biosférických zařízení na obou pobřežích, zůstávají bez terénních dlouhodobých pozorování naše modely šíření a rozvoje zamoření tak politováníhodně omezené, že jakékoliv shrnutí našich poznatků musí být chápáno jako zachycení nejhrubších rysů. Nemůžeme vůbec předvídat, jaká bude konečná podoba zamoření, jak se bude vyvíjet a jakou roli v tomto ekologickém systému budou nakonec hrát jednotlivé druhy, součásti této ekologie.

Lepší porozumění konečné fáze zamoření a stabilních struktur usazené chtorranské ekologie není pouhou záležitostí vědecké zvědavosti; v konečných důsledcích může poskytnout nejlepší taktické zpravodajství i pro naši vojenskou strategii. Mohli bychom odhalit, že můžeme napřít naši energii účinněji proti některé menší, zdánlivě méně škodlivé části formující se struktury a mít při tom významnější dlouhodobé výsledky, než jakých dosahujeme současnou taktikou mýcení a spalování každé embryonické mandaly okamžitě při jejím spatření.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

4.Nasíračka

„Můžete vést koně k napajedlu zadkem napřed, ale, víte... "
—SOLOMON SHORT

Major něco zamumlal.

„Cože?"

Zopakoval to. „Myslíš si, že jsi zkurveně chytrej, co?"

„Nemusíte mi věřit. Tanky jsou támhle. Jděte na to. Doběhněte tam." Pomalu, pracně, jsem udělal další krok.

„No tak, do toho," povzbudil jsem ho.

Nepohnul se. „Ty chceš, abych to udělal, je to tak?"

Pokrčil jsem rameny. „Až se nájemníci nažerou, budou otupělí. Budu mít daleko větší šanci."

„Mrdám tě," řekl.

„Na to nemáš ani vizáž, ani dost peněz," odpověděl jsem. Udělal jsem další krok.

Zuřivě na mě zíral. Podíval se na tanky, potom se stísněně ohlédl zpět na stromy. Vypadal, jako by byl v pasti. Velice neochotně — neměl na vybranou — zvedl vysoko jednu nohu v těžké botě, pracně ji natáhl a posunul vpřed. Pomalu na ni znovu došlápl, tak jemně, jak jen mohl. Opatrně na ni přenesl váhu. Přeháněl opatrnost téměř až k hysterii.

„Jsou to jenom stromy," řekl. „Zasraný stromy."

„A při hledání vody a vhodné půdy dokážou urazit nejmíň pět, možná šest kilometrů za týden. A rádius nájemníků při hledání kořisti je dva až tři kiláky od domovského stromu. Klátiči hostí minimálně třicet druhů symbiotických partnerů, na které jsme zatím přišli; nejspíš ale o dost víc. Někteří lidé si myslí, že mohou působit jako přirozené prostředí pro nejméně šest odlišných ekologií — v kořenech, ve kmenech, ve větvích, v korunách a ve stopách odpadu, který za sebou zanechávají. Nemáte tušení, s čím se tady setkáváte. Na zemi není nic, co by tomu bylo aspoň podobné. Už jste někdy slyšel o vojáckých pavoucích?"

Neodpověděl.

„Mohou narůst do velikosti vašeho chodidla. Představte si hejno obrovských rudých tarantulí, jenom štíhlejších, zákeřnějších a hladovějších. Jsou to osminozí upíři. Pletou obrovské sítě z velice lepkavého hedvábí. Stačí nejjemnější šťouchnutí do takové sítě a jde po vás celé jejich hnízdo. Jed vás ochromí, ale nezabije." Udělal jsem dlouhý, pomalý krok. „Budete při vědomí celou dobu, co se budou živit."

„Vojáčtí pavouci žijí v klátivých stromech?"

„Někdy. Myslíme si, že je to dočasný sňatek z rozumu. Myslíme si, že pavouci čekají, než se vyvine jejich přirozené prostředí," dodal jsem. „Ale pavouci nejsou to nejhorší. Je to jenom v tom, že ve stejném stromu s nimi nic jiného nežije. Proto si myslíme, že nejsou moc oblíbení. Normálně s sebou klátič nosí promíchaný pytel malérů: upíry a strašidla a další různé druhy malých dravců.

Někdy pracují v týmech," pokračoval jsem zvesela. „Upíři následují po strašidlech. Počkají, dokud strašidla něco nesloží, a pak přijdou a začnou se taky živit. Vídávali jsme je, jak jdou po telatech. Letos dostáváme čím dál více zpráv, že napadli vzrostlý dobytek. Není to hezký pohled. Experimentujeme s brněním pro dobytek a nanoblechami ale..." pokrčil jsem rameny. „Pořád je to ošklivé. Pořád ztrácíme stáda. Už jste někdy slyšel křičet koně? Nebo krávu?"

Major vydal nepřeložitelný zvuk.

Nasál jsem vzduch.

„Co je?" zeptal se.

„No, zkoušel jsem vám to říct hned zkraje. Ten smrad. Znamená to gorpy."

„Ano? Myslel jsem, že jste říkal, že nejsou nebezpeční."

„No, ano a ne. Jsou jako právníci. Nejsou nebezpeční, dokud je nevyprovokujete."

„Jak nebezpeční... jsou ti gorpové?"

„To záleží na tom, jak moc jsou hladoví. Většinou cestují s klátiči. Rádi se krmí tím, co nechají nájemníci. Tam, kde najdete jedny, víc než pravděpodobně najdete i ty druhé. Ale takového gorpa to neruší. Občas si nevšimne, že něco ještě není mrtvé, než to začne jíst. Nemyslí jim to moc rychle, takže není dobrý nápad nějakého nechávat, aby na vás sahal. Nerad to říkám, ale tohle vypadá jako zatraceně hladové okolí. Čichněte si vzduchu. To je celé stádo gorpů. Překvapuje mě, že jsme je ještě neviděli. Museli slyšet tanky. Když loví, loví ve smečkách a orientují se pomocí rezonančních vibrací nervů plazivých lián. Chcete vědět víc?"

Byl zase nebezpečně bledý. Potřásl hlavou.

Stejně jsem pokračoval. „Myslím, že nájemníci, kterých se doopravdy musíme bát, jsou dříkobylky a masařky."

Bezděčně se zeptal: „Dříkobylky?"

„Zlí skřítci. Úplně malinkatá stvořeníčka. Vypadají trochu jako opice, ale jsou dost malé, aby se vám vešly do dlaně. Jenže nejsou ve skutečnosti tak chytré. Jsou prostě divné. Velké tlapky, velké uši, přerostlé drápy a hlavy. Velice malinká těla. Krátké pahýlovité končetiny. Ale tváře mají jako — nevím — jako buldoci, řekl bych. Jsou tak ošklivé a legrační, že vypadají jako malé obludky. Jednotlivě jsou neškodné. No, téměř neškodné; dokonce se dají snadno zabít. Živí se brouky a myšmi, bobulemi, oříšky, listím — čímkoliv. Jsou teplokrevné, ale kladou malá kožnatá vajíčka, stovky najednou. Párek rodičů může mít v jediném roce tisícovky mladých. Naštěstí na vejcích nesedí, takže většina mladých je sežrána, ještě než se vylíhnou. To jest normálně.

Jenže když žijí v klátivém stromu, dravci se k vajíčkům tak snadno nedostanou a rodiny rychle rostou. Velice rychle se z nich stane hejno. Hejno o tisících členů, někdy statisících — a všichni jsou hladoví. Myslíme si, že je to hlad, co je mění. Když vyhládnou, ze skřítků se stanou... nevím, jak bych to popsal. Je to něco jako lidi; z naprosto normálního člověka se v davu stane zrůda. Když se dříkobylky srotí, dosáhnou takové dravosti jako rodinka rozzuřených piraní. Říkám si, jestli to je to, co zabilo toho červa, kterého jsme viděli. A jestli mají hnízdo v těchhle stromech.

Potom jsou tu masařky," pokračoval jsem rozmarně. Majorovi trochu zeskelnatěly oči, ale já se stejně

nenechal odradit. „Masařky vypadají jako čmeláci. Žijí v koruně. Živí se převážně dalším hmyzem, ale když je nablízku mršina, vytvoří roj. Produkují zle páchnoucí štiplavý červený sirup, který slouží stejnému účelu jako med. Kdybyste musel, mohl byste se tím živit. Ale osobně si myslím, že by většina lidí radši zemřela, než by si vzala druhé sousto.

Plus — nevím jestli v těchhle stromech nějaké jsou — ale taky jsme pozorovali skupiny stužkovitých stvoření. Vypadají jako kousky stuh, vlajících ve větru, jako konfety nebo fáborky. Velice jasné, velice barevné a přitažlivé... a velice smrtelné. Snesou se na vás, obalí se okolo vás a bez diskuse vám vycucnou krev. Omotají se vám kolem hlavy, takže nic nevidíte, taky nemůžete dýchat, vlezou vám do každého tělního otvoru, šmátrají a sají. Vyskytují se v několika formách: jsou podvazkové stužky, ty jsou příliš malé, aby vám individuálně ublížily, je to druh připomínající pijavice a rojí se jen v období říje. Ale krávu taky dokáží složit, nepodceňujte je. Potom tady máme škrtiče, vypadají jako postříbřené mylarové stužky. Ty velké vypadají jako telefonní šňůry. Tím, jak odrážejí světlo, jsou opravdu velice hezké, vypadají jako výstavka ohňostrojů. Nicméně jsou hrozně odolné, je prakticky nemožné je zabít.

Tak jako tak, myslím, že tohle jsou stvořeníčka, kterých se musíme bát nejvíc." Skončil jsem, otočil se a pohlédl zpět na stromy. „Koukněte, támhlety stříbřitě vypadající listy, ty mě straší. Řekl bych... řekl bych, že čekají, až se změní směr větru." Otočil jsem se zpět k majoru Bellusovi. „Neodvažujte se mi tu zase omdlít."

Neodvážil se. Ale byl k tomu zatraceně blízko a tentokrát by to bylo doopravdy. Popadl jsem ho za límec a přitáhl ho k sobě. „Je mi jedno, odkud jste. Je mi jedno, jaké máte úkoly. Je mi jedno, co si o mně myslíte. Tady už nejsme na Zemi. Tohle je Chtorr — a tomu na tom nezáleží o nic víc než mně. Buď zasednete k talíři, nebo jste na něm. Chcete zemřít? Nechám vás tady a ani se neohlédnu."

„Prosím, ne..." vzdechl. Zněl víc než zoufale. Žalostně. „Nechci zemřít." První slova ze sebe zdušeně vymáčkl. Ostatní se pak už bez zábran řinuly v proudu vzlyků. „Ach, Bože, prosím, nechci zemřít. Prosím, udělám cokoliv. Jen mě dostaňte odsud." Slzy mu stékaly po tvářích. „Řekněte mi jen, co mám udělat, a já to udělám."

A mám tě.

Dlouho jsem si ho prohlížel. „Je mi líto. Je nepatřičné, abych vám udílel rozkazy, pane."

„Eh?"

„Budete se muset vzdát hodnosti."

Vzhlédl ke mně, divokost v očích. „Co jste to řekl?"

„Řekl jsem, že je nepatřičné, abyste mi předal velení a zůstal při tom činným důstojníkem. Mužstvo k vám ztratí respekt. Na druhé straně je ještě nepatřičnější, abyste velel mužům, kteří této práci rozumí lépe než vy sám. Spolu se svým ohrožujete i jejich životy. Je mi to líto, ale jestliže chcete, abych vám zachránil život, budete se muset vzdát své hodnosti."

„To nemohu udělat."

„Ale ano, můžete. Vstaňte. Otočte se čelem ke kamerám. Oznamte to jasně a hlasitě. Budou vás natáčet." Tiše jsem dodal: „A potom vám zachráním život."

Na okamžik vypadal zmatený a potom vzteklý. „Blufujete, že?" obvinil mne, ale pořád při tom vypadal nejistě a vystrašeně.

„Říkal jsem vám o té purpurové mlze?" zeptal jsem se nevinně. „Není to opravdová mlha, jenom to tak vypadá. Většinou tak vypadají rojící se žahavé mouchy. Možná bych měl taky zmínit, že některé plazivé liány dokáží vylučovat paralytický plyn, a chytají tak klátičům oběti do pastí. A taky jsem ještě nemluvil o..."

Zvedl ruku. „Už dost, prosím. Už dost."

Pomohl jsem mu na nohy a otočil jsem ho k vedoucímu samohybu. „Nahrávají. Mluvte."

„Vzdávám se své hodnosti," mumlal.

„Hlasitěji," vyzval jsem ho. „Prohlašuji, že ze své svobodné vůle se tímto vzdávám své hodnosti...," napovídal jsem.

Otupěle slova opakoval. „Prohlašuji, že ze své svobodné vůle..."

„Se tímto vzdávám své hodnosti v jednotkách Severoamerické operační správy."

„...se tímto vzdávám své hodnosti..."

„V jednotkách Severoamerické operační správy." Hrubě jsem ho postrčil.

„v jednotkách Severoamerické operační správy."

„Řekněte datum."

„Dnes je třetího června."

„A rok. A své identifikační číslo."

Udělal, co jsem mu říkal. S nadějí ke mně vzhlédl.

„To ještě není všechno." Šťouchl jsem do něj. „Musíte přidělit velení."

Otočil se ke vzdáleným kamerám. „Velením místo sebe pověřuji kapitána Jamese Edwarda McCaithyho... eh, do doby, než vyšší velení buď... ehm, schválí, či změní tento stav." Zhasnul. Otočil jsem se tváří ke kamerám. „Dosvědčuje a úředně zaznamenává kapitán James Edward McCarthy. Armáda Spojených států, Bezpečnostní agentura Zvláštních jednotek, toho času začleněn pod velení Severoamerické operační správy."

Otočil jsem se zpátky k němu. Stál bez hnutí, hleděl na zem před sebou. Zahanbený výraz na jeho tváři svědčil o tom, že si svou hanbu uvědomuje.

„Odevzdejte mi svou zbraň," řekl jsem.

Nepohnul se.

Popošel jsem krok, vytáhl pistoli z jeho pouzdra, zkontroloval pojistku a strčil si ji za pás. Viditelně sebou při tom trhl.

Věděl jsem, že jsem udělal hroznou věc. Tento muž zasvětil službě ve zbrani celý svůj život. Byla jediným

měřítkem jeho osobnosti a já mu ji teď vzal. Tak zoufale chtěl žít, že se vzdal jediného důvodu, který k žití měl. Možná to byl dobrý velitel v období míru, možná byl dobrý na udržování výstroje a organizační disciplíny a možná válka prostě vyžadovala jiné dovednosti. Tato tedy rozhodně. No, možná mu někde poradí. Údajně mají v počítačové síti zatraceně dobré poradenské programy. Bylo mi ho líto, ale nebylo mi líto toho, co jsem udělal.

„Můžeme teď jít?" zeptal se.

„Jo," řekl jsem, o dost mírněji, než očekával. „Pojďme." Vzal jsem ho za paži a svižným krokem vyrazil zpátky k tankům.

„Cože...?" Vytrhl se mi a zíral na mě. „Co to děláte? Co masařky a fáborky a purpurová mlha?"

Potřásl jsem rameny. „Kdybyste si přečetl svou informační příručku, tak byste byl schopen určit, že tohle konkrétní stádo klátičů je většinou neobydleno. Prozrazuje to postavení listů. Ty stříbřité listy jsou způsob, jak odrážet světlo a přilákat pozornost bydlohledů. Bydlohledi jsou nájemníci, kteří hledají nový podnájem. Tihle klátiči museli o většinu svých přijít, když byla tahle oblast popráškována. Museli se uvést do metabolického klidu a teprve, teď se probouzejí."

Major Bellus vypadal neklidně a rozčileně a zmateně. „A co gorpové?"

„Zápach je ustálený. Byli tady před týdnem a byli v říji. Klátiči sledují jejich pachovou stopu. Měl byste je cítit doopravdy. Na očních bulvách by vám naskákaly puchýře. Nedělám si legraci. Měli jsme kluka, jmenoval se Willie Rood, který to zkusil. Sundal si kuklu. Ještě je pořád v nemocnici a čeká, dokud mu nedorostou nové oči."

„Ale — co ty...?" náhle zmlkl.

„Kdybyste četl svou informační příručku, věděl byste, že jsme nikdy v nebezpečí nebyli. Kdyby existovalo opravdové nebezpečí, nikdy bych vás do otevřeného prostoru nenásledoval." Uvážlivě jsem dodal: „Dokonce bych vás ani nezastavoval."

Teď už zrudl. „Ty hajzle. Za tohle tě degraduju."

„Ne, to neuděláš. Všechno, co jsi tu řekl a udělal, bylo nahráváno — a vysíláno. Řekl bych, že jsme měli dnes odpoledne docela vysokou sledovanost."

Divoce se rozhlížel okolo sebe. Oči se mu zaostřily na kamery nahoře na tancích a zůstaly na nich. „Byl to podvod!" křičel. „To neplatí."

Potřásl jsem rameny. „Záznam mluví sám za sebe."

Ohlédl se zpátky na mě s obviněním v očích. „Tebe taky. Tebe taky nahrávali."

„Jsem si toho plně vědom," řekl jsem. Nemohl jsem si pomoci a stranou jsem ve stylu králíka Bugse mrkl na kamery. „Prozatím, pokud se mne týče, jste teď civilní osoba. Skutečnost, že mařím čas, abych vám tohle vysvětlil, chápejte jako záležitost pouhé zdvořilosti. Dále vás oficiálně uvědomuji, že jako velící důstojník této operace nebudu tolerovat jakékoliv další zásahy do chodu mise. Stejně tak nebudu tolerovat jakoukoliv činnost, která by ohrozila životy mužstva. Ještě jedno urážlivé slovo na mou adresu a nechám vás zatknout. Na základnu pojedete v časospacím pytli. Jsem si jist, že na soud vás probudí."

Při tom zbledl. Vypadal, jako by chtěl ještě něco říct, ale konečně mu začal docházet rozsah toho, co udělal. Ramena mu sklesla. Bylo po všem. Byl hotový. Nejlaskavější způsob, jak to teď udělat, byl udělat to rychle. Otočil jsem se k němu zády a vyrazil k prvnímu tanku.

„Co dělá?" zašeptal jsem do mikrofonu.

„Jde za vámi," Smittyho hlas zněl měkce v mém uchu.

„Jak vypadá?"

„Jako peklo. To od vás bylo hnusné."

„Ano, to bylo," souhlasil jsem. To bylo všechno, co jsem k tomu řekl. Zbytek cesty jsem se plahočil mlčky.

Možná jsem měl říct něco jiného, něco o tom, jak lituji, že jsem to musel udělat. Ale neřekl jsem nic. Byla by to lež.

Družicová pozorování zjistila výskyt struktur nejprudšího zamoření, rozvíjejících se hlavně v širokých pásech polotropických oblastí planety. Závažná pronikání však byla zaznamenána také v tropických a mírných oblastech.

Opět, nicméně, musíme varovat před vyvozováním jakýchkoliv soudů z tohoto schématu. Současná vojenská strategie ničivých útoků proti nejprudším oblastem zamoření je namířena především proti článkům zamoření, které se vyskytující nejblíže hlavních center lidského osídlení a oblastí důležitých zdrojů — zvláště v mírném pásmu. Výsledkem je nedostatek informací o rychlosti, jakou se kolonie mandaly dokáže v mírném pásmu rozšiřovat. Výskyt v tropech a polotropech může dokumentovat klima, kterému dávají chtorranské druhy přednost, stejně tak však může jít o situaci netypickou nebo o kompromis; jistě to nevíme.

Naše nejlepší hodnocení situace v dané chvíli je takové, že chtorranské zamoření je schopné přežití a expanze v širokém spektru podmínek podnebí a terénu.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

5. Prezidentčina žena

„Nejde o to, kdo vyhraje anebo prohraje —jde o to, na koho se to pak shodí. "

—SOLOMON SHORT

Lizard nemusela říkat jediné slovo. Četl jsem jí to ve tváři.

Když vešla, ležel jsem ve vaně a vodní trysky mi vířily bublinky do hory pěny. Byl jsem v nich skoro celý ponořený. Když jsem viděl, jak se tváří, zanořil jsem se úplně.

Nepomohlo to. Zalovila v pěně, popadla mě za vlasy a vytáhla nad hladinu.

Potom mě políbila. Pořádně. Zrovna, když se mi to začínalo líbit, toho nechala.

„Co je? Proč jsi přestala?" pocákal jsem jí celou přední část uniformy.

„Protože jsem na tebe tak naštvaná, že bych tě klidně mohla zaškrtit."

„Proč jsi mě teda vůbec líbala?"

„Protože tě miluju... A nechci, abys na to zapomněl. Chystám se ti předvést, jak vypadá peklo." Začala se svlékat z šatů.

Sledoval jsem ji s neskrývaným zájmem. „Jestli je tohle peklo," řekl jsem, „tak se hlásím dobrovolně."

„Ještě jsem nezačala," řekla. „A ty taky nezačínej." Smetla ze sebe moji ruku a vlezla si do vany k mým nohám. Sedl jsem si, abych jí udělal místo. „Přidej bublinky," řekla.

Chvíli jsme oba mlčeli. Ona se potřebovala zbavit toho, že je generál Tirelliová a já si potřeboval... užít výhledu. Je spousta dobrých věcí, které se dají říct o krásné a chytré rusovlásce bez šatů. Jenomže něco z toho je pořád ještě zákonem zakázáno a ten zbytek je společensky nevhodný. Budu si muset vystačit s nemravnými myšlenkami.

Část mne se chtěla bát toho pekla, které mi hodlala udělat. Ale nemohl jsem na to nějak soustředit sílu. Možná jsem byl příliš pohodlný, možná jsem byl sám se sebou příliš spokojený. Ale byl jsem unesen do zvláštního stavu mysli. Na výcviku Modu jsme o tomto stavu mluvili. Foreman tomu říkal sféra dokonalosti: stav vědomí, kdy jste konečně spokojení s tím, že vesmír a všechno v něm existuje přesně tak, jak existuje.

„Vesmír je bez chyby," řekl Foreman. „Ty jsi ten, kdo mu přiřadil svá hodnocení. Jestliže připustíš, že okolí dělá přesně to, co dělat má, potom můžeš začít opouštět všechny ty věci, které jsi k němu sám přidal a ze kterých se můžeš zbláznit. Život v dokonalosti ti umožní pohybovat se vesmírem, aniž by ses s ním musel hádat." Když to řekl poprvé, nedávalo mi to žádný smysl. Někdy mi to smysl nedávalo ani teď. Ale poté, co jsem začal mít s touto sférou trochu zkušeností, začínal jsem chápat, o čem to mluvil. Neuvědomil jsem si, jak mnoho času jsem trávil dřív tím, že jsem se přel s realitou. Po chvíli se naučíte prostě nechat věci jít svou cestou, takže se můžete soustředit na opravdovou práci.

Tak jako tak jsem se pořád cítil dobře ohledně toho, co jsem provedl chudáku majoru Bellusovi. Bylo to na místě a nehodlal jsem to obhajovat. A kromě toho, Lizardin polibek byl důležitým signálem; byl to její způsob, jak říct: „Na mě se nezlob."

Ale — jestli mnou otřese, a ona byla jediný člověk na Zemi, který měl ještě moc tohle se mnou provést, protože jsem ji tak miloval — věděl jsem, že bych se rozplakal. Řval bych jako děcko, nepokrytě a beze studu. Raději bych zemřel, než bych ji ztratil. Občas bylo vědomí její lásky jedinou věcí, která mě držela pohromadě. Někdy, říkala, cítí totéž.

I přes hodně ostré ukázky ráznosti, které předváděla zbytku světa a přes ukázky zlostné účelnosti, kterou jsem rád dával na odiv já, jsme oba věděli, jak křehcí vlastně jsme. Znala většinu toho, co jsem měl za sebou. Já věděl o něčem z toho, čím musela projít ona. Člověk se nikdy nezatvrzuje, ne doopravdy. Prostě se naučíte jít dál, dokonce i ve chvíli, kdy krev z vnitřních ran pořád ještě stéká na podlahu. Většina z toho, co jsme dělali společně, bylo vzájemné ovazování ran, abychom mohli jít dál.

Kdybych si z toho chtěl dělat vrásky, dokázal bych v sobě vyvolat docela hezký uzlík napětí. Kdybych na tom hodně tvrdě pracoval, mohl bych z něj udělat pořádně velkou úzkost. Potom, až by mě řádně seřvala, bychom se mohli pohádat. Mohli bychom vřískat a prát se a ječet na sebe takových dobrých dvacet nebo třicet minut — a celou tu dobu čekat, kdo z nás to vzdá první. Taková byla pravidla. A potom vítěz musel říct tomu, který prohrál, že je všechno v pořádku. Potom ten, co prohrál, musel pomilovat toho, co vyhrál. Byla to prima hra, ať už jste vyhráli nebo prohráli.

A taky lákavá.

Nebo... mohl bych hádku úplně přeskočit a rovnou se sesypat v slzách a jít rovnou na omluvy. To by mohlo fungovat: Potom mě bude muset vzít kolem ramen a utěšovat mě a potom, za nějakou chvíli, bychom se pomilovali a bylo by to skvělé. A potom, až bychom se oba cítili lépe, by se na mě podívala tím svým mateřským pohledem a já bych se cítil hloupě a styděl bych se a omluvil bych se, že jsem se choval jako kašpar, a ona by mi znovu odpustila a potom bychom se třeba mohli znovu pomilovat, takže by to nakonec všechno dopadlo dobře.

Už jsem dostával erekci.

Pohlédl jsem na ni. Výraz v mé tváři musel prozradit, na co jsem myslel — nebo to byl možná malý růžový ostrov přede mnou — protože ťala přímo do jádra. „Zapomeň na to, miláčku. Nejdřív se musíme pohádat."

„Ale kruci. Nemohl bych se prostě omluvit za všechny svoje hříchy a přejít rovnou k pokání?"

„Ne, nemohl. Nejdřív ti musím říct to, co musím říct." Vypadala vážně. „Je mi to líto, ale jsou to prezidentčiny rozkazy."

„Ohm." Ponořil jsem se do vody. „Dobrá..."

„No," začala. „Dobré zprávy jsou ty, že načasování ti vyšlo skvěle. Chytil jsi večerní diváckou špičku na východním pobřeží a odpolední špičku na západním. Havaj to dostala přesně v poledne. Austrálie k snídani. Celkovou sledovanost jsi měl velice slušnou a měl bys vidět slušný zisk za tuhle malou pitomost. Byl akorát čas, abychom si v

téhle válce ulevili nějakým komickým číslem."

„Eh, opravdu? Jak jsem vypadal?" zeptal jsem se.

„Vlastně jsi docela ušel. Opravdu se lepšíš. Výcvik Modu dělá ohromný rozdíl. Byl jsi velice přesvědčivý. Málem jsem ti sama věřila. Jenže jsem četla tvoje informační příručky, takže jsem věděla, o co jde; pár lidí ze spojeného sboru náčelníků jsi ale dostal."

„Cože? Ty jsi byla ve spojeném sboru náčelníků štábů?"

„Mm — hm," poznamenala mimochodem. „Informovala jsem je o situaci v Brazílii. Podej mi, prosím, šampón. Díky." Po chvíli dodala: „Shodli jsme se na tom, že to byla báječná show. Zvlášť pointa. Ohromná pointa. Dostaneš se do spousty učebnic důstojnického výcviku." Vymačkala hromádku šampónu. „Vypadal jsi, jako že ses tam venku dobře bavil. Bavil?"

Už jí to trvalo trochu dlouho a navíc ve své chvále začínala být poněkud upřílišněná. „Dobře," řekl jsem. „To už by stačilo. Teď ty špatné zprávy."

„Špatné zprávy?" Dlouhou rozkošnickou chvíli si drhla vlasy a celou tu dobu si mne nevšímala. Začínal jsem se cítit velice nejistě. Nakonec se na mě podívala skrz mydlinky. „Špatné zprávy jsou, že to byla politická katastrofa."

„Jak špatná?"

„Ta nejhorší." Spláchla si pěnu, setřásla vlhké prameny vlasů z očí a vysvětlila. „Quebecký národ je na urážky velice citlivý. Na sebe si to nejspíš vztáhne Kanadská konfederace. Mexičani taky nejsou zrovna nadšení. Prezidentka dostávala noty celou noc. Je víc než jen trochu nakrknutá. Celá ta věc přechází do obrovského diplomatického kraválu."

„Vysvětli mi to," řekl jsem. „Cítím se o chlup hloupěji než obvykle."

„Quebečani se cítili opominuti. Využívali jsme jejich cenné zdroje a oni nedostali dost slávy."

„Chtějí slávu? Ať si vezmou můj podíl."

Nevšímala si mé poznámky a pokračovala. „Chtěli jsme... demonstraci jejich důležitosti. Chtěli jsme ukázku, jak cenní jsou pro naše válečné úsilí. Něco, co by se hezky vyjímalo ve večerních zprávách. Tak jsme požádali majora Belluse, aby se připojil k tvé misi, aby dostal glanc; byl to hodný chlapeček ministerského předsedy. Doufali jsme, že to pomůže jejich vládě příští měsíc při volbách. Předpokládali jsme, že ho uchráníš od maléru. Byla to hezká, snadná operace. Nic se nemohlo pohnojit, pohnojit, pohnojit..." Potřásla hlavou a vzdychla. „Když už jsi chtěl udělat trochu rámusu, proč jsi prostě nehodil granát do Sněmovny reprezentantů? Za to bys aspoň dostal nějaký metál."

„Víš, že nemám rád prskavky," řekl jsem. „A kromě toho jsem žádný neměl."

„No, tentokrát jsi se skutečně překonal, miláčku. Z tohohle fórku se stává největší mezinárodní aféra od chvíle, kdy viceprezident řekl o ruském premiérovi, že je tajtrlík. Prezidentka si přeje, abych ti sežrala prdel."

„Může mít ještě něco lepšího. Může mít mou rezignaci. Toho dne, kdy se politika stane důležitější než bezpečnost mých lidí, odejdu. A jestli je politika důležitější než vítězství ve válce, no, tak jí teda ode mně můžeš vzkázat, že..."

„Sklapni," poučila mě Lizard. „Už jsem jí řekla, že se vzdáš funkce a ona mi řekla, abych tvou rezignaci nepřijala. Pořád je ale nezbytné, abych ti sežrala prdel. Právě tak oficiálně činím. Jestli máš co říct, nech si to až na později."

„A mohl bych si potom trochu kousnout i já do tvé?" Navrhl jsem mlsně.

„O tom si promluvíme později. Ukážeš mi ten trik, jak si olizuješ obočí a já to uvážím." Znovu si začala mýt vlasy. Trpělivě jsem čekal.

„Tak co se děje"? Konečně jsem se zeptal. „Dostávám oficiální důtku?"

„Ne," řekla Lizard. „Jenom na tebe kvůli tomu nejsem milá. To, co jsi udělal, bylo hloupé, trapné, nevhodné, neuctivé, vzpurné, nebezpečné, opovrženíhodné a vytváří to mezi mužstvem špatný dojem o důstojnickém sboru."

„To vím," řekl jsem.

„Já vím, že ty to víš. Jenom ti říkám, co mi prezidentka řekla, abych ti zopakovala. Říkala to v přítomnosti náčelníků štábů."

Bylo to, jako by mi zatloukala do srdce kůl. „Je to všechno?" vyhrkl jsem hloupě. Jestli toho bylo víc, musel jsem vědět to nejhorší.

„Ne. Říkali taky, že jsi zatracený vůl, který se jen předvádí před kamerama a jedná bez ohledu na následky."

„A?"

„A — chceš toho slyšet ještě víc? Říkali, že jsi ostuda uniformy, jak tam tak baletíš jako nějaká zatracená víla. Tečka, konec citátu. Bylo toho docela dost, Jime. Určitě to chceš slyšet všechno?"

Zatloukání kůlu bylo u konce. Teď s ním otáčela. Zvedl jsem ruku. „Ne, díky: Jsem v obraze. Řekni mi jenom jedinou věc. Přijali Bellusovu rezignaci?"

„Za takových okolností nikoliv."

„Do prdele."

„Ale... při zvážení všech okolostí se došlo k závěru, že je ve všeobecném zájmu, aby major Bellus tak jako tak odešel do výslužby. Takže, ano, jeho rezignace byla přijata."

„Prima. Tak to si můžeš s mou prdelí dělat, co chceš. Nemám, čeho bych měl litovat."

„Poškodil jsi Spojené státy."

„Ne, nepoškodil," řekl jsem pevně.

Ostře se na mně podívala. „Jsi si tím jistý?"

„Naprosto. Přísahal jsem, že budu dodržovat a chránit Ústavu Spojených států. Když jsem byl zařazen pod severoamerickou Správu, zavázal jsem se dále sloužit a bránit ekologii planety Země. Neudělal jsem nic, čím bych

porušil kteroukoliv z těchto přísah. To, co jsem udělal, může být hanebné, zbytečné a ostudné — ale nebylo to nezodpovědné. Neporušil jsem žádný ze svých závazků."

„V pořádku," řekla.

„Hmh? To je všechno?"

„Jenom jsem to chtěla od tebe slyšet. Vím, že jsi to tak myslel. Řekla jsem jim to. .Ale jsem ráda, že to slyším od tebe."

„Aha," řekl jsem zmateně.

Muselo to na mně být vidět, protože natáhla ruku a pohladila mě po tváři. „Generál Wainright z toho nebyl zrovna nadšený, ani ze mně ne, ale řekla jsem mu, že jsi můj důstojník a že za tebou stojím na sto procent. Řekla jsem mu, že jestli proti tobě zakročí, odstoupíš. Ze začátku byl všema deseti pro, jenže jsem jim řekla, že přijetí tvé rezignace bych musela chápat jako vyjádření nedůvěry ve své schopnosti a musela bych se poroučet taky. To se generálu Wainrightovi nelíbilo, jenže není žádný pitomec. Kdybych se vzdala svého pověření, prezidentka by chtěla vědět, proč."

„Ale co Quebečani?"

Lizard se zašklebila. „Navařili si to sami. Tak ať se v tom teď podusí. Vyslali nekvalifikovaného důstojníka na nebezpečnou misi a ukázalo se, že není připravený. Nepředvádíme tu reklamní triky. Spojený sbor náčelníků štábů nikdy neměl s takovou debilitou souhlasit. Tím, že neposlouchal tvá doporučení, ohrozil major životy všech členů výpravy."

„Vsadil bych se, že tohle generál Wainright nechtěl slyšet."

„Co říkal, bylo to, že tvou povinností bylo poslouchat rozkazy, a ne je vydávat. Tak jsem ho slušně upozornila na dobu, kdy generál George Armstrong Custer ignoroval rady svých indiánských stopařů a jak to s ním dopadlo. Došlo mu to. Lekce, kterou jsi jim tam venku dal, je zatraceně cenná na to, aby tě za ni někdo trestal. Musela jsem ale vytáhnout spoustu starých zásluh, aby to sedělo." Začala si vlasy oplachovat. „A mimochodem, tohle jsi neslyšel. Prezidentka chtěla, abych tě seřvala, takže tak činím. Ať se to neopakuje." Otočila se ve vaně. „Umyj mi záda, prosím."

„Takhle mě můžeš seřvávat kdykoliv," řekl jsem. Byla zezadu moc hezká. Skoro tak hezká, jako zepředu.

Jemně, ale pevně, mi odtáhla ruce. „Říkala jsem později. Starej se jenom o záda."

Něco v jejím hlase mě zastavilo. „Dobrá." Soustředil jsem se na křivku její páteře a všechny ty rozkošné malé obratle vystupující její nádhernou růžovou pletí. Začal jsem každý jeden z nich jemně masírovat svými nejlepšími technikami shiatsu.

„Mmm," řekla. A potom: „Mmmmmmm!" Za nějakou chvíli tiše dodala: „Dobrá, teď tu neoficiální část. Tohle jsem neslyšela ani já. Prezidentka zavolala ministerskému předsedovi Duboisovi a pořádně mu umyla hlavu. Jak se může opovažovat posílat jí protestní notu? Jeho důstojník ohrozil životy Američanů. Jeho důstojník byl nekvalifikovaný a nepřipravený. Jeho důstojník byl asi tak užitečný jako plastikový Ježíšek na palubní desce. Jestli se Quebečani chtějí zúčastnit ještě nějaké vojenské operace, tak by se měli zatraceně rychle dát dohromady. A tak dále, a tak dále."

„Tohle mu doopravdy řekla?" Byl jsem překvapen.

„A ještě víc. Pořádně mu to nandala."

„To nezní příliš diplomaticky."

„Ale bylo to. Od chvíle, kdy se odtrhli, jsou Quebečani tak sebevědomí, že se s nimi prakticky nedá jednat. Tohle jim srazí hřebínek. Dubois nejspíš prohraje volby, což prezidentku moc nezarmoutí. Nenávidí ho. A i kdyby vyhrál, stejně ztratil dost ze své tváře. Nikoliv, miláčku, i když je prezidentka naštvaná jako samo peklo, je taky dost chytrá na to, aby věděla, jak to obrátit v politickou výhodu."

„Už chápu proč jí říkají 'Teddy Roosevelt v sukních.'"

„Roosevelt měl hustší knír," řekla Lizard. Otočila se ke mně znovu čelem. „Prezidentka ti po mně poslala soukromý vzkaz."

„Fakt?"

„Řekla: 'Poděkuj mu za mne. Byla to největší sranda, kterou jsem zažila od doby, co viceprezident řekl o ruském premiérovi, že je tajtrlík.' Poslouchej, miláčku. Miluju tě. Ať si ve zprávách říkají cokoliv, nedlužíš žádné omluvy nikomu, ani já ne a ani prezidentka." Lizard se zasmála a dodala: „Jenom to prostě nesmíš říkat na veřejnosti. I prezidentský deštník má své okraje."

Později té noci, v tichosti ložnice, jsem řekl: „Opravdu ti dělám spoustu potíží, že?"

Neodpověděla hned, ale nakonec souhlasila. „Jo, děláš. Ale jsou to dobré potíže."

Překulila se na bok a podívala se přímo na mě. „Tenhle tón znám," řekla. „Tenhle tón malého kluka. O co jde?"

„Celou tu dobu, co jsme spolu, nikdy jsem nepochyboval, že mě miluješ. Ale... nikdy jsem nepochopil proč, proč mě miluješ."

Lizard si rozmýšlela odpověď. Nakonec řekla: „Protože to je jednodušší, než tě nemilovat."

„Ne," řekl jsem. „Nechci žertovat."

„To není žert, Jime. Zkusila jsem tě nemilovat. Kdysi. Nefungovalo to. Oběma nám bylo mizerně. Takhle je to jednodušší." Podívala se na mně. „Tohle jsi zrovna slyšet nechtěl, že?"

„Nevím, co jsem chtěl slyšet." Poškrábal jsem se zamyšleně na uchu. „Chtěl jsem jenom vědět, proč se k sobě hodíme tak, jak se k sobě hodíme."

„Protože se k sobě hodíme," řekla. „Mně se líbí to, jak se k sobě hodíme."

„A?" pobídl jsem ji.

„Nestačí to. Jime?" Podívala se na mne tak naléhavě, že jsem nemohl než přikývnout a souhlasit.

Nestačilo to, protože jsem pořád ještě nechápal. A doopravdy jsem pochopit chtěl. Někdy je ale nejlepší nechat věci, jak jsou. Přijmout to, co máte, a být zato vděční.

Zmlkl jsem a soustředil jsem se na býti vděčným.

Aspekt stability vztahů uvnitř samotného systému zamoření není — ani pro cvičeného pozorovatele — příliš jasný. Jak bylo uvedeno na první straně tohoto dokumentu, chtorranská ekologie, tak jak ji vidíme dnes, je těkavá a nestálá.

Tímto myslíme, že ať už je konečná struktura ustavené chtorranské ekologie jakákoliv, jakékoliv je schéma jejích interakcí — nejrůznějších kontrolních a vyrovnávacích mechanismů, vzájemně vztažných symbióz a partnerství, lovce a loveného, všech nespočetných vztahů, které umožňují různým druhům existenci uvnitř jejich vlastních charakteristických útočišť — žádné z těchto schémat v současné době plně neexistuje. Stejně také ani nemůžeme, na základě dosud shromážděných důkazů, usuzovat, jaké tyto vztahy budou mít konečnou podobu.

V nejlepším případě jsme svědky prvotního a velice zoufalého zápasu o zisk kritického opěrného bodu. Ne pouhého opěrného bodu biomasy, ale strategičtěji vzato opěrného bodu vztahů, které převyšují všechny ostatní ekologické zájmy. Cílem není expanze pro expanzi, ale expanze za účelem dosažení stavu zachování a stability — stavu, který umožní a zajistí konečný úspěch mnoha vazeb, jež tvoří chtorranskou ekologii.

Vědomí tohoto nám dovoluje učinit následující alarmující prohlášení:

To, co bylo dosud pozorováno, není ekologií — ještě ne — dokonce ani předmostím ekologie. Co bylo do dnešního dne zaznamenáno, je pouhá první vlna zamoření biologickými nástroji; toto jsou nástroje, které vybudují nástroje, které vybudují nástroje, které vybudují nástroje, které konečně dovolí adaptované chtorranské ekologii, aby se trvale usadila zde na Zemi. To, co vidíme, je miliónkrát zrychlený proces adaptace a evoluce.

Tento proces není náhodný. Byl do zamoření zakódován tak, aby byla útočící ekologie schopna překonávat všechny biologické překážky bez ohledu na podmínky, se kterými se může setkat, či které se mohou vyvinout na cílovém světě.

Co z tohoto může vyplývat pro povahu budoucího zadržování a ovládnutí — za předpokladu, že zadržování a ovládnutí jsou ve světle takové události stále ještě možné či dokonce žádoucí — naneštěstí přesahuje rámec této studie. Může to ve skutečnosti, zvážíme-li limitované zdroje současně jsoucí k dispozici, být dokonce mimo rámec jakéhokoliv lidského výzkumu.

Časové a zdrojové přenesení možné účinnosti lidské obrany na ustavení stabilní chtorranské ekologie viz: Příloha II.

Nástin možných vzorců budoucího soužití a zachování lidstva viz: Doplňková zpráva o menšinách, příloha IX. Důrazně se doporučuje doplňkový výzkum v této oblasti.

—Červená kniha, (Vydání 22.19A)

---

6. Sestry

„Všechny urážky jsou zásadní. Jsou to varianty na
'Můj orgasmus je lepší než tvůj orgasmus.'"
—SOLOMON SHORT

Generál Wainright věděl, jak na to. Nikdo se nestane generálem, aniž by se při tom nenaučil, jak být taky parchant. Na to jsem přišel během instruktáže k misi. Znovu vysílaná a znovu odvolávaná brazilská expedice byla znovu ve hře. Nejspíš. No, tak jako tak jsme byli zpátky v operační místnosti. Byl jsem sotva ve dveřích, když ke mně přiklusal generálův pobočník (a oficiální vlezdoprdelka) Dannenfelser. Hledal jsem Lizard. Během posledních dvou dnů jsem ji neviděl. Měla schůze. A potom měla další schůze. Chtěl jsem jí říct, jak moc mi chyběla.

„Vaši instruktážní složku," řekl nadutě Dannenfelser. Natáhl ruku. „Vezmu si ji okamžitě, prosím."

„Pardon?"

„Neřekli vám to? Vaše pověření bylo zrušeno. Byl jste vystřídán." Netrpělivě luskl prsty.

Popadl jsem jeho útlé, téměř dívčí zápěstí a zkroutil je vzhůru. „Neluskej na mě prstama jako na vrchního, ty malá sračko."

„Jak drsňácké," odpověděl ledově, ale ruka mu v mém sevření povolila. Pustil jsem ji, aniž bych ji zlomil. Odklidil zápěstí stranou a upřeně na mě hleděl. „Skončil jste? Dáte mi teď svou složku?"

„Myslím, že by ses měl prostě otočit a odkráčet. Generál Tirelliová z toho nebude mít radost — "

„Nejste placen za to, abyste myslel. Jste placen za to, abyste poslouchal rozkazy. Tu složku...?" opakoval.

„Tu dostanete teprve ve chvíli, kdy mi ukážete písemné nařízení. A chci stvrzenku."

Mezitím už listoval ve svých papírech. „Rozkazy," — podal mi je — „a potvrzení o převzetí." Zatímco jsem na papíry zíral, z pod paže mi složku vytrhl. Rychleji prolistoval, jako by počítal stránky a potom s očekáváním pohlédl zpátky na mne. „Podepište to. Já dostanu originál, vy si necháte kopii."

Začal jsem po kapsách lovit pero, Dannenfelser nabídl své, ignoroval jsem ho a vytáhl vlastní... a potom protějšími dveřmi vešla Lizard. Vypadala, že zuří. Hned jsem k ní zamířil. Dannensfelser běžel za mnou a vztekle prskal:

„Podepište tu zatracenou stvrzenku, McCarthy!"

„Víš, co se děje?" oslovil jsem ji. Trhl jsem palcem přes rameno zhruba ve směru té koule slizu. „Tenhle podlízka říká, že mě odvolali."

Podívala se mi přes rameno na Dannenfelsera. „Nemohl jste počkat na to, až mu to řeknu sama, že ne?" Podívala se na stvrzenku v mé ruce. „Podepiš to, Jime." Její hlas byl nikoli bez významu plochý. Rychle jsem ústřižek podepsal a znechuceně ho předal. Dannenfelser odtančil; otočil jsem se zpátky k Lizard.

„Ani slovo," zašeptala. Již více konverzačním tónem dodala: „Chtěla bych, aby ses seznámil s novým vědeckým důstojníkem, Dwan Grodinovou

Poprvé jsem si všiml, že Lizard nebyla sama. Osoba za ní byla — věc. Beztvarý blond brambor s nezdravou pokožkou a tupým výrazem. Měla nepravidelné, široce posazené modré oči, odulé silné rty, nepravidelnou jizvu na horním rtu, prozrazující místo odfláknuté operace rozštěpu a ploché čelo deformující už tak nepřirozené rysy její tykvovité hlavy. Vlasy měla tak krátké, že spíš neměla žádné. A celou mozkovnu jí jako cyklistická helma obklopoval blýskavý drátěný košík, spletený ze silných drátů, Na obrázcích už jsem mozkové výrůstky viděl, ale tohle bylo poprvé, co jsem jeden viděl na vlastní oči. Uvědomil jsem si, že na ni civím.

„Ahoj, Šime," huhňavě zapískala Dwan a mávla na mně krátkou tlustou paží. Zuby jí tvořily nepravidelné shluky a při řeči prskala. Popadla mě za ruku a bolestivě dlouhou chvíli s ní třepala. Dlaně měla horké a vlhce lepkavé. Chtěl jsem ruku stáhnout a otřít si ji. Nedůvěřivě jsem se otočil k Lizard.

„Dwan je napojena na všech šest veřejných datových sítí, tři armádní a na obě konference zamoření," objasnila Lizard. „Aniž by někdo chtěl snižovat tvé schopnosti, Jime, došlo se k závěru, že Dwan má jisté schopnosti, které ji pro tuto operaci činí vhodnější." Z tónu v jejím hlase jsem poznal, že opakovala argument někoho jiného. Nejspíš generála Wainrighta — nebo Dannenfelsera. To bylo ostatně jedno.

„Takže jsem z mise odvolán?"

„Jestliže o to požádáš, podepíši tvé převelení. Doufám, že zůstaneš." V očích neměla žádný výraz. Občas jsem nevěděl, co si Lizard myslí, a tohle byl jeden z těch okamžiků. Cítil jsem se opuštěný.

„V jaké funkci?" zeptal jsem se opatrně.

„Jako Dwanin asistent."

Podíval jsem se zpátky na Dwan. Vypadala šťastná, že je tady. K čertu, ta byla nejspíš šťastná, ať byla kdekoliv. Každý člověk s Downovým syndromem, kterého jsem kdy potkal, byl nezaměnitelně dobrosrdečný. „N — nikdy jsem ještě n — neměla a — asistenta," zahuhňala. Tvořila slova pomalu, téměř s bolestí. „K — když u — udělám nějakou ch— chybu, doufám, že mi po — pomůžete."

No nazdar.

Muselo to na mě být vidět. „Nejsem h — hloupá," řekla. „S tím nemusíte mít starosti." Poklepala si na helmu z drátů. „Mám paměť t — t — třídy devět a p — plnos — spektrý m — m — multiprocesor. Jednou jsem h — h — rála p — poslepu se třemi v — velmistry a porazila jsem je všechny. Tu práci zvládnu. Vím o chtorranském zamoření víc, než kdokoliv jiný na této p — planetě. Včetně vás. O vás vím všechno. Jste James Edward M — McCarthy. Mám v hlavě všechny vaše zprávy. Jste velice ch — chytrý. Doufám, že se mnou budete pracovat. Některým lidem není p — příjemné se m — m — mnou pracovat, protože mám Downův syndrom a p — protože mám ty výrůstky. Neví, jestli se ke mě mají chovat, jako bych byla chytřejší nebo hloupější nebo obojí. A — ale myslím, že vy takový druh p — předsudků nemáte. Myslím, že se ke mně budete chovat jako ke č — člověku. A — ano?"

„Eh..." konečně jsem si vymanil ruku z jejího vlhkého klobásovitého sevření. „Budete mne muset omluvit. Já — " Podíval jsem se na Lizard, mračila se. „Já nevím, co mám říct."

„Ř — řekněte prostě ano, že zůstanete v m — m — misi. P — prosím?"

Lizard takřka neznatelně přikývla. Také chtěla, abych zůstal.

„Nevím. Musím si to rozmyslet."

Věděl jsem, co jsem chtěl udělat. Vyrazit ke dveřím a už se nevrátit. Tohle byl záměrně vykalkulovaný problém, trest.

Z tohohle fóru se generál Wainright musel potrhat smíchy. Skoro jsem ho slyšel, jak říká: „Však my tomu zatracenýmu jankejskýmu židáckýmu teploušovi ukážeme, zač je toho loket. Jestli bude chtít v misi zůstat, bude volizovat retardovanou prdel. Cha! Na to bude kurva moc pyšnej, aby zůstal. A jestli zkusí vycouvat, mamka se na něj sesype jak tuna sraček. Jó, tak to udělej, Dannenfelsere. Tak McCarthy si myslí, že je odborník na odplatu? Tak to počkat. Ukážu mu, jak dokážu být pomstychtivý já. Chce si hrát? Pohraje si.'"

Už jsem taky věděl, co řekne Lizard. „Já vím, že to bolí, Jime, ale já tě potřebuji. Mise tě potřebuje. Ukaž jim, že přes tohle se povzneseš. Neodcházej. To je přesně to, co chtějí, abys udělal. Všechno ti to dají do záznamů a použijí to, aby ukázali, že nehraješ s ostatníma. Nedej na sobě znát vůbec nic — "

Dobrá. Do téhle sopky strčíme špunt.

Grodinová něco říkala. Rozpačitě se hihňala. „N — neřekli m — mi, že jste tak hezký." Doopravdy se červenala.

„Uh — " Proboha. Proč právě já? „Podívejte se, eh — není to vaše chyba, ale teď zrovna jsem z celé téhle věci trochu rozrušený. Mohla byste mne na chvíli omluvit, prosím?" Podíval jsem se na Lizard a beznadějně jsem potřásl hlavou. Byl čas na procházku okolo bloku. Jenom jsem si nebyl jist, jestli najdu blok dost veliký na to, abych ze sebe dostal všechen tenhle vztek a zmatek.

Lizard šla za mnou na chodbu. Bylo vidět několik sekretářek a pucfleků, ale nikdo z nich nebyl na doslech.

„Jime," začala.

Zvedl jsem ruku. „Neříkej to. Já vím. Dělala jsi, co jsi mohla, ale z politických důvodů a tak dále a tak dále jsi

neměla na výběr. Mohla bys vyhrát, mohla jsi kvůli tomu jít k prezidentce, jenže bys kvůli tomu musela pustit všechny trumfy z ruky a v rukávu by nezůstal žádný, který bys mohla někdy příště potřebovat. Musíme vědět, které bitvy stojí za to, aby se za ně bojovalo, je to tak? Mám pravdu?"

Její tvář mi řekla, že tak se věci mají. Cítil jsem se zrazeně. Cítil jsem, jak ve mně kypí vztek, jako když se magma dere k povrchu.

Začal jsem zvolna. „Prošoupal jsem si při psaní té příručky zadek, aby byl každý, koho se to týká, plně informován. Nemůžu začít tím, že bych ti řekl, jak moc mě bolí, že mě takhle vykopli. Ve skutečnosti mě to příšerně sere. Chci jim to vrátit. Chci něco zabít. Nemají nejmenší právo..."

Odmlčel jsem se, abych popadl dech. Zvedl jsem prst, abych ukázal, že jsem ještě neskončil. Začal jsem znovu, tentokrát ještě tišším hlasem. „Předpokládám, že bych mohl říci, že je to od nich velice ošklivé, ale stejně tak snadno bys mohla odpovědět, že to, co jsem provedl majoru Bellusovi, bylo dokonce ještě ošklivější, takže tohle možná je fér. Ale bolest to netupí. Jestliže to, co jsem udělal, bylo správné, měla jsi mne bránit — ne hrát další kolo politiky jako obvykle. Nic, co bys mohla říct nebo udělat, to nemůže napravit.

Takže víš, co teď udělám? Pojedu domů a rozmrazím jeden z těch velice drahých steaků, které jsme si schovávali na zvláštní příležitost. Budu ho opalovat letlampou, dokud nebude přesně tak, jak ho mám rád — syrový uvnitř a spálený zvenku. S tím steakem a velkým chlazeným pivem si sednu na verandu a budu sledovat západ slunce. Bude to symbolické, sledovat slunce, jak zapadá nad planetou Zemí. Zkusím, kolik zvládnu vypít piv a jak dlouho to bude trvat, než mi bude všechno fuk. A když budu muset, tak se dokonce zlinkuju jak kára. Na chvíli budu doopravdy naštvanej, místo abych to 'promýšlel'. A budu to dělat sám. Budu mít potěšení z toho, že jsem sám se sebou a že vedle mně není nikdo, kdo by mi říkal, co bych měl nebo neměl dělat, nebo jak bych to měl dělat, nebo proč. Skončil jsem s tím, že se nechávám dál využívat. Skončil jsem s tím, že sebou nechám manipulovat. Skončil jsem. Stačilo. Tam venku jsem riskoval vlastní zadek — poděkoval mi někdo? Odměnil mě někdo za to, že jsem expert? Ne, trestají za to, že jsem měl pravdu.

Je mi úplně jedno kolik megabytů a megahertzů má paní Grodinová nahoře zabaleno. Já mám něco, co nemá. Něco, co je tisíckrát cennější. Mám praktické zkušenosti. Znám souvislost zamoření, protože jsem ji prožil. Přeji ti v Brazílii štěstí, miláčku. Budeš ho potřebovat. Budeš potřebovat o dost víc než jen štěstí, protože já tam nebudu, abych tě chránil. Miluju tě, ale nemyslím si, že by se kdokoliv z vás vrátil zpátky. Myslím si to, že tenhle malý fórek generála Wainrighta je rozsudek smrti."

Během celého toho monologu se Lizard tvářila lhostejně. Teď, když dopadla i poslední slova, vypadala raněně.

„Jime, to nemůžeš myslet vážně."

„Můžu a myslím. Myslím, že generál Wainright chce raději vidět, jak jde celá mise v plamenech k čertu, než abychom my dva zůstali nepotrestáni. No, to je v pořádku. Já zůstávám doma a jestli mám pravdu a ty už se nevrátíš, tak ho alespoň můžu zabít."

Prudce vydechla, zvuk znechucení. „Vidím, že v takovémhle stavu s tebou není žádná řeč."

„To je pravda. Je to bolest, kdo mluví. Skutečný člověk se odhlásil. Vrátíš se, až mě půjde znovu tvarovat a manipulovat mnou. Udělej mi laskavost. Nechoď. Buď mě ber jako čas od času podlého darebáka, nebo mě neber vůbec. Napůl to neberu já."

„Dobrý nápad," řekla s konečností v hlase. Otočila se a šla zpět do operační místnosti.

A doprdele.

Tohle usmíření přijde dráž, než jen na čokoládu a růže. A já už si nemohl dovolit ani čokoládu nebo růže. Kruci. Kruci. Kruci. Kruci.

Zvedl jsem oči. Ve dveřích stála Gwan Grodinová. Oči měla zalité slzami. Všechno to slyšela. „M — mmyslela jsem si, že budete h — hodný č — člověk. G — generál Tireliová ř — říkala, že jste h — hodný. J —jenže nejste. J — jste š — špinavá, s — smradlavá, h — hloupá krrrysa. B —běžte si d — do p — p — prdele." Otočila se ke mně zády a klátila se za Lizard.

No vohromný. Co se ještě může posrat?

Otočil jsem se a viděl Dannenfelsera, jak se na mně culí. Začal tleskat. Plác. Plác. Plác. Plác. Tleskal pomalu a výsměšně.

K čertu se vším. Nechal jsem ho, ať vidí, jak jsem znechucený. Potřásl jsem pohrdavě hlavou a odfrkl si. „A tady znovu přichází starý dobrý Randy Dannenfelser a nese nám další fůru potlesku." Znechuceně jsem se otáčel pryč.

„Jen nebuďte tak nafoukaná, slečinko," řekl koketně.

Přišel blíž. Jeho parfém mě porážel. „Nejste nic jiného, než další nafoukaná sestřička."

Narážel na záležitost tak starou, že už byla historií. A nic mu do toho nebylo, tak jako tak. K čertu s osvíceností. K čertu s odpovědností. K čertu se slušností. Popadl jsem ho za klopy a trhnutím ho zvedl do vzduchu. Bylo příjemné páchat nějaké násilí. Byli jsme k sobě nepříjemně blízko, nos na nos. Akorát na líbání. „Dovol, abych ti něco vysvětlil," plival jsem mu slova do tváře. „Ty a já nejsme sestry. Nikdy sestry nebudeme."

„Zaplať pámbu za to," řekl Dannenfelster. „Mamá se skutečně uleví." Zkusil mi odtáhnout pěsti ze svého saka. Zpevnil jsem sevření. Vzdal to a znovu ruce spustil. Rozhodl se počkat, dokud mě to nepřestane bavit. Oči měl strachem rozšířené, ale necukal se. Neuhnul pohledem. Po chvíli nenávistného hledění z očí do očí jsem ho pustil. Zprudka dopadl na podlahu.

Uhladil si sako a potom mi věnoval svůj nejledovější pohled. „Jediný rozdíl mezi námi dvěma," popotahoval nosem, „je v tom, že já se za to, co jsem, nestydím. Můžete si předstírat co chcete, kapitáne Hajzle, ale to, že pícháte tu Lizard, vám pravou podstatu neodpáře."

„Rozdíl mezi tebou a mnou, Randy," řekl jsem ledově, „přesahuje tvé rozumové schopnosti. Mezi námi je rozdíl světelných let." A potom jsem začal být hnusný. „Protože, především, můj sexuální život není určením toho, co jsem."

Odfrkl a nevypadal zrovna přesvědčeně, jenže jsem ještě neskončil. „Já mám vztah. Ty, na druhé straně, nejsi nic víc, než laciný kavárenský buzík, který loví na záchodcích a při zvuku zipu hned padá na kolena. A jsi tak nestydatý, že si myslíš, že tvoje utajované pohlavní hrátky nám dávají nějaký druh spřízněnosti! Ani v nejdivočejších snech! Rozdíl mezi takovým druhem sexu a opravdovým vztahem je tak hluboký, že bys musel mít transplantaci mozku, abych ti to mohl vysvětlit. Ty a já nemáme společného vůbec nic a na to nikdy nezapomeň!"

Dannenfelsera můj prudký výbuch vzteku znervóznil, ale rychle se sebral. Sešpulil rty a rychle sekané odpověděl: „Opravdu rád vidím, že výcvik Modu přináší výsledky. Jsi po něm tak soucitný a osvícený. Tím chci říci, že dřív jsi býval opravdu blbec." Znovu si uhladil sako. Ruce měl jako holé růžové pavouky. Svižně se otočil a vyrazil chodbou.

Byl tady ještě někdo, koho bych mohl urazit?

Ne.

Přání se mi splnilo. Byl jsem sám.

Klátivý strom je odpovědí na otázku: Může rostlina chodit?

Odpověď je ano, může, ale jen za podmínky, že se stane zvířetem.

Množství energie nezbytné i k nejprostšímu oživení vyžaduje celou další škálu metabolického procesu. Rostliny, tak jak je známe, jsou tohoto druhu rychlé energetické produkce a jejího využití, pro svalový pohyb nezbytného, neschopné. Chemické procesy rostlin jsou prostě příliš pomalé.

Aby rostlina dosáhla pohyblivosti, nepotřebuje jen nezbytnou muskulaturu. Musí mít také metabolismus, schopný tuto muskulaturu živit. Musí být schopná přijímat, ukládat a využívat uvolňování mnohem většího množství energie, než je možno vytvořit pouhou fotosyntézou. Proto tedy rostlina schopná pohybu bude muset mít mechanismy, aby se mohla živit jinými rostlinami či dokonce jakýmikoliv zvířaty, které bude schopna ulovit. Čím více pohybu bude rostlině podobný organismus vykazovat, tím více bude ve skutečnosti potřebovat ekvivalent zvířeti podobného metabolismu a stejně tak i procesy k jeho zachování.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

7. Ekologie myšlení

„Mladí jste jen jednou, ale nedospělí můžete být navždy."
—SOLOMON SHORT

Nešel jsem domů. Byl jsem příliš vzteklý. A kdykoli jsem vzteklý, nejsem k ničemu.

Vzpomněl jsem si na něco, co mi kdysi Foreman říkal během výcviku Modu. „Jestliže trváš na tom, že budeš vzteklý, není na tom nic špatného. Je to také způsob, jak být. Ale když už hodláš být vzteklý, používej svůj hněv konstruktivně. Vztekej se tam, kde to k něčemu je!"

Dobrá.

Nebyl jsem naštvaný na Lizard. Štvalo mě to, že mi odepřeli možnost udělat něco mocného, něco, co by ublížilo červům.

Fajn. Přinejmenším jsem měl jasno v tomhle.

Jakmile jsem si dal dohromady tohle, pořád ještě zbývalo něco, co bych mohl udělat. Zašel jsem za koordinátorkou mise a přesvědčil ji, aby schválila další průzkumnou operaci ve stejné oblasti jako předtím.

Něco toho červa zabilo a já chtěl vědět co a jak a proč. Jestli se tam venku potloukalo něco, co zabíjí červy, chtěl jsem se s tím spřátelit. Chtěl jsem se dozvědět něco o tom, jak to dělá. A i kdyby to nebylo možné, pořád ještě jsem chtěl autogram té věci.

Nechtěl jsem celý konvoj, chtěl jsem být rychle tam a zase zpátky. Dva samohyby budou stačit, v každém šestičlenná posádka. Kdyby se jeden z nich měl pokazit, ve druhém zůstane dost místa, aby se odtamtud dostal celý tým.

Okamžitě, jakmile vyjely rozkazy z tiskárny, jsem vyrazil ke kasárnám, abych našel modrou skupinu. Jak jsem předpokládal, dělali to nejrozumnější, co může voják za války dělat: spali. I tak jsem neudělal ani dva kroky do místnosti a Lopezová už řvala: „Póó —zor!"

Vykulili se z kavalců jako přesně seřízené stroje. „Maranová, Lopezová, Reilly, Siegel, Willigová, Locke, Valadová, Ditlow, Nawrocki, Bendat, Braverman, kde je Walton?"

„Už zase telefonuje, pane."

„Nevadí. Potřebuji dvanáct dobrovolníků. Nemělo by to být nebezpečné, ale nic neslibuju. Chci se vrátit a udělat průzkum, který jsme měli původně provést. Tentokrát ale bez žádného zatraceného hlídání dětí. Jenom profici. Chci zjistit, co zabilo toho červa."

„Ksakru," řekl Siegel a zamával při tom svou chlupatou prackou. „Stejně nechci žít věčně. Zapište si mě."

„Jo, mě taky," zavrčel Reilly. Maranová a Lopezová následovaly a ostatní taky. Se svou obvyklou nepřívětivě dobrou povahou se přihlásili na misi a začali si sbírat výstroj a ekokombinézy.

Určil jsem Lopezovou k přípravě výstroje, Reillyho k tomu, aby to po ní ještě překontroloval, Lockeho a Valadovou k přípravě vozidel, Bravermana k vypracování schématu přesunu, Bendata k zajištění zbrojních systémů a Nawrockého k naložení zásob. Vybral jsem si na místo specialisty mise Willigovou, což znamenalo, že bude muset zvládnout práci s daty. Věnovala mi nenávistný pohled, ale to už kopírovala kontrolní seznam do operačního systému.

Mezitím jsem měl svou vlastní práci i já. Popadl jsem židli, strčil si ji pod zadek a odjel k terminálu, na který už jsem v té chvíli vykřikoval příkazy. Během necelých patnácti minut jsem vyplnil plán mise, stejný jako předtím, aktivoval standardní podpůrný program (doplněný sadou bezpečnostních maker, které jsem napsal sám) počkal jsem si na LI (lethetická inteligence) analýzu z Green Mountain, se skeptickým odfrknutím zaznamenal projekci faktorů nebezpečí a i tak rozkazy podepsal.

Devadesát minut nato už jsme byli ve vzduchu — a o dalších devadesát minut později zpátky na zemi v severovýchodním Mexiku. Samohyby sjely z ramp, přepravní letouny se se šuměním zvedly do vzduchu a my znovu křupali napříč rudou krustou voskovité chtorranské vegetace. Okrové slunce nám stálo ještě dost vysoko nad hlavami a den byl zahalen cihlově červeným prachem. Vítr nebyl dost silný, aby jej rozptýlil.

Měli jsme před sebou nejméně šest hodin denního světla dnes, celý zítřek a skoro celé pozítří. Jestli nedokážu najít odpověď během tří dnů — nebo alespoň nějaký náznak odpovědi — tak ji pravděpodobně nenajdu nikdy. Nebo alespoň ne během tohoto výletu. Vyšplhal jsem do přední věže a začal prohlížet krajinu.

Poničené kopce byly potečkovány a nepravidelně pruhovány vřídky odporných rostlin. Hrozný pohled. Přivádělo mne to na myšlenky na nakažlivé boláky, šířící se horečnatým tělem umírající oběti moru. Některé z těchto rostlin žily jen proto, aby zemřely. Vystýlaly zemi vrstvou kompostu pro generaci, která přijde po nich.

I přes filtry jsme to cítili — parný, přezrálý zápach rakovinného bujení a ovocné hniloby. Chorobně nasládlý odér měl vlastnosti drogy. V této krajině nočního děsu se nic nezdálo skutečné.

Na společném kanálu se tiše ozval Sieglův hlas: „Hej, eh... co přesně vlastně hledáme kapitáne?"

Neodpověděl jsem okamžitě. Stejná otázka zněla i v mé hlavě. Nakonec jsem řekl. „Víš, že existovala teorie, podle které jsou červi jen přepadový oddíl, určený k přípravě terénu. Čistka v podezřelé čtvrti. Až dostanou lidskou populaci pod kontrolu, dočkali bychom se další fáze zamoření. Ta teorie říkala, že cokoliv přijde po červech, bude to výše na potravinovém řetězci..."

„Myslíte, jako že hledáme něco dost ošklivého na to, aby to sežralo dospělého červa? Ach jo..."

„Je to jen jedna teorie. Ale spousta dalších lidí si myslí, že jestliže je účelem zamoření vybudování stálé ekologie, potom bude taková ekologie muset mít své vlastní kontrolní a vyrovnávací mechanismy. Proto má zamoření v sobě zabudovaný kontrolní mechanismus pro každý z druhů, které vidíme. Něco jako biologický regulátor. Takže až se červi příliš rozšíří, něco jiného se probudí nebo zaklepe bačkorama. Možná je to podobný jev jako ty kobylky, které se vydávají na tah každých sedmnáct let. Začne to žrát červy teprve tehdy, když nastanou správné podmínky. Jen si tak říkám, že kdybychom přišli na to, co to je, ať je to cokoliv, mohlo by to být užitečné zjištění."

„Fajn. To je to, co jsem si myslel, že slyším. Hledáme něco dost ošklivého na to, aby to sežralo dospělého červa."

Výhled z věže začínal být deprimující. Pohled na hrozné rudé vrchy už jsem nemohl snášet. Sesul jsem se zpět na velitelské stanoviště a utřel si čelo. Uvědomil jsem si, že jsem se potil. Kapky potu mi stékaly po šíji. „Děje se něco s klimatizací?" zeptal jsem se.

Willigová potřásla hlavou. „Tak to působí na všechny, nepamatujete se?"

Neodpověděl jsem. Měla pravdu. Spustil jsem se na velitelskou sedačku — říkalo se tomu informační kokpit — a znovu začal prohlížet obrázky ze satelitu — asi po miliónté. Problém satelitního pozorování byl v tom, že bylo tolik různých způsobů, jak analyzovat zobrazení, tolik rozličných filtrů a úprav, tolik možných typů pozorování, že to bylo stejně umění jako řemeslo. Neměli jsme člověka s výcvikem, jakého bychom potřebovali, a ať byly lethetické inteligenční stroje dobré jak chtěly, pořád jim chyběla schopnost intuitivního skoku. LI vám mohly dát statistické pravděpodobnosti, ale nebyly schopné předvídat. I když se v poslední době šeptalo, že se na tom pracuje.

Rozlišení této poslední sady obrázků bylo dobré. Stejně tak jsme se mohli dívat ze střechy desetipatrové budovy. Vložil jsem do paměti šest měsíců vzdušného pozorování; to by mělo být víc než dost. Vyvolal jsem snímky z minulého týdne a zhora sledoval, jak se pět samohybů blíží k mrtvému červu, prohlíží ho a pokračují v cestě.

Naneštěstí pozorování zpět od tohoto momentu moc k užitku nebylo. Nepravidelné cáry mraků, nejjižnější konec bouře v zálivu, která nezmohutněla dost na to, aby se jí dalo říkat hurikán, přecházely přes mexické pobřeží a zastiňovaly pohled na cílovou oblast. Před tím, než se přihnaly mraky, tam mrtvý červ nebyl. Když se rozptýlily, už tam byl.

Smrt toho tvora více než pravděpodobně nastala okolo úsvitu: deník mise ukazoval, že vnitřní teplota těla v době, kdy jsme ji prohlíželi, byla stále ještě o několik stupňů vyšší než teplota poledního vzduchu. Cokoliv červa zabilo, nemohlo být pryč déle než šest hodin.

Zpět k satelitnímu záznamu.

Rekonstrukce obrazu pomocí LI, včetně infračerveného pozorování a ultraširokých spektrálních zvětšenin naznačovala, že něco se v dané oblasti mohlo seběhnout těsně před rozbřeskem a potvrdila tak moji hypotézu. Byl tam chumáč infračervené aktivity plus ten zvláštní náhlý vzestup ostré elektromagnetické radiace, který červi někdy vydávají, když vejdou do společného kontaktu. Znělo to jako hvízdavé praskání atmosférických poruch na středních vlnách v rádiu.

Takže... mrtvý červ — John Doe — měl zjevně schůzku s několika dalšími červy. Měl? Materiály jenom

ukazovaly na možnost kontaktu. Nedokazovaly jej.

Dejme tomu, že v okolí byli další červi. Kde byli teď? Byli také v nebezpečí? Jaký byl jejich vztah k Johnu Doeovi? Těžké otázky. Všechno, co jsem potřeboval, byl baloňák, klobouk a půlka doutníku, která by se mi houpala na dolním rtu.

Další otázka: Kolik červů se toho setkání účastnilo?

Satelitní průzkum nebyl dost konkrétní. Méně než šest. Více než dva. Tři velcí červi? Pět malých?

Shrbil jsem se nad klávesnici, mumlal a vyťukával požadavky. Sledoval jsem, jak se snímky na obrazovkách mění. Jestliže byli v oblasti červi, musela zde být i červí hnízda — hm, dejme tomu pro začátek v okolí deseti kiláků. Najít kruhové struktury a profily. Najít cokoliv, co by mohlo být základem mandaly... Najít červy. Hledat směrem ven a zpět velké pohyby...

Bingo!

Záznam ukázal tři červy. Ne moc velké... kteří sledovali čtvrtého. Směrem k místu události pod mraky, která zanechala jednoho z nich mrtvého.

Hmm, takže odkud ti červi přišli? Pocházejí všichni ze stejného hnízda? Napsal jsem další příkaz. Zpětně sledovat červy.

Tentokrát jsem musel čekat déle. Červi přišli ze severozápadu, ale jejich původ byl nejasný. Fajn. Zkusíme to jinak. Posunout střed průzkumu, zvětšit okruh, znovu prohlédnout okolní krajinu. Hledat hnízdo.

Tik, tik, tik. LI stroj zvažoval pravděpodobnosti. Lituji. Žádná hnízda v oblasti. Vyhledávám kruhové anomálie...

Cože? Tohle bylo divné. Kruhové seskupení klátivých stromů jen pár kilometrů na severozápad od místa úmrtí Johna Doea. Základ mandaly? Mohlo by být hnízdo pod tím?

Zkurvysyni!

Byl to tentýž háj klátičů. Ten, který jsem využil, aby si major Bellus nadělal strachy do kalhot!

Měl jsem poznat, že...

Ne, ze země to nebylo zjevné. Ze vzduchu to bylo nezaměnitelné. I tak jsem se cítil jako idiot. Musel jsem si připomínat, že jsem měl v té chvíli na starost něco jiného.

Dobrá... Rychle jsem psal. Sledovat pohyb této skupiny klátičů.

Čekal jsem, zatímco LI stroj procházel obrázky za posledních šest měsíců.

Co? Tohle nebylo normální.

Ale na obrazovce zářila neuvěřitelná fakta. Ti klátiči zapustili kořeny a zůstávali na místě. LI stroj bude muset počkat, dokud se nedostane do archívů v Green Mountain, aby mohl zjistit a zobrazit dřívější pohyby v této oblasti. Mezitím tady byly další věci, které bylo třeba uvést do souladu. Začal s promítáním dočasných schémat — co všechno se ještě pohybovalo v této oblasti? Objevovaly se vrstvy nepopiratelných důkazů.

Červi. Červí stezky. Červí vzorce.

Viděl jsem opakované důkazy toho, jak se rodina červů beztrestně pohybuje dovnitř a ven z háje klátičů.

Tolik tedy k mé teorii, že Johna Doea zabili nájemníci klátičů.

Nebo ano?

Skutečnost, že se tihle červi pohybovali dovnitř a ven z háje klátičů, nemusí nezbytně znamenat, že se v okolí klátičů může bez rizika pohybovat jakýkoli červ. Možná, že zde byl nějaký druh vztahu partnerství? — mezi těmito červy a těmito klátiči?

Vzorce pohybu červů byly přesně shodné s těmi, jaké jsme odhalili okolo jiných červích hnízd.

Červí hnízda pod hájem klátičů?

No a proč ne?

K čertu!

Na tohle se mělo přijít ještě předtím, než byla mise vyslána!

A taky by se na to přišlo, kdyby se na to podíval někdo schopný. Poslední dobou se toho vůbec moc nezvládalo z důvodu nedostatku kvalifikovaných odborníků.

Jeden z velkých LI strojů v Atlantě nebo na Floridě by si toho všiml, kdyby někoho napadlo se zeptat; jenže většina jednotek ČARLI (člověku analogický robot lethetické inteligence) měla tolik práce s tím, že modelovala široké vzorce zamoření, že nejspíš nevěnovala pozornost tomu, jak mnoho menších částek do sebe zapadá.

Říkal jsem si, jestli to nebyla chyba. Jestli by nebylo možné pochopit pravou podstatu chtorranské ekologie dole v prachu, dole mezi chrobáky a brouky a červím zobem. Možná jsme hledali špatným směrem.

Už jsem automaticky nepředpokládal, že by se někde někdo takovými otázkami zabýval. Už jsem věděl, jak se věci mají.

Ano, byli lidé, kteří to měli v popisu práce, ale ti všichni byli jako já. Snažili se o to, aby si všechno co nejrychleji osvojili. Povýšili vás a naučili jste se práci, do které vás po hlavě hodili, nebo jste přicházeli na věci už objevené, nebo jste prostě makali tak tvrdě, jak jste jen mohli, a doufali, že si nikdo nevšimne toho, že nemáte žádné výsledky. Drželi jste si palce a doufali, že to nebyla další chyba. A každý se z celé duše modlil, aby se rozhodující práce dělala. Byl to vrcholný druh zaškolení během výkonu funkce. Pokud jste přežili, dělali jste to dobře.

Ale nikdo nebyl doopravdy vycvičený. Ne tak, jak bylo třeba. Na to už nezbýval čas. Dokonce i moďáků bylo příliš málo a přicházeli příliš pozdě. Základní skupina nestačila. Potřebovali jsme přes noc vycvičit celou planetu. Málokdo měl správnou rozumovou výbavu pro práci, do které ho vhodili. Nestačí, když vám předají zodpovědnost. Musíte být taky vyškoleni k tomu, jak s ní zacházet. Musíte se naučit promýšlet svou práci. Naneštěstí bylo příliš mnoho důležitých míst obsazeno lidmi, jako byl major Bellus.

Byla to pohroma. Síť vědeckých mozků, která byla k vyřešení problému opravdu potřeba, byla rozbita během prvních vln epidemií a už nikdy nebyla řádně obnovena.

Používání pomocné inteligence mělo svá omezení. Jednou snad dosáhne LI možnosti nalézání místo analýzy. Do té doby ale budou myslící lidé nezastupitelnou součástí procesu. Nevěděl jsem, jestli je pořád ještě dost myslících lidí správného druhu. Věděl jsem však, že je jich zatraceně málo tam, kde jich bylo třeba.

I přes využití větších a lepších LI strojů, i přes takřka celosvětové pokrytí sledování dálkově řízenými sondami, přes zdokonalené pozorovací prostředky, rozšířené sítě sběru informací, přes ohromné množství čiré mozkové energie, která byla na tento problém vynaložena, byla mozková energie zcela a naprosto neúčinná, pokud nebyl někdo, kdo by pokládal správné otázky.

To byla skutečná dovednost, která by vyhrála válku.

Klást správné otázky. Využívat inteligenci tam, kde bude mít největší účinek.

Sestrojili jsme nejmocnější světovou síť LI strojů pro vyřešení problému chtorranského zamoření. Ve světové síti aplikované inteligence bylo zapojeno téměř sedm set jednotek Čarli a nové stroje byly zapojovány rychlostí jednoho za týden. Množství informací, které bylo nyní možné zpracovat, bylo mimo lidské chápání. Jenže analýza makrostruktur v reálném čase byla možná pouze tehdy, když jste měli přesný model problému, ze kterého se dalo vycházet.

Příklad: inteligenční stroje pořád ještě definovaly problém. Kladly více otázek, než jich zodpovídaly.

I tak byly naší poslední nadějí. Jednoho dne bude rozhodující část informace nalezena. Ta část skládačky, která nám umožní začít odhalovat všechna ostatní tajemství chtorranské záhady. Dr. Zymphová to nazvala „první olivou z láhve." Síť Čarli ty olivy hledala.

Neměli jsme ani potuchy o tom, co tou olivou bude, kde by mohla být nalezena nebo jestli jsme ji už dávno nedrželi v ruce, aniž bychom si uvědomovali, že je to ta oliva, protože jí ze zadku čouhá kulička pepře. Síť Čarli byla jedinou lidskou silou schopnou olivu rozpoznat, až ji najde. S pepřem nebo bez pepře.

Síť byla v kontextu lidské zkušenosti něčím naprosto novým, prostředím čistého myšlení, kde se mohly rodit a růst nápady oproštěné od kulturních nebo citových předsudků.

Každá teorie, bez ohledu na to, jak je fantastická nebo hloupá nebo bizarní, mohla být objektivně zhodnocena ještě předtím, než se vydala do bouřlivých vod ošklivosti reality. Mohla být souběžně živena teplou polévkou možnosti, koupána v drsné kyselině skepticismu a nakonec buď odstraněna jako nehodná dalšího uvažování, nebo odměněna teraflopy a teraflopy operačního času.

Lidské bytosti na druhou stranu nebyly, zdá se, schopny oddělit myšlenku od toho, kdo se k ní hlásil. Trestali jsme ty, kdož zastávali nepopulární teorie. Když nám cokoliv hrozilo, zabíjeli jsme nositele zpráv. Na druhé straně jsme odměňovali ty, kteří před nás předstupovali s hezkými frázemi, jež potvrzovaly naše hluboce zakořeněné představy. Lidé, kteří říkali věci populární, nacházeli na své cestě peníze a moc. I když to, co říkali, nebyla pravda, peníze a moc jejich tvrzení legalizovaly. Mezitím velké pravdy strádaly nepovšimnuty v koutech. Nové teorie musí čekat, dokud staří teoretici nezemřou. Někdy máme zjevné před očima, nepovšimnuté a po léta přehlížené, než si jeho pravdu uvědomíme.

Tohle byla další věc, o které Foreman během cvičení mluvil. Stroj lethetické inteligence byl prvním prostředím teorií — tvoření symbolů — kde emoce, předsudky a osobní zisk nebyly důležitými hledisky pro platnost výroku.

Podle Foremana a dalších bylo to, co se považovalo za lidské myšlení, tvořením symbolů ve sféře jazyka... kluzký terén, kde byl význam, skrytý v každém slově, tak nezachytitelný, jak bylo slovo proměnlivé. Zrcadlový svět, kde se jakákoliv myšlenka postavená z těchto cihel, nestálých ve svém tvaru, měnila jako hora psychotického manioku. Poprvé, když byla slova utvořena v řeči mluvčího a podruhé když byla utvořena znovu naslouchánímadresáta. Nikdo z nás nikdy doopravdy neslyšel řeč druhého člověka, aniž by předtím neslyšel naši vlastní interpretaci toho, co slyšíme. Zde se význam posouval, natahoval, ohýbal, mačkal a nakonec byl znetvořený tak, aby znamenal cokoliv, co chceme nebo potřebujeme slyšet. Dokonce i lidé se stali nejjednoduššími objekty této sféry... Další věc, která bylo zmanipulována, natahována a ohýbána jazykem.

Hrůza spočívala v tom, že tato sféra jazyka byla jedinou sférou myšlení dostupnou lidským bytostem. Jsme tvorové jazyka — nemůžeme myslet, nemůžeme reagovat, nemůžeme komunikovat, aniž bychom se nechytali do pastí sféry subjektivního významu, která porážela racionální a objektivní myšlení ještě dříve než vůbec dostalo šanci.

To, co se pokládalo za lidskou inteligenci, bylo stěží více, než elementární polévka, v níž rodící se myšlenky bojovaly o přežití a možnost vývoje, sotva doufající, že by jednoho dne mohly rozrážet křídly vzduch nebo kráčet po zemi. To, co se považovalo za lidskou inteligenci, byl proces tak defektní, že byl žalostný — a přesto byl současně obdivuhodný, když si uvědomíte všechno, čeho se mu podařilo dosáhnout během svých relativně krátkých dějin. I přes vady do organického života zabudované. Úspěch byl ještě úžasnější, když si uvědomíte, že všechny oddělené stroje lidské inteligence byly vyrobeny z masa.

Avšak síť navzájem propojených jednotek Čarli představovala jiný druh symbologie, ne pouze odlišný svět, ale celý odlišný druh, takový, kde nebylo prvořadou starostí organické přežití. Bez strachu ze smrti, který by ovlivňoval úsudek a rozhled, zkresloval a účelově upravoval veškeré vnímání a výsledky. Bylo to prostředí, ve kterém se myšlenky mohly potulovat volně a bez omezení, vyvíjet se, rozrůstat, rozvíjet se do velkolepých a složitých stuktur konceptů a detailu. Motýli a dinosauři elektrického zázraku. Bytosti ekologie myšlení.

Jenže — kdo tam byl, aby celý proces odstartoval? Kdo tam byl, aby se vyslovil první úkol: „Vezmi v úvahu motýla. Nebo dinosaura."

Kdo byl Bůh?

Kde byl v tomto vesmíru Bůh?

Měl jsem hrozný strach, že tato nová ekologie myšlení byla prázdná. To by byla opravdová katastrofa.

Počítač zapípal. Pohybové vzorce červů za šest měsíců, které displej zobrazil, pocházely od tří červů.
Tří červů?
Odkud se tedy vzal ten čtvrtý?
Při té otázce mě nepříjemně zamrazilo. Po chvíli jsem si vzpomněl na to, proč.

Klátivý strom není strom.
Je to kolonie stromu podobných bytostí a mnoha symbiotických partnerů.
Stromová část kolonie je fíkus připomínající seskupení mnohočetných vzájemně provázaných kmenů, které tvoří zčásti ohebné mřížoví stébel a provazců, zvedajících se do oblouku listy pokryté koruny. Mimoto je každá část klátivého stromu téměř vždy pokryta symbiotickými plazivými rostlinami, liánami a závoji tak hustými, že je nemožné rozpoznat, co je skutečný klátivý strom a co jeho symbiotický partner.
V současné době dosahuje průměrná výška pozorovaných klátivých stromů deseti až dvaceti metrů; výjimečně byly pozorovány exempláře třicet pět až čtyřicet metrů vysoké. Uvážíme-li relativní mládí chtorranské ekologie, pokládá se za pravděpodobné, že by za ideálních podmínek klidu mohly klátivé stromy dosahovat mnohem větších výšek.
Kolonie klátivých stromů neustále produkují listí v široké škále tvarů a velikostí. Je tak obtížné identifikovat individuální příklad na základě pouhého vzhledu. Vzhled listů podle všeho závisí na věku stromu, na síle větve, nesoucí list a na konečné funkci této větve — hlavní kmen, opora, koruna nebo vidlice. Obecně však můžeme říci, že listy klátivého stromu mají obvykle černé a purpurové odstíny, ačkoliv stříbrná, okrová, bledě modrá, sněhově bílá a jasně červená jsou také běžné; barvy také závisejí na druhu nájemníků, kteří se usadili mezi kmeny, liánami, větvemi a klenbou.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

8. Jezevci

„Láska a smrt jsou protiklady.
Jedno se dá využít k léčbě druhého."
—SOLOMON SHORT

O dvě hodiny později jsme dorachotili do blízkosti háje klátičů a zastavili jsme.
Všechny kamery a snímače na obou vozidlech se natočily a zabíraly tiché stromy. Stály v suchém slunečném odpoledni bez pohybu. Vzdálený horizont byl jasný a modrý; ranní vánek odvál většinu růžového oparu a poskytl nám tak nekonečný výhled. V kontrastu k bezútěšnosti krajiny, zbarvené do krvava a rzi, působila hluboká prázdná obloha tísnivým dojmem zlověstné předtuchy. Říkal jsem si, co se za ní asi skrývá.
Prohlíželi jsme si v samohybech obrazovky a potili se. Teleobjektivy odhalovaly pouze třepetavé vlny vedra, vycházející ze země. Obrazy se chvěly jako rozpouštějící se zrcadlení, ale nic víc se nepohnulo. Dokonce i vítr se odplazil někam do koutku a tam pošel.
Seděli jsme. Čekali jsme. Zvažovali jsme situaci.
Odklopil jsem poklop jen na tak dlouho, abych nasál vzduch. Pak jsem ho zase zavřel, vrátil se ke svému pultu a znovu se zahleděl na obrazovky. Opřel jsem se, natáhl ruce nad hlavu a zapletl prsty do sebe. Báječné chrupání páteřních obratlů mi rozeznívalo celé tělo až po konečky prstů. Potom jsem vydechl a znovu se naklonil vpřed, vypouštěje vzduch z plic jako z píchlého balónu. Obrazovky přede mnou se nezměnily. Zářily jako malá neónová obvinění.
Willigová nakonec sklouzla z horní pozorovací bubliny a sedla si naproti mně. Willigová byla malé boubelaté stvoření, celé vydrhnuté a růžové. Dřív by byla příliš malá, příliš stará, příliš tlustá a příliš soucitná, než aby mohla sloužit v armádě. Teď už na tom nezáleželo. Byla tady práce, kterou bylo třeba udělat. Kdokoliv, kdo chtěl pracovat, byl vítán. Jenže to, jak Willigová vypadala, byla kamufláž. Měla v sobě všechno, co tahle práce vyžadovala. Vlasy nosila na kraťoučkého ježka a pod uniformou se měnila v jediný blok svalů. Když jste se dostali mezi ni a to, po čem šla, nejspíš jste pak přišli na to, že jedinou nebezpečnější osobou na Zemi byla nindží babička.
„Kávu?" zeptala se.
„Trochu kávy bych moc rád," odpověděl jsem. „Ale co je v termosce?"
„Něco zelenohnědýho." Tak jako tak mi nalila šálek.
Usrkl jsem. Tahle syntetická směska byla ještě horší než obvykle. Zašklebil jsem se a otřásl.
„Hrozný?" Čekala, jak se budu tvářit, než si nalila sama.
„Chutná to jako sloní chcanky. A to byl ten slon buď nemocný, nebo promiskuitní."
Willigová, navzdory svým způsobům pekelné báby, sebou ani necukla. To jsem musel ocenit. Jenom přivřela oči a řekla sladce: „To jsem ani nevěděla, že jste takový odborník na sloní chcanky. Studoval jste veterinu?" Nalila si půl hrnku, usrkla a vychutnávala. „Hlasuji pro promiskuitu. Kdyby byl nemocný, mělo by to silnější příchuť."
„To se mi na tobě líbí, Willigová. Nikdy nenecháš žert sejít přirozenou smrtí. Štveš ho jako psí smečka jezevce, dokud nezačne nakonec mávat bílým praporem a nevzdá to."

„Jezevce? Jezevce?" řekla sladce. „Nepotřebujeme žádný smradlavý jezevce."

„Víš," řekl jsem pomalu, zatímco jsem si z košile stíral ubrouskem hnědozelenou tekutinu, „na tak nebezpečné slovní hříčky nemáš zbrojní pas. Mohl bych tě postavit před válečný soud."

Odfrkla si. „Jestli se mě nechystáte zavřít za to kafe, pak určitě ne za nevinný malý žertík."

„Nevinný malý žertík? To jsou tři lži ve třech slovech." Zavěsil jsem hrnek na držák vedle pultu a zaklonil se na sedačce, abych přemýšlel. Varovně zavrzala.

„Fajn, kapitáne," Willigová si sedla na prázdnou, židli ke druhému terminálu a hlas jí zvážněl. „Co hledáme?"

„Nevím," řekl jsem po pravdě. „Dokonce ani nevím, jestli je to důležité. Doufám, že je, protože bych mohl zdůvodnit, co jsme tu vlastně pohledávali. Ale doufám taky, že to důležité nebude. Protože jestli se děje něco, čemu nerozumíme, jsme ve větším nebezpečí, než víme."

„Ale máte alespoň představu, ne? Hrubý dohad?" naléhala.

„Ano a ne. Mám jisté předpoklady. Mám možnosti. Mám osinu v zadku, která potřebuje poškrábat. Co nemám, jsou informace. Ať ale dělám cokoliv, nehodlám se do ničeho bezhlavě cpát." Podívala se na mne a tak jsem. dodal: „Nebudu se dohadovat. Zbytečně lehce bych se mohl mýlit. Tohle zatracené zamoření se mění tak rychle, že prostě nemůžeme předpokládat, že něco je nemožné jenom proto, že jsme to ještě nikdy neviděli. Řekl bych, že víme přesně tolik, abychom si byli schopni uvědomit, kolik toho nevíme. Takže než cokoliv podnikneme, chci poslat zprávu do Green Mountain. Pro všechny případy."

„Pro všechny případy," zopakovala.

„Správně."

„Vypustíme sondy? Nebo ne?"

„Možná." Poškrábal jsem se ve vousech. Dva týdny jsem se neholil a vousy mi zrovna dorostly do té kousavé — svědivé délky, co jsem nenáviděl. „Jenže sonda by mohla vyprovokovat nájemníky a to nechceme. Co chci vidět, jsou červi."

„Nepoužijeme paprsek? Všechno neutralizovat. Potom tam můžeme jít a prohlédnout si těla." Otočila se a prsty zahrála na své klávesnici. „V tuto chvíli máme v pozici dva satelity. Můžeme požádat o zaměření a zasáhnout je současně ze dvou míst; nikdy se nedozví, co to vlastně bylo."

„O tom už jsem taky přemýšlel. Jenže paprsky dělají něco divného s červím metabolismem. Někdy vybuchnou. Vždycky ztrácejí pruhy. A já bych rád viděl vzorec pruhů těchto červů, než se jich zbavíme."

„Co je tak důležitého na těch pruzích?"

„Nevím. Nikdo to neví. Ale skoro všichni věří, že něco znamenat musí."

„A vy?"

Potřásl jsem rameny. „Ten mrtvý červ, kterého jsme viděli. Měl tři malé bílé proužky. To je něco nového. V Green Mountain nemají o bílých pruzích nic. Takže možná, že tohle je vodítko. A možná že není. Nevím. Nejvíc objevů se učiní v oblasti nevím."

„Omlouvám se," přiznala Willigová. „Tohleto začíná jít mimo mně. Jediné pruhy, kterým rozumím, jsou ty, které vidím na důstojnické uniformě."

„Nedělej si starosti. To jsou jediné pruhy, kterým rozumět potřebuješ." Podal jsem jí hrnek, aby mi ho znovu naplnila.

„Vy jste opravdu masochista, že jo?"

„Když umřu, nebudu to muset rozhodnout. Zůstane to na tobě nebo na Sieglovi."

„Tak to snad abyste mi o těch pruzích povykládal." pobídla mě.

Chápal jsem, co Willigová dělala. A nevadilo mi to. Někdy je nejlepší způsob, jak nějaký problém vyřešit, ho prostě někomu popsat. Dokonce i když ten člověk vůbec nerozumí tomu, co mu říkáte, pouhé parafrázování dilematu a vysvětlení jeho podstaty co nejprostším způsobem může přivést vhled, nezbytný k překonání mentálního bloku.

„Ještě jsi nikdy neviděla živého červa, že ne?" začal jsem.

„Fotky k nim nejsou spravedlivé. Na vlastní oči mají mnohem jasnější barvy. Před očima ti změní barvu kožešiny. Někdy do jasné, jindy do velice tmavé. Vždycky ale do velice jasného odstínu. Nejzajímavější na tom je, že vzorce pruhů se posunují a ve vlnách sestupují, asi jako displej na billboardu — anebo bok pozorovacího balónu. Obvykle se pruhy ustálí do polostabilních vzorců, tak moc zase necestují. Když je ale červ rozrušený, pruhy začnou zářit jako neony. Jestliže je vzteklý anebo útočí, všechny pruhy zrudnou. Hodně se to ale liší případ od případu. Nevíme proč."

Willigová vypadala zmateně a tak jsem jí to vysvětlil. „To, že červí kožešina není kožešina, víš, že? Ve skutečnosti to je velice hustý kabát neurálních symbiontů. No, teď už víme, že symbionti reagují jak na vnitřní, tak i na vnější podněty. Jedna z reakcí se projevuje změnou barvy. Někteří lidé si myslí, že barva červích pruhů prozrazuje, co si červ myslí a co cítí."

„A vy?"

Pokrčil jsem rameny. „Když se červ zbarví do červena, klidím se mu z cesty." Potom jsem zamyšleně dodal: „Je to možné. Jenže jestli v tom je systém, tak jsme na něj zatím nepřišli. Ale to je taky důvod, proč v Green Mountain dál shromažďují záběry červů a vzorce jejich pruhů. Lethetické inteligenční stroje protáčejí kolečka, aby našly vztah mezi vzorci červích pruhů a vzorci jejich chování.

Veškerý výsledek je prozatím ten, že červená je zlost. Neřekl bych, že už je to dost k nominaci na Nobelovu cenu."

„Takže tady sedíme a čekáme protože vy chcete vidět pruhy, které mají červi na bocích."

„Správně."

„A doufáte, že vám červi vyhoví a vylezou ze svých děr, aby jste si je z bezpečí samohybu mohl pěkně natočit."

„Správně."

„A když nevylezou...?"

„Nevím. Nevím ani, jestli cokoliv z toho má vůbec nějakou souvislost s mrtvým červem, kterého jsme našli." V beznaději jsem pokrčil rameny. „Jenže tohle je nejdivnější věc v celém okolí, tak začínáme tady."

„Uhm," řekla Williová. „Ve skutečnosti vlastně jen přemýšlíte, jestli jste se dostatečně posichroval."

„Ne, přemýšlím, jestli jsem udělal dost pro ochranu vás ostatních. O sebe starost nemám."

„Cože?"

„Copak to nevíš? Já už jsem mrtvý. Podle zákona průměrů jsem zemřel už před čtyřmi lety. Překračuju životnost nejméně šestkrát."

„Na mrtvolu jste pořád ještě dost aktivní."

„To se ti jenom zdá," připustil jsem. Po chvíli jsem nadhodil další myšlenku: „Někdy si říkám, že jak stárnu, tak se stávám chytřejším. A pak si uvědomuji — ne, nestávám se chytřejším, jsem jenom opatrnější. Pak si uvědomím, že nejsem ani opatrnější. Jsem jenom více unavený."

Williová chápavě přikývla. „Takový budete v mém věku."

„Chm," odpověděl jsem. „Silně pochybuji, že kdy tvého věku dosáhnu. Pokud pořádně nezměním svůj způsob života, tak ne." Při té myšlence jsem se zamračil. „Po pravdě řečeno, nemyslím si, že by kdo kdy ještě dosáhl tvého věku. Myslím, že zamoření nás bude všechny udržovat trvale zastydlé v šestnácti — vyděšené, zoufalé a osamocené."

Williová potřásla hlavou. „Já to tak nevidím."

„Tak to ti závidím," řekl jsem. „Jsi z jiného světa. Jsi dost stará na to, aby sis pamatovala, jaké to bylo předtím. Já ne. Ne doopravdy. Všechno, co si pamatuju, je škola a televize, a pokusy hrát tátovy hry. A potom bylo po všem." Hořce jsem hleděl do šálku s meltou. Vypadala skoro tak hrozně, jako chutnala.

„Chcete vědět pravdu?" zasmála se Williová. „Skoro se stydím to přiznat, ale to, že jsem v armádě a bojuji proti této invazi, je to nejzajímavější, co jsem kdy v životě dělala. Konečně mám pocit, že měním svět. Baví mě to, že něco dělám. Svěřili mi odpovědnost. Lidé mi přestali říkat, že nemám předpoklady. Dostala jsem se znovu do hry. Tahle válka je to nejlepší, co mě v životě potkalo. Nenechám ji trvat ani o den déle, než bude nutné, ale bude mi líto, až to jednou skončí."

„Williová," řekl jsem. „Mám pro tebe špatnou zprávu. Ve tvém případě vlastně dobrou. Tahle válka nikdy neskončí. To nejlepší, čeho vůbec můžeme dosáhnout, je ozbrojený pat. Od chvíle, kdy první chtorranské semínko vstoupilo do atmosféry této planety, je to boj na život a na smrt. A dokud na této planetě budou chtorranská stvoření — a musím ti říct, že si nedovedu představit jediný způsob, jak bychom mohli chtorranské zamoření vymýtit — do té doby bude boj na život a na smrt každodenním chlebem."

Williová přikývla. „To vím." Její hlas zvážněl tak, jak jsem ji ještě nikdy neslyšel. „Teď vám něco povím. Před touto válkou žilo devadesát — ne, devadesát pět procent lidské populace jako trubci. Jako živé mrtvoly. Jedli, spali, plodili děti. Vyšší cíle neměli žádné. Cíle? Většina z nich nemyslela na víc, než na dvě jídla dopředu. V tomhle životě nešlo o život. Šlo o jídlo a o peníze a o to občas si zašoustat; o nic víc. Přinejlepším šlo o to, jak se dostat k další hračce. V nejhorším případě — no, měli jsme deset miliard profesionálních konzumentů, kteří stravovali Zemi. Možná ne tak rychle jako Chtorrani, ale dost rychle. Chcete mluvit o životě před zamořením? Fajn, někteří z nás měli dobré jídlo a čistou vodu. Měli jsme suché postele a vytopenou místnost, kde jsme srali. Měli jsme tři sta zábavných a hudebních kanálů. Doma u svých terminálů jsme i pracovali, takže jsme nikdy nemuseli ven, pokud jsme sami nechtěli. Myslíte, že to byl život? Já ne. Byla to existence tak mělká a prázdná, jak jen lidský život může být. Nebylo nic, co by nás zkoušelo, nebylo nic v sázce, takže taky nebylo nic, pro co by se mělo žít. Snášeli jsme to, čekali jsme — a utíkali k televizi pokaždé, když spadlo nějaké letadlo nebo se něco vážného stalo, protože nám to dávalo alespoň zástupné vzrušení, že se účastníme něčeho smysluplného.

Ano, vím, že mnoho lidí zemřelo," řekla. „Víc, než kdokoliv může pochopit. Ano, vím, že většina těch, kteří přežili, je natolik postižena smutkem a vinou a osamělostí, že sebevražda je nejčastější příčinou úmrtí na této planetě. A ano, vím, že svět je plný živých mrtvol, které nemají odvahu k sebevraždě a chodí raněni poznáním, že přežití už není automatickým právem.

Ale kdybych to mohla kouzelným proutkem vrátit zpět, nevím, jestli bych s tím moc spěchala. Před zamořením jsme byli ovce, které čekaly, až budou sehnány do stáda a odvedeny na jatka. Teď? No, někteří z nás se učí, jak být vlky. A víte co? Není to špatné být vlkem. Mně se to líbí. A řekla bych, že spoustě dalších lidí také. Není to jen vzrušení, i když to je jedna z velkých výhod. Ne, to hlavní je pocit být naživu. Konečně jsem součástí něčeho, na čem záleží. Ano, občas mě velikost úkolu, který před sebou máme, udolává. Ale takhle je alespoň život konečně něčím, co musíte žít naplno — anebo vůbec. Když vezmeme do úvahy dlouhodobé perspektivy všech živočišných druhů, řekla bych, že jsme na tom mnohem líp, když se učíme, jak být vlky."

Oči jí při posledních slovech jasně svítily. Žhnuly skoro ďábelskou intenzitou. Naklonila se dopředu, položila svou ruku na mou a drtila ji netušenou vahou. „Poslouchejte. Může se ukázat, že tohle zamoření bude jednou z nejlepších věcí, které lidstvo vůbec mohly potkat. Nutí nás starat se o své životy v tak obrovském měřítku, že vůbec poprvé se milióny lidí skutečně zajímají o naši ekologii, planetu a naše konečné cíle. Ano, v tom máte, Jime, pravdu. Dokonce i kdyby se Chtorrani zítra vypařili, nikdy nebudeme schopni vrátit se na stejnou cestu jako dříve. Nikdy už nebudeme mít důvod k přehnanému sebevědomí. Toto zamoření přemění celé živočišné druhy a myslím, že to bude změna k lepšímu. Vy a já a všechny naše děti až do kdoví kolikáté generace, všichni budeme žít životy tak, jako by na nich skutečně záleželo."

Dlouhou chvíli bylo ve voze ticho. Nevěděl jsem, jestli s Willigovou souhlasím, anebo ne. Neuvědomil jsem si, že by na světě mohli být lidé, kteří uvažovali a cítili se tak jako ona. Bylo to překvapující zjištění.

Musel jsem o tom chvíli přemýšlet.

Část mne měla příšerný strach, že by mohla mít pravdu. Kathryn Beth Willigová, babička šesti vnoučat, která vstoupila do armády Spojených států ve věku, kdy většina žen začíná myslet na důchod, ve mně svým vlastním způsobem pomohla vytřídit myšlenku, která mě znepokojovala od chvíle, kdy jsem viděl svého prvního červa.

Bylo to vzrušující. Byla to zábava.

Ta válka se mi líbila.

Potom jsem se zvedl ze židle. Otevřel jsem poklop samohybu a seskočil na chrupavé rudé kudzu. Ovocná vůně, kterou vydávalo, byla bezmála tak silná, aby přerazila příšerné následky stáda gorpů z minulého týdne. Stopy smrtelného gorpího smradu ještě pořád nezmizely a nejspíš jim to ještě pěkných pár týdnů bude trvat, než zmizí. Sotva jsem si toho ale všímal. Háj klátičů vypadal vyšší a tmavší, než jsem si ho pamatoval.

Druhý samohyb čekal vzdálený jen sto metrů od nás. Váhavě jsem na něj mávl. Maranová blikla světly. Potom jsem se otočil a znovu upřeně zíral na vzdálené klátiče. Co se to tam dělo?

To, co Willigová říkala, mě vyvedlo z rovnováhy.

Válka se vám přece nemůže líbit. Válka znamená všechno špatné — ospravedlněné a zabalené ve vlajce, aby to bylo alespoň trochu stravitelné. Ale pod vlasteneckými plány, diagramy a mapami je to celé šílenství. Je to opuštění morálnosti v horké adrenalinové horečce nenávisti a odplaty. Válka je poslední slovo negramotného, definitivní kolaps komunikace.

Znal jsem všechny tyhle projevy, všechna ta vysvětlení. Všechna ta krásná slova. Válka je krutý hadí výkřik přehlušující poslední vzdechy rozumu. Válka je oběť rozumu na oltáři pokrytectví. K čertu s tím, znal jsem litanie pacifismu stejně dobře, jako kdokoliv jiný. A myslel jsem si, že válku nenávidím.

Tohle byl nejhorší okamžik celého zamoření: uvědomění si toho, že se mi líbí to, co dělám.

A hned v patách za touto skrytou pravdou se hnal bíle planoucí nápor dalšího šoku z poznání, stejně tak hrozný. Všechno, co jsem skrýval, mě začalo zaplavovat a v jediném okamžiku na mne společně udeřilo. Pod tím úderem jsem se málem zhroutil.

Než tahle válka začala, byl jsem tlustý a sobecký puberťák, navztekaný a žlučovitý, osina v zadku pro každého, kdo mě znal. Teď... no, tlustý už jsem nebyl a nebyl jsem ani tak moc sobecký. Shodil jsem padesát liber a naučil jsem se dávat pozor na potřeby druhých. Jenže to bylo všechno, na co jsem mohl být hrdý. Taky jsem se stal takovým člověkem, jakými jsem dřív pohrdal. Vypěstoval jsem si ten stejný druh kruté skořápky podlosti, které jsem se dřív tolik u druhých bál.

Znal jsem pravdu. Jenom jsem si ji sám nepřiznával.

Krása je tenká jako kůže; zato ošklivost jde až ke kosti. Stejně útočný, jako jsem byl na červy, jsem se naučil být i na lidi ve svém okolí. A naučil jsem se hrát to tak dobře, že už to ani přetvářka nebyla. To jsem byl já sám, celý až k nitru maličkého fašisty, který se ve skutečnosti vyžívá v každém prudkém výbuchu vzteku. Změnil jsem se ve zlostného, nebezpečného muže, neschopného vyjádřit účast, cit nebo něhu, aniž by přitom nedůvěřoval vlastním pohnutkám. Byl ze mně přesně takový syčák jako ti, co mě v dětství mučili na školním dvorku. Jediný rozdíl mezi tím, čím bývali oni a čím jsem teď byl já, byl v tom, že má surovost měla mnohem příšernější slovník; měl jsem zdrcující palebnou sílu. A více než jednou už jsem si dokázal, že nemám strach ji využít. I proti lidem, když to bylo nutné. Mezi mrtvými jsem měl svůj podíl, černý a krvácející v prachu.

Dannenfelserova protivná poznámka mířila do černého. Výcvik Modu mne nepřivedl ke stavu osvícení. Měl přesně opačný následek. Naučil mě ospravedlnit a zdůvodnit a omluvit všechno, čeho jsem se na lidech dopouštěl. Bolelo to tak, že jsem se musel zasmát. Pomáhal výcvik Modu? Jistě, pomáhal. Přestal jsem cítit nejistotu kvůli věcem, které jsem dělal.

Nepřestal jsem dělat ošklivosti, jen jsem se za ně přestal trestat. Tak, tak, Jime, opravdu jsi licoměrný, bezohledný, krátkozraký hajzl. Přestaň se tím trápit a využij svůj talent tam, kde bude nejvíce užitečný. Natáhni si kanady a vypochoduj. Musíme zachránit jednu planetu.

Do prdele.

Měli jsme tolik práce se zachraňováním zatracené planety, že jsme se měnili v horší zrůdy než sami Chtorrané.

Ne. Ne my. Já.

Byl jsem zkurvená zrůda. Zabiják, úchylák, morálně retardovaný, vyšinutý psychopat. A to byly mé dobré vlastnosti.

Nevěděl jsem, co si myslí ostatní, zato jsem věděl, kde jsem. Seděl jsem uprostřed chtorranské džungle, cítil jsem se hrozně sám a litoval jsem se. V krku mě bolelo, jak jsem v něm dusil hrozný vztek. Neodvážil jsem se ho vypustit.

Kdybych to udělal, mohl bych začít zuřit a asi bych to nedokázal zastavit.

To, co bolelo nejvíc, bylo vědomí, že jsem si to udělal sám. Tak dlouho jsem se vztekal na všechny kolem sebe, až tam najednou nikdo nebyl. Bolest mé samoty byl ohlušující hřmot vracející se ozvěnou — výsměšné ticho. Byl tu jen zvuk mých vlastních posměšných myšlenek.

V jedné věci ale Willigová pravdu neměla.

Tahle válka nebyla tou nejdůležitější událostí, která se mi kdy v životě stala.

Tou byla Elizabeth Tirelliová.

A já jí to nikdy neřekl.

Kdyby bylo možné, abych měl náladu ještě temnější, byla tahle myšlenka jedinou věcí, která by to mohla

způsobit. Chtěl jsem teď hned vylézt zpátky do vozu a zavolat, ať nás okamžitě vyzvednou. Chtěl jsem zamířit přímo do Houstonu, najít ji, ať už byla kdekoliv, vytáhnout ji z jakékoliv schůze nebo školení, popadnout ji a říct jí to. A padnout na kolena a prosit o odpuštění. A o to, aby mi pomohla stát se lepším.

Samozřejmě jsem to neudělal. Na to jsem byl příliš velký profesionál. Za prvé jsme museli dokončit tenhle úkol Tohle divoké, bezhlavé dobrodružství, do kterého jsem nás navezl, které nikdo neschválil, které víc než pravděpodobně neodhalí vůbec nic a jenom přitopí pod kotlem, ve kterém se vaří mé problémy.

Jestli tady zemřu, nikdy se to nedozví.

Tak to abych raději neumíral.

Téměř okamžitě vyrukovala mechanická část mé mysli s řešením. Mohl bych do sítě dostat zprávu o úmrtí. To by mohlo fungovat...

Dobrá. Jenže pomyšlení, jak to budu psát, mi trochu kazilo trávení. Sedl jsem si na spodní stupačku samohybu a dal hlavu do dlaní. Možná měla Willigová o té válce pravdu. Kdyby nebylo Chtorranů, byl bych pořád ještě tlustý a sobecký puberťák — bez ohledu na to, kolik by mi bylo let. Jenže kdyby nebylo války, v životě bych nepotkal Lizard.

Znamenala pro mně tak moc a přitom jediné, co jsem udělal, bylo to, že jsem ji udělal nešťastnou. Nezasloužil jsem si ji. Zasloužil jsem si, aby mi řekla, že už mě nikdy nechce vidět.

Do prdele.

Klátivý strom je pomalu se pohybující obr; jeho pohyblivost je závislá na terénu.

Průměrný dosah klátičů na měkké půdě je méně než kilometr denně. Klátiči dávají přednost pohybu v chladnějších jitřních či podvečerních hodinách. Nejaktivnější jsou za vlhka. Často se nalézají v blízkosti jezer, mokřin, bažin a v deltách řek. Nicméně přechod suchých oblastí jim v případě nutnosti problémy nedělá.

Klátič může přežít několik týdnů bez přímého kontaktu s vodní plochou.. Každý jednotlivý strom má četné zásobní vaky v celém oběhovém systému. Navíc může získávat dodatečnou vláhu a výživu z extraktů svých symbiotických nájemníků.

Jelikož si skupiny klátičů většinu své osobní ekologie přenášejí s sebou, jsou výjimečně odolní a přizpůsobiví. Na druhé straně ovšem také ekologie individuálního klátiče k přežití vyžaduje velké množství energie. Jelikož se klátič živí lovem, poměrně rychle vyčerpává možnosti svého okolí. Musí se proto trvale pohybovat za novými zdroji. Pravidelně musí nalézat čerstvou půdu a čerstvou potravu.

Obvykle se klátivé stromy pohybují v rámci oblasti ve velkých spirálách, nejdříve odstředivých, potom znovu dostředivým směrem. Tyto spirály mohou v průměru měřit od padesáti do sta kilometrů. Klátič vždy vyhledává ornou půdu, vodu a živočichy podle povahy svých nájemníků. Klátiči oblast obhospodařují, dokud není vypleněna a potom vyrážejí novým směrem, aby započali nový „velký okruh"

Klátič ve skutečnosti nechodí. Spíše se dá říci, že zabraňuje přepadávání ve směru, kterým jde. Záběry krokovou kamerou odhalují, že klátič neustále táhne své nejzadnější nohy vpřed, před sebou je spouští a opírá o ně váhu, aby zabránil překocení. Klátič si může nechat narůst tolik nohou, respektive kmenů, kolik je třeba. Průměrně mívají přes stovku oddělených kmenů.

V pohybu klátičů hrají nezanedbatelnou roli kořeny. Mladé jsou viditelné u základny stromu, trčící jako panožky mezi ostny mořského ježka. Starší vypadají jako plazivky a liány. Dospělé kořeny se táhnou po povrchu země okolo stromu ve zdánlivě chaotické spleti, kde působí jednak jako fyzikální ukotvení výšky stromu, jednak jako senzory ohledávající kvalitu okolní půdy. Praktické experimenty dokázaly, že klátiči se pohybují ve směru „nejchutnějšího" chemického složení půdy. Čím složitější molekula, tím je pro klátiče zajímavější. (Příloha IV, oddíl 942.)

Tak, jak klátič postupuje, nechává si postupně narůst nové kořeny, které nahrazují ty, které při svém pohybu odlamuje a nechává za sebou. Opuštěné kořeny neodumírají, stejně tak z nich ale nerostou vzrostlé klátiče. Přežívají, aby se staly hostiteli dalších chtorranských organismů. Migrující klátič za sebou zanechává rostoucí pavučinu kořenných vláken, plazivých rostlin a liánových nervů, které se všechny rychle stávají nezávislými na mateřském organismu. Nakonec tyto stopy kláticů vytvářejí migrační a komunikační stezky jak pro stáda klátičů, tak pro mnoho dalších chtorranských druhů.

V současné době se věří, že klátiči jsou jedním z hlavních směrů expanze chtorranského zamoření.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

9. Slídiči

„Nikdy nekupuj nic s nízkým sériovým číslem. "
—SOLOMON SHORT

Za chvíli ta myšlenka ale zestárla a já tady měl svoji práci, takže jsem znovu mávl na druhý vůz a vyšplhal se zpět do vlastního. Pomalu a pečlivě jsem za sebou zavřel příklop. Willigová se na mně zvědavě podívala, ale neřekla nic. I přes chladivý vzduch z klimatizačních ventilátorů jsem se silně potil.

Zapnul jsem svůj komunikátor. „Fajn, vypusťte k obloze dva ptáky a nahoďte slídiče. Budeme potřebovat širokopásmové napojení na síť, ve všech kanálech. A chci povrchové krytí, od nás až po ten háj, plameny i výbušniny.

Druhý vůz kryje první. Otázky?"

„Jen jedna —" To byl Siegel. „Co vlastně děláme?"

„Nemůžu to zaručit, ale řekl bych, že pod tím hájem je červí hnízdo. Vím, že by to znamenalo významný rozdíl od dosud zaznamenaného chování. Existuje ale dost důkazů ze satelitního pozorování, které mě v té možnosti utvrzují. Chci tam vyslat slídiče. Jestli dostaneme obrázky, hnízdo spálíme. Jestli ne..."

„Půjdeme si zalovit?" zeptal se Siegel, který kolem mne prolézal k zadnímu prostoru.

„Siegle, opravdu tě tak moc zajímá, jak vypadá červ zevnitř? Klidně ti ušetřím starosti. Je tam tma."

„Chci metál za boj s Chtorrem. Červená by mi šla pěkně k očím."

Povzdychl jsem si. „Reilly, až budeš mít chvilku, mohl bys prosím říct Sieglovi, jak jsi přišel k té umělé noze?"

„Kapitán McCarthy mi tu původní ukousl," odpověděl Reilly. „Říkal, že je červí ochutnávač."

„A ponaučení je —?" zeptal se Siegel.

„Nežer to tolik."

„Tak fajn, konec keců. Ptáky do vzduchu, slídiče do akce. Pronto, Andale! Andale! Arriba! Arriba!"

Siegel se už usazoval u zadního operačního pultu. Upravil si na nose brýle a pak si přitáhnul dolů přilbu virtuální reality. Oči a uši si ale zatím nechal ještě nezakryté. Prsty mu tančily po klávesnici, jak znovu kontroloval stav ptáků.

Jakmile byli nabuzeni a kontrolky ukazovaly zelenou, otevřel vnější poklop výpusti, ptáci vypadli na zem, kde se chvíli nejistě potáceli a balancovali, jak zkoušeli jistotu svého postoje. Jeden z nich zatřepal křídly, aby obnovil ztracenou rovnováhu a potom se rychle uklidnil. Jeho dlouhá tenoučká křídla byla bledá jako úsvit. Hlavy obou ptáků se otáčely všemi směry a klouzaly vpřed a vzad v rychlých hadích pohybech.

Ptáci — pátrači vztyčili hlavy a naslouchali. Studovali vše, co se v okolí pohybovalo, s precizním vědomím strojově přesných dravců. Nebýt cizího tvaru očí, vypadali by jako nádherné, mírně přerostlé labutě. Krky, ploché a hrozivé jako krk kobry, natahovali vpřed. Zřítelnice bez víček, které obkružovaly jak horní, tak spodní části jejich hlav, měly tvar lesklých polokoulí, seskládaných z černých čoček. Zírali na svět nezúčastněným, hrozivě hmyzím způsobem. Střetnout se s jejich strašlivým pohledem znamenalo poznat hrůzu inteligence bez duše.

Technologii jsem obdivoval. Milovat jsem ji nemohl. Ne tak, jako ji milovali někteří lidé. Ne tak, jako ji miloval Siegel. Pro mně byla technozvěř hrůzou. Tato stvoření byla ještě cizejší než červi. Červi se přinejmenším chovali tak, jako by měli duši. Nebo jsem snad jenom chtěl věřit, že mají duši, protože byli organičtí. Nezáleželo na tom. Ptáci a slídiči a pavouci a všichni ostatní titano-keramičtí tvorové, které jsme sestrojili a vypustili do světa, se zdáli být hůře pochopitelní než cokoliv, co přišlo z Chtorru. Byl to jen můj vlastní předsudek? Nebo v tom bylo něco jiného? Dovedl jsem ocenit estetickou úroveň. Ale nemohl jsem cítit náklonnost.

Konečně byl Siegel s prozkoušením stavu ptáků spokojen. Stáhl si helmu dolů přes oči a vnořil se do kyberprostoru. Oba ptáci vyrazili mírným svahem, aby zaujali nejvhodnější místo ke vzletu. Pohybovali se důstojně s vláčným půvabem rtuťovitých fúrií.

Otočil jsem se zpátky k vlastním obrazovkám, abych sledoval, jak postupují. První z jednotek roztáhla křídla, jako by zkoušela vzduch. Prohýbala je na různých místech a potom náhle do křídel nabrala i tu trochu vánku, který se stále ještě opovažoval šelestit mezi listím, dvakrát jimi mávla a bez námahy se vznesla vzhůru k obloze. Druhá jednotka ji okamžitě následovala.

Oba ptáci opsali kruh, aby se přizpůsobili vzdušnému proudu, a s máváním křídel stoupali do výše. Hnali se vzhůru jasným dnem se zvířecí nádherou orlů. Tady se protínalo umění s technologií — a dalo našim očím hybnost větru.

Obraz, přenášený na naše obrazovky, se ustálil a zaostřil, i když se ptáci prudce stáčeli a zanořovali do vzduchu. Tento model měl spolu s automatickými únikovými manévry zabudovány nadstandardní schopnosti při přenášení obrazu. Ne že by byly v případě útoku roje nájemníků únikové manévry příliš platné. A taková možnost tu byla vždycky. Někdy stačil k vyprovokování nájemníků i pohyb stínu po vrcholku klátiče. Potom pouhá váha roje stačila k tomu, aby se tyto vzdušné zázraky s nemotorným třepetáním křídel zřítily k zemi. Doufal jsem, že se to nestane. Ale i kdyby se to stát mělo, roboti jsou snáze nahraditelní než lidé.

„Fajn," řekl jsem. „Přepni je na automatiku, vysoké a široké kroužení. Řekni jim, ať si dávají pozor na stíny. A teď chci slídiče."

„Všeho nechám, už tam spěchám," odpověděl Siegel. Zvedl si přilbu a prsty se mu znovu roztančily na klávesnici. „Šer Chán je celý nažhavený. Tarkus v záloze."

„Dobře." Z těch dvou zvířat byl Šer Chán novější; P-120, elegantní a graciézní stroj na zabíjení, radost použít. Tarkus byl starší model, T-9, spíše tank než zvíře. Byl hlučný a trochu moc velký na to, aby se pohodlně zanořil do červího hnízda. Byl ale lépe obrněný než Šer Chán a měl větší palebnou sílu, takže jsme jej většinou používali při obranných operacích. Na rozdíl od obrovských pavouků, kteří bez dozoru po týdny pročesávali krajinu, slídiči spalovali rychleji, účinněji a vyžadovali častější dohled. Nicméně působením pod přímou kontrolou cvičitele poskytovala tato mechanická zvířata brutální kombinaci pohyblivosti a palebné síly, která výrazně zvyšovala index zabitých na kilodolar.

P-120 byl původně navržený pro ozbrojený průzkum.

Byl zkonstruovaný pro boj s gangy ve městech a byl rychlý, tichý a smrtonosný. Nyní byl znovu přebudován pro práci v červích hnízdech a jeho unikátní schopnosti byly obzvlášť výhodné při podzemních operacích. Šer Chán byl nízký, připomínal pantera, měl šest štíhlých nohou a vypadal jako podivný výsledek páření přerostlého geparda a titanového hada. Hlavu měl ale větší a zlověstnější — v čelistech měl hlavně kulometů.

Také měl dosud nejdokonalejší LI systém, jaký byl kdy implantován do kybernetického zvířete. Šer Chánův

optický nervový systém obsahoval dost vyhodnocovacích schopností na to, aby zvládl běžnou agendu vlády menšího státu nebo větší obchodní společnosti. Hustota nervových zakončení na jeho těle — zvláště v jeho kovové muskulatuře a polymericky obrněné kůži — byla větší, než u živého tvora. P-stodvacítky nebyly programovány, prodělávaly výcvik.

Vývoj technologie slídičů a ptáků — pátračů a všech ostatních technozvířat — pavouků, nosorožců, balrogů a torpédoryb — byl natolik tajný, že dokonce ani prezidentka neznala celý rozsah programu kybernetické fauny až do neúspěšné invaze v Mexickém zálivu. Během méně než dvaceti hodin se tehdy náhle zaplatila stovka let národní paranoie: Země se otevřela a kybernetická zvěř vybublala na povrch jako všichni pekelní ďasové. Nepřítel neměl žádnou šanci. Stvůry zasáhly jeho řady jako motorová pila.

Teď bylo tajemství venku a paranoidní investice se všechny zaplatily ještě jednou. Zabijáčtí predátoři od Lockheedů se znovu potloukali divočinou, tentokrát hladoví po jiných obětech. Tiše proklouzávali doutnající nocí, všechny jejich oči a uši a radary bez oddechu pátraly po červech a gorpech a všech ostatních příšernostech, vykukujících z temnoty. Pavučinkově lehoučcí ptáci — pátrači i hrozní slídiči společně prohledávali nejvzdálenější oblasti divočiny, všechny vrchy a rokle, které byly příliš nebezpečné nebo nepřístupné pro lidský průzkum. Pracovali samostatně nebo ve spojení s průzkumnými týmy tam, kde jich bylo třeba.

Bylo to vražedné spojenectví, ukuté v ohni a zuřivosti. Pátrači se vznášeli ve výškách, zaznamenávali cíle, někdy je dokonce označovali signálními šipkami. Kyborgové stopovali, štvali a zabíjeli. Tam, kde to bylo bezpečné, sežehávali své cíle slídiči. Tam, kde to bezpečné nebylo, pumpovali do svých smolných obětí stovky a tisíce explozivních granulí.

Jejich potvrzené procento účinnosti bylo devadesát procent. Cíl zaměřen, cíl zničen.

V případě napadení nebo přemožení se stvůry bránily autodestrukcí. Tímto způsobem bylo zlikvidováno nejedno červí hnízdo. Stroje se nemohly zastavit, nemohly zpomalit, nemohly ustoupit. Neuměly nic jiného než lovit a zabíjet a vracet se k obsluze, k údržbě a k doplnění střeliva.

A já si přál, aby je armáda nebyla držela v tajnosti tak dlouho, jako to udělala. Mohli jsme je použít ve Wyomingu a Virginii a na Aljašce — a hlavně v Coloradu.

Šly zvěsti, že další generace slídičů bude vypadat a chovat se přesně jako červi. Stonožky budou mikroslídiči. Doufal jsem, že to není pravda. Nelíbilo se mi, aby lidé spolupracovali s červy jakéhokoliv druhu, ani s mechanickými. Mechanická simulace červa v kovové formě by byla nesnesitelnou hrůzou.

„Maranová?" spojil jsem se s druhým vozem. „Jsme krytí?"

„Jste v bezpečí jako u mámy v náručí," zasmála se.

„Dík, mami," řekl jsem. Sáhl jsem nad sebe, vytáhl svou vlastní helmu virtuální reality a přetáhl si ji přes hlavu. Pohodlně jsem si ji upravil přes oči a uši a najednou, po úvodním šoku nastavení reality jsem se díval blýskavýma očima Šer Chána a naslouchal jeho ušima.

Venkovní svět získal onu důvěrně známou zvláštnost posunu barev a zvuků zatíženého kyberprostoru. Protože smyslové vnímání kyborgů přesahovalo omezené schopnosti lidských očí a uší, bylo nutno senzorová spektra zahustit, upravit a kompenzačně přeložit tak, aby vytvářely odpovídající počitky smyslového vnímání u lidského partnera. Teď jsem mohl vidět vše od stoupavých proudů horkého vzduchu až po rádiové záření. Mohl jsem slyšet hluboké burácení země i vysokofrekvenční pískot žahavých much a ťuhýků. Naštěstí se helma virtuální reality nepokoušela imitovat chemické prostředí, které by napadlo můj nos, kdybych byl venku. Kdyby to zkusila, pochybuji, že by si ji kdo nasadil podruhé.

„Vrrau?" zeptal se slídič tichým tázavým mňouknutím. To bylo druhé znamení, že stvůra je ozbrojená a připravená — a že sleduje okolí se záměrnou zvědavostí. „Vrrau?"

Zvedl jsem hlavu a Šer Chán skočil vpřed. Plul napříč úbočím svahu a vzhůru k vyčkávajícímu háji klátivých stromů.

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna:

Host: Dr. Daniel Jeffrey Foreman. Tvůrce výcviku Modu. Úřadující předseda „Základní skupiny," Autor třiceti románů science fiction, několika rozpačitých televizních inscenací, šesti knih o strojích lethetické inteligence a styčných bodech mezi lidstvím a stroji a dvanácti svazků na téma „technologie vědomí." Pro hřívu bílých vlasů, vznášející se okolo jeho hlavy, je někdy nazýván „elfem ztělesňujícím Einsteina."

Ptá se: Protiva John Robinson, alias „Ústa, která řvala."

Slovy kritiků: „Je to ten nejodpornější člověk na světě." „Jeho uhrovitá pleť, plandavé podbradky a legračně rozpláclý nos vypadají jako nejhorší možné zkřížení ošklivějšího konce buldoka a upířího netopýra."

„Jeho skřípavý hlas má kouzlo popelářského vozu ve tři hodiny ráno." „Jeho způsoby jsou odporné a urážlivé. Jeho interview nejsou dialogem, ale vypočítavým útokem." „Podlézavý, nebezpečný, úskočný a jedovatý — a to, jen když se mu líbíte." „Odporný a obludný chlapeček, kterému se konečně splnil celoživotní sen; dostat příležitost k tomu, aby si to vyřídil s každým, o kom si myslí, že ho nemá rád, což znamená s každým na celém světě." „Jen blázen nebo Mesiáš riskuje posezení v horkém křesle Protivy Johna. Mesiáš se zatím neobjevil jediný."

ROBINSON: Doktore Foremane, vedou se řeči, že jste jednou z hlav tajného spolku, který manipuluje vládou.
FOREMAN: (se smíchem) Také mě nazývali liberálem. Politický dialog v této zemi dokáže být pěkně škodolibý

ROBINSON: Takže říkáte, že to není pravda, že vy a vaši staří kamarádi působíte jako tajná prezidentčina vláda, skrytě ovlivňující národ stejně jako Severoamerickou operační správu?
FOREMAN: (pobavený, znechucený) Pokud je mi známo, prezidentka stále řídí tuto zemi.
ROBINSON: V Kapitolu se říká, že jste to vy, kdo vede její kroky.
FOREMAN: Ty si vede prezidentka sama, tím jsem si jist. Má mnoho poradců. Pokud je mi známo, naslouchá pozorně všem a potom činí svá vlastní rozhodnutí.
ROBINSON: Ale přichází za vámi pro něco speciálního, je tomu tak? Pro něco, čemu říká Formování obecných postojů, čemu vy říkáte transformace prostředí — je to tak správně?
FOREMAN: Jsem polichocen, Johne. Zdá se, že ses pro změnu na debatu skutečně připravoval.
ROBINSON: Na univerzitě jsem četl vaši knihu Sféry a objevy. Nemusíte se cítit polichocen, byla to povinná četba. V té knize vám zabralo 875 stran, aby jste řekl, že přístup organizace určuje její výsledky. Vytvořte odpovídající prostředí a zamýšlené výsledky se nevyhnutelně dostaví.
FOREMAN: Škoda, že ses nedostal za první kapitolu, Johne. Ve skutečnosti jsem v té knize říkal, že vytvoření prostředí je něco jako zázrak. Je to něco, jako když se čaruje. Nevypadá to, že by to mohlo přinést nějaké okamžité výsledky. A když je hotovo, jedinou věcí, která se změnila, je vnímání zúčastněných. Jenže přesně to je celý účel vytváření prostředí. Posunout vnímání zúčastněných z nemohu na mohu.
ROBINSON: A není to přesně to, co se pokoušíte dělat s vládou Spojených států? Zkoušet na ní své čárymáryfuky?
FOREMAN: Ve skutečnosti nikoliv. Nepokoušíme se dělat s vládou Spojených států nic. Ani s žádnou jinou institucí. Vláda je pouhým nástrojem. Pokouším se o proměnu lidí, kteří tento nástroj užívají.
ROBINSON: Takže tedy skutečně ovlivňujete myšlení našich volených úředníků?
FOREMAN: Chci změnit prostředí, ve kterém se v současné době nachází celá lidská rasa. Od současné zbytečnosti a nevýkonnosti k odpovědnosti a síle. Nevidím nic podvratného na touze po úspěchu celé lidské společnosti.
ROBINSON: Ach, nyní již chápu. Nesnažíte se zmocnit se Spojených států. Chcete se zmocnit celého světa. Musím vás upozornit, že o to už se pokusilo mnoho jiných a neuspěli. Třeba Hitler. Co vás činí jiným?
FOREMAN: Nebuď hlupák. Kdybych se opravdu chtěl zmocnit vlády nad světem, opravdu si myslíš, že bych seděl tady ve tvém pořadu a hrál s tebou pitomou hru se slovíčky? Tohle není politické nebo náboženské hnutí, Johne. Ve skutečnosti to není ani hnutí. Je to změna prostředí. Necháváme lidi prohlédnout, že svět není placatý. Je kulatý. To je změna prostředí. Změň filozofické základy skupiny — skupiny jakékoliv velikosti — a změníš dosažené výsledky...

Jako jednotlivci nejsou klátiči obvykle nebezpeční. Pouze nedospělí jedinci cestují samostatně, a to jen do té doby, než jsou schopni se spojit se stádem.

Kdekoliv se klátiči spojí ve stádo, doporučuje se maximální opatrnost, jelikož stáda jsou obvykle hostiteli širokého spektra rojivých nájemníků, z nichž většina se vyznačuje nenasytným chováním. Z tohoto partnerského vztahu profituje jak strom, tak nájemník. Stádo poskytuje nájemníkům bezpečné útočiště a nájemníci poskytují odpad a výkaly, kterými se živí klátiči.

Jediný způsob, jak klátiče zastavit, je spálit jej anebo překotit. Málokterý je schopen znovu se vzpřímit. Na druhé straně se však padlý klátič obvykle rozpadne a zplodí množství malých klátičů. Rozdělí se i roje nájemníků, aby obsadily nové stádo.

Jestliže je zajištěna dostatečná ochrana proti rojům nájemníků, doporučuje se vyvrácený klátič okamžitě sežehnout. V opačném případě se doporučuje klátičům se vyhýbat.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

10. Kyberprostor

„Nejhorší večírek, na jaký můžete jít,
je takový, kde jste jediný,
který rozumí všem vtipům,
které celý večer vykládáte."
—SOLOMON SHORT

Slídič mňoukal dál a dál.

Nahoru na kopec, po stranách; netrpělivě jsme kroužili rudým révovitým podrostem, klouzali jsme střídavě do stínů a zpět na okrem tečkovaný sluneční svit, často jsme zastavovali, naslouchali a větřili. V kruzích a ostražitě jsme se přiblížili k háji klátičů.

Slídič nebyl jen pečlivý. Byl posedlý. Chemické snímače zkoušely chuť suchého mexického větru šedesátkrát za vteřinu. Paralelní videosoubory snímaly a načítaly barvy a tvary každého předmětu v okolí, které pak ukládaly do čtyřrozměrných časocitlivých matricí. Zvukové snímače posuzovaly zvuky šeptajícího hmyzu a vrzání stromů. Shrnující korelace se prováděly nejdříve ve slídičově LI stroji, potom byly přeneseny zpět do dodávky k dalšímu vyhodnocení a definitivně nacpány do sítě, kde veškerý materiál nakonec ještě jednou přežvýkaly průmyslové LI stroje. Ty se někdy dokonce ještě jednou vracely k původním údajům pro ověření.

Displej v přílbě VR byl mnohem propracovanější, než jaké se obvykle nacházely v herních systémech. Pohledem dolů jsem viděl řadu kontrolek a výstupů, které odpovídaly skutečným klávesnicím přede mnou. Pohledem vpřed mohl být obraz v slídičových očích promítán jako fotografické znázornění, jako symbolický terén zjednodušených předmětů, jako vojensky kódované taktické vyobrazení nebo jako jakákoliv vzájemně související kombinace pohledů.

Zvukově jsem byl ve velkém, otevřeném prostoru. Ze všech míst okolo mne přicházely zvukové podněty. Ty, které jakoby přicházely zevnitř hlavy, byly signály o akcích slídiče. Hlasy posádky vycházely z malé tiché místnosti přímo za mnou, z tak výrazně odlišného zvukového prostředí, že nebylo možné zaměnit zdroj jeho původu.

Nechal jsem slídiče bez vměšování projít celou rutinou průzkumných procedur. Kroužil směrem ke středu háje klátičů, potom se začal znovu ve spirále vzdalovat. Jeho LI programování probíhalo v reálném čase. Věděl, co má hledat, zpozoroval by a identifikoval jakoukoliv variaci z hlavní sekvence známých projevů chtorranského chování a srovnával by zjištěné rozdíly se schématy, zaznamenanými během předchozích pozorování. Tam, kde bylo třeba použít srovnání, udával varování a odpovídající přenesení.

„Nájemníci," řekl Siegel. Jeho hlas zněl lhostejně.

„Roj?" Rozšířil jsem slídičův záběr.

„Ne," hlásil Siegel. „Jen pár průzkumníků."

„Mám je. Máš pravdu." Obrazovky ukazovaly jasné skvrny světla, blikotající okolo stroje, které se snášely a zase odskakovaly. Světlušky.

„Proč se nerojí?" zeptala se Willigová.

„Necítí krev. Krev aktivuje žrací feromony. Nestojí jim to za námahu hnát se za vším, co se hýbe, takže vyletí pár průzkumníků a podívají se, jestli je mají ostatní následovat."

„To jste Bellusovi neříkal."

„Neptal se." Zavrčel jsem.

Háj klátičů před námi byl temnou arénou vyznačenou více než tuctem tyčících se nočních můr. Ohraničovaly a uzavíraly prostor jako tajná porada listím pokrytých obrů. Z perspektivy slídiče byli klátiči obrovské listnaté sloupy démonické katedrály. Takřka hmatatelné paprsky odpoledního slunce šikmo dopadaly mezi listím v podobě žlutého prizma.

Pomalu jsem se pohybovali do středu háje. Prašný vzduch jako by zněl zlovolným chvěním. Plál skvrnitými vzory příšeří a jasu a vše zde nabývalo rezavě magických vlastností. Možná to byl kyberprostor, možná to byla má subjektivní představivost, ale tady byly chtorranské barvy ještě více udivující. I když základní barvou této cizí vegetace byla měňavě šarlatová, probíhaly jí skvrny neónově purpurové, třpytivě oranžové a sametově černé. A všude okolo se vše zdálo být rámováno aureolou ostré růžové, což byl pravděpodobně další důsledek slídičova senzorického spektra.

Nahoře stromy tvořily široký vějířovitý příkrov. Byl jsem rád, že jsem nemohl cítit jejich vůni. Některé z těchto řídkých a sytých pachů byly halucinogeny, které dokázaly člověka přivést k šílenství. Liány a závoje tvořily husté protrhané závěsy. Slyšeli jsme jakoby hmyzí bzučení a jakoby ptačí cvrlikání. Ale nebyly to přátelské zvuky. Byly zlé a nebezpečné.

Slídič se jemně proplétal hustým podrostem, pokrývkou kudzu tak temného, že bylo více ebenové než karmínové, tak hustého, že bylo jak kobercem, tak přikrývkou. Graciézní stroj si jako ocelová krajta opatrně razil cestu silnými voskovitými listy a mňoukal při tom. Pohyboval se hladce, klouzal ze stínů a zase zpět, nad a pod rozprostřené liány a spletené kořeny, zastavoval se, hledal očima, čichal a naslouchal.

Blíže ke stromům byly kořeny spletenější a obtížněji se překonávaly. Tvořily sukovitou a šlachovitou rohožku spárů, jako mnohoprstá ruka drásající půdu při hledání záchytného bodu. Držely velké hrsti země a svíraly je ve smrtícím stisku.

Směrem vzhůru zápěstí kořenů sílila a nabývala podoby válců a odtud potom znovu vyrážely kosti stromů v sílících skupinách, které se shlukovaly, aby vytvořily trsy černých sloupů každého z kmenů klátiče. Zvedaly se a zvedaly do převislé temnoty.

Vysoko nahoře jsem viděl skupiny větví, jak se mírně odklánějí od hlavních těl kmenů, rozprostírají se vně a spojují s napřaženými pažemi dalších stromů, aby vysoko nade mnou vytvořily vše překrývající korunu. Jednotlivá pole této klenby byla zahalena do rozedraných pavučin, skryta za hlavní tepny lián a ztrácela se za mlžnými závoji. Denní světlo, filtrováno tímto vláknitým příkrovem, procházelo v podobě jen nejslabšího nádechu oranžové.

Ze všech směrů spadaly sprškы přidružené vegetace. Nad hlavou jsem viděl chomáč něčeho dlouhého, příšerně zkrouceného a černého. A byly zde jasně rudé závoje, lemované pavouci přízí. Viděl jsem volně visící liány, tu a tam po celých svých délkách zlověstně zduřelé. Zanícené vředovitě nárůstky, tvořící hrozny nahoře na kmenech stromů.

Násilí vegetace tvořilo skvrny a stávalo se zdí chaosu. Tato temná nezemská džungle byla jakoby neproniknutelným blokem.

Slídič jí procházel nevzrušeně. Šer Chánova zesílená perspektiva umožňovala při pohledu vzhůru do karmínem potřísněné temnoty vidět podvěšené tvary neuvěřitelně jasně. Sloupy, připomínající fíkus, byly ve skutečnosti konstrukce, tvořené mnoha menšími svazky — jako by zde ve skutečnosti nebyly žádné opravdové stromy, ale pouhé nashromáždění tkaniva lián a kořenů. Jako pišťaly nějakých ohromných varhan se vzpínaly vzhůru ve válcích vertikálních trsů. Stoupaly v gotickém majestátu a překlenovaly ohromné prostory mezi sebou štíhlými černými vzpěrami.

Vyslal jsem slídiče vpřed, aby prozkoumal propletená místa, kde se holé kořeny začínaly stáčet v kmeny.

Vypadaly jako záhyby těžké černé opony. Byla mezi nimi místa, kudy mohl člověk projít, kudy se mohl proplétat mezi zužujícími se kmeny. Byly zde ulice, dostatečně široké k zaparkování auta — a mě najednou přemohla posvátná bázeň a údiv před smělostí klátičovy velikosti a konstrukce. Jestliže byl háj katedrálou, potom byly tyto vysoké přízračné alkovny po jeho stranách chodbami a arkádami, kudy poutníci procházejí při svých tichých meditacích, kde vrhají mniši v kápích tiché stíny, když vysílají k nebi své modlitby — nebo, při temnějším rozpoložení mysli, mohly tyto zšeřelé kouty a zároží stejně dobře skrývat zákeřné vrahy, připravené k vlastním ďábelským posláním.

Znovu jsme se pohnuli vpřed.

Žluté paprsky svitu mexického dne protínaly prostor v kosých řezech. Vzduch byl naplněn tančícím přízračným prachem. Zářil ve zlatých skvrnách. V mysli mi vytanula úžasná představa. Tohle nebyli klátiči, tohle bylo místo stromů světa. Zde stály pilíře, které podpíraly trůn Boha vysoko na obloze. Těmito čnícími sloupy bude znít jediný hluboký hlas pravdy. Jeho ozvěny budou znít celým vesmírem. Zde bude pět věčný chór. Velkolepý nehmotný hlas sestoupí a rozechvěje jiskřící vzduch notami tak jemnými jako světlo, ochromí všechny, kteří zde stojí, pojme je v posvátné hrůze a jásotu nad pohledem a hlasem a slávou přítomnosti divokého Boha. Téměř jsem tu píseň slyšel —

Slídič náhle zahvízdal.

A zastavil se.

Potřásl jsem hlavou, abych si ji pročistil. Cože?

Přímo přede mnou, v samém středu myriád žil a sloupů kmene klátiče, se v zemi otvírala hluboká mezera. Temnota, která se řítila dolů, se zdála být bezedná. Stejně jako štíhlé věže nade mnou roztínaly ohromný stíněný prostor, tak kořeny pode mnou se rozestoupily, aby utvořily širokou cestu vedoucí příkře dolů, do měkké černé půdy.

Na okamžik jsem si myslel, že jsem narazil na vyústění šachty dolu — průmyslového závodu, který byl zachvácen a zarostlý chtorranskou invazí. Ale ne, tohle byla zjevně práce klátičů. Jejich bez oddychu slídící a páčící úpony otevřely zemi v odporném aktu znásilnění. Znovu zde planeta ležela nahá a zneuctěná chtorranskou invazí.

Slídič se obezřetně poposunul vpřed. Kořeny, vstupující do jámy, houstly a červenaly. Vypadaly jako proud silných kabelů — nebo tepen. Stáčely se a sestupovaly do rozevřené propasti, všechny zkroucené do sebe navzájem.

Jak je ta díra hluboká?

Byla to jenom prohlubeň, pouhých několik metrů? Nebo vstup do podzemní šachty? Nebo se spouštěla až ke skalnímu podloží, kde se otevírala do obrovské podzemní propasti? Co bylo na dně?

Uvnitř v hlavě mi zvonily všechny poplašné zvonce. Přes varovné signály blikající na spodní straně LI displeje jsem odpověď už znal. Tohle nebyla náhoda. Tahle díra tu měla být.

„Bingo," zašeptal jsem.

Kolem mně se rozezněly zvuky, napovídající tomu, že se Siegel a Willigová a Maranová napojovali na přenos prostřednictvím svých vlastních VR přileb. Příval jejich reakcí dočasně vyplnil zvukový kanál.

„Ach jo!" "

„Co to ksakruje!"

„Ach, můj Bože!"

„Dobře, uklidněte se," přerušil jsem je. „Jdu dolů a nechci žádné rozptylování." Naklonil jsem hlavu dopředu a slídič na podnět zareagoval klidným pohybem vpřed. Zastavil se u vchodu do jámy, čichal vzduch, chvíli naslouchal a přizpůsobil optické senzory temnotě pod sebou. Vypadalo to, jako by otvor pode mnou najednou někdo osvětlil.

Slídič si pro sebe zamyšleně zatikal, analyzoval a rozvažoval. Své kroky testoval opatrně. Gumovitá spleť kořenů byla bledá a šlachovitá. Opora pod nohama nejistá.

Ale konečně byl slídič spokojen. Jednou mňoukl, sklouzl vpřed a bez námahy se zanořil do temnoty.

V závislosti na terénu jsou některé druhy nájemníků schopné vypouštět široké spektrum pachů.

V oblastech silného zamoření vydávají klátiči pachy, z nichž je většina lidem nepříjemných a přitahuje chtorranské životní formy. Avšak v oblastech minimálního zamoření kolonie klátičů vydává vůně, které jsou překvapivě příjemné a dosti lákavé k tomu, aby svedly nepřipravené.

Sladká borová vůně je jednou z nejběžnějších, kterou kolonie klátičů dosud demonstrovaly. Toto může, avšak nemusí, být adaptací za účelem přilákání pozemských zvířat; důkazy jsou neprůkazné.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

11. Díra

„Kdyby to bylo jednoduché,
už by to bylo hotové."
—SOLOMON SHORT

Nebyla to normální červí díra.

To už bylo zřejmé.

Stěny tunelu byly pokryty měkkou růžovou kůží. Chvěly se jako živé maso. Byly hustě protkávány silnými

spletenými kořeny a tenčími parazitujícími plazivými liánami. Všechno bylo vlhké a vypadalo jako z pryže. Kabelovité prameny se kroutily dál do temnoty. Vypadaly jako cop spletené sklíčenosti.

Slídič si při svém sestupu šachtou musel opatrně vybírat trasu. Velice rychle začal k zajištění pohybu používat svých drápů a přimykal se ke kořenům a povrchu stěn, aby nesklouzl nekontrolovaně dolů. Varovně si pro sebe hvízdal, ale pokračoval v sestupu.

Jak jsme postupovali hlouběji a hlouběji, rozdíl mezi touto dírou a jakýmkoliv jiným, dosud zmapovaným, červím hnízdem byl tak zjevný a tak okamžitě očividný, že jsem se po dlouhé strašné vteřiny bál, že jsme tady měli objevit naprosto nový druh chtorranského červa — nebo snad ještě něco horšího. Možná něco, co využívalo červy stejně, jako červi využívali chlupáče a jiné tvory, kteří s nimi sdíleli hnízdo. Představivost mi ihned nabízela horečnaté obrazy ohromných nadmutých kup poslintaného zapáchajícího masa, posetého rozevřenými tlamami, chřestícími kusadly, vyčnívajícími gumovými chapadly a opile se klátícíma očima na stopkách. Potom jsem to však vzdal a obraz zahanbeně zmizel. Ať si představím cokoli, bude to, co doopravdy čeká na dně tohoto hnízda, nevyhnutelně horší.

Tady hlouběji se na stěnách začínaly objevovat další bizarní formy chtorranského života: ohromné baňaté cysty a mokvající měchýře nechutného slizu. Slídič hlásil, že to kulovité fialové, co vypadalo jako hnijící švestky, smrdělo do posledního kousku stejně příšerně, jako to vypadalo.

Nejsilnější ze snopců se náhle větvily a s nimi se dělila i šachta. Jeden z tunelů vedl vpřed, menší kanál odbočoval v pravém úhlu. Dál jsme sledovali hlavní kanál směrem dolů. O něco dál se šachta začínala zužovat; zároveň se stěny staly viditelně hladšími. Šlachovité liány, které jsme sledovali, se rozplynuly ve hmotě třaslavých rudých stěn. Šachta teď připomínala masitou, všeobklopující rouru. Nalezli jsme cestu dovnitř bludiště stromu.

Těch několik zkroucených cév, které byly stále ještě viditelné ve stěnách tunelu, si nepravidelně razilo cestu, až se nakonec rozvětvily a jako krevní vlásečnice se ztrácely. Připadal jsem si, jako bychom byli uvnitř těla nějakého obrovského živočicha, stateční mikroskopičtí vetřelci, váhavě se plížící oběhovou soustavou.

„Stát," řekl jsem. Opřel jsem se v židli. Slídič se poslušně zastavil. Pohnul jsem zobrazovacím ukazovátkem k jedné z arteriálních lián u stěny. „Nepohnulo se to náhodou?"

„Kde?" zeptala se Willigová. „Co?"

„Támhle," zvětšil jsem opuchlou smyčku zkrouceného lana.

Siegelův hlas. „Moment. Mrkneme se na to znovu... hele, tady to máme zase."

Měl jsem pravdu. Kořen tepal. Zatímco jsme se na něj dívali, přeběhlo po něm lehké zavinění.

„Buch. Buch. Buch." řekla Willigová. „Je to plný šťávy."

O patnáct vteřin později proběhlo cévou další zavlnění.

„Má to srdeční tep," řekl jsem. „Má to zkurvenej srdeční tep!" Skoro jsem ho slyšel. Skoro jsem ho cítil bít ve vlastní hrudi. Chvíli jsem nemohl popadnout dech. Iluze byla příliš dokonalá, příliš přesvědčivá. Strhl jsem si VR přilbu z hlavy, abych se ujistil, že pořád sedím ve vzdáleném samohybu.

„Kapitáne?"

„V pohodě," řekl jsem. „Jen jsem se potřeboval podrbat na nose."

„Jo —" souhlasil Siegel. „Taky mě to takhle občas svrbí."

„Maranová? Jak to vypadá se zabezpečením?"

„Žádná změna, kapitáne. Všude ticho. Tady se dá maximálně umřít steskem."

„Máš víc pravdy, než si myslíš," souhlasil jsem. Znovu jsem si stáhl helmu přes hlavu. Opět mne obklopila realita tunelu. Silná rudá tepna přede mnou pořád ještě vlhce pulsovala. Pokud jsem si dokázal představit, že je to ode mne ve skutečnosti pár kiláků daleko, nebylo to tak hrozivé.

Nebyla to céva sama, co ve mě vyvolávalo hrůzu. Spíš mě děsilo to, co mohl tenhle jev znamenat. Co tady potřebovalo výživu?

„Mohli bychom vzít vzorek?" zeptala se Willigová tiše.

„Pokusím se." Jemně jsem zaťukal na klávesnici a přesunul jsem slídiče blíže k silné rudé tepně. Zpod slídičovy brady se vysunula sonda, zakončená injekční jehlou. Jehla se zabodla do měkkého masa cévy, zaváhala, naplnila se a znovu se stáhla. „Mám to." Přesunul jsem slídiče zpět a zhluboka se nadechl. „Nevím, na co se to vlastně díváme," připustil jsem. „Ale je to — je to rozhodně něco."

Slídič zablikal zelenou. Vzorek byl zabezpečený. Víc než zabezpečený. Slídičovy vnitřní senzory už v této chvíli zaznamenávaly teplotu, hodnotu pH a prováděly spektroskopickou analýzu. Mikrosondy také nezahálely. Než se slídič vrátí zpět do vozidla, zhotoví rozsáhlý fotografický záznam ve všech vlnových délkách a zpracuje většinu úvodních analýz a LI srovnávacích testů. I kdybychom o slídiče přišli, data ztracena nebudou; průběžně se ukládala do palubního deníku LI jednotky vozidla.

Znovu jsem se dotkl klávesnice. „Fajn, jdeme dál." Slídič ustoupil od cévy a pokračovali jsme v sestupu do tunelů pod hájem.

Jak jsme postupovali, začínali jsme tu a tam vidět další organismy, větší a složitější než ty, které jsme minuli ve vyšších polohách. Nyní byla šachta lemována masitými rudými orgány, které byly protkány žilkovím jemných černých a modrých vzorků. Jak jsme procházeli, nervózně se chvěly. Neměl jsem nejmenší tušení, co mohly být zač.

Znovu a znovu jsme procházeli pavučinovým závojem, který visel napříč celým tunelem. Jak jsme procházeli, vytrhávali jsme v nich díry. Závoje však byly elastické a jak ukázaly obrazovky, znovu se za námi zcelovaly. Filtry? Pravděpodobně.

„Dobrá — tady se na chvíli zastavíme," oznámil jsem. Sundal jsem si helmu a otočil se k pomocnému ovládacímu pultu. „Podíváme se na stereomapu, kde to vlastně jsme a trochu popřemýšlíme, než půjdeme hlouběji."

„Zapojeno," hlásila Willigová. „Podle vnitřní kontroly je Šer Chán asi patnáct metrů hluboko. Zdá se, že tunel

klesá ve spirále proti směru hodinových ručiček. Mám schéma na trojce."

„Vidím." Pozorně jsem si prohlížel znázornění. „Kam to vede?"

„LI odmítá odhady. Kdyby to bylo červí hnízdo," uvažovala Willigová nahlas, „už bychom dávno museli projít několika velkými komorami. Tyhle tunely jdou prostě pořád dolů."

„To mi nesedí," zabručel jsem. Otočil jsem se zpátky ke svému stanovišti. „Tak jo. Jdeme dál." Znovu jsem si nasadil helmu a ještě jednou pobídl slídiče vpřed.

Náhle jsme došli k místu, kde byl celý tunel přehrazen. Vypadalo to, jako by několik masitých orgánů zmutovalo do obrovských rudých rtů, které se zavřely, aby celý tunel zapečetily proti vetřelcům.

„Ať to nikoho ani nenapadne říkat —" začal jsem varovat ostatní.

„Lituji," řekla Willigová. „Nemůžu si pomoct. Tohle je opravdu freudovský zážitek. Hluboký tunel a v něm velká rudá ústa —jak jinak máme reagovat?"

Hlasitě jsem vzdychl.

„Jestli jsou na druhý straně těch rtů zuby," poznamenal Siegel, „dám se k teplejm."

„Mně to spíš připadá jako čurák," dodala suše Maranová.

„No, s čurákama máš víc zkušeností než my ostatní dohromady."

„Každej den," šlehla ironicky.

„Poslyšte, kapitáne, jak jste na tom, pokud jde o anál?"

„Todle vypadá jako práce pro Dannenfelsera."

„Vzal s sebou někdo nějaký mazadlo?"

„Říkal jsem, abyste s tím nezačínali," řekl jsem tiše. Ale byla to předem prohraná bitva.

„Ale no tak, kapitáne." To byla zase Maranová. „Jak často takovou příležitost dostaneme?"

Zamyšleně jsem se poškrábal na tváři, zatímco jsem zvažoval a zavrhoval možné odpovědi. „Máme tady práci. Necháme si srandu na potom, jo?"

Maranová si odfrkla, Siegel vzdechl, pár dalších vydávalo chrochtavé zvuky. Bylo to tak blízko souhlasu, jak se dalo očekávat.

„Tak jo," řekl jsem a poručil slídiči vyrazit. „Protlačíme se tím."

„Buď jemný...," zašeptala Willigová s absolutně kamennou tváří.

Většině z nich se podařilo smích zdusit. Cítil jsem jak rudnu. Musel jsem zatnout zuby, abych nevyprskl. Dovolil jsem si vyčerpaný vzdech. Postrčil jsem pomalu slídiče proti středu masité chlopně. Ze začátku odolávala, potom znenadání povolila a slídič hladce proklouzl dovnitř.

„Máš to v suchu, Siegle," řekl jsem. „Žádný zuby."

„Bodejť — v takovejchle dásních."

Otvor se za námi rychle zatáhl s gumovitým mlaskavým zvukem. Podíval jsem se přímo vzhůru a VR helma mi ukázala pohled vzad. Z téhle strany vypadala chlopeň úplně stejně. Snížil jsem pohled a znovu se díval vpřed. Jen několik metrů přede mnou čekala další pružná chlopeň. Poručil jsem slídiči pokračovat. „Copak? Žádný srandy?"

„Pche," řekl Siegel. „Kdo viděl jednoho čuráka, viděl je všechny."

„Tos nedělal pro generála Wainrighta," odpověděla mu Willigová.

„Klídek," zchladil jsem je. „Tyhle povídačky jsou porušením subordinace."

„Omlouvám se," řekla Willigová.

„Stačí si pamatovat, že jsme napojení na živé vysílání. Nevadí mi příležitostný obhroublejší žert. To se od vojáka čeká, jenže každou výpravu teď někdo odposlouchává. Budeme se chovat jako profesionálové."

Protlačili jsme se druhou chlopní a i ta se za námi uzavřela. Před námi byla třetí; vypadala silnější než ty předchozí, ale dostali jsme se přes ni bez potíží.

„Kapitáne?" Willigová váhala. „Podívejte se na Šer Chánovy ukazatele. Atmosférický tlak stoupl. Vlhkost je vyšší. A směs plynů v atmosféře se mění."

Prohlédl jsem si svůj monitor. Měla pravdu. Napil jsem se vody a přemýšlel nad tím. „Tyhle chlopně jsou série organických vzduchových uzávěrů." Na okamžik jsme všichni jen seděli a přemýšleli o tom. Kam jsme se to hnali?

„Už jste někdy něco takovýho viděl?" zeptal se Siegel.

„Viděl jsem masité dveře už dřív, v červích hnízdech, ale ne soustředné, ne takové, jako jsou tyhle." O chvíli později jsem byl schopen dodat: „Ani počítač nic takového neviděl. Takže... fajn, jo, vidíme tady něco nového. Všechno nejlepší," dodal jsem. „Ne abyste hned začali utrácet prémie. Nevíme, jak je to důležité, ani co to vlastně znamená."

„Myslíte si, že by to mohlo být důležité?"

„Myslím, že vydáme za odstavec v příštím vydání Červené knihy." A potom jsem potřásl hlavou. „Kruci, nevím, možná na celou jednu přílohu."

„Jestli jsme příloha," řekla Willigová, „Tak nás odsud vytáhněte. Co takhle večeře a tanec?"

„Co bys řekla na plechovku studených dávek?"

„Nevadí, posedím sama potmě doma."

Protlačili jsme se další chlopní a další a další po ní. A s každou novou komorou stoupal citelně tlak, vlhkost i teplota a stejně tak i množství volného kyslíku ve vzduchu. Slídič sestupoval dál.

„Jak hluboko to jde?" zeptal se Siegel.

„Řekl bych, že tak dlouho, dokud se nedostaneme k něčemu, co se zhruba podobá chtorranské atmosféře. Tohle zodpoví spoustu otázek." A potom jsem sarkasticky dodal, „Jenže nejspíš ne tolik, kolik jich vyvolá. Pojďme dál."

Jeden zvláště zajímavý nájemník, který příležitostně cestuje s klátiči, je zabaleč. Je to pryžovitá síť lián, prostoupená velice ostrými trny; obvykle se nachází zamaskován uvnitř trsovitých kmenů jednotlivého klátiče.

Zabaleč reaguje na pohyb způsobem velice podobným pozemské mucholapce obecné, tím, že se pevně ovine okolo své oběti. Je aktivován pohybem; čím více oběť zápasí, tím pevnější je stisk. Nakonec je oběť probodána stovkami, možná tisíci jehlicemi a vykrvácí k smrti, spoutána v objetí zabalečových údů. Avšak na rozdíl od mucholapky, která se spokojí s drobným hmyzem, zabaleč upřednostňuje tvory v rozmezí pěti až čtyřiceti kilogramů. Psy, kočky, děti, kozy, jehňata a telata, ti všichni jsou zvláště ohroženi.

Zabalečovu potravu často sdílí i ostatní nájemníci klátiče, nicméně tím, kdo z ní má obzvláštní užitek, je klátivý strom sám. Jakákoliv tekutina — a obvykle zabalečovy oběti krvácejí silně — stéká přímo do četných komor nacházejících se v nejspodnějších částech klátičových pilířů.

Zabaleč pevně svírá oběť až do té doby, dokud z ní nevysaje absolutně všechny živiny. Jedná-li se o zvláště velký exemplář, přemění zabaleč živiny, které nepotřebuje ke své okamžité spotřebě, v tmavý, voskovitý výměšek. Tyto „tukové zásoby" napomáhají v době nedostatku potravy nejen k výživě zabaleče samého, ale i klátivého stromu a mnoha jeho nájemníků.

Uvnitř tmavé sítě zabaleče najdete opravdovou márnici napůl stráveného masa, rozkládajících se těl, mumifikovaných nestravitelných zbytků a někdy dokonce celé, dosud nedotčené kostry, které ještě nebyly rozlámány, rozloženy a odhozeny. Klátič potřebuje vápník a tak nejsou výjimečné případy, kdy byly ve smrtících pletencích zabaleče nalezeny části nebo úplné kostry všech velikostí.

Jakmile zabaleč dospěje, svého klátivého hostitele opouští. Vzrostlý zabaleč je poměrně velký a může se živit mnohem většími tvory; v odhadech jeho možností se zdroje zatím neshodují. Tito jednotlivci se obvykle nacházejí pouze v oblasti silného zamoření. Zabaleč není opravdovým symbiotickým partnerem klátiče, jde pouze o účelové partnerství, které opouští v okamžiku své dospělosti.

Ať již cestují samostatně, nebo společně s klátiči, zabaleči by měli být považováni za krajně nebezpečné. Doporučuje se vrcholná ostražitost. Nepřibližovat se za žádných okolností.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

12. Podpora

„Jestli bota sedí, nakopni někoho."
—SOLOMON SHORT

Další půl hodina byla dost monotónní. Šer Chán postupoval hlouběji a hlouběji do organických vnitřností háje klátičů. Pravidelně jsme teď procházeli chlopňovitými dveřmi.

„Kapitáne?"

„Jo?"

„To, co jste říkal prve, však víte, o tom dalším stádiu zamoření; že červi jsou jen úderná jednotka, co nás má jen trochu nalomit a že příští věc, ať to bude cokoliv, bude horší, protože to bude něco, co bude žrát červy. Věříte tomu?"

„Je taková teorie," odpověděl jsem nezávazně.

„Myslíte si, že na dně tohodletoho najdeme červy?"

„Nevím, co najdeme."

„Ale není to červí hnízdo, že ne?"

„Ne, není. Alespoň to nevypadá jako jakékoliv hnízdo, které jsem dosud viděl."

„Takže..." Siegel zaváhal. „Myslíte si, že by to mohlo být hnízdo červožroutů, jejich vládců nebo něco tak?"

„Nemyslím," řekl jsem stroze. „Nejsem placený za to, abych myslel. Podávám zprávy. Myšlení nechávám na jiných."

Willigová si odfrkla. Věděla, že to byla lež, ale neodvážila se mi hlasitě odporovat, když nevěděla, kdo všechno může být napojen na naši frekvenci.

Uvědomoval jsem si ale, že moje odměřená odpověď nebyla vůči Siegelovi fér, takže jsem dodal: „Tohle není hnízdo. Je to něco mnohem složitějšího než hnízdo. Tohle je továrna." Dokonce už ve chvíli, kdy mi slova vycházela z úst, jsem si uvědomil jejich pravdu. Tohle byla výrobní rostlina — ale slovní hříčka s rostlinnou výrobou seděla.

Okamžik jsem seděl omráčeně v židli, zatímco mi uvědomění souvislostí spadlo až na dno žaludku a potom se začalo zase drápat zpátky. „Do prdele," zašeptal jsem. A potom: „Siegle, převezmi slídiče. Willigová, potřebuju spojení. Sakra, zkus mě spojit s doktorkou Zymphovou."

O několik vteřin později se mi ve sluchátkách ozval nový hlas. Ženský. Nepoznával jsem jej. „Tady Houston."

„Sledujete nás?"

„Máte slídiče v díře —" Odmlka. „A co má být? Je to červí hnízdo."

„Ne, není. Červí hnízda znám."

Další pauza. „Podle mě to hnízdo je. Aha, chápu. Našli jste neidentifikované druhy a..." Tentokrát bylo zaváhání mnohem delší. „Je to správně? Ne, tohle správně být nemůže. Raději byste měli slídiče vyvést ven. Pokazily se mu senzory."

„Ne, nepokazily se mu senzory." Nechal jsem v hlase zaznít stopu znechucení. „Máme tady dole nějaký druh organické továrny. Sestupovali jsme sérií přetlakových komor. Ty chlopně jsou nějaké nafukovací zařízení, buď je to specializovaný orgán kořenového systému nebo nějaký symbiotický partner. Nejspíš partner; viděl jsem podobné dveře v červích hnízdech. Protáhli jsme se aspoň dvaceti nebo třiceti. Ujišťuji vás, že vyhodnocení prostředí jsou správná."

„Mohl byste vyvést slídiče a překontrolovat to ještě jednou?"

„Nebylo by to užitečné," řekl jsem. Můj hlas byl definitivní. „Můžeme dostat na linku biologický tým?"

„Okamžik." Řekla to otráveně. Na okamžik se vypnula a za chvíli se znovu napojila. „Zůstaňte na příjmu. Ve službě máme důstojníka v Oaklandu."

„Nemohla byste sehnat doktorku Zymphovou? Myslím, že je to..."

„Nejste placen za to, abyste myslel, kapitáne. Zhodnocení nechtě laskavě na nás."

„Co je to?" zamumlala Willigová. „Mantra?"

„Jistě, slečno," řekl jsem rychle. Zakryl jsem mikrofon palcem a otočil se k Willigové. „Vidíš? Říkal jsem ti to."

Potřásla hlavou. „Sami blbci." Otočila se zpět ke svému stanovišti.

„Slečno?"

„Ano, kapitáne?"

„Řeknete mi své jméno, prosím?"

„Specialistka první třídy Martha Dozierová. Proč se ptáte?"

„To jenom pro případ, že by se mě doktorka Zymphová, až ji příště potkám, zeptala, kdo jí odmítl podat mou zprávu. Chci být schopen jí odpovědět."

„Mazané," odpověděla specialistka první třídy Martha Dozierová. „Jenže z toho nic nebude. Vaše práce je podávání zpráv. Má je rozhodování o tom, která je důležitá. Mí nadřízení mě podpoří. Zůstaňte na příjmu. Hlásí se Oakland." Další nový hlas. Taky ženský. Taky neznámý. „Tady doktorka Marietta Shreiberová. Co se děje?"

„Máte VR spojení?"

„Napojuji se. Nahrávám deník vaší mise. Stručně mě informujte."

„Rozsáhlý háj klátičů. Více než tucet stromů. Velmi vysoké. Satelitní pozorování ukázalo, že se nepohnul nejméně šest měsíců, odhaduji ale, že to bylo mnohem déle. Nejmíň osmnáct až dvacet čtyři měsíců. Velmi neobvyklé. Vyslali jsme slídiče. Porozhlédli jsme se mezi kořeny a našli ústí tunelu. Nevím, jestli mají pod sebou tunely všechny stromy, nebo jen tento. Ale nemyslím si, že by se mohlo jednat o výjimku. Kořeny stromu vedou přímo do šachty. Poslali jsme slídiče dolů a vypadá to, jako by tunel vykopaly kořeny. Uvnitř je šachta tvořena nějakou organickou strukturou — nevím, jak to popsat; vypadá to, jako vnitřek krevní cévy. Tam dole jsou arteriální cévy, které v sobě mají nějakou tekutinu, a ta rytmicky pulsuje, zhruba každých patnáct vteřin. Máme vzorek tekutiny, pořád ještě v slídičovi. Jsou tam také další druhy masitých orgánů, vyrůstající ze stěn tunelu. Došli jsme k místu, kde se jedny z těchto orgánů rozšířily tak, že vytvořily jakési chlopně uzavírající celý tunel. Protlačili jsme se dál a objevili celou sérii takových chlopní. Museli jsme jich projít nejméně několik tuctů. Čím hlouběji jsme šli, tím více houstla atmosféra. Vlhkost je vysoká, tlak je vysoký, teplota je vysoká, úroveň kyslíku je vysoká. Směs plynů v atmosféře je velice podivná, jako řídká kaše. A v ní plave spousta divných věcí."

„To nevypadá jako normální červí hnízdo, kapitáne."

„Poslouchejte. Tohle není červí hnízdo. Byl jsem v červím hnízdě dostatečně mnohokrát na to, abych byl schopen rozpoznat rozdíl. Tohle je něco jiného."

„Dobrá, počkejte chvíli. Prohlížím si teď vyhodnocení vašich sond. Uhm. Uhm. Jistě." Nastala dlouhá pauza a potom se konečně znovu ozvala: „Hmm. Tohle je zajímavé —"

„Co?"

„Tohle bude chtít doktorka Zymphová vidět. Něco z toho odpovídá našim dohadům o složení chtorranské atmosféry."

Willigová se natáhla a poplácala mě po rameni. Setřásl jsem její ruku dolů. Byl to snadný odhad. A stejně tak dobře mohl být špatný. Co když to byl nějaký druh dělohy? Kdyby tomu tak bylo, nebyl by jediný důvod, proč by to muselo představovat normální atmosféru Chtorru, stejně tak, jako podmínky v lidské děloze nepředstavují atmosféru pozemskou. A co kdyby to bylo specializované prostředí pro nějaký chtorranský účel?

Pauza. „Co byste potřeboval, kapitáne...?"

„McCarthy. Kapitán James Edward McCarthy, Bezpečnostní agentura Zvláštních jednotek. Podporu. Potřebuji podporu."

„Aha. Ano, rozumím. Okamžik." Tentokrát byla přestávka mnohem delší.

„Doktorko Shreiberová?"

„Ano?"

„Poslyšte, nevím, jestli vám moje jméno něco říká..."

„Vím, kdo jste," odpověděla chladně.

„Takže nebudu skromný. Vím, co tady dělám. Jsem jedním z nejzkušenějších členů Zvláštních jednotek."

„Ano, vím. Většina vašich kolegů byla sežrána ještě v mladém věku."

„Promiňte? Snažím se tu odvést svou práci. Proč najednou tak nepřátelský tón?"

„Viděla jsem vaše představení minulý týden ve zprávách. Nádhera. Všechny jste nás zostudil."

Vzdechl jsem. „Rád vás uvítám na příští výpravě, abyste mi ukázala, jak se to má dělat. Mezitím si myslím, že jsem tady objevil něco opravdu důležitého a nechci to zvorat. Chci nějaké instrukce, jak mám pokračovat. Dostanu od vás podporu, nebo ne?"

Neodpověděla.

„Doktorko Shreiberová?"

„Moment," řekla. „Mám tady další hovor." Za chvíli se ozvala znovu. „Je mi líto, ale žádnou podporu vám nemohu poskytnout."

„Z osobních důvodů?"

Zaváhala. Její hlas byl záměrně plochý. „Je mi líto, kapitáne. Nemohu vám poskytnout žádnou podporu."

Byl jsem doopravdy zmatený. „O co tady jde?"

„Přerušuji spojení—"

„Doktorko Shreiberová! Přepněte na osobní frekvenci, hned teď!" Přepnul jsem na soukromý kanál. „Jste tam?"

K mému překvapení byla. „Ano, kapitáne?"

„Dejte mi přímou odpověď. O co tady jde?"

„O nic tady nejde."

„Hovno."

„Nemusíte být sprostý."

„Ale ano, musím. Zúčastnil jsem se dostatečného počtu misí na to, abych znal postup. Nikdo nikdy neodmítá žádost o pomoc."

„ Já ano." Na tom, jak to řekla, bylo něco divného.

„Dostala jste rozkaz, abyste mě nepodporovala, je to tak?" Už ve chvíli, kdy jsem to říkal mi došlo, že mám pravdu.

„Nebuďte hlupák."

„Takže pokud na vás za to podám stížnost, ponesete za své odmítnutí plnou odpovědnost?"

Zaváhala. „Můžete podat stížnost jakou chcete, kapitáne. Nemyslím, že by vás nebo vaše zprávy někdo bral příliš vážně. Bez ohledu na to, jak vysoko půjdete."

„Rozumím," řekl jsem. A rozuměl jsem. Říkal jsem si, kdo asi je na druhé lince, ten, kdo jí diktuje. Dannenfelser? Nebo některý z jeho žabáčků? To bylo příšerné pomyšlení. Jací asi jsou Dannenfelserovi patolízalové?

„Přerušuji spojení, kapitáne." Její hlas byl tak zdvořilý, až byl odporný.

„Přeji vám dobrý den," odpověděl jsem stejně sladce a odpojil se. Otočil jsem se k Willigové.

Babička desátník Kathryn Beth Willigová udržela tvář nezúčastněnou dvě a půl vteřiny. Potom řekla: „Škrtneme doktorku Shreiberovou z adresáře vánočních pohlednic?"

„Jsem tak zatraceně nasranej, že —" zmlkl jsem. Byli jsme uprostřed mise. Vztek tady byl na obtíž. Podíval jsem se na Willigovou. Tvářila se smutně a rozhněvaně. „Omlouvám se," řekl jsem.

Potřásla hlavou. „Chápu, o co jim jde. Chtějí vás dostat. Jestli tady něco půjde špatně, ponesete odpovědnost jenom vy."

„K čertu s nima." Přemýšlel jsem o tom ještě asi půl vteřiny a potom jsem se rozhodl. „Přerušit spojení. Umlčet všechny linky. Všechno. Naprosto žádný kontakt se sítí. Zaneseme to do deníku jako rozhodnutí podle článku dvacet - dvacet. Nasazujeme si železnou helmu. Jestli nehodlají spolupracovat, budeme pracovat bez nich."

Willigová se na mně dívala nesouhlasně.

„Myslím to vážně," ujistil jsem ji. „Jestli budou chtít kopii našeho deníku, budou o ni muset žebrat. Nevydám ji, dokud se vědecká sekce nezaváže k plné podpoře prováděných operací. A co má bejt? Někdo chce riskovat můj život? Otevřeme celou tu zapráskanou plechovku červů, ať je každý vidí. Tyhle kraviny mě už strašně serou."

„Jste si tím jistý?" Willigová mi dávala šanci, ať si své rozhodnutí ještě jednou promyslím.

Ještě jednou jsem si ho promyslel. „Jo, jsem si tím jistý."

„Bude se nám daleko hůř volat o pomoc," varovala mě.

„Copak jsem kdy v životě volal o pomoc? Copak jsem ji kdy potřeboval?"

„Neznám vás tak dlouho," řekla Willigová, ale došlo jí to. „Co náš návrat, kdo nás vyzvedne?"

„Máme domluvenou schůzku. Budou tam."

Pořád ještě nevypadala moc spokojeně.

„V čem je problém?"

„Je to přímý rozkaz? Dáte mi to písemně?" Její výraz byl pevný.

Pochopil jsem, kam míří. Přikývl jsem. „Podej mi blok." Rychle jsem rozkaz napsal, datoval jej a podepsal. Podal jsem jí ho zpátky. „Spokojená?"

„Nadšená," řekla tiše. Vzala si ode mě papír a začala ho pečlivě skládat. „Ne že bych s váma nesouhlasila, kapitáne. Jenom jsem chtěla vědět, jak moc si jste jistý tím, co děláte." Doskládala papír, zastrčila si ho do kapsy košile a pustila se do vypínání spojení se sítí.

„Díky za hlas důvěry. Zvláštní jednotky si za své zásluhy vyhrazují právo spuštění opony maximálního utajení na jakoukoliv vojenskou operaci. Je to dlouhodobá politika a uplatňuje se minimálně po tři poslední války. Očekává se, že důstojníci na místních úrovních budou tohoto oprávnění využívat s rozvahou. Obecně vzato, mělo by se to používat jedině v situacích, kdy jednáme s odpadlíky, zvláště s ozbrojenými skupinami. Existují jisté věci, o kterých nechceme, aby se přetřásaly ve veřejné síti. Od důstojníka se předpokládá, že použije vlastního úsudku k tomu, aby rozhodl o vhodnosti tohoto opatření. Uvážím-li naši současnou situaci, pokládám přerušení veškerého spojení za

oprávněné."

Neodpověděla.

„Nesouhlasíš, že? Myslíš si, že je to zlomyslnost."

„Nejsem placena za to, abych myslela," odpověděla odměřeně.

„Seržante Siegle, převezměte ovládání," rozkázal jsem. „Překalibrujte slídiče." Otočil jsem se k Willigové tak, že jsme se málem dotýkali koleny. „Víš něco o tépé sboru?" zeptal jsem se.

„Telepatickém sboru?"

„Uhm."

„Parta lidí s drátama v hlavách, kteří jsou elektronicky propojení tak, že vytvářejí hromadnou mysl."

„Správně. Každý z nich dokáže vykukovat očima toho druhého. Šikovní operátoři dokonce dokáží používat těla těch druhých."

„Možná jsem staromódní," otřásla se Willigová, „ale připadá mi to strašidelné."

„Je to strašidelné. Kdysi jsem znal jednoho, ze kterého telepata udělali. On — nebo možná ona, nevím, co je z něj teď, ale na tom nezáleží; máš pravdu. Je to strašidelné. V každém případě měl být Telepatický sbor ohromná tajná zbraň. Perfektní výzvědná síť. Jenže válka, pro kterou ho vybudovali, se nikdy nekonala. Místo ní přišlo tohle. Takže: jak budeme provádět výzvědnou službu u červů?"

Willigová potřásla hlavou. „Nemůžete jen tak někoho poslat, aby jim vlezl do tábora, že ne?"

„To je přesně to, co zkusili. Nejdřív."

„Zní to jako dobrý způsob, jak se nechat sežrat."

„Byl to dobrý způsob, jak se nechat sežrat. Na takovéhle mise nenajdete moc dalších dobrovolníků. Ale tépé sbor tímhle způsobem získal jedny z nejlepších informací z červího tábora."

Willigová vypadala šokovaně.

Přikývl jsem v temném potvrzení. „Pamatuješ se na vypálení v Oregonu?"

„Ne, nebyla jsem tam."

„Byla to lokální operace. Národní garda smetla vesnici, která se vyvíjela ve vnitrozemní poušti. Ještě nevyrostla dost na to, aby se vytvořila mandala, ale už začínali s náborem otroků. V každém případě někdo v polní nemocnici nařídil pitvu všech těl, jak renegátů žijících v hnízdě, tak i lidí, kterých se zmocnili. Ve třech tělech našli implantáty."

„Vysílačky?"

„Správně." Pomalu jsem jí to vysvětlil. „Vyšlo najevo, že tépé sbor roky implantoval lidi bez jejich vědomí. Armáda má právo do tebe voperovat monitor, jestliže to pro tvou práci považují za nezbytné. Většinou to za nezbytné nepovažují, ale podle tohohle oprávnění můžou kdykoliv, kdy mají na stole vhodné tělo, no — můžou do tebe šoupnout vysílačku, aniž by ses o tom kdy dozvěděla. A tohle dělali a dělají už léta. Celé to trvá jen několik hodin. Napíchnou úplně maličkou dírku, vstříknou do tebe několik krychlových centimetrů nanoblech, dírku ucpou a čekají, až si štěnice najdou svá místa, napojí se a začnou vysílat. Skončíš se sítí vláken rozprostřených uvnitř lebky. Stane se z tebe pochodující anténa. Víc už v tom skoro nic není. Kalibrují tě ve spánku, ve snech, nebo dokonce v halucinacích; jenže většinou nerozeznáš, jestli tvé tělo napíchli tépáci nebo jestli prostě jenom blbneš. Cvok je dneska každý, takže kdo to může poznat? A jestli tě dostali, tak ti může každičký okamžik dne nebo noci po těle pokukovat tisíce, možná statisíce elektronických čumilů — dívají se tvýma očima, poslouchají tvýma ušima, hmatají tvými prsty, chčijou tvým ptákem — a nejen, že o tom nebudeš vědět, ale i kdybys o tom věděla, není nic, co proti tomu můžeš dělat — ledaže bys nosila železnou helmu."

Willigová vypadala zmateně. „A co to má společného s tím, že zruším veškeré spojení se sítí?"

„Všechno. Tépáci věděli všechno, co se dělo uvnitř tábora, protože se dívali očima jednoho odpadlíka a dvou zajatých vojáků. Některé z těch informací byly předány útočícím jednotkám, ale bez pramene původu. Tépáci byli zjevně připravení na to, že raději obětují životy těch tří, stejně jako životy ostatních zajatých vojáků, než na to, že by odhalili skutečnost, že ty lidi napíchli bez jejich vědomí. Stejně se to ale proláklo.

Byl kvůli tomu velký randál," pokračoval jsem. „Veřejné výslechy. Tajné zasedání komisí. Obrovský povyk. Víc než sto tisíc lidí si chodí s implantáty a neví o tom. Ještě se to nevyřešilo. Na jedné straně jsou takto sbírané informace velice důležité; na druhé straně je tady ale celá otázka osobního soukromí."

„Ale když už člověka napíchnou, neměl by o tom spíš vědět?"

„Z právního hlediska ano. A ne, ne, pokud ten člověk slouží v ozbrojených silách. Armáda má právo s tebou nakládat tak, jak uzná za vhodné. A to zahrnuje i implantát. Vždycky se můžeš nechat prohlédnout, samozřejmě. Jenže tépé sledování může úplně stejně snadno na dobu prohlídky implantát dezaktivovat, takže scanner nenajde vůbec nic. Čili dokonce i když ti scanner řekne, že jsi čistá, nemáš nejmenší šanci, jak zjistit, jestli je to skutečně pravda. Ale pokud — podle nálezu Nejvyššího soudu — víš, že v sobě štěnice máš, nesmí bez tvého souhlasu monitorovat. Máš právo je vypnout."

„Jak?"

„No, vždycky se můžeš přihlásit k aktivnímu tépé výcviku. To ovšem taky doopravdy nezaručuje, že je budeš schopná vypnout. Monitor je zařízení, které funguje čtyřiadvacet hodin denně. Jediná jistá ochrana je nosit železnou helmu."

Willigová se nervózně poškrábala na hlavě. Vypadala, jako by se necítila ve své kůži.

„Prodělala jsi nějakou operaci?" zeptal jsem se. „Myslíš, že bys mohla mít brouka v hlavě?"

„Ne, jenom si tak říkám, co bych mohla udělat, aby to stálo za pozornost stotisícům pípajícím Palečkům."

„Co takhle umírání?"

„Eh?" Zatvářila se vylekaně.

„Uvažuj o tom. Dejme tomu, že tě sledují. A dejme tomu, že ses dostala do situace ohrožení života. Vlastně, dejme tomu, že je tvoje smrt naprosto jistá. A dejme tomu, že o tom nevíš, ale tépé sbor tě sleduje. Vědí, kde jsi. Ve skutečnosti jsou jediní, kteří vědí, kde jsi. Můžou poslat záchrannou výpravu, aby tě z toho dostali, ale nepošlou ji. Místo toho monitorují tvou smrt jako čistě hororové představení. Jak by se ti to líbilo?"

Výraz na tváři Willigové prozrazoval, že by se jí to nelíbilo. „Opravdu to dělají?"

Přikývl jsem.

Otřásla se a odpověděla. „Neřekla bych, že by byl nějaký rozdíl v tom, kdybych věděla, že mě sledují." Ale ta možnost se jí nelíbila.

„V tom je celá ta věc nemorální," řekl jsem.

„Je to pořádně kruté," souhlasila Willigová.

„Není to jenom kruté," opravil jsem ji. „Je to nelidské. Tépé sbor se mění v hromadnou mysl. Jeho členové přestali jako jednotlivci existovat. Stráví veškerý čas bdělého stavu spojeni mezi sebou navzájem a už ani nemyslí jako jednotlivé bytosti. Jsou to jen trubci v gigantickém úlu. Jedinou identitou, jakou mají, je hromadná mysl. Takže smrt kterékoliv jednotlivé buňky, zvláště takové, která je jen buňkou tělesnou a ne sdílející buňkou mozkovou, je pro sbor bezvýznamná. Chápeš, co ti říkám? Jestliže jim nezáleží na jejich vlastních životech, proč by se měli starat o tvůj? Zajímají je víc data, která získají při tom, jak lidé umírají, než záchrana těchto lidí. Nemají stejný vztah k lidskému životu jako ty nebo já. Jistým způsobem je jejich uvažování ještě cizejší než chtorranské. Víme, že mají lidi v dalších táborech, jenže oni neřeknou, co vědí. Vůbec nám toho neříkají moc. Říkají, že bychom tomu nemohli rozumět, nedokázali to vstřebat. V Houstonu jsou z toho dost nešťastní. Tépé sbor je velice obtížné kontrolovat. Možná, že už je mimo kontrolu. Nevím.

„Stejně —" rezignovaně jsem potřásl hlavou. „Nikdo by neměl být nedobrovolným vysílačem své vlastní smrti. Jestli se sbor dokáže dívat, měl by se taky snažit zachraňovat. Jestli se nebudou snažit zachraňovat, neměli by mít ani právo se dívat. Nejvyšší soud prohlásil, že jestliže armádní důstojník odepře podporu misi, potom osoba pověřená velením mise je oprávněna jednat volně dle svého vlastního uvážení a podniknout jakékoliv kroky, které považuje za vhodné, včetně přerušení komunikace. Máme právo na to, abychom to všechno povypínali."

„Začínám se dostávat do obrazu," řekla Willigová.

„To je dobře. To, že nám Shreiberová odmítla v naší věci radu, mě podle zákona opravňuje k přerušení spojení. Jednám podle pravomocí, které jsou mi dány článkem dvacet, dvacátým odstavcem. Není to úplně totéž jako ocelová helma, ale bude to fungovat. Doprdelepráce! Jsou tak zatraceně pitomí. Tohle mohl být největší a nejvýznamnější objev za roky a oni to odepíšou kvůli své posrané politice!" Sednul jsem si a civěl do prázdna.

Willigová neodpověděla. Trpělivě a bez dalších poznámek čekala.

„Takže ano..." připustil jsem po dlouhé nepříjemné chvíli ticha. „Pokud bych měl odpovědět na tu otázku, kterou jsi mi nepoložila, musím říct, že přerušení spojení je zlomyslnost. Tentokrát mám ale alespoň řády na své straně." Natáhl jsem se, popadl VR přilbu, přitáhl si ji k sobě a vztekle do ní vrazil hlavu. „Siegle, přebírám ovládání zpět. Podíváme se, co je na dně téhle díry."

Kolonie klátičů jsou známy jako primární přenašeč rudého kudzu; rudé kudzu na oplátku poskytuje kolonii ochranný příkrov svého listoví. Toto partnerství je však zvláště nesnadné a musí být velice přesně vyváženo, neboť by mohlo být smrtící pro jednoho či druhého.

Obvykle zahalují snopce kudzu kolonii klátičů jako pokrývka; velké rudé listy pomáhají stromy a jejich nájemníky chránit před přímým slunečním svitem a před prudšími nápory větru a prachu — ale kudzu je prospěšné jen stromům dosti velkým na to, aby je byly schopny uživit. V opačném případě jde o druh tak nenasytný, že za dobu, než se dostatečně etabluje, dokáže přemoci a zničit klátiče příliš malého či příliš slabého na to, aby odolal jeho neúnavnému růstu. Dokáže přemoci mladou kolonii tak dokonale, že se nemůže pohnout, živit a tím ani přežít. Nakonec kudzu klátiče dokonce vyvrátí.

Mladá kolonie však není zcela bezbranná. Některé z rozličných druhů nájemníků, například masařky — pokud jsou dostatečně hladové — žerou listy kudzu rychleji, než stačí dorůstat. Stonožky, cestující s kolonií klátičů, také rády žvýkají kořeny rudého kudzu. Kombinovaná snaha klátičových nájemníků dokáže udržovat kudzu tak, že mladá kolonie není ani znehybněna, ani přemožena.

Na tomto vztahu je zvláště zajímavé to, že ani pro jednoho z partnerů není absolutně výhodný. Dovozuje se, že jde tedy spíše o ozbrojené příměří, občasně propukající v otevřenou válku, pokud jeden z partnerů prokáže dostatečnou slabost.

Je možné, že takové podmínky vládnou i v jiných chtorranských symbiózách a pokud tomu tak je, co můžeme udělat, abychom využili této vratké rovnováhy mezi partnery? Co můžeme udělat, abychom trvale poškodili tento a další chtorranské vztahy? Silně se doporučuje další výzkum na tomto poli, neboť by mohl přinést závažné důsledky v porovnání s vynaloženým úsilím,

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

13. Sestup

„Ať se děje, co se děje,
udržuj si morálku vysoko
— všechno to nebeské blýskání tam nahoře z tebe udělá mnohem lehčí cíl."
—SOLOMON SHORT

Čím hlouběji jsme sestupovali, tím vypadaly stěny tunelu silnější a tím hůře prostupné byly chlopňovité brány; nejspíš to způsobovaly atmosférické změny stejně jako ochrana orgánů proti většímu tlaku, který tady panoval.

Přál jsem si, abych se mohl zaříznout do obklopujících stěn, abych viděl, z čeho byly vybudovány. Podle mého nejlepšího odhadu byly teď stěny stejně tak zesílené jako brány a celá tahle masitá šachta, ve které jsme se nacházeli, byla jen jednou z vrstev celé sady organických trubic.

Opakované chlopňovité brány umožňovaly postupný přechod do drasticky rozdílného prostředí. Krása konstrukce spočívala v celkové jednoduchosti. Proměna celého systému nespočívala v práci jediných dveří a přechod do jiných atmosférických podmínek byl tak pomalý, že byl prakticky nepozorovatelný. Kumulativní efekt průchodu všemi těmi chlopněmi — dveřmi však byl krokem do světa nekonečně jiného, než byl ten, který jsme opustili.

Ze stěn teď vyrůstaly další věci, neidentifikovatelné předměty, projevy chtorranské ekologie, které by těžko zařazoval i H. P. Lovecraft. Některé z nich byly beztvaré nachové hroudy, připomínající zatoulané vole. Další byly motanice vybledlých nudlí, které byly skleslé jako pošlé špagety a ze kterých vykapával modravý sliz. Tu a tam visela ze stropu tunelu hustá hnízda plazivců. Jestli měli za účel zabránit vniknutí, proti klouzavému postupu Šer Chána nezmohly nic. Slídič se neochvějně pohyboval vpřed a hlouběji, skrz další dveře a další a další.

Chvíli jsme se pohybovali tunelem, který byl lemován výstupky ve tvaru šálků. „Stěny mají uši," hlásil Siegel chmurně. Okamžitě jsem mu slíbil, že ho vyhodím z okna — okamžitě, jakmile nějaké najdu. O kousek dále ustoupily masité šálkovité květiny tlustým růžovým vypouklinám.

„Chce snad někdo říct, že stěny mají jazyky?"

„Mně to jazyk nepřipomíná," řekla uličnicky Willigová, ale zdržela se dalšího vysvětlení. Ve sluchátkách se ozval řehot, většinou od posádky druhého vozu.

Tak jako tak byly představy zneklidňující. Chuť žertovat rychle odumírala. „Má někdo chuť ohnout se pro mejdlo?" zeptal se bez úspěchu Siegel. Nikdo neodpověděl.

„Držte se úkolu," připomněl jsem jim. Slídič dál prostupoval zdánlivě nekonečnou sérií chlopní — dveří.

„Moment," řekl náhle Siegel. „Navlhnou nám kaťata."

„Trochu se porozhlídnem," nařídil jsem. „Siegle, postarej se o to." Vytáhl jsem hlavu z přílby na dost dlouho, abych si loknul vody. „Jak dlouho tam už jsme?"

„Tři hodiny," odpověděla Willigová.

„Není divu, že mě bolí záda — áách! Ledviny mi plavou. Hned jsem zpátky. Mohla bys aktualizovat stereomapu?"

„Už se na tom dělá," řekla Willigová a prsty se jí rozeběhly po klávesnici.

„Páni, tak se mi chce čůrat, že mi stoličky vyťukávají 'Zvedněte kotvy'."

„Měl byste se dát k mariňákům."

„Díky. Viděl jsem, co se stalo s Nimitzem."

Zamířil jsem do zadní části vozu, praštil se přitom hlavou do stropu a opřel se o stěnu; najednou jsem si uvědomil, že se mi točí hlava, otočil jsem se a radši se posadil. Celé tělo mě bolelo, částečně od vypětí ze zprostředkovaného sestupu do chtorranského pekla a částečně z citového vypětí, které způsobilo to, že jsme byli odříznuti od veškeré podpory. Nejenom odříznuti od Lizard, nejenom odříznuti od Vědecké sekce, ale odříznuti od veškeré sítě. Ze všech těch věcí se mi točila hlava. A cítil jsem se tak sám, že to až bolelo.

Vyprázdnění měchýře ulevilo jen části mé bolesti. Říkal jsem si, jestli takto chutná stárnutí. Ta myšlenka mě přinutila k pochmurnému úsměvu. Nikdy jsem nečekal, že budu žít takhle dlouho. Bylo mi teď daleko víc, než jsem kdy čekal. A neočekával jsem, že vydržím o moc déle. Věděl jsem, jaké mám šance. Vlastně jsem si už vybral i epitaf: „Sežralo ho něco, s čím nesouhlasil."

Když jsem se vrátil, necítil jsem se o moc lépe. Prázdnější, to je pravda, ale ještě pořád mě všechno bolelo. Willigová musela vidět, jak si protahuju ramena a snažím si je uvolnit. Když jsem se znovu posadil, přistoupila zezadu ke mně a začala mi masírovat krk a šíji. „Uvolněte se a nechte to na chvíli být," řekla. „A přestaňte myslet na nemravnosti."

„Jistě... po takové poznámce?" Ale seděl jsem tiše, zatímco mi uvolňovala svaly v ramenou.

„Kriste, vy jste ale tuhej. Co jste dělal? Nesl na ramenou tíhu světa?"

„Ne, jenom dva samohyby, dvanáct vojáků a speleologickýho slídiče."

„A brazilskou výpravu. A generála Wainrighta. A tu ropuchu, Dannenfelsera. A co ještě?"

„A zlomené srdce. Jsi zbytečně zvědavá." Zapnul jsem svůj komunikátor. „Maranová?"

„Pořád nic. Jediná věc, co se v celém okolí hýbe, je chmýřobal, velký jako velryba. Je to docela působivé. Měl byste se mrknout."

„Díky, ale viděl jsem ten, co se loni naboural do Alamedy. Ostříkávali pak hadicema celé městské čtvrti, když se ta věc rozprskla."

„Alameda? Myslela jsem, že tam nic nezůstalo."

„Moc toho nezbylo, ale bacha, ať tě nezaslechne kalifornský guvernér. McMullin — Ramirez se v Alamedě

narodil a je rozhodnutý ji znovu postavit — kdyby to bylo nutné, tak jako nové hlavní město." Napadlo mě něco jiného. „Hele, kdyby ten chmýřobal vypadal, že se chce přiblížit kamkoliv blíž k některému z vozů, spalte ho. Kdyby se jich tady objevilo víc, zajistíme slídiče dole a padáme odtud. Můžeme s ním navázat spojení přes satelit později. Nehodlám ale riskovat, že nás to tu zasněží. Jednou mi to už stačilo."

„Rozumím, kapitáne." Vypnula se.

„Siegle?" zavolal jsem. „Co říkáš ty?"

„Máme tady dole louži. Nasaďte si helmu."

Posunul jsem si židli dopředu — Willigová se posunula se mnou a dál mě masírovala — a znovu si nasadil VR helmu na hlavu. Po obvyklé chvilce mátožného zmatku jsem byl zpátky v slídičově záběru.

V těchto místech byl tunel po kotníky zaplaven řídkou kašovitou tekutinou. Skapávala ze stěn.

„Co tomu říkáte?" ptal se Siegel. „Děravý potrubí? Nebo je to tak schválně?"

„Nevím. Počkej chvilku." Znovu jsem helmu zvedl. „Kde je stereomapa?"

Willigová nechala moje ramena být a znovu se posadila ke svému terminálu. Mapa vyskočila na obrazovce přede mnou. Vypadala jako péro z postele ve tvaru šišky, menším koncem dolů.

„Tady to je, podívejte se na tohle," řekla Willigová. „Tunel se stáčí dolů a dovnitř. Takže když budeme předpokládat, že i pod ostatními stromy jsou podobné tunely, dostaneme tohle —" Zmáčkla klávesu a na monitoru se objevilo nejméně tucet dalších spirálovitých čar. Všechny se sbíhaly, aby se setkaly v bodě, který ležel naprosto přesně pod geometrickým středem háje. Willigová bod označila otazníkem a potom na obrazovku přidala blikající červenou šipku s nápisem: „Jste tady." Šipka byla velice blízko otazníku.

„Tam dole něco musí být," řekla, „a bere si to k výživě zdroje celého stáda klátičů."

Studoval jsem schéma a při tom jsem zamyšleně mlaskal. „To je vzrušující představa. Zaznamenej to do deníku. Jestli máš pravdu, tak tě doopravdy vezmu na večeři."

Byla profesionálka, ale ne natolik, aby se rozpačitě nezačervenala. Vrátila se k práci a já si znovu stáhl helmu přes oči.

„Siegle? Jak se drží slídič?"

„Je tam trochu lepkavo, ale nic, co by se nedalo zvládnout. Sebedůvěra je na osmdesáti pěti. Zbývá nám jedenáct hodin energie, než budeme muset slídiče vytáhnout. Žádné problémy."

„Fajn. Takže se podíváme konečně na dno téhleté věci. Jdeme."

Slídič se protáhl další chlopní — branou a —

Padl návrh obrátit chtorranskou ekologii proti sobě samé. Tento návrh si zaslouží pozornost, neboť tato taktika by byla v souladu s nejlepšími zkušenostmi minulých několika set let pozemského zemědělství a biokontroly využívající jedněch organismů k pohlcení druhých.

Jako příklad nám může posloužit chtorranský půdní korál; stejně jako jeho jmenovci, kteří se nacházejí v oceánech, produkuje obrovské kolonie chtorranských půdních láčkovců v bizarních, betonu podobných nánosech. Zpočátku se nezdají být ničím více, než tuhnoucím laskavcem. Postupem času se ale s růstem láčkovců mohou výsledné struktury změnit v propletené půdní útesy značných rozměrů. Jak bylo pozorováno v Mexiku, Nicaragui, Keni, Madagaskaru, Číně a Brazílii, půdní útesy mohou být obrovské.

Struktura útesu sestává z nespočetných, hustě stlačených hroznů kostře podobných údů a prstů. Chtorranská varianta, která je silnější a ostřejší než pozemský korál, vytváří oslnivé spektrum barev. Nejvíce převládající jsou (pochopitelně) červená, oranžová a okrová. Nicméně lze najít i pásy fialové a mramorově růžové.

V některých tropických oblastech byly objeveny půdní útesy až patnáct metrů vysoké a dva kilometry dlouhé; existence vyšších a delších útvarů je jistě možná; hmota má dostatečnou pevnost. Ať už existují jakákoli omezení výšky a rozlohy chtorranských půdních útesů, ještě jsme na ně nenarazili.

Důležitost těchto útesů spočívá v jejich takřka dokonalé nepřekonatelnosti lidskými činiteli. Buldozery mají potíže dokonce i s nejmenším zamořením. Tankové pásy se rychle ucpávají fragmenty křehkého, kostnatého nánosu. Účinnost výbušnin je minimální; stejně tak plamenometů. Myšlenka, že by se mohla vytvořit bariéra chtorranského korálu tak, aby vytvořila sebespravující přehradu, uzavírající oblasti chtorranského zamoření, je tedy nabíledni. Jestliže my nedokážeme proniknout bariérou dovnitř, potom ani nejžravější druhy chtorranské ekologie neproniknou ven.

Další průzkum se doporučuje.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

14. Oprávnění

„Medem otevřete víc poklopců než octem."
—SOLOMON SHORT

— zazvonil telefon.

„Kurvafix! Říkal jsem ti, ať přerušíš spojení."

„Je mi to líto, pane. Nechala jsem časový a lokalizační kanál."

„Kurva." Sepnul jsem hlasovou linku. „Tady McCarthy."

Byl to známý hlas — velice známý — a zněl velice oficiálně. „Kapitáne, poznáváte můj hlas?"

„Ano, madam."

„Okamžitě tuto linku zakódujte."

Dno žaludku mi odpadlo, ale ruka sáhla po klávesnici a zmáčkla kódovací tlačítko.

Lizardin hlas se mi zlostně zařezával do uší. „Fajn, takže co se ksakru děje?"

„Nic se neděje."

„Kecy. Doktorka Zymphová mi právě ožehla uši. Když se uklidnila, tak už jenom šíleně zuřila. Zjevně si tam sedíš na závažné anomálii a přerušil jsi spojení."

„Bezpečnostní důvody," řekl jsem.

„Hovno."

„Fajn, co kdybych to zkusil takhle. Článek dvacet - dvacet. Nasazuju železnou helmu."

„Dobře, dobře, dobře —" řekla rychle. „Počkej chvilku. Začneme znovu. Vím, že se zlobíš —"

„Nezkoušej se mnou orat."

„Sklapni a poslouchej, to je rozkaz. Vím, že na mě máš vztek —"

„Ve skutečnosti ne. Nemám. Miluju tě."

„— ale to je omyl. Cos to řekl?"

Velice pomalu jsem jí to zopakoval. „Já. Tě. Miluju."

„To je o něčem jiném."

„Jenom jsem chtěl, abys to věděla."

„Přestaň se pokoušet odvést mou pozornost."

„Nepokouším se odvádět tvou pozornost. Prostě tu mám jiné priority."

Vydechla. Nahlas. Znovu se nadechla. Dokázal jsem si ji představit, jak se snaží nabrat rovnováhu předtím, než bude pokračovat. Viděl jsem ji tak jasně, jako bych seděl přímo proti ní. Nejdřív se usměje — úplně zlehoučka. A začervená se — úplně maličko. Potom, rozpačitá, že připustila, aby ji dokonce i taková troška osobních citů odvedla od jejího záměru, to zakryje tím, že si zajede prsty do vlasů a přihladí si je dozadu, jakoby rozmrzele. Ve skutečnosti si ale tu chvíli bude vychutnávat. Měla ty nejjemnější, nejrusejší vlasy na světě. Potom rychle potřese hlavou, jakoby ji chtěla vyčistit od všech nadbytečných myšlenek a znovu zaostří výraz, jak si znovu vyjasní, o co jí jde. A když je připravená, její hlas bude znovu pevný a ovládaný.

Měl jsem pravdu. Když se znovu ozvala její hlas byl hladký jako samet.

„Fajn, co se děje?"

„Požádal jsem o spolupráci a oni mě odmítli. Specialistka první třídy Martha Dozierová mě odmítla spojit s doktorkou Zymphovou. Místo toho mě spojila s doktorkou Mariettou Shreiberovou v Oaklandu. Doktorka Shreiberová to přímo neřekla, ale dala mi velice jasně najevo, že jsem tady sám. Že mě vůbec nijak nepodpoří. Zcela zjevně se někdo kvůli tomu malému nedorozumění s majorem Bellusem rozhodl, že nejsem moc dobrý týmový hráč, takže mančaft hraje beze mě a já si můžu sedět tady a hrát si sám se sebou."

„Chápu," řekla.

„Je to připravený tak, že musím prohrát, Lizard. Já jsem ten, kdo tady má kalhoty dole. Mám právo na bezpečnostní krytí."

„Oceňuju vizuální představivost tvého jazyka," řekla nevzrušeně. „Ale tvoje metafory začínají být... ehm, osobní." Po krátkém zaváhání dodala: „Jestli si, Jime, myslíš, že se věci mají tak, jak říkáš, měl bys pokračovat veřejně. Ať každý vidí, jak jsi opatrný."

„Nemyslím, že je to dobrý nápad."

„Jime, otevři kanály."

„To nemůžu."

„Je to rozkaz, kapitáne."

„A podle článku dvacet, odstavec dvacet mám oprávněni tento rozkaz odmítnout. Něco jsme tady našli, něco velkého. Nevím, jak velkého nebo jak důležitého, ale nikdo nic takového ještě neviděl. Možná je to další fáze zamoření, možná ne, ale ať už je to cokoliv, je to moje. Já jsem komunikaci nepřerušil. To udělal někdo nade mnou. Já to jenom posunul do reality."

„Jime!"

„Lizard, poslouchej. Žádal jsem o podporu. Oni mi ji odmítli."

„Dostaneš podporu, postarám se o to."

„To nestačí."

„Prosím?"

„Říkám, že to nestačí. Podporu odmítli mně."

„Řekla jsem, že to napravím."

„Nerozumíš mi. Musím vědět, že můžu očekávat okamžitou pomoc jako samozřejmost, bez ohledu na hodnost nebo taktiku. Tohle svévolné odepření podpory ukazuje, že podpora může být odepřena kdykoliv a bez jakéhokoliv důvodu. Takže se na ni nemohu spolehnout. Takže jsem tady sám. Takže proč bych, ksakru, měl nechat ministerstvo vnitra nebo kohokoliv jiného, aby jel na můj lístek?"

„Nejsi tam úplně sám. Jsem tady já."

„V tom je právě ten malér," řekl jsem a nenáviděl se za to dokonce už ve chvíli, kdy jsem slova vypouštěl z úst.

„Budu tě muset volat pokaždé, když budu někdy v budoucnu potřebovat pomoc? Jestli se mě budeš muset pořád zastávat, bude nás to oslabovat oba. Já se musím spolehnout na celý řetězec velení."

Na dlouhou chvíli linka oněměla. Slyšel jsem její dech, ale nemohl jsem slyšet její myšlenky. Věděl jsem, že mým důvodům rozumí.

„Slíbila jsem doktorce Zymphové, že obnovíš spojení," přiznala nakonec.

„Nejsi v situaci, kdy bys mohla dávat takové sliby," odpověděl jsem na to.

„Myslela jsem —" začala a pak zmlkla.

„To je v pořádku," řekl jsem. „Myslela sis, že náš vztah něco znamená. A on opravdu znamená. Jenže nesmazává normální řetězec velení operace. To jsi mne naučila ty."

Po ještě mnohem delším váhání řekla velice tichým hlasem: „Máš pravdu. Nemyslelo mi to. Nechala jsem se k tomu dohnat vztekem doktorky Zymphové." To bylo z její strany velké přiznání. Věděl jsem, čím musela projít. Doktorka Zymphová měla asi tolik taktu jako buldozer. Bylo mi líto, že jsem to způsobil, ale ustoupit jsem nemohl. V tomhle ne.

Nicméně jsem promluvil klidněji. Snažil jsem se mluvit tak nezúčastněně, jak to jen šlo. To, co jsem musel říct, bylo důležité, příliš důležité, než aby to bylo utopeno v emocích této chvíle. „Podle mého nejlepšího vědomí přijala jedna z důstojnic doktorky Zymphové neoprávněně rozkaz vnější autority. To kompromituje celý řetězec velení. Nejen, že byla zpochybněna celistvost podpůrného systému. Byla zničena důvěra, kterou v ni operující polní jednotky musí mít. Otázka znovuobnovení spojení se tebe, Lizard, netýká — a ani mně ne."

„Jime, děláš z toho velblouda. Byla to zlomyslnost, odporná, to jistě, ale bylo to namířené jen proti tobě."

„A o to mi přesně jde. Vědecká sekce má základní odpovědnost poskytnout bezpodmínečnou podporu. Jestliže mě někdo může takhle odříznout jenom proto, že se někomu nelíbím nebo že se chovám politicky nevhodně, potom to můžou udělat komukoliv pro cokoliv. To je porušení základní dohody. Bylo tady poškozeno nezbytné partnerství. A nevím, jestli vůbec může být obnoveno." Na chvíli jsem se zamyslel a pak jsem dodal: „Osobně si myslím, že ostrá pokárání jsou na místě. Osobně si myslím, že Randy Dannenfelser potřebuje nakopnout prdel tak vysoko, že bude srát ušima. Osobně jsem tak, kurva, vzteklej, že jsem takhle blízko tomu, abych tě požádal o uvolnění."

„Popravdě řečeno," řekla Lizard, Jsem takhle blízko tomu, abych ho přijala."

To mě přibrzdilo. Zabolelo to. Ale pokračoval jsem: „Jestli si ji přeješ, jestli si myslíš, že je to na místě, tak ji máš mít. Vytáhnu slídiče a okamžitě volám helikoptéry, ať nás odtud odvezou."

Neodpověděla. Teď jsem trochu přibrzdil já ji.

Tenhle rozhovor bolel. Tohle nebyl rozhovor, který jsem chtěl mít s ní.

„Ne," řekla konečně. „Nedělej to. Dokonči svou práci." Měla divný hlas, ale já věděl, co neříkala nahlas: Nevíme, co je na dně té díry. Mohlo by to být důležité. O tom zbytku se pohádáme, až budeš zpátky doma.

„Tím si můžeš být jistá. Pod těmi stromy je něco velkého. A já zjistím, co to je."

„Předpokládám, že není nic, co bych mohla říct, co by tě přimělo obnovit spojení."

„Myslím, že ne," odpověděl jsem.

„Ani to, že mám o tebe strach?"

„To je rána pod pás, miláčku."

„Tak nějak mě to napadlo."

„Vždycky se mi líbí, když tě napadne něco ohledně toho, co mám pod pasem."

„Jime, prosím..."

„Je mi líto."

„Víš, že mě dostáváš do velice nepříjemné situace. Politicky, myslím."

„Vím. Je mi to líto."

„Ne, myslím, že nevíš. Doktorka Zymphová je ve velice obtížné pozici. Většina spolupráce, kterou od armády dostává, je závislá na dobré vůli generála Wainrighta. A Randy Dannenfelser je kanál, kterým většina té spolupráce protéká.

„To mu pořád ještě nedává právo dostat mě do situace, kde můžu být já nebo mé mužstvo zabito."

„Ne, nedává. A slibuji ti, že se s tím obrátím tam, kam je třeba se s tím obrátit. Když to bude nutné, k vrchnímu veliteli. Ale mezitím..."

„Mezitím se ohni a usmívej se, správně?"

„Přála bych si, abys to nebral zrovna takhle."

„Je mi líto," řekl jsem. „Jestli mi chce doktorka Zymphová zavolat jako soukromá osoba, rád si s ní popovídám. Pošlu jí všechno, na co má jako civilista právo. Ale žádnou z těch informací nedostane armádními kanály, alespoň ne ode mě, ne, dokud se nebudu moci spolehnout na bezpodmínečnou podporu."

„Jime, poslouchej mě. Když teď obnovíš spojení, tak jsi vyhrál, ukázal jsi jim, o co tady jde. A já udělám virvál tam, kde to k něčemu bude."

„Kdepak. Když teď obnovím spojení, tak bude každý vědět, že jsem zařadil zpátečku, protože jsi mě o to požádala ty. A když uděláš virvál, bude se to chápat jako že maminka zase chrání svýho chlapečka. Nemůžu to spojení obnovit."

„Je mi líto, že to vidíš takhle."

Otřásl jsem se. „Mně je to taky líto. Ale nenapadá mě nic, co bych mohl dělat mimo to."

Lizard chvíli přemýšlela. „Přijal bys omluvu od doktorky Shreiberové? Nebo dokonce od doktorky Zymphové?" Pořád ještě se z toho snažila najít cestu ven.

„Doktorka Shreiberová poslechla rozkaz, který se naprosto vymykal článkům velení. Měla poslat

Dannenfelsera do prdele, jenže to neudělala. I kdyby se teď omluvila, škodu tím nenapraví. Kromě toho, kdyby se omluvila, musela by přiznat, že udělala chybu. Za to by ji degradovali. Buď realistická. Ona se omluvit nemůže. Je pro ni bezpečnější jet v tom dál."

„Doktorka Shreiberová je jedna z nejspolehlivějších asistentek doktorky Zymphové. Ví, co je v sázce. Kdyby ji doktorka Zymphová požádala —"

„Ne, ani kdyby to udělala, tak by to nepomohlo." Zlostně jsem zavrtěl hlavou. „Nepomohlo by to, Lizard. Protože odříznout mě nebylo rozhodnutí doktorky Shreiberové ani doktorky Zymphové. Přišlo to z větší výšky. Kdepak. Musí se teď znovu obnovit důvěryhodnost celé podpůrné taktiky; nejen kvůli mě, ale kvůli každýmu vojákovi, který je tady venku a kterýho se na jeho názor nikdo neptá. Je mi to opravdu líto, miláčku, ale musím si trvat na svým."

Lizard neodpověděla hned. Ticho se táhlo tak dlouho, že jsem si začal říkat, jestli to nepoložila. „Lizard?"

„Jsem pořád tady."

„Nemáš mi k tomu co říct?"

Pomalu nesnadno vydechla. „Tohle ti hodně ublíží, Jime."

„Já to zvládnu, jestli to zvládneš ty."

„V tom je právě ten problém. Nejsem si jistá, jestli to zvládnu."

„Ještě jednou?"

„Teď se to týká tebe, ne nás. Já s tebou k ledu nepůjdu."

„Chápu," řekl jsem.

„Dějí se tady věci," řekla. „Nemůžu o nich mluvit, dokonce ani na zakódované lince. Byla bych ráda, kdybys mi v tom mohl důvěřovat."

„Žádáš mě o to jako můj velící důstojník, nebo jako moje milenka?"

„Ano," řekla.

Po dlouhém váhání jsem jí odpověděl: „Opravdu bych si přál, abych to pro tebe mohl udělat, Lizard. Jenže... neudělám to pro tebe jako pro svého velícího důstojníka a nemůžu to pro tebe udělat jako pro svou milenku. Protože — přes to, jak moc tě miluju, nevím ve skutečnosti, jak si na tom vlastně stojím, nebo ano?"

„Co tím myslíš?"

„Když generál Wainright nařídil mé vystřídání jako vědeckého důstojníka v brazilské misi, postavila ses za mne?"

„Jime... já... nemůžu na téhle lince mluvit. Nemůžu ti říct, co bys měl vědět. Můžu tě jen požádat, abys mi věřil."

„A to je ta věc, kterou nemůžu udělat. Náš vztah to poškodilo taky."

„Chápu."

„Nemůžu, Lizard. Chci, ale nemůžu. Je mi líto."

„Mně je taky líto," řekla. Břitkost jejího hlasu mi lámala srdce.

„Sbohem —" přerušil jsem spojení.

Tentokrát jsem poručil Willigové, aby odpojila i časový a lokalizační kanál.

Když jsme poprvé začali s katalogizací rozdílných částí chtorranského zamoření, většina rostlin, které jsme pozorovali, měla velice tmavé listy, které jim umožňovaly absorbovat maximální množství dopadajícího slunečního svitu. Převládající barvy byly tmavě purpurová, modrá, černá a pochopitelně červená. Z toho jsme usuzovali, že se vyvinuly pod velice slabým sluncem nebo na planetě nacházející se ve značné vzdálenosti od svého slunce, respektive za kombinace obou zmíněných faktorů.

Od té doby, tak, jak se zdokonaloval sběr materiálu a postupovalo zařazování, jsme objevili mnoho nových chtorranských druhů s mnohem světleji zbarveným olistěním, než jsme dříve považovali za možné. Nyní nacházíme listy v barvách světlého fuchsinu, levandulové, růžové a dokonce bledě modré. Také jsme svědky daleko větších sklonů k pestrosti barev v rámci jednotlivých druhů; neobvyklé nejsou složité vzory bílé, oranžové, žluté, růžové a jemnější odstíny červené.

V současné době se zvažuje několik možných vysvětlení této změny:

Za prvé se domníváme, že semena nejrůznějších chtorranských druhů byla po zemi roznesena nahodile, bez ohledu na klima nebo roční období. Celkové rozmístění zatím určených druhů nevykazuje žádné rozpoznatelné schéma či plán; je potom možné, že tyto druhy pozorujeme mimo jejich odpovídající zónu. Zcela jistě je pozorujeme v abnormálních vztazích k změnám ročních období.

Pracovní hypotéza předkládá teorii, ve které může temnější flóra představovat druh rostlinného života vyskytující se v polárních či subpolárních oblastech Chtorru — v těch oblastech, na které z hlavní hvězdy planety dopadá nejméně světla. Rostliny se světleji zbarvenými listy, zvláště ty, které se přibližují k červenému konci škály, snad představují tropické či rovníkové druhy, kde do popředí vystupuje potřeba odrážet přebytečné světlo a horko.

Druhá možnost, nikoliv neslučitelná s možností první, je ta, že teprve nyní se dostáváme do kontaktu s formami druhé či třetí generace; to znamená, že mnoho z těchto světleji zabarvených druhů se nemohlo vyvinout, dokud jim jejich partnerské druhy neustavily ekologické předpolí.

V současné době jsou důkazy neprůkazné.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

15. Objev

„Musím snít velké sny. Mám tak málo času, že jich mohu vyplnil jen polovinu:"
—SOLOMON SHORT

Willigová neříkala nic. Jenom pro sebe potřásla hlavou a dál si hleděla své práce.

„Děkuji, že si své názory necháváte pro sebe," řekl jsem.

„Neřekla jsem ani slovo."

„Myslela jste moc nahlas."

„Omlouvám se. Zapomněla jsem. Nejsem placená za to, abych myslela." Otočila se zpět ke svému terminálu a pilně se věnovala nějaké rutinní práci.

Mračil jsem se na její záda, jenže to nebyla Willigová, na koho jsem měl vztek. Byl jsem vzteklý sám na sebe. Samozřejmě... pořád ještě by bylo velice snadné jenom natáhnout ruku a přepnout červený spínač. Dokonce mi k němu prsty napůl sklouzly, než jsem se přinutil je zastavit. Ne. Nemohl jsem.

Smutně jsem sáhl po VR přílbě a nasadil si ji na hlavu. O okamžik později jsem byl zpátky uvnitř alternativní reality kyberprostoru a hleděl jsem ostrýma slídičovýma očima.

Stroj čekal přímo uprostřed poslední chlopně. I když se mi oči už zaostřily, mozek se pořád nemohl rozhodnout, co to vlastně vidím. „Co je ksakru s tou věcí?"

„Nic," zašeptal Siegel. „Počkejte. Chvilku to trvá."

Překryl jsem obrazovku rozměrovou sítí. Pomohlo to, ale jenom trochu. Nebylo to ani tak tím, že místnost pode mnou byla tak obrovská, jako spíš skutečností, že byla tak plná.

Jak se tunel svažoval, celý se rozevřel. Jeho stěny ustoupily, rozšiřovaly se vně, takže vytvořily ohromnou arénu ve tvaru mísy. Snopce a hadice, které tunel lemovaly po celé jeho délce, vyrážely v obrovských špagetovitých proudech, padaly do mísy a rozprostíraly se okolo ní jako hnízdo nitrožilní výživy. Mnoho z nich pomalu, ale viditelně pumpovalo.

Viděli jsme omračující rozrůstání chtorranského života, rozšířené po celé dutině, na zdech, stropě, podlaze a dokonce na různých orgánech, které jako houby vyrážely zpod podlahy: všechny rozličné orgány, které jsme viděli na zdech tunelu během našeho sestupu a mnoho dalších, pro nás naprosto neznámých. Většina z nich byla zabalena v košíkovitých zámotcích plazivých lián anebo zachycena v orgánech, které připomínaly hnízda krevních vlásečnic.

Pohnuli jsme se vpřed, dovnitř jeskyně.

Slídič pohyboval hlavou vpřed a vzad, sledoval, čichal a nahrával. Všechno jsme to sledovali jeho kybernetickýma očima. Byli jsme tím pohledem omráčeni. Bylo toho k vidění příliš. Bylo mimo naše schopnosti vnímat nebo identifikovat nebo zařadit. Všechno se to současně pohybovalo, trhalo, mokvalo, tepalo. Bylo to šílenství, hrůza, plodnost a nákaza. Všechny nejrůznější orgány — dlouhé, tlusté, vlhké, schlíplé, rozpláclé, zamotané, nasáklé — lomozily a míchaly se mezi sebou. Byla to organická noční můra. Ohromný mělký prostor místnosti byl vyplněn živými objekty, šílenstvím tvarů, velikostí a barev. Na okamžik jsem si myslel, že jsem se nechtěně dostal do halucinogenního děsu. Spletitost a rozličnost života v této vypouklině měla okamžitý zdrcující dopad.

Barvy, žijící v slídičových světlech, byly oslnivé. Převládající bylo většinou mnoho odstínů vlhce vypadající šarlatové. Najeli jsme pohledem napříč komorou a viděli jsme obrovské trsy naběhlých krvavě zbarvených orgánů. Leskly se vlhkostí. Přišli jsme blíž a viděli vlastní hmyzí oči, deformované odrazem, na povrchu želatinových bobulí tvaru vejce; ohromných rakovinných věcí, nasáklých horečnými sny a přeludy.

Uvnitř těchto vaků byly v nějakém roztoku uzavřeny malé beztvaré skvrny — věci, které visely v zákalu nitkovitých žil. Uvnitř třesoucích se bobulí, připomínajících dělohy, tepaly pavučinkově modré cévky. Okolo každého trsu byla roztažena bílá vláknitá hnízda, utvořená z na pohled křehkého mlžnatého materiálu, která jej držela pohromadě.

Ještě tenčí hedvábná vlákna celý prostor propojovala. Všechno to bylo uzavřeno v ocích a sítích jemných pavučin.

Šer Chán zvedl hlavu, otočil jí kolem a znovu zkoumal vnitřek prohlubně.

Na mnoha místech visely ze stropu a stěn hnědě zbarvené vějíře. V nich byly další nachové věci, ze kterých skapávala tekutina, a tuhé žluté prsty, nápadně připomínající korál. Pod nohama čvachtaly oranžové houbovité stuktury a do všech koutů a štěrbin se plížily nechutné modravé louže vysráženého tuku, jejichž hladina se vzdouvala, kdykoli do sebe něco narazilo nebo se přesunulo. Další věci ze zámotků vyčnívaly, pošťuchovaly se v nich, nebo z nich překvapeně vyskakovaly. Jemné růžové uši a jazyky, které jsme viděli podél stěn sestupujícího tunelu — nebo to byly obyčejné penisy? — rostly všude kolem. Ale jakému účelu sloužily, bylo další chtorranskou záhadou.

A všude, všude okolo se kroutily a proplétaly bledé žíly a cévy, které se vinuly dovnitř a ven a dolů a objímaly vše v bláznivém zkrouceném tanci cizího života.

Slídič s upřeným pohledem otáčel hlavou. Pohnuli jsme se teď více ke středu jeskyně.

Maelström se stáčel dovnitř. Sinale purpurové kořeny ochranného háje všechno obklopovaly ve složité vazbě.

Hnízdovitá komora byla v objetí, z něhož nebylo úniku. Tvar a struktura a síla; kořeny podpíraly strop; tvořily podlahu a lemovaly stěny jako organické vzpěry — ale tady se také rozcházely. Podpěry stromů se náhle rozpletly, rozpadaly se na jednotlivé snopce a vlákna, měnily se ve zkroucené chrliče a odrážely zkřivené tvary svých protějšků, rozprostřených nad zemí.

Přemýšlel jsem nad podstatou těchto kořenů a o strukturách, působících jako nervy, žíly a svaly, které v sobě skrývaly. Byl jsem zmaten složitostí života a tím, jak všechny tyto odlišné tvary a barvy tvořily součást stejné ohromné skládanky. Myslel jsem na vířící roztříštěné krajiny navržené M.C. Escherem a stvořené ve Van Goghově netrpělivé brilantnosti. Myslel jsem na vstřebané drogy. Myslel jsem na chemické nerovnováhy, nepříčetnost, bláznovství a psychotická království nadmutých zázraků. Světy uvnitř světů, vířící do světových louží. Dosáhl jsem limitu svých schopností myslet a cítil procesy svého mozku, klouzajícího do mlhavého a prostého úleku. Zmatek vládl. Myslím, že jsem na okamžik dokonce ztratil schopnost mluvit.

Také zde byly zvuky, drmolení a bublání; nechutný sykot vzduchu, který se škrábáním procházel membránami: věci otírající se o jiné věci. Vlhké blábolivé škrábání vystřídalo kožnaté drásání; hvízdavé výdechy; měkké vibrace něčeho, co dunělo jako tlukot srdce; něco dalšího sípalo. Místnost se topila v klokotavé kakofonii namáhavého dýchání a vzdechů a chichotání. Mohli jsme být v plících nějaké gigantické továrny. Jak pokračovala ve své namáhavé a složité činnosti, vlhce bušila.

Ten hluk byl ještě více matoucí než pohled. Bylo to všude kolem mě. Všude, kam jsem se otočil. Ztratil jsem půdu pod nohama, uklouzl a sklouzl dolů mezi mastné orgány a těla a ponuré bušící trubice, dolů do bublajícího mazu, který se na dně jeskyně sbíral do louží. Zvedl jsem se, těžce jsem dýchal —

— strhl si helmu z hlavy a zalapal po dechu. „Jste v pořádku, kapitáne?"

„Ne!" Sahal jsem po něčem, hmotě, pocitu jistoty, popadl jsem Willigovou za ruku. „Přetížení," podařilo se mi vydechnout; stále ještě jsem byl dezorientovaný nebo možná otupělý. Chvěl jsem se v židli, prudce sebou třásl jako v nejprudších bolestech duševního pominutí. Mumlal jsem nesrozumitelné slabiky ve snaze sdělit něco z toho, co jsem viděl. Krásu a hrůzu zároveň, zaklesnuté v sobě jako milenci, zápasící v souboji na život a na smrt, milující do bezvědomí. Psychotické přetížení. Willigová mi vstrčila do úst násosku lahve s vodou. Reflexivně jsem žíznivě sál. Chladná vlhkost mě vylekala a soustředila — soustředil jsem se a koncentroval. Voda, vlhkost, doušek, polknout. Pít. A otevřít oči. A vnímat. Zvednout oči a pohlédnout na Willigovou: „Panebože!" A potom: „Postarej se o Siegela!"

„Jsem v pořádku, kapitáne." „Určitě?" vydechl jsem. „Vypadnul jsem odtamtud dřív," přiznal. Willigová mi utřela obličej vlhkým hadrem. Nenechala mě mluvit. „Je to v pohodě," řekla. „Odpočiňte si. Prostě toho na vás bylo moc. To se někdy stává." „Vím. Ale ne mně!"

„Ale ano, dokonce i vám. Není to nic, za co byste se musel stydět."

Ruce se mi pořád ještě třásly. Sotva jsem udržel láhev vody. „Ale nevím proč. Neviděl jsem tam nic tak strašného."

„Snažil jste se toho vstřebat příliš moc příliš rychle. Váš mozek byl plný. Přehřál se." Se smíchem mě ovívala svou čapkou. „Budete v pořádku. Jenom chvilku počkejte a posbírejte se."

Nervózně jsem ohýbal ruce a prsty. „Nevím, co se stalo. Prostě jsem se na chvíli zbláznil." Nadechl jsem se, zadržel vzduch v plících a potom ho ze sebe vyrazil, když mě napadlo něco jiného. „Můj Bože. Dovedete si představit, co se mohlo stát, kdybychom byli napojení na vysílání v reálném čase? Vypálili bychom mozky po celé síti." Nevěděl jsem, jestli jsem si dělal legraci, nebo jestli jsem to myslel vážně.

Psychotické přetížení. Příliš mnoho, příliš rychle. Data proudí a dál nás zaplavují. Zvuk a dotek a pohled. Operátor se snaží držet krok. Náhle je toho na něj příliš. Jeho schopnost vnímání zpráv je zahlcena. Ztrácí kontakt s realitou, jak skutečnou, tak zprostředkovanou. Následují křeče, záchvat, epileptické šílenství. Virtuální realita taky někdy přecházela ve virtuální debilitu. Dokonce ani smrt nebyla neznámou, intenzita byla osudová. Nikdy jsem se vážně nezabýval tím, že by se to mohlo stát i mně. Vždycky jsem předpokládal, že se to stávalo lidem, kteří byli citově nebo duševně nevyvážení...

A tou myšlenkou bych se měl taky zabývat.

„Musíme se tam vrátit," řekl jsem. „Musíme vzít vzorky. Musíme dostat slídiče ven."

„Siegel už na tom dělá. Filtruje audio a zjednodušuje většinu vizuálního. Čeká jenom, až mu dáte rozkaz, ať to může spustit."

Přikývl jsem. „Dej se do toho. Chci se umýt a potom mu budu koukat přes rameno." Vysoukal jsem se ze židle a šel do zadní části vozidla. Zamkl jsem se na záchodě a stříkal si do očí studenou vodu. Pořád ještě jsem se cítil rozrušený a nervózní. Srdce mi bušilo a dech přerušoval. Cítil jsem se jako ochutnávač kofeinu. Cítil jsem se příšerně — a chtěl jsem, aby to přestalo. Sedl jsem si na mísu a dal si hlavu do dlaní. Pomalu jsem počítal do deseti, potom do třiceti a nakonec popořádku až do stovky. Pomohlo to, ale jen trochu. Následné šoky mi dál rozeznívaly celé tělo.

Po chvíli jsem vstal a znovu si umyl obličej. Podíval jsem se na sebe do zrcadla a hned jsem toho litoval.

Vyšel jsem ze záchodu a pořád jsem se cítil slabý. Otevřel jsem zadní východ z vozidla a vzhlédl do jasného odpoledne.

Obloha byla růžová.

Ačkoliv se stalo pohodlným říkat, že mnoho záhad chtorranské ekologie prostě v pozemských podmínkách nemůže být pochopeno, takovýto postoj je nedostatečně kvalifikovaný ve světle naší potřeby pochopit nebezpečí, kterému naše planeta čelí. Nemůžeme si dovolit omlouvat vlastní hloupost omezeními pochopení.

Při této nejdůležitější ze všech vědeckých snah bude zapotřebí, abychom rozšířili své osobní obzory tak, aby obsáhly perspektivy, které bychom v opačném případě mohli přehlédnout, ať již záměrně či náhodně, ať již z důvodů našich vlastních předsudků nebo těch, které jsou již v našem kulturním prostředí zabudovány.

Například v této knize opakovaně označujeme růst chtorranské ekologie na naší planetě slovem invaze či zamoření. Mohlo by být stejně přesné, a možná dokonce užitečnější vymanit se z vlastní účasti v této věci a nazývat ji

kolonizací.

Prozkoumejme mechanismus tohoto procesu z perspektivy druhů, která budou nejvíce z dosazení Chtorru na Zemi profitovat a uvidíme, jaké porozumění můžeme z tohoto modelu vyvodit.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

16. Zvedá se růžová bouře

„Je daleko lepší, když vás naserou,
než když s vámi vyserou."
—SOLOMON SHORT

Horský hřeben jasné a zářící růžové pokrýval celou západní polovinu oblohy jako zeď.

Jak může něco tak nádherného a tak mírumilovně se tvářícího zároveň být tak děsivé? Rýsovalo se to proti obzoru jako ohromný kouřový plot, necitelně oddělující tento svět od jiného. Tichá a obrovská hrozba mraků, která čněla do nebe. Růžolící a načechraná přílivová vlna cukrové vaty se všude až do nekonečna převalovala vzhůru. Její hřeben už stékal dolů, směrem k nám. Žluté slunce se za ní utápělo v temnotě. Brzy zmizí úplně a zanechá rezavou mexickou krajinu zahalenou v teplém pološeru.

Co se ksakru děje?

Co se stalo s Maranovou? Proč nás nevarovala —? Otočil jsem se, abych na ni zařval.

Kde je zatraceně druhý vůz? Malá vyvýšenina, na které stál dřív, byla prázdná.

Půl minuty jsem nechápavě zíral, než mi to došlo. Potom jsem se rozběhl a křičel. Byl jsem na půli cestě ke kopci, než jsem se zastavil, bez dechu a nasraný tak, že bych roztrhl celé hnízdo červů holýma rukama. Poválené rostliny prozrazovaly, jak samohyb sjel z kopce, ve velké smyčce jej objel a konečně vyrazil k místu, odkud nás měli vyzvednout.

Stál jsem tam, vztekle funěl a potom mi došlo, že takhle toho moc neudělám; otočil jsem se a vyrazil k velitelskému vozu. Nadával jsem celou dlouhou cestu, zpátky.

Willigová stála před vozem a hleděla na mě na kopec.

Siegel s ní. Měl odjištěný plamenomet a vypadal velice ustaraně. „Kde je podpůrný vůz?" zeptal jsem se.

Beze slova potřásli hlavami.

„To vás Maranová nekontaktovala?"

„Poslední kontakt byl před půl hodinou. Neuvědomila jsem si, že se nehlásí, až do chvíle, kdy jste..." Willigová nedokončila větu. Nechtěla mě uvést do trapné situace zmínkou o mé dočasné neschopnosti.

Pustil jsem to z hlavy a ukázal na oblohu. „Vidíte to?"

Oba přikývli.

„Za půl hodiny budeme po krk v růžové." Začal jsem štěkat rozkazy. „Siegle, stáhni pátrače, zajisti dole slídiče a nastav satelitní spojení; budeme ho řídit ze základny." Sluchátka se mi s pípáním probudila k životu. „Locku, odjisti všechny vzduchové nádrže pro případ, že bychom chvíli museli dýchat z plechovky. Lopezová a Reilly, nahoru do pozorovacích věží — plné bezpečnostní sledování. Všichni se připraví k odjezdu. Willigová, pošli žádost o tísňové vyzvednutí. Tak jo, jdeme na to! Všichni sebou mrskněte." Vyšplhal jsem se do vozu za nimi a poklop se se zasyčením zavřel.

Willigová byla hotová jako první. „Kapitáne, nemůžu nahodit síť."

„Ještě jednou?"

„Satelity odmítají naši identifikaci."

„To není možné."

„Nemůžu dostat ani přehled počasí." V hlase jí zněl vztek.

„Zkusím to." Sednul jsem si a začal psát. Současně jsem do komunikátoru recitoval plynulý proud rozkazů.

Lituji. Tato identifikace je neplatná.

Kurva. Tohle nedávalo smysl. Zkusil jsem to znovu — tentokrát se svým osobním číslem účtu.

Lituji. Tato identifikace je neplatná.

Chvíli jsem jenom nevěřícně civěl na monitor. Zpráva, která na něm byla, byla nepochopitelná. Byly to dveře, které mi přirazil do tváře.

„Ten zkurvysyn," vydechl jsem tiše. „Odřízl nás."

„Kdo?"

„Zesnulý Randy Dannenfelser."

„Cože? Kdy zemřel?"

„Začne zítra." Zavolal jsem dopředu, „Siegle?"

„Slídič je připravený. Ale nemůžu ho dostat na satelitní spojení."

„Není divu. Fajn. Plán B. Valadová, jak jsme na tom s jídlem a vodou?"

„Jsme v pohodě na dva týdny,"

„Víc, než dost."

„Ach jo. Takový pomyšlení se mi moc nelíbí."

„Willigová? Jaká je rychlost větru?"

„Čtyřicet kiláků."

„Kurva. Tomu nikdy nemůžeme utéct. Fajn. Ukotvěte tuhle věc. Zajistěte vzduchotěsnost. Víte, jak na to. Běžte!"

Zatímco pracovali, otočil jsem se zpět ke klávesnici. Hm. Přemýšlel jsem. Už je to dávno, ale kdysi to zabralo. Jaká byla šance, že to zabere znovu? Pomalu jsem vyťukal osobní identifikační číslo a heslo kapitána Duka Andersona. Stoprocentně jsem čekal, že bude odmítnuto, jenže: —

Obrazovka oznámila kontakt.

„No to mě poser."

„Cože?" Willigová mi zírala přes rameno. „Jak jste to dokázal?"

„Čáry," odpověděl jsem. „Běž pryč, nebo mi zkazíš celý kouzlo." Složil jsem si ruce na hrudi a chvilku uvažoval. Tohle si musím promyslet. Nemůžu žádat žádné informace o tomhle sektoru. Ať už byl Dannenfelser, co chtěl, rozhodně nebyl pitomec. Určitě instaloval sledovací programy, aby monitorovaly veškeré žádosti. Kdybych to udělal, uvalil bych na celou oblast bezpečnostní pokličku.

A taky jsem musel být opatrný, co vlastně budu říkat. Jakákoli zpráva, která přijde z tohoto sektoru, bude podezřelá. Nikoho z armády jsem přímo kontaktovat nemohl. Taková spojení budou pravděpodobně všechna sledována a tudíž skončí Danenfelserovi rovnou na stole. Nebyl hlupák. Kdybych se zkusil spojit s kýmkoliv, koho znám, nejspíš bych ho okamžitě dostal na Randyho seznamek.

Byl tady jeden člověk... možná dva.

Vyťukal jsem Lizardino číslo a označil zprávu Soukromé / Osobní / Důvěrné / Pouze do vlastních rukou, potom jsem ji utajil a zakódoval. „Vím, že jseš na mě naštvaná," řekl jsem. „A nedivil bych se, kdybys tuhle zprávu ignorovala. Ale nemůžu volat nikomu jinému. Úplně nás odřízli od sítě. Opakuji, znemožnili nám jakýkoli přístup na síť. Nemůžeme ani zavolat, ať nás odtud dostanou. A máme tady obrovský růžový mrak, který míří k nám. Lizard, tohle není fér. Možná si takové zacházení zasloužím, ale neměl by se kvůli tomu obětovat můj tým. Jsme v tísňové situaci, velice pravděpodobně v ohrožení života." Zastavil jsem se uprostřed myšlenky.

Co jsem vlastně chtěl, aby udělala? Co jsem očekával, že udělá? Pomalu a zmateně jsem zavrtěl hlavou. Ve skutečnosti nebylo nic, co by pro nás mohla udělat. Bylo příliš pozdě, aby zorganizovala, naše vyzvednutí. Helikoptéra se sem nedostane dřív, než potom, co se přes nás růžový mrak převalí. Obnovení spojení se sítí nás znovu napojí na vnější svět, jenže po tom, co jsme se sami první odpojili, nebylo vlastně nic, co bychom mohli říkat a nevypadat přitom jako blbci.

Končil jsem svou zprávu a ztišil jsem hlas: „Nevím, co můžeš udělat, abys nám pomohla. Nejspíš nic. Ale jestli se nevrátíme, alespoň víš, jak nás dostali. Nedopusť, aby jim to prošlo." Odmlčel jsem se, abych si rozvážil další slova. Měl bych jí znovu říkat, jak moc ji miluji? V tuhle chvíli jsem se opravdu až tak milující necítil. Vzdychl jsem si. „Přepínám, končím."

Byl tady ještě jeden člověk, který by mohl převzít zprávu od kapitána Duke Andersona (posmrtně). Ale netušil jsem, jak se mu bude líbit to, že používám číslo jeho otce. Zdědil jsem je za zvláště nepříjemného řetězce událostí a i když jsem přístupový kód už dlouho nepoužíval, účet zjevně nikdy nebyl odpojen.

Nadechl jsem se a poslal zprávu. „Generále Andersone, hovoří kapitán James Edward McCarthy. Nevím, jestli se na mne pamatujete, ale před několika lety jste mě a generála Tirelliovou vytáhl z bouře cukrové vaty. Omlouvám se, že vás musím kontaktovat tímto způsobem, ale vypadá to, že už jsem v tom zase." Říkal jsem si, kolik mu toho o své misi můžu říct. Co vlastně dnes generál Anderson dělal? Jaké má prověření? Měl jsem pocit, že s ním Lizard příležitostně mluvila, několikrát vyslovila jeho jméno, ale nikdy si nebyla úplně jistá jeho úkoly.

„Věci se mají tak, pane, že nemám žádnou jinou možnost, jak vyslat zprávu. Jsme odříznutí od sítě. Obávám se, že je to na přímý rozkaz generála Wainrighta nebo někoho z jeho štábu. Naše podpůrné vozidlo bylo odvoláno zpět a zůstali jsme tady sami. Tak to není správné, pane. Jsme ve velice delikátní situaci, učinili jsme významný — opakuji významný — ekologický objev. A šéfové s námi hrají na politiku. Můj tým potřebuje vaši pomoc. Nežádám o pomoc pro sebe. Žádám ji pro svoje mužstvo. Prosím, spojte se s generálem Tirelliovou. Může vás podpořit. Nacházíme se v situaci, kdy jsou ohroženy naše životy. Pomozte nám, prosím. Přepínám, končím."

Vypnul jsem záznam a přerušil spojení. Doufal jsem, že se zprávy dostanou do sítě bez určení místa původu.

Willigová čekala, až skončím přenos. Teď mi hlásila: „Pod nejbližším okrajem mraku budeme do pěti minut. Slídič v záložním stavu na nízký energetický výkon, oba pátrači ve voze, oba v dekontaminaci, vozidlo ukotveno a zaklínováno, pozorovatelny připraveny, horní scannery aktivní. Jsme na nízkoenergetickém modu a sebedůvěra je tak vysoká, až je závratná." Potom dodala, mnohem temnějším hlasem: „Vy už jste to jednou zažil, že? Co můžeme čekat?"

„Většinou nudu." Výraz její tváře naznačoval, že mi nevěřila. Otřásl jsem se a dodal: „Když budeme mít štěstí."

„Jen dál," řekla Willigová. „Postrašte mě."

Upřímně jsem zavrtěl hlavou. „Nevím. Řekl bych, že uvidíme, jak se po celé šířce potravinového řetězce valí šílenství žravosti, ale jestli se tady má stát ještě cokoli jiného, nemám nejmenší tušení. Nevím, jak na cukrové bouře reagují klátiči nebo jejich nájemníci a už vůbec nemůžu tušit, co se bude dít tam dole, kde máme slídiče."

„Takže — co budeme dělat?"

Chvíli jsem to rozvažoval. Nezůstalo toho moc, co bylo třeba udělat. Pravidlo číslo jedna (pro tento týden): když si nevíš rady, nedělej nic. Zkontroluj si zbraň. Jez. Spi.

Zbraně už jsme zkontrolovali a rozvrh spánku byl odložen — „Povečeříme."

Většina lidí je přesvědčena, že proces kolonizace/invaze začal epidemiemi, trochu uvažování však ukáže, že to je závažné nepochopení toho, co se ve skutečnosti stalo.

Jistě, epidemie, které se přehnaly po celé Zemi, byly nejdramatičtějším a nejničivějším důsledkem chtorranské přítomnosti na naší planetě, ale ve skutečnosti zde musely nejméně pět či deset let před příchodem první vlny epidemií první chtorranské druhy být, šířit se a zapouštět kořeny.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

17. Nějaký objev

„Hlad je nejlepší koření."
—SOLOMON SHORT

Večeře byla totéž žluté, máselnaté, chleba připomínající cosi, kterým krmili bezcílně bloumající stáda na kalifornském pobřeží — ale bez sedativ. V tuhle chvíli bych dal skoro přednost podrážkám. Ale vláda nám ve své nekonečné moudrosti přiznala naše lidství poskytnutím luxusu úzkosti, strachu, zlosti a deprese.

Přemítal jsem o lidech ve stádech. Věděli o sobě? Měli starost o druhé? Byli šťastní? Nebo jenom nevědomí? Záleželo na tom vůbec? Měl kdokoliv z nás nějakou volbu? Ve světě ovládaném Chtorrem nejspíš všichni dříve či později skončíme v nějakém stádě. Přemítal jsem, jestli bych si vzpoměl, jaké to bylo milovat a starat se. Pravděpodobně ne. Pravděpodobně bych necítil vůbec nic. Myšlenka na to, jaké by to mohlo být, mě naprosto sklíčila. Nemohl jsem jíst. Nechal jsem zbytek jídla ležet na plastovém tácu.

Velká stáda na jihozápadě byla současně varováním i ukázkou budoucnosti. V letních měsících se rozrůstala, ale v zimě se zmenšovala. Částečně proto, že nemocní a přestárlí umírali a částečně proto, že nepohodlí chladného počasí vedlo některé jedince k tomu, že se znovu usazovali. Putující stáda se nicméně stala víceméně trvalým jevem.

Viděli jsme záběry ještě větších stád v Indii, ale to byl jen přechodný stav. Monzunové období narušilo velkou indickou migraci. Také se mluvilo o stádu, ve kterém bylo více než milión jedinců a které táhlo centrální Čínou. Jenže znovuustavená Čínská republika nám o tom odmítla sdělit jakékoliv informace. Satelitní pozorování bylo neprůkazné.

Jak máte poznat rozdíl mezi davem nemyslících rozpolcených Číňanů a davem čínských válečných zajatců? Oba hnaly tanky.

To mě přivedlo k myšlence na svobodu. Ta byla další obětí války.

I ti z nás, kteří si mysleli, že jsou svobodní, žili ve skutečnosti v iluzi. Svobodní jste jenom tehdy, když máte volbu. Odstraňte možnost výběru a svoboda se rozplyne. A lidská rasa už žádnou volbu neměla. Museli jsme v této válce bojovat. Jediný druh akcí, které nám zbývaly, byly reakce, o kterých rozhodoval svými akcemi Chtorr. Byli jsme přinuceni k tanci smrti s červy, a ti byli hudbou tohoto tance zotročeni stejně jako my. Možná, že dokonce ještě víc. Tohle nebyla nová myšlenka. Chtorrani byli zotročeni svou biologií tak, jako my byli zotročeni svou. Kdybychom tak znali povahu tohoto zotročení. Našeho stejně jako jejich.

Vzpoměl jsem na cosi, co Foreman říkal během výcviku Modu. „Všechno je zotročení. My jen předstíráme, že tomu tak není." Teď jsem znovu chápal, jak to myslel. Byli jsme zotročeni okolnostmi. Seděli jsme ve voze a čekali, dokud nepřejde bouře. Nebylo nic jiného. Mohli jsme dělat jenom to, co nám vesmír dovoloval.

Cukrová vata se okolo nás nakupí. Nemohli jsme ani odhadovat, jak hluboko budeme zasypáni. A potom budeme muset čekat, dokud nebude růžový cukrový prach sežrán jakýmikoliv hejny šíleného chtorranského hmyzu, které se vylíhnou ze země.

Co nebude sežráno jako chmýří, to se změní v lepkavé bahno, které na dny pokryje celou krajinu a zabije tak dokonce ještě více pozemského života: rostliny, drobná zvířata, brouky, cokoliv, co se nedokáže očistit. Pokud spadne cukrová vata na zem v dostatečné vrstvě, ode dneška za týden bude celá tato zvrásněná oblast hnědou pouští melasy. A asi měsíc poté z ní bude karmínová chtorranská louka. A rok poté se tady bude tyčit šarlatový les; pastelová země divů, dovádivých chlupáčů a obrovských lidožravých housenek a všichni budou zpívat píseň o lásce a zázraku a obědě.

Cítil jsem, jak mě zavaluje zoufalství jako padající strop. Ať jsem je potlačoval jak jsem jen mohl, pořád bylo tady. Pořád se vracelo a pokaždé pronikalo blíže než dříve. Nedokázal jsem se ho zbavit. Kdybych měl co na práci, mohl bych předstírat, že ho necítím. Kdybych měl co na práci, mohl bych se rozptýlit. Kdybych měl co na práci, nemusel bych se zabývat tím, co jsem si nechtěl přiznat. Jenže tady nebylo na práci vůbec nic a tlak zoufalství se valil znovu a znovu jako velká, narůžovělá dusivá zeď.

Potlačil jsem třes. Nepomohlo to. Zamaskoval jsem ho předstíráním poškrábání. Opřel jsem se v židli. Varovně zavrzala, ale držela. Dal jsem si ruce za hlavu a protáhl se. Jenže ne, nemohl jsem z páteřních obratlů dostat ty dlouhé, uspokojivé praskavé zvuky. K čertu. Dneska bylo všechno skoro, ale ne docela.

Willigová mě pozorně sledovala. Otočil jsem se k ní. „Víš co?" řekl jsem.

„Co?" zeptala se.

„Připomínáš mi psa, kterého jsem kdysi míval."

„Opravdu?"

Přikývl jsem. „Byla to fenka. Lehávala mi na podlaze u nohou a pořád trpělivě čekala na to, až se rozhodnu něco udělat. Vařit, jít ven, házet jí balón — ale vždycky jsem se mohl vsadit, že ze mne nikdy nespustí oči. Dokonce spala s nastraženýma ušima. Přísahám, že počítala zvuky obrácených stránek. Kdykoliv jsem přestal číst, sedla si a dívala se na mně. Nikdy si přímo o nic neřekla, ale vždycky tam byla. Vždycky. Byla úplně synchronizovaná s každým mým pohybem." Upřel jsem na Willigovou hloubavý pohled. „Zní to jako někdo, koho známe?"

Willigová nalívala nový hrnek hnědé břečky. Dala ho do držáku na mém stanovišti a podívala se na mě svýma velkýma, měkkýma hnědýma očima. „Zkuste hodit balón."

„Tak jo. Bude to ale maskovaný balón, aby tě nikdo nepoznal." Zvedl jsem kouřící hrnek a opatrně usrkl. Fuj. Nikomu to nechutnalo, ale stejně jsme to pili. Skutečnost, že to bylo nejspíš jedovaté, byla jen výhoda navíc.

Nejjednodušší způsob, jak usmrtit jakéhokoliv nebezpečného brouka plovoucího v odměrce vody, byl udělat z ní hnědou břečku. Mohli jste nechat otevřenou čutoru tohodle sajrajtu stát na poli plném chtorranských parazitů, za rok se pro ni vrátit a zjistit, že v ní nevyrostlo nic, absolutně nic. To, co to dělalo s vaším vnitřním potrubím bylo stejně zázračné. Technologie antiseptik pokročila o světelné roky.

Hnědá břečka se taky dala použít jako ochranný nátěr proti zrezivění, olej do převodovky, žraloci repelent a ovčí koupel. A mimoto chutnala fantasticky. „Ááách," řekl jsem uznale. Předvedl jsem divadlo s olizováním konečků prstů a utíráním úst hřbetem ruky. „Mňam."

Willigová zvedla obočí. „Opravdu?"

„Vynikající," zalhal jsem. „Mohla bys tam příště dát ještě víc kyseliny z baterek?"

„Kyselina z baterek došla. Budu ji muset nahradit bizoním potem."

„Dobrý nápad." Otočil jsem se zpátky ke svému pultu. Stranou ležely zapomenuté zbytky mé večeře. Postavil jsem hrnek vedle nich a uvědomil si, že někde mezi žlutou břečkou a hnědou břečkou jsem došel k rozhodnutí. „Siegele," zavolal jsem.

„Jawohl, mein Kapitan?"

„Zahřej znovu tuláka."

„Cože?"

„Když už tady dřepíme, můžeme udělat i nějakou práci. Podíváme se, co se bude dít v díře, až začne na zem dopadat růžová."

„Máte to mít." O chvíli později: „Už jsme zase naživu."

Pomalu jsem si nasadil přílbu a tak jemně, jak jsem jen mohl, jsem se znovu přizpůsoboval realitě kyberprostoru. Nepomohlo to. Roztřásl jsem se v židli a se žaludkem, který dělal kotrmelce, jsem se pokoušel udržet na nohou na dně obrovského vlhkého žaludku. Všechno tady klouzalo, všechno vypadalo jako naolejované. Necítil jsem se z toho ve své kůži a chtělo se mi zvracet.

Siegel ale něco provedl s audiovideo spektry a nic nebylo tak intenzívní jako předtím. Pořád jsem ještě cítil rytmické pumpování, tep, neustálé dunění této živé továrny, ale už to nebylo tak omračující.

„Začneme vzorkama," řekl jsem.

„Máme jiný problém," řekl Siegel. „Musíme dostat Šer Chána z toho svinstva na dně. Stoupá to. Ne moc rychle, ale dost rychle na to, abysme si dělali vrásky."

„Dobrá," souhlasil jsem. Potom jsem pochopil, v čem je problém. „Je tam příliš kluzko, aby se z toho vyšplhal."

„Můžu použít drápy?" zeptal se Siegel.

„Asi budeme muset. Ale jemně. Zkusíme nenadělat žádnou vážnější škodu a budeme doufat, že ta věc nemá dostatečně vyvinutý nervový systém, aby cítila opravdovou bolest."

Siegel převzal ovládání tuláka. Prakticky okamžitě pocit klouzavé nejistoty pod nohama zmizel a vystřídalo ho kočičí trhání, které provázelo každý krok. Začali jsme se drát vzhůru a ven. Cítil jsem, jak sebou pod námi masitý povrch škube. Chtěl jsem si vytáhnout ruce z ovládačů a utřít si je. Už jsem se cítil lepkavý, špinavý a pokrytý slizem. Potlačil jsem ty pocity a přinutil se soustředit na práci.

„Tam," řekl jsem. „Vidíš tu medúzovitou věc?"

„Mám to."

„Pojďme blíž. Chci se podívat dovnitř na ty malé skvrnky. Nejdřív vezmeme vzorky."

„Už se na tom pracuje." řekl Siegel.

Nic jsem neříkal a Siegel se soustředil na práci. Většina kroků byla naprogramována, ale někdo pořád ještě musel hlídat software a říkat mu přesně, co se po něm chce.

Připlížili jsme se blíž k obrovské bublající hromadě a pečlivě ji prohlédli. Z tulákovy hlavy se vysunuly oči na stopkách a zaostřily se na cíl jak shora, tak zespoda. Potom vyklouzla z místa, kde by byla spodní čelist, kdyby byl Šer Chán živým tvorem, dvojice tříprstých kusadel. Uchopili jsme část krvavě zbarvené hroudy a zkusili ji odtrhnout. Hmota se natáhla, jako by ji tvořilo nějaké gumové pojivo. Pod prsty jsme měli polštářky, které reagovaly na vnější podněty. Cítili jsme lepkavou vlhkost, jako bychom tu hmotu drželi v holých rukách. Nebyl to příjemný pocit. Bylo to horké a masité a cukalo to sebou a tepalo, jako by se nám to chtělo vykroutit.

„Jak to chcete udělat?" zeptal se Siegel. „Vydloubnout, vyvrtat, nebo uříznout?"

„Počkej chvíli." Pečlivě jsem si prohlížel zrníčka, rozpuštěná v želatinové hmotě. Měla nejrůznější tvary a velikost. V obalu byla vetkána velice jemná síť cévek nebo nervů nebo něčeho, nedalo se jednoznačně říct, k čemu to sloužilo. „Nasviť to zezadu," mumlal jsem si a jedna ze stopek stočila svůj jasný paprsek přímo naskrz hroudy, kterou jsem studoval.

„Rozšířit ohnisko," řekl jsem a obraz se rozšířil, jako bych se scvrkával. Zrnka náhle vyrostla do balvanů, a potom z nich byly asteroidy, visící v rudém vesmíru. Bledá vlákna se stala připojující sítí gigantických kabelů, plujících

v dálce.

„Siegle, podívej se na tohle."

Slyšel jsem, jak se ostře nadechl. A potom: „Nádherné."

„Zvětšit," zašeptal jsem a spektrum se změnilo. Barvy jako by se roztahovaly a měnily se jejich odstíny. Obrysy byly silnější a věci, které byly dříve neurčitelné, se staly ostře ohraničenými organismy.

Každé z myriád drobných zrnek bylo lesklým černým gangliem, obklopeným bledými vláknitými povlaky, které se směrem ven rozplétaly a mizely v dálce. Přisunuli jsme se blíže a viděli jsme, že mnoho z černých zrnek bylo obklopeno nejjemnějšími náznaky skořápek, obrysy, které naznačovaly existenci oddělujících membrán.

Zatímco jsme se dívali, obal tepal. Želatinová hmota se zavlnila. O patnáct vteřin později proběhla oceánem miniaturních předmětů další vlna. Na co jsme se to tady dívali? Semena? Vajíčka? Jaké hrůzy to tady rostou? Jak dlouho bude trvat, než se tahle maličká zrnka změní v zástupy nových příšer, osvobodí se ze svého zajetí a s očima dokořán vystoupí do světa, černé, smrtící a hladové?

„A sakra," řekl Siegel.

„Jo," souhlasil jsem.

Siegel požádal počítač o několik dalších schémat zvětšení a zkoumali jsme miniaturní struktury v sérii obrazů posunutých spekter a zaměněných barev. Jejich stavba se stávala zřetelnější a zřetelnější.

„Myslíte si, že jsou ty věci v celém tomhle kusu?" zeptal se Siegel. .

„Podíváme se —" Zašeptal jsem další rozkaz a náš pohled se náhle začal pohybovat vpřed, a vytrvale letěl napříč nekonečnou mořskou krajinou. V hejnech kolem nás proplouvaly ostrovy a hory. Na šarlatové obloze visely zavěšeny bubliny velikosti asteroidů. Všechno to držela pohromadě nekonečná hnízda cév. Vzorec se opakoval znovu a znovu, stejný ve své podstatě, ale odlišný v podrobnostech. Každá z černých teček byla středem svého vlastního křehkého vesmíru, nahromadění materiálu v jemném vaku. Mohli jsme sledovat, jak se jedna od druhé oddělují a vzdalují. Organismus byl téměř, ale ne docela, buněčný. Ještě ne.

„Bože můj." Slova mi vyšla z úst zároveň s pochopením. Mrazení se mi pomalu sunulo nahoru páteří a nepříjemně mi vzpřimovalo chloupky vzadu na krku.

Zkontroloval jsem údaje na spodní hranici svého vidění. LI stroj v našem voze nebyl tak výkonný jako jednotky Čarli v Atlantě a Houstonu, ale byl dost chytrý, aby rozeznal struktury v této rozčleněné krajině. Ale k čertu, nepotřeboval jsem názor vozu. Bylo to naprosto jasné. Věděl jsem, co byly tyhle formace a čím se stávaly.

Ta černá zrníčka byla semena. Nebo vajíčka. Nebo buňky.

Nebo dokonce syrový buněčný materiál, zachycený během procesu, kdy se semenem, vajíčkem nebo buňkou stával. Bez debaty. V tom bublavém pytli se tvořily věci. Rostly tady. Ne takové, se kterými se můžeme střetnout venku, snad. Ale určitě věci, které je nakonec porodí.

Věděl jsem už předtím, že tohle bude bomba. Netušil jsem, že to bude atomovka.

Byla tady zodpovězená jedna z nejdůležitějších otázek války. Všechno, co jsme museli udělat, bylo dostat tyhle obrázky do houstonského Centra. V krku mi náhle vyschlo. Dopřál jsem si hlubokého doušku vody. „Siegle," řekl jsem náhle. „Vezmeme vzorky."

„Okej. Jak chcete pokračovat s touhle červenou věcí?"

„Opatrně."

„Mohl byste se vyjádřit trochu konkrétněji?"

„Chviličku, pořád se ještě dívám." Studoval jsem doporučení LI stroje. „Fajn," řekl jsem konečně. „Šer Chánova čísla říkají, že to je zatraceně pevná záležitost. Má to konzistenci hlenu. Taky je to protobuněčné. Spousty maličkých organismů, všechny svázané dohromady jako hrozny uvnitř plastikového pytle, jenom trochu víc. Řekl bych, že tady máme znásobenou rezervu, stejný druh jištění, jaký jsme viděli cestou dolů. Je to spousta malých pytlů materiálu namačkaných uvnitř středně velikých pytlů a spousty středně velikých pytlů namačkaných v ještě větších pytlích a tak dále a tak dále až k největším pytlům. Stejné schéma ochrany musí fungovat v celým hnízdě. Jestli je mapa, kterou má Willigová, správná, je tady nejméně dalších dvacet organismů, stejných jako je tenhle, roztažených po okrajích jeskyně.

Tak jo." Rozhodl jsem se. „Vytáhni odtamtud tak velký kus, jaký jen budeš moci, odřízni ho a strč do pytle. Vsadím boty, že tahle věc je samouzdravovací a že to moc krvácet nebude."

Siegel zachrochtal a dal se do práce. Chvíli jsem ho sledoval, potom jsem vykoukl z kyberprostorové reality a podíval se po Willigové.

„Jaké je počasí?"

„Sladkost mírná až střední, očekáváme prudké poryvy cukrové vaty. Podívejte se sám."

„Chystám se. Reilly, uvolni pozorovatelnu. Jdu nahoru."

Reilly slezl z věže a postavil se na stranu, zatímco já se vytáhl nahoru do otáčivé stoličky, abych se rozhlédl. Na bublině už byl viditelný jemný poprašek, ale pořád ještě bylo jasně vidět na všechny strany.

Po celé střeše dodávky jiskřilo růžové jíní. Viděl jsem křehké chmýřobaly všech velikostí, jak narážejí do panelů. Vypadaly jako bledé šmouhy ve vzduchu. Někdy, když narazily na povrch vozu nebo do boku pozorovací bubliny, se rozprášily do nicoty. Většinou se ale odrážely pryč.

Chmýřobaly byly zároveň překvapivě pevné a neuvěřitelně křehké: pampelišky s jemnou spouští. Mohly plachtit stovky kiláků krajinou aniž se rozpadly. Ale potom najednou bez zjevného důvodu zkřehnou a při prvním nárazu se celá jemná struktura prostě rozpadne. Rozpad chmýřobalu do jiskřivého prašného oblaku může způsobit dokonce i jemný vánek. Miliardy miniaturních růžových částic, dusivá sladká mlha, mohly plout větrem celé hodiny. Stejně tak snadno se mohly usadit, shlukovat se jako sníh ve vločky a hromadit se v obrovských vzedmutých závějích.

Krajina kolem nás se už měnila v pěnový dort se šlehačkou.

Bez patřičného dýchacího zařízení by se člověk v této přesycující nakažlivině udusil. Menší zvířata se zalknou. Hmyz s těly, spoutanými droboučkými lepkavými částicemi, není schopen pohybu. Rostliny s listy, pokrytými usazeninou nemohou růst. Masové umírání. Ode dneška za měsíc bude tato krajina páchnout rozkladem. Ode dneška za rok bude páchnout Chtorrem.

Naší starostí ovšem budou v této chvíli události několika příštích dnů. Růžový sníh odstartuje horečku žravosti chtorranských životních forem. Pravděpodobně se líhly dokonce už teď, prožíraly se ze svých slupek, žraly tak rychle, jak jen mohly v šíleném zoufalém chvatu, než dorazí další z článků potravinového řetězce. Večeře a ten, kdo večeří, zde splývaly v jedno. Byl to rozklad pořádku: žrát a být sežrán. Když mě to naposledy chytilo v jedné takové bouři, všechno jsem to viděl. Zespoda. Z bubliny, jako je tahle. Pořád ještě mě to někdy budí ze sna.

Během doby, kdy jsem se díval, vzduch zhoustl. Obzor zmizel v oparu a viditelnost se zjevně snižovala, jak se přes nás začínala valit nejsilnější část bouře. Nahoře na kopci stál háj klátičů, vysoký a zlověstný. Jejich černá zarostlá přítomnost se změkčila v péřovou šmouhu. Zatímco jsem se díval, tvary bledly a ztrácely se do pozadí jiskřivé růžové oblohy. Představivost mi doplnila detaily. Celý komplikovaný organismus každého stromu bude jemně obalen ledem.

Háj se zahalí do růžového kouzla jako ve sladké pohádce o zimním království. Co dělají během růžové bouře nájemníci? Podílí se na žranici? Vyrojí se? Mohli v téhle mlze něco dělat? Rozhodně to nebylo nic, co bych si chtěl vyzkoušet osobně.

Otřásl jsem se a slezl z věže. Dole, uvnitř vozu, bylo uklidňující temno a šero. Na obrazovkách a panelech zářily údaje a obrazy. I tak jasně růžová záře shora vytvářela strašidelné přítmí.

„Fajn, Reilly, je to zase celý tvoje," Poklepal jsem ho po zádech, když šplhal zpátky vzhůru. „Pozor na sněžnou slepotu. Nasaď si brýle. Kdyby toho bylo na tebe moc, tak bublinu zavři a pojď za námi dolů."

„Jak moc ošklivé to je?" zeptala se Willigová.

„Těžko říct. Všechno je růžové. Nevidíš, jak je to široké, nevidíš jak hustý je prach, nemůžeš říct, jak moc toho padá. Prostě je to tam. Ten sajrajt nezachytí dokonce ani radary. Nasává to vlny jako houba. Satelitní obrázky ti řeknou, jak je bouře široká, ale ne, jak je hluboká."

„Jinými slovy —?"

„Nějaký čas tady pobudem. Asi tak týden. Vzala jsi s sebou karty?"

„Děláte si legraci."

„Ne, nedělám. Oficiálně zahajuji První Tradiční Soutěž Severovýchodního Mexika O Nejsprostší Limerick. Znal jsem jednou jednu kůstku jménem Kathryn Beth —"

„Ani náhodou!" vykřikla desátník Willigová. „Máte obrovskou nespravedlivou výhodu. Jste sprosťák."

„Pardon?" řekl jsem a věnoval jí úřední pohled s pozvednutým obočím. „Co vy jste zač a co jste provedla s pravou Kathryn Beth Willigovou?"

„A kromě toho," odfrkla si, „se s váma vsadím o řízek k večeři, že nikdy na Kathryn Beth nevymyslíte rým."

„'Mažu med,'" odpověděl jsem. „Dej mi půl hodiny, vymyslím k tomu ještě jeden rým a limerick je hotový. Mezitím připrav pro každého rozpis spánku a hlídek a řekni Lopezové a Reillymu, ať naladí dlouhé vlny a sledují veřejné zprávy o počasí. Uvidíme, jestli si z toho něco vybereme. Jo, a zkus najít ještě trochu toho jedovatýho hnědýho svinstva. Potřebuju si vydezinfikovat ponožky."

„Lituji, ale z vašich ponožek jsem navařila poslední várku." Mezitím už nalévala.

Ochutnal jsem to. „Je to slabý. Příště vezmi obě."

„Snažím se šetřit."

Ozval se Siegelův hlas zepředu. „Hej, kapitáne? Máme tady dole něco zajímavýho. Mohl byste se znovu napojit?"

„Už jdu." Posadil jsem se, rychle se otočil ke stanovišti, popadl helmu a propadl se zpátky do kyberprostoru.

Proveďme si myšlenkový experiment. Pojďme časem nazpátek od úvodních útoků epidemií a podívejme se, co všechno se muselo stát předtím, než mohly epidemie propuknout. Musel být ustaven mechanismus, jak je uvolnit mezi lidskou populaci. Co bylo tímto mechanismem?

Tohle není prostá otázka. Když pro nic jiného, tedy pro to, že je zavádějící ve své jednoduchosti a závažná ve svých důsledcích. Pozornost procesu úvodní infekce odhalí některá pozoruhodná pochopení mechanismů chtorranské ekologie a může ve skutečnosti také poukázat na některé z jejích potenciálních slabých míst.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

18. Slimáci

„Když se to vezme kolem a kolem,
je améba to nejzlomyslnější stvoření na světě."
—SOLOMON SHORT

„Nech mě hádat," řekl jsem, ještě než se obraz zaostřil. „Něco se hýbe."

„Cože? Vy jste se koukal," obvinil mě Siegel.

„Ani nápad." Nevysvětloval jsem. „Tak ukaž."

Siegel našel hnízdo —

„Pane Bože. To je hnusné."

— šedých slimáčích věcí. Vypadali jako tlustí nahatí hlemýždi. Kůže jim odrážela světlé skvrny stříbrné a růžové a bílé. Musely jich být stovky. Všichni se slizce proplétali ve svíjivém klubku, tam a zpátky, jeden přes druhého. Maličká očka jim zářila jako černé perly, zdobící jejich bledá těla.

„Fuj," řekla Willigová. Sledovala video. „Na podobných mejdanech jsem byla."

„Ty jsi takový mejdany pořádala," opravil ji Siegel.

„Nechte toho," řekl jsem. „Máš jednu z těch věcí jako vzorek?"

„Jo, mám tři. Ale nevím, jak dlouho v pytlích přežijí."

„Tím se netrap. Zmraz je."

„Stalo se," řekl. „Co myslíte, že jsou zač?" A potom nabídl děsivou odpověď. „Že by červí mimina?"

„Nevím. Možné to je." Byla to velice zajímavá myšlenka.

„Červi se odněkud brát musí. Možná jsou tohle malí červi, předtím, než jim naroste srst."

„Neroste jim srst, infikují je spory, ze kterých vyrostou neurální symbionti. Symbionti, kteří vyrůstají z těla, vypadají jako srst. Ten zbytek — nevím, prostě červa vyplní. Tak se pozná, jak je červ starý, podle toho, kolik srsti mu roste uvnitř. Jsou to jen velké tlusté pytle chlupů." Říkal jsem to bezmyšlenkovitě. Uvažoval jsem o možnosti, že by Siegelova rána od pasu trefila do černého. Červi musí odněkud pocházet. Proč ne odtud?

Ano? Ne? Možná. Snad. Nevěděl jsem.

Klopýtal jsem chtorranským zamořením šest let. Viděl jsem zjevné věci, jako červy a chlupáče a klátiče. Viděl jsem méně zjevné, ale stejně zneklidňující tvory, jako noční plížiče a mnohonožky a prstovce. Viděl jsem louky, pokryté bujným porostem mandátových květin, šarlatový žár kudzu, pole modrých a růžových kosmatců — tečkovaných halucinogenními pohádkovými vločkami. Viděl jsem nekonečná pole ještěrčího jazýčku, která si od nás vzala zpět prérie: vysokého a hnědého a po uschnutí ostrého jako břitva. Mohli jste v něm zemřít. Viděl jsem rostoucí úrodu černého bambusu a džungle pilířových stromů. Prolétal jsem hejny třepetalek, zatemňujících oblohu a sledoval valící se hejna obrovských růžových chmýřobalů, pomalu plující přes západní pláně jako fantazie nočních můr. Viděl jsem to všechno, a přesto jsem ještě neviděl začátek.

Také jsem viděl nemoci. Všechny ty, které se pořád ještě přenášely mezi zbytkem lidské populace. Byla tady mírná infekce, připomínající chřipku, po které jste se potili, štíhleli koupelemi ve vlastní šťávě a nakonec vyrazili zmatení a nevyspalí do ulic. Tento divoký stav horečnatého snu se vás držel, dokonce i tehdy, když jste se infekce samotné zbavili. Ti, kteří přežili, obvykle skončili v toulavém stádu a blábolili jako nějací dementní blázni. Byla to smrt na pochodu. Mysl zemřela a tělo se protloukalo samotné. Pořád to ještě bylo lepší než pod kůží vyrůstající dýmějové boláky, které pustošily a spalovaly, často zabíjely během několika hodin, ale stejně často prodlužovaly hrůzy umírání na dny nebo dokonce týdny. Oběti se svíjely a sténaly v agónii a často skončily vlastní rukou ještě předtím, než nemoc stihla zasadit poslední ránu. Sám jsem jednou rozdával L - prášky, protože nebylo jiné léčby.

Později, to už bylo někdy jindy, mi dovolili připojit se k průzkumnému letu. Letěli jsme přes Pacifik, západně od Palmyry, na jih od Kauai, až jsme konečně klesli, abychom zkontrolovali obrovskou rybu Enterprise, která pravidelně hlídkovala v havajské zóně. Majestátně plula nehybným šedým oceánem, klouzala a převalovala se jako přírodní živel. Občas na dlouhé chvíle zmizela pod hladinou moře. Bylo vidět její ohromný šedý stín, naříkající v hlubinách. Potom, stejně tak náhle, prorazila hladinu a voda jí stékala v řekách ze zarostlé a obrostlé krajiny hřbetu. Jednou se převalila na bok a my viděli jedno z jejích očí, obrovskou černou vyvýšeninu velikosti plaveckého bazénu. Měl jsem z toho, že se na nás dívá, velice divný pocit a věděl jsem, že uvažovala, jestli je nemožné vyskočit z vody a chytit malé helikoptéry, sledující její tah. Jedno z doprovodných letadel vypálilo pod kůži obrovského behemota harpunu s vysílačkou. Při výbuchu vyryla mohutný proud růžovo — šedé hmoty, který vypadal spíše jako gejzír než jako rána v těle živého tvora. O dlouhou, nekonečnou chvíli později tvor zareagoval a zanořil se. Trvalo mu strašně dlouho, než zmizel. Nejdříve se hlouběji a hlouběji ponořila hlavová část, potom se začala voda převalovat přes její boky směrem k vyvýšenému hřebeni, táhnoucímu se středem hřbetu. Byl to ostrov, který mizel ve vlnách. Myslel jsem na Atlantidu. Myslel jsem na velryby. Myslel jsem na ponorky a letadlové lodě. Myslel jsem na všechno, co nám bylo nenávratně ztraceno. Uvědomil jsem si to způsobem, který mě nikdy předtím nenapadl: oceány světa už nikdy nebudou bezpečné. Jak se tyhle věci rozmnožují? Jak dlouho žijí? Jaké velikosti mohou dorůst? Konečně se poslední část gigantického těla zvedla vzhůru a zmizela, jako když potápějící se loď sklouzává na mořské dno.

Viděl jsem tak mnoho rozličných částí chtorranské ekologie. Viděl jsem neustálý proces jejího rudého rozrůstání napříč modrozelenou Zemí a i přes mé skálopevné rozhodnutí vzpírat se mu ze všech sil jsem pořád nemohl uniknout vědomí, že chtorranská ekologie, ať již nazírána z hlediska myriád svých individuálních projevů nebo jako nejneuvěřitelnější proces oslňující složitosti a spletitostí, byla nejúžasnější oslavou života. Rozmanitost, životnost a plodnost mnoha rostlinných a živočišných druhů mě jímaly v posvátné hrůze zázraku. Byla nádherná, byla skvoucí, byla zaplavující. A jediný nepopiratelný fakt této nákazy byl ten, že lidské bytosti byly proti neuvěřitelnému hladu a potřebě a moci tohoto procesu tak bezvýznamné, že pokud jsme měli vůbec přežít, bylo by to jen dodatečné rozhodnutí — a to jen tehdy, pokud bychom si dokázali vybojovat své místo v novém uspořádání světa.

Co se mě týkalo, potřeba přežít už dávno vyprchala, ubitá mou vlastní spoluúčastí na příliš mnoha úmrtích a vypálená příliš mnoha průchody plameny mého vlastního hněvu. Ne, já jsem nepotřeboval přežít — zvláštní uvědomění — ale musel jsem vědět. Byla to má zvědavost, co mě teď hnalo dál. Nepřestanu, dokud neporozumím.

Když ne proč, potom určitě jak. A možná, že znalost jak mi ukáže cestu k proč. A kdo ví, možná jednou i ke kdo.

Čím více jsem byl zabrán do chtorranského zamoření, čím více jsem se dozvídal o jeho neuvěřitelné rozmanitosti, tím více jsem začínal cítit skrytou logiku celého procesu. Ještě jsem to nedokázal vyjádřit slovy, ale cítil jsem správnost v některých vztazích a nejistotu v jiných. Jako by některé byly předchůdci konečného stavu a jiné pouze dočasným přizpůsobením brutalitě okamžité situace. Více a více, jak jsem uvažoval o jednotlivých částech ekologie, jsem se pokoušel vycítit, jak zapadají do konečného vzorce, ke kterému zamoření vzrůstalo. Věci, na které jsem se díval, jsem neviděl jako jednotlivé projevy, ale jako součásti širších procesů. A teď už pořád jsem hledal pocit správnosti.

Tohle hnízdo — musely tam dole být věci, které se hýbaly a plazily, protože musel být způsob, jak dostat semena a vajíčka a všechny věci, které se z nich vylíhnou, nahoru na povrch, kde budou moci začít hrát svou roli v procesu sežrání Země až na holou hlínu.

Ti šedí slimáci — byli to malí červi? Nebo jenom slimáci?

Ano? Ne? Možná. Snad. Nevěděl jsem. Logicky to dávalo smysl. Stejně tak logicky nedávalo. Chyběly částečky. Tahle ekologie byla příliš složitá, příliš vzájemně provázaná. Příliš barokní. Odpovědi přírody byly vždy jednoduché a elegantní. Jenže na Chtorru měla příroda asi jiné definice jednoduchosti a elegance. Dokáže si jednobuněčné stvoření představit lidskou bytost? To bylo otázkou.

Představte si sebe samotné jako amébu, která se přelévá a protahuje, má pořád hlad, pořád hledá, obaluje, žere, občas se dělí — dovedete si představit možnost, že byste vy a další jednobuněčný organismus, jako jste vy, spolupracovali pro vzájemné blaho? A jestliže si dokážete představit toto, můžete tuto představu rozšířit na mnoho jednotlivých buněk shlukujících se v konglomerát, aby zvýšily možnosti přežití a úspěch všech členů skupiny? Dokážete si vy, bezduchá améba, představit možnost orgánů? Dokážete odtud provést skok k představě organické bytosti, stvoření sestávajícího z mnoha rozličných konglomerátů vzájemně spolupracujících, kdy každý organismus poskytuje určitou jednu funkci pro blaho celku? A pokud dokážete takový skok provést, abyste si představili všechny mnohočetné vzájemné vztahy všech miliónů rozlišných specializovaných buněk a procesů a orgánů nezbytných k přežití a úspěchu byť i tak malého stvoření, jako je mrňavá bílá myš, dokážete si potom představit člověka? Dokážete si představit inteligenci, aniž byste sami nejdříve byli inteligentní?

A jestliže vy, jednobuněčná bytost, byste si nějak — nemožně — dokázali představit existenci bytostí vyššího řádu než jste vy sami, dokázali byste potom provést ještě nemožnější skok a představit si vztahy mezi těmito bytostmi? Dokážete-li si představit bytost jednu, dokážete si jich představit rodinu? Kmen? Obchodní společnost? Město? Dokážete si představit národ spolupracujících jednotlivců? A konečně, dokážete udělat ten největší skok ze všech a představit si procesy celého světa? Dokážete?

Dokáže si améba představit člověka?

Dokáže si člověk představit podstatu Chtorru?

Améba, přinejmenším, má dobrou výmluvu. Nedokáže si ani představit. Malér lidí byl v tom, že jsme si nedokázali představit dost.

Někdy jsem ve spánku cítil záblesky pochopení. Jako by se něco velkého a tichého kradlo nocí, obrovský obrys, větší než ryba Enterprise, vyplouvající z moře snů. Cítil jsem to jako zeď. Horu. Příliv významu. Zvedalo mě to na svůj nejvyšší vrchol.

Někdy jsem ve spánku slyšel, jak mě to volá — osamělý zvuk, hluboký a strašný; tichý sbor zoufalství. Byl to truchlivý tón, jako ohromný gong rezonující na dně propasti nevědomého vědění. Smutek byl nezměrný a nebylo z něj úniku.

Zkoušel jsem se otočit a vidět to za sebou. Cítil jsem to skoro jako obličej nebo hlas někoho, koho znám, ale kdykoliv jsem se otočil, bylo to skryto v závojích snu.

Někdy byl ten pocit sexuální, horké, klouzavě vlhké objetí, které mě obklopovalo, jakoby se celé mé tělo potápělo do hloubky lůna domova.

Někdy jsem slyšel jakoby z velké dálky vyvolávat své jméno. Někdy jsem věděl — jako bych byl náhle miliónkrát zvětšen — v mysli mi vybuchovaly ohňostroje pochopení — přesně v té chvíli jsem nejen chápal rozměr myšlenky, která mě ovládala, ale také jsem se stával bytostí schopnou takovou velkolepost stvořit a vládnout jí. Sahal jsem po ní, ale než jsem ji uchopil, než se okolo ní mohly mé prsty sevřít, probouzel jsem se, zpocený a rozechvělý. A ten skličující nezměrný pocit se mnou zůstával celé dny nebo i týdny. Mé spánkové návyky zůstávaly narušeny a tělo mě bolelo touhou, kterou žádný fyzický akt nemohl uspokojit.

Někdy jsem se cítil zahalený v mlze vlastní mysli, stále ještě očarován následky těchto rezavě jasných halucinací.

Nebo to možná byly jenom poty, mírnější forma halucinogenní horečky. To jsem nevěděl.

Někdy jsem se cítil, jako bych byl červem. Viděl jsem, slyšel a ochutnával celým tělem najednou. Byl jsem z toho nervózní. Svědilo mě na místech, kde jsem se nemohl poškrábat. Cítil jsem chuť na věci, které jsem nemohl ochutnat, na věci, které jsem neznal; bylo to stejně zoufalé jako touha adolescentů po záhadě milování, ale tak hluboce a mimo prostou potřebu, že o tom lidské bytosti ani nemohly tušit.

Někdy jsem seděl o samotě a přemítal o té neuvěřitelné pudové touze po vyvrcholení silnějším, než kdy kdo snil. A někdy jsem si byl jistý, že jsem se zbláznil a že mě mé šílenství strávilo a střemhlav vrhlo do chodby rudé posedlosti.

Někdy jsem se cítil rozervaný.

Chtěl jsem někomu přesně vylíčit, jak jsem se cítil, jenže i když jsem cítil touhu mluvit, cítil jsem ještě větší touhu mlčet. Údajně jsem měl být zprostředkovatel objevů. Jestliže však to, co jsem objevoval, bylo natolik rozrušující,

že to zpochybňovalo moji schopnost plnit svěřený úkol, neodvážil jsem se to hlásit. Nemohl jsem je nechat, aby mě zastavili. Ne teď.

Takže jsem byl zticha a nechal si své sny pro sebe. A přemýšel o tom, co mi to mé podvědomí tak zoufale chtělo říci.

— a byli tihle tupí slimáci malí červi, nebo nebyli? Nemohl jsem doplnit obraz. Nemohl jsem v tom najít správnost. Hryzla ve mně myšlenka, že přede mnou leželo odkrytého něco strašné důležitého. Lezlo mi to na nervy, protože jsem si byl jistý tím, že bych to měl vidět, jenže jsem to neviděl. Měl jsem další část skládačky, ale nic, k čemu bych ji připojil. Ať jsem civěl sebevíc, nemohl jsem na to přijít.

Uvědomil jsem si, že Siegel něco říkal.

„Prosím? Co? Promiň."

„Ptal jsem se, na co myslíte?" opakoval.

„No, eh — nic důležitého." skryl jsem se rychle. „Jenom jsem si říkal, že za tohle nejspíš dostaneme zatraceně prémií."

„A to není důležité?" zeptal se Siegel.

„Za co je utratíš?" odpověděl jsem otázkou.

„Na něco už přijdu. Mohl bych si koupit hrnek kafe a celý odpoledne prostě sedět a čuchat k němu."

„Kafe?" zeptala se Willigová. „Co je to kafe?"

„Něco jako hnědá břečka, jenom ne tak hrozné."

„Kafe si pamatuju," řekl jsem. A hned jsem si přál vzít svá slova zpět. Vzpomínal jsem si na něj příliš živě. Jeho horkou černou vůni. „Páni — za hrnek opravdovýho bych klidně vraždil. Klidně i instantního."

„Já taky," souhlasil Siegel. Seshora zavrčel Reilly něco nesrozumitelného. Znělo to ale jako souhlas.

„Co všechno byste byli ochotní udělat pro hrnek kávy?" zeptala se Willigová.

„Děláme si jen chutě, nebo o někom opravdu víš?"

„Dannenfelser."

„Děláš si srandu."

„Uhm. Stará se generálu Wainrightovi o jeho soukromé zásoby."

„Zkus mi nabídnout čerstvé jahody a uzeného lososa z Nového Skotska a snad bych o tom mohl uvažovat..." začal jsem, ale potom jsem se otřásl a zarazil. „Ne, zapomeň na to, že jsem něco říkal. Kdybych se kdy dostal až do takového stavu, dávám ti rozkaz, abys mi prohnala mozek olovem. To už k dalšímu prospěchu lidstvu nebudu."

„Dáte mi to písemně?"

„Nepospíchej tak."

„Hej, je to pravda s tím Dannenfelserem? Jak to, že dacani jako on vždycky skončí s tím největším krajícem?"

„Protože dobří lidé na celým světě mají dost sebeúcty na to, aby svý kámoše šidili," řekl jsem.

„A jo, já zapoměl. Díky, že jste mi to připomněl."

„Vždy k službám."

„Kapitáne?"

„Jo?"

„Je tohle hnízdo opravdu důležité?" „Myslím, že je," řekl jsem. „Myslím, že takhle se k nám dostali."

Pro záznam: první vlna epidemií vyhubila přinejmenším tři miliardy lidí. Přesný počet nikdy nezjistíme.

V této souvislosti bychom měli rovněž poznamenat, že druhotné a terciální vlny nemoci, spolu s mnoha průvodními následky masového vymírání, si pravděpodobně vyžádaly další dvě miliardy životů. Přežívající lidská populace se může konečně stabilizovat na třech a půl miliardě. V této chvíli nelze učinit jakékoliv další spolehlivé odhady.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

19. Semena a vajíčka

„Třetí oko nepotřebuje kontaktní čočky."
—SOLOMON SHORT

Chvíli bylo ticho. Nakonec se Siegel tiše zeptal: „Nechcete to trochu vysvětlit, šéfe?"

„Nemám tak docela jasno, pokud jde o podrobnosti," řekl jsem. „Ale vsadím se o seschlý koule Randyho Dannenfelsera, že je tohle celé nějaký druh líhně. Nikdy jsme nenašli žádné vesmírné lodě, žádný důkaz jakéhokoliv druhu, žádná pozorování, žádné lokality, prostě nic. Nemohli jsme se domáknout toho, jak se sem dostali. Je to tak? Takže všichni byli úplně vedle z jediné otázky. Jak celé zamoření začalo?"

„Shodili semena z vesmíru," řekl Siegel. „Tak to říká doktorka Zymphová."

„Ano a ne. Problém s touhle teorií je ten, že nefunguje. Zkoušeli jsme shození z vesmíru simulovat. Když je balík příliš malý, při průchodu atmosférou shoří. Když ho dobře zabalíte, shoří stejně, jenom to trvá déle. Jestliže je dost

velký, aby dopadl na zem, je taky dost velký na to, aby udělal kráter. Ze stovek simulací, jak skutečných, tak v podmínkách virtuální reality, přežily jen nejjednodušší semena, žádná vajíčka. Podmínky byly příliš extrémní, náraz příliš zničující. Laboratoře v Denveru na tom dělaly tři roky, než to vzdali a věnovali se aktuálnějším problémům.

No a to je ten problém. Dejme tomu, že jako Chtorran měníš planetu. Nemůžeš se starat o to, jak dostat dolů jednotlivé rostliny a živočichy. To by trvalo příliš dlouho. Musíš myslet na svůj širší záměr. O co ti opravdu jde, je ustavit ekologické genetické dědictví, je to tak?"

„Je to tak. Aspoň si to myslím."

„Fajn. My jsme lidi, takže uvažujeme v termínech semen a vajíček. Jenže Chtorrani nemusejí nezbytně uvažovat ve stejných, kategoriích. Vezměme si jenom samotný genetický kód. To je všechno, co nás doopravdy musí zajímat. Můžeš vyloupnout holý kód z buňky a uchovávat ho jako metavirový řetězec. Takže teď máš pro své potomky informaci. Jenže jak ten kód dostaneš dolů na povrch planety? Můžeš shodit izolovaný balík, který přečká žár takového shozu a dokonce i následky nárazu. Ale pořád potřebuješ něco, v čem to vypěstuješ — nějaké prostředí, ve kterém ten kód může potomky plodit... takže jsi zpátky u semen a vajíček, je to tak?

Víš, potíž se semeny a vajíčky, a zvlášť s vajíčky, je v tom, že čím složitější je dospělý tvor, tím křehčí je vajíčko a tím více opatrování je třeba, aby se z něj něco vylíhlo. A to ještě ani nezahrnujeme problém výživy mláďat. Cokoliv, s čím můžeš přijít, ať už organické nebo technické, co by dokázalo přivést vejce k životu a živit jeho mladé, bude křehčí než tvor, o kterého se to má starat.

Přemýšlej o tom. Jak pošleš vajíčko mnohonožky na vzdálenost deseti nebo dvaceti světelných let a zajistíš jeho přežití? Jak ho dostaneš bezpečně na povrch planety? Jak zajistíš, že vajíčko bude opatrováno a chráněno v tom správném hnízdě tak dlouho, kolik bude ke svému vylíhnutí potřebovat? Jak se ujistíš, že bude k dispozici dostatek potravy pro mnohonožky, aby tvé mládě žilo dost dlouho na to, aby dosáhlo dospělosti, reprodukovalo se a pořídilo víc mnohonožek? A to je jenom jeden druh. V současné době známe stovky chtorranských živočichů. Jak se postaráš o všechny jejich rozdílné a individuální potřeby? O chlupáče a čenicháče a gorpy a ryby Enterprise — jaký zajistíš mechanismus, který by se staral o tyhle všechny?"

Siegel pokrčil rameny. „Těžko říct. Ještě jsem na to nikdy nemyslel."

„Tohle je odpověď," řekl jsem. „Přinejmenším velký kus té odpovědi. Doktorka Zymphová má pravdu. Chtorrani skutečně osívají planetu z vesmíru. Jenže ne obyčejnými semeny a vajíčky. Shazují semena matečných klátičů. Viděl jsi někdy semena klátiče? Jsou velká, vypadají jako ananas. Rozřízneš ho a vidíš, že svrchní skořápka je tvořená mnoha vrstvami řídkého materiálu. Kdybys je chtěl rozmotat, mohl bys nad tím strávit mládí.

Vnitřní skořápka semene klátiče je vyplněná dokonce ještě více vrstvami stejného vláknitého pletení, jenomže tohle je hustší a pevnější. Podíváš se na to pod mikroskopem a vidíš, že ve skutečnosti to jsou tisíce a tisíce droboučkých struktur, ne tak úplně buněk, ale taky ne tak úplně čehokoli jiného; nerostou, nedělají nic, co bychom byli schopni rozpoznat. Nemohli jsme se dobrat toho, jestli ty vnitřní vrstvy byly zamýšleny jako výživa nebo vycpávka nebo ochrana nebo co vlastně, ale vsadil bych se, že už to vím. Ty malinké struktury jsou mrazem vyschlá jádra všech dalších tvorů ekologie.

Víš, semeno klátiče je jednou z mála věcí, kterou můžeš shodit z vesmíru a poměrně oprávněně očekávat, že náraz přečká. Vypouští vnější obal, vrstvu za vrstvou, jako sérii brzdicích štítů. Vypadá to jako koncentrické padáky a dokáže to zpomalit sestup. Vlastně bych se vsadil, že semena, která spadla z vesmíru, měla ještě silnější skořápky než semena z klátičů, vyrostlých na Zemi. Nicméně na povrch Země dopadnou matečná semena, správně? Jestliže jsou podmínky vhodné, vyroste z nich klátičí křoví, později strom. Šíří svá semena a z nich rostou další a další stromy. Během chvilky tu máme stádo klátičů, které se potlouká krajinou. Co hledají? Místo se správnou kombinací slunečního svitu a vody a půdy a pravděpodobně i lovné zvěře pro nájemníky. Háj klátičů zaujme pozici, jednotlivé stromy zapustí kořeny, spojí se a začnou vyrývat velkou ústřední komoru. Prostě musí existovat nějaký mechanismus, nějaké stvoření nebo proces nebo něco." Uvědomil jsem si, že mé nadšení pro věc muselo být pro mé posluchače překvapivé, ale nedokázal jsem se zarazit; tak jsem byl vzrušený. Už ve chvíli, kdy jsem začal mluvit, se mi celá věc v hlavě vyjasňovala.

„Fajn, takže za chviličku tady máme tohle děložní hnízdo. Tehdy začnou dospívat některé z orgánů uvnitř klátiče. Nebo to snad ani nejsou klátičí orgány, ale spíš symbionti. Nevím. Ale ať už je to cokoli, vyrůstá z toho všechno; tyhle tunely a potrubí a roury, velké gumové boule a olihně a slimáci a věci. Všechno."

„To mám moc ráda, když mluvíte vědecky," řekla Willigová, ale i přes svou poznámku byla stejně unesená jako ostatní. Celá osádka — nejen Willigová, ale i Reilly, Siegel, Locke, Lopezová a Valadová — všichni byli těmito vývody fascinování.

„Pokračujte," řekl Siegel netrpělivě.

„Ty velké červené opuchliny jsou továrny na vajíčka. Všechny ty ostatní věci jsou podpůrné systémy. Černá zrnka jsou ta mrazem vysušená jádra, vyhotovená ve druhém provedení nějakou organickou kopírkou — a nejen pouhá jednoduchá jádra. Musí tam taky být vložený návod, jaký druh vajíčka pěstovat okolo každého z jader a jakou péči a výživu to vajíčko bude potřebovat. Vsadím se, že některé z těch orgánů tady fungují jako inkubátory, které mají na starost líhnutí vajíček a výživu čehokoliv, co se z nich vyklube. Ten tunel, kterým jsme přišli — to není vchod, to je východ. To je porodní cesta."

„Ze které se rodí červi?"

„Ze které se rodí všechno" řekl jsem a při té myšlence jsem se otřásl. Dopadl jsem zády do opěradla židle šokován rozměry té myšlenky. „Tahle díra tady není šest měsíců. Je tady nejméně šest let. Nejspíš déle. Tyhle háje — na celém světě — takhle zamoření začalo. Kdybychom to věděli, kdybychom si to uvědomili —" Cítil jsem se náhle bezmocný.

„Musíme tyhle věci spálit, kdekoliv na ně narazíme." řekl Siegel s odhodláním. „Možná máme pořád ještě šanci

—"

„Je příliš pozdě," řekl jsem. „Tyto dělohy — hnízda jsou jenom přístavní prostředky, poslední část dopravního procesu. Mohou v nich růst chtorranská mláďata, ale jakmile jednou hnízdo opustí, budou si už rodit mladé sami." Uvědomil jsem si, jak poraženecky zněl můj hlas a z povinnosti jsem dodal: „Máš ale pravdu, měli bychom tyhle dělohy pálit, abychom alespoň zamoření zpomalili jakýmkoliv způsobem, kterého jsme schopni. Měli bychom je ale taky studovat. V té malinové marmeládě můžou růst věci, se kterými jsme se ještě nesetkali."

„A co ti malí slimáci?" zeptala se Willigová. „Jsou to malí červi, anebo ne?"

„Nevím. Jsou trochu moc malí, ale to za těchto okolností nemusí nic znamenat; máme tady dole skoro dvojnásobný tlak, A taky nemají žádnou srst. Bez srsti je červ jak slepý, tak kataleptický. A tihle chlapíci vypadají docela živě. Ale," otřásl jsem se, „možná jsou tu věci, které potřebují dopravit nahoru na povrch a tihle malí strejci jsou taxikáři. Jestli je to všechno, co jsou zač, potom na tom nezáleží, jestli žijí, nebo zemřou, nebo ano?"

„Řekl bych, že ne."

„Jenže... jestli to jsou červi, tak tohle je naše příležitost studovat způsob jejich rozmnožování. Doktorka Zymphová si myslí, že naše největší naděje, jak je porazit, je najít nějaký činitel, biologický nebo chemický, který by přerušil jejich reprodukční cyklus. Potíž je v tom, že nikdo vlastně neví, jak se červi rozmnožují. Víme, že se líhnou z jakýchsi velkých kožovitých vajíček. Jenže jsme ve skutečnosti nikdy žádného klást vejce neviděli. Vlastně ještě ani u nich nedokážeme rozeznat pohlaví. To jest za předpokladu, že mají odlišná pohlaví. Nevíme."

„Hlavně, že to vědí oni," řekl Siegel „Na tom záleží. Hej, kapitáne?"

„Jo?"

„Když už jsme u toho, jak myslíte, že spolu červi šoustají?"

„Nevím. Až budeme zpátky, řekni Dannenfelserovi, možná ti dovolí, ať se mrkneš." Nedodal jsem to další, na co jsem myslel. Jestli se vrátíme.

Měli jsme tady nesmírně překvapující nahrávky. Záznamy virtuální reality měly nevyčíslitelnou cenu. Měli jsme rozsáhlý důkazový, materiál o význačné a dříve neznámé části chtorranského zamoření. Sledovali jsme projevy a chování zamoření, o kterých se nikomu ani nesnilo. Tato pozorování nám nakonec pomohou zacílit potenciální cíle, než mapy zrůžoví. Budeme schopni identifikovat a neutralizovat matečná hnízda dříve, než začnou vyvrhovat svůj náklad hladových červených dětí.

Všechno, co jsme museli udělat, bylo přežít tuto růžovou bouři a vrátit se zpět na základnu.

Snažil jsem se vrátit si sebedůvěru. Jak těžké to bude? Koneckonců, tohle vozidlo bylo zkonstruováno, aby vydrželo útoky, jako bude tento. Na druhé straně... Nepřežil jsem tak dlouho díky tomu, že bych podceňoval žravost nepřítele.

Jenomže tentokrát to nebyli Chtorrané, koho jsem se musel nejvíce obávat. Lidský nepřítel se ukazoval být tím těžším. Co když si někdo doma v Houstonu nepřál, abychom se vrátili?

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna (pokračování)

ROBINSON: ...Co je „Základní skupina", doktore Foremane?

FOREMAN: Základní skupina je skupina lidí, kteří se angažují v kontextovém posunu. Mnoho z nich absolvovalo výcvik Modu. Ne všichni.

ROBINSON: Aha, moďáci. Chápu. Takže tady to máme. Vaši stoupenci - lidé, kterým jste osobně vypral mozek — mají tajný plán na obsazení řízení vlády Spojených států, (zvedá složku papírů) Mám zde článek doktorky Dorothy Chinové, jedné z vašich — neúspěchů, řekl bych. Jak říkáte lidem, kteří se zvednou a odejdou?

FOREMAN: Lidi, kteří se zvedli a odešli.

ROBINSON: Dobrá. Tedy Dorothy Chinová je jedna z vašich odhlášek, člověk, který opustil výcvik Modu, neboť, jejími slovy, to byla „politická indoktrinace zamaskovaná do semináře o zdroji motivace, jejímž cílem bylo za použití nejrůznějších pokročilých metod propírání mozků demonstrovat, dokázat a uvést v život naprosto nesmyslný, mechanistický, monolitní, sebezvěčňující, behavioristický pohled na lidské chování a tím v myslích frekventantů ospravedlnit uzurpování práv a moci až dosud vyhrazených Bohu a vládám." Podle doktorky Chinové je vaším tajným cílem nahradit záměry řádně zvolených zástupců lidu vaším vlastním neoprávněným programem a činíte tak systematickým získáváním klíčových postav kabinetu, obou komor Kongresu, obou politických stran, nejrůznějších představitelů médií a nejnebezpečněji i klíčových postav všech součástí ozbrojených sil Spojených států.

FOREMAN: Tvoje paranoia se začíná projevovat, Johne. Myslím, že je nejvyšší čas, aby sis nechal znovu zkontrolovat léky.

ROBINSON: Takže existenci Základní skupiny popíráte?

FOREMAN: Vůbec ne. Ale tvá interpretace toho, čím je a co jsou její cíle, je natolik zmatečná, že nemohu než uvažovat, jestli podstatu skupiny chybně vykládáš úmyslně, aby ti to dodalo zdání bojovníka za pravdu, nebo jestli...

ROBINSON: — nebo jestli co?

FOREMAN: Nebo jestli jsi prostě hlupák. Upřímně řečeno ti musím přiznat výsadu pochybnosti a přiklonit se k tomu prvnímu. Základní skupina není skupina. Je to idea.

ROBINSON: Nicméně existují lidé, kteří jsou členy této základní skupiny, že ano? A tito lidé jsou jedni z nejdůležitějších a nejváženějších lidí v zemi. Na světě. Správně? A není tohle všechno součást prvotního moďáckého plánu?

FOREMAN: (vzdech) Výcvik Modu je součástí základního etického výcviku v armádě už od Moskevských dohod. Před Mody se jedné ze sedmi odlišných forem výcviku, které byly nabízeny pod záštitou federální vlády, zúčastnilo přes šest miliónů lidí, to jest odhadem každý muž či žena, kteří kdy navlékli uniformu, ať už to bylo v pozemním vojsku, vzdušných silách, námořnictvu, námořní pěchotě, vesmírných sborech nebo poště Spojených států. A přinejmenším

dalších dvacet miliónů civilistů se zúčastnilo seminářů organizovaných Modem.
ROBINSON: A vy jste bral procenta z jednoho každého, že?
FOREMAN: Je mi líto, poplatky vybírá Nadace Modu, ne já. Já dostávám výplatu od Nadace Modu. O její výši rozhoduje Výbor guvernérů. Hezký pokus, ale tvoje informace je i tady mylná. Věc je v tom, že na výcviku nebo čemkoli s ním spojeném není nic divného, neobvyklého, zvláštního, nelegálního nebo neetického. Stejně tak není nic špatného nebo ostudného na tom, aby vzdělávací nadace pracovala se ziskem. Proč bychom neměli být kapitalisté? Náš úspěch dokazuje, že cvičení funguje. Lidé chtějí žít výkonně a výcvik berou jako způsob, jak získat potřebné nástroje. Podle záznamů Nadace jsi základní výcvik absolvoval v době univerzitních studií i ty.
ROBINSON: Jo, tenkrát jsem dělal spoustu hloupých a bláznivých věcí. Dokonce jsem byl jednou i republikán. No a co? Už jsem chytřejší.
FOREMAN: Od té doby, co jsi ty prodělával základní školení, se výcvik Modu hodně změnil, Johne. Na žádost prezidenta Spojených států jsme vyvinuli vyšší kurz, specificky zaměřený na to, aby dal lidem sílu čelit okolnostem a tlakům chtorranského zamoření. V rámci tohoto kurzu vznikla myšlenka Základní skupiny
ROBINSON: Přiznáváte tedy, že klíčoví lidé administrativy se přidávají k vaší takzvané Základní skupině?
FOREMAN: A každý den se přidávají další. Není zločinem dělat něco pro budoucnost. Právě v této chvíli probíhají v nejrůznějších částech země čtyři rozdílné kurzy. V přímém výcviku máme dva tisíce lidí a šest tisíc dalších korespondenčně. Jenže to nejsou jenom ti, které ty nazýváš „klíčovými lidmi", Johne. Překvapivě velké množství našich frekventantů jsou ti, jež bys ty, ve své ignoranci, nazýval obyčejnými lidmi. Ale oni nejsou obyčejní. Snaha o sebezdokonalení není nikdy obyčejná. To jsou lidé všech povolání, kteří chtějí být částí procesu opravdové přeměny světa.
ROBINSON: Takže, tedy skutečně přiznáváte, že účelem této skupiny je vykonávat vliv na vládu?
FOREMAN: Ne. Vládu může převzít kterýkoli idiot. Dokonce i ty bys to zvládl. Mé cíle jsou mnohem vyšší než dočasná moc. Mým cílem je změnit svět.
ROBINSON: K tomu ovšem vy a vaše skupina potřebujete moc, že?
FOREMAN: Základní skupina není skupina, Johne. Je to idea. Kdokoliv, kdo se upne k rozšíření představy, co je ve vesmíru možné, je automaticky členem Základní skupiny. Vždycky existovala Základní skupina humanity. A vždycky se skládala z toho druhu lidí, ať už o tom tehdy věděli anebo ne, kteří jsou ochotni nesouhlasit s vnímáním toho, co je, takže mohou budovat to, co bude.
ROBINSON: Nicméně, doktore Foremane, existuje skupina lidí, kteří prošli výcvikem Modu a kteří se identifikují jako Základní skupina, a tato skupina v současné době ovlivňuje činnost nejrůznějších odvětví federální vlády včetně exekutivy, obou komor Kongresu, armády a dokonce i médií. Je to správně?
FOREMAN: (přikyvuje) Výcvik Modu je pro úspěšné. Je pro lidi, kteří vědí, jak získávat výsledky a kteří se chtějí učit o technice vědomí tak, aby mohli provést průlom v osobní výkonnosti.
ROBINSON: Ušetřete nás náborového žargonu, doktore. Prostě odpovězte na otázku.
FOREMAN: To je odpověď. Měli jsme ve výcviku mnoho vysoce postavených lidí. Na tom, že ta technika funguje, není nic děsivého. To dělá každé ráno i čištění zubů. Proč by vás měla kulturní transformace tak strašit?
ROBINSON: Myslím, že doktorka Chinová má pravdu. Jste blázen a jste nebezpečný. Co se vší tou transformací budete dělat?
FOREMAN: Znáš to staré přísloví? Až přijde čas železnice, přijde železnice. Až přijde čas letadel, přijdou letadla. Až přijde čas cilebengů, přijdou cilebengy. Co jsou to cilebengy? Nevím. Ještě nepřišel jejich čas. Ale vím, že přišel čas na změnu — a jediná možná volba, která před námi leží, je to, že se můžeme stát jiným druhem lidstva. A myslím, že nemáme moc na výběr, protože jestliže se sami nezměníme v silnější, výkonnější druh, změní nás Chtorrané v druh vyhynulý....

Obyčejné nakažení jednoho nebo dvou jednotlivců nemůže zajistit dostatečné rozšíření epidemie mezi celou populací, dokonce ani v případě epidemií chtorranských. Je zapotřebí určitý bacilonosič, nikoliv metody pouhého příležitostného či náhodného kontaktu. Pouze přenašeč, který zajistí opakovaný kontakt, dokáže epidemii učinit nevyhnutelnou.

Co je tedy třeba, je na příklad chtorranský ekvivalent blechy nebo komára. Dříve, než může dojít k výskytu epidemie, dříve než mohou vypuknout smrtonosné choroby, musí se nejdříve domestikovat přenašeč, který má dostatek vhodných možností.

V této publikaci považujeme za nejpravděpodobnějšího kandidáta na mechanismus přenosu všudypřítomného žihadláka — nenasytný kousavý „hmyz". Žihadlák se rodí menší než komár, ale má-li dostatečný přístup k potravě, dorůstá až velikosti vážky.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

20. Soumrak

„Pes byl prvním pokusem přírody stvořit neurotika. Cvičením k dokonalosti."

—SOLOMON SHORT

Venku pokryla růžová bouře krajinu těžkou přikrývkou ticha a prachu. Prach v našem okolí se do rána změní v bláto a do zítřejšího večera z něj bude tvrdá, křehká krusta.

V údolích a korytech říček, kde se ten neřád nakupil na metr a hlouběji, bude ztuhlá masa prakticky neproniknutelná. Může to trvat rok nebo ještě déle, než se taková hmota rozpadne, eroduje nebo bude konečně odplavena dešti. Mezitím však budou cukrové plotny sloužit jako zásobárny rychlého proteinu pro každého čerstvě vylíhlého hladového červa. Byla to pochoutka vyhrazená pouze Chtorranům; pozemský živočich by si při pokusu ukousnout kousek tohoto skalnatého cukrátka vylámal zuby i sanici.

Uvnitř samohybu jsme monitorovali činnost pod zemí. Abychom se nenudili, bylo toho více než dost.

Nechali jsme tuláka šplhat nahoru a dolů po stěnách hnízda — dělohy, zkoušet, čichat, dotýkat se, měřit, zaznamenávat, prohlížet, zkoumat a odebírat vzorky všeho, na co narazí. Kdykoliv to jen šlo, odebírali jsme celé kusy. Naše jehly se vysouvaly a bodaly. Vyřezávali jsme plátky ze zdí, kousky ze všech orgánů. Rýpali jsme a šťouchali a vůbec dělali všechno kromě vyvolání všeobecného pozdvižení. Osazenstvo — zárodeční členové chtorranské ekologie — sotva reagovalo. Zcela zjevně byly aktivity, které uvnitř hnízda — dělohy probíhaly, dostatečně izolovány, takže cokoliv tulák dole dělal, nebylo to pro nájemníky nahoře podnětem, aby se sešikovali.

Willigová seděla tiše na svém stanovišti a sledovala, jak se jí postupně dotváří trojrozměrná mapa komory. Siegel a já jsme se střídali ve sledování neustálého Šer Chánova postupu. Přinášeli jsme čerstvá data pro mapu Willigové. Reilly a Lopezová zavřeli svrchní bubliny a zalezli dozadu do vozu, aby si zkusili trochu odpočinout. Probudili Lockeho a Valadovou a zalehli na ještě teplé kavalce. Valadová tiše nadávala; Locke se jenom poškrábal a vydal se hledat nějaký kofein.

Růžové Šero se změnilo v narudlé přítmí. Narudlé přítmí přešlo do sametově černé tmy jako v pytli. Uvnitř hnízda — dělohy se věci ve svém zárodečném spánku nervózně převracely. Měla-li růžová přikrývka nad námi nějaký vliv na dění tady dole, nebylo to očividně zřejmé.

„Kapitáne —?" Valadová mě volala ke svému stanovišti.

Unaveně jsem se zvedl ze židle a přešel dopředu, abych jí nakoukl přes rameno. „Co máš?"

Ukázala na displej jednoho z monitorů. Několik šedých slimáků se zkoušelo šinout vzhůru tunelem. „Myslím, že s těma taxíkama jste měl pravdu. Kluci už se celou hodinu snaží ten svah slézt."

„Fajn, ale kde mají zákazníky?"

„Na tom už jsem taky dělala." Valadová vyvolala další sérii obrázků. „Podívejte se, tohle je v jiné části hnízda." Šedí slimáci nelítostně ožírali okraj jednoho z rudých nabublaných orgánů. Kolik toho snědli, tolik rozházeli kolem sebe. Roztroušené zbytky tvořily okolo plžů vlhké hromádky. „Něco z toho mají přilepené na bocích," řekla Valadová. „Ale, všiml jste si, jak to prostě hltají, aniž by to žvýkali? Vsadím se s váma, že spousta vajíček přečká tu výpravu ve střevech nepoškozená. Slimejši vylezou na povrch, tam se vyserou, v jejich sračkách se vajíčka vylíhnou, a máme tady další generaci šílenejch potvor."

„Takové už další generace bývají," zamumlal jsem a myslel jsem při tom na něco jiného. „Dávám ti půl bodu."

„Jenom půl bodu?" protestovala.

„Přehlídla jsi zjevné. Až dostaneme příležitost a jednoho z těchhle parchantů si prohlídneme, vsadím se s tebou o co budeš chtít, že zjistíme, že se některá z těch vajíček líhnou už slimákovi v břiše — a cokoliv se z těch vajíček vylíhne, bude si cestu střevy ven zvesela prokousávat."

„Fuj," řekla Valadová a krčila při tom nos.

„Souhlasím. Ale příroda neplýtvá. Zvlášť ta chtorranská ne. Jestli jsou slimáci jenom taxíky, tak je v okamžiku, kdy dolezou na povrch, jejich úkol splněn, je to tak? Co dělají potom? Čekají, dokud nezemřou? To je plýtvání. Použij je jako potravu pro něco jiného a nic nepřijde nadarmo, dokonce ani ty sračky ne. Doopravdy by mě zajímalo, co najdeme v jedné z těch věcí."

Souhlasně přikývla. „Měli bychom vytáhnout tuláka zpátky. V mrazáku má tři kousky."

„Máš pravdu." Pochvalně jsem ji poplácal po rameni a vyrazil dopředu k oddělení řidiče. Do kokpitu. Na takzvaný můstek. Siegel byl vzadu, takže to teď bude nejtišší místo ve voze. Potřeboval jsem přemýšlet.

Všechno přede mnou bylo povypínané a zabezpečené; ale dokonce i v záložním stavu to bylo pořád ještě aktivní velitelské stanoviště. Všech sedm obrazovek na předním, panelu stále ještě jasně zářilo a ukazovalo stav vozidla a jeho posádky. Chvíli jsem stál a prohlížel si údaje mise. Byli jsme na tom docela dobře. Relativně. Buď Siegel, nebo Willigová sledují duplikátní údaje vzadu ve voze. Kdyby se stalo cokoliv, co by potřebovalo lidský zásah, okamžitě by o tom věděli.

Položil jsem ruce zezadu na opěradlo židle řidiče a opřel se o ni. Aniž bych na to doopravdy myslel, začal jsem provádět různé protahovací cviky, abych si uvolnil křečí stažená záda. Bolelo mě celé tělo — hlava, záda, nohy, chodidla — předčasně jsem stárl. Už jsem se necítil šťastný. Necítil jsem se jako bych měl tuhle válku přežít. Vlastně jsem se necítil ani tak, jako by měl válku přežít kdokoliv.

A přece... ironií situace bylo, že dokonce i ve chvíli, kdy zbytek lidské rasy stál v hrůze před osudem, který se plazil po povrchu naší planety, pořád jsme se byli schopní emocionálně zbavit svého strachu tak, že jsme dokázali ocenit krásu a zázračnost ohromující chtorranské ekologie. Ještě jsem nepotkal ani vědce ani technika, který by nebyl u vytržení nad dílem strojové přesnosti zamoření.

Nedokázal jsem to vysvětlit. Nebyl jsem si dokonce jistý, jestli to vůbec chápu. Ale cítil jsem stejný obdiv. Čím více jsem chtorranského života viděl, tím více jsem žasl nad jeho jemnou složitostí. Všechny jeho rozličné části do sebe zapadaly způsobem, který se vymykal možnostem popisu. Vztahy zde přesahovaly pouhou symbiózu, takovou,

jakou jsme znali na Zemi. Když se spojily dva chtorranské druhy, vytvořily naprosto nový druh rostliny nebo živočicha. Vlastně, žádná z těch bytí nebyla doopravdy samostatná. Přesto, spíše než aby je partnerské vztahy omezovaly či svazovaly, povyšovaly je tyto vztahy na vyšší úroveň.

Mohly neurální bičíky existovat nezávisle na neochlupených plžích? Mohli plži přežít bez vědomí, které jim neurální symbionti svými funkcemi poskytovali? Možná ano, možná ne — kdo to mohl říci? Ale dejte oba druhy dohromady a dostanete červy, velké a hladové a nahánějící hrůzu a s takovou senzorickou výbavou, že dokáží stopovat kořist kilometry napříč divočinou.

Byl jsem si jistý, že zde byly ještě úžasnější vztahy, které na své odhalení lidmi teprve čekaly. K jakému překvapení bychom došli, kdybychom mohli sledovat celý životní cyklus, probíhající v tomto hnízdě — děloze? Jaká tajemství chtorranského růstu budou nakonec odhalena?

Naklonil jsem se dopředu a přepnul jeden z monitorů, aby sledoval stav Šer Chána. Budeme ho muset vytáhnout zpátky. Jeho vzorkové komory se plnily a brzy bude potřebovat dobít palivové buňky. Mohli bychom mu naložit nový náklad širokopásmových sond a poslat ho zpátky. Po vypuštění by si sondy samy našly své místo a tak bychom dostali mnohem detailnější obrázek toho, co se tam dole děje.

Mrkl jsem se na hodinky. Pořád bylo ještě brzy. Kdybychom pracovali přes noc, mohli bychom to otočit ještě před úsvitem. Kdyby se v hnízdě mělo stát v souvislosti s růžovou bouří cokoliv zajímavého, měli bychom mít na místě větší sondy. Čím dříve tím lépe. A navíc jsem nechtěl riskovat přepnutí Šer Chána na nouzový provoz během výstupu. Bylo to tak akorát. Dobrá, rozhodl jsem se. Vytáhneme ho teď.

Ještě jednou jsem se opřel o židli a snažil se donutit páteřní obratle k praskání, ale buď jsem byl popraskaný celý, nebo jsem měl příliš zatuhlá záda. Všechno, čeho jsem dosáhl, byla nepříjemná křeč.

Odbelhal jsem se zpět do hlavní kabiny vozu. „Siegele, rozmísti zbytek sond a přiveď tuláka domů. Až budete v tunelu, ať Reilly nebo Locke sledují výstup. Dej vzorky do mrazáku, nacpi do tuláka EMP — granát a tolik širokopásmových sond, kolik unese, a pošli ho zpátky. Práci ve voze povede Valadová. Zpátky tunelem ho může odvést ona nebo Reilly. Ty nebo já ho převezmeme, až se dostane do vnitřní komory. Chci, aby byly první sondy rozmístěny před svítáním. Rozuměl? Fajn. Jdeme na to."

Willigová se po mně podívala. „Máte ještě předtím čas na diskuzi?"

„Ale jenom na krátkou," řekl jsem. Pevně jsem se chytil držáku nad hlavou, zavěsil se za něj a napůl se nad ní vznášel. „Máš tři minuty. Do toho."

„Tolik nepotřebuju," odpověděla. „Myslím, že je chyba teď tuláka vytahovat. Co když se tam dole stane něco důležitého?"

„Myslel jsem na to. Jestli se stane něco důležitého, sondy to zachytí. Ale jestli nedostaneme tuláka ven teď, nedobijeme ho a něco se stane, riskujeme nejen ztrátu tuláka, ale taky všech vzorků. Myslím, že teď je to bezpečnější. Neřekl bych, že se dnes večer něco stane. Ne dokud je bouře nejsilnější. Zítra už si tím nejsem tak jistý. Jak se prach jednou usadí, začne žranice. Rád bych, aby byl předtím Šer Chán plně nabitý."

„Fajn," řekla. „Je po diskuzi." Otočila se zpět ke svému stanovišti. „Navrhla jsem cestu zpět. Většinou pevná půda. Prach by tam neměl být příliš hluboký. Jsou tam ale jedno nebo dvě místa, kde by to mohlo být trochu těžší. Je tam erozní rýha, mohl by tam uklouznout. Kdokoliv ho povede zpět, půjde naslepo. Myslím, že bychom měli raději nechat LI stroj, ať si s tím poradí. Operátor se může posadit a užívat si jízdu."

„Čteš mi myšlenky," řekl jsem. Věnoval jsem jí svůj nejzářivější škleb. „Tajemství skvělého velitele je v tom, že nechá své vojáky mít skvělé nápady. Postarej se o to."

Už se o to starala. Dokonce ani nezvedla oči od klávesnice a obrazovky. „V kolik hodin vás mám vzbudit?"

„Ukládáš mě do postele?" zeptal jsem se.

„Už jste byl na cestě. Až vás budu ukládat já, tak si toho určitě všimnete."

Doklopýtal jsem do zadní části vozu a padl na spodní palandu.

A náhle jsem byl zase sám — a cítil jsem všechno, čemu jsem celé hodiny odolával.

Všechno se to na mě najednou sesypalo. Všechno bzučelo. Moje hlava, srdce, ruce. Celé tělo se mi chvělo. Sáhl jsem si na krční tepnu. Srdeční rytmus byl nepříjemně zrychlený. Jak dlouho už jsem se tímhle tempem hnal? Den? Týden? Celý život? Nevzpomínal jsem si, kdy jsem si naposledy dovolil odpočinek. Dokonce ani teď jsem si jej nemohl dovolit. Ležel jsem na palandě a třásl se. Tenhle stav jsem znal dobře. Strach, který se cvalem hnal k panice. Únava, zklamání a ostrý pocit hrůzy. Mozek mi běžel jako o závod. Bál jsem se uvolnit, bál jsem se, že kdybych teď všechno nechal jít svou cestou, svou cestou by se vydal i můj život. Bál jsem se toho, že vyčerpání by natolik ovládlo mé tělo, že by nezbylo nic, co by mne drželo pohromadě. Prostě bych se vypařil. Prostě bych se zhroutil do bezvědomí a zmizel navždy. Zem by se pode mnou otevřela a já bych padl do hlubin nevědomí. Ne do smrti, O krok dále.

Prudce jsem se posadil. Příliš prudce. Zatočila se mi hlava. Složil jsem ji do dlaní a pomalu počítal. Čekal jsem, dokud závrať nepřejde. Čekal jsem, dokud se tělo neuklidní. Jenže ono se neuklidnilo. Nemohlo. Střeva jsem měl zauzlovaná jako stádo chtorranských stvůr, které se svíjely pod hájem klátičů. Co mě to tak mocně hryzlo, že jsem chtěl vyrazit z této místnosti, rozrazit poklop a nahý vyběhnout do prachu?

Musel jsem se dokonce ptát?

Vše, co jsme dělali — všechno bylo cenné jenom tehdy, pokud se v pořádku vrátíme. Dokážeme to? Jak hluboká už je vrstva prachu? Jak rychle se srazí v bláto? Budeme v ní pohřbeni? Nebo jen uvězněni tak, že se nedokážeme dostat ven? Vůz může být do zítřka přilepen k zemi. Vysvobodí nás, kdybychom se pokusili zavolat helikoptéru?

A co je ještě důležitější, podívá se někdo na informace, které jsme nashromáždili?

Nebo bylo mé jméno natolik otrávené, že prostě všechny naše vzorky spláchnou, aniž by se na ně podívali,

jen proto, že u nich bude mé jméno?

Co dělal generál Wainright? Co dalšího pro mně naplánoval Dannenfelser? A co bude muset říci doktorka Zymphová? Nic otisknutelného, tím jsem si jist.

A nejdůležitější ze všeho, co bude dělat Lizard? Co bych jí mohl říci? Co mohu udělat, abych to vylepšil?

Třikrát za sebou jsem zašel příliš daleko. Měl jsem ten příšerný pocit...

Znovu jsem si lehl na palandu. V hlavě mi hučelo hůře, než kdy dříve. Co jsem dělal naposledy, když jsem se cítil takhle šíleně? Nevěděl jsem. Nedokázal jsem si vzpomenout, že bych kdy takhle šílený byl. Ne, to nebyla pravda.

Už jsem byl i šílenější. Mnohem šílenější. Ale tentokrát se mi to nelíbilo.

„Nevím," řekl jsem. „Prostě nevím."

A potom jsem v hlavě uslyšel Foremanův hlas. „Mám to. Ty nevíš. Ale kdybys věděl... co bys věděl?"

„Ne," řekl jsem. „Doopravdy nevím."

„Slyším tě," odpověděl se smíchem. „Ale kdybys doopravdy věděl... co bys věděl?"

Aniž bych chtěl, musel jsem se zasmát. Když jsem se naposledy cítil takhle chycený v pasti a zoufalý, napsal jsem přes stovku limericků; některé z byly nich tak příšerné, že jsem se pak styděl je po sobě přečíst.

Psaní limericků mě ze šílenství nevyléčilo. Jen je svedlo do více společensky přijatelného chování. To byl ten vtip. Doktor Davidson mi kdysi řekl, že opravdová příčetnost neexistuje. Všechno, čeho kdy člověk dosáhne, je její natolik dokonalé předstírání, že ostatní lidé pravdu neodhalí.

Limericky. Hloupý nápad. Ale — bylo to něco, co jsem mohl dělat. Něco, co by odvedlo moji pozornost.

Co by se rýmovalo na Maranovou...?

Nic. Budu muset zkusit křestní jméno.

Pomilování s Lydií
slabší chlapy zabíjí
Stojí za to,
moje zlato.
Máš chuť? No tak řekni jí!

Dřív nebo později budu muset najít druhý rým na Willigovou.

Usnul jsem dříve, než jsem na něj stačil pomyslet.

Žihadlák je skvělý příklad paralelního vývoje. Toto stvoření je chtorranským ekvivalentem komára anofeles. Je menší, rychlejší a žravější, nicméně jde o funkční protějšek pozemského druhu.

Žihadlák svou oběť kousne, vstříkne jí protisrážlivý prostředek, vysaje krev (či jakoukoliv tělesnou tekutinu, která plní u chtorranských organismů funkci krve), posbírá baktérie a viry a rovnou je infikuje svému dalšímu cíli. Díky své malé velikosti a rychlému růstu se žihadlák musí živit neustále po celý den. Během období dvaceti čtyř hodin dokáže kousnout a nakazit přes stovku rozličných zvířat, jak chtorranských tak pozemských. Zdá se, že žihadlák je základním mechanismem přenosu chtorranských mikroorganismů.

Výsledkem je extrémně výkonný přenašeč chorob. V době, kdy je tato publikace psána, se většina vědců přiklání k názoru, že žihadlák je původním druhem, kterým byly chtorranské epidemie rozšířeny mezi lidskou populací.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

21. Přehrávka záznamu

„Potíž se zvedáním koček je v tom,
že vždycky spadnou."
—SOLOMON SHORT

Willigová, ta, kterou jsem nemohl zrýmovat, se mnou jemně zatřásla. „Kapitáne McCarthy?"

„He —? Co?" Jak jsem se snažil posadit, praštil jsem hlavou o horní pryčnu. Odvalil jsem se na bok a třel si čelo. „Kolik je hodin?"

„Je sedm třicet. Nic se nedělo, tak jsme vás nechali spát."

„To jste neměli."

„Potřeboval jste si odpočinout."

„Pardon? Pokud si pamatuju dobře, tak v armádě ještě pořád dávají rozkazy kapitáni desátníkům."

„Připište mi to na seznam zločinů k polnímu soudu. Nechala bych vás spát déle, ale..."

„Co se stalo?"

„Ještě nic. Tuláka jsme dobili, vyložili, naložili. Říkala jsem si, že vás ten kravál určitě probudí. Zpátky do díry jsme ho dostali v šest třicet ráno. LI ho vedl celou cestu, žádné problémy. Polovinu širokopásmových sond už máme napojených. Siegel rozmisťuje zbytek."

„Ale?"

„Něco se hýbe nahoře. Je to ještě pod obzorem."

„Jak to vypadá s prachem?"

„Někdy včera večer přestal padat. Je jasný den. Neohraničená viditelnost. Krajina je tak růžová, že člověk skoro čeká, že v dálce uvidí smaragdové město."

„A?" pobízel jsem ji. V té chvíli jsem již vyrazil do operační místnosti.

Willigová mě následovala. „Máme v dálce oblaka prachu. Podle analýzy to vypadá na tři samostatné objekty."

Poklepal jsem Lockemu na rameno, aby uvolnil moje stanoviště. „Tak se na to podíváme."

Locke mi ukázal přes rameno. „Tam a támhle."

„Mám to."

„Jsou to červi?"

„Vypadá to na červy," souhlasil jsem. „Stejně tak to ale můžou být džípy nebo vznášedla. Nebo blázniví motorkáři. Nebo banditi."

„Uhni," řekla Willigová. „Nikdo se zdravým rozumem by přece do těchhle sraček nelezl."

„Což nám zužuje možnosti na pouhé dvě miliardy těch, kteří přežili. Zdravý rozum už nemá nikdo."

„Víte, jak jsem to myslela."

„Už jsi někdy slyšela o odpadlících?"

Willigová zmlkla.

„Ale," dodal jsem „pravděpodobnost, že jsou to červi, je vyšší. Tohle je oblast červů, ne lidí. Sledovali jste je?"

Locke mi sáhl přes rameno a dotkl se klávesy. „Tady je mapa, tady je překrytí. Vidíte? Kličkují tam a zpátky, ale udržují při tom stabilní severovýchodní směr. Budou tady za hodinu."

„Dobrý," řekl jsem. „Takže mám čas na snídani." Odsunul jsem se od pultu a otočil se, abych se podíval na Willigovou. „Dám si slaninu s vajíčky, vajíčka tak napůl, slaninu do křupavá, velký pomerančový džus, topinku z bílého chleba s jemným taveným sýrem a jahodové želé. Grapefruitový kompot ve vlastní šťávě. A tři grepy mi oloupejte."

„Dostanete to, co mužstvo," řekla Willigová. „Je to hnědé. Je to mazlavé. A je toho dost."

„No, alespoň jsem to zkusil." Otočil jsem se zpět na Lockeho. „Jak dlouho už máš službu?"

„Jenom hodinu."

„Fajn, půjdeš nahoru a sedneš si do pozorovatelny. Jestli je Reilly vzhůru, ať jde do druhé bubliny. Nabijte zbraně. Budeme používat chladné rakety a síťové spreje. Jestli se ten růžový prach neusadil, je pořád dost výbušný."

„Chcete vypustit pátrače?" zeptala se Willigová.

Přemýšlel jsem o tom. Poškrábal jsem se na hlavě. Strčil jsem si prst do ucha a zavrtěl s ním. Uhladil jsem si vlasy. Poškrábal jsem se na tváři. Potřeboval jsem se oholit. Svědilo mě v zadku. Potřeboval jsem se vysprchovat. Podíval jsem se na ni a řekl: „Ne. Nejspíš bychom ho v prachu ztratili a mohli bychom ho později potřebovat. Budeme pěkně sedět, kde jsme. Siegle? Děje se něco v hnízdě?"

Siegel neodpověděl okamžitě. Vypadal, jako by hledal správná slova, a žádná nenašel.

„Co je?" zeptal jsem se.

„Eh — něco kapku divného. Nevím, jak bych to vysvětlil."

„Nepanikař. Všechno je kapku divný. Počkej, přehraju si záznam." Natáhl jsem se vpřed a nasadil si VR přílbu. Propadl jsem se zpět do kyberprostoru s překvapivou lehkostí. Dnes už chtorranské hnízdo nevypadalo tak docela cize. Nevěděl jsem, jestli je to dobře, nebo špatně.

Viděl jsem stejné hnízdo slimáků, nebo snad jiné. Pořád vypadali, jako neochlupení malí červi. Já ale viděl malého červa, zrovna když opustil skořápku. Narodil se — vylíhl? — s chlupy. Takže cokoliv byli tihle, museli být embryoničtí nebo ...něco.

„Fajn," řekl Siegel. „Tady je záznam."

Přímo přede mnou se realita měnila a chvěla se. Ukazatel času říkal, že jsme se posunuli o necelou hodinu dozadu. Na hromadě bylo více slimáků. Byla větší.

„Rozmísťovali jsme sondy," řekl Siegel. „Jedna z nich sklouzla. No, dívejte se."

Sonda byla tvarována skoro jako samotný slimák, jenom měla tvrdou skořápku. Měla tvar plochého, oblého vejce a vypadal trochu jako aerodynamický brouk. Neměla inteligenci tuláka, byla to dost jednoduše myslící věc, ale na svoji práci stačila.

Přede mnou se jedna ze sond snažila přeplazit přes kupu proplétajících se vlhkých stvoření, když narušila rovnováhu hromady a spousta slimáků začala slizce klouzat dolů. Všichni slimáci začali okamžitě pištět vysokým, pronikavým sborem. Kupa se zároveň rozpadla na několik menších skupinek. Hrstka jednotlivých slimáků se svíjela na masité podlaze hnízda. Všichni se teď pohybovali rychleji, kroutili se a vlnili v odporném tanci. Některé z orgánů v hnízdě začínaly reagovat na hluk a vzrušení a souzněly svými vlastními chvějivými a bublavými zvuky. To jen zvýšilo nepokoj a nervozitu slimáků.

„A teď sledujte tohle," řekl Siegel. „Dávejte pozor na ty dva napravo."

Slimáci kvičeli jako podsvinčata, které oddělíte od prasnice. Ti dva napravo byli nejvíce rozrušení. Jeden z nich náhodně vrazil do druhého. Oba reagovali intenzivním pudovým vztekem. Natočili se hlavami, oba ustupovali vzad a štětili se jako husy. Jeden z nich se pokusil o útěk a druhý zaútočil. Zuřivě se zakousl. První vykvikl bolestí a sám začal kousat. Oba se převalovali a převraceli, kousali a pištěli, svíjeli se na měkké podlaze jako úhoři. Bezkrevní slimáci měli překvapivě velká ústa. Zběžná prohlídka prvních tří tulákových vzorků prokázala, že nemají žádné zuby,

pouze dásně s pevnými okraji. Nebylo těžké uvěřit, že by to doopravdy mohla být červí mláďata. Zuřivost boje před námi by jako důkaz většině lidí bohatě stačila.

„A teď to přijde," řekl Siegel. „Tohle bude zajímavé."

Ti dva slimáci se kodrcali jako kateřinské kolo, náhle narazili do rudé bubliny a odrazili se do jiného rozrušeného chuchvalce brášků. Skupina slimáků okamžitě explodovala vztekem, každý jednotlivý tvor se změnil ve stejnou zlostnou stvůru jako byli ti dva, kteří odstartovali řetězovou reakci. Každý slimák útočil na kteréhokoliv jiného, který mu byl nejblíže, někdy vytvářeli celý řetěz útočníků, někdy se shlukli, vytvářeli a přetvářeli nové hrozny vířivých fúrií. Během několika vteřin byl každý slimák v jeskyni zapojen do rvačky. Hustá krev stříkala, potom stékala a nakonec vytvářela kaluže.

O několik okamžiků později se obraz boje ustálil. Každý slimák útočil, každý slimák kousal, každý slimák zuřivě žral. Ti, kteří byli vážně zraněni, nebo překonáni množstvím útočníků, se brzy přestali pohybovat a byli rychle sežráni. Brzy začaly fúrie zpomalovat a zakrátko boj skončil docela, vystřídán místo toho orgiemi divokého žraní, pozřívání a bezmyšlenkového žvýkání. Konečně se začala znovu formovat původní hromada, tentokrát z méně, zato však mnohem tlustších členů. Po chybějících bratřích zůstalo jen několik temných skvrn. Zbývající slimáci byli stále ještě nepokojní, ale bylo vidět, že už byli klidnější a brzy se vrátí do původního, méně vzrušeného stavu.

Siegel přepnul obraz do reálného času. „Dost děsivá parta, co?"

„Viděl jsem schůze výborů, které byly horší," řekl jsem, ne však příliš přesvědčivě. Siegel měl pravdu. V těchto tvorech byla zuřivost, která odporovala jejich buclaté amorfní nevinnosti

„Co si o tom myslíte?"

„Zajímavý obranný mechanismus," řekl jsem. „Kdykoliv jsi stresovaný, někoho sežer." Hlas jsem měl o dost pevnější, než by podle toho, co říkal žaludek, měl být.

„Takže? Myslíte si, že jsou to malí červi?" ptal se Siegel.

Zaváhal jsem, než jsem odpověděl. „Nevím," přiznal jsem. „Viděl jsem malé červy. Měli chlupy. Tihle nemají. Možná, že tihleti jsou nějakou přechodnou fází." Sundal jsem si VR přilbu a začal myslet nahlas. „Ta mláďata, která jsem viděl, si ochočil kmen odpadlíků. Už měli tři dospělé červy, ale chtěli jich víc. Myslím, že je chtěli chovat ve velkém. Vždycky jsem si říkal, jak by to asi dopadlo. Kdo by nakonec ovládal koho.

Byl jsem s nimi, když získali čtvrtého, mládě, sotva vylíhlé. Byla to pro ně velice významná událost. Říkali, že to bylo naplnění. Později, když se mi podařilo vrátit se s patřičnou vyzbrojí, už měli celé hnízdo malých červů. Nikdy jsem nezjistil, odkud ta mláďata pocházejí, nebo jak je ti lidé ochočovali. Ne, tak to není. O ochočování něco málo vím. Je to proces vtisku. Myslím, že k tomu dochází, když se všichni červi k sobě stulí a dochází mezi nimi ke spojení. To ale pořád ještě neodpovídá na otázku, jak může člověk ochočit červa, a už vůbec ne, jak s ním dokáže žít."

„Ale vy víte, že to možné je. Viděl jste důkaz," řekl Siegel.

Zamyšleně jsem přikývl. „Vím, že je to možné. Jenom nevím, jak to dokázali. Nedovedu si představit, jak někdo sestupuje do klátícího hnízda a vytahuje odtud několik těchto mláďat. A nedovedu si představit, jak se takový červ ochočí, až začne růst. To je ale problém odpadlíků, který se musí vyřešit. Jsem přesvědčený o tom, že to musí být jednoduchý proces a že člověk v první řadě musí být u toho, když se červ vylíhne. Možná, že to je něco tak jednoduchého, jako jen tam být a krmit ho, hladit ho, pečovat o něj a namáčet mu nos v loužičce, kdykoliv nasviní na koberec. Tak se ochočují lidé. Přinejmenším většina z nich." Po hloubavé chvíli jsem dodal: „Jestli je tomu skutečně tak, potom se obávám, že v budoucnu se budeme setkávat s odpadlíky mnohem častěji."

Siegel neodpověděl. Ta myšlenka ho zjevně rozrušila. Willigová si na druhé straně uvědomila naprosto přesně, co jsem si myslel. „Takže si myslíte, že to, co dělají odpadlíci, je nevyhnutelné?"

„Nevím." připustil jsem. „Víme, že lidé mohou přežít v červím táboře a také víme, že červi zjevně mohou být ochočeni do takové míry, aby s lidmi žili v partnerských vztazích. Nebo naopak. Ale jaký to může být mechanismus — no, asi to nezjistíme, pokud ovšem nebude mít brazilská mise generála Tirelliové úspěch. Na tomto kontinentu červí ležení nestudujeme, ale pálíme. A odpadlíky zvlášť."

„Vy s tím nesouhlasíte?"

„Naopak! Souhlasím s tím ze všech sil. Myslím, že bychom měli sežehnout každého zatraceného odpadlíka, kterého najdeme. Ale určitě bych předtím, chtěl několik z nich vyslechnout, to je všechno. Problém je v tom, že za nějaký čas už vůbec nepoužívají lidskou logiku. Není žádný společný podklad pro komunikaci. Nemohou anebo nechtějí sáhnout zpět, aby se stali tím, čím dříve byli. Nevím."

V tu chvíli mě Siegel přerušil. „Kapitáne...?" Hlas měl velice tichý.

„Jo?"

„Hlavní obrazovka."

Podíval jsem se. Monitor ukazoval vrcholek vzdáleného kopce. Oblaka prachu se rozptýlila. Na hřebenu zůstali stát tři červi a pozorovali nás. Studovali samohyb, jako když si tři vyhládlí poutníci prohlížejí velice chudičké menu.

Žihadláci žijí převážně ve stálých rojích nad chtorranským hnízdem. Roj je často tak hustý, že obloha šedne a zrní. Množství světla skutečně dosahující pozorovatele na zemi je očividně sníženo.

Nechráněná lidská bytost ve velkém mandalovém hnízdě by pravděpodobně byla žihadláky obsypána. Bez přiměřené ochrany dokáže tento žravý „hmyz" způsobit na nechráněné kůži člověka tolik kousanců, že by se tento během několika minut změnil v krvavou hromadu.

Ve skutečnosti je docela dobře možné, že během hodiny bude většina krve z těla nešťastné oběti vysáta.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

22. Hluboko

„Život je těžký. Potom zemřeš.
Potom ti hodí do tváře prach.
Potom tě sežerou červi.
Buď rád, pokud k tomu dojde v tomto pořadí."
—SOLOMON SHORT

Chvíli jsem neříkal nic. Ne že bych nemohl přijít na něco, co by se dalo říci — nebylo nic, co by říci bylo třeba.

Jenže Willigová na mě hleděla s očekáváním a dokonce i když jsem ze svého místa neviděl výraz jeho tváře, věděl jsem, že také Siegel netrpělivě čeká na nějaké rozhodnutí, na nějakou aktivitu. I ostatní potřebovali ujištění, že se jim kapitán nesesypal.

„Fajn," vzdychl jsem. „Siegle, podívej se, jak pevně jsme přilepený. Jestli se odtud budeme muset vyrýt..."

„Jsme v tom pěkně hluboko," řekl. Nezněl moc vesele. „Včera večer jsem provedl pár testů a další sadu těsně předtím, než jste se probudil. Lepí to řádně. A jsme v tom až po krk."

„Řekni to stručně."

„Myslím, že se potápíme."

„Nemůžeš se odtrhnout?"

„Zkoušel jsem to celou noc. Ať už udělám cokoli, jenom to zhorším. Tahle věc je... nevím, co to je. Není to bláto, není to písek, není to nic. Teče to jako kapalina, když se ale pokusíte hnout, je to pevný jako beton. Pláště si s tím neporadí. Je mi líto, kapitáne, ale tahle mašina na nějaký čas nejede nikam."

„Fajn. Takže jsme zasněžení. Venku jsou tři červi. Nemůžeme zavolat o pomoc. A teď ty špatné zprávy."

Siegel neodpověděl. Ticho v komunikátoru se nepříjemně protahovalo.

Hlavou mi bleskla ošklivá myšlenka. Willigová se na mně pronikavě podívala, když jsem se zvedl ze židle. Vyšplhal jsem se dopředu do kokpitu, abych se na Siegla podíval na vlastní oči. Taky jsem zkontroloval Lockeho a Valadovou na jejich stanovištích. Lopezová pořád ještě spala. Sáhl jsem po svém komunikátoru a vypnul ho. „Tak dobře," řekl jsem tiše k Sieglovi. „Dám se poddat. Co to přede mnou schováváš?"

Siegel vypadal zmateně. „Nic jiného v tom není, kapitáne."

„Tak mi to potom nedochází. Nejste blbí. Víte, do čeho jsme se dostali. A všichni to berete až moc klidně. Co se děje?"

„Kapitáne." Siegel se otočil s židlí ke mně. „Jestli se vy nebojíte Randy Dannenfelsera, proč bychom se mi ostatní měli bát tří malých Chtorranů?"

„Chtorrani mají větší tlamy."

„Dannenfelser ošklivěji kouše."

Zvedl jsem ruku. „Necháme to biologům, ať si s tím lámou hlavu. Dostali jsme ze sítě nějaké signály? Nějaké vzkazy?"

Sieglův výraz se smutně protáhl. „Je mi líto pane, nic."

„Merde." Když jsem viděl Sieglův tázavý pohled, dodal jsem: „Omluv moji francouzštinu. Chtěl jsem říct 'do hajzlu!'" Sedl jsem si namísto druhého řidiče. „Dobrá, vyšleme S.O.S. Žádej nouzové vyzvednutí. Na všech kanálech. To nemůžou ignorovat."

„A co když přeci budou?"

„Potom budeme mít všichni tu čest, že budeme svědčit u jejich polního soudu."

Siegel nevypadal moc šťastný. „Jste si jistý, že tohle je to, co chcete, abych vysílal?"

„Myslíš, že se z toho dostaneme sami?" Ukázal jsem na čelní sklo. Prvních několik chtorranských chrobáků se už prožralo ke sklu, i když jich nebylo tolik, kolik jsem čekal. „Myslíš, že to tam venku bude hodně dravé? Já bych řekl, že ne. Toho sajrajtu napadala pořádná vrstva, tohle není hustě zamořená oblast, a tak si nemyslím, že tady bude dost hmyzu na to, aby nás vyžrali a vysvobodili. Tohle už není tank, ale podzemní bunkr. Není toho moc, co tady můžeme dělat."

„Pořád jsme ještě nepřišli na to, co zabilo toho červa," navrhl Siegel.

„Přestaň se mě pokoušet zlákat."

Siegel potřásl hlavou. „Mám rád mrtvé červy."

„Víš co? Jseš příliš krvelačný. Ty i Willigová. Vyřiď jí to."

„Dík," řekla Willigová a stoupla si za mně. „Děláme, co můžeme. Vždycky potěší, když si vás někdo všimne." Následovala mě do předku vozu, aby mi podala šálek něčeho horkého a odporného. A nejspíš aby mě i zkontrolovala.

„To nebyla poklona. Nezapomeňte, že máme vzorky a záznamy, které se musejí co nejdříve doručit. Ty musí mít přednost." Podezřívavě jsem přičichl k obsahu šálku. „Jéžiš! O co se to snažíš? Chceš mě zavraždit?"

„Říkal jste, že jsem krvežíznivá. Takovou pověst si nevysloužíte náhodou, musí se cvičit."

Otřásl jsem se a odvrátil se. „Reilly? Co se děje s těmi třemi červy?"

„Právě sestupují s kopce."

Protlačil jsem se kolem Willigové a sešplhal zpátky k pracovním stanovištím. Ve ztemnělém osvětlení vozu jasně zářily obrazovky. Reilly nechal na jedné z nich vyvolat taktická schémata a na další za ní pohled kamery. Obraz byl mlžně růžový, ale bylo v něm vidět tři temné stíny, které si razily cestu ze svahu, pokrytého cukrovou krustou. Schematické znázornění odhalilo, že jde o tvory střední velikosti.

„Jsou mladí," řekl jsem. „Ten největší má jen čtyři sta kilo. Rád bych viděl jejich pruhy. Můžeš zvýraznit kontrast?"

Reilly přeběhl prsty po klávesnici a přepnul na dálkový objektiv. Ještě několik kláves a obraz se viditelně vyjasnil. Jenže to nepomohlo. Červi měli kožešiny pokryté růžovým prachem a jak se pohybovali nadýchanými závějemi, zvedali okolo sebe ještě více prachu. Podle schématu nemířili přímo k nám.

Náhle mě něco napadlo. „Jak vypadá náš vůz?"

„Cože?"

„To nic." To už jsem se soukal do bubliny. „Dá se v nás poznat vozidlo? Nebo vypadáme jenom jako další vyvýšenina v prachu? Minou nás? Nebo budeme muset bojovat?"

Výhled z bubliny byt růžový. Vrstva prachu byla silná, přesto se růžovou barvou stále ještě prodíralo světlo. Zaťukal jsem na klávesnici stanoviště pozorovací věže a vyklopil střešní kameru. Otočila se dokola a ukázala pohled na tank shora. Byli jsme růžoví, ale náš tvar byl stále ještě rozpoznatelný jako něco vyrobeného, nepřirozeného. Červi byli obecně známí svojí zvědavostí. Jestli si nás všimli, budou zkoumat. Jestli ucítili uvnitř pohyb, zaútočí.

Zaútočí?

Když jsem byl naposledy v této situaci, červi nezaútočili. Alespoň ne do té chvíle, než jsme se pokusili uniknout ze zasypané helikoptéry. A to jsem si pořád ještě nebyl jist, zda to skutečně byl útok. Stejně tak mohli prostě reagovat na tvar balónu, který nás vytáhl a který byl podobný červímu tělu.

Sestoupil jsem do hlavní kabiny a znovu se podíval Reillymu přes rameno.

„Odklopit kryty zbraní?" zeptal se.

„Ne. Nech je v příklopech. Možná, že ti tři jsou víc zvědaví než nebezpeční. A kromě toho si nemyslím, že by se červ mohl dostat přes naše brnění. Budeme dělat mrtvého brouka a uvidíme, co udělají oni."

Červi už byli téměř na konci svahu. Nechávali v růžové návěji široké brázdy. Na nějaký čas bude na sobě tahle část Mexika nést neproniknutelnou krustu. Nebylo tady dost brouků, aby ji vyžrali. Možná, že hnízdo pod klátiči bylo pořád ještě příliš mladé na to, aby vyprodukovalo dost vajíček.

„Vidí nás," řekl Reilly.

Červi stáčeli pohled naším směrem a vydávali měkké pískavé zvuky. Zaváhali a zastavili se, aby se sešli dohromady. Bez těch zvuků by vypadali téměř komicky: S očima nakloněnýma na bok připomínali opilé loutky a růžová jinovatka na kožešině jim dávala pomilováníhodný vzhled plyšových medvídků. Celý dojem ale kazily zvuky, které vydávali. Zvuky byly silně ztlumeny přikrývkou prachu rozprostřenou po krajině, ale i bez zesilování signálu to, co jsme mohli z chtorranské konverzace slyšet, vyvolávalo mrazení v zádech. Jeden ke druhému vydávali nepříjemné chvějivé zvuky, které vibrovaly a které připomínaly zvuky hmyzu a ozývaly se v nich podivné harmonické tóny, které jejich pokřiku dávaly nezemské, nepříjemné zabarvení.

Rozhlédl jsem se kolem sebe. Willigová byla na svém stanovišti a sledovala situaci. Locke a Valadová se jí dívali přes rameno. Přišla Lopezová, stoupla si za mě a protírala si rozespalé oči. Podívala se na obrazovky, dvakrát zamrkala a byla okamžitě vzhůru.

„Co to dělají?" zeptala se.

„Snaží se nějak rozhodnout," řekl Reilly.

„Siegle?" zavolal jsem tiše. „Vyslal jsi to SOS?"

„Vyslal, ale nikdo nepotvrdil příjem."

„Dobrá. Nech kanál otevřený."

„Rozkaz, kapitáne."

„A kruci," řekl Reilly. „Tak už je to tady. Už se rozhod."

V kabině bylo ticho. Obrazovky řekly vše. Červi mířili přímo k nám.

Naštěstí proti útoku žihadláka existuje množství jednoduchých ochranných prostředků. Prakticky jakákoliv jemná síťovina zabrání tomu, aby se žihadlák dostal na kůži. Navíc slouží jako ochranná vrstva olej a masti na bázi oleje; tato vrstva zabraňuje žihadlákům v kousnutí. Jako repelenty se také osvědčily nejrůznější silné a zemité pachy.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

23. Hlouběji

„Pokud je smrt nevyhnutelná,
stejně tak dobře si můžete
lehnout na záda a vychutnat si ji."

—SOLOMON SHORT

Prach se kolem nich zvedal v oblacích.

Červi proklouzávali jasně růžovými závějemi jako sněžný pluh a na obě strany odhrnovali vlny načervenalého prachu. Mraky částeček se vznášely ve vzduchu a tvořily za každým z tvorů mlžnatý, pomalu se pohybující závoj.

Když se přiblížili k vozu, rozestoupili se a obezřele jej obcházeli v kruhu. Všichni tři tvorové kolem stroje kroužili znovu a znovu dokola, dokud neudusali většinu závějí do špinavě rudé břečky. Slyšeli jsme, jak se půda pod jejich nesmírnou vahou vlhce drtí. Prach už se změnil v gumovité bláto. Brzy ztuhne do cihlovitého povrchu. Chvíli se otírali o samotné vozidlo, zkoušeli je svou kožešinou.

„Po stranách okartáčovali spousty prachu," hlásil Reilly.

„Řekni jim, ať nezapomenou na čelní skla," volal Siegel.

„Jaké jsou šance, že se odlepíme?" zeptal jsem se.

Reilly studoval pomocný monitor. Tvářil se přitom nespokojeně. „Říká vám něco slovo malta?"

Poškrábal jsem se na uchu. Začínalo mě svědit po koupeli. Brzo začne bolet.

Reilly ke mně zvedl oči. „Copak? Žádná zábavná odpověď?"

Potřásl jsem hlavou. „Asi nemám náladu na žerty." Posadil jsem se na nejzadnější stanoviště a zapnul obrazovku. Červi přestali kroužit okolo vozu. Zvědavě na něj civěli. Jeden z nich, ten největší, se přisunul na pravou stranu a začal seshora dolů škrábat po kovovém povrchu. Skřípavý drásavý zvuk se v kabině hlasitě odrážel. Willigová na mě divoce pohlédla. „Tak moc velká legrace, jak jsi čekala, to zase není, co?" zeptal jsem se.

Neodpověděla. A já nechtěl poukazovat na to, že nedostatek vtipných odpovědí se stává kritickým.

Škrábání pokračovalo. Zvuk byl pomalý a bolestivě se protahoval, jako by si ten tvor nebyl docela jist, co vlastně cítí. Nejistě škrábal dál. My uvnitř vozu jsme si navzájem zírali do tváří. Hluk nám obrušoval nervy jako smirkový papír v uchu.

„Všichni se uklidněte," zašeptal jsem. Všiml jsem si, že Reilly odklopil červený kryt spouštědla zbraní. Sáhl jsem mu přes rameno, opatrně mu prst z vypínače odtáhl a znovu přiklopil bezpečnostní kryt. „Je jenom zvědavý. Nejsme v žádném nebezpečí."

Reilly vůbec nevypadal přesvědčeně, ale s kývnutím to vzal na vědomí. Složil si ruce na hrudi a opřel se do židle.

Venku červ dál sondoval. Pouze teď rozšířil svůj repertoár divných zvuků o další, klepavý a ťukavý. Zdálo se, že vychází odněkud přímo nad námi.

„Co je kruci tohle?" zeptala se Lopezová, otočila se a zírala na strop.

„Reilly, střešní kameru," řekl jsem.

Reilly převedl záběry střešní kamery na svoji hlavní obrazovku. Obraz byl špatný, ale červa, škrábajícího špičkami pařátů na střeše vozu, vidět bylo. Roztahoval drápy vzhůru a do stran jako krky rozdranžírovaných ptáků. Mezi nimi bylo vidět oči vypoulené vzhůru, jako by přes okraj stolu vykukovala loutka.

„Byl tady Kilroy," zašeptal jsem. Willigová se uchichtla. Muselo to být nervovým vypětím. Tak legrační vtip to zase nebyl.

Nakonec to červa — konečně — přestalo bavit a sklouzl po straně vozu zpět dolů. Zacouval, zvedl nadýchanou závěj prachu za sebou do obláčků, potom se otočil a připojil se ke svým druhům. Všichni tři si vyměnili tlumené obhroublé zvuky a potom se otočili zpět ke svahu směrem k háji klátičů.

Celým vozem se ozval obrovský vzdech úlevy. Bylo to, jakoby celá posádka čurala najednou.

„Dobrý, dobrý," řekl jsem. „Nebuďte si tak sebejistí. Ještě z toho venku nejsme."

„Kapitáne? Podívejte se na tohle."

Reilly ukazoval na svou obrazovku. Červi zkoumali stopu našeho tuláka. Šer Chán nechal v jemném prachu jasně vyrytou brázdu a tři červi ji teď s neskrývaným zájmem studovali. Teď ji začali sledovat napříč kopcem směrem k háji klátičů.

„Co na to říkáte?" zeptala se Willigová.

„Nevím. Vypadají rozrušeně."

„Myslíte, že cítí tulákův pach?"

„Ne," řekl jsem a ještě v té chvíli si uvědomil správnou odpověď. „Myslím, že cítí v tulákově stopě pach hnízda."

„Nevypadají nadšeně," řekla Willigová.

„Možná jsou to strážci háje?" navrhl Reilly.

Myslel jsem na to. „Jestli je to pravda, tak je Šer Chán v pěkném maléru. Tihle kámoši nevypadají na to, že by měli pochopení pro vetřelce. Zavolal jsem dopředu: „Siegle, pohotovostní poplach pro tuláka. Jestli červi namíří do díry, přejdi na červenou. Ale ne abys je sejmul, jestli nebude Šer Chán výslovně napaden."

„Rozkaz, kapitáne," potvrdil Siegel.

Reilly byl plně zaměstnán u své klávesnice. Na obrazovkách před námi se vynořovaly další obrázky červů z celé sady sond rozmístěných nad úrovní terénu. Většina z nich byla nahoře ve větvích, kde měly monitorovat nájemníky, ale pár jsme jich nechali i na úrovni očí a na zemi.

Obrazovky ukazovaly červy, jak vycházejí z oslnivě růžového slunečního svitu do doutnajících, nafialovělých stínů háje. V kropenatém přísvitu vypadali nádherně. Kožešiny jim jiskřily růžovou jinovatkou a stříbrnými vystupujícími skvrnami. Velké černé oči se stáčely na všechny strany, zamhouřené na ochranu proti prudkému jasu — pfut — pfut— jak nakukovali pátravě do temně modré tmy zkroucených kořenů.

Jeden z červů se náhle zastavil, oči se mu otáčely kolem dokola, jakoby se snažil přesně určit polohu něčeho, zvuku, zápachu nebo titěrného světelného bodu. Náhle pohled zaostřil — a zíral přímo vzhůru, do jedné z našich sond. Zařízení bylo upevněno jen v poloviční výšce kmene klátiče. Červ se k němu mohl dostat hodně blízko a ten pohled byl hrůzostrašný. Civěl na nás, přímo do kamery, dlouhou mučivou chvíli. Potom, s náhle neukojenou zvědavostí, vyklouzl polovinou svého těla vzhůru po pilířovitém kmeni, aby svůj zvědavě upřený pohled ještě více přiblížil k dálkové kameře. Obrovské oči vyplnily obrazovku. Pohled z druhé jednotky umístěné vysoko ve stromě naproti ukazoval tlustého růžového červa, jak mžourá na mrňavý, šedě mdlý valoun.

„Proč je tak zvědavý?" zeptala se Lopezová. „Tyhle jednotky nemají být teoreticky podezřelé."

„Musí vidět infračervené záření, nebo ještě hůř, možná že vidí rádiové vlny."

„Mám ji vypnout?"

„Ne, počkáme, co udělá. Možná, že se něco dozvíme."

Červ náhle ztratil o sondu zájem a pospíchal, aby se přidal ke svým kolegům. Ostatní dva plži se mnohem více zajímali o tulákovu stopu. Reilly ke mně vzhlédl s tázavým pohledem.

„Hm," řekl jsem. „Právě jsme se dozvěděli, že tenhle červ neudrží moc dlouho pozornost."

„Podívejte. Míří mezi kořeny." Ukázala Willigová.

„No, nechali jsme dost zřetelnou stopu."

Tři Chtorrané vcházeli husím pochodem do nachových stínů a bludiště spletených kořenů. Postupovali pomalu, ale bez nějaké viditelné námahy. Bylo to, jako by tato svíjející se masa byla tím nejpřirozenějším chtorranským prostředím.

„Myslíte, že půjdou dolů do hnízda?"

Potřásl jsem hlavou. „Všechno to záleží na vztahu mezi červy a klátiči. Na vztahu mezi těmito červy a těmito klátiči," opravil jsem se. Možná, že tito červi jsou strážci, možná usedlíci, anebo vetřelci."

„Našli vchod," hlásil Reilly.

Plži sledovali tulákovu stopu přímo ke vstupu do tunelu. Otvor do hnízda zval. Temný vstup byl hluboký a rudý a vlhký. Byl obklopen spletí pružných hnědých popínavých rostlin. Červi stočili oči k sobě a hlučně tlachali.

„To musí bejt jazyk," zamumlal Reilly.

„Jestli to je jazyk, potom mu toho hodně chybí," řekl jsem. „V Oaklandu nikdy nebyli s to přiřadit těmhle zvukům cokoliv jiného mimo nejzákladnějších citových rejstříků."

„I tak," řekl Reilly.

„Nejsem si moc jistý, ale souhlasím s tebou. Zcela zjevně nějaký druh komunikace využívají."

„Telepatie?"

„To je příliš snadná odpověď," řekl jsem. „Myslím, že přehlížíme zjevné. Možná, že využívají ultrazvuk nebo něco, nevím. Ale stejně tak můžeš říct, že jsou to čáry nebo telepatie. To je všezahrnující odpověď, která zavírá dveře jakékoliv další možnosti."

Reillyho odpovědí bylo nic neříkající zachrochtání. Nešťastně se poškrábal na uchu. Když se něco nedařilo, dokázal být hodně nepříjemný — a právě se tak dělo. Nenacházeli jsme tady žádné odpovědi, jen další otázky.

„Hej. Podívejte se na ně," řekla Willigová. Tři chlupatí růžoví červi, srst sametově zářící, vklouzli hladce do měkkých rudých rtů hnízda. Sexuální symbolika byla nepřehlédnutelná. Cítil jsem současně zaujetí i odpor.

„Siegle, dávej pozor na své obrazovky. Všichni tři červi sestupují dolů."

„Bez obav. Šer Chán je ozbrojený a připravený."

„Nestřílej, dokud nebudeš napaden. Chci vidět, jak se budou červi chovat na dně hnízda."

„To neslyším poprvé, kapitáne," odpověděl Siegel.

„Vím, že ne. Taky vím, jak moc rád by jsi si zapsal první kořist." Narovnal jsem se a rozhlédl po kabině vozu. „To se týká vás všech — máme zde příležitost dozvědět se během jediné výpravy o Chtorranech víc, než za předchozích pět let. Tak ať to nezvoráme. Uděláme z toho učebnicový příklad, jak se to má správně dělat. Všechny ty stroje tam venku a uvnitř hnízda, ty jsou nahraditelné. Pokud nebudou přímo ohroženy naše životy, nechci, abychom prováděli něco nepřátelského. V tulákovi je EMP nálož. Odpálíme ji teprve, až nás odtud dostanou."

Věděl jsem, že to, co slyšeli, se jim nelíbí. Z toho, že jsem takovou řeč považoval za nezbytnou, bylo možné vyvodit nadřazenost, nedůvěru, neúctu a dojem, že plně nepochopili zodpovědnost své práce. Co nevěděli, bylo to, že jsem mluvil víc pro užitek modulu automatického deníku v černé skříňce, než pro jejich vlastní dobro. Jenže jsem jim to nemohl říci. Každopádně ne tady. Možná později.

Mírnějším tónem jsem dodal: „Osobně bych mnohem raději hnízdo pár měsíců sledoval, abych viděl, jak se věci tam dole vyvíjejí, jenže luxus takové možnosti nemáme. Všichni víte, jak zní naše stálé rozkazy. 'Nařizuje se zničit jakékoliv a veškeré soustředění nepřátelského zamoření, které představuje buď bezprostřední nebo dlouhodobou ekologickou hrozbu' — to znamená všechno chtorranské." Citoval jsem druhou část rozkazů: „'Veškerý výzkum chtorranského zamoření, veškerá studia, veškerá pozorování je povoleno činit pouze tehdy, když tato nejsou v konfliktu s vojenskými rozkazy mise.' V této situaci tuto příležitost máme. Využijme ji prosím maximálně. V dlouhodobé perspektivě to může být to nejdůležitější, co tady děláme. Nějaké dotazy?"

Nebyly žádné. Fajn.

„Reilly?"

„Červi jsou skoro na půl cestě dolů. Máme v tunelu sondu, která sleduje provoz. Každou chvíli bychom je měli vidět procházet okolo. ...Eh, tadyhle je první. Ach jo —" Reilly při pohledu na monitor nešťastně zamlaskal. „— Kurva. Ten parchant ji objevil." Jeden z plžů zvedl sondu kusadly. Hleděli jsme přímo do Chtorranovy tlamy. Vypadalo to jako soustředné kruhy zubů celou cestu dolů chřtánem.

„To není pohled, který bych chtěl v životě vidět víc než jednou," poznamenal Reilly.

„To není pohled, který bys měl šanci vidět víc než jednou," odpověděl jsem. „Zmáčkni elektriku," navrhl jsem. „Uvidíme, jestli sondu pustí."

Reilly přejel prsty po klávesnici. Obraz jednou zamrkal a potom náhle zmizel. Reilly se smutným potřesením hlavou zkontroloval displej analýzy systému. „Sonda zničena," "hlásil. „Rozdrcena."

„Hm," Řekl jsem zamyšleně. „Doufám, že ji rozkousal ve vzteku. Opravdu, by se mi nelíbilo zjistit, že Chtorrani pokládají vysokonapěťový šok za lahůdku."

„Možná, že je to stejná reakce, jakou jsme pozorovali u slimáků." Navrhl do komunikátoru Siegel.

Posunul jsem si sluchátka.

„Zopakuj to?"

„Ti slimáci v hnízdě. Když jsou vylekaní nebo v nebezpečí, útočí. Sonda ublíží červovi, červ kouše. Možná, že tyhle věci neznají strach. Nebo alespoň ne takový, jak ho známe my. Neznají paniku a útěk, všechno, co dokáží, je kousat."

„Hm. Tak tohle je zajímavý nápad. Kdybychom tak měli víc statistických důkazů. Zdůrazníš to v deníku, prosím? Zaslouží si to pořádný výzkum."

„Provedu."

Reilly ukázal na schéma hnízda. Červi už zase sestupovali tunelem. „Jsou skoro na dně."

„Teď zjistíme, jestli jsou to nájemníci, domácí nebo kdovíco."

Obraz na monitorech se změnil, aby teď ukazoval vnitřek hnízda. První z červů vlhce vyklouzl z tunelu. Většina z růžové jinovatky na jeho srsti se cestou tunelem setřela. Zůstalo jen několik lepkavých skvrn na bocích. Barva jeho pruhů jasně a zřetelně zářila. Červ planul zlostně rudou. Boky měl poseté skvrnami rozhořčení. Křiklavě oranžová se srážela s fialovou a nachovou prudkostí. Vypadal zuřivě. Vrhl se do hlavní komory hnízda jako rozběsněná hrůza. Druhý červ se hrnul za ním. Měl stejně násilné barvy. Poslední plž — z těch tří nejmenší — nebyl tak nápadně pruhován, ale kombinace barev na jeho bocích byla v podstatě stejná.

„Tohle nevypadá na veselé výletníky, co —?" řekl Reilly.

Než jsem mohl odpovědět...

Je mnoho způsobů, jak zabezpečit lidská obydlí i jiné budovy proti zamoření žihadlákem. Obyčejná okna dostatečnou ochranu neposkytují prostě proto, že nejsou dostatečně jemná na to, aby dravce velikosti komára udržely vně.

Nejjednodušším řešením je zakrýt všechna okna a dveře odpuzující síťkou při pečlivém utěsnění a zakrytí volných okrajů rychle tuhnoucí pěnou. Několikanásobným překrytím touto síťkou lze vytvořit „přechodovou komoru", dovolující člověku vstoupit do budovy, aniž by zároveň vpustil žihadláky.

Rafinovanější ochranou je pokrýt celou budovu polymerickými aerogely a vytvořit tak bariéru, pro dravý hmyz neproniknutelnou. Toto řešení nemusí být praktické v oblastech s vysokou vlhkostí vzduchu, častým deštěm, sněhem nebo větrem, pokud není aerogelová bariéra pravidelně udržována.

Větší budovy, jako kancelářské budovy, hangáry, sklady a podzemní kryty, by měly udržovat mírný vnitřní přetlak. Jelikož vzduch bude stabilně proudit směrem ven, jakékoliv otevřené dveře budou pro žihadláka představovat neproniknutelnou překážku.

Repelenty a další pachové bariéry poskytují jistý odpudivý efekt, musí však být pravidelně obnovovány. Doporučuje se, aby se aromatika používala pouze jako doplněk k jiným druhům ochrany a nikoliv jako jejich náhrada.

—Červená kniha (vydání 22,19A)
---

24. Strážci háje

„Kdo dřív přijde, ten dřív žere."
—SOLOMON SHORT

— otevřela největší ze tří bestií tlamu a vydala jek, při kterém tuhla krev v žilách. Byl to jeden z nejstrašnějších zvuků, jaký jsem kdy od čehokoliv živého slyšel — Chhtttttaanrrrrrgghhh! — ten řev současně zahrnoval množství hlasů a úmyslů. Jako základ jsem v něm slyšel zuřivost. Slyšel jsem mučivou úzkost a hrůzu, která vám dokáže zastavit srdce. Ve výkřiku toho tvora bylo víc, než se dá pochopit nebo vysvětlit. Celý jeho význam byl patrný v nezměrné hloubce výrazu. Byl to výkřik zrady, šílené divokosti a smrti. Projel mnou jako fyzický útok. Slyšel jsem v tom nářku city, které stále ještě nebyly pojmenovány. Všichni jsme sebou trhli.

A potom — potom červi zaútočili. Všichni tři se pohybovali současně. Vrhli se do silného gumovitého masa hnízda jako posedlí. Cupovali rudé napuchliny, žrali pištící slimáky, rvali tepající cévy, sekali je na kusy a potom nechávali všechno kolem skrápět temnou sirupovitou tekutinou. Tři červi se prožvýkávali všemi pavučinami propojujícího tkaniva, trhali je od sebe a řezali je na proužky jako konfety — a celou tu dobu buráceli a řvali a vyli v šílené divokosti.

Hustá černá krev kořenů klátičů tekla jako olej. Valila se odevšad, kapala ze stropu, stékala po zdech, tryskala z volně visících cév. Slimáci na podlaze pořád kvičeli. Ječeli a zuřivě hryzali jeden druhého. Rudé vaky sebou tloukly a svíjely se v epileptických křečích. Celé hnízdo vřelo jako maelström. Obrazy na monitorech se zmateně a roztěkaně míhaly. Kamery zlostně poskakovaly. Z reproduktorů se valily šílené zvuky.

Šílenství pokračovalo bez přestávky. Dál a dál a pořád bez konce. Zuřivost těchto tvorů neznala slitování ani mezí. Přepadla mě nevolnost. Byl jsem rád, že na sobě nemám VR helmu. „Siegele," vzdechl jsem. „Jsi v pořádku?"

„Nejsem v obvodu, jestli je to to, na co se ptáte."

„Dobře —"

„Co se děje?" křičela Lopezová. „Co dělají?"

„Rozhodně to nejsou nájemníci," řekl jsem. „A nejspíš ani domácí." Oběma rukama jsem svíral opěradlo Reillyho židle. „Myslím, že jsou to záškodníci — chtorranský protějšek odpadlíků. Z nějakého důvodu nechtějí, aby tohle hnízdo přežilo a produkovalo...!

„Konkurence," přerušil mne výkřikem Reilly. „To je ono! Vraždí konkurenci."

„Do prdele — máš pravdu. To je přesně to, co se děje." Napadla mě příšerná myšlenka. „Ten mrtvý červ, kterého jsme našli —? Tohle jsou ti zabijáci. Všechno to sedí! Tohle nejspíš budou inteligentní červi. Ten mrtvý byl divoký. Nemohli riskovat nechat neochočeného červa běhat volně v oblasti, kterou se snaží kolonizovat. Tohle je totéž. To, co tady vidíme, je záměrné."

„Ne —" protestovala Willigová. „To nemůže být pravda. Pro červy přece nemůže mít žádný smysl, když se vzájemně vraždí a ničí si hnízda —" Výraz v její tváři prozrazoval její rozpaky. Zjevně byla odhodlaná se za svůj názor bít.

„Ale ano, dává. Zabraňují vývinu jiných červích rodin. V přírodě se to děje neustále. Zápolí o genetickou výhodu: více jídla, více možností se rozmnožovat — v konečném důsledku více dětí. Lidé to dělají pořád."

„Ne, my ne!" Ta myšlenka ji naštvala a rozrušila.

Přísně jsem se na ni podíval. „Už jsi někdy pracovala pro nějakou obchodní společnost?"

„Eh —" Vztek ji přešel. „Tak dobrá. Beru to zpátky." Stáhla se do nepříjemného mlčení.

Obrazy na monitorech se nakláněly a škubaly sebou a poskakovaly. Reilly přepínal z jedné obrazovky na druhou, ale běsnění v hnízdě neustávalo. Celá komora se křečovitě stahovala ve snaze vypudit vetřelce. Schematický pohled zmateně blikal, jak nebyl schopen udržet tempo se všemi protikladnými proudy informací, které mu posílaly sondy.

„Neměli bychom je zkusit zastavit?" zeptala se Lopezová.

„Proč?" Pohlédl jsem na ni stranou „Jak?"

„Eh —" zmateně hledala odpověď. Žádnou nemohla najít. „Ať si to vyřídí," řekl jsem. „Všechno je užitečná informace. Právě jsme zjistili, že červi dokážou být k sobě navzájem stejně odporní, jako jsou k lidem."

„Jenže tohle je — já nevím — hnusné."

„Já vím. Máš stejnou úctu k životu jako my ostatní. Většina profesionálních vojákuji má. Bez ohledu na to, jaký je to život, ho nechceš nechat zmařit."

„No ano," připustila s výjimečným rozpačitým začervenáním. Měla krásně dlouhé řasy. Jemně se na mě usmála, potom uhnula pohledem, ještě více zmatená. Lopezová se tak moc snažila, aby byla skvělý voják a aby nikdo neviděl její jemnější stránku, že nevěděla, jak zareagovat, když někdo ukázal na její skryté já a řekl: „Aha! Tak ty máš city." Nebylo těžké na to přijít. Pořád ještě mám občas podobné pocity sám. Ne tak často jako dřív, ale přeci. Někdy.

Bylo těžké odvrátit oči od té hrůzy na obrazovkách. Hustý tok už ustával.. Žíly hnízda se vyprázdnily. Krev klátičů se srážela na dně komory. Temné louže se rozšířily a roztáhly přes nerovnou podlahu. Obraz na monitorech připomínal soumrak v umírající bažině. V rosolovité kaši bylo vidět horečnaté trhání chuchvalců sražené krve. Ale nakonec začaly křeče vzteku polevovat. Hnízdo svůj boj prohrálo a teď umíralo. Jeho nekoordinované bytí přecházelo v občasné škubání a cukání.

Tři červi si svého vítězství nevšímali. Stále ještě plenili, černě pruhovaní, strašní a divocí; žrali a v dravých orgiích hltali nejtučnější orgány děložní komory. Boky se jim viditelně vyboulily. Říkalo se, že chtorranský žaludek je nekonečně rozpínavý s kapacitou, která mírně převyšovala průměrnou černou díru. Teď jsme viděli důkaz tohohle tvrzení.

Siegel náhle přerušil děj. „Kapitáne? Zpráva zvenčí."

„Co? Od koho? Ale to je vlastně jedno —" Přepnul jsem kanály. „Hovoří kapitán James Edward McCarthy. S kým mluvím?"

Mužský hlas. Líný texaský přízvuk. „Chtěli jste sebrat?"

„Ano, chtěli. Kdo jste?"

„No, řekněme, že mě poslal dobrý přítel."

„To není možné. Nemám žádné přátele."

„No, nejspíš ne. Ale vaše výzbroj je pořád ještě cenná kořist. Tak chcete, abychom vás vyzvedli, nebo ne?"

„Ano!" řekl jsem. Možná trochu příliš rychle.

„Jasňačka. Dávejte bacha." V hlase zněla ošidná ledabylost. „Asi za sedm minut budeme přímo nad váma."

„Nemáme nic na radaru. Čím to letíte?" zeptal jsem se. „Víte, jak silná je tahle růžová?"

„Máme nákladní tahač pro vysoké převýšení. Jsme asi míli nad okrajem prachu. A teď poslouchejte. Shazujeme záchrany modul, takže udržujte tenhle kanál otevřenej. Modul bude sledovat váš signál a přistane tak blízko, jak jen to bude možný."

„Nemůžeme se tady moc pohybovat," řekl jsem. „Jsme přilepení. Budeme muset dojít k modulu pěšky. Jak

blízko je blízko?"

„Budeme se vám ho snažit postavit přímo před rohožku," řekl. „Sestup bude řídit živý operátor. Bude záležet na větru, ale měli bychom ho k vám dostat tak na dvacet třicet metrů."

Na okamžik jsem zavřel oči a snažil se představit si, jak to bude vypadat. Nezáleželo na tom. Neměli jsme na vybranou. Znovu jsem oči otevřel a přehlédl svou posádku. Jejich výrazy byly shodně znepokojené a plné úzkosti. Stažení nebylo tou těžkou částí rozhodnutí.

„Fajn!" štěkl jsem. „Na co čekáte? Padáme! Pláště a kyslíkové masky! Siegele, jsi zodpovědný za schránky se vzorky. Ber všechno. Locke, Valadová, pomůžete Siegelovi. Lopezová, ty poneseš paměti. Reilly, máš na starost řízení palby. Jen chladné výbušniny. Budeš s Willigovou krýt ústup." Do mikrofonu jsem řekl: „Budeme připravení."

„Balte se nalehko," řekl hlas. „Je vás sedm, že? Nemáte moc velkou váhovou toleranci."

„O váhu se postarám. Vy se snažte, ať nás trefíte napoprvé. Kolik budeme mít času k naložení?"

„Budeme na pozici jen chvíli. Musíte se vypakovat nejdýl do tří minut."

„To zvládneme," řekl jsem. Otočil jsem se zpět ke své osádce.

Siegel už protestoval. „Proč má palbu řídit Reilly a Willigová?"

„Protože ty uneseš víc než oni, proto. Svou příležitost dostaneš, Kurte, ale ne dneska. Hejbni sebou!"

Vypadal ublíženě, ale poslechl.

V jedné věci měl ale pravdu. Kdybychom byli napadeni, byl k použití zhraní vybaven lépe. Byl silnější a rychlejší.

Jenže jestli červi vylezou z hnízda a zaútočí na nás v době, kdy se budeme snažit dostat do sběrného, modulu, nejdříve půjdou po těch, kteří budou střílet.

Ať se mi to líbilo nebo ne, musel jsem se rozhodnout. Kdo byl postradatelný? A komu se dalo věřit, že nezpanikaří?

Odpověď byla jasná.

Reilly a Willigová byli postradatelnější než Siegel, Locke, Lopezová nebo Valadová. Z prostého důvodu: dovedli stát na jednom místě mnohem lépe, než dovedli běžet.

Když se vylíhne, je žihadlák menší než komár. Během tří hodin musí přijmout potravu, jinak uhyne. Stejně tak musí přijímat potravu před pářením.

Žihadláci se páří po každém jídle. Okamžitě kladou vajíčka a poté se znovu musí živit. Pokaždé, když se živí, rostou. Čím jsou žihadláci větší, tím více přitahují partnerů. Byly nalezeny dospělé exempláře velikosti čmeláka.

Žihadlák se živí a množí nepřetržitě až do své smrti. Životnost průměrného žihadláka v chtorranské mandale je obvykle méně než týden.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

25. „Nech to plavat!"

„Jestli vám horko nedělá dobře,
držte se stranou požáru."
—SOLOMON SHORT

Modul se snesl jako anděl. "Nádherný a milostivý. Ani Glinda Dobrotivá nebyla nikdy tak vítaná.

Sledovali jsme ho nejdříve na radaru a potom na videu. Obraz dálkového objektivu jej nejprve představil jako zářící tvar za růžovým závojem — postupně, tak, jak sestupoval, byl jeho obraz stále jasnější a zřetelnější. Byl kulatý, jasný a zářil. Visel zavěšen na třech padácích jako kabina lanovky.

Operátor, který jej vedl, byl zjevně profík. Kroužil modulem ve stále se zmenšujících kruzích, ostrým trháním vodícími lany a krátkými zášlehy chladných raket modulu jej udržoval v cílovém kuželu.

„Doufám, že přistane blízko," řekl Reilly. „To bláto je hustý. Bude to pěkná dřina."

„A navíc tím budeme muset po špičkách, že jo?" podívala se na mě ustaraně Valadová.

„Nevím," odpověděl jsem po chvíli. Ta myšlenka mě děsila. „Nevím, co dělají nájemníci, když všechno okolo přikryje růžová. Nikdo to neví." Teď se na mě dívali všichni.

Siegel promluvil první. „Vy jste odborník, kapitáne. Co si myslíte vy?"

„Doopravdy nevím." Ve tvářích jsem jim četl, že tohle nestačí. „Můžu se dohadovat... není žádný důvod, aby se nájemníci rojili, když je potrava všude okolo. Možná, že v prachu se živí individuálně... na druhé straně nájemníci nemyslí, pouze reagují na podněty. Otázkou je, jestli můžou být vyprovokováni, když je celá zem pokrytá hustou vrstvou růžové?" Znepokojeně jsem si mnul neoholenou bradu. Věděl jsem, že chtěli rozhodnutí, ne přednášku.

„Podívejte se," řekl jsem. „Budeme nabalení. Pláště, masky, všechno. Prostě se všichni budeme snažit dostat do modulu tak rychle, jak to jen půjde. Bude dostatečně blízko."

Na to Reilly skepticky zavrčel. Obraz mapy na jeho terminálu ukazoval předpokládané místo přistání jako širokou elipsu, která se nejistě chvěla, jak sledovala sestup modulu a extrapolovala místa předpokládaného přistání.

Viděl jsem, proč byl Reilly skeptický. Elipsa pořád ještě zahrnovala příliš široký prostor. Sledovali jsme, jak se třese a smrskává. Nakonec se změnila do jasně rudého X, které chvilku poskakovalo po mapě, až konečně překonalo i poslední zbytek nerozhodnosti a zapíchlo se do jednoho bodu na obrazovce. Kurva — nebylo to dost blízko.

O okamžik později narazil modul na zem. Dopadl tvrdě, dvakrát se odrazil na pérování a zvedl okolo sebe velký růžový mrak. Hustý prach většinu tvrdosti nárazu ztlumil. I tak jsme otřes cítili uvnitř ve voze. Popruhy padáků se oddělily od vrcholku modulu ještě předtím, než klesly do růžové kaše. Velká hedvábná plachta se nadouvala, převracela, až se konečně složila do sebe a zastavila se na půli cestě nahoru svahem. „Modul je připravený," řekl hlas ze shora. „Pohyb!"

„Jsme na cestě!" vykřikl jsem nazpátek a rozrazil poklop.

„Ach jo —" řekl Locke. Ukazoval na obrazovky. Červi náraz taky cítili. Přerušili žranici a poulili oči stranou a vzhůru. Nechali hostinu být a začali si razit cestu vzhůru tunely.

„Kurva," řekl jsem. „Willigová, Reilly! Budeme mít společnost! Pohyb, všichni ven! Jedem! Jedem! Jedem!" Strkal jsem je ven průlezem jednoho po druhém. Willigová a Reilly byli první. Willigová zprvu zavrávorala pod vahou raketometu a já se na okamžik vyděsil, že jsem udělal příšernou chybu. Brzy se ale vzpamatovala a bez poznámek zaujala pozici. Palcem vzhůru mi ukázala, že je všechno v pořádku. Neviděl jsem jí do tváře, ale určitě vychutnávala každičký okamžik téhle situace. Alespoň jsem tedy doufal, že to vychutnávala.

Zbytek družstva vyskákal za nimi. Každý nesl nejméně dvě těžké bedny: exempláře, vzorky, záznamy, všechno. Já nesl černou skříňku automatického záznamu výpravy. V pláštích a kyslíkových maskách všichni vypadali jako golemové. Jak seskočili do růžové, změnili se ve sněhuláky a plyšové medvídky. Růžová byla místy po pás hluboká a lepkavá. Jako zarytí horolezci se těžce prodírali napříč svahem.

Vylezl jsem poslední. Třískl jsem pěstí do autodestrukčního vypínače a odjistil jej. Potom jsem vyrazil za ostatními.

Modul byl čtyřicet, možná padesát metrů daleko. Za normálních okolností by to znamenalo pro kohokoli krátký sprint. Jenže tohle nebyly normální okolnosti. Prachová pokrývka byla široká, mazlavě hustá a pokrývala se tvrdou, křehkou krustou. Každý krok znamenal námahu. Prach všechno skrýval. Nepoznali jste, na co šlapete: na skálu, kořen, nebo kluzkou zem. Bylo to jako plahočit se pokrývkou příšerně rudého hlenu.

Dál po svahu byla cesta ještě zrádnější. Pod růžovou se tam skrývaly chomáče břečťanovitého kudzu. Jednotlivé listy byly pokryty voskem. Jeden na druhém po sobě klouzaly jako kostky mýdla. Když jste si při chůzi nedávali dostatečný pozor, skončili jste rovnou na nose. Nebo na prdeli. Nejeden člen družstva za sebou nechal v prachu svůj sitzmark. Dvacet metrů cesty a cítil jsem, jak mi tluče srdce námahou, jak jsem se snažil tou kaší opatrně běžet. Pot mi stékal do očí, dolů po krku a pažích.

Bylo to pěkný svinstvo. Jednotka byla nepravidelně roztažená téměř po celé vzdálenosti mezi tankem a záchranným modulem. Willigová a Reilly schytali to nejhorší. Kryli ústup zezadu. „Pojďme," volal jsem na ně. „Zmáknete to!"

„Nezastavujte se!" křičela Willigová. Viděl jsem, že má potíže udržet rovnováhu. Kurva. Červi byli pořád ještě v tunelu a já už věděl, jak to skončí.

Neměl jsem ani čas dokončit myšlenku, když první z červů vyrazil z háje. Na chvíli se zastavil, zaváhal, jen na tak dlouho, aby se zorientoval — ta chvíle se táhla do nekonečna — a potom se s burácivým řevem rozehnal přímo k nám. A za ním další dva. Reilly už zaujímal pozici k palbě. Willigová vypadala trochu nejistě, ale —

Chtěl jsem shodit náklad, bedny se záznamy, paměti, všechno, a běžet jí na pomoc, ale věděl jsem, že nemůžu. Nebyl čas. Nesměl jsem. Záznamy byly důležitější. Navíc tam byli dva a červi byli jen tři. Jestliže každý z nich vypálí dvě rány —

Červi se hnali dolů kopcem, celou dobu řvali svoje chttorrrr, mávali kudlankovitýma rukama nad hlavami jako bojovými praporci. Oči jim zuřivě mžikaly v prachu, který před sebou zvedali.

Reilly vystřelil první. Raketa svištěla nahoru kopcem a zanechávala za sebou jasnou stopu chladné páry, která se rychle nafukovala do oblaků zlostně narůstajících mraků. Raketa do červa vrazila s žuchnutím, které se hlasitě rozlehlo dokonce i v prachem tlumeném tichu. Červ vypadal náhle překvapen, když v něm chladná nálož explodovala. A potom se zatvářil ublíženě a zmateně, jako by se ptal „Co? Jak můžete?" Tenká kůže okolo očí se mu nafoukla a vydula, tělo se roztáhlo jako balón, paže sebou křečovitě cukaly, srst se napřímila — a potom v téhle pozici prostě ztuhl. Popraskal, ztvrdl, zastavil se a skácel se stranou jako socha. Náhle ho pokryla vrstva jinovatky, zbělel pod ní a potom zrůžověl, jak se prach začal usazovat a ulpívat na mrtvém těle.

Druhý červ, vědomý si osudu svého druha, se přehnal kolem něj. Raketa, kterou vypálila Willigová, jej zasáhla na půli cestě dolů. Jenže cíl zasáhla mimo střed. Červ se překotil, smýkl sebou a sklouzl, ohromený a vzteklý a šíleně mával pažemi. Jenže nebyl mrtvý! Polovina boku mu vybuchla z těla ven, jedno oko se rozpadlo, ale pořád řval. Znovu se zvedl a neústupně poskakoval dolů svahem. Reilly ho dostal svojí druhou střelou, ale —

— třetí červ do něj narazil jako lavina. Měl cíl zahrazený tělem prvního červa. Willigová se otočila, aby vypálila, ale bylo už příliš pozdě. Červ ho popadl do zubů a třásl jím do stran jako teriér krysou. Reillyho nářek byl příšerný. Willigová měla střílet, ale váhala, doufala, že ještě byla šance ho zachránit. Nemohl jsem ji za to vinit, také jsem v to doufal, i když jsem věděl, jak na tom doopravdy byl. „Střílej! Kurva! Zabij to! Zabij to!" A potom se červ otočil a byl skoro nad ní a jí se nějak podařilo vystřelit.

Byla příliš blízko, nebo minula, nebo byla raketa vadná — nešlo to poznat, všechno se to stalo moc rychle. Raketa vystřelila k zemi, narazila těsně před červem, zem se zvedla a raketa se rozpadla v planoucím výbuchu chladné páry. Červa to vymrštilo do vzduchu, kroutil se a svíjel. Willigovou odhodil výbuch dozadu. Nechala za sebou dlouhou brázdu prachu, který se okolo ní zvedl. Červ se žuchnutím dopadl na zem. Vypadal omráčeně; v každém

případě neútočil. „Vstávej, Willigová! Vstávej! Vystřel na něj! Vystřel ještě jednou!" Reillyho to odhodilo stranou. Jeho nohy sebou škubaly. Byl pořád naživu!

Willigová byla raněná. Snažila se vyškrábat na nohy, ale nemohla. Pořád padala zpátky do růžového prachu a divoce mávala rukama. Ať už se snažila říci cokoliv, bylo to ztlumené a nesrozumitelné. Buď zpanikařila, nebo ji zmohla bolest. Zaváhal jsem. Měl jsem se pro ni vrátit? Přesně v té chvíli se okolo mě s klouzáním přehnal Locke.

Možná měl šanci — možná ji měli všichni: Červ zmateně mrkal. Nejistě mával rukama. Možná byl vyděšený stejně jako my, možná byl poraněný, hrbil se a třásl, Neútočil. „Běž pro ni, Locke," řekl jsem. V té chvíli už jsem rozvažoval, jestli bych neměl jít pro Reillyho.

A právě v tom okamžiku jsem si všiml, jak klátiči vybuchli vztekem. Bylo to, jako by se všichni najednou rozpadli. Z porostu jinovatkou pokrytých větví se zvedl obrovský mrak mihotavých rudých částeček. „Proboha! Nájemníci! Utíkejte, všichni!" Nedíval jsem se, abych se ujistil, že poslechli. „Locke! Nech je být!" Pomáhal Willigové na nohy. Neměla sílu nebo koordinaci ani k tomu, aby vstala, o chůzi ani nemluvě. Znenadání ji popadl a nemotorně si ji přehodil přes rameno v hasičském úchopu. Klopýtal směrem k nám, pod nohama mu chrupala ztuhlá krusta pitomých závějí. Podle toho, o kolik postoupil, mohl stejně tak být přilepený na místě. Pro oba už bylo příliš pozdě. Nestihnou to.

Roj se snesl na oba — a na Reillyho taky. Muselo to být tou krví a zvířeným vzduchem. Mrak hladových nájemníků bzučel i okolo červa. Ve svých ochranných oblecích možná mohli mít šanci, jenže tohle byli maličcí rudí dravci, kterým jsme říkali trhači. Byly to vzdušné piraně, nejhorší ze všech. Na okamžik to vypadalo, že by to snad Locke s Willigovou doopravdy mohli zvládnout. Probíjeli se zlostnými kousanci dopředu, jenže množství tělíček okolo nich narůstalo a narůstalo. Ty věci se jim hromadily na kapucích a pláštěnkách a zádech a pažích a hlavách — dokud celí nezmizeli v odporné vířící hromadě. Čirá hmotnost je oba srazila do růžového prachu. Možná, že okolo sebe v zápase s rojem drobných útočníků divoce bili a možná to byla jen zuřivá zběsilost žravého roje, co způsobovalo, že sebou prudce házeli, ale bylo jasné, že jejich ochranné obleky prudký útok nezadržely. Bledým prachem se rozšiřovala velká černá skvrna. Červ se začal vzpamatovávat. Nejistě se pohyboval vpřed, aby prozkoumal, co se děje.

Měli jsme možná minutu, než se vrhnou na nás ostatní. V tu dobu už jsem řval: „Jdeme! Jdeme! Jedem! Kurva! Jedem! Jedem! Dělejte!" Mával jsem rukama a nepřičetně poháněl zbytek týmu směrem k modulu. Ve slepé panice jsem se hrabal za nimi, nemotorně jsem se hnal ztuhlým blátem, propadal se krustou, smekal se, smýkal a sklouzával, padal, kličkoval směrem ke žlutě zářícím dveřím v dálce, oči zakalené, nevidoucí, chraplavě jsem přitom běsnil, ječel, nevěděl jsem, jestli ty věci tam jdou po mně, každou vteřinou jsem čekal, že mě porazí rozzuřený červ nebo obklopí všechny ty krvavé hrůzy, které se třepetají za mnou, které nás všechny zahalí v agónii trhavých malých kousnutí, v příšerném drásání a trhání, a stáhnou nás do závějí, rozloží do naříkajícího zapomnění, příšerné obrazy v mé hlavě, tlama, zuby, soustředné kruhy vedoucí do pekla, Reillyho stříkající krev a mávání paží Willigové, Lockeho marný boj, vybuchující roj, zuřivý hmyz, všechna ta vířící malá ústa — a nářek! Můj Bože, ten nářek! Divoký tlukot — a také ty další zvuky, ty vlhce slintavé — krev mi bušila v hlavě.

Červ je teď dostihl a —

Lopezová dorazila k modulu první. Byl velký jako menší autobus, jen místo kol měl přistávací podpěry. Praštila do červeného obdélníku vedle dveří, ten se otevřel — přepnula aktivačním vypínač nahoru a dveře modulu se vyklopily. Prach praskal a kouřilo se z něj. Lopezová hodila dovnitř svůj náklad, potom se otočila a pomohla protáhnout se dveřmi Valadové. Rozbředlou kaší, pěnící jako sirup, přiklouzal a přiklopýtal Siegel. Natlačil Lopezovou nahoru na rampu, otočil se a čekal na mě. Vrazil jsem ho dovnitř, černou skříňku jako beranidlo a převalil se na něj, aniž bych se ohlížel za sebe. Dveře se za mnou zabouchly. Byl jsem zamotaný ve změti těl a kovových krabic. Někdo nadával a někdo jiný řval. Taky jsem slyšel vzlykání. Snažil jsem se vyškrábat na nohy, snažil jsem se, aby někdo slyšel moje rozkazy. „Do prdele! Zmáčkněte někdo startovací spínač!"

Někdo ho zmáčkl. Cítil jsem, jak sebou modul ostře trhl. První ze stoupacích balónů se nafukoval. Další dva nárazy a druhý a třetí balón se začaly nafukovat heliem. Až se všechny tři stříbřité balóny nadují jako zralé melouny, modul se zvedne do vzduchu a bude vynesen vysoko nad zvířený pokryv růžového prachu. Kdyby bylo zapotřebí, balóny nás vynesou až do stratosféry.

„Zajistěte ty bedny a připoutejte se. Je někdo raněný?" Napřímil jsem se a zavěsil se do popruhu na stěně. „Lopezová, postarej se o Valadovou. Uspi ji, jestli to bude třeba. Nechte si všichni masky." Klouzal jsem a padal, stejně se mi ale podařilo stoupnout si přede dveře. „Zapomeň na to, Siegele. Zpátky nepůjdeš."

„Jenom jednu ránu, kapitáne —!"

„Nech to plavat! Jestli mineš nebo ho jenom zraníš, napadne modul."

„Tak ho sundám ze vzduchu!"

„Řekl jsem nech to plavati"

„Ty bezcitnej parchante!"

„Díky za poklonu —"

Siegelova tvář byla tak plná nenávisti a vzteku, že jsem si na okamžik myslel, že po mě skočí. Začal se odvracet, ale já ho chytil za rameno, přitáhl ho zpátky k sobě, položil mu ruce na tváře a pevně ho držel. „Poslouchej mě! Já ji měl taky rád — a málem jsem se pro ni vrátil sám. Věděla, co dělá! A Reilly taky. A Locke. Zaplatili za tebe lístek na tenhle autobus. Nenech ho propadnout tím, že uděláš nějakou pitomost."

Věděl, že jsem měl pravdu, ale stejně se mu nelíbilo to, že ji slyšel. Modul se otřásl a trhl sebou. Oba jsme vzhlédli.

„První balón je plný," řekla Lopezová. „Dvojka a trojka —" Modul se znovu otřásl, sklouzl stranou a nepříjemně se naklonil; kaše pod námi čvachtala, jak se stroj snažil vysvobodit. „— dvojka a trojka se rychle plní."

„Zajisti to." Ukázal jsem na skříňku s deníkem mise. Siegel ji vztekle popadl a připoutal ji ke dvěma příčkám,

umístěným na podlaze. Rozhlédl jsem se okolo sebe. Všichni ostatní už byli připoutaní. Po celém vnitřku kabiny byla sedadla. Vmáčkl jsem Siegela do jednoho z těch prázdných a sám jsem sebou praštil proti němu. Valadová mi podala jednu stranu pásů, druhou jsem si musel najít sám. Pořád jsem ji ještě hledal, když se modul konečně s mlasknutím osvobodil z té proklaté břečky a zvedli jsme se do vzduchu.

Na okamžik zavládlo naprosté ticho. Dívali jsme se do tváří jeden druhému. Byli jsme špinaví a omráčení a pořád ještě šokovaní tím, jak rychle se to všechno stalo. Nevěřícně jsme stoupali vzhůru.

„Výška?" zeptal jsem se.

Lopezová se podívala na terminál vepředu. „Sedmdesát pět metrů. A dál stoupá."

„To stačí," řekl jsem. Rozepnul jsem si pásy, takže jsem se mohl otočit a podívat se z okna. Nic — špatný směr. Přepotácel jsem se na druhou stranu modulu a koukl Siegelovi přes rameno. „Otoč se a sleduj," řekl jsem.

Pod námi byla vidět mrtvě šedá hromada tanku zamrzlého v krajině z cukrárny. Blízko něj dělal omrzlý červ v pěnovém dortu něco příšerného. Ve středu udupané skvrny, nad kterou se rojil vířící mrak, červ žral. I když to bylo odporné, odtržená část mé mysli si uvědomila, že tohle vysvětluje zvláštní stopy kousanců, které jsme našli na mrtvém divokém červu. Nejdříve ho ti tři zespolečenštění červi zabili, potom přišli nájemníci a žrali, dokud krev nepřestala téci. Další odporné partnerství. Odepnul jsem dálkový spínač z opasku, odjistil jej a zmáčkl červený knoflík.

Tank zmizel v záblesku. Rozzářila se nádherná, jasně oranžová koule světla, rychle se šířila, rozpínala se, zahrnula do sebe oba mrtvé červy, třetího, který teď požíral těla našich přátel, háj klátivých stromů, hnízdo pod ním a všechny ty zasrané věci, co se pořád ještě třepetaly ve vzduchu. Všechno to okamžitě shořelo na popel. A záblesk se pořád rozšiřoval.

Dostihla nás tlaková vlna. Krátkou nepříjemnou chvíli sebou modul ošklivě zmítal a potom to bylo pryč a znovu jsme tiše stoupali.

Pod námi svět hořel. Růžová pokrývka se vznítila a šlehala v plamenech. Okolo nás se zvedal černý dým. Cítili jsme horko jako v troubě. Co se mě týkalo, to peklo mohlo zuřit odtud až do Chihuahuy a nechat půlku Mexika sežehlou a zčernalou. K čertu s tím. K čertu se vším.

Žihadlák klade vajíčka do masitých jedlých laloků fialového červího zobu. Vajíčka zůstávají apatická, dokud není červí zob sněden vhodným hostitelským organismem. Když žihadlákovy vajíčka dosáhnou orgánu, který slouží jako žaludek, vylíhnou se v drobné žravé larvy.

Aby se udržely v žaludku a nebyly spláchnuty do nižších částí zažívacího traktu, přichytí se larvy žihadláka množstvím silných kusadel k výstelce žaludku. Potom se začínají živit jakoukoliv organickou hmotou v žaludku, která obsahuje vysoký obsah celulózy.

Do této doby bylo jako vhodný hostitel larvy žihadláka určeno několik chtorranských organismů; konkrétně plži, ghoulové (gorpové) a chlupáči. Jako hostitelé snad slouží i jiné chtorranské druhy, nicméně v současné době zůstávají neznámé.

Larvám žihadláka poskytuje vhodné prostředí i množství pozemských druhů. To zahrnuje (není ale omezeno) dobytek, koně, osly, ovce, kozy, lamy, pštrosy, prasata, psy, kočky a lidi. Nicméně poškození zdraví pozemských druhu je značné. Běžné jsou akutní vředy, patologické infekce a smrt.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

26. Dobrá víla

„Vyber si svou smrt pečlivě.
Budeš s ní mít hodně dlouho společnou spoustu věcí."
—SOLOMONSHORT

Potom jsme se náhle dostali nad mraky a svět byl zase modrý. Dívali jsme se na sebe s omráčeným překvapením v citrónovém světle slunce, které proudilo do kabiny okny. Cítili jsme se najednou čistí. Vystoupili jsme do čerstvé, nové oblohy a nechali za sebou všechno, co se stalo na tom jiném, hrozném růžovém místě. Rozhlédl jsem se a viděl nervózní úsměvy. Chtělo se jim šťastně smát — stejně jako mně — tomu zázraku. Byli jsme pořád naživu.

„Jsme z toho venku, že?" zašeptala Valadová.

Otázka nepotřebovala odpověď. Položil jsem ruku na sklo a hleděl do nádherného nového slunce. Být vděčný za maličkosti bylo tak jednoduché.

Svět pod námi byl jako ohromný růžový koberec, který se rozprostíral v jemných obláčcích směrem k jasnému obzoru. Přímo pod námi ale z hloubky na povrch stoupala ošklivá oranžová záře. Dokonce i když se pročistila, vypadala zle.

Jak daleko se rozšíří? Nezáleželo na tom. Ten svět byl už stejně mrtvý. Mysli na to jako na zajímavý ekologický experiment a pusť to z hlavy — je to jen další zbraň proti zhoubnému chtorranskému zamoření.

Pluli jsme vzhůru k vrcholku té neuvěřitelně jasné modré oblohy. Podíval jsem se na hodinky. Bylo sotva devět třicet. Všechno se to stalo tak rychle.

Letadlo proletělo dvakrát. Poprvé se pilotovi nelíbil úhel a kroužil okolo, aby nás zachytil z jiného směru. Podruhé se mu to podařilo. Vzdušný hák zachytil kotevní lano, sklouzl k přípojnému postroji, zapadl do západky a uvolnil stoupací balóny. Lano se napjalo a s trhnutím nás vleklo napříč oblohou.

Chvíli jim trvalo, než lano navinuli. Pilot se musel držet vysoko nad mraky a udržovat co nejnižší rychlost a přitom se snažil neházet s námi jako s pytlem brambor, taženým po dlážděné cestě. Většinou se mu to dařilo. Stejně jsme ale byli vděční, když jsme konečně vrazili do břicha letadla a nákladové dveře se pod námi zavřely.

Hlas z reproduktoru řekl: „Vítejte na palubě, kapitáne. Jsem rád, že vás tu všechny máme. Doufám, že to s váma moc neházelo. Dělali jsme, co se dalo. Zbytek cesty, to vám můžu slíbit, bude o dost jemnější. A za necelou hodinu vás dostanem bezpečně na zem. Je nám moc líto, že vás nemůžeme hodit rovnou do Houstonu. Rádi bysme to pro vás udělali, ale je to pro nás kapku z ruky. Ale přistanem v San Antoniu, tam chytnete vrtulník a na večeři jste doma. To my si říct nemůžem. Doufám, že nikomu nebude vadit, když zbytek cesty zůstanete v modulu. Je to pro nás všechny jednodušší. Ve stravovací bedně zato najdete obvyklej výběr dobrot. Eh, skoro bych zapoměl, potřebujete někdo lékařský ošetření?"

„Ne, jsme v pořádku," ujistil jsem ho. „Díky za odvoz. Kdo jste?"

„No, nechcete to ale doopravdy vědět, že ne —?" Bylo to více konstatování, než otázka.

„Ano, chci," řekl jsem jasně.

„No, říct bych vám to sice mohl," odpověděl pomalým, loudavým tónem. „Ale to bych potom taky musel zmáčknout tenhleten červenej čudlík před sebou, ten co otvírá nákladový dveře... no a to by modul znovu shodilo přímo dolů z letadla. A víte, tydlety věci dopadají na zem o dost tvrději, když na nich nejsou žádný padáky. Něco vám povím — proč bysme si neřekli, že vás zachránila dobrá víla...?"

„Jsem v obraze," řekl jsem. „Díky."

„Není zač, řekl bych. Přepínám a končím."

Siegel na mě hleděl s očima dokořán rozevřenýma. Stejně tak ostatní. Vrátil jsem jim zvědavé pohledy neutrálním pokrčením ramen a pochmurným potřesením hlavou. „Nevím. Můžete hádat stejně jako já."

„Páni!" řekl Siegel s přehnanou úctou. „Tyhle víly dokážou bejt ale vostrý, co?"

— ve skutečnosti já měl hádání o dost snazší. Jenom jsem nechtěl svá podezření vyslovit nahlas.

Potom jsme zmlkli, každý uzavřen do vlastních myšlenek. Většinou jsme vzpomínali na Reillyho a Willigovou a Lockeho. Valadová se tiše rozplakala. Lopezová jí dala ruku kolem ramen a přitáhla ji k sobě. Tišila ji, jak nejlépe dovedla, i když sama pořád ještě vypadala nasraná jako brigadýr. Siegel se prostě zavrtal do ulity svého vlastního zklamání a trucoval. Já myslel na jiné věci. Se smutkem se vypořádám později. O samotě.

Ve výcviku Modu jsem se naučil jednu věc. To, čemu se bráníš, přetrvá. Pokud něco neprožiješ, zůstaneš v tom zaseknutý. Táhneš to s sebou. Je to nedokončené. Pokud něco prožiješ — doopravdy prožiješ, nejen že to ze sebe jen dostaneš, přebereš si to, hraješ si s tím a prožíváš to pořád znovu a znovu, ale když to doopravdy prožiješ — potom se všechna ta energie, kterou jsi do toho vložil, vybije a celá věc je konečně za tebou a pryč. Přestane tě hryzat v podvědomí a prostě se rozplyne v minulosti.

Hodně dlouho jsem nechápal, o čem to Foreman mluvil, jenže když jsem ho požádal, aby mi to vysvětlil, řekl mi jenom, ať si s tím nedělám hlavu. „Porozumění je v životě cena pro posledního. Prostě o tom uvažuj —" řekl. „Ono ti to dojde."

Takže jsem o tom uvažoval. Později jsme prováděli cvičení, proces zařikání, říkejte si tomu jak chcete. Jakkoliv. Nebyl žádný způsob, jak to udělat špatně. Všechno, co jste museli dělat, znamenalo být v místnosti a poslouchat instrukce. Instrukce zněly: myslet na všechny hrozné věci, které vám kdo kdy provedl. Myslet na všechny zrady, prohry, všechna odmítnutí, všechna manipulování a podvodné hry, na všechny chvíle, kdy byl někdo nad vámi a ovládal vás a zneužíval, na všechny chvíle, kdy jste byli usmlouváni a zbiti.

Foreman a jeho asistenti chodili křížem krážem uličkami, našeptávali, mazali med kolem pusy, hladili, mumlali, navrhovali a podněcovali. „Kdo ti ublížil?

Kdo tě udeřil? Kdo tě zranil? Kdo tě srazil a držel pod vodou a donutil tě k pláči? Vzpomínáš si na to? Vzpomínáš si, jaké to bylo?"

Mysli na šéfa, který ti toho tolik nasliboval, který vždycky znal ta správná slova a ze kterého se nakonec vyklubal pokrytec a tyran a mstivý zbabělec. Nebyl úplně stejný jako ten kluk na školním dvorku, co tě každý den týral, dobíral si tě a trýznil, dokud jsi nakonec neodmítl ráno vstávat a jít do školy? Vzpomínáš si, čím ses provinil? Vypadal jsi legračně nebo hloupě nebo jsi nosil ty nesprávné šaty nebo jsi prostě nebyl jeden z davu.

Anebo tohle. Mysli na svou lásku. Na tu, která ti tak moc ublížila. Na tu, která tě nechala pro někoho jiného, protože se jí nebo jemu líbilo šoustání s někým jiným víc, než se jí nebo jemu líbilo šoustání s tebou. Mysli na všechny ty lidi, kteří tě opustili. Mysli na všechny ty chvíle, kdy jsi nedostal příležitost k tomu, aby jsi se rozloučil — anebo si to s nimi vyřídil.

A co tvoje matka a otec? Necítíš k nim nic? Třeba nějaké nevyřízené záležitosti? Nějaký hněv nebo smutek? Něco, co stále nedokážeš odpustit?

Mysli na všechny hříchy, kterých se na tobě kdo kdy dopustil — a všechny hříchy, kterých jsi se dopustil na oplátku ty. Kolik let už v sobě všechen ten hněv dusíš? A když z tebe vytryskne, neubližuje ti znovu? Nevychází z tebe v nepravý čas? Není vždycky namířen proti tomu nepravému? Víš proč? Protože jsi to v sobě potlačoval celý život. Všechen hněv, všechen strach, Všechen smutek.

Víš, kolik energie tě to stojí, když to v sobě chceš držet? Stojí tě to veškerou energii, kterou máš. Stojí tě to celý tvůj život. Takže ti říkám, abys to teď a hned vypustil ze sebe ven. Tak je to správně. Nech ty slzy téct. Jen ať přijdou. Nech to všechno vyjít na povrch. Jen ať se to valí a valí a valí. Teď máš možnost vyslovit všechno, čemu jsi se

bránil celý život."

A my to udělali. Já to udělal. Překvapil jsem sám sebe. Netušil jsem, že jsem v životě tolik trpěl. Myslel jsem si, že jsem se s tím vším vypořádal. Myslel jsem, že jsem se s tím vypořádal správně. Jenom tu a tam, uprostřed výcviku Modu, mě zaplavil neuvěřitelný citový vír slz a vzteku jako temná olejovitá krev hnízda klátičů. Všechno bylo zmáčené, prosáklé, ponořené a definitivně utopené ve vše prostupujícím slizu. Hluk vší té uvolňující se energie, vší té bolesti a zármutku a zuřivosti — tak nějak to muselo znít v Dachau.

Bylo toho v tom cvičení víc. Mnohem víc. Jeden po druhém, tak, jak jsme dosahovali vrcholu svých emocí, jsme byli vedeni vpřed na velké prázdné místo. Podali mi hůl a dali možnost jí praštit do obrovské stojící figuríny. Nejdřív jsem se cítil hloupě a v rozpacích, jenže potom na mě začala figurína mluvit. Byla jen nahrubo oživená a pohyb rtů ani nebyl synchronizovaný s hlasem, který z nich hřměl. Ale potom začala říkat všechny ty hrozné věci, všechna ta hrozná slova. Mluvila jak mužským, tak ženským hlasem. Byly to hlasy všech lidí světa najednou a říkala ta nejbolestivější slova, jaká kdy byla řečena: „Nejsi dost dobrý. Nejsi dost vysoký. Nejsi dost silný. Nejsi dost hezký. Nejsi dost nadaný. Nejsi dost chytrý." A já vzal tu hůl a tloukl a třískal a mlátil, pustil jsem se do ní jako posedlý, jako šílený a tak jsem zuřil vzteky, že jsem nevěděl, co dělám, mozek byl někde jinde a všechno, co zůstalo, byla čirá, základní jiskra bytí, která vyjadřovala to jediné, co doopravdy zůstalo — touhu zabíjet — a mlátil jsem do té figuríny, dokud se s pláčem nezhroutila na podlahu, a já se zhroutil a plakal také a byl jsem strávený, vysátý a bezmocně jsem se svíjel a další věc, kterou si pamatuju, bylo to, jak mi pečovatelská skupina pomáhá na nohy a jak mě jemně posílají na další část procesu, bezduché kroužení, do prázdnoty stáda, kam jsme byli všichni pohromadě posláni tak, jak jsme prošli násilnou částí procesu, cvičení, zaříkání, říkejte si tomu jak chcete, abychom kroužili a vypochodovali to ze sebe, abychom vešli do svých já, snesli se padáky do růžového blaha šílenství, kroužili jako bezduší pomatenci, jako pochodující blázinec. Chodili jsme dokola, dokud jsme znovu nenabyli svých vlastních bytí natolik, abychom se bezmocně usmívali se slzami stále ještě stékajícími po tvářích, až jsme se konečně nějak zotavili — ale cítili jsme, že jsme jiní, prázdní, přeměnění.

Později, mnohem později, když byla tahle část za námi — když jsme se cítili čistí, celí, nádherně noví a prázdní, jsem se zeptal Foremana: „Co se stane teď?"

„Teď?" zeptal se. „Teď se začneš znovu naplňovat novými problémy. Jenomže teď, když jsi se osvobodil, to budou mnohem větší problémy. A ty je zvládneš a porosteš, abys zvládl příští dávku problémů, které budou ještě větší."

„Nikdy to nekončí, že?" zeptal jsem se chabě.

„Ale ano, končí," řekl.

„To je dobře — kdy se k tomu stavu dostanu?"

„Až zemřeš." Zasmál se. Všichni jsme se zasmáli. Dokonce i já. Ten vtip nebyl o mě, byl o nás o všech. Ale měl pravdu. Nikdy to nekončí, pokračuje to dál a dál a dál, dokud nezemřete. A to je to, co vás na tom rozčílí a znechutí nejvíc — to, že nezáleží na tom, kolik gólů dáte, hra života má stejně výhodu temnoty. To jsou jeho slova, ne moje.

Ale, pamatuju si, jak bylo — později, když výcvik skončil — snadné dostat to ze sebe všechno ven. Pamatuju si, jak příjemné bylo být prázdný. Říkal jsem si, jestli se tak cítí osvícený člověk, nebo jen člověk vyčerpaný. Nezáleželo na tom. Bylo to jiné místo bytí, a takové, které nezraňovalo.

A tak jsme se jednou v noci s Lizard pohádali. Byla to hloupá hádka — začali jsme probírat to, co uděláme se všemi těmi penězi, které vyhrajeme v loterii, a nějak to sklouzlo do „To jsi celá ty —" a odtud to pokračovalo k „Víš, to je to, co mě na tobě tak sere —" A najednou jsme na sebe šíleně řvali, říkali hrozné věci a nezáleželo na tom, kdo má pravdu a kdo ne — neměli jsme pravdu ani jeden a ta hádka byla tak hloupá a tak malicherná, že jsme se oba měli za sebe pořádně stydět. Jenomže ani jeden by to nepřiznal první. Ona odešla do ložnice, aby roztrhala povlaky na cáry a já šel do koupelny, kde jsem si — pořád ještě oblečený — stoupl do sprchy a nadával. Po chvíli jsem se svlékl a mrštil oblečením o zamčené dveře, kde žuchly a vlhce se svezly na podlahu. Lehl jsem si do vany a napouštěl ji vodou tak horkou, že jsem to sotva vydržel. Zrudnul jsem jako rak, podušený a povařený a pořád jsem ještě hořel vzteky. A potom jsem si vzpomněl na sílu objevného procesu, cvičení, zaříkání, říkejte si tomu, jak chcete — a aniž bych o tom přemýšlel, začal jsem zuřit. Jak jsem ležel ve vaně, začal jsem mlátit do vody a ječet. Vymlátil jsem si to ze střev, vlnu fyzického násilí, vyřval jsem si to z krku, vyřval jsem to všechno z celého těla tak silně, jak jsem jen mohl. Byl jsem překvapený, jak malý kanálek bylo moje tělo, jak dlouho to trvalo, než jsem všechen ten vztek rozprášil takovým titěrným otvorem do světa. Kopal jsem nohama a mával rukama, cákal a třískal do vody, dělal takový kravál, jaký jsem jen mohl — stejně jako přílivové vlny pěny a mydlin a horké vody. Když konečně Lizard, vylekaná, vyděšená a brečící vyrazila dveře a hnala se ke mě, bylo víc vody na stěnách a na podlaze, než ve vaně. Myslela si, že mám záchvat — a svým způsobem jsem měl — jenže tenhle byl dobrovolný. Ve chvíli, kdy vylomila zámek, už bylo po všem a já se jí vyčerpaný sesul do náruče, příliš unavený na to, abych jí alespoň vysvětlil, co jsem prováděl. Pevně jsem ji objímal a ona objímala mě a já ji pěkně promočil. Skončila tím, že si vlezla do vany za mnou a já se omluvil, že jsem ji vyděsil, a ona si sundala šaty, a znovu jsme napustili vanu a já ji vysvětlil, že jsem zuřil — a potom jsem ji musel uklidnit, že jsem se nevztekal na ni, ale na sebe za to, že jsem byl tak hloupý a tak slepý a tak umíněný a prosil jsem ji za odpuštění a ona prosila mně a potom jsme se společně smáli, jak jsme byli oba pitomí, a začali jeden druhého mýt a... a jedna věc vedla k druhé a dali jsme hlavy dohromady a ruce dohromady a potom zbytek těl docela přirozeně seděl dohromady taky. A nakonec jsme dali znovu dohromady duše tak, jak vůbec měly být. Skoro jsem se ve vaně utopil. Byl jsem v pořádku. Umřel bych šťastný.

Usmíval jsem se při vzpomínkách. S Lizard Tirelliovou jsem se usmiřoval raději než s kýmkoliv jiným.

Ale tu noc mi něco došlo. Pochopil jsem, že dokážu zvládnout smutek, vztek, strach anebo jakoukoliv jinou bolest, která mě kdy potká. Zvládnu to o samotě, sám, bez ničí pomoci, když budu muset, v soukromí vlastní koupelny.

Všechno, co jsem k tomu potřeboval, byl mop a kyblík.

Nemyslel jsem pořádně na to, kolik beden k vyprázdnění jsem za posledních pár dní sesbíral. Ne doopravdy. Prostě jsem je táhl s sebou, s poznámkou v hlavě, abych je dal prvnímu nosiči, který se namane. Jenže nikdo nepřišel. Věděl jsem, co budu muset udělat, až se dostanu domů. Buď vana, anebo —

— to byl nápad. Mohl bych jít do tělocvičny. Mají tam figuríny. Mohl bych jich pár naprogramovat, aby dělaly generála a jeho domácí zvířátko. A potom...no, nevěděl jsem, co bych dělal potom, ale alespoň bych byl na místě, kde bych se s tím mohl mnohem lépe vyrovnat, ať už to bylo cokoliv.

Měl jsem docela dobrou představu o tom, kdo mohla dobrá víla být — nebo přinejmenším, kdo ji poslal. Na okruh se musela nějak napíchnout skupina Strejčka Iry. Nemyslel jsem, že by se mi podařilo najít někoho, kdo by mi tu otázku odpověděl pravdivě, ale byla to otázka, o které jsem musel přemýšlet. Proč nás — mě? — považovala skupina Strejčka Iry za natolik důležité, aby nás zachránili? Anebo jsem to možná nebyl já. Možná měl Strejček Ira nějaký důvod zajímat se o vzorky, které jsme vezli.

To byla znepokojující myšlenka. K čertu. Bylo to něco dalšího, na co být naštvaný. To, že vzorky v našich bednách byly důležitější než naše životy. Až na to, že stejné rozhodnutí jsem před necelou hodinou udělal sám. Rozhodl jsem, že tyhle vzorky byly důležitější než životy Reillyho a Willigové a Lockeho. A následky tohoto rozhodnutí jsem viděl dostatečně zblízka.

Budu v koupelně hodně dlouho. Měl jsem před sebou hodně pláče.

Žihadlákova larva není parazit. Poskytuje hostitelskému organismu jedinečné zažívací služby.

Ve střevu larvy se nacházejí rozsáhlé kolonie zažívacích baktérií. Zatímco jednotlivá larva obvykle hostí pouze jediný určitý druh mikroorganismu, zažívacích bakterií existuje mnoho rozdílných druhů. Vzorek ze žaludku průměrného plže ukazuje, že v larvě jakéhokoliv hostitele se vyskytuje dvacet až třicet rozdílných druhů aktivních mikroorganismů.

Tyto symbiotické mikroorganismy štěpí molekuly celulózy na stravitelné škroby a cukry a umožňují tak nejen přežití na jinak nestravitelných živinách, nejen larvě, ale taktéž i hostitelskému organismu, který larvy obsahuje. Bakterie v larvách pomáhají živit oba své hostitele současně.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

27. Na cestě

„Spokojenost je nekonečný akt přijímání průběhu vašeho vlastního života
— ať už je sebehnusnější."
—SOLOMON SHORT

V San Antoniu jsme nepobyli na zemi ani pět minut. Letadlo dorolovalo, modul byl spuštěn z nákladového prostoru, dveře se otevřely a nějaká žena bez tváře, v helmě a brýlích, nám ukázala k čekající helikoptéře. Naléhavě, téměř hněvivě mávala směrovými terči.

„No tak se seberte, jdeme," řekl jsem, popadl svou helmu a bedny se záznamy. Bylo zřejmé, že se tady nedočkáme ani odpovědí, ani zdvořilosti.

„Chcete říct, že se ani nepodíváme do Alama?" zeptala se Lopezová. „Jeden z mých předků tam vyválčil slavnou bitvu —"

„Nech si to na později, kecálku," řekl jsem. „Teď na to není vhodná chvíle." Ramenem jsem ji postrčil směrem k helikoptéře. Její rotory líně prosekávaly vzduch. Nejspíš jsem do ní vrazil víc, než jsem měl, ale necítil jsem se v nejlepší náladě a bylo tady něco, na co už jsem se celý třásl.

Všiml jsem si, že vzdušné taxi nemělo žádné označení. To bylo sice zajímavé, ale nikam to nevedlo. S nepříjemným pocitem v žaludku jsem se vyškrábal na palubu. Na náš přílet do Houstonu jsem se netěšil.

Dveře se za mnou zabouchly a stroj se zvedl do vzduchu, ještě než jsem měl možnost najít si místo k sezení, o připoutání ani nemluvě. Padl jsem do jednoho z předních sedadel obrácených směrem do kabiny. Členové týmu, kteří přežili, se na mě zmateně dívali. „Co se to k sakru děje?" zeptal se Siegel.

Zavrtěl jsem hlavou. Raději by to neměli vědět.

Jenže Siegelovi to nestačilo. „Ale jděte, kapitáne. Tohle není normální. Měli tady čekat na hlášení. A taky tu měl být lékařský oddíl." Po chvíli dodal: „A taky kaplan."

Lopezová zabrblala. „Jasně, o co jde? Takhle jsem si to nepředstavovala."

Vzdychl jsem. Díval jsem se na své boty. Říkal jsem si, jak mi asi budou smrdět nohy, až je konečně... Uvažoval jsem, jestli neexistuje nějaký způsob, jak bych mohl opustit místnost předtím, než si rozvážu tkaničky. Pomalu jsem se poškrábal vzadu na krku. Předvedl jsem kompletní roli málomluvného, upřímného kapitána. Znovu jsem se jim podíval do očí. Nepřesvědčilo je to. Takže jsem potřásl hlavou a řekl: „Chcete můj nejlepší odhad? Aerolinky Dobrá víla nás nemají rády. Nemyslím, že by byli zrovna odvázaní z toho, kdyby s námi měli mít něco společnýho ještě někdy v budoucnu."

„Mohli bychom dostat aspoň projednou normální přímou odpověď?" řekl Siegel.

„Někdo nechce, abychom za sebou nechali stopu. Čím méně toho víme, tím je pro nás jednodušší mlčet."

„Přeložil byste to do normální řeči?" řekla Valadová, stáhla si helmu a odhrnula si tmavé vlasy z očí. Vypadala pěkně namíchnutě.

Nafoukl jsem tváře a vydal řehtavý zvuk, když jsem vypouštěj vzduch z úst. „Podívejte se, souhlasím s váma, jo, něco se tady děje. Tohle je ale zjevně operace, o které nic vědět nemusíme."

„Proč jste si tak jistý?"

„Protože nám nikdo nic neřekl. Proto."

Valadová vypadala, jako by po mně chtěla hodit přilbu. Místo toho ji pověsila na háček vedle sedadla a potřásla hlavou hněvem a zklamáním. „Tohle je zkurvený," řekla. „Víte to? Doopravdy zkurvený."

„Je mi líto," řekl jsem. „Nevím nic víc než ty. A nehodlám hádat." Přiložil jsem si jednu ruku na ucho a druhou ukázal na strop.

Valadová nevypadala, že bych ji přesvědčil. Siegel vydechl tiché „Aha." Lopezová řekla něco španělsky, příliš rychle, než abych si to přeložil. Něco o cojones, něco o la verdad. Nebyl jsem si jistý.

Rozhlédl jsem se po letounu: byl to základní typ, ne úplně armádní, ne docela civilní, ne úplně jako záležitost vlády a taky ne tak docela cokoliv jiného. Nepopsatelný. Odhodil jsem přílbu stranou a položil si nohy na bedny před sebou. Najednou mě něco napadlo. Ohlédl jsem se na stěnu za sebou — zdálo se mi, že jsem tam zahlédl telefon! A nebyl to armádní telefon! Byla to civilní linka!

Vyškubl jsem ho z držáku a vrazil dovnitř svoji identifikační kartu. Kupodivu fungoval. Okamžitě jsem dostal tón. Zaváhal jsem, prst nad tlačítky. Komu mám zavolat jako prvnímu?

Lizard neodpověděla. A ne, nechtěl jsem nechat vzkaz. Kruci. Kdo ještě? Dannenfelser? To nebyl dobrý nápad. Lákavý, ale ne dobrý. Aha — zavolal jsem Maranové. Odpověděla skoro okamžitě. „Maranová."

„Tady McCarthy," řekl jsem tiše, ale taky velice ostře. „Co se s váma ksakru stalo?"

„Kapitáne!" Skoro mi zaječela do ucha. „Kde jste?"

„Ve vzduchu." Mrkl jsem na hodinky. „Do hodiny bychom měli být doma. Kam jste odjeli?" dožadoval jsem se.

„Dostali jsme zvláštní signál ke stažení —" Řekla to zmateně.

„Jaký zvláštní signál ke stažení?"

„Cože? Vy jste ho nedostal?" Její údiv byl upřímný.

„Brzdi," řekl jsem. „Řekni mi, co to bylo za signál."

„Kódovaná zpráva — přišlo to přes červenou linku. Nepotvrzovat, zachovat naprostý rádiový klid, nepokoušet se o komunikaci, jenom co nejrychleji vyrazit na udané souřadnice k okamžitému odletu."

„My jsme žádný signál nedostali," řekl jsem, „z jednoduchého důvodu, že nebyl nikdy vyslán. Úmyslně nás —" zmlkl jsem předtím, než jsem řekl něco dalšího. Civilní linky byly údajně bezpečné, jenže tomu nikdo doopravdy nevěřil. „Eh, poslyš —" řekl jsem. „Muselo se to nějak poplést. Srovnám to, jak budu zpátky. Nedělej si s tím vrásky. A, eh," snažil jsem se znít normálně, „nejspíš bys o tom neměla s nikým mluvit, dokud to trochu neprozkoumám, jasný?"

„Ano, pane, hlavně jsem ráda, že jsou všichni v pořádku." A potom si vzpomněla, co si myslela před tím, než jsem volal, „Eh, jsou všichni v pořádku...?"

Zaváhal jsem. Nevěděl jsem, jak to říct.

Maranová váhání pochopila. Její hlas změkl. „Jak špatný to je?" zeptala se.

„Špatný," řekl jsem. Bylo těžké ze sebe ta slova dostat. „Reilly to má za sebou. A — a Willigová taky. A Locke."

„Ach, ne!"

Na lince zavládlo dlouhé ticho. Nakonec jsem se jí musel zeptat: „Lydie, jsi tam ještě?"

Popotáhla a dostala ze sebe: „Ano, jsem tady. Je mi líto —"

„Na to se vykašli. Eh — promluvíme si. Fajn?"

„Fajn," řekla. Hlas jí zněl stejně bolavě, jako jsem se cítil.

„Končím." Přerušil jsem spojení.

Seděl jsem na sedačce a dlouho, dlouho se mračil na telefon. Potom jsem znovu namačkal Lizardino číslo a tentokrát jsem nechal vzkaz, jen krátký. Nechtěl jsem říkat všechno, co jsem doopravdy cítil. Ne, když to moji vojáci mohli slyšet. A tak jsem řekl jenom: „Vracím se domů. Máme si hodně o čem povídat. Uhm— miluju tě. Prosím.. čekej tam na mě. Potřebuju tě. Moc."

Zavěsil jsem telefon na zeď a zbytek neklidné cesty seděl o samotě.

Když je larva žihadláka dostatečně velká, uvolní se z žaludeční výstelky svého hostitele, obalí se cystou do tvrdé nestravitelné kuličky, nechá se spláchnout zažívacím ústrojím a vyloučit. Krátce po vyloučení, obvykle během jednoho dne, se vylíhne v dospělého žihadláka.

Larvy žihadláka tráví v žaludku zdravého plže pouze tři až čtyři týdny. Aby si udržel schopnost trávit listoví, jak chtorranské, tak pozemské, musí se plž neustále infikovat žihadlákovými vajíčky. Tato symbióza je zjevně výhodná pro oba partnery; plž se stává výkonnějším konzumentem svého okolí a žihadlák s bakteriemi, které hostí, dobře prospívají.

Toto soužití je však zjevně důležitější pro žihadláka než pro plže, protože plž bez larvy žihadláka v žaludku dokáže přežít, zatímco žihadlák se bez hostitelského organismu nemůže reprodukovat. To značí, že červí zob musí být významnou složkou stravy plžů, neboť v opačném případě by se žihadlák nemohl stát tak závislým na tomto způsobu

infekce.

Výsledkem našich úvodních výzkumů je doporučení likvidovat červí zob jako způsob kontroly rozšíření žihadláků — a snad i plžů; nicméně se na tomto poli doporučují další experimenty ještě předtím, než začne zkušební program. Je stejně tak možné, že bez podpory larev žihadláka a jeho symbiotických baktérií se žravost plžů nebezpečně zvýší, což by znamenalo zvýšenou hrozbu pro populaci, sídlící v blízkosti zamořených oblastí.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

28. Houston

„Všechno je zmírňování.
Zvláště zmírňování."
—SOLOMON SHORT

Helikoptéra s nárazem dosedla na zem a takřka okamžitě se otevřely dveře. Tu techniku jsem znal. Pilot byl kvůli něčemu naštvaný a chtěl nás vyrazit ze svého stroje, a to hned. Z přistání mě bolely ledviny, a tak jsem ze schůdků sestupoval s ohavným výrazem ve tváři.

Dannenfelser udělal obrovskou chybu. Ne tím, že na mě pod rampou čekal. Byl jsem tak unavený, že bych prošel přímo okolo něj, aniž bych si ho byl vůbec všiml. Jenže promluvil. To byla jeho chyba.

Jsem si jistý, že to muselo být něco náramně chytrého, co se chystal říct. Nevím, neměl možnost svou řeč dokončit. Prostě jsem ho popadl za límec a praštil jím zády o nejbližší čekající vozidlo. „Ty čurači zkurvysynu! Ty zasranej zrádče lidský rasy! To bys popřel sám sebe, kdyby sis nevyrovnával svý zasraný účty!" Oči měl vypoulené tak, že vypadaly jako vajíčka na měkko. V obličeji byl bledý jako mrtvola. Až na krev, co mu tekla z nosu. Dokonce jsem si ani nepamatoval, že bych ho udeřil do tváře. Prostě jsem s ním pořád třískal o tu zatracenou dodávku, znovu a znovu a znovu.

Když mě od něj konečně odtrhli, sesul se zlomeně na zem. Jednu věc jsem mu ale musel nechat: ani nezakňučel. Jenom si utíral nos, snažil se postavit na nohy a rukou odháněl pomoc. „V pořádku, v pořádku..."

Byl jsem šokovaný tím, co jsem způsobil. A současně i zklamaný. Ještě jsem neskončil. Chtěl jsem mu chvíli mlátit hlavou o zeď. Chtěl jsem slyšet ten zvuk, jak se mu drtí kosti. Zuřivost, která mě popadla, byla jako výbuch vzteku a vzrušení. Bylo to velice uspokojivé a klidně bych poslal k čertu všechny zatracené následky. Myslel jsem na tu spoustu věcí, které bych mohl říct polnímu soudu.

Najednou jsem si všiml, že mi krvácejí ruce. Klouby jsem měl zalité krví. Pořezal jsem si je, když jsem Dannenfelserovou hlavou roztříštil okno dodávky. Setřásl jsem sevření Siegela a Valadové. „To je v pořádku," řekl jsem. „Už jsem skončil." A potom jsem dodal: „Alespoň prozatím." Dva Dannenfelserovi přátelé ho odváděli pryč. Vypadali stejně šokovaní jako on.

„Proboha, podívejte se na své ruce," řekla Valadová.

„Musíme ho odvést k doktorovi."

„Ne," řekla Valadová. „mám tady lékárničku z helikoptéry." To už mi ošetřovala hřbety rukou pálivým bavlněným tampónem. „Měl jste štěstí," řekla, „že jste si při tom pádu z rampy jenom odřel klouby. Stříknutí z plechovky se sprejem a budete v pořádku."

„Co —?"

„Zato poručík Dannenfelser, ten měl smůlu, škobrtnout a takhle ošklivě narazit do zdi."

„Valadová? O čem to mluvíš?" civěl na ni Siegel.

„Vím, o čem mluvím," řekla pevně. Rozhlédla se po ostatních. „Chudák Randy Dannenfelser tancoval po betonu, aby oslavil náš návrat a nešťastnou náhodou to napálil rovnou do zdi. Kapitán McCarthy si poranil ruce, když mu pomáhal. Bylo to tak?"

„Díky, Christine," řekl jsem. „Ale za křivou přísahu se můžeš dostat k válečnému soudu sama. Kromě toho bych se tímhle docela rád chlubil."

„Promiňte, že s vámi nesouhlasím, kapitáne, ale to nezní rozumně."

„Trvám na tom. Tohle je moje bitva, ne tvoje."

Valadová potáhla a zavrtěla hlavou. „Zvedněte ruce." Prudce zatřásla plechovkou a potom mi začala stříkat sprej na klouby. Chladivá pěna takřka okamžitě zastavila krvácení a utišila bolest.

Podíval jsem se jí přes rameno. Dannenfelser, podpíraný svými přáteli, se belhal směrem ke mně. Vypadal příšerně, celý rudý a nateklý. Zítra bude vypadat dokonce ještě hůř. Valadová viděla, jak se tvářím, a pokusila se postavit se mezi nás. Řekl jsem: „V pořádku, už jsem skončil." I tak jsem viděl Lopezovou se Siegelem, kteří nás byli připraveni od sebe odtrhnout.

Valadová se mnou skončila a otočila se k Dannenfelserovi, aby mu ošetřila zranění. Mávnutím ruky ji odmítl a roztřeseným prstem ukázal na mě. Chvíli mu trvalo, než sesbíral slova, ale nakonec se mu podařilo zaskřehotat: „Vím, kdo vás zachránil. Tímhle to neskončí. Vím, kdo vás zachránil."

„Tak to víš víc než já." Začal jsem se odvracet, ale pak jsem se otočil zpět. „Reilly a Willigová a Locke jsou kvůli tomu tvýmu maličkýmu podrazu mrtví. Máš štěstí, že jsem tě nezabil. Pořád ještě chci, aby si na tobě pochutnal nějaký červ —"

Náhle jsem se zarazil. Dannenfelserův výraz se vůbec nezměnil. K čemu plýtvat dechem? „Á, k čertu s tím." Zvedl jsem bedny s deníky, protlačil se okolo Valadové a Siegla a zamířil ke vzdálenému terminálu.

Jenže v tomto zvláštním biologickém dramatu jsou žihadláci a jejich larvy pouze vedlejší postavy.

Důležitější roli hrají poskytováním cesty pro dopravu — a komunikaci — chtorranských bakteriologických a virových společenstev.

Z důvodu své obrovské žravosti žihadlák neustále nabodává a saje krev plží populace kolonie mandaly. Ekologické modely ukazují, že toto chování přinese a uchová jednotu populací mikroorganismů mezi plžím obyvatelstvem tábora: Ve všech plžích dosažitelných roji žihadláků lze najít úplné spektrum mikroorganismů.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

29. Holohlavý muž

„Být mrtvý znamená,
že si nikdy nemusíte říkat, že jste hloupí."
—SOLOMON SHORT

První věc, kterou jsem chtěl udělat, bylo vlézt si do horké sprchy, nastavit ji jen kousek pod bod varu a nechat kolem sebe už napořád stoupat vřelou páru. Ne, tohle byla až druhá věc. První, co jsem chtěl, bylo najít Lizard a zjistit, jestli se mnou ještě mluví. Jenže když jsem se dostal domů, nebyla tam.

Zato tam byl holohlavý muž.

Co mě na něm okamžitě udeřilo do očí, bylo, jak se mu leskla lebka. Byl úplně plešatý. Byl vysoký a hubený, měl velký nos a jasné modré oči, zvětšené brýlemi. Měl armádní uniformu a úsměv, který jsem znal. Seděl v mém křesle — mém pohodlném křesle — a upíjel sodovku. Když jsem vešel, vypnul televizi a vstal.

Naposledy jsem ho viděl na schůzce, kde ho prezidentka oprávnila k použití dvou atomových bomb proti zamoření v Coloradu. Tehdy mi taky připadal povědomý.

Nezeptal jsem se: „Jak jste se sem dostal?" odpověď byla zřejmá. Měl na ramenou čtyři hvězdy a výložky Strejčka Iry. Místo toho jsem se zeptal: „Kde je Lizard?"'

„Požádala mne, abych s vámi nejdříve promluvil já."

„Aha. Kdo ksakru jste?" Byl jsem si jistý, že jeho hlas poznávám. Naskočila mi z něj husí kůže. Když jsem s tímhle mužem mluvil naposledy, taky to znamenalo špatné zprávy.

„Nepoznáváš mě, Jime?"

„Kdyby jo, ptal bych se?" Shodil jsem bedny na podlahu a stáhl ze sebe bundu. „Víte, existují zákony ohledně vniknutí na soukromý majetek — dokonce i pro generály."

Hodil mi klíč. „Na. Můžeš ho vrátit generálu Tirelliové. Nebo ho prostě polož na stůl."

Rozhodl jsem se nestát v pozoru. Ať už jsem byl v jakémkoliv průseru, tím, že se budu chovat ve svém — v našem — vlastním bytě jako doma, jsem to už nejspíš zhoršit nemohl. Začal jsem si stahovat boty; s ohleduplnosti, která ovšem nebyla na místě, jsem zaváhal, potom jsem si ale řekl, že se tím nebudu trápit, to, že sem vlezl, byl jeho problém a sundal jsem si je. Pachový výsledek tří dní ve stejných vlhkých ponožkách byl horší, než jsem očekával. Na okamžik mě napadlo, že se mi do bot vplížil gorp a potom tam zdechl. Stáhl jsem si ztuhlé ponožky, hodil je do krbu a bosky přešel do kuchyně. Doufal jsem, že tak z toho vyváznu. Jenže moje nohy se rozhodly jít se mnou. Popadl jsem v ledničce kolu. „Chcete dolít?" zeptal jsem se s nepřátelskou zdvořilostí.

„Ne, díky." Následoval mě do kuchyně. Opláchl svou sklenici a dal ji do dřezu. „Jime," řekl. „Nech toho pózování. Tohle je vážné."

„Pořád ještě jste mi neodpověděl na otázku."

„Jsem tvá dobrá sudička," řekl. Nedělal si legraci.

„Pohádkových bytostí už dneska bylo dost, díky."

„Já jsem Strejček Ira."

„Kravina. Strejček Ira zemřel — byl jsem u toho." Zdálo se to být už tak dávno, ale vzpomínky byly pořád hrozivě živé. Na pódiu byl červ. Ve skleněné vitríně. Sklo prasklo. Červ se vrhl do hlediště. Mezi diváky. Vystřelil jsem mu oči, nejdříve jedno a potom druhé. Skoro mě zabil. Strejček Ira seděl v první řadě. Byl jedním z prvních, kteří měli zemřít. Byl?

Strejček Ira byl vysoký a hubený, měl tmavé kudrnaté vlasy, kulaté brýle, jasně modré oči, velký nos a —

„Bože můj." Po zádech mi přeběhlo mrazení. „Jste to vy." Někde vzadu za srdcem mi vybuchl ruční granát, mozek se přeplnil a asi o dvě nanosekundy později jsem se začal třást. Cítil jsem se, jako bych měl omdlít. Položil jsem obě ruce na okraj dřezu, pevně se držel a čekal, až ten pocit přejde. Bylo to ještě horší. Civěl jsem na prázdnou sklenici. Moje realita byla dost křehká. Teď se hroutila. Měl jsem v krku sucho, že by tam velbloudi pošli. „Kdo všechno ještě žije?" podařilo se mi ze sebe vysoukat.

Zavrtěl hlavou. „Já jsem jediný."

„A i kdybyste nebyl, stejně byste mi to neřekl. Všichni o všem lžou."

Dal mi ruku na rameno. „Podívej se na mě, Jime."

Odtáhl jsem se a pořád zíral do dřezu. „Tohle jsou skořápky, že? Jenom další hra. Skořápka ve skořápce ve skořápce."

„Vzpomínáš si na politické okolnosti okolo té konference? Většina delegátů ze čtvrtého světa tehdy dokonce ani nevěřila, že nějací Chtorrané existují. Nebyli tam, aby se Spojenými státy spolupracovali. Byli tam, aby nás vykradli. Každý z těch delegátů měl své vlastní agenty. Viděl jsi je. Vím, že si na to pamatuješ. Ztratil jsi trpělivost a vstal, aby ses před třemi tisíci lidí pohádal s doktorem Kwongem. Věděli, že podnikáme tajnou operaci. Věděli, že jsem s tím byl spojený. Takže jsme předstírali moji smrt, když jsme vypustili červa. Celé operaci to dodalo důvěryhodnosti a nám to dalo možnost pohřbít opravdovou operaci Strejček Ira tak hluboko, že od té doby neexistovala."

„Myslíte tu operaci Strejček Ira, které jsem se účastnil —" Náhle mi smysl jeho slov pronikl do vědomí. Zvedl jsem pohled ze dřezu a zděšeně na něj zíral. V očích měl zvláštní smutek. „Je to jenom zástěrka, je to tak?" řekl jsem. „Je tady něco víc."

„Ano, je." Řekl to bez pohnutí.

„A vy jste tady, abyste mě naverboval, že? Tak tyhle věci obvykle chodí. Anebo abyste mě zabil, že?"

Zavrtěl hlavou. „Ne. Nechystáme se tě zabít."

„Asi bych měl být klidnější. Jenže nejsem," dodal jsem. „Víte, vždycky jsem věděl, že se něco děje. Jenom jsem nevěděl co. Jenže dokážu věci vycítit. Smysl. Nerozuměl jsem tomu. Byla tady úroveň vztahů, kterou jsem nikdy docela nepochopil."

„Je to nejlepší místo, kam ukrýt tajemství. Do jiného tajemství. Když někdo odhalí to první, je tak šťastný, že to našel, že ho nenapadne hledat dál, aby se podíval, jestli v tom není něco víc. Stejně tak slouží Zvláštní jednotky jako zástěrka pro Neomezenou pěchotu, kde jsi náhodou začínal a NP kryje Interní rekognoskační agenturu, kam ses náhodou nakonec dostal. To je mimochodem to, co Strejček Ira doopravdy znamená. Spojená interní rekognoskační agentura. A ano, agentura ve skutečnosti kryje... operaci, která neexistuje a nemá jméno. Já neexistuji. Nemám žádnou pravomoc. Neexistuje rozpočet. Nemám žádnou kancelář. A nikdo mi nemůže dávat rozkazy."

„Ale sedíte vedle prezidentky," řekl jsem.

„Ano, pokud je mě zapotřebí," potvrdil.

„A Lizard?"

„Ta je generálem Zvláštních jednotek."

Uvědomil jsem si, že si zakrývám ústa rukou. V úžasu jsem si svíral celou spodní polovinu obličeje. Přinutil jsem se položit ruku zpět na linku. Znovu jsem si vzal kolu a protáhl se okolo generála Iry Wallachsteina — ano, teď už jsem si na jeho jméno vzpomínal — do obývacího pokoje. Tiše mne následoval.

Rozhlížel jsem se, kam bych se posadil. Teď už jsem nevěřil ani nábytku ve svém vlastním bytě. „Víte, vrtalo mi to hlavou, když jsme se stěhovali do tohohle podzemního bytu. Proč jsme se museli stěhovat do zabezpečené budovy? Co bylo tak důležitého, že jsme museli žít v bunkru s ochranou třídy A? A teď jsme tady, v rádiově čistém prostředí. Žádné emise. Žádný únik informací. Nemůžete tady dokonce používat ani mobilní telefon. Všechno jde po cloněných drátech, každý signál je kódován a zaznamenáván, nebo skončí přede dveřmi. Nemohl jsem si pomoci, nebýt zvědavý. Proč jsme tak důležití? Takže teď to vím. A cítím se jako šašek. Využívali jste mě. Lizard taky, že? Byl jsem pouhý — nástroj. Je to tak?"

Neodpověděl dost rychle. Vypadal, jako by hledal vhodná slova. Bral jsem to jako souhlas.

„Aha. No, tak teda díky za vysvětlení. Asi bych měl jít a sbalit si věci."

„Už máš sbaleno."

Zarazil jsem se. Byl jsem už na půli cestě ke dveřím ložnice. „Prosím?"

„Už máš sbaleno," zopakoval.

Otevřel jsem dveře do ložnice. Na podlaze stály tři tlusté kufry a pytel s výstrojí. Otočil jsem se k němu. „Mám vyhazov?"

„Ve skutečnosti..." začal.

„Ty zkurvysynu. Tos mi nemohl nechat aspoň tolik hrdosti k tomu, abych odešel sám, co?"

„Když mě necháš domluvit —"

„Fajn." Zvedl jsem ruce do vzduchu. „Tak do toho. Řekněte mi, že jsem šašek. Tak se to obvykle dělá."

„Tak už konečně sklapni, pitomče," řekl unaveně. „A poslouchej. Tak za prvé, nevím, čím ses praštil do hlavy, ale od té doby, kdy jsi ukončil výcvik Modu, je z tebe ten nejsobečtější a nejnamyšlenější zmrd, jakého jsem kdy v životě potkal. Ne, ne, nenamáhej se tím, že by ses klaněl. V tomhle jsi získal první cenu. Jsi nepřekonatelný v tom, že dokážeš najít sračky, ať už jdeš kamkoli a dokážeš se do nich vždycky dostat až po krk. A nejhorší je na tom to, že nelituješ námahy a rozkopeš je všude kolem sebe, aby si jich mohli užít i ti, kteří jsou kolem tebe. Jsi zatracená nezajištěná zbraň. Ani ti nemůžu začít vypočítávat všechno, co jsi zkurvil. Ani nám nedáváš šanci. Kdyby sis čas od času sedl na zadek a počkal a věřil lidem, pro které pracuješ — to je ale jedno. Upřímně řečeno, děláš víc problémů, než za kolik stojíš. Myslí si to dokonce i Lizard."

To poslední bolelo. Toho zbytku jsem si sotva všímal. Už jsem o sobě slyšel, horší věci. Ale slyšet, že Lizard mě opustila citově stejně jako tělesně —

Klesl jsem do křesla. Padl jsem do něj naznak. Nebylo toho už pro dnešek dost? Proč muselo k tomu všemu přijít ještě tohle? Cítil jsem, jak se mi svírá hrdlo. Potlačil jsem vzlyk. Cítil jsem, jak se mi napíná obličej. Zakryl jsem si ústa rukou, abych zakryl, jak se tvářím.

„Aha," řekl chápavě. „Takže tohle musí člověk udělat, abys mu věnoval pozornost? Musím tě nejdřív

nakopnout do koulí?"

„Kriste, jděte vymrdat někoho jinýho." Málem jsem po něm z křesla skočil, ale vzpoměl jsem si, jak mi kdysi někdo něco říkal o tom, že bít nadřízené důstojníky se nesmí. Místo toho jsem se prostě nechal říkat všechno, co jsem cítil. Bylo to úplně stejně vražedné. „Jak je možný, že se vždycky můžete přetrhnout s tím, že mě chcete chránit až potom, co se něco semele, ale nikdy ne předtím a nebo když se to děje? Jak je možný, že mi lidi slibujou odpovědnost a potom mi ji seberou předtím, než dostanu příležitost dokázat, že to zvládnu? Prošoupal jsem si prdel nad instruktážníma příručkama pro Operaci Noční můra. Napsal jsem celé kapitoly do Červené knihy. Jsem odborník na červy. Není nikdo, kdo by byl v tolika hnízdech, jako já. Není nikdo, kdo — ale kruci, vám to přece vykládat nemusím. Měl byste to vědět. Já jsem to. Já jsem ten chlapík, který si místo vědeckého důstojníka výpravy zasloužil. A najednou si začne generál Wainright hrát na politiku a koho asi tak hodíme lvům jako prvního —?"

„Jime, začal jsi to sám, když jsi shodil Belluse."

„Já ho neshodil. Udělal si to sám. Říkal jsem mu, aby si přečetl instruktážní příručku. Místo toho tři dny fetoval chtorranskou Růženku. O tomhle bychom se vůbec neměli přít, generále. Místo toho bych měl proti tomu hajzlovi svědčit u polního soudu. Ohrozil životy mých lidí! Kde je ksakru v téhle zasrané armádě zájem o výbornou práci? Kde je někdo, kdo by v Interní rekognoskační agentuře četl moje zprávy? A kde je kurva ten deštník, který mají podle všeho všichni ostatní, ale který není nikdy dost velký na to, aby mě udržel v suchu, když začnou padat sračky?" Přecházel jsem teď po místnosti. Nepamatoval jsem si ani, kdy jsem znovu vstal. Zastavil jsem se. Podíval jsem se na kufry v ložnici a to už bylo skoro příliš. Nemožně se mi stáhlo hrdlo. „Myslel jsem si, že mě miluje. Doopravdy jsem si to myslel." Podíval jsem se zpátky na Wallachsteina. „Kdo z nás byl kurva? Já anebo ona?"

„Ani jeden," řekl tiše.

„Tak proč mě teda nechala takhle jít?"

„Nenechala tě takhle jít. Jestli si vzpomínáš, opustil jsi ji ty, aniž bys jí dal šanci. Kdybys byl počkal, kdybys jí dal příležitost mluvit s tebou předtím, než jsi ztratil nervy, dozvěděl by jsi se, co jsme připravovali."

„Co?" zeptal jsem se podezíravě.

„Chtěli jsme tě povýšit na plukovníka. Ne tady. V poli. Daleko od generála Wainrighta. Plánovali jsme zřízení specializovaného oddělení, které by spadalo jen pod tebe. Měl bys v popisu práce výcvik a vedení terénních specialistů. Není nikdo, kdo zná kontaktní postupy tak dobře, jako ty. Chtěli jsme vidět, kolik z těchto znalostí dokážeš předat, než i tebe dostihne zákon průměru."

„Proč jste mi to neřekli předtím? Proč mi to neřekla ona!"

„Protože, ty čuráku, nikdy nezavřeš klapačku dost dlouho na to, aby náhodou někdo nebyl chytřejší. Nikdy nikomu jinému nepřiznáš, že by taky mohl vědět, jak by to mělo být. Jenom začneš vřískat. Možná, že rozumíš svým červům, ale zatraceně nerozumíš lidem."

„Jo, jasně, když toho teda vím tak zatraceně moc, jak to, že mě nikdo neposlouchá?"

Odfrkl si a potřásl hlavou. „Ty jsi opravdu slepý jako krtek, co? Něco ti řeknu. Kdykoliv podáváš zprávu, má větší oběh než seznam bestsellerů v New York Times. Shrnutí tvých zpráv jsou povinná literatura pro všechny od hodnosti kapitána výše a pro každého, kdo má byť i minimální kontakt s oblastmi kódovanými jako žlutá a hůř. Čistě pro tvoji informaci — já čtu tvé zprávy neupravované. A je to ta první věc, kterou denně čtu. A nejsem jediný. Nevíš, kolik lidí tě čte a jak vysoce oceňují tvůj náhled na problematiku zamoření."

„Tohle mi nikdy nikdo neřekl."

„Nechtěli jsme, aby ti to stouplo do hlavy. Už tak jsi dost nesnesitelný."

„Říkáte mi pravdu?"

„Jediné, co je na tvých zprávách špatného, je to, že je v nich příliš mnoho hněvu a příliš málo senzací. Ale vzhledem k tomu, čím jsi prošel, můžu brát ohledy. Když se držíš látky a necháš svoje názory stranou — no, ano, říkám ti pravdu."

„Páni," řekl jsem. Byl jsem více než málo ohromený.

„Ano, páni. Tvá vášeň pro cokoliv chtorranského je legendární. Jenže to taky je tvoje největší slabost. Jsi díky ní netrpělivý, a když jsi netrpělivý, tak jsi potrhlý. Většinou jsme jenom lidi, Jime. Musíme se posadit a o věcech si promluvit, než se rozhodneme. Ocenili bychom, kdybys mohl chladit svůj temperament. Dosud jsme takovou možnost neměli." Ukázal na bedny, které jsem s sebou vláčel. „To jsou palubní deníky výpravy?"

Přikývl jsem.

„Nevíš, kolík lidí chce vidět, co jste v tom hnízdě našli. Jsi mi ochotný věřit natolik, že mi je svěříš?"

„To vy jste nařídil tu záchranou operaci, že? Protože jste chtěl tyhle záznamy."

Strýc Ira pomalu zavrtěl hlavou. „Budu k tobě upřímný. Nevím, kdo ji nařídil. Stále ještě to prověřuji." Na vysvětlenou dodal: „Nejsem sám, kdo o tyhle záznamy stojí."

„Tak proto nás Dannenfelser čekal u helikoptéry?"

„Mm — hm. Nepřekvapilo by mě, kdyby to nařídil on."

„Jasně, nejspíš si chce krýt prdel," řekl jsem. „Jenže to fungovat nebude. O tomhle svinstvu už ví příliš mnoho lidí. Půjde před válečný soud?"

„Když na tom budeš trvat, potom ano. Jenže to nejspíš bude dvojité přelíčení. Zmlátil jsi ho pořádně. Má na to svědky. Ty podáš žalobu, on podá žalobu. Nebude to nic hezkého."

„Fajn," řekl jsem. „Sjedem to."

Wallachstein vypadal hodně otráveně. „Víš, vy dva si jeden druhého zasloužíte. Tohle říkal taky."

„Chci, aby to, co provedl, bylo zaznamenáno — ! Chci nějakou zatracenou spravedlnost." Cítil jsem, že mi hlas znovu stoupá.

„Ty nechceš spravedlnost, chceš pomstu."

„Cokoliv! Zasloužím si to. Můžeme rovnou dohodnout datum soudu. Dejte se do toho, tady je telefon."

„Je mi líto, Jime. Takto to nepůjde."

„Cože?"

„Poslouchej." Wallachstein si třel nos. Nelíbilo se mu, že musí říct to, co se chystal říct. „Generál Wainright a já... jsme si trochu promluvili. On tě doopravdy nemá rád."

Otřásl jsem se. „To je tak nějak oboustranné."

„On je ze staré armády, Jime. Nerozumí ti o nic víc, než ty rozumíš jemu. Ale ať se ti to líbí nebo ne, my ho potřebujeme, aby systém fungoval a abychom my ostatní mohli dělat svou práci. Chci, abys to měl na zřeteli."

„Mluvíte, jako bych pořád ještě měl budoucnost." Řekl jsem to skepticky.

Strejček Ira pomalu přikývl. „Generál Wainright bude držet Dannenfelsera zkrátka. Já budu držet zkrátka tebe."

„Takže taková je cena? Můžu si nechat svou kariéru, pokud obětuju sebeúctu."

Vypadal otrávený a unavený a zklamaný. „Vzpomínám si, že posledně jsme měli úplně stejné problémy v komunikaci. Někdy doopravdy nevím, proč se o to vůbec starám. Sedni si." Posadil se naproti mně a ztišil hlas. Při jeho řeči se mi v žaludku začaly zvedat velice nepříjemné pocity. „Co to s tebou ksakru je? Tím nemyslím jenom tu věc s Bellusem a Dannenfelserem. Myslím tím všechno. Myslíš, že jsem tě minulých pár let nesledoval? Opravdu si myslíš, že nevím, čím jsi prošel? Myslíš si, že je mi to jedno? Kriste, nedělal jsem si legraci, když jsem říkal, že jsem tvá dobrá sudička. Nemáš tušení, kolikrát jsem kvůli tobě hýbal s kulisami. Skupina Strejčka Iry se o své lidi stará. Ty o tom jenom nevíš. Všechno, co po tobě chci, je trochu zatracené spolupráce."

„Myslel jsem si, že jsem spolupracoval dost."

„Kriste bože," řekl a dal si ruku na čelo, jako by měl velké duševní bolesti. Potřásl hlavou, aby se jich zbavil. Vzhlédl ke stropu, jako by tiše mluvil s Bohem. Po chvíli se podíval znovu na mě a v očích měl smutný a beznadějný výraz. „Víš, dokonce i Bůh má čas od času špatné dny. Ale ty — ty sis na nich vybudoval celou pověst. Vždycky jsi byl zlostný a vždycky ses snažil o to, aby jsi si podřízl krk, ale za poslední tři měsíce jsi zlomil všechny rekordy." Teď byl smrtelně vážný. „Něco se s tebou děje, Jime. Mysleli jsme si, že když ti dáme nějaký prostor, aby sis to vyřešil sám, bude všechno v pořádku. Doufali jsme, že to zabere, protože nikdo neměl čas držet tě za ruku a pomoci ti to překonat. Ve skutečnosti jsi dřív býval v řešení vlastních problémů dost dobrý. Jenže tentokrát to nefunguje. Takže jsme tady. Konečná. Říkám ti to jen jednou. Tady to končí. Dnes. Právě teď. V téhle chvíli. Cokoliv se v tobě děje, vyrovnej se s tím. Rozumíš mi? Vyrovnej se sám se sebou, anebo běž z cesty."

„Vy si myslíte, že je to nějaká sranda?" zeptal jsem se. „Prostě nařídíte někomu, aby byl příčetný a je to?"

„Kéž by to tak bylo," řekl. „Všechno by bylo o dost jednodušší. Ptal ses mě, jestli jsi nástroj. Ano, jsi. Náhodou jsi velice cenný nástroj, z více důvodů, než bych chtěl právě teď vysvětlovat. Věř mi, že opravdu nerad ztrácím dobrý nástroj. Ale bez ohledu na to, jak jsi cenný, jestliže se na nástroj v ruce nemohu spolehnout, musím ho vyhodit a najít si jiný. Možná ne tak dobrý, ale takový, na který se můžu spolehnout, že nebude tak praštěný, aby naháněl lidi kolem sebe psychiatrům do ordinace."

„Kufry mám sbalené a stojí na podlaze v ložnici," řekl jsem skepticky. „To je dost jasný signál, že? Mám padáka."

„Kufry máš sbalené proto, abys mohl okamžitě odejet. Jestli chceš jet do Panama City a přidat se k operaci, mám u sebe tvoje pověření." Vytáhl papíry z kapsy kabátu a potom se podíval na hodinky. „Máš právě dost času, abys chytil letadlo. Jestli nechceš do Panama City, mám pro tebe místo v Idahu v oddělení pro registraci stížností. Je to na tobě."

„Co chce Lizard?"

„Nedělej ze sebe pitomce. Proč si myslíš, že jsem tady? Myslíš, že to dělám kvůli tobě? Je to pro ni. Chce tě mít v Brazílii; jinak tě nechce už vůbec."

To už jsem stál. „Beru to —"

„Počkej chvíli," řekl. „S tím, abys přestal blbnout, jsem to myslel vážně." Stoupl si přede mě, přišel blíž a dal mi ruce na ramena. „Nejsi hlupák. Měl jsi přístup k nejutajovanějším informacím. Víš, co se děje. Zamoření nepolevilo. Jenom se zastavilo, aby se usadilo na dobytém území. Až se znovu začne šířit, bude to začátek konce. Už nemáme další zdroje k tomu, abychom odolávali. Operace Noční můra je poslední vědeckou expedicí. Jestliže selže, pro nic jiného už nebudou další zdroje. Tohle je naše poslední šance najít slabé místo v chtorranské ekologii. A musíme ho najít rychle.

Jsme uprostřed zuřící populační katastrofy. To nejlepší, co můžu o obecné morálce říct, je to, že je nejistá. Vláda přestává fungovat. Lidé se stahují do opevněných měst. A každý šílí. To není jen klišé, Jime. Myslím to vážně. Není nikdo, koho by se to nedotklo. My všichni jsme pochodující traumata. U některých je to jenom jasnější než u jiných. Průnik kolektivních a individuálních traumat produkuje kataleptiky, zběsilce, volnomyšlenkáře a kdo ví, koho ještě. Nemůžu ti říct, abys byl příčetný; nic takového jako zdravý rozum už neexistuje. Všechno, co můžu, je požádat tě, abys to předstíral. Chovej se tak. Ovládej své šílenství. Odnes si je někam jinam a tam si je vylévej tak, aby nepodkopávalo válečné úsilí. Slibuji ti, že jestli najdeš způsob, jak zabít červy, můžeš si vyšoustat tolik psů, slepic a skautů, kolik budeš chtít. Jenom si pamatuj, jaká je priorita."

„O to nikdy nešlo," řekl jsem. „Vždycky jsem věděl, co je moje práce. Když se naštvu, je to proto, že si nejsem jistý, jestli lidi okolo mně vědí, co je jejich práce."

„Je mi jedno, proč se rozčiluješ. Chci jenom, abys toho nechal. Dokážeš to?" Provrtával mě pohledem. Jasným modrým očím se nedalo uniknout.

„Promluvím si s Lizard," slíbil jsem.

Dlouhou chvíli si mě prohlížel. „Nevím, jestli ti věřím."

„Nevím, co mám říct, abych byl přesvědčivý, nebo jak to říct, abych vás přesvědčil. Vzkaz mi došel. Jsem čurák a vy chcete, abych toho nechal. Nevím, jestli je možné, aby někdo přestal být čurákem. A jestli to možné je, tak jsem si zatraceně jistý, že to není možné zvládnout přes noc. Jestli se mě ale ptáte, co pro to hodlám udělat, no, jsem ochotný dělat úplně všechno, co můžu, abych udělal maximum toho, co můžu v téhle zatracené válce proti těm zatraceným červům udělat. A jestli kvůli tomu budu muset spolknout svou zatracenou hrdost, jestli si tady kvůli tomu budu před váma muset kleknout a žebrat o to, abyste mě poslal do Brazílie, udělám i to. Nejen pro Brazílii, ale pro Lizard. Ona je to nejlepší, co mě kdy v životě potkalo. Ona je ta jediná dobrá věc, která mě v životě potkala. Raději bych zemřel, než žil bez ní. Takže ano, udělám, co chcete. Cokoliv. Slibuji, že najdu způsob, jak ten vztek zvládnout a nepodrážet nohy ostatním. Nevím jak, ale udělám to." Nadechl jsem se. „Stačí vám to?"

„Stačilo.

Předal mi mé pověření. „Neshoď mě. Kvůli tobě jsem se odhalil. Ať to má smysl."

Přikývl jsem. Zdálo se jaksi nevhodné, abych mu poděkoval. Jenže jsem nevěděl, co jiného bych měl říci. Cítil jsem se náhle v rozpacích. Bude těžší vrátit se k Lizard, než by bylo jet do Idaha. Váhavě jsem kývl hlavou jako gesto uznání a poděkování a čehokoliv jiného, co jsem cítil, a vyrazil pro kufry. „Potřebuješ jenom výstroj, ten zbytek tady nech. Výzbroj a všechno ostatní, co budeš v Brazílii potřebovat, už je na cestě."

„Myslel jste na všechno, co?"

„Dole čeká auto. Letadlo ti odlétá za třicet minut. Máš už jenom čas si umýt nohy. Ve spodním šuplíku jsou čisté ponožky."

„Nepopřejete mi hodně štěstí?" Začínal jsem se zase cítit dobře.

Zavrtěl hlavou. „Jestli ho potřebuješ, tak posílám toho nepravého."

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna (pokračování)

ROBINSON:...takže je jasné, že pokud se zítra každý přihlásí do výcviku Modu, budeme od zlých Chtorranů zachráněni.

FOREMAN: Dávej pozor, Johne. Slyšíš, co slyšíš. Neslyšíš, co říkám. Jestliže existuje způsob, jak bychom se zachránili, potřebujeme se změnit v takové lidi, kteří jsou ochotni to udělat, ať už to bude znamenat cokoli. Během výcviku přicházíme na to, že mnohá rozhodnutí, která mají být učiněna, jsou velice těžká rozhodnutí. Zpochybňují některé naše nejzákladnější premisy o tom, co je přiměřené chování rozumné lidské bytosti.

ROBINSON: Takže vy si ani nejste jistý, jestli se před nachovými lidožravými červy dokážeme zachránit, je to tak? Jste jenom další oportunista, šarlatán, který se přiživuje na situaci.

FOREMAN: Základní domněnkou tvé show, Johne, je to, že idealismus byl zrazen — podvodníky, šarlatány, lidmi s jejich vlastními programy, nejspíš skoro každým, komu jsi kdy věřil. Proto jsi tak skeptický, po právu, k Základní skupině, výcviku Modu a k čemukoliv jinému, co se opovažuje hovořit o vyšších cílech lidstva. Tolikrát už tě podvedli, ošidili, zbili a srazili k zemi, zmanipulovali, ovládali, sekýrovali, ublížili ti, ranili tě a nechali tě krvácet v prachu a tak ses rozhodl, že už to tak nenecháš. Není to tak správně? Je to v pořádku, můžeš kývnout hlavou. No a hádej, jak to je? Stejné zrady zažil každý druhý člověk na této planetě. Všichni máme vztek. Ti upřímní to přiznají. Všichni jsme byli podvedeni a ošizeni a všichni sdílíme stejnou zlobu na pokrytce a tyrany jako ty. Většina z nás to nedokáže vyslovit tak dobře jako ty, a proto máš tak vysokou sledovanost. Tvým úkolem je být mluvčím hněvu a děláš to velice dobře. Špatné je na tom jen to, že jsi jako hlídací pes, který nepozná rozdíl mezi rukou zvednutou k ráně a rukou připravenou hladit. Zakousneš se pro jistotu do obou.

FOREMAN: (pokračuje po reklamě)... Základní skupina není ani organizace, ani instituce. Je to neformální skupina lidí, které spojuje pouze to, že se věnují společnému cíli. Základní skupina je idea, přístup, závazek, operační prostředí a způsob, jak dosáhnout výsledků. Základní předpoklad je ten, že když jako jedinci nasměrujeme své jednotlivé cíle stejným směrem, jako jednotlivé magnetické částice směřující ke stejnému pólu, potom dokážeme planetu úžasně změnit. Když se společně nasměruje dostatečný počet jednotlivců, když bude seřízeno nasměrování celého lidstva, potom zázračné výsledky budou nejen možné, ale také nevyhnutelné.

ROBINSON: (dlouhá odmlka) Dobrá. Vysvětlil jste to dost jasně. Takže co by to zázračné spojení mělo přinést? Jaký je cíl?

FOREMAN: Díky. Bál jsem se, že se nikdy nezeptáš. Když jsme si uvědomili, že existuje Základní skupina, okamžitým cílem bylo vytvořit politickou vůli k odporu a odražení chtorranského zamoření Země. To bylo před šesti lety. Později, když jsme si uvědomili rozměr toho, proti čemu vlastně stojíme, uvědomili jsme si, že jsme byli krátkozrací. Přeformulovali jsme náš záměr a napřeli své síly k záchraně lidstva a tolika pozemské ekologie, kolik budeme moci bez ohledu na okolnosti zachránit. Dnes již víme mnohem více o procesech, které zde probíhají, a znovu jsme cíl rozšířili. Pracujeme na záchraně Země jako ekologického systému a na nás samých jako odpovědné části tohoto celku.

ROBINSON: Mm — hm. Zní to ale, jako byste úplně zapomněli na chtorranské zamoření. Vy nevytváříte zbraně, vy ze sebe chrlíte žargon...

FOREMAN: Naopak. Uvědomujeme si, že rozsah zamoření může být mimo naši současnou schopnost odolávat mu a odrazit ho. Možná, že to bude mimo naše schopnosti vždycky. Musíme mít jasno v tom, co lze udělat. V jedné věci ale máme štěstí, a to v tom, že zamoření nepřišlo dříve. Teď alespoň dokážeme dostat velké části našeho genetického dědictví ze Země a bezpečně je uchovat mimo dosah zamoření. Máme přes šedesát nízkoorbitálních raketoplánů v provozu a ve výrobě dalších třicet. Každý den jich z Maui startuje nejméně šest. Každý jednotlivý let vynáší do vesmíru další část genetické banky. Zásobujeme Měsíc a dvě stanice Lagrange téměř rychleji, než jsou schopni náklad přijímat. V Luna City zastřešují další tři krátery, aby je přeměnili v biosféry. Obě zařízení Lagrange jsou naplněna, zpevněna a vzduchotěsná. Emigrace ze Země dosahuje téměř sta lidí za měsíc a příští rok touto dobou to bude sto za týden. Stěhováním do vesmíru získáváme výhodu. Stavíme nedobytnou pevnost, ze které nakonec budeme schopni

vést protiútok v plné síle. A i kdyby nám to mělo trvat tisíc let, než najdeme ve chtorranském ekosystému slabinu, my ji najdeme a využijeme. Toto je naše planeta. Slibuji ti, že zachováme, ochráníme a obnovíme to, co je tomuto světu nejvzácnější a co ho činí jedinečným.
ROBINSON: Hm. (stojí na židli, ruku má vysoko zdviženou) Bacha na kapsy, lidičky. Klesáme hlouběji, (sestoupí zpět na zem) Jsem doopravdy rád, že nemám nové boty. Nejspíš bych si je zničil. Vy teda víte, jak to do nás nahustit, doktore. Totiž, všechno to zní báječně, ale pokud jde o mně, je to jen další pytel těch vašich čtyřdolarovejch keců. Proč prostě neřeknete přímo, že ustupujeme na celé čáře? Že vaši vědátoři nebyli s to provést o moc víc, než spočítat červům zuby zevnitř a potom nám vykládat, že je to nebezpečné.
FOREMAN: Neustupujeme —
ROBINSON: Dobrá. Říkejme tomu strategická evakuace. Ale ani to neobstojí. Na Zemi zbývá přinejmenším miliarda druhů. Myslíte si, že je můžete zachránit všechny? Pochybuji o tom. A co ti z nás, které tady necháte? Co se z nás stane? Červí potrava?
FOREMAN: Nikdo nikoho nikde nenechá. Máš za to, že někteří z nás opouštějí nás všechny. Tak to není. My všichni umožňujeme některým z nás, aby pracovali v bezpečném útočišti. Ber to jako pojistku. Umožňujeme lidstvu, aby přežilo i ten nejhorší scénář...

Abychom tento bod dále rozvinuli, představme si další myšlenkový experiment: předpokládejme, že plž opustí svou vlastní kolonii a jde do blízkého tábora. Ať už tento jedinec přenáší jakékoli mikroorganismy, díky své neutuchající žravosti tyto mikroorganismy nevyhnutelně získá roj žihadláků nad druhým táborem; stejně nevyhnutelně potom roj předá celou škálu těchto parazitů a symbiontů každému plži ve druhém táboře.

A naopak, navštěvující plž bude prakticky okamžitě infikován úplným spektrem místních mikroorganismů druhého tábora. Jestliže není navštěvující plž náhlou infekcí ohrožen na životě — a ukazuje se, že plži jsou nesmírně houževnatí — výsledkem bude to, že jak navštěvující jedinec, tak sídlící populace budou ve své krvi a orgánech hostit kombinaci mikroorganismů.

Poté, co se plž — cestovatel vrátí do svého domovského tábora, se proces bude opakovat. Tímto způsobem využívá populace mikroorganismů chtorranské ekologie žihadláky jako mechanismus přenosu nových bakteriologických a virových forem.

Bylo rovněž naznačeno, že tento mechanismus je také způsobem, jak se chtorranskou i lidskou populací šíří neurální symbionti.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

30. Hieronymus Bosch

„Dobré. Rychlé. Levné. Ber dvakrát."
—SOLOMON SHORT

Vzducholoď byla obrovská jako noční můra — a taky měla stejnou barvu. Byla natřená tak, aby vypadala jako červí král a podoba byla děsivá.

Poprvé jsem ji zahlédl náhodou. Díval jsem se z okna helikoptéry a cestou nad Panama City obdivoval citrónovorůžově zbarvené odpoledne, když jsem zahlédl cosi rudého a nachového, co se třpytilo pod reflektory stadiónu a vysoko čnělo proti obloze. Mozek mi okamžitě obraz přeložil jako červa. Až na to, že to červ být nemohl. Bylo to větší než budovy vedle. Roztahovalo se to přes otevřenou krajinu a zmenšovalo všechno okolo sebe do podoby dokonalých miniatur.

Mozek na okamžik bojoval s nesourodostí obrazů. Rozdíly měřítka se odmítaly rozplynout a na chvíli jsem nebyl schopný pořádně zaostřit oči. Na co jsem se to vůbec díval? Červí králové nevylézají ze svých hnízd, takže to červí král být nemohl. A tamto nebyly domy, byly to letištní hangáry. A, pane Bože! To je Hieronymus Bosch, ne? Byl neuvěřitelný!

Chtěl jsem říci, že byl nádherný, ale nemohl jsem. Nic, co bylo natřeného takovými barvami, nemohlo být nádherné. Nic, co vypadalo takhle, nepatřilo na tuto planetu. Až na to, že tohle bylo naše. Byla jasnější, nápadnější a impozantnější než jakýkoliv Chtorran, který se kdy vyplazil ze své skořápky. Nemohl jsem si pomoci, abych na ni nebyl pyšný. A na její poslání.

Postavila ji Úžas a.s. ještě v dobách, kdy na světě bylo dost milionářů, aby bylo luxusní cestování prostředky lehčími než vzduch výnosným vrtochem. Před drahnými lety se na prázdninové lety touto lodí čekalo tři roky v pořadníku. Vždycky to býval jeden z mých soukromých snů: Ušetřit si dost peněz na luxusní vzduchoplavbu.

Od doby, kdy nás navštívili Chtorrani, se stalo milionáři daleko více lidí než předtím. Někteří mnoha dědictvími, jiní dovednou aplikací reklamačních zákonů. Sotva na tom ale záleželo. Většinu zisků pohltila inflace pracovní síly, o zbytek se postaral nedostatek zboží. Některé luxusní požitky bylo stále ještě možné získat: kávu a čokoládu, abych jmenoval alespoň dva. Ale byla to myšlenka luxusu, která byla vyloučena. Nemoderní. Která byla uprostřed všeho umírání tak nějak neslušná. Před Chtorrany se tato loď jmenovala Fantazie. Vzdušný palác, který

přepravoval s úžasným majestátem tři sta pasažérů současně. Marnotratně plula přes Evropu a Atlantik, nahoru a dolů Amerikami, do Honolulu, Tokia, Hong Kongu a potom zpět přes Aljašku a Velkou severozápadní divočinu, napříč Kanadou do New Yorku a Bostonu a potom znovu do Irska a Evropy. Za stalých krásných časů jí vítr hnal letní oblohou jako město v oblacích. Po celé léto, od května do září, se vznášela nad starostmi obyčejného, méně úděsného světa.

Dnes... se z ní stal Hieronymus Bosch, upravený na obrovskou vědeckou laboratoř pro operaci Noční můra.

Měla tvar velké ploché elipsy sestávající ze tří oddělených podpěrných rámů. Základní rám byl zkonstruován okolo dlouhého kýlu z karbonovaných polymerů a keramických vláken. Po stranách ho lemovaly dva další podpůrné rámy, z nichž každý byl téměř stejně dlouhý a široký v průměru. Všechny tři rámy byly propojeny uvnitř gigantického tlakového obalu. Od špičky k ocasu byla třistapadesát metrů dlouhá. Podpůrné rámy byly jeden každý dlouhé tři sta metrů. Byla o třetinu delší než legendární Hindenburg a s naplněnými pobočními plynovými vaky měla více než čtyřnásobný zdvih. Měla dvanáct prakticky neslyšných lineárně seřazených tlačných motorů a bez problémů dokázala udržovat cestovní rychlost dvou set kilometrů za hodinu. Několikrát, když bylo počasí příznivé a kapitán odvážný, jí bylo naměřeno až dvě stě padesát kilometrů za hodinu.

Byla to také ideální loď pro tuto operaci. Mohla se po celé dny, dokonce i týdny, vznášet nad táborem chtorranské mandaly a umožňovala tak pozorovatelům shazovat do kolonie tisícovky sond, kamer a testovacích zařízení všeho druhu. Poprvé budeme mít možnost pozorovat každodenní život v červím táboře. Jakmile budou rozmístěna, budou dálkově ovládaná zařízení moci přenášet informace celé měsíce. Dokonce jsme měli sondy, které se dokáží připojit k okolo procházejícímu červu, zanořit se do jeho kůže a odesílat nepřetržitý proud informací o jeho trase a další údaje. Operace Noční můra představovala naši jedinečnou příležitost odhalit sociální strukturu chtorranských plžů.

Budeme fotografovat a naslouchat a čichat a ochutnávat a cítit a měřit vše, co budeme moci, od nejmenších mikroorganismů po největší červí krále. Čekali jsme, že odhalíme aspekty zamoření, o kterých zatím nemáme ani tušení. Jednou provždy určíme, zda červi mají, či nemají cit. Budeme sledovat, co jedí a co vyměšují. Spočítáme, kolik mají zubů, změříme jejich říhnutí a budeme jim čichat v podpaždí. Naše mikrosondy se jim dostanou do krve, vnitřností a mozků. Nejen červům, ale každému tvoru zamoření. Zaznamenáme příchod a odchod každého hosta a symbionta v kolonii, budeme sledovat vzorce jejich chování, jejich vztahy, jejich vzájemné chování. Všechno a cokoliv, co by nám mohlo dát vodítko k pochopení, kdo a co doopravdy jsou.

Bude je naše přítomnost rušit? To jsme nevěděli. Očekávali jsme, že bude, ale ohledně toho jsme také měli svou teorii. Vzducholoď byla natřená tak, aby připomínala obrovského červa. Doufali jsme, že ji budou červi dole vnímat jako nějaký druh nebeského boha, který je hlídá. Podobný jev jsme již několikrát dříve viděli. Hlídkové balóny natřené pruhy růžové a červené vyvolávaly mezi plži na zemi ty nejpřekvapivější reakce. Hieronymus Bosch byl také po celém vnějším obalu protkán zcela novým osvětlovacím systémem aktivních krystalů. Byl schopen vyvolat a zobrazit zářivé obrazy s vysokým rozlišením ve frekvenci 120 ov (obrazců za vteřinu) reálného času. Výsledky byly víc než oslnivé. Sama o sobě tak byla loď cestovní výstavkou ohňostrojů.

Viděl jsem filmové záběry, viděl jsem animace toho, co mám očekávat, dokonce jsem se procházel v simulovaných realitách, ale je to pravda — žádná simulace vás nikdy nepřipraví na to, když něco tak obrovského poprvé zahlédnete na vlastní oči. Klesali jsme k ní blíž a blíž a ta nachová rozloha se zvětšovala a zvětšovala, až mozek odmítal přijmout to, že na světě opravdu existuje předmět takovéhle velikosti. Byla stejně široká jako fotbalové hřiště na délku a tři a půlkrát delší. Vypadala jako temný bouřkový mrak, který se snesl k odpočinku na zem.

A potom letadlo dosedlo na ranvej a já na ni s otevřenými ústy civěl vzhůru. Pojížděli jsme podél celé její neuvěřitelné délky. Rolovali jsme a rolovali a dál rolovali — a celou tu dobu se tyčila nad námi. Nebylo úniku. Gigantická karmínová přítomnost pod oranžovým západem slunce. Konečně jsme se naproti špici velké lodi zastavili. Byla nejméně kilometr vzdálená a přece vyplňovala naše zorná pole. Neochotně jsem se odtáhl od okénka, a to teprve až poté, co se dveře letadla otevřely a vpustily dovnitř horký vlhký vzduch tropů. Štrachal jsem se za ostatními šesti cestujícími směrem k východu.

Žlutě lemované odpoledne mi při pohledu z oblohy připadalo čisté a chladné. Až teď, když jsem sestoupil z rampy do vlhkého vedra, jsem si uvědomil, jak klamné to bylo zdání. Na plíce mi plnou vahou dosedlo chorobné rovníkové ovzduší a já se zapotácel pod obkličujícím útokem horkého, vlhkého vzduchu. Ještě než jsem si stačil uvědomit, jaké mi bylo vedro, začal se mi po těle valit pot. Doufal jsem, že letištní autobus bude mít klimatizaci. Je tady letištní autobus, nebo ne? Otřel jsem si čelo hřbetem zápěstí; zůstalo mokré. Možná bych si mohl stoupnout do stínu letadla. Pošilhával jsem směrem k obzoru, ale neviděl jsem přijíždět žádný vůz. Někdo tady nezvládl plánování.

Napadlo mě, co bych asi tak měl udělat. Měl jsem jít k terminálu a zaregistrovat se nebo jít přímo do Bosche? Vypadalo to, že jsme byli od všeho na několik kiláků daleko. Ale jak jsem tam tak stál, mračil se a mhouřil oči proti jasnému slunci, ozvalo se za mnou zachraptění klaksonu. Otočil jsem se a uviděl, jak se k nám řítí potlučený, oprýskaný starý džíp, který sebou hází, jak přejíždí pásy trávy mezi ranvejemi. Řídilo ho černošské děvče, které mělo v očích divoký lesk. Dupla na brzdy, vůz divoce sklouzl ve vlhkém prachu a smykem se zastavil. Vypadala, jako by jí bylo jenom dvanáct, a z nějakého důvodu jsem myslel na Holly. Dnes by jí bylo dvanáct.

„Kdo z vás je McCarthy?" zavolala.

Zvedl jsem ruku. „Tady."

„Jedem," poručila. „Čekají na vás."

Ostatní vojenští cestovatelé se na mě zvědavě dívali. Nevšímal jsem si jich a hodil pytel s výstrojí dozadu do džípu.

„Pro vás kapitán McCarthy," opravil jsem ji.

Zakřenila se. „Je mi líto, kámo, já do vaší armády nepatřím. Jenom řídím taxík. Naskoč si."

Pokrčil jsem rameny a vylezl na přední sedadlo džípu. „Neměla bys vzít ještě někoho jiného?" trhnul jsem palcem směrem k ostatním, kteří pořád ještě čekali vedle malého aerotaxi.

„Ne." Trhla volantem tak prudce, že jsme se málem natáhli do trávy a potom jsme supěli a poskakovali přes blátivý prostor mezi letadlem, které právě přistálo, a nehybnou vzducholodí. Z téhle perspektivy vypadal Hieronymus Bosch jako velký holý slimák, který si lebedí v blátivé kaluži. Jak jsme se blížili, začínal spíš připomínat zeď, stín, oblohu a nakonec strop nad celou Zemí. Jeho vzezření vzbuzovalo posvátnou hrůzu. Rád bych věděl, jestli by byl stejně ohromující zážitek setkání s Bohem tváří v tvář.

Džíp odbočil a namířil přímo k přednímu vchodu vzducholodi, neurčité světelné záři před námi. Mezi neporušeným asfaltem pod a obrovským stropem zavěšeným nad námi jsme se ocitli ve zvláštním neohraničeném prostoru. Zbytek světa se rozplynul do úzkého proužku světla na vzdáleném obzoru. Slunce zmizelo a my se vznášeli v neurčitém šeru soumraku. Po výhni do bělá rozžhaveného panamského odpoledne jsem sotva viděl. Byl jsem vděčný za chladivý stín a potom jsem si uvědomil, že klimatizace lodi vyfukuje v celém okolí stěnu chladného vzduchu. Samozřejmě. Měla energie nazbyt. Její vnější povrch tvořil jeden solární článek vedle druhého. Na horním obalu jich bylo třicet pět tisíc čtverečních metrů. Přiblížili jsme se blíže k zářivé oáze vchodu a temná přítomnost nad námi se náhle nádherně osvětlila. Hradba třpytivých světel nás nasměrovala k hlavnímu vchodu, odkud vzhůru do mohutného, růžového břicha vzducholodi vedlo schodiště, impozantní, blýskavé a dostatečně široké na to, aby pojmulo pochodující kapelu. (Ve skutečnosti to bylo přesně toto schodiště, kde stanfordská pochodová kapela natáčela své slavné charitativní video. Všech 1024 členů (1 kilohudebník), oděných v leskle bílé uniformy se zářivě zlatými prýmky si elegantně vyšlapovalo dolů těmito schody a hráli Zapal můj oheň tak hlasitě, že je bylo slyšet až na zádi lodi)

Džíp se sklouznutím zastavil přímo před schodištěm, kde okolo přenosného ovládacího panelu, který vypadal jako pultík na noty, stálo několik lodních důstojníků — jenže mé oči přitahovala postava v barvách armády Spojených států. Generál Tirelliová. Lizard. Vypadala tak řízně a vojensky, dokonce i v beztvaré výsadkářské kombinéze, že jste s ní mohli krájet chleba.

Pomalu jsem se vysoukal z džípu. Jak bych ji měl pozdravit? Chtěl jsem ji popadnout a vděčně ji obejmout, ale něco v tom, jak stála a co měla v tváři, mě varovalo, abych to nedělal. Nebyl jsem si jistý, co bych měl udělat. Zakryl jsem to tím, že jsem se natáhl, abych popadl pytel s výstrojí. Dívka už odjížděla. Vak se zachytil za něco v džípu a málem jsem o něj přišel. Musel jsem vypadat pěkně nemotorně.

Narovnal jsem se a zasalutoval. „Generál Tirelliová? Kapitánka Harbaughová? Kapitán James Edward McCarthy se hlásí do služby. Omlouvám se za všechna zdržení a obtíže, které můj opožděný příjezd mohl způsobit." Byl jsem unavený, neoholený a špinavý. Tři dny jsem se nekoupal ani nepřevlékl. Bojovou uniformu jsem měl prosáklou potem a blátem a až po prsa růžovým prachem; a vypadal jsem strhaně a velice nevojensky. Jestli jsem smrděl stejně hrozně, jako jsem vypadal, tak jsem nejspíš porušoval několik nařízení o čistotě ovzduší; uvnitř uniformy to nešlo odhadnout, protože mé vlastní čichové nervy to vzdaly už dávno. Kapitánka Harbaughová se na mě dívala, jako by mě nejdřív chtěla vzít zahradní hadicí, než mě pustí do své vzducholodi.

Generál Tirelliová mi vrátila pozdrav jedním ze svých nedbalých mávnutí rukou. Kapitán Harbaughová odpověděla pouze zamračením. Na hlavě měla komunikační soupravu a byla zjevně otrávená. Její pohrdání bylo zřejmé. Lizardin výraz byl nečitelný, ale stejně temný. Sklopil jsem oči a pohlédl stranou. Hrouda v krku bolela a já nevěděl, co říci. To nejlepší, co jsem mohl udělat, bylo počkat na instrukce. Podíval jsem se na kapitánku Harbaughovou.

Kapitánka Anna Jillan Harbaughová byla vysoká žena velitelského vzhledu. Byla vyšší než Lizard; připadala mi mohutná jako socha. Zjevně to nebyla žena, se kterou by bylo radno se hádat. Měla husté kaštanové vlasy a velké oříškově hnědé oči. Vypadala evropsky, ale zjevně měla mezi svými předky i nějakou stopu Mexika. Nejspíš byla krásná, ale v té chvíli měla tak přísný výraz, že by její fotka mohla sloužit jako antikoncepční prostředek. Řekla: „Měli jsme být na cestě už před šesti hodinami. Nevím, jestli zpoždění ve vzduchu doženu." Ohlédla se na generála Tirelliovou. „Doufám, že za to stojí."

S nadějí jsem se podíval na Lizard. Její pohled byl ale neutrální. Netrpělivě natáhla ruku. „Vaše pověření, kapitáne?" Podal jsem jí je. Srdce mi nevysvětlitelně bušilo. Z přívalu pocitů jsem dostával závrať. Pocitů k Lizard a pocitů z přemístění a z únavy. Strávil jsem ve vzduchu skoro celý den.

Přijala dokumenty, aniž by se na ně podívala. „Nastupte si." Směrem ke kapitánce Harbaughové řekla: „Stojí zato."

Kapitánka Harbaughová udělala bezvýrazné hmm. Kývla na stevarda. „Zaveďte kapitána McCarthyho do jeho kajuty. Millere, sedněte si k řízení. Vypadněme už odsud, ksakru."

Naneštěstí si, čím více toho o životním cyklu žihadláka víme, čím dál více uvědomujeme, že nemohl být původním přenašečem, který první ničivé epidemie rozšiřoval. To je zvláště znepokojivé poznání, neboť ukazuje na závažnou mezeru v našich znalostech o probíhajících procesech. Nicméně argumenty nepřipouštějí žádný jiný závěr.

Ještě předtím, než může žihadlák začít svou zhoubnou dráhu, musí být zajištěn a stabilizován ve svém vlastním ekologickém útočišti — avšak složitý žihadlákův životní cyklus nemůže být iniciován a udržen, dokud nejsou k dispozici ostatní podpůrné druhy, zejména plži, červí zob a bakterie, které se rozvíjejí ve střevu žihadlákovy larvy.

Jestliže je žihadlák jediným činitelem přenosu chtorranských nemocí, potom k rozšíření epidemií mezi pozemskou biomasu nedošlo, dokud nebyl žihadlák na Zemi etablován, a to být nemohl, dokud nebyly na Zemi přítomny a etablovány jeho podpůrné druhy.

Z toho vyplývá, že plži a další chtorranské druhy musely být na Zemi ještě předtím, než vypukly první

epidemie. Nejranější důkazy přítomnosti plžů však pocházejí teprve z doby po prvních epidemiích, a to dokonce ani ne ze stejného kontinentu.

Vezměme v úvahu alternativní možnost.

Jestliže nebyl žihadlák důležitým činitelem přenosu, potom účelu zavedení bakterií a virů, vyvolávajících chtorranské epidemie do lidské krve musela sloužit jiná chtorranská životní forma.

Nazvěme ji druh X. Ať už je podstata tohoto druhu jakákoli, musel být schopen spolupráce v předchtorranské ekologii.

To znamená, že mikroorganismy, způsobující všechny epidemie, musely být v našem prostředí přítomny a připraveny. Musely být k dispozici v dostatečně velkém prostoru, aby zajistily, že k nim bude druh X mít široký přístup.. Jen za takových okolností mohlo dojít k uvedení infekčních mikroorganismů mezi skupiny lidí k infekci náchylné — jedině za těchto podmínek mohlo k přenosu dojít dostatečně často tak, aby odstartovaly šířící se infekční vlny, které byly skutečně pozorovány.

Odkud tedy pochází způsobující mikroorganismy? Obsahoval je již druh X, s nímž žily jako symbionti nebo paraziti? To se nezdá pravděpodobným — musíme počítat s příliš vysokým množstvím bakterií jednotlivých nemocí. Otázka tedy zůstává, kde přišlo agens X k bakteriím infekčních chorob?

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

31. Pozemské slasti

„Ústava zaručuje každému občanu právo na to,
že ze sebe může dělat vola —
na veřejnosti nebo v soukromí,
tak, jak je jeho nebo její přání."
—SOLOMON SHORT

Celé schodiště se za námi začalo zvedat. Kapitánka Harbaughová se protlačila kolem mě a do vysílačky přitom štěkala rozkazy. Lizard ji následovala.

„Uh, generále —"

„Později," řekla úsečně. „Za půl hodiny se koná v hlavní hale školení mise. Máš sotva čas, aby ses umyl. Po schůzi se sejdeme u mě v kajutě." A byla pryč.

Zastavil jsem se a rozhlédl kolem. Byli jsme v ohromném vestibulu o rozloze nejméně dvou akrů. Za pultem recepce čekali dva stevardi. Bylo vidět ještě další členy obsluhy, jak mluví do mikrofonů a pracují u terminálů. Nejspíš se starali o myriádu rutinních záležitostí, spojených s každou velkou operací. Pár lidí zběžně pohlédlo mým směrem a potom se zase se záměrnou nenuceností otočili. Nedá se říci, že by to bylo moje nejskvělejší entrée. Hodil jsem se sem jako prase do salónu.

Navzdory tomu, že loď teď patřila ozbrojeným silám, většina zařízení zůstala původní. Panovala zde atmosféra tiché, zdrženlivé elegance. Všechno bylo prostorné. Místa tady bylo na rozdávání. Obílené zdi, vysoké stropy, visící závěsy, barevná světla, nadýchané závěsy a tlustý koberec, které tlumily veškeré kroky. Vše za účelem uvolněného a stylového prostředí bez vážnějších prohřešků na váze. Prakticky všechno na palubě téhle lodi bylo vyrobeno z keramických vláken a lehčených pěnových polymerů. V téhle lodi jste mohli převážet stádo slonů, kdybyste si to usmysleli.

„Tudy, kapitáne. Vezmu vám vak."

Steward byl ještě mladý, ale měl tak uhlazený hlas a byl tak uctivý, že bylo úplně jedno, kolik mu bylo. Měl na sobě těsně střižené krátké kalhoty a pletené pastelové tričko. Visačka se jménem ho identifikovala jako Shauna. Měl jemné pískově žluté vlasy, zastřižené do ofiny a široký přátelský úsměv. Na chlapce byl příliš moc hezký. Říkal jsem si, jestli je přihřátej. „To mají všichni členové posádky pod šestnáct?" Zeptal jsem se.

Shaun se zdvořile usmál. Zjevně takovou otázku slýchával často. „Myslím, že kapitánka přes jedenadvacet má." Pod nohama jsme náhle ucítili téměř nepostřehnutelný náraz. „Ach," řekl, a pokynul mi, abych ho následoval. „Tohle budete chtít vidět." Byl tak pyšný, jako by Bosche postavil sám. Jeho chování bylo přátelské a osvěžující. Neměl vůbec žádné poznámky ohledně mého vzhledu, ale zjevně na něj více než dost zapůsobily očividné stopy mé nedávné bojové činnosti. Měl jsem velice divný pocit, že jsem byl náhle vytržen z jednoho světa a náhodně vržen do jiného, bez instrukcí, programové příručky nebo zápisu o utkání. Necítil jsem se jenom špinavý, ale také vytržený a zmatený. Tolik se toho stalo, tolik se toho stále dělo —

Shaun mě vedl na vyhlídkovou palubu po pravoboku. Táhla se po celé délce lodi. Bylo to úžasné cvičení ve vizuální perspektivě. Chodba vedla prostě dál a rozmazaně mizela v dálce. Paluba, na které jsme se nacházeli, byla vzdušná a pružná; vyhlídkové paluby také sloužily jako běžecké tratě.

Podél vnější stěny čnělo zábradlí, jenže tam nebyla žádná stěna; místo ní se do nekonečna táhlo tvrzené sklo, čtyři metry vysoké, vychýlené směrem ven a tak průhledné, že jste mohli téměř věřit, že tam není vůbec nic. Bylo to jako stát na balkóně nebo na míli dlouhé plošině útesu. Mohli jste se vyklonit a dívat se přímo dolů na zem pod vámi.

„Na kajutové palubě jsou soukromé balkóny. Budete muset nechat okna zavřená, když budeme cestovat

rychlostí vyšší než deset kilometrů, ale kapitánka Harbaughová se obvykle pokusí během západu slunce na půl hodiny rychlost snížit, takže tehdy budete moci svůj balkón použít. Většině lidí to připadá velice romantické. Nevím, jestli si na této cestě užijeme mnoha takových večerů. Ale řekl bych, že jak jednou budeme na místě, budete moci mít okna otevřená tak dlouho, jak budete chtít."

„Budeme nad velkou oblastí chtorranského zamoření. Opatrnost vyžaduje, abychom okna udržovali zavřená a utěsněná."

„Tak už je to tady," řekl. „Letíme."

Ať už cítil cokoli, bylo to příliš jemné na to, abych to cítil také a tak jsem si stoupl blíže k oknu a vyklonil se ven. Byli jsme ve vzduchu. Odpolední výheň jsme nechali pod sebou a pomalu stoupali, zaliti ostrým tropickým svitem. Tiše jsme se vznesli nad strakatou přikrývku Panamy, spálenou zemi namačkaných žlutých a hnědých polí, hroznů bílých budov s červenými taškovými střechami a modrozelenými bazény, roztroušených průmyslových zařízení a dokonce příležitostných skleněných věží. Všechno bylo ohraničeno a odděleno od sebe tenkými černými stužkami, které se stáčely do dálky. Po cestách se pomalu sunula drobounká auta.

„Jak vysoko poletíme?"

„Budu se muset podívat. Je to otázka přítěže, tlaku vzduchu, vzdušných proudů, váhy a paliva —"

„Ale obvykle...?" nenechal jsem se odradit.

„Obvykle zůstává kapitánka do půl kilometru nad zemí. Říká, že ráda volí tu správnou výšku, aby mohla obdivovat výhled." Zaváhal, a potom dodal: „Někdy jdeme výše. Trochu to závisí na krajině. Někdy na výhledu nesejde."

„Mm. To je radostné pomyšlení."

„Pokud chcete, dovedu vás teď do vaší kajuty." Následoval jsem ho zpět chodbou do nepravidelně roztažené haly s vysokými stropy. „Tohle je hlavní hala?"

„Ne, tohle je Vinný sklep." Když viděl můj zmatený pohled, vysvětlil: „Tak se tady jmenuje bar. Je to takový žert. Je to jediný bar pod hlavní palubou. Hlavní paluba je o patro výše a hlavní halu prakticky nemůžete minout. Je přímo nad námi. Z předního oddílu je ale nejlepší výhled. Hala na zádi je také velmi pěkná. Po stranách lodi je chodník, který vede po celé její délce. Kajutová paluba je nad ním. Tudy, kapitáne."

Vedl mne širokým ramenem schodiště k nejmarnotratněji zařízené palubě vzducholodi. V dobách, kdy ještě byla Fantasií, poskytovala nejlepší ubytování na světě. Kuchyně na úrovni pěti hvězdiček a obsluha, jinde nesrovnatelná. Všechny kajuty byly minimálně třípokojové. Prostor zde neměl cenu.

I když byla zákonně zabrána Severoamerickou operační správou a oficiálně teď byla válečnou lodí Správy, personál a řízení byly stále v rukou zaměstnanců společnosti Úžas a.s. Lizard mi to kdysi vysvětlovala. Korporace do této vzducholodi investovala přes 650 miliónů kalorek a byla velice neochotná ji Správě odstoupit bez jakýchkoliv podmínek. Mimo faktu, že přijdou o milióny dolarů zisků, také nevěřili, že by kdy svoji vzducholoď získali zpět. Našli si přátelského soudce, takového, kterého šlo uplatit, a vytapetovali zdi omezeními, soudními nařízeními a precedentními směrnicemi. Nic z toho nemohlo zastavit konečné zabrání lodi, ale v kumulativním efektu jeden každý dokument posloužil k pozdržení převzetí, dokud neprošel i tak přecpaným soudním kalendářem.

Nakonec to Správě došlo. Mašinérie na výrobu papírů se nezastaví. Udělali kompromis a uzavřeli smlouvu na koupi sedmiletého pronájmu služeb vzducholodi za 85 procent předchtorranských cen, splatnou v čokoládě, zlatě, kávě, ropě nebo dolarech. Zase takový kompromis to nebyl. Spíše pustá loupež. Jenže Správa loď potřebovala pro Operaci Noční můra. Takže platili.

Za to dostali největší a nejluxusnější létající hotel na zeměkouli. Úžas, a.s. si udržela kontrolu nad svým majetkem a pokračovala ve své činnosti s tím, že své služby prodávala jedinému zákazníkovi. Společnost obstarávala veškerou posádku a doprovodné služby shodné s původním standardem, armáda dostala účet a Kongres se zlověstným záměrem znovu přezkoumal daňové zákony.

Čistě v dolarech byla celá operace kolosálním, neospravedlnitelným výdajem. Ale co se týče morálky a lidských zdrojů, byla tím nejlepším možným vydáním. Ušetřila Severoamerické operační správě bolesti hlavy s učením, jak vzducholoď zabezpečit, udržovat ji a létat s ní, nemluvě o dalších bolestech hlavy s vyhledáním, výcvikem a zaměstnáním kvalifikovaných lidí pro pozemní zabezpečení, letové posádky, stevardů, kuchařů a dalšího pomocného personálu. Co je ještě důležitější, umožnila vojenským a vědeckým týmům soustředit většinu energie na výpravu místo na problémy s dopravou.

Letět na její palubě, s její nekompromisně dobrou stravou, bylo jako mít akcie Rolls - Royce. Pozdvižení morálky, které přinášela každému, kdo s ní cestoval, nebo ji zabezpečoval, bylo samo o sobě dostatečným zdůvodněním. Bylo to jako říkat: „Vidíš, ještě nezmizelo všechno, co za něco stojí. Vidíš, ještě pořád jsou dobré věci možné."

Ubytování samozřejmě zůstalo prvotřídní. Nebyla žádná potřeba rozčleňovat nebo dělit její rozsáhlá apartmá, aby se mohlo ubytovat více pasažérů, protože více pasažérů mít neměla. Rozhodujícím faktorem zde byla váha, nikoliv prostor. Maximem bylo tři sta cestujících bez ohledu na to, kolik prostoru bude každému z nich přiděleno. A na palubě této vzducholodi bylo místa více než dost pro jednoho každého z nich.

Všechno uvnitř Hieronyma Bosche bylo velké. Jak taky mohlo nebýt? Jednou z věcí, které vzducholoď má, je prostor. Můžete ho mít, kolik je libo, pokud ho ovšem ničím nenaplníte. Podle brožur, které jsem viděl, měl Bosch několik velkolepých divadel, tanečních sálů a tělocvičen. V jedné chvíli uvažovali jeho tvůrci dokonce i o bazénu, ale váha se nakonec ukázala limitem. Kdyby se počet pasažérů mohl snížit na 125, možná by to bylo možné. To by ale potom cena lístku musela být třikrát vyšší. No, tedy... já to neplatil tak jako tak. Mohl jsem si dovolit si stěžovat.

Shaun mě vedl dlouhou chodbou po pravoboční straně hlavní paluby ke dveřím, označeným hvězdou.

„Doufám, že vám to nebude vadit, ale museli jsme vás ubytovat s generálem Tirelliovou." Plastikovou kartou odemkl dveře.

„Uh, to mi nevadí."

„Spí ve velké ložnici. Vám jsem už uložil věci sem." Ukázal na další ložnici naproti obývacímu pokoji apartmá. Následoval jsem ho dovnitř. Jestli tohle byla malá ložnice, nedovedl jsem si představit, jak velká musela být ta velká. Pokoj byl obrovský. Postel by stačila pro šest lidí, pro osm, kdyby to byli kamarádi; ale nejspíš byste ji uzvedli v jedné ruce. Veškerý nábytek byl odlit z gumopěny. Měl takový ten pružný nadýchaný vzhled.

Říkal jsem si, co tímhle uspořádáním asi Lizard zamýšlela. Ve které ložnici jsem měl dnes v noci spát? Zatím mi nedala vůbec žádné vodítko.

„Budete si přát, abych vám vybalil?" Shaun zvedl můj vak.

„Eh, ne. To je v pohodě. Jenom to hoď do skříně." Skříň samotná byla dost velká na to, aby se v ní dalo zaparkovat auto.

„Koupelna je tady. Vana bude nejspíš o trochu hlubší, než jste zvyklý, takže buďte opatrný. Je tři metry dlouhá. Tímhle se ovládají, vodní trysky, tímhle bublinky. Lázeň je časována automaticky. S vodou si nemusíte dělat starosti, zákon ukládá jeden recyklační proces, my provádíme tři, než se voda znovu použije. Tenhle panel ovládá solárium. Tímhle vyvoláte páru, tímhle suché horko; pokud budete saunu používat, prosím, zavírejte dveře. Tohle je masážní stůl. Víte, jak se používá, že ano?"

Němě jsem přikývl. „A všechny kabiny jsou takhle vybavené?"

„Máme pouze jednu ubytovací třídu."

„Tohle je úžasné."

„Ano, pane. Tak se jmenujeme. A tady je balkón. Vidíte to světlo? Když svítí červeně, jsou okna automaticky zamčena. Až se ozve zvonek a světlo bude svítit zeleně, dá se vyjít ven. Tehdy se automaticky okno odemkne. Tamhle je bar. Každé ráno jej doplňujeme. Střízlivějící pití je tady dole. Tohle je obzvlášť silné; během střízlivění vám z něj bude poněkud hučet v hlavě, takže ho používejte opatrně. Pokud máte nějaké zvláštní požadavky ohledně alkoholu nebo nealkoholických nápojů, dejte mi vědět nebo to poznačte do terminálu. Lodní knihovna je jedna z nejlepších na světě. Stačí zmáčknout zde a objeví se seznam. Najdete videa, hudbu, knihy, manuály — ach, ano, máme také celou vojenskou knihovnu včetně napojení na všechny tři vojenské a vědecké sítě. Telefony jsou standardní; s plným video spojením."

Vedl mě zpět do obývacího pokoje. „Tady je projekční plocha. Tenhle knoflík ji spustí, vidíte? Nemusíte mít strach, že byste pouštěl hudbu nebo video příliš hlasitě. Každá místnost je izolována třemi stopami pěny. Pokud budete potřebovat nějakou pomoc, stačí zmáčknout tenhle knoflík. Vysvětlí vám vše, co máte v této kabině i v celé lodi k dispozici." Zářivě se na mne usmál. „Pokud máte nějaké další otázky, rád vám je zodpovím."

Cítil jsem se, jako bych sotva popadal dech. „Shaune," řekl jsem. „Mám takový pocit, že je úplně jedno, co bych si mohl vymyslet. Nejspíš už jste našli způsob, jak to zařídíte, co?"

„No..." začal.

„Co?"

„Jednou jsme měli pasažéra, který požádal pokojovou službu o sloní ucho na žemli."

„A —?"

„Inu, bylo pozdě a v kuchyni měli hodně práce. Došly nám žemle."

Chtě nechtě jsem se zasmál. „Ten fór je tak starý, že už má šedý fousy. Je tady ještě něco, co bych měl vědět? Který čudlík mám zmáčknout, když chci harém?"

Řekl jsem to jenom jako hloupý vtip, ale Shaun prostě přistoupil k pomocnému panelu. Bez mrknutí oka vyvolal nabídku Společnost a promítl ji na projekční plochu přes celou zeď. „Mužský nebo ženský?" zeptal se.

Byl jsem tak překvapený, že jsem se nezmohl na odpověď. Jenom jsem zavrtěl hlavou, jakoby na tom nezáleželo.

„Máme velice zapálený personál," řekl. „A mnoho členů obsluhy je také k dispozici pro masáže a služby spojené se zahříváním postele." Začal na obrovské plátno promítat fotografie, střídavě krásných mužů a atraktivních žen všech typů a věku. Jen někteří byli úplně nazí. Většina fotografií byla stejně nevinně svádivá jako záběry z přátelské párty na pláži. Na celém tom představení nebylo vůbec nic chlípného. „Uvidíte-li někoho, kdo se vám líbí," řekl Shaun, „můžete si ihned zajistit rezervaci. Je to v rámci služeb. Všechno na lodi je zahrnuto ve smlouvě se Správou." Vysvětlil: „Už je to zaplacené. Takže toho klidně můžete využít."

Nevěděl jsem, jestli se mám stydět nebo být potěšený. Myslel jsem, že už jsem viděl všechno. Zase jsem se mýlil. „Zahřívání postele. To se mi líbí. Krásný eufemismus." Společnost nabízela služby, cestující jich využívali. Hoši a dívky si vydělali něco málo bokem — nebo hodně — společnost shrábla provizi a účet poslala Správě. Tohle plýtvání penězi mě mělo pohoršovat, ale peníze byly tak jako tak bezcenné. Jenom to každý ještě nevěděl.

Dodatečně mě něco napadlo a tak jsem se zeptal: „Je tam tvoje fotografie?"

Shaun zmáčkl další knoflík a přes celou zeď se objevilo zobrazení Shauna, který na sobě neměl nic než úsměv a ručník. Ve skutečnosti neměl na sobě ani ten ručník, jen ho tak před sebou držel napnutý. Byl nahý, pohled měl odvrácený od kamery, díval se do zrcadla a se šťastným výrazem se přes rameno díval na fotografa. Klasická póza Betty Grableové. Nebýt ručníku, který držel — byl to velice malý ručník — napříč bedry, vysoké zrcadlo by odhalilo celý zbytek jeho půvabu. Držel ho ale tak těsně u těla, že za ním vyvstávaly ty části jeho anatomie, na které by případný zákazník mohl být nejvíce zvědavý. Tak jako tak bylo jasné, že Shaun věděl, jak se takové věci dělají — stejně jako znal i své rozkoše. Pohlédl jsem z plátna na Shauna. Šťastně se usmál v odpověď. No, tím se to zodpovědělo. Pořád ještě mi ale přišlo zatěžko to brát jen tak. Nejspíš jsem doopravdy byl staromódní slečna.

„Chtěl byste, abych dnes po večeři přišel?" zeptal se. „Přišel bych doopravdy rád," nabídl se.

Hlavou mi bleskla ošklivá myšlenka. Říkal jsem si, jestli to myslel doopravdy, nebo jestli to jen říci měl. Říkal to každému cestujícímu?

„Eh," začal jsem. „Díky, Shaune. To je ta nejmilejší nabídka, jakou jsem za dlouhou dobu dostal, a možná bych tě za jiných okolností vzal za slovo. Ale zrovna teď mám jisté závazky. Myslím, že by to nebylo vhodné." Byla to moje odpověď pro všechny příležitosti, bezpečný způsob, jak říci ne a přitom nezranit ničí city. Jenom tentokrát bylo nějak podivně každé její slovo pravdou.

„Jistě," řekl. „Kdybyste si to rozmyslel, dejte mi vědět. Opravdu rád bych si to s vámi rozdal. Jste opravdu sexy." Podal mi plastikovou kartu. „Tady je váš klíč. Budu vaše pravidelná obsluha. Večer bude k dispozici i Mitzi." Vyrazil ke dveřím.

„Eh, počkej chvíli, Shaune." Lovil jsem v kapse desetikalorkovou minci.

„Děkuji, ale to není nutné. Spropitné je také zahrnuto v ceně." Musel jsem vypadat překvapeně, protože řekl: „Je to součást naší práce, nepřijímat spropitné. Platí nás dostatečně dobře na to, abychom je nepotřebovali nebo nechtěli." Poprvé od chvíle, kdy začal svou pyšnou prohlídku vzduchol odí, jeho úsměv pohasl a upadl do rozpaků. Zdráhavě řekl: „Nabídnout spropitné je na této lodi vlastně téměř urážka. Nejsme najatými pomocníky. Jsme hostitele: Naším jediným úkolem je zajistit, abyste byli v maximálním pohodlí."

„Aha," řekl jsem a strčil minci zpátky do kapsy. „Neuvědomil jsem si to."

„Kapitáne McCarthy, mohu mluvit upřímně?"

„Jistě."

Jeho profesionální vystupování okamžitě zmizelo, a na okamžik se znovu stal jenom šestnáctiletým chlapcem. „Vy — každý na této lodi — jste částí válečného programu, vy všichni. Nevíte, jak moc vám závidíme. Vy děláte něco. Vím, že vám se moje práce moc důležitá nezdá. Chci říct, spousta z vás si prostě myslí, že jsme jenom poskoci a — no, však víte. Nevadí nám to. Dáváme vám jíst a převlékáme vám postele a dáváme vám masáže a objetí, když je chcete, a jednou za čas někdo z vás dokonce odloží svou skořápku na dost dlouho, abychom se o vás mohli starat. Vím, že to musí znít divně, ale nám tady na hostech skutečně záleží. Jsme vychováváni tak, aby nám záleželo. Já začal s přípravou na tuto službu když mi bylo dvanáct."

Shaun vypadal jako malý chlapec, když poprvé navštíví vojenskou základnu. V očích měl uctivý respekt a zvědavost. „Vy, vy všichni, jste našimi zvláštními hosty. Vy nejste jen zákazníci, vy jste lidé, kteří pro nás vyhrají válku. Takže jestli je cokoliv, co můžeme udělat, aby jste se cítili lépe, pomáháme tím také v této válce. To je naše část vítězství. Starat se o vás. Dělat to je pro nás pocta."

Proti své vůli jsem byl pohnutý. A proti své vůli jsem byl taky skeptický.

Část mého já říkala, že Shaunova řeč byla velice chytrá estráda. Právě jsem viděl další službu poskytovanou společností. Všechno tady bylo částí představy, že jste zvláštní. To bylo to, co společnost doopravdy prodávala. Nejen dlouhou klidnou vzduchoplavbu, ale účinné citové posílení.

I tak... i když jsem věděl, co jsem věděl, tak jako tak jsem mu chtěl věřit. Chtěl jsem všechno nechat plavat a vznášet se na jemných obláčcích přepychu. A co k čertu záleželo na tom, jestli jsem věřil, anebo ne? I kdybych věděl, že to bylo jen zrežírované, stejně to byla pravda. Shaunova práce bylo starat se o mně tak, abych já pomohl vyhrát válku.

A potom jsem se sám sobě musel smát. I kdyby to byla pravda, stejně tomu nevěřím. A potom jsem se smát přestal. Předpokládalo se tady, že mohu pomoci vyhrát válku. A to nebyl nezbytně pravdivý předpoklad. Nikdo dokonce ani nevěděl, jestli se válka vůbec dala ještě vyhrát. Ale...

Podíval jsem se na Shauna. Pořád ještě čekal na moji odpověď. Natáhl jsem ruku, abych ho pohladil po vlasech, ale v poslední chvíli jsem si uvědomil, že to bylo něco, co dospělý muž dělá chlapci. Místo toho jsem mu položil ruku na rameno a mírně ho po něm poplácal. „Něco ti řeknu. Nevzpomínám si, kdy mi naposledy někdo řekl, že jenom chce, abych byl šťastný. Alespoň ne bez postranních úmyslů. Bylo to hrozně dávno." Potřásl jsem hlavou a odmítl podezření. „Díky. Slibuji, že budu tak spokojený, jak jen budu moci. Kdybys viděl, že začínám být nervózní, přetáhneš mě palicí a dáš mi svých deset nejlepších návrhů, jak být zase šťastný, jasný?"

Vycenil zuby ve šťastném úsměvu. „Ano, pane!" A vysekl to nejrázněji zasalutování, jaké jsem kdy viděl.

K čertu s tím. Zasalutování jsem mu vrátil. Cítil jsem se kvůli tomu po čertech trapně, ale co na tom záleželo. Přinejmenším to od něj bylo to nejupřímnější zasalutování, které mi kdo prokázal.

Předtím, než mohly být chtorranské epidemie uvedeny mezi lidskou populaci, ještě dříve, než mohl jakýkoli činitel přenosu začít svoji infekční práci, ještě předtím musela být vybudována zásobárna choroboplodných zárodků, ze kterého onen činitel čerpal.

Proces infekce požaduje — vyžaduje — nějakou zásobárnu. Nejdříve musí být přítomen nějaký hostitelský mechanismus, ve kterém může nemoc způsobující druh neurčitou dobu přebývat. K procesu přenosu a infekce nemůže dojít bez biologického partnera, poskytujícího zásoby a možnosti k rozmnožování bakterií.

Máme-li přesně určit způsob chtorranské kolonizace, je nezbytné tuto zásobárnu identifikovat. Kde — nebo co — je to?

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

32. Tuhé školení

„Jedinou přijatelnou náhradou
za inteligenci je mlčení."
—SOLOMON SHORT

Generál Tirelliová vstoupila do místnosti zadními dveřmi. Ani se na mne nepodívala. Pevným krokem prošla střední uličkou a nahoru na pódium. Šlo za ní několik jejích remorkérů; tak jsem říkal nevyhnutelné suitě pobočníků a pomocníků, kteří následují každého důstojníka na velitelské úrovni. Udělal jsem si osobního koníčka z toho, že jsem hodnotil odlišný přístup jednotlivých remorkérů, to, jak citlivě uvádějí nejrůznější vysoké důstojníky na jejich místa, aranžují mikrofony, kamery, instruktážní příručky, pera, podložky na psaní a džbány s vodou. Co se mi na Lizard líbilo, bylo to, jak netrpělivě zaháněla remorkéry stranou a hned se dávala do práce. Všiml jsem si, že v první řadě křesel tiše sedí elektrický brambor, Dwan Grodinová.

„Mohli byste si všichni sednout, prosím?" požádala Lizard hlasitě. Čekala s viditelnou netrpělivostí. Říkal jsem si, že bych měl urvat nějaké křeslo, vypadala pohodlně. Spláchl jsem ze sebe tolik Mexika, kolik se jen s pomocí rejžáku dalo, vzal si čistě spodní prádlo a neutrální výsadkářskou kombinézu a cítil se fyzicky mnohem, lépe, než za posledních moc dní. Pořád jsem se ale cítil mrzutý. Právě teď hlavně kvůli Lizard. Nelíbilo se mi, jak mě tak chladně přešla. Takže jsem ignoroval její žádost a rozhodl se, že postojím. Přesunul jsem se do zadní části místnosti a stoupl si hned vedle východu. Složil jsem si ruce na hrudi a nonšalantně, nicméně záměrně se opřel o zeď — a myslel na slib, který jsem dal Strejčku Irovi. Ten se nebude snadno plnit.

Prohlížel jsem si dvanáct mužů bojového družstva, kteří právě vyplňovali poslední řadu křesel. Byli k výpravě přiděleni na základě mého doporučení, přes protesty vědecké sekce, že místa by měla být využita pro dalších dvanáct vědců. Navíc, váhový limit přidělený všem těm těžkým vojenským krámům mohl být lépe využit pro další sondy a sledovací zařízení. Lizard mé prosazování zabezpečovacího oddílu podpořila a bylo to. Jenže tohle nebyl tým, který jsem vybral. Ti, které jsem vybral já, byli družstvem veteránů, utužených bojem, muži a ženy, se kterými jsem pracoval. Vojáci, které jsem vybral, vypadali, jako by byli vytesáni z drsné skalní stěny. Tihle vojáci byli děti. Byli vysocí, měli široká ramena a rovná záda, měli ohromné držení těla. Mohli jste je přímo vidět jako sloupy ve dveřích. Všichni byli protivně čistí a veselí a pozorní. Problém byl v tom, že jediná věc, která na nich byla vytesaná, byly jejich lícní kosti.

Necvičenému oku mohly tyhle děti připadat jako vojáci, připravení k boji. Zvláště ve srovnání se všemi těmi otylými vědci okolo, z nichž většina vypadala, jako by byli sešití z velkých růžových pytlů želé. Jenže já tomu rozuměl. Tohle byl něčí vydrezírovaný tým. Byli tady, protože dobře vypadali. Možná, že tady byli za odměnu. Byli hodní a někdo se rozhodl, že si zaslouží dovolenou, a vyškrtl svalnaté kobyly ze seznamu, aby je nahradil pečlivě ošetřovanými plnokrevníky. Tyhle děti byly příliš sebevědomé, příliš sebejisté. Byli velcí a silní a vypadali přátelsky. To je prozradilo. Neměli v očích ten tenký pohled smrti. Neznali pravý význam slov duševní vyčerpání a sžíravá odevzdanost, neměli vnitřní jádro mlčenlivé tvrdosti. Byli to panici. Doufal jsem při Bohu, že jich nebude potřeba pro něco náročnějšího, než odnášení zavazadel do výstupní haly. Říkal jsem si, čí to asi byl nápad a proč to Lizard dopustila.

Čelní zdi hlavní haly dominovala šestimetrová projekční plocha. Před ní stála Lizard a rozhlížela se po místnosti. Hala byla zařízená jako divadlo a byl tady každý muž a každá žena, přidělená k této misi. Bylo nás sto osmdesát. Jihoameričani posílali další skupinu osmdesáti pěti lidí, které vyzvedneme v Amapá. Měl jsem takový pocit, že s sebou máme příliš mnoho vědců a laborantů a příliš málo bojových veteránů. Věděl jsem, že jsme neplánovali žádný výsadek, ale... taky jsem věděl, že nehody se stávají jenom tenkrát, když se na ně nepřipravíte.

„Všem vám blahopřeji. Operace Noční můra oficiálně začala —" promluvila Lizard. Než mohla pokračovat, musela počkat, dokud neodezněl potlesk. „Máme přesně rok a den zpoždění, ale jsme na cestě. Ještě předtím, než jsme vyrazili, mne doktorka Zymphová ujistila, že na nás Chtorrané budou stále čekat a veškerá naše sledování její předpoklad potvrzují, takže tato cesta nebude nadarmo." Ozvalo se jenom pár zdvořilých pozasmání. Lidový bavič nebyla Lizardina parketa a ona o tom věděla. Z náprsní kapsy vytáhla papír. „Mám zde dopis od prezidentky. Píše se v něm: 'Generále Tirelliová, nemusím vám připomínat, jak důležitá je vaše práce. Vy a váš nadšený tým to víte lépe než kdokoliv jiný. Víte, že cestujete s nadějemi celé planety. Vezete si s sebou nejlepší vybavení, nejlepší informace a nejlepší podporu, jakou Spojené státy mohou poskytnout. Vezete s sebou také naše nejupřímnější naděje na rychlé a úspěšné završení vaší práce. Těším se na dobu, kdy každému z vás budu moci osobně poděkovat za dobře vykonanou práci. Máte moji plnou důvěru a předávám přání všeho nejlepšího od lidí planety Země.', Lizard dopis složila a bez komentáře si jej zastrčila zpátky do kapsy.

Ostře pak pokračovala: „Vezeme s sebou několik pozorovatelů brazilské vlády —" Musela znovu počkat, dokud neutichl potlesk. „Vidím, že někteří z vás se již s doktorem Julianem Amadorem a doktorkou Mariou Rodriguezovou setkali. Je ctí mít vás oba na palubě. Dovolte mi, abych dále představila vyslance Jorje - Molinera, který s námi bude cestovat jako náš hostitel a styčný důstojník, přinejmenším po Amapá, a bude podávat o naší operaci zprávy přímo své vládě. Prosím tedy, abyste s panem vyslancem spolupracovali nejvyšší měrou." Fakt, že vyslanec Jorje - Molinera nebyl publikem přivítán tak vřele jako oba vědci, nezůstal bez povšimnutí. Napjaté vztahy mezi Severoamerickou operační správou a Latinoamerickou bezpečnostní radou nebyly žádným tajemstvím. Napětí trvalo zejména od osvobození Jižního Mexika — a Brazilci byli ve svých námitkách jedni z nejhlasitějších. Výsledkem bylo to, že operace Noční můra už nebyla pouhou operací vysoce intenzivního sledování. Teď s sebou vezla spoustu politického závaží. Byl to také pokus o oblevu ve vztazích dvou supervelmocí. Ani vyslanec Jorje - Molinero, ani

generál Tirelliová nevypadali ohledně této situace zvlášť optimisticky.

Lizard si odkašlala a pokračovala: „Doktor Oshi Hikaru, brazilský ministr pro vědu, se k nám pro první část operace připojí v Amapá jako naše oficiální spojení s brazilskou vládou." Na chvíli zaváhala, jakoby zvažovala, jak nejlépe formulovat příští slova, ale potom se do toho vrhla přímo. „Někteří z vás v této místnosti měli jisté nepříjemné zkušenosti s jednotlivci, kteří se vydávali za odborníky svých oborů —"

To bylo úmyslné zmírnění. Stejně tak mohla říci, že Titanic měl bouřlivou plavbu. Lizardina poznámka vyvolala více než pár přikývnutí a úšklebků a já nebyl jediný, kdo posměšně zafuněl. Jediné prosperující odvětví, které na planetě zbylo, byla byrokracie informačních specialistů, kteří se přiživovali na chtorranské invazi.

„Ano, jsme si vědomi potíží, které jste měli jinde," potvrdila. „Dovolte abych řekla následující. Tohle není taková situace. Brazilská vláda věnovala studiu chtorranského zamoření větší část svých dostupných zdrojů než kterákoliv jiná vláda na Zemi. Jejich angažovanost speciálně v této operaci je charakteru naprosté obětavé oddanosti. Zjistíte, že informace shromážděné brazilskými vědci — shromažďované i v době, kdy my zde hovoříme — jsou tak úplné a tak podrobné, jak jen člověk může žádat. Jsem si jista, že všichni budete velice příjemně překvapeni, až se posadíte, abyste si pohovořili s vědeckým sborem, který se k nám připojí v Amapá. Nezačínáme tady od nuly. Buďte si, prosím, vědomi obrovské práce a výsledků, kterých naši hostitelé dosáhli."

Letmo pohlédla na vyslance. Jeho výraz byl přísný a neodpouštějící. Vypadal, jako že mu někdo nařídil, aby si uhladil peří, a jemu takový úkol připadal takřka úplně nesplnitelný. Lizard obrátila pozornost zpět k nám ostatním. „Chci vám všem připomenout, že tato mise je společný podnik. Jsme zde na pozvání brazilské vlády. Jsme jejich hosté. Prosím, pamatujte na to ve svém chování i při vaší práci. Prosím, buďte dobrými hosty." Poslední slova starostlivě zdůraznila. „Čtěte. Své. Instruktážní. Příručky."

Rozhlédla se po různých důstojnících a vědcích, jako by si kontrolovala v paměti, jestli na něco nezapomněla. Ne. Spokojeně přešla k lavici, rozlomila pečeť na své vlastní příručce a otevřela ji před sebou. Sotva pohlédla na první stranu. „Kdybyste nyní laskavě obrátili pozornost k projekci za mnou." Objevila se nevyhnutelná mapa brazilské pánve. „Téměř už dva roky máme kompletní satelitní sledování třech největších uzlů zamoření. Cíl Alfa je tady, východně od místa, kde řeka Japurá překračuje hranice Kolumbie a Brazílie. Beta je na sever od Coari, kde se Carabinani vlévá do povodí. A Gamma je tady dole, kde Rio Purus prochází osmdesáti kilometry bažin. Měli jsme tam balónové sondy, jezevce, vosy a pavouky. Snímali ve všech třech táborech. Při čtyřech různých příležitostech jsme je taky pokropili mikrosondami. Myslíme si, že máme dost dobrý obrázek o každé z těch kolonií. Tým doktora Silversteina odvedl při mapování cílů skvělou práci. A skupina doktorky Brownové odvedla stejně fantastickou práci při katalogizaci dat. Šli tak daleko, že dokáží v každé ze tří cílových oblastí identifikovat mnoho jednotlivých exemplářů. Děkuji vám všem."

Zvedla ruku na znamení, že připojuje osobní poznámku stranou. „Jak víte," řekla tiše „jsou tací, kteří věří, že elektronické sledování bylo a dále bude dostatečné našim potřebám a že je velice nepravděpodobné, že by tato výprava přinesla jakékoliv další významné poznatky našemu chápání chtorranského zamoření. Samozřejmě s tímto názorem nesouhlasím. Stejně tak pochybuji, že by takový názor podporoval kdokoliv z vás. Myslím, že jsme zde všichni proto, že naše společná potřeba vidět tento jev na vlastní oči a zjistit, co se doopravdy v těchto táborech děje, převažuje nad našimi individuálními zájmy o osobní pohodlí a bezpečnost." Při jejích slovech se ozval šelest dobrosrdečného smíchu.

Lizard předstírala, že ho neslyší. Pokračovala celou dobu s vážným obličejem. „Vím o obětech, které jste přinesli, abyste zde byli. Vím o nepohodlí, které budete muset přestát... a nedokáži si představit lepší ukázku vašeho odhodlání prohlubovat lidské vědění, než je vaše přítomnost na palubě této lodi. Za to vám děkuji." Podívala se do sálu, nechala tváří proběhnout letmý úsměv a s pokývnutím hlavy ocenila eleganci místnosti. Pohledem zahrnula bohatě obkládané stěny, vysoké třpytivé stropy, velkolepé lustry, měkké koberce a hluboká křesla a odvozeně také celý zbytek luxusní vzducholodi za zdmi tohoto sálu. Čekala, dokud neodumřou poslední zbytky upřímného smíchu a potlesku.

„Vážně," dodala, a mluvila teď přísnějším hlasem a ironický záblesk jí zmizel z očí. „Je zde riziko. Nebudu nebezpečí zakrývat. Ale jsem pevně přesvědčená, že když budeme dodržovat všechna bezpečnostní opatření, tak by to nemělo být nebezpečné. Všichni jste byli vycvičeni, všichni jste byli obsáhle instruováni o tom, jaká jsou rizika, a já varování nemusím opakovat. Jenom vám připomenu, že zde není žádné místo pro nedbalost. Jsme křehcí. Jsme zranitelní. Budeme daleko od pomoci. Ale neměli bychom mít žádné potíže, jestliže zůstaneme bdělí a budeme dávat bedlivý pozor na to, co děláme. My všichni."

Pomalu přejela místnost pohledem, jako by se po řadě setkávala s pohledy všech v sále. Čekal jsem, až se její oči střetnou s mými, jenže mě přešla, jako bych se nějak udělal neviditelným, aniž bych si toho sám všiml. Kurvafix! Chtěl jsem se jí postavit. Myslel jsem, že mě tady chceš!

„Dobrá," řekla a otočila stránku ve své instruktážní příručce. „Pojďme mluvit o cílech. Kolonie Carabinani a Purus jsou tak blízko Coari, že se obáváme, že v těchto táborech může být jisté ovlivnění lidským osídlením. Tábor Purus má další nevýhodu v tom, že je velice bahnitý. Kolonie Japurá je výše, ale zase je více než dalších šest set kilometrů ve vnitrozemí. Bylo by těžší dostat se tam a dostat se zpět. Budu k vám v tom upřímná. Nikdo nechce jet do Japurá. Kapitánka Harbaughová říká, že by to trvalo další den oběma směry a na západ od Manau nebudeme mít žádnou pozemní podporu. Na druhé straně ovšem..." pro efekt se odmlčela a rozhlédla se po místnosti. Všichni jsme věděli, co řekne: „Na druhé straně ovšem... je kolonie Japurá z těch tří nejstarší a největší a měla nejmenší kontakt s lidmi. Vypadá to, že je to chtorranský ekvivalent města."

Obrátila se zpět k řečnickému pultu, jen na tak dlouho, aby se podívala do svých poznámek, a potom znovu ukázala ukazovátkem na plátno. „Dobrá, chystám se teď probírat věci, které jsou poněkud choulostivé. Pro tuto chvíli

chci, abyste odložili stranou všechny pocity, které snad máte ohledně mezinárodní situace, a soustředili se na předkládané informace." Při posledních slovech se podívala přímo na vyslance Molinera. Jeho výraz zůstával nečitelný.

„O následující informaci se s námi teprve nedávno podělila kolumbijská vláda, a právě s jejím svolením ji zde odhaluji. Doufám, že si uvědomíte důležitost, kterou této záležitosti přisuzují, a důvěru, kterou tato upřímnost naznačuje. Kolumbijci vysílali pozorovací lety z Yuana Moloco, posílali je přes hranice, aby přelétaly kolonii Japurá. Zcela zjevně plži velice silně drancovali na západě. Někteří japuránští červi byli pozorováni téměř sto kilometrů v hloubce kolumbijského území a kolumbijská vláda má starost o indiánské kmeny, žijící na tomto teritoriu.

To samo o sobě není důvodem k okamžitému poplachů. Přelety ale odhalily v japuránské kolonii lidskou přítomnost a ukázaly, že Chtorrané neberou lidské zajatce jen jako zdroj potravy. Zjistily, že našli způsob, jak si je podmanit a používat je jako otroky. Podobné podezření jsme měli již delší dobu. Teď si tím jsme téměř jisti."

Lizard počkala, aby každému v místnosti došel význam jejích slov. Rozhlédl jsem se, abych se podíval, jak ostatní reagují. Vypadali, jako by dostali přes hubu. Tváře měli popelavé. Někteří z nich jenom civěli na podlahu. Někteří se dívali na Lizard a hledali u ní úlevu, ale ta jenom pochmurně přikývla na potvrzení svých slov.

„Jak většina z vás ví," pokračovala, „poprvé jsme lidskou přítomnost v chtorranské kolonii zaznamenali před rokem a půl v oblasti Skalistých hor. Tato kolonie byla zlikvidována za pomoci dvou atomových bomb. Od té doby stále oblast pečlivě sledujeme, abychom zjistili, zda se ji plži pokusí znovu kolonizovat, a pokud ano, jak rychle tento proces trvá: Další použití jaderné zbraně přitom nevylučujeme.

Předpokládalo se, že přítomnost lidí v zamoření ve Skalistých horách byla dobrovolná. Fotografický materiál nás utvrzoval v tom, že jsme měli co do činění se skupinou odpadlíků, kteří se nějakým způsobem naučili s Chtorrany spolupracovat a žili mezi nimi jako jejich symbiotičtí partneři. Byla to skutečnost, která nám umožnila ospravedlnit použití jaderných zbraní.

Naneštěstí nemůžeme učinit stejný předpoklad o lidské přítomnosti v kolonii Japuará a" — tady se znovu podívala na vyslance — „jak brazilská vláda, tak Latinoamerická bezpečnostní rada jsou v otázce použití termonukleárních prostředků jako regulačního mechanismu naprosto neústupné. Přímo tento problém není tedy naší záležitostí. O jakékoliv změně v této politice nebude rozhodnuto ani zde, ani námi. Na druhé straně ovšem budou naše doporučení z této výpravy mít značnou váhu jak pro Severoamerickou operační správu, tak pro Latinoamerickou bezpečnostní radu. Mějte to tedy, prosím, na mysli."

Lizard teď vypadala velice pochmurně. Položila obě ruce na řečnický pult a celým tělem se nahnula dopředu, jako by mluvila s jedním každým z nás. „Naší starostí ohledně japuránské kolonie je zjistit, co proti těmto koloniím můžeme zodpovědně dělat, jestliže teď Chtorrané lidské bytosti zajímají, ať už za účelem využívat je jako potravy, nebo jako otroků. Jaká je tady naše morální pozice? Můžeme lidské zajatce z chtorranského tábora zachránit? Za jakou cenu? Je naší morální povinností pokusit se o to? Nevím, jestli, stejně jako na ty předchozí, můžeme tyto otázky zodpovědět tady. Co vím, je to, že je životně důležité, abychom přesně zjistili, co dělají Chtorrané s lidmi, které zajmou, protože na tom závisí naše konečná odpověď."

Nadechla se a ve své instruktážní příručce otočila stránku. „Je zde ještě jedna záležitost, které byste podle mě měli věnovat pozornost. Poslední dva roky jsme zaznamenávali úrovně aktivity v každém uzlu zamoření. Zdá se, že všechny tři procházejí stejným cyklem. Nejdříve dochází k náhlému intenzivnímu růstu a expanzi, následuje dlouhé období asimilace a potom další období rychlého růstu. Období intenzivního růstu však neznamená pouhé fyzické rozšíření kolonie. Zároveň dochází k transformaci vzorce chování celého tábora. Dokonce i ze vzduchu se vzhled celé mandaly mění."

Bez dalšího komentáře ustoupila stranou, abychom viděli širokoúhlý pohled na japuránské zamoření z ptačí perspektivy. Na obrovském plátně se ukázala série časově krokovaných satelitních snímků za poslední dva roky. Mandalový tvar zamoření byl nepřehlédnutelný. Červi si rozložili největší chatrče a ohrady okolo středového jádra. Potom okolo jádra vinuli své dopravní tepny. Jak se mandala rozšiřovala, po obvodu rostly nové prstence staveb. Výsledek nebyl ani úplně spirálový, ani úplně soustředný, ale něco mezi tím. Dojem byl hrůzyplně nádherný jako u vlny okvětních lístků chryzantém. Podél různých os jsme mohli vidět další, stejně rozložené kruhové struktury: minimandaly, které mi připomínaly oka v pávích perech. Každé z ok bylo zjevně centrem růstu a aktivity.

Na krokových snímcích jsme mohli sledovat vývoj osídlení, příliv a odliv pohybu, pulsujícího táborem. Velkou kolonií probíhaly vlny pohybu, jako by pod ním bilo opravdové srdce. Začínali jsme rozeznávat rytmické schéma růstu, na němž byly pohyby založené. Mandalový tvar tábora jako by vířil dovnitř a ven. Celkové tempo aktivity se obrovsky zrychlovalo, až se zdálo, že celý tábor se musí roztrhnout, protože takové šílenství nemůže dále zvládnout.

Potom přišlo chvilkové zaváhání, série záchvěvů, a potom náhle expanze směrem ven, jako plameny krve a ohně bičující temně zelený les. Byly to ostře červené vlny, které rychle pronikaly do okolní krajiny, stáčely se dokola a dokola, obkružovaly novou oblast, uzavíraly ji uvnitř, vytvářely nové spletité vzorce a konečně se přelily přes všechno zelené, dokud poslední tmavé ostrůvky pralesní vegetace nevyhasly.

V tichých dozvucích se potom začaly objevovat nové červí kupole; vynořovaly se jako houby, každá zaujímala své matematicky přesné místo v rostoucí mandale. Nové budovy rostly uvnitř obkrouženého území, chráněného vnějšími vlnami rozpínání. Zjevně to byl akt záměrné kolonizace a přizpůsobení si území. Kupole a shluky ohrad, které je obklopovaly, rostly zpočátku pomalu, jako by náhlý výpad expanze připravil celý tábor o energii. Před našima očima však tempo aktivit začalo znovu narůstat tak, jak se cyklus neúprosně obracel směrem k dalšímu neuvěřitelnému výbuchu života.

Šlo to pořád dokola. Vír, záchvěv, výpad. Každá expanze byla hrozivě větší než ta předchozí. A — přesně jak řekla Lizard — každá z nich jako by měnila celý tábor. S každou novou proměnou byly vzorce barev a pohybu složitější

a spletitější. Zjevně byly rozvinutím toho, co proběhlo předtím, ale nebyl to předvídatelný vývoj. Možná, že expert na teorii chaosu by mohl určit, co se tady dělo. Já viděl jenom vzorce. Pro mě byl každý rozvoj stejně barokní a nádherný, jako zvětšený mandelbrot, přirozený a cizí zároveň.
(Pojmenováno po matematiku Benoitu Mandelbrotovi. Mandelbrot je počítačově vyvolaný zlomkový obraz nekonečné složitosti a krásy.

Je vytvořen mnohonásobným opakováním jednoduché rovnice na dvourozměrném grafu. Když se jednotlivým hodnotám, vytvořeným grafem, dodají barvy, vyvolá se obraz. Obraz je nekonečný, protože rovnice může být přepočítána pro vždy přesnější hodnoty, pokaždé vyvolávající nádhernější detaily. Výsledek připomíná pohled do kaleidoskopu. Je to fantastická země divů složitých vířících tvarů a barev.)

Obraz náhle zmizel a Lizard se vrátila před plátno. „Jak vidíte, blížíme se konci jednoho cyklu a začátku dalšího. Očekáváme, že začátek nové periody expanze uvidíme někdy příští měsíc. Myslíme si, že je to působení populační hustoty.

Když se pohár příliš naplní, pukne a jeho obsah se rozteče všemi směry.

Co nám v souvislosti s příštím výbojem dělá starosti, je to, že japuránská kolonie dosáhla limitů místní geografie. Nemůže se zvětšit. Nemůže uživit víc Chtorranů. Co se stane, když tato kolonie narazí na limity svého růstu? Neodolatelná síla narazí na pevný předmět. Domníváme se — a upozorňuji vás, že to je jenom hypotéza — domníváme se, že se zamoření zadaptuje na situaci nějakým naprosto neočekávaným a nepředvídatelným způsobem. Dovolte, abych vám to vysvětlila. To, co na vzdušných snímcích nevidíte, jsou složité vzorce života, které se vyskytují hluboko uvnitř tábora. Viditelné vzorce osídlení jsou pouhými povrchovými odrazy mnohem hlubších sil. Každý výboj, každá transformace, reprezentuje nové symbiózy, nové vzorce spolupráce, nové chování, nikdy dříve u chtorranských druhů nepozorované.

V tuto chvíli náš nejlepší odhad zní, že každý výboj představuje kritický práh hustoty, nezbytné k tomu, aby k takovým chováním došlo. Když je úrovně prahu dosaženo, začnou se projevovat nové druhy chování, mandala se promění — pozvedne se na další úroveň výkonnosti — a výsledkem je výboj.

Domníváme se, že právě sledujeme předposlední stádium, kdy se všechny jednotlivé druhy ekologie konečně aktivovaly, všechny na jednom místě a že další přeměna chování nebude pouhou fyzickou expanzí tábora, ale něčím mnohem větším. Možná, že uvidíme sopečný výbuch chtorranského života, fyzickou přílivovou vlnu expanze, která zničí vše, co jí bude stát v cestě stejně nemilosrdně a stejně neúprosně, jako jarní vody, které zaplavují deltu."
Zaváhala. „To je nejlepší odhad, jaký jsme byli schopni udělat. Modlím se k Bohu, abychom se mýlili. Ale... na Chtorranech je podivuhodné, že bez ohledu na to, jak velkou míru škodlivosti jsme jim ochotni přisoudit, vždycky se jim podaří být ještě horší. Ne jen horší, než si představujeme. Horší, než si dovedeme představit."

V místnosti bylo dlouhou chvíli ticho. Potom Lizard znovu promluvila: „Naše letová dráha nás zanese přímo nad carabinanskou kolonii. Použijeme ji jako zkoušku nanečisto, abychom zjistili, jak budou červi na naši přítomnost na obloze reagovat.

„Naše minulá zkušenost s prostředky lehčími než vzduch ukazuje, že plži vnímali řiditelné vzducholodě a hlídkové balóny jako nějaký druh gigantického nebeského Chtorrana. Možná loď vnímali jako anděla nebo snad boha. Kdo ví? Jestli jsou ale japuránští červi alespoň trochu podobní svým severoamerickým protějškům — a nevidíme žádný důvod, proč by být neměli — jejich počáteční reakcí bude zuřivost a zmatek. Po krátké chvíli paniky se rychle sejdou ke spojení, dva, tři, čtyři najednou. Později, až se z těchto porad rozejdou, je uvidíme, jak tráví mnoho času soustředěním pozornosti směrem vzhůru. Zdá se, že vzducholoď má na ně stejný účinek, jaký by mělo stometrové zjevení Panny Marie, které by se na Velikonoční pondělí objevilo nad Svatopetrskou bazilikou nad davy římských katolíků; uctivá bázeň a strach, uctívání a davová hysterie. Můžete sami zvážit, jak byste reagovali vy, kdybyste byli částí davu v okamžiku, kdy by k něčemu podobnému došlo. Ať už věříte anebo ne, nezůstali byste nepohnutí.

Chystáme se tohoto jevu využít. Jak již někteří z vás vědí, tvoří vnější plášť Hieronyma Bosche tu největší velkoplošnou obrazovku, jaká kdy byla postavena. Takový rozměr elektronického obrazu nemá ani budova Matsushita v New Yorku. Budeme experimentovat s množstvím různých vzorů a barevných kombinací po bocích a na dně lodi. Budeme zkoušet jejich reakce všemi způsoby, které svedeme. Udeříme na ně barvami, které v jejich očích znamenají to nejlepší. Budeme promítat rytmy a zvuky; vyvoláme složité cykly pohyblivých vzorů, abychom viděli, jaké projeví reakce. Chceme vidět, jaká chování v chtorranském nervovém systému vyvolají různá zobrazení. Máme kompletní program cyklických obrazů: obrazy zlomků, neuspořádané obrazy, matematické vzorce, nesouvislé harmonie, hudebně vyvolané obrazy, cokoli, na co v detroitských laboratořích mohli přijít. Uvidíme, jestli se nám podaří celý tábor zhypnotizovat do nějakého druhu paralýzy. Carabinaninské zamoření bude náš první test. Bude to místo, kde si budeme moci dovolit trochu riskovat, aniž bychom ohrozili naši další výpravu nad japuránský tábor.

V kapsách u vašich křesel jsou instruktážní příručky. Můžete je teď vytáhnout. Všimnete si, že jsou to dosti silné spisy. A, ano, očekávám, že budete bezpečně znát každou stránku těchto spisů."

Na rameno mi poklepal pobočník; Dan Corrigan, jeden z Lizardiných asistentů. Držel v ruce sadu instruktážních příruček s mým jménem na lístku, přilepeném páskou k obalu. Poděkoval jsem mu a rozlomil na svazku pečeť.

Rychle jsem svazky prolistoval. Byly to hlavní dokumenty. Obsahovaly většinu informací na úrovni vrchního velení. Hodně z ekologického materiálu byly věci, které jsem sám napsal a to mě potěšilo. Ale oddíl, který pojednával o vybavení expedice, vědeckém stejně jako vojenském, mě zarazil. Byl plný překvapení. Netušil jsem, že průmyslová mikrotechnologie postoupila tak daleko. Většina těchhle věcí se samozřejmě vyráběla již dlouho před chtorranskou invazí, ale teprve teď ztrácely většinu ze svého statutu Přísně Tajné. S úžasem jsem obracel stránky. Některé z těchto sond byly dost chytré na to, aby hrály velmistrovské šachy. Tohle byla větší zábava než sešit, nadepsaný 'Milý

Ježíšku'. Tyhle stránky s technickou specifikací jsem si chtěl prostudovat podrobně.

Lizard pořád ještě mluvila. Neochotně jsem příručky odložil a znovu se otočil směrem k pódiu.

„Teď vám, s dovolením, řeknu něco o službách, dostupných na palubě Hieronyma Bosche."

Její zmínka vyvolala uznalý smích a roztroušený potlesk, stejně jako několik lascivních poznámek.

„Ano, je to opravdu krásné plavidlo," připustila Lizard s ironickým úšklebkem. „A ano, chlapci a dívky, kteří vás doprovázeli do vašich kabin, budou jenom celí šťastní, aby vám ukázali, jak krásné dokáže být. A ano, vy všichni jste si zasloužili právo na trochu zábavy. Uvážíme-li práci, kterou jste vykonali, a práci, kterou v nadcházejících dnech vykonáte, bylo by kruté, hloupé a konečně i marné říkat vám, abyste se nepodíleli na věcech, které jsou vám k dispozici. Tohle je létající zahrada pozemských slastí a vy všichni jste velice lidští. Takže..." Odmlčela se a znovu se pomalu rozhlédla po místnosti. Tentokrát se mi zdálo, že jsem viděl, jak ode mě její pohled přímo odskočil, ale pořád jsem si nebyl jistý. „Takže vám chci říct jen jedinou věc. Prosím, buďte za své chování odpovědní. Tohle není bordel a vy nejste banda kluků z internátu, kteří se rozhodli oslavit velikonoční volno. Máte tady práci, hodně práce. Očekávám od vás, že ji vykonáte s obvyklým duchem a zanícením. Nenechte se odvést od svého poslání.

Užijte si až poté, kdy budete mít svoji denní práci za sebou. Ne předtím. Ne během. Ne místo toho. Nechci být nucena vydávat rozkazy, které by byly pro nás pro všechny trapné. Prosím, buďte za své chování odpovědní a já je nebudu muset vydávat. Děkuji vám za pozornost. Děkuji vám za spolupráci. To je vše."

Sestoupila z pódia, vyrazila rovně uličkou a zadními dveřmi ven z haly. Remorkéři pelášili za ní. Miloval jsem ji, ale její profesionální osobnost jsem nenáviděl. Byla tak zatraceně neosobní...

Byl jsem tak naštvaný tím, jak mě ignorovala, že jsem přemýšlel o tom, že zavolám hned teď Shaunovi, aby nás při tom mohla načapat, až se vrátí do kabiny.

Neudělal jsem to, ale přemýšlel jsem o tom.

Jenže potom jsem si vzpomněl na rozšklebený ksicht Randyho Dannenfelsera a tím to zhaslo.

Jestliže zárodky, vyvolávající epidemie, mohou vegetovat v zásobníku chtorranských životních forem, pak nemohou být svým hostitelům tak nebezpečné, jako jsou lidem a ostatním pozemským druhům. Ve skutečnosti mohou svou přítomností tyto choroboplodné zárodky dokonce svým přirozeným hostitelům poskytovat významné výhody.

Existuje ještě jedna možnost — že zárodky, vyvolávající epidemie, nemusí být vůbec usazeny v zásobárně chtorranských hostitelů, ale místo toho se mohou vyskytovat pouze jako spory nebo nějaká jiná forma zárodečného organismu, a to až do doby, než jsou zaneseny do prostředí vhodného k růstu — jako je lidský krevní oběh.

Problém této hypotézy spočívá v tom, že jen posunuje otázku o jeden krok zpět bez toho, že by ji jakkoliv vyřešila. Jestliže se chtorranské bakterie vyskytují jako spory, kde byly předtím, než se sporami staly? A jak se odtamtud dostaly sem?

V této chvíli jsme nejen že neodpověděli naši otázku ohledně ustavení chtorranské ekologie; také jsme ukázali, že všechny naše předchozí hypotézy o úvodním procesu kolonizace jsou chybné a nefunkční.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

33. Školní toužení

„Toho, co potřebuješ vědět o mužích i ženách, není moc.
Muži jsou surovci, ženy zmije. Kromě případů, kdy je to jinak."
—SOLOMON SHORT

Bylo dobře, že Hieronymus Bosch byl plněný heliem a ne vodíkem. Vybuchl by. Hádka v kajutě A - 4 nebyla jen žhavá; byla spalující. Byl to ten druh hádky, který se měří Richterovou stupnicí.

Nebylo to slovy. Nebylo v tom skoro žádné divadlo. Byl to hněv, který se pod slovy ukrýval. Ještě nikdy jsme na sebe nebyli tak surový a tak odporní.

Lizard se vřítila do pokoje jako ledovec, drtící bok Titaniku. Výraz ve tváři měla tvrdý a nezničitelný. „Dobrá, kapitáne," řekla. „Od nynějška bude vztah mezi námi přísně profesionální. Já jsem generál Tirelliová. Vy jste kapitán McCarthy. Vy spíte v tamtom pokoji, já spím v tom druhém. Dala bych vás jinam, ale v době, kdy jste se rozhodl k nám připojit, už byly všechny kajuty přiděleny." Zvedla ruku. „Ne, nic neříkejte. Ještě jsem neskončila. Abych byla naprosto upřímná, nechtěla jsem vás tady. Nechal jste mě v bryndě, když jsem vás potřebovala nejvíc. Nemohu se na vás spolehnout."

„Proč jsem teda tady?"

„Chce vás tady mít Strejček Ira. Já ne."

„To není to, co říkal Strejček Ira."

„Strejček Ira se mýlil."

„O tom silně pochybuji," vyštěkl jsem na ni. Cítil jsem, jak se ve mně zvedá vztek, ale byl jsem rozhodnutý dodržet svůj slib, i kdyby mě to mělo zabít. Těžce jsem polkl. „Strejček Ira tak hloupé chyby nedělá."

Všimla si rozdílu v mém tónu, zarazila se a zírala na mě. „Dobrá," připustila. Zhluboka se nadechla a taky

ztlumila hlas. „Ano. Chtěla jsem tě tady, když jsem tě tady chtěla. Jenže Strejček Ira pracoval se starými zprávami. Teď tě tady nechci. Rozmyslela jsem si to."

Pokrčil jsem rameny a přešel k balkónu. Otevřel jsem panel, za kterým byl ovladač otevírání oken.

„Co to děláš?"

„Nechceš mě tady. Odcházím. Skáču z lodi. Neměj o mě starosti. Cestu zpátky do Panama City najdu."

„Přestaň se chovat jako pitomec, Jime."

Pokrčil jsem rameny. „Stejně nemůžu. Okna jsou zamčená, dokud rychlost neklesne pod čtyřicet kiláků. Budu muset počkat do západu slunce a vyskočit potom. Hodí se ti to takhle?" Neodpověděla. „Nebo bys radši chtěla, abych jedním tímhle oknem prohodil židli? Myslím, že si pořád ještě pamatuju, jak se to dělá."

Zavrtěla hlavou. „Vždycky s chytrýma poznámkama. A to se diviš, proč s tebou nikdo nemůže vyjít."

„Počkej." Zvedl jsem ruku. Napočítal jsem do jedné —

Zvědavě si mě prohlížela. „Co?"

„Slíbil jsem Strejčkovi Irovi—"

„Řekl mi, co jsi slíbil."

„On ti to řekl?"

„Řekla jsem mu, ať si s tím, že by tě posílal, nedělá vrásky. Řekl, že už je příliš pozdě, byl jsi už na cestě. Řekla jsem mu, že tě pošlu zpátky. Řekl mi, abych to s tebou vyřídila, až přijedeš. Takže to je to, co právě dělám. Vyřizuju to s tebou. Já jsem generál Tirelliová, ty jsi kapitán McCarthy. Já spím tady. Ty spíš tady. Konec debaty."

„A je po všem? Nedostanu možnost se omluvit?"

„Jsem si jistá, že tvoje omluva by byla báječná, Jime. Strávil jsi celý život tím, že ses učil, jak se správně omlouvat. Umíš se omlouvat líp, než všichni ostatní lidi, které znám. Mohl bys o tom, jak se správně omlouvat, dávat přednášky. Ale tohle číslo jsem už viděla. Slyšela jsem všechny tvoje omluvy. Znovu a znovu a pořád dokola. Viděla jsem to tvé představení, Jime. Už mě omrzelo. Není nic, co bys mi mohl říci a co bych od tebe ještě neslyšela, a nic z toho na věci nic nezmění."

„Miluju tě," řekl jsem tiše.

„Já tě taky miluju," odpověděla, ale její hlas byl stejný. „A co má být?" Složila si ruce na prsou a zatvářila se neproniknutelně. „To funguje jenom ve filmech, Jime. Nemění to nic na mém rozhodnutí. Jenom proto, že si tvé hormony rozumí s mýma, si nemusím vypnout mozek."

Podíval jsem se dolů na své ruce. Klouby mi velice zbělaly. Stisk na opěradle židle sílil. Téměř jsem cítil, jak ji prohazuji nejbližším oknem. Nemyslím, že by s tím kapitánka Harbaughová souhlasila. Věděl jsem, že by Strejček Ira byl smutný.

„Dal jsem slib," řekl jsem. V krku mě tak bolelo, že jsem ze sebe slova sotva dostal. Hlas se mi chvěl. „Slíbil jsem Strejčkovi Irovi, že když mi dá tuhle šanci, udělám všechno, co budu muset udělat, abych to s tebou vyřídil. A on mě nechal, abych věřil, že to bylo to, co ty jsi chtěla taky."

Její hlas byl stále ostrý. „Jestli jsi čekal, že na tebe budu čekat s otevřenou náručí..."

„Čekal jsem, že zavřeš klapačku a budeš poslouchat," štěkl jsem jí přímo do tváře. Překvapil jsem sám sebe. „Slyšel jsem, co jsi říkala. Teď jsem na řadě já."

Kupodivu ji zavřela. Stálo ji to námahu, ale zavřela. Ruce měla pořád založené na prsou. Kousla se do rtu, podívala se na koberec, jako by snad byl na špatném místě, rozhlédla se kolem, jako by hledala nové místo, kam ho položit, potom přešla ke zdi a opřela se o ni zády. S rukama stále založenýma na hrudi. Podívala se na mě očima, které byly studené jako kostky ledu a čekala.

Nadechl jsem se a snažil se vzpomenout, co jsem to chtěl říci. Snažil jsem se znovu dostat do té nálady. Hlas jsem měl napjatý, když jsem spustil. „...Celou cestu sem jsem se snažil si představit, co bych ti mohl říci, nebo co bys snad mohla říci ty mně. Nedokázal jsem si představit, že bys byla šťastná, že mě vidíš. Ale stejně tak jsem si nedokázal představit, že bys byla záměrně nepřátelská. Co jsem si ale myslel, bylo to, že si poslechneš, co ti chci říct. Klidně se mi směj, já se budu smát potom. Nedokáži totiž přijít na jedinou věc, kterou bych ti potřeboval říct. Nechceš slyšet moje omluvy. Nepotřebuješ slyšet to, co jsem slíbil Strejčkovi Irovi. A není nic dalšího, co bych ti říct mohl. A i kdybych na něco dalšího přišel, stejně to nechceš slyšet. Nic to nezmění, takže proč bych se měl namáhat s mluvením? Takže v Amapá vystupuju a chytnu letadlo domů. Dík za dovolenou."

Myslel jsem si, že už to bylo všechno. Otočil jsem se, abych šel. Pak mě ale náhle napadla ještě jedna věc. Otočil jsem se zpátky k ní. „Víš," dodal jsem mírným hlasem, „myslel jsem si, že mám téhle výpravě co nabídnout. Zasloužil jsem si práci vědeckého důstojníka. Místo toho mám na zadku otisky bot. A jo, blbnul jsem. Strejček Ira mi ale řekl, že si mých služeb opravdu ceníš, a že jsi pro mě plánovala povýšení v poli. Dobrá. Jo, byl jsem idiot. Úplný šašek. Blbec. Určitě bys dokázala doplnit celou sbírku dalších nadávek, které ani neznám. V nadávání jsi byla vždycky lepší. Stejně jsem si ale myslel, že bych tady mohl znamenat přínos. Ty mi teď říkáš, že nemůžu dělat ani to. Takže opravdu není žádný důvod, abych zůstal."

Celá ta věc mi teď začínala být velice jasná. Díval jsem se na ni pevně a mluvil tak klidně, jak jsem jen mohl. Chladně mi pohled vrátila,

„Vždycky jsem si říkal, že ty jsi byla jediný člověk, na kterého jsem se mohl spolehnout, ať se dělo cokoliv. Spoléhal jsem na tvou sílu a na tvou vyzrálost a na tvou moudrost od prvního dne, co jsem tě potkal. Tak jsem tě obdivoval. Myslel jsem si, že víš, jak to udělat, aby všechno bylo přesně tak, jak má. Byla jsi jeden z mých vzorů — právě díky tomu, jak jsi dokázala zvládnout sama sebe a lidi okolo sebe. Chtěl jsem být jako ty. A pokaždé, když jsi se mnou mluvila, jsem se cítil, jako bych byl poctěn. A pokaždé, když jsi mi řekla, že jsem něco zvládl dobře, jsem se cítil, jako by mi dal pusu samotnej pámbu. Udělal bych pro tebe cokoliv. Ne jenom proto, že tě miluju, ale protože... Prostě

proto, že ty jsi ty. A dokonce i když jsme spolu začali spávat, byl jsem tak zatraceně užaslý. Čím více jsem tě znal, tím lepší jsi byla. A tím těžší bylo pro mě, abych s tebou udržel krok. Abych si tě zasloužil.

A potom jsi přivedla Dwan Grodinovou a já si myslel, že jsi mi přestala důvěřovat. Nemůžu ti říct, jak moc to bolelo. Byl jsem zdrcený, že jsem tvou důvěru promrhal. Ztratil jsem veškerou autoritu. Najednou jsem už pro tebe nebyl dost dobrý. Šel jsem do koupelny a brečel, dokud jsem nezmeškal oběd. Tak jsem už nebrečel kdovíjak dlouho.

A potom se vrátil Strejček Ira, který zjevně utrpěl velice mírný případ smrti a vysvětlil mi, že jsi ve mě neztratila víru, že jsi byla jenom stejně naštvaná jako já, a já si uvědomil, jak příšerně hloupý jsem byl. Takže, ano, nasedal jsem do letadla a myslel jsem si přitom, že snad, jenom snad, bys mohla rozumět a odpustit.

A teď jsem zjistil, že nechceš rozumět, nechceš poslouchat a nechceš odpustit. A po vší té dřině, co mě stála, abych se seskládal dohromady, mě to zase roztrhalo na kusy. A člověk, se kterým o tom nejvíc potřebuji mluvit, jsi ty... A ty už tady pro mě nejsi. A já ti nemohu říci, jak moc tohle bolí."

„Skončil jsi?" zeptala se tiše.

„Ano," řekl jsem.

„Na někoho, kdo nemá co říct, toho říkáš opravdu hodně." Smutně potřásla hlavou. „Je mi líto toho, že cítíš bolest. Pro mě to taky není lehké. Je mi líto, Jime. Zkoušela jsem to, opravdu jsem to zkoušela. Ale nemůžeme prostě skládat rozbité kousky zpátky dohromady pořád a dokola. Pokaždé je to stejné. Mít něco s tebou je jako tančit s časovanou bombou."

Začínala mluvit hlasem tak plným únavy a vyčerpání, že samotné poslouchání mě bolelo. „Ty si myslíš, že to pro tebe bylo těžké?" Tvář měla přepadlou a unavenou. „Jaké asi myslíš, že to bylo pro mě? Pokaždé, když předvedeš nějaký svůj kousek, se každý podívá na mě. Civí na mě v jídelně. Na školeních. Vím, co si myslí: 'Co na něm vidí? Jak to může snášet? Proč na něj nemůže dohlídnout?' Pokaždé, když vybuchneš, tak na sebe přitáhneš pozornost a to přitahuje pozornost na mne. Všichni si začnou říkat: 'Už ho zase bude bránit?' Podrýváš moji důvěryhodnost. Ne. Už jsi ji poškodil. Zničil jsi ji. Všechno, na čem jsem tak dlouho dřela a čeho jsem nakonec dosáhla, celá moje kariéra — všechno je to v troskách, Jime."

Její slova byla jako cihly. Tvrdé hroudy bolesti, které pomalu, pracně skládala jednu na druhou. Cítil jsem se jako ten chlápek z povídky Edgara Allana Poea, kterého zazdili zaživa. Jen s tím rozdílem, že cihly v této zdi byly všechny z mé bolesti. „Stal se z tebe rozmazlený fracek, protože jsi věděl, že máma za tebe vždycky kaštany z ohně vytáhne. Ale pokaždé, když to udělám, ztrácím další kousek své důvěryhodnosti. A další kousek a další kousek, až nakonec nemám nikde žádnou. Nemám v rukávu žádné další služebičky, které bych někomu mohla připomenout. Zbankrotovala jsem. Nemám žádnou autoritu. Nezničil jsi jen sám sebe, Jime. Mne jsi stáhl s sebou. Víš, jak moc jsi to zvoral?

Málem jsme museli operaci Noční můra zrušit, protože ty jsi byl vědecký důstojník. Musela jsem souhlasit s tím, aby tě vyměnili. Jenom to, že jsi napsal instruktážní příručky, tě zachránilo, aby tě nehodili přes palubu úplně.

A celý ten průser je ten, že to všichni vědí. Nikde už nejsou žádná tajemství, Jime. Jsi jako otevřená kniha. Ty a já —jsme zatracený seriál. Každý si o nás povídá. Nenávidím to. Nechci, aby lidi znali podrobnosti mého soukromého života. Nechci, aby lidi věděli, s kým spím, nebo kdy, nebo co děláme v posteli. Nechci, aby mi každý nakukoval přes rameno. Chci své zatracené soukromí zpátky."

Předtím stála se založenýma rukama a zády se pevně opírala o zeď. Teď se na ni prostě pod čirou vahou vyčerpání zhroutila. Ruce jí klesly k bokům. „Už dokonce nejsme ani dobrý kus, Jime. Jsme jenom další komedie na pokračování, která se stáhne z programu a na kterou se zapomene. Ti lidi se na tuhle operaci připravovali skoro dva roky a tvůj malý fórek málem spláchl všechnu tu práci do hajzlu." V jejím hlase zazněla opravdová lítost. „Jsou na tebe, Jime, tak naštvaní, že z toho okna ani nemusíš skákat. Dost možná tě z něj někdo vyhodí. Nevšiml sis, že s tebou do teď ještě nikdo nepromluvil? Že ti nikdo ani nepřikývl na pozdrav? Vyhýbají se ti. I kdybych chtěla najít nějaký způsob, jak s tebou pracovat, nešlo by to. Kdybych těm lidem zkusila říct, aby respektovali tvoji odbornost, vysmáli by se mi do tváře a já bych přišla i o ten poslední kousek autority a vlivu, který mi ještě zbyl. Tohle není pro velícího důstojníka dobrá situace."

Podívala se přes celý pokoj na mne. V očích měla nepopsatelný smutek. A potom řekla to nejhorší, to, co mě téměř zabilo. Raději bych, aby mě nahého vláčeli po podlaze pekla, než slyšet, co řekla potom. „Odstoupila bych z funkce. Jenže kdybych to udělala, tak by tuto operaci zrušili určitě. Takže jsem sama se sebou šla na dlouhou procházku a dlouze jsem si se sebou promluvila a uvědomila jsem si, že jsi mě stál příliš mnoho. Už si tě nemůžu dovolit. A přece tady jsi. Dokonce se tě nemůžu ani zbavit. Nechci tě tady. Doopravdy nechci. Chci dělat svou práci. Chci mít tuhle výpravu z krku a chci jít domů. A jestli mě prezidentka nechá, chci emigrovat na Měsíc nebo na jednu z těch lagranžských kolonií. Jak L4, tak L5 byly oficiálně znovu otevřené. Chtějí z nich udělat genetické útočiště." Odevzdaně zavrtěla hlavou. „Plán ústupu počítá s tím, že když se špatné změní v to nejhorší, tak lidstvo skončí právě tam. Ve vesmíru. Vyhnané z vlastní planety. Ale alespoň někteří z nás přežijí." A potom dodala hlasem tak tichým, že jsem se musel namáhat, abych ji slyšel: „Ve skutečnosti mi nezáleží na tom, jestli přežiju, nebo ne. Jenom chci jít někam, kde bych mohla pracovat a nemusela tak hrozně trpět."

Dokonce i se vší tou bolestí, kterou mi způsobila, jsem pro ni cítil lítost. Chtěl jsem k ní jít a utěšit ji. Chtěl jsem padnout na kolena a prosit za odpuštění. Chtěl jsem —

Nezáleželo na tom, co jsem chtěl. Ať už jsem chtěl cokoli, bylo to vedlejší. Klesl jsem do křesla a zabořil tvář do dlaní. Nebylo nic, co bych mohl udělat. Už jsem toho udělal příliš. Cokoliv bych se teď pokusil udělat, by situaci jenom zhoršilo.

A potom mne překvapila. Vyšel z ní nářek bolesti, který mne okamžitě zarazil. Udiveně jsem na ni hleděl. Pomalu se sesula podél zdi, až seděla na podlaze, kolena přitažená k hrudi a ruce sepnuté kolem kolen. Vypadala

ztracená a zlomená. Obrátila tvář ke stropu a vydala ze sebe dlouhý vyčerpaný sten zoufalství.

„Tahle výprava je ztráta času," vzdechla. „Tuhle válku prohráváme. Už jsme ji prohráli. Nevíš o tom. Nikdo o tom ještě neví. Doktorka Zymphová to řekla prezidentce teprve minulý týden. Za méně než třicet šest měsíců dosáhne chtorranské zamoření kritického prahu biomasy. Možná ještě dříve. To bude okamžik, kdy se přestaneme snažit regulovat oblasti zamoření a začneme se snažit udržovat oblasti ochrany. Viděl jsi poslední mapy? Malé růžové ostrůvky nezhasínají, Jime. Zhasínají velké zelené. Prohráváme. Umíráme. Všechno se to vyplňuje. Všechno, před čím nás varovali. Všechno se to děje, krok za děsivým krokem. A už není nic, co bys ty, já nebo kdokoliv jiný mohl udělat, aby se to zastavilo. Pane Bože, já se tak bojím. Nechci takhle žít a nechci zemřít. Nechci už ani chvíli být tady a nechci být sebou. A všichni tihle odvážní mladí muži a mladé ženy, tyhle hodné, slušné dětičky se na mně pořád dívají a čekají, že jim dodám odvahu. Už mám dost lhaní a předstírání..."

Náhle přehlédla místnost a podívala se na mě. „Řekni něco."

Nepohnul jsem se. Dokonce jsem ani nezvedl oči.

„Jime — řekni něco. Vtip. Cokoliv. Ta věc, co jsem na tobě vždycky milovala, byla ta, že to nikdy nezabalíš. Vždycky najdeš něco, co říct, co je pro tu chvíli správné. Řekni mi něco teď."

Zvedl jsem se. „Uhm, nemůžu. Jestli to balíš ty, tak já taky. Ty jsi byla to jediný, co mě drželo v chodu." Odešel jsem do svého pokoje a zavřel za sebou dveře. Lehl jsem si na postel a nepřítomně civěl z vyklopených oken na rudě zbarvené moře pod námi.

Podívejme se teď na stejnou otázku z jiné perspektivy.

K první fázi chtorranské kolonizace muselo dojít nepozorovaně. Již jsme ukázali, že její přítomnost musela zůstat nezjištěna mnoho let, tak, aby jí byl poskytnut dostatek času, který potřebovala k tomu, aby se živila, rostla a rozmnožovala, zapouštěla kořeny, šířila se a připravovala pozdější fáze svého vývoje — to vše bez toho, že by musela uskutečnit jakékoliv přímé či zjevné akce proti jakékoliv jiné části pozemské ekologie.

Z tohoto důvodu se první fáze chtorranské kolonizace musela odehrát na poli biologie, která je lehce přístupná, jednoduché a stranou pozornosti.

Představme si takovou oblast biologické aktivity — prostý přirozený proces, který probíhá všude okolo nás, všude na celé planetě a v každé chvíli. Proces, do kterého může invazní ekologie snadno vniknout, protože je na nejnižší úrovni potravinového řetězce. Existuje taková oblast?

Ano. Jmenuje se rozklad.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

34. Po kovadlině

„Je toho hodně, co by se dalo říci
na obhajobu myšlení ptákem.
Průměrný penis se mnohem pravděpodobněji postaví za to,
co chce, než průměrný muž."
—SOLOMON SHORT

S trhnutím jsem se probudil. „Co?"

Klepání se ozvalo znovu. „Jime?"

„Běž pryč."

Místo toho se dveře otevřely. Stála v nich Lizard, ale dovnitř nešla. Převalil jsem se zpátky na břicho a hleděl z okna.

„Co je?" zavrčel jsem.

„Nic," řekla. Hlas jí zněl divně. Divněji, než obvykle.

„Co? Je tu ještě nějaký nůž, kterým jsi zapomněla otočit v ráně?"

„Jime. Prosím tě, tohle nedělej."

Znovu jsem se překulil na záda a upřeně se na ni podíval. Napříč místností dopadal sluneční svit a obklopoval ji svými zlatými paprsky. Vlasy jí plály jako roztavená měď, pleť jí svítila zevnitř, vypadala jako anděl se svatozáří. Stačilo, že jsem se na ni jen díval, a už to bolelo.

„Co chceš?"

„Nevím." Stála tam dlouhou, trapnou chvíli, vypadala nejistě a zmateně. Pohled jí bloudil po celé místnosti, zaostřil se nejdříve na vzdálené okno, potom na strop, potom sklouzl zpět dolů po zdi, na nejkratší okamžik se mě dotkl, předtím, než rychle přelétl zase pryč. „Jenom nechci být sama," přiznala.

Pokrčil jsem rameny. „Být se mnou je lepší, než být sama? To má být kompliment?"

„Jime, když chceš, dokážeš být neuvěřitelně laskavý a soucitný muž."

„Po tom všem, co jsi mi řekla, bych řekl, že soucit hledáš na špatné adrese. Nejspíš by se ti dařilo líp s vibrátorem."

Trhla sebou, ale jednu věc jsem musel uznat; držela se. „Nikdy jsem ti nechtěla ublížit."

„Ale ano, chtěla. Chtěla sis to se mnou vyřídit. Ubližoval jsem ti. Znovu a znovu a zase znovu. A ty jsi si všechny ty rány sbírala a potom jsi mi předvedla Vesuv. Byl jsem tak zatraceně slepý. Všechno, co jsi říkala, byla pravda — a já si tvůj vztek zasloužil. Ale nezapírej to, Lizard. Chtěla jsi mi ublížit tak moc, jako já ublížil tobě. No, povedlo se. Nemyslím, že by mi kdy kdo v celém životě ublížil víc. Takže kdybys teď, prosím, odešla a nechala mě o samotě."

„Bojím se. Jsem sama. A chci, aby mě někdo objal. A ty jsi jediný —" Vešla napůl do pokoje a zastavila se.

Posadil jsem se a zíral na ni. „Tomuhle snad ani neuvěřím. A to mi říkáš, že se ničím já sám? Co se to tu kurva děje? Je to sotva chvilka, co jsi mi říkala, že už mě nechceš nikdy vidět. Řekla jsi mi, že jsou rány, které bolí tak moc, že je nemůžeš nikdy odpustit ani zapomenout. No, tak to je přesně to, co jsi právě udělala ty mně." Prudce jsem zvedl ruku, abych jí zabránil v odpovědi — a abych sebe zastavil v pokračování.

Co jsem to dělal? Jedinou věcí, kterou jsem si na světě nejvíc přál, bylo být tím mužem v náručí Lizard Tirelliové... v posteli Lizard Tirelliové. Rád jsem se jí díval do oči. Rád jsem ji rozesmával. Rád jsem způsoboval, že těžce dýchala a vzdychala a hihňala se. Tak proč jsem ji ksakru od sebe odstrkoval tak prudce?

„Cože?" řekla.

Potřásl jsem hlavou. Nemohl jsem mluvit. Dusil jsem se vlastními nevyslovenými slovy. Těžce jsem polkl a zakašlal a zabušil se do hrudi. Lizard šla rychle k baru. Vrátila se se sklenicí šumící minerálky, pevně mi ji vstrčila do ruky a starostlivě ji vedla k mým ústům. Nemohl jsem ji odmítnout. Pil jsem, aniž bych vodu ochutnal. Stékala mi hrdlem jako stejně studený písek, ale když jsem ji vypil, mohl jsem zase mluvit. Natáhl jsem se, postavil sklenici na stolek vedle postele a zvedl k ní oči.

Zatajil jsem dech a začal pomalu: „Vím, co je tady v sázce — pro všechny. Ale zvlášť pro tebe a pro mě. Možná proto se tak kvůli všemu vztekám. Protože se to vymklo z ruky a já se stejně jako ty děsím toho, že válku prohráváme. Ze všeho nejvíc se ale bojím toho, že prohrávám tebe. Někdy na mně přijde tak zatracená hrůza, že nemůžu ani dýchat. Začnu se tak hrozně třást, že si myslím, že umírám." Jenom tím, že jsem o tom mluvil, jsem se začal nervózně třást. Opatrně jsem se nadechl a přešel k další myšlence. „Podívej, přijel jsem na jih do Panamy, protože jsem měl hloupou představu, že snad máme ještě nějakou šanci. A potom jsem se nalodil na tuhletu zatracenou noční můru a všechno, co jsem dostával, byla jedna zasraná rána pěstí za druhou. Jediný člověk, který mi tady řekl jediné hezké slovo, byl ten pěknej stevard — a ten je za to placenej."

„Ten s tím hezkým zadkem?"

„Nevšiml jsem si."

„Musels. Všichni nosí přiléhavé šortky."

„No, tak to teda mají nejspíš všichni hezké zadky. Jo. Dobrá. Shaun má hezkej zadek. Hezký nohy. Roztomilej úsměv. Jenže není ty. A já si nechci zapíchat. Určitě ne z milosti — a určitě ne takový, za kterou se musí platit. Všechno, co jsem od chvíle, kdy jsem přiletěl, chtěl, bylo sednout si s tebou a zažít jednu z těch chvil, kdy neděláme nic, jenom spolu sedíme a říkáme všechno, co nás napadá, dokud nezbude nic, co je potřeba říct. Takže jsme si konečně promluvili, a já pořád čekám, až dorazí zdravoťáci."

V tu chvíli natáhla ruku a položila mi ji na rameno, zlehka, jako by se mě doopravdy bála dotknout. Její parfém byl opojný, omamující. Měl jsem z něj vidiny a představy, které bolely tak moc, až jsem se zachvěl. Zavřel jsem před jejich svádivým voláním oči. Potom jsem oči zase otevřel a velice jemně jsem jí ruku zvedl. „Ne, neomlouvej se," řekl jsem jí. „To je moje specialita."

Smutně se usmála. V koutcích očí měla slzy. Nemohl jsem to snést. Jenom z toho, že jsem se na ni takhle díval, se mi svíralo hrdlo. Cítil jsem, jak moje vlastní oči začínají vlhnout.

Znovu ke mně natáhla ruku, já zvedl svou, abych ji zastavil. Strnula uprostřed pohybu. Já také. Potom jsem ruku spustil a nechal ji sáhnout přes světelné roky, které nás dělily, aby mi prohrábla vlasy a jemně je uhladila.

Po chvíli stáhla ruku zpátky a čekala, až jí odpovím.

Jenže já nemohl. Ještě ne.

„Podívej, Lizard, tuším, že jsem sem přijel a myslel si, že chceš totéž, co jsem chtěl já. Nevěděl jsem, že ti bylo tak, jak ti bylo, takže jsem čekal, že se pokusíme věci urovnat. To je všechno, co jsem chtěl. Ale to, čím jsi mě praštila, byla jedna z těch šestnáctitunových kovadlin Acme, ten druh, který dělá vynikající zvukový efekty a na lístečku, co je k němu přivázaný, stojí napsáno: 'A to je všechno, lidičky!'"

„A teď" — a dostat ze sebe tohle bolelo nejvíc — „si sem přijdeš a nechceš nic víc, než tady sedět a být se mnou. Možná mě dokonce trochu objímat. A já se z tebe můžu zatraceně zbláznit, protože když povolím, nebo když tě nechám, abys povolila, změní to něco? Ne. Ne tam ve skutečném světě. Pořád mě budou nenávidět a ty za mně pořád budeš cítit odpovědnost. A já pořád budu pitomej čurák."

„Nejseš pitomej."

„Jo, ale pořád ještě jsem blbec. Řekla jsi mi, že je ti beze mě líp. A měla jsi pravdu, Lizard. Měla jsi tak moc pravdu. Bylo ti beze mne o tolik líp, že to ani nemůžu říct bez toho, aby mi netekly slzy po tvářích. Možná, že celýmu zasranýmu světu bude beze mě líp. Tak se zrovna teď cítím a nedovedu si dost dobře představit nic, co by bylo dost velké tak, aby na tom něco změnilo. Takže se teď nemůžu odvážit zkusit být k tobě blízko, nebo ano? Buď jeden z nás řekne nebo udělá nějakou opravdovou pitomost a potom — potom... no, ty víš, co se potom stane."

Přikývla. Narovnala se a podívala se z okna. Nevěděla, co by měla říct nebo udělat. Nakonec to vzdala a posadila se na postel vedle mě, ale ne příliš blízko. „Nevím. Všechno mě bolí. A když mě všechno bolí, chodívám za tebou a nechám si udělat tvou proslulou masáž zad. Nejspíš jsem doufala, že bychom mohli jenom..."

„Ani se to neodvažuj říct," uťal jsem ji rychle. „Ne. My. Nemůžeme. Být. Jenom. Přátelé."

Zasmála se tomu, bylo to jen malé uchichtnutí, ale přece smích. „Máš pravdu. Nemůžeme být přátelé. A taky nemůžeme být nepřátelé. Jaká ještě zbyla možnost?"

Potřásl jsem hlavou. „Nevím."

„Ani já ne."

Po dlouhé chvíli jsem řekl: „Co je na tom opravdu pitomost, to, co na tom vůbec nemá smysl, je, že tady sedím a miluju tě a nenávidím zároveň. Bolí mě to hrozně moc a já chci, aby tě to bolelo aspoň stejně jako mě — a zároveň tě chci strašně silně obejmout — protože tím bych mohl zahnat jak tu bolest, tak i tu nenávist —" Podíval jsem se jí do očí. „Jsem fakt blbec. Opravdu jsem všechno zkurvil, že?"

Přikývla a v tom pohybu bylo tolik smutku, že se mi srdce prostě zastavilo a zvadlo v hrudi. Po tvářích se jí kutálely slzy. Nepokoušel jsem se ji zastavit, když natáhla ruku a jemně ji položila na mou. Její palec se mi přes ruku přeplížil a pohodlně se uhnízdil v mé dlani. Jemně mi ruku stiskla. „Všechno je zkurvený, Jime. Žádný správný odpovědi nejsou. Jsou jenom příhodní obětní beránci."

Na to jsem neodpověděl. Nevěděl jsem, co říct.

„Ty tam jdeš —" Odhrnula si vlasy zcela a když odtáhla ruku, zase jí spadly do očí. „Ty tam jdeš — většinou jsi sám nebo s sebou máš nezkušené děti a nikdo tě pořádně nejistí, ale přece tam jdeš a nikdy si na to nestěžuješ. Prostě jdeš a děláš, co můžeš, a potom se vrátíš a nikdo ti neblahopřeje ani nepoděkuje, a dokonce ti ani nikdo neřekne 'seš dobrej!' Nikdo ti nikdy neřekne, co se děje, ani to, jestli má tvoje práce vůbec nějakou cenu, ani to, jestli má tohle všechno vůbec nějakou cenu. A potom ti dávají za vinu, že se vztekáš a že jsi netrpělivý."

„Nepokoušej se mě omlouvat, Lizard. Prosím. Žádné rozumové zdůvodnění. Neměl jsem pravdu a my oba to víme."

„Už mě nezajímá, co je a co není pravda, Jime. Ty jsi všechno, co mi zůstalo." Hlas se jí zlomil. „Seděla jsem tam a litovala se, cítila jsem se, jako bych právě nakopla své štěně. Myslím, že ani jednomu z nás už moc času nezbývá a, ach, Jime, do hajzlu s tím," vzlykla. „Já nechci umřít sama!"

Nemohl jsem odpovědět. Byl jsem uvězněn ve svém vlastním přívalu citů. Začal jsem brečet také. Nemohl jsem proti tomu nic dělat. Měl jsem stejný strach jako ona. Natáhl jsem se pro ni a přitáhl ji do náruče. Se vzlykáním se mi zhroutila do klína a jediné, co jsem mohl udělat, bylo svírat ji tak pevně, jak jsem jen mohl, a říkat si v duchu, jak to jen zvládnu.

Jak má kdokoliv z nás kdy napříště zvládnout cokoliv?

Veškerý život se živí smrtí. Cokoliv, co se živí, živí se smrtí nějakého jiného procesu, i kdyby to měl být jenom entropický zánik hvězd, žhavá smrt vesmíru.

Na nejnižší úrovni biologického potravinového řetězce nejjednodušší životní formy, které žijí na této planetě — bakterie, přenášené vzduchem, plísně, řasy, houby a lišejníky — nepřetržitě rozkládají mrtvou hmotu a odpadní produkty jiných životních forem. Smrt je jejich potravou. Potom se také ony stanou jídlem, aby živily nejrůznější rostliny, které žijí na další příčce řetězce. Potom se rostliny stanou potravou pro zvířata. Potrava postupuje vzhůru po řetězci. Potom všechno vylučuje, všechno umírá a všechno se znovu stává potravou pro procesy rozkladu. Původci biologického rozkladu jsou všude okolo nás.

Byť jsou jednoduchá, tato stvoření jsou možná v každé ekologii těmi nejdůležitějšími ze všech. Toto jsou činitelé, kteří umožňují život — neboť shromažďují jinak nedostupnou energii a vracejí ji zpět do potravinového řetězce. Zpřístupňují ji nám ostatním.

A právě zde — na této nejnižší ze všech biologických úrovní — se chtorranská kolonizace musela projevit nejdříve.

Nahrazením pozemských rozkladných činitelů chtorranskými rozkladnými činiteli lze vypěstovat a zajistit dostatečné množství potravy pro další úroveň chtorranského potravinového řetězce. Pozemští činitelé byli tiše a účinně vyřazeni z procesu, aniž by si toho kdokoliv všiml, dokud nebylo příliš pozdě.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

35. Používání Božího hlasu

„Důvod, proč nemůže být nikdy válka pohlaví vyhrána, je ten,
že bratření s nepřítelem je taková legrace."
—SOLOMON SHORT

Lizard stála na balkoně a dívala se na palčivě modré moře pod námi. „Nemyslela jsem si, že se mi bude líbit nechat se jen vozit," řekla. „Teď už si vzpomínám, proč jsem se stala pilotem. Ráda vidím svět z výšky. Ráda vidím za tenhle kopec, za ten další, za okraj oblohy."

I přesto, že jsem neměl výšky nijak rád, šel jsem a stoupl si vedle ní. Bosch byl jen dvacet metrů nad hladinou oceánu a podél východního pobřeží kontinentu mířil přímo na jih. Navzdory svým nářkům o času a letovém programu zvolnila kapitánka Harbaughová rychlost obrovské vzducholodi a nechala ji pomalu unášet mírným větrem, takže jsme

my, a předpokládám, že i ostatní cestující, mohli z balkónu vychutnávat rudý tropický západ slunce. Směrem k východu, k přicházející noci, se táhly dlouhé nachové paprsky soumraku. Náš stín byl velkým temným tvarem, který se pohyboval po hladině a na pěnivém povrchu vařících vln byly vidět první nejasné pablesky světla vodních živočichů.

Lizard se natáhla a chytila mě za ruku. Začala mluvit a pevně se mě držela. „Nikdy jsem nebyla na svatební cestě," řekla. „Vzali jsme se s Robertem, když jsme byli oba ještě na univerzitě. Nemohli jsme si ji dovolit. Ani jeden jsme neměli žádnou opravdovou rodinu. Slíbili jsme si, že budeme šetřit a pojedeme na první opravdovou dovolenou, jakou kdo z nás měl. Plánovali jsme. Bože, jak jsme plánovali. Prohlíželi jsme katalogy a brožury a knihy a videa. Snili jsme o Paříži. A nejen o Paříži. Snili jsme o Tahiti, Austrálii, Římu, Řecku, Mexiku, Egyptě — chtěli jsme to všechno. Chtěli jsme se milovat na nejromantičtějších místech na světě. Nevadí ti, že ti o tom říkám, že ne?"

Potřásl jsem hlavou.

Přesto se odtáhla. Pustila mou ruku a rychle se otočila od zábradlí. O ničem z toho ještě nikdy předtím nemluvila. Nejspíš to pořád ještě příliš bolelo.

Vrátila se do kajuty, sedla si na okraj postele, utřela si nos a potom se do ní naznak skácela, jako by byla na těle vyčerpaná stejně jako na duchu. Popotáhla nosem a dala si paži přes oči. Následoval jsem ji do kajuty a sedl si na postel vedle ní, ale nepokoušel jsem se jí dotknout. Pořád ještě potřebovala odstup.

„A potom," pokračovala náhle, „jsem otěhotněla se Stevim a to byl konec plánů. Všechny peníze, které jsme si na ty naše neobyčejné líbánky ušetřili — a nebylo to vlastně moc — spolkly výdaje s dítětem. Nevadilo nám to, ne doopravdy. Ale tak nějak trochu ano. Chci říct, jak jsme mohli nebýt zklamaní? Dokonce jsem se začala učit francouzsky. Dítětem jsme byli nadšení, samozřejmě, ale věděli jsme, že to bude trvat roky, než budeme mít další možnost uskutečnit naše plány." Tiše vydechla, nebyl to tak docela povzdech a nebyl to ani sten. „Tak moc mi chybí," řekla. „Okamžitě bych Paříž a všechny ty ostatní místa vyměnila za to, kdybych s nima oběma mohla být jenom ještě jeden den...."

Po chvíli se otočila na bok a podívala se na mně. Oči měla mokré. „Omlouvám se," řekla. Posunul jsem se, abych seděl proti ní. Ne moc blízko, ale dost. Na délku paže. „Za co? Za to, že ti chybějí lidé, které miluješ? Neomlouvej se. Mně chybí..." zarazil jsem se. Nevěděl jsem přesně, kdo mi chybí.

Natáhla se a znovu mi vzala ruku do svých. Namáhavě se usmívala a její hlas zněl, jako by se potácela na pokraji smutku. „Neměla bych srovnávat. Neměla bych myslet na to, co je pryč. Nikdy už nikoho z nich neuvidím." Potom začala vzlykat.

Chvíli jsem se na ni jen díval, jak plakala. Chtěl jsem se k ní naklonit a znovu ji přitáhnout k sobě, chtěl jsem ji držet a objímat ji, jako by byla život sám, ale to by bylo v téhle chvíli zneužití její bezbrannosti. Držel jsem se stranou. Na tohle moji pomoc nepotřebovala. Uměla brečet. A potřebovala brečet sama. Kdyby chtěla, abych ji držel, sáhla by po mně.

Rozhlížel jsem se, hledal jsem krabici s kapesníky. Brzo je bude potřebovat. Támhle, v záhlaví postele; natáhl jsem se, sáhl po krabici — a ona náhle potlačila vzlyk, popadla mě a padla mi do náruče. „Drž mě, ksakru!" zanaříkala a já věděl, že jsem to už zase neodhadl. Od samého začátku chtěla, abych ji chytil a držel. Sakra! Jak jsem to měl vědět? Jak se může od jakéhokoliv muže očekávat, že bude vědět co žena chce, když mu to žena neřekne? Je to pravda. Ženský mozek není úplně stejný jako mužský. Ženy nemyslí jako muži. Říkal jsem si, jestli vědomí tohoto rozdílu dohánělo ženy alespoň k polovičnímu šílenství, k jakému dohánělo muže. Není divu, že polovinu času trávíme tím, že jedni druhým vysvětlujeme, jak jsme to doopravdy mysleli.

Držel jsem ji tak pevně, jak jsem jen mohl, a ona polykala slzy a kašlala a vzlykala mi do hrudi. Cítil jsem, jak mi vlhne košile. Chtěl jsem jí říct, jak moc mi chyběla, jak moc ji miluju, ale nešlo to. Teď ještě ne. Nedržela mě, protože by chtěla mě. Držela mne, protože chtěla někoho jiného a ten tady nebyl. Ani jeden z nich tady nebyl, a ona potřebovala plakat a mít někoho; kdo by ji objímal a hladil a říkal jí: „To je dobrý, miláčku. Vybreč to. Prostě to vybreč." A já ji miloval tak moc, tak zatraceně bolavě moc, že bych to pro ni udělal, jenom abych ji mohl držet, i když jsem věděl, že mi nikdy nebude moci oplatit stejnými city.

Najednou přestala. Zvedla ke mně oči, slzy jí stékaly po tvářích ve špinavých potůčcích. Maskara jí okolo očí vytvořila tmavé mapy. „Ach, Bože, Jime. Moc se omlouvám. Co ti to dělám? Vždyť tě zneužívám." Odkulila se ode mne a utekla do koupelny.

„Rád se nechám zneužívat," namítl jsem, ale byl to jen polovičatý pokus. Nevěděl jsem, jestli mě slyšela nebo ne.

Posadil jsem se na posteli a zkusil přemýšlet. Hlavu jsem měl plnou rámusu. Tohle bylo hloupé. Zvedl jsem se a šel ke dveřím od koupelny. „Lizard?" řekl jsem. Zdvořile jsem zaklepal. „Prosím?"

Vyšla prakticky hned. Nacákala si na tvář trochu vody a ještě si ji utírala. Vypadala teď trochu vyrovnaněji. Jakoby se k něčemu rozhodla. „Měli bychom toho nechat," řekla.

„Já — já —"já se cítil jako by mi do krku strčila granát a teď vytrhla pojistku.

„Ne," zarazila mě. Dala mi prst na rty a řekla: „Není to proto, že tě nemiluju. Je to proto, že tě miluju. Miluju tě tak moc, až to bolí. Miluju tě tak moc, až ti každý den ubližuju. A tak je to špatně. Nechci ubližovat lidem, které miluju. Už ne. Prosím tě, Jime, už ne."

Chytil jsem ji za ruku a stiskl ji, abych ji umlčel. „Přestaň," řekl jsem. „Přestaň s tím, a hned."

Zkusila ruku setřást. Zkusila se odtáhnout. Zkusila ode mne odvrátit tvář.

Použil jsem Hlas. „Přestaň s tím, Lizard."

Zabralo to. Hlas vždycky zabere. Je to hlas Boha. Když používáte Hlas, nenapodobujete prostě Boha — stáváte se jím. Je to jedna z věcí, kterou vás naučí ve výcviku. Když lidi slyší hlas Boha, poslouchají. Zmlkla a poslouchala.

„Miluju tě," řekl jsem. „Víš to. O tom se nemusíme bavit. Ty mě taky miluješ. Vím to. Není nic, co bys mohla říct nebo udělat, co by mě kdy přesvědčilo o opaku." Nadechl jsem se. „Ale jestli ta skutečnost, že se navzájem milujeme, není důvod, omluva nebo oprávnění k tomu, abychom zůstali spolu, taky to není důvod, omluva nebo oprávnění k tomu, abychom se rozešli. Nemá to s tím nic společného. Sama jsi to řekla."

Pevně jsem se ji díval do očí. Pozorně poslouchala. Mohl jsem jenom předpokládat, že to, co jsem musel říct, slyšet chtěla. „Ano, hádáme se. Fakt pěkně. Ano, občas ti ubližuju. Ano, občas ubližuješ ty mně. Ale i přes to tě miluju, nebo možná právě proto, na tom nezáleží. Důležité je, že ty nikdy nepřestaneš ubližovat lidem, které miluješ, vždycky to bude část života. A výměnou za to zase oni budou ubližovat tobě. Ale pokud ti nikdo nebude ubližovat, pak je tu jediná možnost — staneš se živou mrtvolou. Bez citů, bez vztahů a už navždycky bez někoho, kdo by tě pevně objímal uprostřed noci, když už bude všechno ostatní příliš těžké na to, abys to sama unesla. Já nechci být živá mrtvola — a ty taky ne. Protože další krok je stát se jedním z těch naháčů, kteří se se skelnatýma očima ve stádech potulují po San Francisku.

Poslouchej mě, Lizard. Vím o Robertovi a Stevim. Nebolí mě, když vidím, že pláčeš, protože ti chybí. Jsem kvůli tomu na tebe pyšný, jsem hrdý na to, že si pamatuješ, čím byl svět předtím zvláštní. Nežárlím. A jak bych mohl? Kdybych měl tu moc a mohl vrátit svět takový, jaký byl, než přišli Chtorrani, dal bych ti ten dar hned teď. Dal bych ti ho hned, i kdyby to znamenalo, že už tě nikdy neuvidím. Jenže nemůžu, ty nemůžeš, nikdo nemůže, uvízli jsme v tom, tak to je. A budeme zraňovat, jeden každý z nás. Ale i kdyby žádní Chtorrani nebyli, stejně bychom zraňovali. Jenom bychom to dělali jinak, protože takoví lidé jsou. Přinejmenším tak jsem to vždycky zažil. No, já jsem ochotný to jako cenu za přijetí mezi lidi brát. A když jsem to přijal, alespoň si vyberu zraňování, které je příjemné. Slyšíš mě? Nehodlám tě ztratit kvůli nějaké pitomosti. Jestli se mne chceš zbavit, budeš muset přijít s něčím o dost lepším, než s takovou kravinou, se kterou jsi vyrukovala."

Překvapivě celou řeč mlčky poslouchala. Někteří lidé poslouchají jenom první větu a potom slušně čekají, zatím co si v duchu připravují odpověď. Lizard to neudělala. Poslouchala každé slovo, které jsem řekl. A když jsem skončil, neodporovala. Neřekla nic. Jenom sklopila oči a potom hlavu a tiše se o mě opřela. Položila mi hlavu na hruď.

Nepohnul jsem se. Čekal jsem. Chtěl jsem vědět, jestli mne rukama obejme. Neobjala. Cítil jsem se tak zatraceně zklamaný. Všechno, co jsem chtěl, byl jenom jeden malinký signál, že jsem se jí mohl znovu dotýkat. Jenže ona se mi žádný dát nechystala. Říkal jsem si, jestli mi kdy takový signál ještě dá, jestli to všechno nebylo tak neodvolatelně zničené, že už to nikdy nepůjde napravit.

Rozhodl jsem se. Musel jsem to vědět. Pomalu, jemně, jsem zvedl ruce a objal ji. Nepřitáhl jsem ji k sobě, dokonce to nebylo ani objetí. Prostě jsem jí jenom dal takovým utišujícím způsobem ruce na ramena a v zoufalém tichu čekal. Hřála a tak krásně voněla a já tak zoufale toužil vědět, co si myslela a cítila. Nenáviděla mě ještě pořád?

Tiše popotáhla a zvedla mezi nás ruku, aby si utřela nos. Vzhlédla ke mně zamlženýma očima a zklamaně potřásla hlavou. „S tebou nikdy žádnou hádku nevyhraju, víš to?"

„Prosím?"

„Můžu ti, Jime, dávat lekce. Můžu ti dávat informace, které jsi nikdy předtím neměl. Ale nikdy tě o ničem nepřesvědčím. Vždycky jsi šel po tom, co je správné. Tak tvrdohlavě, že všechno, co lidé okolo tebe můžou dělat, je spolupracovat, nebo jít z cesty." Znovu se o mně opřela, hlavou spočinula vedle mé a dala mi ruce na ramena. Vzdechla a konečně se její tělo v mé náruči uvolnilo. „Je strašně těžké, když chce být člověk tvůj přítel. Ještě těžší je, když tě chce člověk milovat. Jenže nechat tě být je ještě těžší. Nemůžu. Na to už nemám dost sil. Jsem tak unavená." Zvedla ke mně oči. „Budeš muset být silný za nás oba. Já se tě prostě budu držet, dokud se nerozhodneš, že mě necháš být."

„Nikdy tě nenechám, to ty víš."

„Vím." Vypadala tak truchlivě, když to říkala, že jsem si to málem rozmyslel.

Zvedl jsem jí bradu; tak, aby se mi dívala přímo do očí. Zelené oči barvy moře měla vlhké a lesklé... „Lizard, vezmeš si mě?"

Z této perspektivy je nyní jasné, že nejvýhodnější metodou kolonizace je začít na nejnižším článku potravinového řetězce, nahradit pozemské rozkladné procesy chtorranskými — tím ovládnout základní stavební kostky pozemského potravinového řetězce a transformovat je ve zdroj energie pro chtorranskou ekologii.

Chtorranská ekologie se nyní může vrstvu po vrstvě sestavovat, bez zjevného či přímého útoku na jakoukoliv pozemskou životní formu. Ekologie hostitelské planety se postupně stává slabší, zatímco kolonizující ekologie postupně sílí.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

36. Čokoláda a děti

„Aby manželství fungovalo, na to stačí jeden.
Aby se posralo, na to už je třeba dvou."
—SOLOMON SHORT

Strašně dlouhou dobu neodpovídala. Její mlčení trvalo několik století. A celou tu dobu jsem se mučil tím, že jsem využil její bezbrannosti, že jsem řekl něco příšerně špatného, že jsem ze sebe definitivně a nezvratně udělal takového pitomce, že mi to dokonce už ani ona neodpustí. Protože bez ohledu na to, co odpoví, ať už to bude ano nebo ne, mezi námi už nic nebude stejné jako dřív.

Konečně popotáhla, utřela si nos, utřela si oči, trochu se usmála, podívala se na mě, zavrtěla hlavou a řekla: „To nemusíš dělat. Příště už tě nebudu chtít pustit k vodě."

„Poslouchej. Nechci, aby sis mě vzala proto, že bych se bál, že tě ztratím. Chci, aby sis mě vzala proto, že zrovna teď potřebuješ ty mne dokonce ještě víc, než potřebuju já tebe. Potřeboval jsem tě, abys mi pomohla sesbírat se po tom, co mě dostali revelacionisti. Teď jsi na řadě ty. A mým úkolem je udržet tě pohromadě."

„Proč si s tím děláš hlavu?"

„Protože když ti dám všechnu svoji sílu, potom můžeš pro nás ostatní být silná."

„Ale já už nejsem silná, Jime. To nejlepší, co mohu dělat, je to, že budu sílu předstírat."

„To stačí. Stejně ten rozdíl nikdo nepozná. Předstírej sílu, dokud ji nebudeš mít doopravdy."

„Jime —" pokusila se trvat na svém.

„Poslouchej mě, miláčku. Vždycky je to předstírání — pro každého. Všichni jsme jenom malé děti v dospělých tělech, které chodí okolo a říkají 'Co to je? Jak se to stalo?'"

Proti své vůli se usmála. „Doktor Foreman tě vycvičil až příliš dobře. Odmítáš si lehnout a zůstat mrtvý."

„Na umírání jsem velký zvrhlík — nebo pitomec."

Pohladila mě po tváři a úsměv se jí roztáhl do hřejivého svítání. „Nejsi pitomec," řekla jemně.

„Fajn, tak je to tedy vyřešené. Jsem zvrhlík. Poslyš —" Byl čas znovu zvážnět. „Vím, co je důležité. Jsi to ty — a práce, kterou děláš. Ti lidé na tebe spoléhají. Milují tě. Skoro tak moc, jako já. Důvěřují ti a potřebují tě. Nemůžeš je zklamat."

V očích se jí znovu objevily slzy. Nejtěžší věc na světě je mlčet a poslouchat, jak o vás někdo říká něco hezkého. Zvlášť když víte, že to, co říká, je pravda. Jenže jste se tomu předtím bránili uvěřit.

Zkusila se odtáhnout, ale já ji nenechal. Potřebovala to slyšet. „Říkáš, že mě, potřebuješ. Dobrá, jsem tady." Vzal jsem její ruce do svých a ona se znovu musela otočit a podívat se na mne. Musel jsem zamrkat, abych potlačil vlastní slzy, a těžce polknout, abych se zbavil tvrdé hroudy v krku. Nějak se mi podařilo ze sebe vysoukat zbytek slov. „Lizard, miláčku, už tě nikdy znovu neopustím. Už ti nikdy znovu neublížím. Budu tady pro tebe ve dne v noci, abych tě držel a rozesmával a miloval tě a dával ti všechnu sílu, kterou budu mít, abys mohla jít tam do světa a povzbuzovat všechny ostatní. To je to nejdůležitější, co můžu dělat. A proto, abys věděla, že přímo tady vždy budeš mít svůj zdroj síly, kdykoliv ji budeš potřebovat, proto si tě vezmu. Tak mě nemůžeš ztratit. I kdybys chtěla."

„Je to rozkaz?"

„Ano, je."

A s tím se uvolnila. Konečně. Úplně se mi poddala v náručí, měkká jako kotě zavrtané v kožichu mámy kočky. Dlouze, unaveně vzdechla. Nebyl to její obvyklý spokojený vzdech, spíš to byl vzdech prostého uvolnění. Ale byl to ten nejkrásnější zvuk, jaký jsem kdy v životě slyšel. Říkal, že se cítí uvolněná a klidná. Konečně.

Dlouhou chvíli tak zůstala a já byl ochotný prostě jenom sedět a držet ji. Zbytek světa na okamžik zmizel. Čas se zastavil a bylo nám spolu krásně.

„Dobře," řekla mi tiše do hrudi. „Až tahle výprava skončí a podám zprávu prezidentce, vezmeme se."

„Proč ne hned? Kapitánka Harbaughová by mohla —"

„Protože..." řekla, „velectěný doktor Daniel Jeffrey Foreman by se cítil dotčený, kdybychom ho nepožádali o to, aby nás oddal."

„Aha," řekl jsem. „Máš pravdu. Ale poslyš — nechtěl bych z toho dělat velkou věc. Nemohli bychom jenom tak, nevím, udělat to v tichosti?"

„A překazit nejlepší drb v Houstonu? Děláš si srandu? Takováhle svatba vysokých důstojníků zvedne morálku veřejnosti natolik, že by nás prezidentka nechala oba zastřelit za vlastizradu, kdybychom se z toho zkusili vyvléct. Tak počkej, myslím, že bychom mohli mít vojenskou svatbu s čestnou stráží. Víš, tasené šavle a tak — no a tvůj přítel Ted; mohl by ti jít za svědka."

Potřásl jsem hlavou. „Stejně tak by ti mohl chtít jít za družičku. Záleží na tom, jaké tělo bude v té době mít na sobě."

„Já nevím. Vypadá dobře v růžové? Říkala jsem si, že by svatba měla být v růžovém. Asi bych tentokrát neměla být v bílém, totiž, když to není moje první svatba. Co myslíš? Myslíš, že bych mohla mít zase bílé šaty se závojem a tak? Ach, Bože, kde vezmu čas, abych si nechala ušít šaty? Možná bychom se měli vzít v uniformách. A, ach, Bože, kdo se postará o svatební dary? A ještě další věc, budu muset na matrice nahlásit pořádek u stolu a..."

To už jsem věděl jistě, že si ze mne dělá legraci. „Dobrá, dobrá." Pevně jsem ji objal. „Všechno, co budeš chtít, miláčku. Stepující delfíny. Zpívající psy. Skauty v kočáru. Slony. Tučňáky. Striptérky. Klauny. Ohňostroj. Tančící medvědy. Výbušniny. Hasičské stříkačky..." Nakonec jsem zmlkl a chvíli jsme seděli mlčky.

„Víš, co bych doopravdy chtěla?" řekla Lizard tiše.

„Co?"

„Čokoládovou zmrzlinu. Myslíš, že bychom sehnali čokoládovou zmrzlinu — myslím z opravdové čokolády?"

„Víš, kolik dneska stojí čokoláda?"

„Víš, jak moc miluju čokoládu?"

Vzdychl jsem. „Vezmu si půjčku. Jestli chceš čokoládu, budeš mít čokoládu."

„Mmm, dobrá, platí," řekla. Za další chvíli se zeptala: „Co chceš ty, Jime?"

„Já nevím," řekl jsem. „Nech mě chvilku přemýšlet."

Seděli jsme a poslouchali vánek. Přinášel vůni moře, slané, vlhké uklidnění a s ním přinášel slabou zelenou vůni země.

Konečně jsem vydechl.

„Co?" zeptala se Lizard. Obrátila ke mně tvář.

„Řeknu ti, co opravdu chci. Víc, než co jiného. Chci to pro nás oba."

„Nebudeš si dělat legraci, že ne?"

„Ne, nebudu."

„S tebou není žádná zábava."

„Pšt, miláčku, a poslouchej. Jestli chceš svoje přání promarnit na čokoládovou zmrzlinu, je to tvoje věc. Moje přání je moje."

„Čokoládová zmrzlina není promarněné přání."

„Kuš, teď jsem na řadě já. Chci —" Řekl jsem to velice pomalu a velice opatrně. „Chci, abychom se postarali o nějaké děti. Vezmeme pár vajíček, necháme je oplodnit a dáme je do mrazáku. Takhle bychom" — tohle se říkalo těžce — „i kdyby se cokoliv někomu z nás stalo... byli pořád rodina."

Cítil jsem, jak my v náručí ztuhla. Možná, že jsem neměl nic říkat, jenže —

„Máš pravdu." Přikývla mi hlavou do ramene. „Měli jsme to s Robertem udělat. Ale nikdy jsme to neudělali. Dobrá. Hned, jak se vrátíme."

„Ne. Nechci čekat tak dlouho."

Zmateně se na mě podívala.

„Lékařské oddělení je plně vybavené," vysvětloval jsem. „Sklidíme, zasejeme a až zastavíme v Amapá, tak vajíčka pošleme domů. Prosím —?"

„Jime? Proč tak spěcháš?"

Odtáhl jsem se od ní na délku paže, takže jsem se jí mohl dívat přímo do očí. „Řeknu ti, proč spěchám. Pořád vidím satelitní fotky z japuránské mandaly a k smrti mě děsí. Ještě jsme nikdya nikde nic tak velkého neviděli. Nemáme tušení, jaké tam panují podmínky. Modlím se k Bohu, abych se pletl, ale děsím se toho, že tahle loď a jeden každý z nás na palubě míří do největší ze všech zatracených nočních můr."

„Jime, tohle jsme probrali už tisíckrát. Zúčastnil ses přípravných schůzí. Tahle loď nemůže být zasažena. Nebo —" Oči se jí rozšířily: „Je tady něco, cos mi neřekl?"

„Ne. Řekl jsem ti všechno, co vím. Nesetkali jsme se s ničím, co by snad mohlo tuhle loď ohrozit. Jenže v noci ležím s otevřenýma očima a bojím se, že na nás v tom táboře čeká něco, co neznáme. Ne, řeknu to jinak. Vím, že je v Japuráje spousta věcí, které neznáme. Proto tam jedeme. Bojím se, že kvůli nějaké díře v našich znalostech uděláme nějakou idiotskou chybu, která nás zabije všechny. Takové jsou prozatím dějiny téhle války."

„Bojíš se, ale přece jsi tady."

„Protože jsi tady ty. A protože ať se stane cokoliv, chci být s tebou. Budu tě chránit. A když se ukáže, že se pletu, a že všechno jde přesně tak, jak má, tak fajn. Pletu se a koupím ti všechnu čokoládu, na kterou ušetřím. Ale prosím, mohli bychom se děsit budoucnosti dost dlouho na to, abychom vyhověli tomu mému strachu a udělali si nějaké děti?"

„Radši bych je připravovala po staru, s mísou, šlehaným těstem a velkou vařečkou."

„Počkej, míchání mám na starosti já."

„Předpokládám, že si taky budeš chtít vylízat mísu?"

„Myslíš, že by ses k ní dostala ty?"

„Nevadí. Já si olížu vařečku."

„Takže domluveno?"

„Dobře, domluveno." Vymanila se mi z objetí a zvedla se na nohy.

„Kam jdeš?"

„Použít telefon a koupelnu. Přesně v tomhle pořadí. Půjdeme dolů k doktorům teď, dokud se ještě směju. Protože když přestanu, tak si to dokážu vymluvit. Ty běž a vem si nějaký vitamín E."

Tyto úvahy již nejsou nepotvrzenou hypotézou. Naopak, v době psaní této publikace máme k dispozici dostatečné množství důkazů, že ovládnutí pozemského potravinového řetězce se neděje na jeho vrcholu. Děje se zespodu. Mechanismus je pochopen a známe čím dál více komponentů. Bylo identifikováno množství chtorranských plísní a hub, stejně tak jako živočichů, které se jimi živí. Jak se dalo očekávat, většina těchto forem je v rámci svého ekologického postavení poměrně agresivní.

Zvláště zajímavá je „cukrová vata" neboli „mana"; chtorranská rostlina, odpovědná za velké růžové bouře cukrového prachu, který pokryl mnoho zamořených oblastí západu Spojených států, Mexika, severní Afriky, ruských stepí, částí Číny, Indie a Pákistánu.

Rostlina „mana" je, jak je dnes již známo, klamně neškodně vypadající houbovitá rostlina. Roste rychle a je bezpečně jedlá. Pole, jeden den zelené travou, může být náhle druhý den plné velkých růžových cibulí připomínajících pýchavky — některé mohou být obrovské jako basketbalový míč nebo meloun. Koncem třetího dne se těla pýchavek začnou scvrkávat. Koncem pátého z rostlin many nezbude nic, než prach. Tento proces se může v průběhu období opakovat znovu a znovu. Bude se zdát poměrně neškodný a v malém měřítku skutečně je.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

37. Červené prověření

„Ne všichni právníci poznají, kdy lžou.
To poznají jenom ti dobří.
A ti nejlepší to dokonce dokáží utajit."
—SOLOMON SHORT

Měli jsme štěstí. Lizard byla jen jeden a půl dne od vrcholu ovulačního cyklu. Doktorka Meierová jí dala dávku něčeho, co ji zatahalo za hormony, a o tři hodiny později jsme sklidili šest vajíček. To nebylo dost dlouho na to, aby vitamín E v mém těle plně zapůsobil, ale Lizard znala lepší způsob, jak zatahat za hormony mě. Aplikovala svůj způsob velice zručně a já se za to znamenitě vytáhl. Strejček Ira by na mě byl pyšný; vyplnil jsem svou povinnost bez reptání.

Za chvíli už jsme všichni tři sledovali zázrak života. Dokonce i v Petriho misce je to pořád ještě romantické — i když jsme se všichni tři shodli na tom, že staromódní způsob, jak dělat děti, má jisté vedlejší výhody, které by se neměly přehlížet.

Potom Dr. Meierová trochu třídila, trochu odstřeďovala, trochu prohlížela a další ráno nás hrdě informovala, že máme u ledu bezpečně uložené tři chlapečky a tři holčičky. Už se postarala i o to, aby byli během zastávky v Amapá posláni zpátky domů. Nebyli jsme jediní na palubě, kdo se náhle rozhodl zachovat trochu našeho genetického dědictví ještě předtím, než se vydáme hlouběji do Brazílie. Zcela zjevně tady bylo pár dalších, kteří měli své vlastní pochybnosti o bezpečnosti výpravy, ale doktorka Meierová nechtěla upřesnit, kolik nás bylo. Porušila by tím lékařské tajemství. Bylo v tom taky docela dost papírování, většinou dědická práva (podle zákona o malém Cooperovi) pro případ, že bychom do těch vajíček investovali nějaké peníze.

Cestou zpátky řekla Dr. Meierová ještě něco. „Eh, asi byste měla být pár dní opatrná. Ta injekce, kterou jsem vám dala, generále Tirelliová — nu, jste pořád ještě plodná. Mohla byste uvolnit další vajíčko a —"

„Eh —" Podívali jsme se s Lizard na sebe. „Proč jste nám to neřekla včera večer?"

„Aha." Úsměv doktorky Meierové ztuhnul. Vypadala najednou velice profesionálně. „Jestli chcete, mohla bych s tím něco udělat."

Lizard se na mě rychle podívala; spodní ret se jí nejistě chvěl, ale pak potřásla hlavou. „Ne. Pokud se to uchytilo, tak se to uchytilo. Nějak už se s tím srovnáme."

„Jste si jistá?"

„Jsem." Její ruka tiše vklouzla do mé. Pevně jsem ji stiskl; stisk mi vrátila. „Chceme dítě. Tak jako tak jsme je chtěli počít hned, jak tato výprava skončí. Takže co se stane, jestli je počneme o měsíc dříve?"

Doktorka Meierová se na nás oba podívala. „No, v tom případě blahopřeji." Potřásla nám rukama a rychle nás vyvedla. Nevypadala šťastně.

Venku v hale jsem Lizard zastavil a otočil ji tváří k sobě. Špatně mě pochopila a přitiskla se mi do náruče s polibkem, který šel od srdce, což byl stejně lepší nápad, než to, co jsem měl v úmyslu já. Srdce mi roztálo a já pozapomínal většinu z toho, co jsem se jí chystal říct. Prostě jsem ji jenom pevně objímal a připustil jsem, aby nás ten okamžik obklopil.

Když jsem se konečně nadechl, podíval jsem se jí do rozzářených očí a řekl to, co bylo stejně jasné. „Mmm, rád tě líbám."

„Je to lepší než kluci, že?" Špičkou prstu mi sáhla na nos.

„Ale no tak — člověk si jednou trochu užije s mizerným skautským oddílem a ty mu to nikdy nedokážeš odpustit. Jo," dodal jsem. „Je to lepší než kluci. Fajn?"

„Fajn." Znovu přitiskla rty k mým.

Po dalším století nebo dvou sentimentu jsem se jí náhle vymanil a zeptal se: „Poslyš, o co to tam šlo?"

„Kdy? Kde?"

„No, jak se na tebe doktorka Meierová podívala. Nebyla moc nadšená tím, že bys mohla být těhotná."

Lizard se na okamžik zahleděla stranou. Potom se podívala zpátky na mě a tvář jí trochu zvážněla. Zavěsila se mi do paže a vedla mě chodbou. „Když půjdu na mateřskou, udělá to velkou díru v organizační struktuře."

„Co?"

„Dokážeš třikrát rychle za sebou říct mocenské vakuum?"

„To je něco jako strč prst skrz krk?"

„Strč prst skrz srst," řekla. „Tak to aspoň říká doktorka Zymphová." Vyvedla mě z chodby přes instruktážní místnost do své soukromé kanceláře. Zavřela za sebou dveře a zmáčkla červený bezpečnostní spínač, který automaticky uzamkl místnost a rušil případné štěnice. „Posaď se, Jime. Musíme si promluvit."

Srdce se mi rozbušilo. „Vážný rozhovor?"

„Vážný rozhovor," potvrdila. Stiskla mi ruku. „Všechno je v pořádku, miláčku. Bude to rozhovor na úrovni nutných vědomostí. Musím ti vysvětlit pozadí." Společně jsme se posadili do tichého kouta. Palcem zapnula svůj komunikátor a tiše do něj promluvila. „Pro záznam. Upravit od tohoto okamžiku přístup kapitána Jamese Edwarda

McCarthyho na dvojité Q, priorita Alfa, neomezené červené prověření. Konec."

„Červené prověření?"

Přikývla. „Dokud ho nemáš, nemůžeš ani vědět, že taková kategorie existuje."

„Páni," ušklíbl jsem se.

„Správně," řekla. „Tohle všechno jsou věci kategorie 'spálit ještě před přečtením'." Na okamžik vypadala unaveně. „Teď budu muset najít způsob, jak tě dostat do svého trvalého štábu. Budeme to tak mít oba jednodušší. Promluvím si o tom s Dannym Andersonem. Mohlo by ho něco napadnout. Možná bychom mohli vzkřísit tvoje povýšení v poli —"

„Uhm," řekl jsem, trochu moc rychle.

„O co jde?"

„Já, eh — nejsem si jistý, jestli bych měl — nevím, jestli to ještě chci."

„Aha." Přimhouřenýma očima si mě chvíli prohlížela. Položila svou ruku na mou. „V čem je problém?"

„Nic, eh — nemohli bychom mluvit o něčem jiném?" Cítil jsem, jak mi v hrudi narůstá pálivý pocit.

„Ne, nemůžeme mluvit o něčem jiném. Jsem tvůj velící důstojník. Taky možná nosím tvé dítě. Včera v noci jsme si něco slíbili. Už žádné blbiny."

Nemohl jsem se na ni podívat. V očích jsem měl slzy. Sklonil jsem pohled k podlaze a snažil se je potajmu utřít. Natáhla ruku a jemně mi tvář znovu zvedla. „Co se děje?"

Potřásl jsem hlavou, ale stejně se mi podařilo ze sebe vysoukat: „Já nemůžu — nemůžu dávat rozkazy, které posílají jiné na smrt. Nikdy předtím jsem to nemusel dělat. A podruhé už to dělat nechci."

„Chápu." Po chvíli Lizard vstala a přešla k oknu. Stála tam a strnule se dívala ven, jak pod námi ubíhá krajina. Já si pozorně prohlížel své boty. Potřebovaly vyleštit. Když jsem oči zvedl, Lizard pořád ještě hleděla z okna, ale teď už si oči utírala i ona.

„Co se děje?" řekl jsem.

Její hlas byl tichý, ale napjatý. „Nechci ti dělat přednášku," zašeptala. Nejspíš se jí to říkalo těžko. Otočila se a podívala se zpátky na mně. Oči jí začínaly rudnout. Přitiskla si ruku na tvář, takže si zápěstím skoro zakrývala ústa. Skoro bezradně potřásla hlavou. „Není to spravedlivé. Je to odporné a není to správné a určitě vím, že už jsi to miliónkrát slyšel. Kruci." Vrátila se zpátky a znovu si sedla naproti mně.

„Je součástí práce velitele," začala pomalu, „dělat taková rozhodnutí. Je to hrozné závaží a kdybys necítil každou smrt jako osobní ránu, nikdo by ti nedůvěřoval natolik, aby ti svěřil odpovědnost."

Otevřel jsem ústa, abych protestoval. „To je přece blbost. Zaručí ti jedinou věc — a to tu, že všichni tví velitelé budou magoři. Ne, najdi nějakého psychopata, nemusí to být zrovna génius, bude stačit, když nebude cítit bolest; a pak mu ukaž nepřítele. Bude z něj mnohem větší hrdina, než kdy může být ze mně."

„Sklapni, miláčku. Poslouchej." Položila mi na rty prst. „Nikdy jsem nemusela vydat rozkaz, který by někoho poslal na smrt. Nikdy jsem nemusela obětovat jediného ze svých vojáků, abych zachránila ostatní. A modlím se k Bohu, abych to nikdy nemusela udělat. Je to to nejtěžší velitelské rozhodnutí, jaké kdy může důstojník udělat.

Já — viděla jsem záběry z tvé výpravy. Záchrannou operaci — tu jsem sledovala v přímém přenosu. Byla jsem na tebe navztekaná, ale stejně jsem se dívala. Ne, neptej se mne, jak jsme se na vás mohli napojit. Pořád je ještě spousta věcí, které nevíš. V každém případě —" Nadechla se a zkusila to znovu. „Když se z klátičů zvedli nájemníci, doufala jsem jednou částí svého srdce, že tě zabijí — protože tím by to všechno svým způsobem skončilo. Mohla bych se o tebe přestat bát. Současně se ale zbytek mého srdce modlil k Bohu, abys přežil, abych ti mohla zakroutit krkem, že jsi byl v první řadě tak zatraceně pitomý a vůbec tam jel. A když zemřeli ti tři vojáci, bylo mi to jedno. Úplně nejhlouběji v srdci mi to bylo opravdu jedno, protože jsem byla šťastná, že jsi v pořádku ty. Říkala jsem si, že to byla docela nízká cena. A právě tehdy jsem si uvědomila, jak moc tě chci mít zpátky.

A když jsem na tebe tak ječela, snažila jsem si namluvit, že jsem vzteklá, protože jsi mě nechal ve štychu, protože jsi byl tak tvrdohlavý a umíněný a neobnovil jsi spojení, a ze všeho nejvíc proto, že jsi přišel o ty vojáky. Jenže tak to nebylo. Byla jsem vzteklá proto, že jsi riskoval svou smrt. Vztek je dobrá maska, ale není to vždycky pravda. Řvala jsem taky na sebe, že jsem byla tak hloupá a chtěla tě tak moc, že jsem ochotně přijala oběť tří jiných lidských bytostí výměnou za tebe. A potom jsem se cítila ještě hůř, že jsem to tak cítila, a na okamžik jsem si myslela, že tě budu muset dostat pryč ze svého života za každou cenu, protože bychom nemohli jeden druhému patřit, a potom už jsem vůbec nevěděla co cítím. Ale dokonce i když jsem tě chtěla zabít, pořád jsem se kvůli tobě cítila provinile. Protože jsem věděla, jak hrozně se musíš cítit ty."

„Nemohla jsi vědět, jak jsem se cítil. Pokud jsi nikdy nemusela vydat takový rozkaz —"

„Vím," připustila. „Já vím. V tom máš pravdu. Ale teď jsi na řadě s posloucháním ty, miláčku. Nikdo by ti nesvěřil odpovědnost za jejich životy, kdyby si někdo nad tebou, nějaký důstojník, nemyslel, že to nejsi schopný zvládnout. Já jsem ten někdo. Já jsem důstojník, který to schválil. Stála jsem za tebou pokaždé, když jsi někam jel. Pořád to dělám. Takže to byl taky můj rozkaz. Sdílím za něj zodpovědnost."

Nevěděl jsem, co na to mám říct. Na chvíli jsem od ní uhnul pohledem. Snažila se mě povzbudit? Samozřejmě ano. Ale říkala mi pravdu? Bože! Proč vždycky pochybuju o všem, co mi kdo řekne? Musel jsem jí věřit. Jestli náš vztah vůbec něco znamenal —

A kromě toho jsem jí chtěl věřit. Zhluboka jsem se nadechl. Pořád to bolelo. „Myslím, že mi nemůžeš odpustit, Lizard. Protože já nemůžu odpustit sám sobě."

„Není co odpouštět. Dělal jsi svou práci."

„Nehodím se pro takovou práci."

„To je to, v čem se mýlíš."

„Co?" V tom, jak to řekla, něco bylo. Ostře jsem se na ni podíval.

Přikývla. „Tohle potřebuješ vědět. Tvoje vlohy a schopnosti se neustále sledují a analyzují. Tak armáda ví, jak tě může nejlépe využít."

„No, jistě — každý ví o politice rozmístění kádrů. Je v tom spousta LI vyhodnocování. Ale nikdy jsem tomu moc nevěřil. Koneckonců, podívej se, kam dali Dannenfelsera."

Udělala obličej. „Věř tomu nebo ne, Dannenfelser je přesně to, co generál Wainright potřebuje. Ne, poslouchej mě. Ten proces je mnohem složitější a pečlivější, než si myslíš. Není to jenom problém přiřazení schopností k úkolům. Taky je to záležitost párování emocionální vhodnosti. Jestli někdo nedokáže zvládnout stres, obklopíš ho lidmi, kteří to dokáží. Je chráněný a stejně tak i jeho práce. Proto jsem ti zvýšila prověření. Ty jsi to, čemu v psychooddělení říkají 'osobnost alfa'. To znamená, že máš schopnost vypořádat se s velkou odpovědností. Nebojíš se dělat složitá rozhodnutí. Ano, trápíš se jimi. Ale to děláš potom. To je tvůj způsob zpětné kontroly, kterým zjišťuješ, jestli jsi se předtím rozhodl správně.

Proto tě pořád povyšujeme. Přinášíš výsledky. A proto tě pořád posíláme do nemožných situací. Protože odhalíš věci, na které jiní nepřijdou. Není na světě moc takových lidí, kteří by kdy dokázali to, co ty. Jdeš na nebezpečná místa, rozhlédneš se, zase se vrátíš a podáš zprávu nejen o tom, co jsi viděl, ale také čeho sis všiml. Jsi přirozený syntetik — něco se dozvíš, vypracuješ teorii, předáš ji, pracuješ jinak. Proto se ti může odpustit smrt tří vojáků. Byla to jejich práce — chránit tebe a cokoliv, co tam zjistíš."

Zvažoval jsem její slova. Vždycky jsem věděl, že v tom, co dělám, jsem dobrý. Nikdy jsem si neuvědomil, že by si toho všiml nebo se o to vůbec staral ještě někdo jiný. Vstal jsem a přešel k oknu. Teď jsem byl na řadě já, abych se díval ven na tmavě zelenou střechu lesa pod námi. Na obzoru už bylo vidět Amapá, bílá skvrna, vytesaná do vzdálených kopců. Přistaneme za necelou hodinu.

Nadechl jsem se. To, co jsem chtěl říct, nebylo jednoduché. „Pokud je to, co říkáš, pravda — a já nemám žádný důvod k tomu, abych ti nevěřil — potom už tuhle práci nikdy nemůžu dělat, Lizard. Protože by to znamenalo, že v budoucnosti budou další lidé muset riskovat své životy, aby mě ochránili. Nemůžu si vzít na svědomí žádnou další smrt. Už teď jich tam mám příliš mnoho. Nevím proč, ale ze všech smrtí, které jsem kdy zavinil, byly tyhle tři nejhorší."

Přišla za mnou k oknu a zezadu mě objala. Jemně se ke mě přitiskla, potom mě pustila a začala mi zlehka masírovat ramena. Dělávala to, když si nebyla jistá, co říct. Nic jsem proti tomu nenamítal. Líbila se mi pozornost, kterou mi věnovala, ale zároveň jsem věděl, že podle napětí ve svalech ramenou a krku sleduje můj duševní stav.

„Otoč se," řekla.

Otočil jsem se.

Vzala mi ruku a položila ji na své břicho. „Zkus si ten pocit," rozkázala mi.

„Je to prima," řekl jsem. Sklouzl jsem rukou o něco níž.

Zvedla ji zpátky na břicho. „Nezačínej. Alespoň do té doby, než ti řeknu všechno, co ti říct musím. Mohla bych být těhotná, Jime. Doufám, že jsem. A jestliže těhotná jsem, potom budeme odpovědní za to, že na svět přivedeme nový život a budeme se snažit o to, abychom naše dítě vychovali co nejlépe. Co se ale stane, když nám doktorka Meierová řekne, že je dítě poškozené nebo nějak méněcenné? Co když rozbor plodové vody ukáže, že trpí Downovým syndromem, nebo — já nevím co. Ale co když nebude v pořádku?"

Ruka mi klesla podél těla. „Bude v pořádku."

„Já vím, ale co když ne? Co potom? Jakou máme jako jeho rodiče odpovědnost?"

Vydal jsem pár povzbudivých zvuků. „Promluvíme si o tom. Uvidíme, jak se to vyvine. Zvládneme to."

„Necháme tomu udělat potrat," řekla s jistotou. „Jako rodiče přebíráme za jeho život odpovědnost. A jestliže to nemůže být dobrý život, přijmeme také odpovědnost za jeho ukončení, souhlasíš?"

Nenáviděl jsem tenhle rozhovor. Zvedal se mi z něj žaludek. Podařilo se mi ale pokývnout hlavou.

„Tak je to správně. Když přebíráš odpovědnost za život jiného člověka, musíš na sebe vzít také odpovědnost za jeho případné ukončení, pokud si to situace vyžaduje." Dívala se mi do očí tak upřeně, až mi do nich vhrkly slzy; na téhle cestě se toho nabrečelo hodně; ale nemohl jsem očima uhnout.

„Jime," pokračovala ještě vážnějším hlasem. „Co kdybych byla zraněná? Co kdybych byla v komatu bez naděje na uzdravení? Mentálně mrtvá. Řekl bys doktorce Meierové, aby mě vypnula?"

„Lizard, prosím —"

„Řekl bys jí to?" ptala se. „Nebo bys mě nechal přežívat jako živou mrtvolu, která se bude rok za rokem postupně vytrácet na posteli v nemocnici?"

„Modlím se k Bohu, abych nikdy nemusel —".

„Taky se modlím k Bohu, abys nikdy nemusel! Ale pokud by k tomu došlo —?"

„Kdyby k tomu došlo, tak ano, vypnul bych tě, ano — a pak bych šel domů a prohnal si hlavu kulkou. Tohle bych nesnesl —"

„Ne, ty se nezabiješ. Ať už se stane cokoli, Jime, musíš to zvládnout, přežít a podat zprávu Strejčkovi Irovi a doktoru Davidsonovi a každému, kdo ji bude potřebovat, přesně to, co jsi viděl, čeho sis všiml a co jsi objevil. Protože to je to, v čem jsi dobrý. Proto jsi tady. Slib mi to, Jime."

„Já — já —"

„Slib mi to! Jestli mě miluješ, tak mi slib tuhle jedinou věc!" Upřeně mi hleděla do tváře. „Jestli mi to neslíbíš, tak si tě nevezmu."

„Nějak jsem ze sebe rychle vyrazil. „Slibuji," řekl jsem. „Nezabiju se. Alespoň ne kvůli tomu."

„Jestli ten slib porušíš, tak tě vykopu z hrobu a zmlátím tě, co se do tebe vejde." To taky myslela vážně.

„Madam," řekl jsem, „vy jste praštěná skoro stejně jako já."

„Praštěnější," opravila mě. „Já jsem ta, která si tě bere a pomáhá ti předat tvou genetickou informaci."

Přitáhl jsem ji k sobě a ani jsem se moc nesmál. Potřeboval jsem objetí. A kromě toho krásně voněla. Nechal jsem své prsty, ať si najdou cestičku kadeří jejích krásných rusých vlasů. „Tak jo, miláčku. Slibuju. Jestli ti budu muset svou lásku dokázat tím, že tě zabiju, udělám to, ale jaký má tohle všechno smysl?"

„Smysl je ten, miláčku, že si musíš uvědomit, že přijmout odpovědnost za něčí život znamená taky přijmout odpovědnost za jeho smrt — pokud je to na místě."

„To vím."

„Ne, nevíš. Ne jako důstojník. Určitě ne jako důstojník v poli. Jinak bychom spolu nemuseli mít tuhle debatu."

Pustil jsem ji a čekal. „Dobrá," řekl jsem. „Povídej."

„Musíš to vědět. Musíš to slyšet od někoho, kdo tam byl. Když voják složí přísahu, zavazuje se k tomu, že udělá cokoliv, co od něj nadřízení důstojníci žádají. Přijímá tvoji kontrolu nad svým životem. Uznává, že jeho práce je důležitější než jeho osobní přežití. Úkol důstojníka spočívá v tom, že se musí postarat o to, aby byla služba každého vojáka moudře a účelně využita. A jestliže od něj úkol vyžaduje nejvyšší oběť, a modli se, aby se to nikdy nestalo, tedy pokud tato oběť podporuje vyšší cíl, kterému jsme všichni oddáni, potom je to také součástí práce. A ve skutečnosti, Jime, pokud tuto myšlenku rozvineš po celé její délce, když už jednou přijmeš odpovědnost za vojákův život, a neučiníš tuto oběť v okamžiku, kdy je jí zapotřebí, pak zrazuješ svůj závazek, stejně jako jeho."

„Nevychovali mě v kasárnách," řekl jsem pomalu. „Nemyslím takovým způsobem, Lizard. Nenávidím takový druh myšlení. Nenávidím ta ospravedlnění, která se v něm schovávají. Nenávidím bezcitnost a mrhání životem. Nenávidím se za to, že tak musím myslet a řekl bych, že to nenávidí i ostatní. Já už nechci, aby mě někdo nenáviděl."

Lizard neodpověděla hned. Vypadala ztrápeně. Asi se snažila rozhodnout, jak pokračovat. Nakonec si odkašlala a řekla: „Znám tě, Jime. Vím, čím jsi prošel — se Shortym a Dukem a Delandrem a všemi ostatními." Vzala mé ruce do svých a chvíli je jen držela, dívala se na ně, jako by je studovala a snažila se je naučit nazpaměť předtím, než mi pohlédla zpět do oči. „Všechno, co jsi kdy udělal, miláčku, bylo v té chvíli správné. Na základě informací, které jsi měl k dispozici, jsi mohl ospravedlnit cokoli z toho, co jsi nakonec udělal." Postavila se těsně ke mně a hlas měla tak upřímný jako snad nikdy předtím. Ta chvíle byla jedna z nejsilnějších a nejintimnějších, které jsme kdy společně sdíleli. „Nedovedu si dost dobře představit, že bys udělal cokoli, co by doopravdy ospravedlnilo nenávist — ani mou, ani ze strany kohokoli jiného. Hněv, to ano. Nenávist nikdy. Pamatuj si to. Vzpomeň si na to, co jsem ti řekla tu první noc, kdy jsme se milovali. Nechodím do postele s těmi, kteří prohrávají — a už vůbec si ty, kteří prohrávají nebo ty, kteří vzdávají boj předem, nehodlám vzít za muže, nemluvě o tom, že bych s někým takovým chtěla mít dítě."

Ztěžka jsem polkl. Pokud bylo v noci pro Lizard nesnesitelné, když jsem jí říkal všechny ty krásné pravdy, pak bylo pro mě skoro úplně nemožné poslouchat tohle. Říkal jsem si jestli se té hroudy, kterou jsem měl v krku, vůbec kdy zbavím.

„Uznej to," řekla. „Jsi rovnej chlap a tuhle odpovědnost přijmeš. Viděla jsem tě v akci už tolikrát, že k tobě budu mít naprostou důvěru i v budoucnu." A potom dodala: „Miluju tě. Vezmu si tě za muže. Porodím ti syna. A budeš nesnesitelně šťastný —"

„Víš, ve skutečnosti jsem doufal, že to bude holčička — a bude mít vlasy po mámě —" Ale potom mi najednou vyschlo v krku. To, co řekla, do mě narazilo silou padající zdi. Spolkl jsem radostné rozpaky a oči se mi naplnily slzami štěstí, které mi začaly stékat po tvářích. Smál jsem se a kašlal zároveň. „Ale krucifix. A je to tady zase."

Podíval jsem se na hodinky. „Než přistaneme, máme ještě chvilku času. Co kdybysme, eh, začali trochu něco dělat s tím nesnesitelným štěstím?"

Tvář generála Elizabeth „Lizard" Tirelliové se roztáhla do hravého úsměvu. Mrkla na mě a řekla: „Pojďme, uvidíš, že budu v ložnici dřív než ty."

Většina opravdového růstu chtorranské many se odehrává ve svrchní vrstvě půdy, předtím, než se objeví plodící tělo rostliny.

Když mana pukne, její spory se šíří stejně snadno jako prach. Většinu těchto spor pozřou jak pozemské, tak chtorranské životní formy, nicméně malé procento vždy přežije, aby mohlo dát život příští generaci.

Nakonec si spory, které přežijí, vždy najdou vhodné podmínky k růstu a začnou se živit na rozkladných procesech, které jsou přítomny ve veškeré svrchní vrstvě půdy. Když dosáhnou rostoucí houby kritické velikosti, prorazí na povrch, aby šířily své vlastní spory. Mana je jedním z nejrozšířenějších chtorranských druhů. Mana, která vzhledem připomíná pýchavku, je běžným zjevem na polích a trávnících většiny zamořených oblastí světa.

Čas od času se však velké množství many objeví současně na velké rozloze. Spouštěcí mechanismus tohoto jevu je stále neznámý.

Může to být reakce na změnu v půdních podmínkách, teplotu, hustotu osídlení, nebo nějaká kombinace všech těchto faktorů. Může to být také reakce na nějaký druh chemického činitele, který uvolňuje nějaká jiná chtorranská rostlina či živočich.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

38. Amapá

„Každý člověk s umělou svatozáří bude
nepochybně lhář i po ostatních stánkách."
—SOLOMON SHORT

Amapá bylo místo ošklivých překvapení.

Zatímco se brazilský vyslanec a jeho suita přední rampou vyloďovali, jedním ze záďových přístupových oddílů se nakládaly dodatečné přístroje, sondy a zásoby. Jakmile byli jednou na palubě, několik členů servisního týmu zmizelo v nepřístupné udržovací chodbě a už je nikdo neviděl.

Krátce nato se přišlo na menší problém se zátěžovou komorou na pravoboku a kapitánka Harbaughová odložila odlet, dokud servisní skupina znovu nepřekontrolovala lanoví. Když už jsme netrpělivě čekali v salónu patnáct minut, Lizard mi poklepala na rameno. „Pojďme," zašeptala.

„Cože?" zvedl jsem oči od výtisku Newsleaku, kterým jsem zrovna listoval. Federální vláda konečně uzavřela vyšetřování Manhattanské dvacítky, japonskoamerického konglomerátu, který s falešným plánem na rekultivaci ostrova Manhattan obral tisíce investorů o miliardy plastických dolarů. Díval jsem se na fotky obviněných, jestli mezi nimi nenajdu pana Takaharu nebo Alana Wise. Nenašel.

Předpokládal jsem, že pan Takahara byl příliš chytrý na to, aby se nechal chytit a Alana Wise nejspíš hodili zpět, protože měl pod míru. Dříve nebo později se budu muset napojit na síť a zjistit, co se s panem Wisem stalo.

„Pojď," opakovala. V jejím hlase zazněl netrpělivý tón.

„Pojď kam? Ještě jsem nedočetl ten článek." Zvedl jsem časopis, aby se podívala. Obrázky opravdového Manhattanského rekultivačního projektu byly stejně mimořádné jako povzbudivé.

Lizard se na časopis ani nepodívala. Jenom se sehnula a do ucha mi zašeptala něco úžasného. Co bylo stejně úžasné, byla skutečnost, že jsem se ještě dokázal červenat. Musel jsem být tak červený, že bych zastavil dopravu na Páté avenue.

Podařilo se mi ze sebe vyloudit ano, zapomněl jsem na časopis, vyhrabal se na nohy a s hladovým slintáním jsem vyrazil za ní. Měl jsem štěstí, že jsem si nepřišlápl jazyk. Jenže místo toho, aby zahnula doleva do naší kajuty, odbočila doprava, rozhlédla se na obě strany a otevřela přístupové dveře do servisního prostoru. Následoval jsem ji nahoru po žebříku, dolů strohým průchodem a do —

Doktorku Zymphovou jsem poznal okamžitě. Vypadala unaveně, ale zároveň i umíněně. Když jsem ji viděl poprvé, říkal jsem si, že vypadá jako řidič nákladňáku; ještě pořád tak vypadala, ale dneska mi připomínala řidiče, který udělal trasu z New Yorku do San Diega a zpátky bez přestávky na vyčůrání. Vedle ní stál Strejček Ira — generál Wallachstein. Pořád byl plešatý, pořád zachmuřený a nejspíš měl stejně špatnou náladu jako posledně. Měl na sobě jednoduchou civilní kombinézu bez označení.

Kapitánka Harbaughová tam byla taky, ale schůzky se zúčastnilo jen pár dalších členů vědeckého týmu. Stáli tu v pozoru všichni vojenští důstojníci. Všiml jsem si, že tam byl i generál Danny Anderson, Dukův syn, taky v civilní kombinéze. To bylo překvapení. Stál vedle Strejčka Iry a vypadal jako betonová socha. Pokud to bylo vůbec možné, měl ještě širší ramena než dřív. Ten chlap byl samá hruď a lícní kostí. Místo činek musel cvičit s jalovičkama.

„Co se to —?"

„Pššt," řekla Lizard. Zatáhla mě na místo v přední části místnosti. Rychle jsem se rozhlédl. Stáli jsme pod ohromnými stříbřitými vaky s héliem, které nadnášely Bosche. Podíval jsem se nahoru. A nahoru. A nahoru. Vrchol těch pytlů jsem nedohlédl. Mizely v jemné žluté mlze vzdálenosti. Tam nahoře byly pracovní reflektory, ale stejně tak by to mohly být hvězdy.

„Dobrá," řekl Strejček Ira. „Jsme tady všichni. Dáme se do práce. Nemáme moc času.

Vědecká výprava, na kterou vyrážíte, je pravá, na to nezapomínejte, zároveň je to ale zástěrka závažné vojenské operace. Mise je klasifikována jako dvojité Q, červené prověření. S omezením.

To omezení znamená, že jisté stránky této operace byly také utajeny — na prezidentčinu žádost — před jistými členy spojeného sboru náčelníků štábů. Řeknu to jasněji. Generál Wainright ví pouze to, že tato operace má vojenský aspekt. Bylo mu řečeno, že se jedná o pouhé bezpečnostní opatření, protože přesně to chceme, aby si myslel. Neví, jaké dostanete rozkazy." Strejček Ira vypadal ještě zachmuřeněji, než kdy předtím. „Nikdy se vaše rozkazy nedozví, stejně jako nikdo jiný, protože veškeré rozkazy budou předány ústně. Nic nebylo napsáno. Nic nebude napsáno. A toto je váš první rozkaz. Nepište nic, co by se týkalo této operace.

Mimo prezidentku Spojených států amerických jsou jediní lidé, kteří ví o vojenském aspektu této výpravy všichni tady, teď, v této místnosti. Jsme to my. Neví to nikdo jiný z vlády Spojených států. Neví to nikdo jiný ze Severoamerické operační správy. Zvláště, což je velice důležité, nikdo z brazilské vlády nemá tušení, že jsem z důvodu této instruktáže na palubě této lodi, respektive že jsem vůbec v Brazílii. Totéž se týká generála Andersona a doktorky Zymphové. Skutečnost, že jsme zde všichni tři najednou, by vám měla poskytnout vodítko k tomu, abyste si uvědomili, jakou váhu této operaci přikládáme. To, co vám musíme říci, je natolik důležité, že se to neodvažujeme svěřit papíru, magnetofonovému pásku či jinému médiu, které by mohlo být zachyceno."

Wallachstein se otočil na generála Andersona. „Chcete něco dodat?"

Anderson přikývl. „Nelze dosti dostatečně zdůraznit aspekt utajení této operace. Jestliže bude vaše utajení odhaleno, budeme se vás snažit chránit, jak nejlépe budeme moci. Existuje ale limit, kam až deštník dosáhne. Jestliže vás chytí s kalhotama dole a bude to vypadat tak, že by se věci mohly nepříznivě rozmáznout, nejenže vás zapřeme, ale pravděpodobně budeme muset poslat někoho, kdo by vás umlčel. Nemusíte mít strach, uděláme to tak humánně, jak budeme moci."

Zvedl jsem ruku. „Promiňte? To byl vtip, že?"

„Ne, to nebyl vtip," štěkl Anderson rychle. „Nejlepší rada, jakou vám mohu dát, je neprozradit se. Jestli mluvíte ze spaní, zastřelte se, než si půjdete lehnout. Jestli nemáte tolik vůle, spěte s někým, kdo ji má."

Rychle jsem mrkl na Lizard. Kabonila se. O její vůli jsem žádné pochybnosti neměl. To nebyla povzbudivá myšlenka. Než půjdeme dnes večer spát, nejspíš se budu muset znovu ujistit, jaké má úmysly. Najednou jsem na ni měl spoustu otázek. Většina z nich ale bude muset počkat na později.

„Dobrá," řekl Strejček Ira a s pohledem na hodinky si znovu vzal slovo. „Stručně řečeno jde o tohle. Spojené státy chtějí, aby Brazílie oficiálně požádala o vojenskou pomoc proti chtorranskému zamoření. Tlačíme je k té žádosti už dva roky. Dokonce ještě předtím, než jsme vzali atomovku na tu kapsu ve Skalistých horách."

Doktorka Zymphová se dotkla Wallachsteinovy paže. Tiše mu vstoupila do řeči. „Znepokojuje nás, že se amazonské mandaly blíží stavu kritického množství, prahové úrovně stability, která umožní, aby došlo k dalšímu stadiu zamoření. Jak bude toto stadium vypadat, nedokážeme předvídat. Nicméně, pokud vezmeme v úvahu předchozí průběh zamoření, nemůžeme dopustit, aby k tomuto novému stádiu došlo. Tato tři stanoviště se již stala permanentními zásobníky zamoření. Náš nejoptimističtější dohad je ten, že se chystají metastázovat. Nechtějte slyšet náš nejpesimističtější dohad." Kývla zpět na Wallachsteina.

Wallachstein se zhluboka nadechl. „Zapomeňte na všechno to diplomatické třesení rukama, to je jenom obvyklá směska protokolu a sraček. Brazilci nás pořád nenávidí a my je taky nemáme zrovna dvakrát v lásce. Mezi našimi dvěma zeměmi se toho stalo dost na zahájení pořádné války — a nebýt jako na zavolanou příchodu červů, většina z nás by tady dnes přesně proto byla.

Špatné zprávy jsou ty, že společný nepřítel téhle ekologické invaze národy světa nespojil. Naopak, naše vzájemné rozdíly ještě více rozjitřil. Všechny ekonomické a politické problémy, které existovaly před zamořením, ještě stále nejsou vyřešeny. A zjišťujeme, že při obnovování společnosti po epidemiích nebyla na mnoha místech moc převzata spořádaným způsobem, ale uchvácena extrémisty, kteří kladou větší důraz na své vlastní lokální záležitosti než na mnohonárodní spolupráci při obraně proti zamoření. Brazilská junta, naneštěstí, spadá do této kategorie.

Oni nevěří nám. My nevěříme jim. To, že jsme použili jaderné zbraně, i když to bylo jen proti červům a na našem vlastním území, je ve státech čtvrtého světa vnímáno se značnou skepsí. Naše tajná výzbroj, kterou jsme odhalili během invaze v Zálivu, je zároveň chápána jako závažné porušení Moskevských dohod. Prezidentka to neřekla veřejně, a pravděpodobně tak ani v dohledné budoucnosti neučiní, nicméně od invaze v Zálivu považuje Moskevské dohody za neplatné. Když to bude považovat za nezbytné, požádá však Kongres o schválení zákona jednostranného zrušení našich závazků v rámci Moskevské konvence. Za tak závažný považuje náš armádní program proti Chtorru.

Prezidentka by ráda provedla opatření proti brazilským zamořením, nicméně tak nemůže učinit bez souhlasu brazilské vlády. Celé měsíce je už tlačíme k tomu, aby požádali o vojenskou pomoc. To by nám umožnilo provést odpovídající kroky, abychom zachránili, co ještě, zbylo z Amazonie. Naneštěstí je brazilská vláda díky atmosféře politické nedůvěry vrcholně neochotná požádat o cokoliv, co by umožnilo jakoukoliv vojenskou přítomnost Spojených států na jejím území. Z důvodů rozšířených obav, že bychom tuto vojenskou přítomnost využili jako přípravné stadium pro další vojenskou akci, namířenou tentokrát proti vládě, se kterou veřejně nesouhlasíme již od dob, vzdálených dvacet let před příchodem červů, by to bylo velice nepopulární mezi obyvatelstvem. Domnívají se, že bychom operace proti červům použili jako nástupiště pro vojenské převzetí moci v Brazílii."

Wallachstein zachmuřeně potřásl hlavou. „Našim ujištěním, že takovým druhem armádních zdrojů, nezbytných k dobytí státu velikosti Brazílie, již dávno nedisponujeme a že by bylo bláznovstvím se o to pokoušet v době, kdy oba státy sdílí mnohem aktuálnější starosti, nebylo popřáno sluchu. Naše rychlé a rozhodné vítězství během invaze v Zálivu je chápáno jen jako další důkaz naší vojenské dvojsečnosti. Nacházíme se v nešťastné situaci, kdy se každé naší akci, bez ohledu na to, jak pozitivně je motivovaná, dostává nejhorší možné interpretace. Vím, že někteří z vás se s takovým přístupem na individuální úrovni ztotožňujete." Při posledních slovech se díval na mě. Nesdílel jsem jeho ocenění té ironie.

Wallachstein se ohlédl po Andersonovi, který teď postoupil vpřed. „Vaše výprava není pouhé vědecké zhodnocení japuránského zamoření, ale současně i její zhodnocení vojenské. To zahrnuje — budete-li to považovat za nezbytné — shromažďování vzorků na místě. Jste dále oprávněni — budete-li to považovat za nezbytné — k použití jakékoliv vojenské techniky a výzbroje, která vám bude dostupná, k vlastní ochraně před jakoukoliv hrozbou, ať již ze strany lidí nebo Chtorranů. Pamatujte si, že se nacházíte na území cizího státu, a proto i v působnosti jeho jurisdikce. Chovejte se podle toho. Na druhé straně ovšem existuje vyšší výzva a vyšší standardy, než jsou ty ustavené pouhými státy. Váš nejvyšší velitel vás pověřuje odpovědností jednat způsobem, odpovídajícím cíli vyšších zájmů lidské rasy. My všichni vám doporučujeme jednat s vrcholnou obezřelostí a opatrností."

Zvedl jsem ruku. „Promiňte, pánové? Nemyslím si, že bychom měli nějakou spoustu výzbroje. Četl jsem seznam nákladu a —"

„Nevěřte všemu, co čtete, kapitáne," přerušil mě Wallachstein. „Říkal jsem vám, že nic se nezaznamenávalo písemně. Je toho hodně, co můžete skrýt na palubě lodi takovéto velikosti."

„Ano, pane." Sklapl jsem.

Lizard se zeptala tiše: „Co možnost použití jaderných zbraní?"

Wallachstein zavrtěl hlavou. „Diskutovali jsme o tom velice dlouho. Rozhodli jsme, že by to bylo příliš riskantní. Politický dopad by byl nepřijatelný. Riziko výpravy by bylo rovněž nepřijatelné. Budete si muset vystačit se zápalnými trhavinami."

Potom promluvila doktorka Zymphová. „Trochu vás zasvětím do způsobu myšlení brazilské vlády. V partnerství se svými japonskými spojenci začali v přísně kontrolovaných biosférách, stejně jako v otevřených farmách,

rozsáhlý výzkum chtorranských zemědělských produktů. Zaznamenali velké úspěchy s využitím chmýřobalů a červího zobu k výrobě cukru a alkoholu. Jak víte, Brazilci využívají technického alkoholu k pokrytí třiceti procent svých potřeb pohonných hmot. Vydatnost chtorranské biomasy jim umožňuje obnovovat zdroje rychleji než kdy dříve a dále tak snižovat závislost na dovozu pohonných látek ze zahraničí.

Brazilci také nesdílejí náš odpor ke konzumaci chtorranských rostlinných a živočišných produktů. Odstartovali národní kampaň na podporu zavedení mnoha chtorranských druhů do domácího jídelníčku. Japonští investoři také vybudovali provozy na zpracování a vývoz chtorranských lahůdek. Japonci jsou zjevně velice nadšenými konzumenty chtorranského proteinu. Zvláště jim chutná čerstvý červí tuk, jak vařený, tak syrový. Bylo mi řečeno, že se chutí blíží zvláště chutnému, byť poněkud gumovitému suši. Sama jsem to nezkusila. Nemám ani zvlášť velkou touhu to zkoušet."

S odporem potřásla hlavou. „Je zde ještě jeden aspekt, který také musíme vzít na vědomí. Velká část chtorranské ekologie má zjevně halucinogenní účinky. V našich přístavních městech se začíná objevovat několik druhů drog, založených na chtorranské bázi. Probíhá okolo toho množství experimentování, zkouší se různé způsoby zpracování suroviny, různé způsoby aplikace. Byli jsme již svědky několika úmrtí na chtorranská narkotika, předpokládáme, že jich v budoucnosti zaznamenáme mnohem více. Některé z těchto drog se ukazují neuvěřitelně návykovými a potenciálně tak představují další ohrožení amerického hospodářství.

Pokusili jsme se Brazilcům vysvětlit, jak je chtorranské zemědělství nesmírně agresivní. Není žádná spolehlivá metoda, jak je kontrolovat. Není žádný bezpečný způsob, jak je obhospodařovat a sklízet úrodu. Jakákoliv koncentrace chtorranské flory představuje prostředí, které nejenže chce chtorranskou faunu, ale doslova ji potřebuje k přežití. Chtorranská ekologie je natolik vzájemně provázaná, že prostě nelze pěstovat jeden druh samostatně. Vše je spojeno s něčím jiným. Bez ohledu na to, kolikrát to opakujete, zdá se, že většina lidí tomu nebude rozumět. Neexistuje něco takového, jako je jedna kráva. Snažili jsme se Brazilcům vysvětlit, že jakákoliv koncentrace chtorranské flory uvolní do ovzduší chemické látky podobné feromonům, které k ní přivábí další chtorranské životní formy, zejména všechny partnery, jež potřebuje ke svému rozmnožování a šíření.

Tyto informace Brazilce nezajímají. Chtorranské zemědělství řeší problémy s výživou a zaměstnaností. Každý den přináší brazilskému hospodářství miliony dolarů ve tvrdé měně. Brazilská vláda je na chtorranském trhu beznadějně závislá. Skutečně věří, že to dokáží udržet pod kontrolou. A zároveň věří, že americká iniciativa zamoření zlikvidovat je imperialistický plán, jak zničit jejich nový zemědělský průmysl, trvale ochromit brazilskou ekonomiku a udržovat je tak závislé na americkém dovozu potravinářských produktů. Brazilci a Japonci věří, že lidstvo nejenže chtorranské zamoření přežije, ale že si je dokonce ochočí tak, aby sloužilo jeho cílům." Výraz doktorky Zymphové ukazoval, co si o takovém uvažování myslí. „Nemusím vám říkat, jak je takovýhle přístup ve své podstatě nebezpečně idiotský. Většina z vás má s chtorranskou ekologií přímé zkušenosti." Znovu potřásla hlavou a předala slovo zpět generálu Wallachsteinovi.

Jestli Wallachstein vypadal mizerně předtím, teď již vypadal přímo zdrceně. „Víme, že v mandalách žijí lidské bytosti, spolupracující s Chtorrany v rozsahu, jaký si nikdo dříve nepředstavoval. Nevíme, jestli jsou to otroci, odpadlíci nebo dobrovolní partneři nebo jestli žijí v nějakém vztahu, pro který není lidský ekvivalent. Domníváme se, že brazilská vláda o jejich přítomnosti v táborech ví mnohem více, než veřejně připouští. Je dokonce možné, že k této lidsko — chtorranské spolupráci dochází se souhlasem či podporou brazilské vlády."

Další slova řekl tak pomalu, že to vypadalo, jako by mu jejich vyřčení způsobovalo fyzickou bolest. „Obáváme se, že frakce brazilské vlády si pohrávají s myšlenkou, že vypěstují a vycvičí své vlastní ochočené červy jako válečné zbraně." Nechal tu myšlenku usadit. „Obáváme se, že by mohli mít v úmyslu znovu zaútočit na Spojené státy tím, že by vyslali hejna těchto cvičených červů Střední Amerikou. Obáváme se, že tento plán selže a že hejna červů napadnou nejdříve Brazílii a Rio de Janeiro, nicméně je celá ta myšlenka tak hrůzná, že nemůžeme udělat nic jiného, než to prošetřit.

Samozřejmě si uvědomujete," dodal, „že jestliže podnikneme proti amazonským mandalám jakoukoliv akci bez souhlasu brazilské vlády, bude to chápáno jako válečný akt a nejspíše to tak i bude." Natáhl před sebe ruce, jako by v nich držel velice nepříjemnou myšlenku. „Celá tato situace je velice choulostivá."

Potom znovu vystoupil vpřed generál Anderson. „V současné době nejsme válku ochotni riskovat. Vaším úkolem není válku začít nebo ji vybojovat, ale pouze shromáždit informace v rozsahu potřebném k vítězství v takové válce, jestliže k ní dojde.

Chceme po vás, abyste shromáždili typické exempláře a zmrazili je pro naše laboratoře v Houstonu a Oaklandu. Dále chceme, abyste na minimum omezili veškerý přímý kontakt s osídlením mandaly, lidským i chtorranským — s výjimkou kontaktů, které poslouží vašim vědeckým cílům.

Co nechceme, a to podtrhuji, je jakýkoliv vojenský zákrok proti mandale. Budete-li však napadeni, braňte se a co nejrychleji vykliďte prostor. Dovolte mi, abych také dodal následující: dostanete-li se do styku s jakoukoliv osobou, o které se domníváte, že má přímé kontakty s orgány brazilské správy, je vaším úkolem za účelem minimalizace rizika odhalení našich aktivit tuto osobu bez odkladu zlikvidovat."

Wallachstein dodal: „Nemusím vám zdůrazňovat, jak vysoce nebezpečná je celá tato akce. Chci, abyste byli opatrní. Především však chci, abyste splnili svůj úkol. Jsme připraveni vás krýt v rozsahu větším, než si možná uvědomujete, nicméně prosím, nedělejte nám práci zbytečně těžší."

Znovu doktorka Zymphová. „Vím, že většina z vás se přihlásila na vědeckou pozorovací misi. A vím, že zrovna nepřekypujete radostí nad vojenskou složkou této mise. Takové myšlenky pusťte k vodě. Vojenský aspekt byl součástí této operace od jejího samého začátku. Ze zjevných bezpečnostních důvodů byl tento aspekt přísně utajen; nicméně chci, abyste všichni chápali, že naléhavost vojenského řešení je odvozena přímo od závažnosti ekologické krize, které čelíme. Není zde žádný rozpor, žádný nesoulad mezi vědeckou a armádní složkou. Naprosto se shodujeme

jak v našich potřebách, tak v našich cílech.

Jak většina z vás ví, je Amazonie zvláště křehké prostředí. Jen těžce se samo regeneruje. Důsledkem rozsáhlého mýcení, odlisťování a dalších chyb z období brazilské industrializace tvoří v současné době rozsáhlé části Amazonie poušť. Máme jisté zkušenosti s pokusy o obnovu deštného pralesa. Na základě těchto zkušeností odvozujeme, že škody, které Amazonie v důsledku chtorranského zamoření utrpěla, jsou nenapravitelné. Z tohoto důvodu je naší povinností najít způsoby, jak toto nebezpečí omezit tak rychle, jak jen bude možné. Musíme minimalizovat další škody na kyslíkové rovnováze planety.

Je zde ještě další informace, kterou jsme s vámi dosud neprobrali, neboť jsme si nebyli jisti, co znamená. Stále ještě si nejsme jisti, chceme vás však přinejmenším seznámit s našimi nejlepšími dohady." Chraplavě si odkašlala a začala.

„Družicové mapy amazonského zamoření odhalily velké množství informací o růstových a expanzních cyklech mandal. Jak již bylo řečeno, domníváme se, že tři největší osídlení se rychle blíží do specificky kritického stadia.

Zvláště na japuránské mandale je tato hrozící možnost viditelná nejzřetelněji. Z tohoto důvodu byla japuránská mandala navzdory všemu, co bylo na předchozím školení řečeno o její nevhodnosti, vždy naším primárním cílem." Spěšně pohlédla na hodinky. „Rychle to vysvětlím těm z vás, kteří neměli přístup na předcházející instruktáže ekologického pozadí. Ostatní, kteří následující již slyšeli, prosím o trpělivost.

V minulosti jsme pozorovali pravidelně se projevující cykly rychlé expanze, následované delšími obdobími klidu a stability. Během těchto období klidu jsme svědky přizpůsobování, očišťování od cizích vlivů a vnitřního dělení, což je patrné na samotné rozvinuté složitosti vnitřního uspořádání mandaly. Během těchto období poskytuje každé hnízdo v rámci mandaly svědectví o nárůstu svých obyvatel, až celá mandala začíná pociťovat zvýšenou hustotu obyvatel, která ve svých důsledcích nakonec vede k závažným projevům, připomínajícím lidské přelidnění včetně zjevného neklidu a místně omezené agresivity. Pozorovali jsme občasné násilí, eventuálně i projevy davové psychózy namířené proti částem mandaly samé. Takové chování předznamenává období rychlého, prakticky nekontrolovaného růstu. Zároveň ve chvíli, kdy mandala dosahuje bodu kritického množství, začíná okolní džungle vykazovat známky silného vyčerpání zdrojů, které vede až k rozrušení okolní krajiny.

Toto plenění pralesa poskytuje mandale okamžitě výhodu ve dvou aspektech. Za prvé slouží biomasa jako materiál pro konstrukci nových kupolí v rámci osídlení stejně jako protein pro plže a jejich partnery. Za druhé na odlesněném prostranství chtorranská vegetace snáze zapouští kořeny a toto teritorium si poté Chtorrané nárokují.

Takovéto chování bylo pozorováno před každou velkou expanzí mandal. Japuránská mandala většinu z vyjmenovaných vzorců chování demonstruje šest posledních týdnů a máme důvod věřit, že se dostává velice blízko k bodu kritického množství. Může k tomu dojít zítra, stejně tak k tomu nemusí dojít po následujících šest měsíců. Čím delší je období klidu, tím větší růst následuje. Čím větší mandala, tím delší jsou její klidová období. S mandalou takovéto velikosti nemáme žádné zkušenosti a byly pozorovány významné anomálie, které nejsme schopni interpretovat. Prosím, obraťte se na své informační příručky. Čtěte je pečlivě.

Nemusím vám připomínat, že se zde doporučuje vrcholná obezřelost. To je bez diskuse. Ale chci také zdůraznit příležitost, kterou tato výprava představuje pro rozšíření našich znalostí o chtorranském životním cyklu. Toto je specificky vědecký problém; z ekologického hlediska představuje japuránská mandala menší velkoměsto. Potřebuje vodu, protein, zpracování odpadů a další služby, které vyžadují přístup k orné půdě. Bez techniky, kterou bychom my použili k zabezpečení osídlení takové velikosti jsou ve značné nevýhodě. Dostali se do bodu snižujících se výnosů. Osídlení je vyšší, než může okolní krajina zabezpečit. Jinými slovy, japuránská mandala dosáhla hranice, kdy je schopná se uživit. Růst už není možný. Nicméně projevuje všechny předchozí známky velké expanze.

LI modelace dovozuje, že pokud se japuránská mandala pokusí o expanzi, nezbytně dojde k jejímu zhroucení a rozpadu. Jenomže víme, že v LI modelech nám něco chybí. Buď jsou mandale dostupné jiné velké zdroje proteinu, o kterých nevíme, nebo příští cyklus expanze nabere nějaký naprosto nový a neznámý směr. Nebo snad budeme svědky nějaké kombinace obou možností. V této chvíli prostě nevíme; nicméně mnoho z nás se domnívá, že příležitost pozorování, která se nám zde naskýtá, je nevídaná. Cokoliv, do čeho se japuránská mandala chystá přeměnit, může představovat když ne konečnou podobu chtorranské ekologie, tedy jistě jejího životaschopného předchůdce. Takové poznání by bylo samozřejmě neocenitelné." Ustoupila vzad a vrátila slovo generálu Wallachsteinovi, který se netrpělivě mračil na hodinky.

„Dobrá. Máme zpoždění. Jestli tuhle loď nedostaneme během dneška zpátky do vzduchu, Brazilci začnou být podezíraví. Ještě než půjdeme, doktorka Zymphová se potřebuje soukromě sejít s pozorovacími týmy. Kapitánko Harbaughová, ještě jednou vám děkuji, že jste nám laskavě dala k dispozici toto vaše, eh... zařízení. Generále Tirelliová, prosím, vy tady zůstaňte taky. Ostatní se začněte nenápadně vracet zpátky. Nebuďte příliš nápadní, ale ujistěte, se o tom, že v nejbližší půlhodině budete zachyceni alespoň jedním či více brazilskými monitory rozmístěnými v lodi." Co řekl potom, bylo zcela mimo jeho povahu a bezpochyby se mu to říkalo velice těžce. „Hodně štěstí. Buďte opatrní. Vraťte se v pořádku."

Začal jsem se otáčet k odchodu, když mě Lizard popadla za paži. „Zůstaň," zašeptala. „Ještě jsme s tebou neskončili."

Čerstvá houba mana připomíná na omak měkký chléb a má jemnou sladkou chuť. Taková, které bylo dopřáno začít schnout, se při dotyku zhroutí do prašné sprchy. Taková, která seschla úplně, prostě vybuchne jako pampeliška a zanechá ve vzduchu plout růžový opar spor.

Velice podobně pozemským houbám je pýchavka many naplněna milióny spor, každá z nich je menší než

částečka prachu. Pole zralých pýchavek představují biliony a biliony spor, které čekají jen na to, až se dostanou do vzduchu. Za příznivých okolností za suchého horkého větru — se celé pole spor zvedne do vzduchu, všechny najednou. To zahrnuje všechny spory všech zrajících pýchavek, stejně jako spory všech předchozích generací pýchavek, které se stále ještě mohou nalézat v okolí.

Za předpokladu dostatečně velké oblasti a dostatečně silného větru se do vzduchu může dostat neuvěřitelná hmota spor many, může být pak přenášena a konečně dopadnout jinam v krajině.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

39. V rukou osudu

„Nejtěžší částí války je to,
když se pokoušíte stát mimo ní."
—SOLOMON SHORT

Sledovali jsme Strejčka Iru a Dannyho Andersona po dlouhé lávce, dokud si nebyli oba jisti, že jsme z doslechu.

„To stačí," řekl Wallachstein.

Otočil se ke mně a Danny Anderson současně vytáhl svazek papírů a pero. Podal mi je. „Tadyhle, podepište všechny tři kopie —"

„Mohu si je nejdříve přečíst?"

„Věř mi, všechny jsou v pořádku," řekl Wallachstein. Mrkl na hodinky. „Nezbývá nám moc času. Musíme se s Andersonem ztratit z téhle lodi nejpozději do třiceti minut a pořád jsme ještě neměli možnost políbit nevěstu."

„Jen nebuďte netrpěliví," odsekl jsem. „Ještě jsme se nevzali. Měli jsme čas jenom na dítě. Hej!" Zvedl jsem překvapeně oči. „Tohle nejsou rozkazy k povýšení. To je moje odvolání ze Zvláštních jednotek!"

Wallachstein i Anderson vypadali oba překvapeně. „Tys mu to neřekla?"

Lizard se zatvářila nešťastně. „Neměla jsem možnost." Odevzdaně a omluvně potřásla hlavou. „Řekla jsem si, že bude lepší, když to vysvětlíš ty."

„Vysvětlíš co?" zeptal jsem se.

„Generál Wainright tě nemá rád. Dannenfelser tě nenávidí."

„No a?

Promluvil Danny Anderson. „Obávám se, že jste si udělal z Baby Jagy západu dost zlého nepřítele. Nikdo se neumí mstít tak, jako buzík."

Zvedl jsem obočí. „Pardon —?" Vzpomněl jsem si, že mi Lizard jednou říkala, že je Danny homosexuál.

„Musíte být teplouš, abyste to pochopil, Fór je v tom, že na vás ten zkurvysyn podal žalobu. Praštil jste s ním o zeď, že?"

„Asi ne dost, řekl bych. Vzal roha."

„No, kromě toho, že by vám chtělo pár tuctů lidí z generálova vlastního štábu potřást rukou, taky probíhá disciplinární řízení. Máte z pekla štěstí, že to není válečný soud. Musíte být ten zatracený zkurvysyn s největší klikou v celé armádě Spojených států. Vaše záznamy jsou podobných legrácek plné. A navíc vás za ty vaše průsery ještě nikdy nikdo ani neklepl přes prsty. Ta záležitost s tím, jak jste zavedl odpadlíky do vojenského skladiště, loupež armádního vybavení, svévolné opuštění služby, neoprávněné přisvojení identity kapitána Duka Andersona, útok, který jste vedl na tábor odpadlíků, popravy, které pak následovaly — nechal jste za sebou pěknou řádku mrtvol."

Strýc Ira ho přerušil: „Tenkrát jsme tě kryli, protože jsi šlapal velice blízko jiných operací, které jsme potřebovali chránit."

„Nikdy jsem nepředpokládal, že by to bylo z nějakého pocitu loajality ke mně."

Strýc Ira moji vsuvku ignoroval. „Taky jsme tě chránili, protože generál Tirelliová tvrdila, že tvé svědectví může pomoci prezidentce v jejím rozhodnutí ohledně použití, jaderných zbraní v Coloradu."

„Jen pámbu ví, proč jsme se s váma obtěžovali," řekl Danny Anderson. „To skvělé divadýlko s majorem Bellusem — no, s tímhle kouskem jste měl hodně vysokou sledovanost. Za tohle bychom vás už hodili přes palubu, jenže máte u prezidentčina boku přítele." Nemusel se dívat na Lizard; věděl jsem, co tím myslel.

„Danny," Wallachstein zarazil svého kolegu dotykem paže. Otočil se zpět ke mně. „Vtip je v tom, že tě můžeme krýt proti obviněním ze zabíjení civilistů — to není problém — ale nemůžeme tě chránit, když zmlátíš generálova hošu. Po tom, co jsem tě dostal do letadla do Panama City, jsem zjistil, že Dannenfelser na tebe podal žalobu — zjevně za pomoci samotného Wainrighta; s tím zkurvysynem prostě není rozumná řeč — takže tě teď hledá vojenská policie, aby tě posadili za mříže. Musel jsem si pěkně rychle zatančit mezi vajíčky. Naštěstí pro tebe jsem v tom dobrý. Podařilo se mi na chvíli ztratit tvoje papíry, takže tě pořád ještě hledají v Idahu nebo na Aljašce nebo kdekoliv na cestě mezi těmihle dvěmi posádkami. Kruci, pokud vím, tak můžeš klidně být v Saskatchewanu. Nevím, kam jsi jel. Vlastně tady nejsem ani já."

„Tyhle papíry," řekl Anderson a ukázal na svazek dokumentů, které jsem pořád držel v ruce, „jsou antidatovány. Jestliže jste se vzdal důstojnické hodnosti a pověření předtím, než jste sejmul Dannenfelsera, nemůže

vás stíhat prostřednictvím armády, může vznést pouze civilní obvinění."

„Aha," řekl jsem. „A kdypak jsem se vzdal hodnosti a pověření?"

„Svou rezignaci jste podal ústně generálu Tirelliové poté, co jste byl nahrazen ve funkci vědeckého důstojníka této výpravy. Generál Tirelliová to potvrdí."

Podíval jsem se na Lizard. Přikývla.

„Díky těmhle dokladům to bude oficiální. Neuchrání vás to v případě, když se Dannenfelser rozhodne podat na vás žalobu u civilního soudu, což je ale silně nepravděpodobné. Dost je to rozhodí."

„Pořád mi tady něco nesedí. Já odejdu z armády a všichni máme po problému, je to tak? Předpokládám, že to taký znamená, že mám po téhle výpravě. A jestli je to tak, proč mě tedy Lizard překlasifikovala a proč jste mě pustili na vaši instruktáž dvojité Q, červené prověření?".

„Mohl byste si ty papíry přečíst až do konce, prosím? A mohl byste je rychle podepsat? Zdržujete odlet."

Prolistoval jsem na konec hromady papírů. „Co je ksakru tohle?"

„Blahopřeji," řekl Wallachsteih. „Po více než století jsi první indiánský zvěd, kterého si federální vláda najala."

„Indiánský zvěd —?"

„Uhm. Armáda Spojených států je oprávněna najímat si podle svých potřeb pro speciální úkoly civilní osoby. Civilní osoby se zvláštními schopnostmi. Indiánské zvědy. Jsi z jedné čtvrtiny Čerokí, ne?"

„Záleží na tom?"

„Ani ne. Jenom to vyhovuje mému smyslu pro ironii."

„Ve skutečnosti jsem Čerokí jen z jedné osminy," vysvětlil jsem. „Babička z matčiny strany. Po matce jsem taky z jedné čtvrtiny černoch a z jedné Mexičan. Jsme něco jako rodinný tavicí kotlík na rasy. Mám taky židovskou a irskou krev."

„Nevadí. To stačí," uťal mě Wallachstein netrpělivě. Ukázal na papíry. „Tato smlouva ti zajišťuje zaměstnání po dobu trvání války nebo do doby, kdy kterákoliv ze stran požádá o její ukončení. Tvůj plat bude dělat čtyřnásobek toho, co jsi vydělával v armádě. Navíc máš nárok na pokračování veškerého současného vojenského pojištění, lékařských, finančních a jiných přidružených výhod. Taky budeš dál pobírat prémie za každého červa zabitého přímo či nepřímo, a to na poměrném základě. Zjistíš, že tabulky mimořádných odměn pro přidružené civilisty jsou výrazně vyšší než pro osoby ve služebním poměru."

„Jako oficiální indiánský zvěd armády Spojených států," dodal Danny Anderson, „budete přidělen ke štábu generála Tirelliové a budete vykonávat veškeré služby, které od vás bude požadovat. Vaším prvním úkolem je generála doprovázet během operace Noční můra a uplatnit odborné znalosti chtorranského zamoření k úspěšnému završení této výpravy."

Wallachstein dodal: „Oficiálně, samozřejmě, už nebudeš aktivní součástí Zvláštních jednotek a stejně tak nebudeš mít přístup k údajům v síti Zvláštních jednotek. Na druhé straně se ovšem staneš součástí operace Strejček Ira a přijdeš na to, že informace, ke kterým budeš mít jako červené prověření s dvojitým Q přístup, jsou mnohem zajímavější.

Důležité ale je, že se takhle dostaneš naprosto mimo řetězec velení generála Wainrighta. Ve skutečnosti se také dostaneš mimo řetězec velení i všech ostatních. Už nebudeš dávat rozkazy — jen doporučení. Také ti nebude dovoleno vést jakoukoliv vojenskou akci. Možná ti to bude připadat trochu k ničemu, ale když si přečteš oddíl třináct, zjistíš, že armáda Spojených států si vyhrazuje právo tě v blíže nespecifikované budoucnosti rehabilitovat do funkce. Pokud toho bude zapotřebí."

„Jinými slovy mě můžete povolat dvakrát — myslel jsem, že zákon dvojí odvod nepovoluje."

Wallachstein pokrčil rameny. „Necháváme si otevřená zadní vrátka pro případ, že by generál Wainright natáhl bačkory. Jednoho dne by se mohlo hodit dostat tě zpátky na hlavní kolej. Podepíšeš, prosím, ty papíry?"

„Co když odmítnu? Co když se rozhodnu čelit Dannenfelserovým obviněním?"

„Potom budu muset nařídit generálu Andersonovi aby tě okamžitě zatkl, vyvedl z této lodi a okamžitě po návratu do Houstonu předal odpovědným orgánům. Další otázky?" Wallachstein mi věnoval sladký modrooký pohled. Ten výraz jsem znal, znamenal 'Nenamáhej se ptát na cokoliv jiného, odpověď bude ne'.

Znechuceně jsem vzdychnul a tak jako tak papíry podepsal. Lizard je dosvědčila. Danny Anderson je notářsky stvrdil. Strejček Ira si papíry vzal, rychle je složil a nacpal si je do vnitřní kapsy kombinézy. Danny Anderson řekl: „Taky vaši identifikační kartu, prosím." Podal jsem mu ji, on ji strčil do otvoru ve své složce, vyťukal příkaz, počkal dvě vteřiny a potom mi ji podal zpět. Zběžně a bez zájmu jsem se na ni podíval. Tam, kde původně byla uvedena má hodnost byla poznámka ve výslužbě a za ní napsáno připojený civilní specialista. Některá vojenská oprávnění taky vypadala jinak. Registrační číslo na lícní straně průkazu se mi změnilo přímo před očima. Bude se v náhodných cyklech měnit do nekonečna. Karta samotná se zfalšovat dala, program v jejím čipu ne. Zasunul jsem si ji zpět do průhledného pouzdra na kapse košile.

Potom udělal Strejček Ira krok vpřed a potřásl mi rukou. „Blahopřeji. Můžeš si teď dělat kraviny, jaké chceš, aniž bys ohrožoval kariéry lidí okolo sebe. Pořád ještě ale můžeš ohrozit jejich životy, takže buď, prosím, opatrný."

Danny Anderson mi také potřásl rukou. Přes zjevnou fyzickou sílu byl jeho stisk překvapivě jemný. „Blahopřeji." Jeho tón byl kousavý a ne zrovna vřelý.

Lizard jen vzdychla a unaveně si promnula kořen nosu.

„Copak?" zeptal se Wallachstein.

„Kdybychom jen dokázali být takto vychytralí, když jde o červy, nemuseli bychom být tak vychytralí, když jde o naše vlastní lidi."

Wallachsteinův obličej ztvrdl. „Víš, že jsme dělali, co jsme mohli, a že to tak muselo být."

„Promiň. Ta válka trvá už moc dlouho. Jsem unavená."

Strýc Ira chápavě přikývl. Přistoupil k ní a položil jí obě ruce na ramena. Na chvíli vypadal skoro otcovsky. „Ano, udělal jsem to pro McCarthyho," řekl tiše, „ale udělal jsem to také pro tebe. Řekni mi, že jsi šťastná."

Zamžikala, aby zastavila slzy, které se jí draly do očí. „Jsme těhotní," řekla. „Jsem strašně šťastná."

„Dobře. To jsem rád." Potom ji vzal Strejček Ira do náručí a zlehka ji políbil, silněji objal, podíval se jí znovu do očí a potom ji podruhé políbil. „Dávej na sebe pozor, dávej taky pozor na dítě a až se vrátíš do Houstonu, zařídíme cestu do Luny. Pro něj taky, když na tom budeš trvat." Kývl hlavou mým směrem.

„Jo, pro něj taky," řekla Lizard. „Začínám ho mít docela ráda."

Potom poklepal Danny Anderson Strejčkovi Irovi na rameno. „Teď jsem na řadě já." Sevřel ji v náručí jako dlouho ztracený bratr, ohnul si ji přes předloktí a políbil tak, jak nikdy žádný bratr svou sestru nelíbal. Když se konečně vrátili zpátky mezi nás, byla Lizard celá rudá a lapala po dechu. „Kruci, Danny," začervenala se. „Kdybych věděla, že umíš takhle líbat —" zarazila se, neschopná dokončit větu. Vypadala doopravdy zmateně, když si ho ještě jednou prohlížela, od hlavy až k patě. „To je ale škoda."

„Jo," zašklebil se hladově. „V takovýchhle chvílích mě mrzí, že nejsem lesba."

Oba se tomu zasmáli a padli si znovu do náručí a znovu se objali. Tentokrát, když se pustili, otočil se Danny ke mně. Z nějakého důvodu vypadal vyšší než kdy dřív. „Dávejte na sebe pozor." Plácl mě po rameni a obrátil se k Wallachsteinovi: „Máme zpoždění. Zymphová se bude vztekat, jestli ji necháme čekat."

Wallachstein vykročil kolem mně, ale pak se zastavil. Chvíli vypadal, jako by nevěděl, co říct. Nakonec neřekl nic. Jenom mi smutně položil ruku na hlavu a krátce mi pocuchal vlasy „Dávej na ni pozor, Jime. Jinak tě zabiju."

A potom vyrazil za Dannym Andersonem směrem k zádi, ke služebnímu východu.

Otočil jsem se zpět k Lizard. Dívali jsme se jeden na druhého přes prostor, který nás dělil. „Proboha," řekl jsem. „Tady se lidi ukazují v hodně zajímavým světle."

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna: (pokračování)

ROBINSON:...Fajn, kdybyste nám teď povykládal o vašich plánech, jak zvítězit. Ale musím vás varovat. Nevím, kolik těch vašich žvástů můj žaludek ještě snese, než vám je tady vyklopí zpátky.

FOREMAN: Nedělej ze sebe ještě většího hlupáka, než jsi, Johne. Znáš fakta stejně dobře jako všichni ostatní. K ovládnutí a zadržení chtorranského zamoření je nasměrováno největší vojenské úsilí v dějinách lidstva.

Vojenské postupy neustále přehodnocujeme. Červi se přizpůsobují. My také. Zjistili jsme, že frontální útok na chtorranský tábor je neefektivní vynakládání energie. Viděli jsme záběry z místa výbuchu ve Skalistých horách. Zarůstá. Červeně. Na holé zemi nejsou naše pozemské druhy schopné konkurence. I kdybychom mohli a chtěli odpálit jadernou bombu v každém červím táboře celé planety — a na to máme bezpochyby zbraní dostatek — v dlouhodobé perspektivě by to byla určitě chyba. Jenom bychom tím připravili půdu pro další generaci zamoření.

ROBINSON: Ano? A copak tedy děláme místo toho? Červí ploty? Trocha polystyrénu a škrtících drátů. A tomu říkáte plán —?

FOREMAN: Zdálo se mi, že jsi říkal, že jsi se na debatu připravoval, Johne —

ROBINSON: Polymerické aerogely? Opravdu si myslíte, že trocha silikonového aerosolu červa zastaví?

FOREMAN: Ve skutečnosti jsme pozorovali, jak to funguje. Nakladli jsme toho rozsáhlé plochy. Aerogel se vyrábí ze skla a písku, takže jeho produkce je levná. Dokážeme ho připravit přímo na místě. Je to nejřidší pevné vlákno, jaké kdy bylo vyrobeno, takže při minimálním využití hmoty pokryjeme maximální množství prostoru. Je stoprocentně funkční sto procent času. Je to perfektní červí plot, protože ho červ nemůže vidět, nemůže ho cítit, nemůže ho vyčenichat, nemůže ho ochutnat. Neexistuje naprosto žádný způsob, jak ho červ může odhalit. Lidé ho vidí jako slaboučký opar dýmu, který se vznáší nad povrchem terénu. Pro červy je ale naprosto neviditelný — má to něco společného s jejich způsobem vidění. Slepě do něj vlezou. A jdou pořád dál. Dotek plotu prakticky nelze cítit, takže červ dokonce vůbec neví, že je v něm, dokud není pozdě. A ta věc je skutečně úžasná, Johne. Jak je to lehké, tak je to pevné. Než červ přijde na to, co se děje, všude okolo něj je neviditelná zeď. Ať se zvíře snaží dostat kamkoliv, spleť bránící mu v pohybu houstne a houstne, jak se okolo něj nabalují další a další vlákna. Červovy vlastní pohyby stahují vlákna dál a kolem něj jako obrovskou pavučinu. Čím více se hýbe, tím více se zamotává. Všechna ta dlouhá vlákna aerogelu v sobě mají neuvěřitelné množství kumulativní setrvačnosti. Chudák červ se nemůže ven ani prožrat. Ta látka mu ucpe tlamu, zalepí zuby a celý zažívací aparát. Během několika minut to dokáže červa znehybnit. Prostě se to na něj nabaluje a stahuje okolo něj. Dokonce ani když zůstane naprosto bez pohybu, tak to nepomůže. Poté, co jsou vlákna narušena, začnou se stahovat, táhnou a napínají se. Nalepují se. Není úniku. Každý červ, který se aerogelem pokusí prodrat, je zachycen. Žádný jiný červ se dovnitř nedostane — aby pomohl, spoutaného druha vysvobodil, nebo dokonce jen komunikoval — aniž by byl sám chycen. Takže dokonce ani není způsob, jak by se mezi červy mohlo rozšířit, že taková past vůbec existuje.

FOREMAN: (pokračuje po reklamním bloku) V současné době dokážeme vyrobit aerogel s poločasem rozpadu od jednoho týdne do tří let. Jsme schopni nastříkat z této látky zeď okolo celého města nebo můžeme nastražit pasti v oblastech nejhustšího zamoření červy. Aerogel je netoxický a v přírodě rozložitelný, takže jej můžete použít kdekoliv. Japonci ho milují. Používají jej při budování celého nového průmyslového odvětví: chovu červů. Chtorranský olej. Chtorranské suši. Chtorranské kůže. V asijském vnitrozemí tento průmysl zažívá rozkvět. Vidíte, to je řešení, ve kterém jsou lidé dobří.

ROBINSON: (nepřesvědčen) Pěnový kouř? Chcete mi říct, že nás spasí pěnový kouř?

FOREMAN: Spasit tebe? Ne. Na to bude třeba něčeho o dost silnějšího než pěna, aby tebe něco spasilo, Johne. Tipnul bych si, že by to musel být nejméně zázrak velikosti buldozeru. Ale nás ostatní? Ano. Bezpečnostní agentura

Spojených národů už schválila rozdělení planety do ekologických zón a rozmístění aerogelových bariér v každé jednotlivé zóně. Máme v úmyslu vztyčení aerogelové bariéry okolo každého většího centra zamoření, okamžitě poté, co bude zjištěno. To, jak očekáváme, zastaví, nebo přinejmenším zpomalí postup zamoření. Jestliže dokážeme izolovat zásobníky infekce, bude to znamenat významné vítězství...

Jakmile se jednou dostanou do vzduchu, začínají se spory many rozplétat do dlouhých pavučinkových vláken, trochu lepkavých a velice křehkých — jemnějších než pavoučí hedvábí. Rozpletená vlákna spor mohou být až několik centimetrů dlouhá. Při pohybu vláken vzduchem se tato otírají o další vlákna dalších rozpletených spor a slepí se k sobě. Konečně se vytvoří shluky vláken dost velké, že jsou viditelné pouhým okem jako bledě růžové skvrny hnané větrem. Jestliže se do ovzduší uvolní dostatečné množství spor, shluky vláken se dále spojují a nabývají na objemu i hmotě. Nakonec mohou, být poměrně velké a vzhledem a barvou připomínají chuchvalce cukrové vaty; z toho důvodu se používá obecné označení rostliny 'cukrová vata'.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

40. Polibek před odletem

„Jestliže nás Bůh doopravdy sleduje,
pak to nejmenší, co můžeme udělat,
je to, že budeme zábavní."
—SOLOMON SHORT

Dlouhou tichou chvíli jsme se na sebe s Lizard dívali. Červenala se rozpaky, úlevou, zmatkem, radostí a starostmi. „Máš ještě nějaká překvapení?" zeptal jsem se.

„Jime, omlouvám se. Vím, že jsem ti to měla říct dřív. Sama jsem ale dostala od Strejčka Iry zprávu teprve včera v noci. Pokoušela jsem se ti to říct dnes ráno, ale —" Odevzdaně potřásla hlavou. „Nevěděla jsem jak. Bála jsem se, že ti znovu ublížím," přiznala.

„To nevadí," řekl jsem s úsměvem. Ve skutečnosti jsem se smál nahlas. „Už mi na tom tolik nezáleží, aby mě mohly nějaké politické nesmysly, všechny ty hovadiny a vnitřní boje zranit. Nestojí to za to. Jediné, na čem ještě záleží, jsi ty. A děti. Ty ostatní bitvy ať si vybojuje někdo jiný. Já už dobojoval. Jenom to spotřebovává energii. Nezíská se tím nic." Už ve chvíli, kdy jsem to říkal, jsem si s překvapením uvědomil, jaký pocit lehkomyslnosti a úlevy mi ta slova přinášejí. Spadlo ze mne těžké závaží. Cítil jsem z té lehkosti závrať. Cítil jsem se, jako bych mohl sám vzlétnout k obloze. Nepotřeboval jsem Hieronyma Bosche. Všechno to vyčerpání, všechen vztek, pocit marnosti a strachu zmizely jako země pod námi. Opřel jsem se o nosník za sebou a nechal se jím podpírat. Cítil jsem se báječně prázdný. Cítil jsem se jako opilý. Byl jsem vláčný a hloupý a úplný. „Doopravdy to nevadí," ujistil jsem ji znovu. „Mé hrdinské časy skončily. Teď mám důležitější práci."

Lizard ke mně přišla a rukama mě jemně objala kolem pasu. Opřela se o mě a dlouhatánskou chvíli jsme se jen drželi v pevném objetí. „Myslím, že je to ta nejhrdinštější věc, jakou jsi kdy řekl," zašeptala. „Řekla jsem ti už dneska, že tě strašně miluju?"

Podíval jsem se na hodinky. „Už od té chvíle uteklo pěkných pár hodin. Je na čase, abys mi to připomněla."

Po chvíli jsme se od sebe odtrhli a znovu se dívali jeden na druhého, oba překypující novým úžasem a rozkoší. Chichotali jsme se jako děti. „Jak je to možné, že líbání s tebou je pořád lepší a lepší?" zeptala se zasněně.

To byla zajímavá otázka. Musel jsem jí věnovat veškerou pozornost. Poté, co jsme se od sebe odtrhli podruhé, jsem řekl: „Myslím, že je to neustálým tréninkem. Což mi připomíná — to bylo docela nadšený cvičení, který sis odbývala s Dannym Andersonem."

„Co ti na to mám říct? Je to generál." Zasmála se a prohrábla mi prsty vlasy. „Nežárli."

„Nežárlím. No... ne moc. Tebe políbil, ale mně jenom potřásl rukou. Myslím, že bych měl být uražený. Líbá dost dobře, co?"

„To si budeš muset zjistit sám."

„To bych klidně mohl," odpověděl jsem naoko nevrle.

„Poslyš, miláčku — jestli kdy budeš mít příležitost zjistit, jak Danny Anderson líbá, klidně si to vyzkoušej. Mně to nevadí. Jenom z toho nedělej zvyk."

„S něčím takovým si ještě dlouho nebudeš muset dělat starosti, přinejmenším ne dokud budou holky měkčí než kluci."

„Mhmm," řekla. „To, co mám ráda já, je přesně to, že kluci tvrdnou víc než holky."

„Ta informace je teoretická, nebo podložená skutečným zážitkem?"

„Ano," řekla bez vysvětlení. Její prsty mi zkušeně rozepínaly zip.

Něco pod námi udělalo bác a pocítil jsem chvilkový stav beztíže. Hieronymus Bosch byl znovu ve vzduchu. „A sakra, jsme v tom zas. Chceš jít zpátky do kajuty?"

Lizard vypadala zklamaně. „Ráda bych. Bohužel máme oba práci." Smutně vytáhla jezdce zipu zpátky nahoru.

„Oba? Myslel jsem, že jsem odešel do výslužby." Znovu jsem si zip rozepl.

„V to moc nedoufej." S plácnutím mi odstrčila prsty a znovu zip vytáhla, tentokrát již natrvalo. „V tu výslužbu, myslím. Sice jsme to trochu přeorganizovali, ale pořád zůstáváš hodně důležitý. Nejen pro mě, ale pro tuhle práci. Jsi jediný člověk na světě, který dokáže myslet jako červ."

„Nejsem si jistý, jestli se mám cítit polichocený, nebo uražený."

„Polichocený." Přitiskla se ke mně a zašeptala: „Chtěla bych, abys mě sežral třeba každý den." A potom mi jemně vklouzla jazykem do ucha, až jsem vyjekl, rozhihňal se, uskočil dozadu, jak daleko jsem jen mohl, (Což nebylo zas tak moc, protože jsem se pořád ještě opíral o nosník) utíral si ucho a třásl se rozkoší, to všechno najednou.

„Tohle mi nedělej! Víš, jak jsem lechtivý."

„Právě proto to dělám." Lizard si srovnala blůzu a přepnula se na generála Tirelliovou. „Mám jednání s kapitánkou Harbaughovou. Ty máš taky schůzi."

„Já?"

„Další překvapení," přiznala. „Jsi. přiřazen k týmu zvláštních operací. Budeš vrchní poradce."

„Cože?"

„Nekomentuj to, miláčku. Také se tajně nalodili v Amapá."

„Stejně jako Clevelandská filharmonie, Bolšoj balet, Stanfordský pochodový orchestr a alegorické vozy z loňských oslav dne nezávislosti v původním obsazení, že?"

„Alegorické vozy to nestihly, ale zbytek čeká v salóně na zádi." Ještě jednou mě políbila, tentokrát to ale bylo jen lehké pohlazení rty. „Běž až na konec tohohle můstku. Vede do pomocného oddílu, který není ani v plánech lodi. Ideální pro pašování."

„Tajemství. Každý má tajemství. Pche!" Prudce jsem ji popadl a znovu políbil. „Chci od tebe něco lepšího, než jen obyčejnou rychlovku, miláčku."

Když jsem ji pustil, řekla bez dechu, „Ufff! Tohle není rozhodně žádná rychlovka. Jestli půjdeš takhle s kůží na trh, tak to bude další tajemství, které by se mohlo proláknout."

„Nezačínejte si se mnou, generále. Alespoň ne, pokud se mnou chcete skončit." Nevěřícně jsem potřásl hlavou a znovu si zip vytáhl. „Poslyš; zrovna jsem si něco uvědomil. Když už jsem civilista, tak ti už přece nemusím salutovat, že ne?"

Podívala se na vypouklinu na mých kalhotách a usmála se. „Pozdě. Už jsi salutoval." A potom dodala: „Nedělej si z toho hlavu, takový pozdrav se mi líbí." Políbila mě a vyrazila opačným směrem, než jsem měl jít já.

Vzdychl jsem si pro sebe. „Se sprosťárnama se člověk nikdy nenudí."

„Slyšela jsem to —" ozvala se její odpověď. Usmíval jsem se celou cestu na záď.

Vlákna many se shlukují do stále větších chomáčů tím více, čím déle se nacházejí ve vzduchu. Největší chomáče nakonec ztratí svoji lehkost a namísto letu vzduchem se odrážejí od země a valí se jako ruský laskavec, dokud konečně nenarazí na bariéru či překážku, kterou nemohou překonat.

Toto je původ obrovských růžových bouří, které pravidelně pokrývají území na západě Spojených států. Pravidelně byly pozorovány chomáče velikosti domu. Obrovský alamedský chmýřobal byl ve skutečnosti gigantickým sdružením chomáčů velikosti domů, které všechny seschly a zastavily se ve stejnou dobu.

Když chomáče vláken many seschnou, rozpadnou se v prach, který se vznáší ve vzduchu nebo se ukládá po krajině do měkkých, lepkavých nánosů. Jde o biologický ekvivalent polymerických aerogelů a výsledná ekologická škoda, zvláště na pozemských rostlinách a živočiších, uvězněných v této pokrývce cukrové vaty, je do každého detailu stejně zničující.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

41. Brownův pohyb

„Nic nepřekračuje míru tak, jako přemíra."
—SOLOMON SHORT

Byla to dlouhá procházka.

V polovině jsem si začal pro sebe zpívat. A tančit. Stará hloupá písnička. Cítil jsem se tak dobře, že jsem to v sobě nedokázal udusit.

„Jó, já jsem malej chytrej frajer, malej chytrej — to jsem já. Strejčka Sama jsem pravej syn, čtvrtýho července jsem se narodil. Mám svou malinkou holku, malou holku frajerskou — hou — malej chytrej do města jede, na poníku sedí si — to jsem já ten malej chytrej kluk —"

Cestou po kovové lávce jsem šťastně tancoval. Byl jsem šílený závratnou volností a vůbec jsem si nevšímal —

Na křižovatce dvou chodníků se poflakovali dva chlápci těžké váhy ve žlutých overalech. Opírali se o nosníky s rukama, založenýma na hrudi a zjevně nedělali vůbec nic. Byli si podobní jako vejce vejci, nejspíš je odlili ze stejného

kusu hovězího. Téměř bez dechu a velice rozpačitý jsem se zastavil prakticky přímo před nimi. Divně se na mě dívali. Měl jsem výrazný pocit, že to nebyla náhoda, že si tady, přesně v tomto místě, jen tak naplano povídali. V očích neměli skoro žádný výraz.

„Uh —" Neexistoval způsob, jak jsem si mohl zachránit důstojnost. Nebyl jsem si ani jistý, jestli bych ji zpátky chtěl. Nasadil jsem svůj nejlepší idiotský škleb, nadechl se a pohnul se, jako bych chtěl pokračovat.

Oba muži se narovnali. Ten vyšší z nich udělal jediný úkrok stranou a přehradil mi cestu. „Lituji, pane. Sem není cestujícím vstup povolen." Mluvil s tichou zdvořilostí. „Když dovolíte, ukáži vám cestu zpět." Byl to ten druh zdvořilosti, který nenechává žádný prostor pro nesouhlas.

Druhý muž měl zaměstnaný výraz někoho, kdo poslouchá vzdálený hlas. Náhle řekl: „Počkej chvilku. Ukážete mi svou identifikační kartu, prosím?"

Vytáhl jsem svůj čerstvě upravený průkaz z průhledného pouzdra na košili a podal mu ho. Podíval se na něj, podíval se na mně, potom si přečetl číslo na kartě. Hlas v jeho uchu musel odpovědět souhlasně, protože přikývl a podal mi ho zpět.„Děkuji vám, pane. Omlouváme se, že jsme vás obtěžovali."

„Nic se nestalo." Zasunul jsem si průkaz zpět do pouzdra.

„Pokračujte prosím dále na záď," ukázal. „Můstek končí u velké stupňovité plošiny. Někdo tam na vás bude čekat."

„Díky," řekl jsem. „Eh —" Neměl na kombinéze žádný štítek se jménem. Sledoval můj upřený pohled. Když jsem se znovu setkal s jeho očima, jenom se usmál a potřásl hlavou. „No, stejně díky." Vyrazil jsem dál na záď a v duchu se divil. Další dobré víly?

Musel jsem se zasmát a potřást hlavou. Proč nemůžou lidi prostě říkat pravdu? Dost by nám to usnadnilo život. Foreman o tom jednou něco říkal. Během výcviku. Řekl: „Základní příčinou každého problému na světě je selhání komunikace. Selhání komunikace" A potom se na nás rozpustile smál s nádherným citem pro očekávání. Byl to ten jeho pohled, který, jak už jsme věděli, byl vždycky předzvěstí skutečně ošklivé pointy. Pro lepší účinek se na okamžik odmlčel, pomalu se rozhlížel po místnosti, dokud nebyl spokojený s tím, jak mu všichni visíme na rtech a čekáme na každé slovo. Konečně, přišel i se zbytkem. „A mimochodem, zapomněl jsem vám říct. Volal Godot. Přijde později."

Některým lidem ten vtip nikdy nedojde. Ti, kterým dojde, se nikdy nepřestanou smát.

A potom jsem se musel rozchechtat znovu. Protože ten vtip byl o mně. Vždycky byl o mně. Po tváři se mi roztáhnul úsměv. Včera touto dobou jsem vyhrožoval, že vyskočím z okna vzducholodi. A pak... prostě jsem to vzdal a dovolil vesmíru, ať si dělá co chce. To, co si chtěl dělat, bylo dost překvapivě totéž, co jsem chtěl já.

V tom byl ten vtip. Je to šílené, jak skvěle začnou věci fungovat, když s nimi prostě přestanete bojovat.

To byla myšlenka.

Když s nimi prostě přestanete bojovat.

Nějaký čas už jsem o tom nápadu nepřemýšlel. Doktorka Fletcherová si myslela, že by to bylo možné. Jason Delandro to věděl. Já tomu pořád nevěřil. Cena byla příliš vysoká. Ale říkal jsem si — možná, že rýpavé hlasy měly pravdu. Možná, že jediný způsob, jak měla lidská rasa přežít, bylo najít si svůj koutek v chtorranské ekologii. Ta myšlenka se mi nelíbila, ale další možností bylo vyhynout nebo pokračovat v nekonečné válce. Nebyla čtvrtá možnost. No... ne, byla. Opustit planetu. Přestěhovat se na Lunu. Přestěhovat se na Mars. Přestěhovat se do pásu asteroidů. Jednoho dne snad smést Zemi a začít znovu? Ale ne — kdybychom se vystěhovali, navždy bychom ustupovali. Přiznali bychom svoji zranitelnost chtorranským zamořením a bez ohledu na to, kam bychom šli nebo co bychom vybudovali bychom vždycky věděli, že tam můžeme zůstat jen do té doby, než se objeví Chtorrané a rozhodnou se, že tenhle svět chtějí také.

Lidstvo muselo mít možnost, jak — jak co?

Co jsme doopravdy chtěli?

Kdybychom si byli schopni na tuto otázku odpovědět, mohli bychom začít malovat čáru odtud tam. Mohli bychom se pokusit tu čáru sledovat. Mohli bychom —

Nemohli jsme dělat nic. Pohybovali jsme se ve tmě. Nebylo to tím, že by nám chyběly rozumové schopnosti. Neměli jsme světlo. Nemohli jsme vědět, co bychom mohli dělat, protože jsme nevěděli, co bylo možné. To bylo to, co měla vyřešit tato výprava.

„Jsem malej chytrej frajer —"

Písnička mi pořád zněla v hlavě. Mozek se pokoušel dělat dvě věci najednou. Tři, když počítáte chůzi. Zpívání. Uvažování. Chůze. Tanec. Lávka se přede mnou táhla do nekonečna. Za mnou.

Zanikat. Záležitost. Chtění.

Ozvěny.

Ozvuky.

Něco.

Písně.

Co byla ta druhá myšlenka? Kdo to řekl? Nevzpomínal jsem si, ale slova jsem si pamatoval. „To, co potřebujeme, je někdo, kdo dokáže myslet jako červ." Ne, ne červi. Inteligence, která stojí za nimi. Potřebujeme něco, co dokáže myslet jako Chtorr. Inteligenční stroj? Možná. Ale jak ho naprogramujete? Jaký model použijete?

Nezmůžete myslet jako Chtorran, musíte se Chtorranem stát.

Heuréka.

Něco, co není Chtorranem, musí být Chtorranem. Dost dlouho, aby to mohlo jako Chtorran myslet. A potom to musí přestat být Chtorranem, tak, aby to mohlo předat zprávu a říci lidstvu, proti čemu to doopravdy stojíme. Jenže jak se stát Chtorranem — a jak se potom svého chtorranství zase zbavit?

Ne, to nebylo úplně ono.

Něco o identitě...

„Jó, jsem malej chytrej frajer, malej chytrej — to jsem já —"

Ta myšlenka mi pořád unikala. Mozek zakopával o otázky, které se k tomu nehodily.

„—to jsem já, ten malej chytrej kluk!"

Jakou písničku by si zpíval Chtorran? Na tuto otázku už jsme odpověď znali. Byla to dlouhá, tichá vibrace, podobná předení, takový druh zvuku, který by mohlo vydávat třítunové kotě zfetované LSD. Zvláštní zvuk. Podivně uklidňující, ale velice nehudební.

Musíte se zeptat sami sebe, proč Chtorrané zpívají!

A když už jsme u toho, proč zpívají lidé?

Jde o identitu...

Říkají nám písně snad to, kdo jsme?

Hmm To byl nápad... Ale bylo to špatně.

Věděl jsem, kdo jsem. Měl jsem jméno, měl jsem identifikační kartu, měl jsem problém, který jsem měl vyřešit. Dokonce jsem měl i ženu. Moje identita byla vyjasněná bez písní. Mohl jsem být hluchý jako peň a pořád budu mít úplně stejnou identitu. Ne. Písně byly něco jiného.

„Malej chytrej frajer do Londýna jel, na hřbetě svýho poníka frajersky seděl —"

V té chvíli jsem došel na konec lávky. Všechny otázky budou muset zůstat ještě chvilku nezodpovězené.

Můstek končil na plošině dost velké na to, aby se na ni vešel menší blok domů. Část plošiny byla odsunuta stranou, aby odhalila... vzdálenou zemi tiše ubíhající pod námi. Rozměry přístupového otvoru stačily k vypuštění nebo zachycení letadla. A opravdu, na nakládacím jeřábu byl zavěšený Batwing — 9, lehce vyzbrojený průzkumný letoun. Další žluté overaly ho právě zvedaly do postavení. Sotva se po mně podívali.

Jakmile se poklop pod letadlem uzavřel, předák skupiny ke mně vyrazil dlouhým krokem. Byl to další z těch, kterým se v očích skrývá nebezpečí, „McCarthy?"

Přikývl jsem.

„Tudy prosím." Vedl mě ke vzdálenému konci plošiny, pod ocasní část letadla, k podlahovému dílci, který vypadal jako všechny ostatní podlahové dílce. Neviděl jsem, že by něco udělal, ale panel se odsunul stranou a odkryl úzké schodiště, které vedlo dolů. Ustoupil stranou. Zjevně se čekalo, že sejdu dolů. Napadlo mě, jestli mám zavtipkovat o tom, jak je vinný sklep vzducholodi nepohodlný, potom jsem si to radši rozmyslel a prostě pokrčil rameny a vykročil dolů do tmy. Podlahový díl se nade mnou rychle zavřel.

Chmýřobaly také poskytují dopravu semenům a sporám dalších druhů; většinou chtorranským, samozřejmě.

Mechanismus je jednoduchý. Jak laskavec z cukrové vaty poskakuje krajinou, jeho vlákna se otírají o mnoho dalších rostlin a živočichů. Mnoho z těch nejmenších je v pavučině laskavce zachyceno a unášeno dál.

Tímto způsobem se rostlina mana nejen šíří krajinou, ale šíří také většinu z mikro - úrovně chtorranské ekologie.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

42. Zvědova čest

„Staří vojáci nikdy neumírají. Umírají mladí."
—SOLOMON SHORT

O chvíli později se světlo rozsvítilo. Rozhlédl jsem se okolo.

„Póó — zor!" Siegel, Maranová, Lopezová, Valadová, Nawrocki a sedm dalších k boji připravených veteránů se vypjalo do pozoru. Podle vojenských měřítek byla tahle místnost ohromná. Podle měřítek Bosche byla — odpovídající. Dvanáct hromotluckých vojáků ji téměř vyplnilo.

„Pohov," řekl jsem automaticky. Znovu jsem se rozhlédl. Tohle byla skupina, kterou jsem původně na tuto výpravu vybral — většinou. Reilly, Williová a Locke byli mrtví. Budou mi chybět. Hodně. Nové tváře jsem nepoznával, ale poznával jsem zakalený výraz, který v nich byl. Ten stačil.

Siegel hrdě vystoupil vpřed a zasalutoval. „Poručík Kurt C. Siegel, pane!"

„Nech si ty blbiny s panem — říkal jsi poručík?"

„Odpovíte mi prosím na pozdrav, pane?" Stál vyšponovaný, jako by spolkl pravítko.

„Blahopřeji k povýšení! Dobrá práce, Kurte. Jenže, ach jo, ksakru." Zasalutoval jsem mu v odpověď a Siegel se uvolnil.

„Jenže já už nejsem kapitán. Právě jsem odešel z armády."

Výraz jeho tváře za ten vyhazov skoro stál. „Cože jste —?" Ostatní zrušili tvar, nahrnuli se okolo nás a nevěřícně po něm opakovali: „O čem to mluvíte? Já toho zkurvenýho Dannenfelsera zabiju."

„Velíš teď družstvu." Poplácal jsem Siegela srdečně po rameni. „Byl jsem zproštěn veškeré odpovědnosti."

„Vybojujeme ji zpátky!"

„Ne, nevybojujete. Nikdy jsem se necítil šťastnější. A buduje ženit."

„Ženit —!" vyjekla Valadová. Nawrocki se zašklebil. „No teda!" Lopezová mi na rty vtiskla velký vlhký polibek.

„Lopezová! Ty mě překvapuješ!"

„Ty překvapuješ mě, ty vychrtlej gringo!"

„Ale co bude s náma —?" Sieglův pyšný výraz se mi hroutil před očima. Zkazil jsem mu jeho velké překvapení. „Spoléhali jsme se na vás!"

„Dobrá, dobrá," řekl jsem. Začínal jsem se cítit provinile. Po citové stránce reagovali jako děti, které se právě dozvěděly, že Ježíšek není. „Poslouchejte. Jsem teď připojený civilní specialista. Jsem váš oficiální indiánský zvěd."

„He? A to jako znamená co?" Ostatní okolo Siegela ztichli.

„To znamená všechno nejlepší!" vykřikla Lopezová. „To znamená, že vás konečně platí za to, že myslíte."

„Znamená to, že nemohu vydávat rozkazy," vysvětlil jsem. „Jenom rady." Díval jsem se přímo na Siegela, když jsem to říkal.

Zamračil se. „Znamená to, že mám teď vyšší hodnost než vy?"

„Přesně tak," souhlasil jsem. „To platí pro všechny. Jsem naprosto mimo veškerý řetěz velení. A mám z toho daleko větší radost, než si dovedete představit."

„Hm." Siegel vypadal hluboce znepokojeně. „Poslyšte, kapitáne, tohle se mi nelíbí. Vy o tom všem víte zatraceně víc než kdokoliv jiný. Chci říct, že pokud se máme teďko pustit do červů, opravdu bych byl daleko radši, kdybyste to byl vy, kdo bude dávat rozkazy."

„Je mi líto, poručíku. To bych nemohl, ani kdybych chtěl. A vás by postavili před polní soud, kdybyste mi to jen dovolil. Úmyslné zanedbání povinností. Věř mi, Kurte. Ty to zvládneš. Nenavrhoval bych tě na povýšení, kdybych si nemyslel, že na to máš."

„Vy jste mne navrhoval?"

„Jo, navrhoval," řekl jsem. „Přede dvěma měsíci, po té věci v Marinu s BART."

„Co? Nic to nebylo."

„Já měl jiný názor," řekl jsem. „A byl to můj názor, který měl váhu." Na nádraží v Sausalitu se usadila rodina sulcprasat. Hrozilo, že rytím podkopou celý městský blok. Nemohli jsme použít plamenomety ani naftu, nad námi bylo příliš mnoho důležitých budov. Reprodukční zvyky sulcprasat vylučovaly použití jakýchkoliv výbušnin, dokonce i chladných bomb. Nakonec jsme tam poslali tuláky, vyzbrojené kanystry s tekutým dusíkem. Byl to Siegelův nápad. Jeho družstvo zvládlo naplánování a později i organizaci operace. Napsal jsem potom štědrá doporučení pro každého v družstvu, ale přidal jsem taky zvláštní zprávu vyzdvihující Siegelovy velitelské schopnosti. Napsal jsem doporučení také pro Willigovou a Reillyho.

Siegel potřásl v mírné nedůvěře hlavou. „No, řekl bych, že bych vám měl teda asi poděkovat." Nabídl mi ruku.

Co jsem chtěl říct bylo: „Neděkuj mi, nevíš, co jsi právě zdědil." Ale to by k němu nebylo fér. Pořád ještě zářil nadšením. Vzal jsem nabízenou ruku a pevně s ní potřásl. „Pojď sem. Promluvíme si." Vedl jsem ho do rohu místnosti.

Odvedl jsem ho od ostatních. Díval se na mě s očekáváním. „Poskytnu ti veškerou pomoc, jakou budu moci, veškeré rady, jaké budu moci; ale nikdy ne před ostatními. Ať už uděláš cokoli a ať už cokoli řekneš, nikdy nesmíš vypadat nerozhodně. Neboj se zeptat vojáků, co si o situaci myslí, ale nikdy se jich neptej, co chtějí dělat — chápeš ten rozdíl?"

Přikývl.

„Fajn. Tak podívej — tohle se budeš muset naučit velice rychle. Teď jsi šéf. Což znamená, že všechna špinavá rozhodnutí jsou na tobě." Hledal jsem v jeho tváři porozumění.

Nemrkal. Věděl přesně o čem jsem mluvil. „Jako ta věc s Reillym a Willigovou?"

„Přesně. Jako ta věc s Reillym a Willigovou."

„Nedovolil jste mi, abych se vrátil."

Upřeně jsem mu hleděl přímo do očí. „Ano. Nedovolil."

„Nenáviděl jsem vás za to."

„Nenáviděl jsem sám sebe. V té chvíli jsem už ztratil tři životy. Neměl jsem chuť přijít o čtvrtý. To je ta věc, Kurte. Kdybych tam nebyl, abych tě zastavil, kdybys byl už tehdy poručíkem, co bys udělal?"

Neodpověděl okamžitě. „Vím, co tím myslíte," připustil.

„Nebylo nic, co by se dalo pro Reillyho nebo Willigovou nebo Lockeho udělat. Neušel bys deset stop. A riskoval bys životy celého týmu. Co by měli dělat? Nechat ti dveře otevřené? Pustit nájemníky dovnitř? Je to to, co dělá poručík? Nechat se idiotsky zabít? A dokonce i kdyby byl tým dost chytrý anebo ty dost neoblíbený, aby za tebou dveře zabouchli a zachránili své vlastní životy, pořád zůstanou bez velení. Mysli na to. Zůstal by po tobě zraněný tým, který by museli předat čerstvému poručíkovi, který by k němu neměl žádný vztah a musel by s lidmi začít znovu od začátku. To by bylo špatné jak pro něj, tak pro tým."

Siegel vypadal otřeseně. „Neuvědomil jsem si —"

„Ne, neuvědomil." Když jsem na to vzpomínal, zmocňoval se mne znovu vztek, Musel jsem se přinutit, abych se uklidnil a zkrotil vlastní prudkost. „To je v pořádku, Kurte. Ty sis to uvědomovat nemusel. To bylo na mně." Dal jsem mu ruce na ramena a držel ho pevně na délku paže. „Poslouchej mě. Tahle práce je velice odlišná od toho, co jsi dělal předtím. Jsi teď páteří. Jsi zdroj pokračování. Síla. Směr. Ty ukážeš a oni jdou. Taková je tvá práce. Každý může zemřít. Ale jenom poručík může ukázat."

Slabě se usmál a potřásl hlavou. „Vždycky jsem si myslel, že šéf by měl být ten maník vepředu."

„Ne. Tak uvažují děti. Je to sobecké a je to hloupé. Hrdinou už jsi. Oni taky. Takže... důležitá věc je prostě rychle zmáknout, co se zmáknout má a ještě rychleji vypadnout. Kurte, budeš se muset naučit, jak převádět zodpovědnost. Dokonce i když to znamená —" Uvědomil jsem si, co jsem se chystal říci a hrdlo se mi sevřelo. Bolelo to a byla to ironie a další hloupý žert, který si pro mě vesmír připravil. Cítil jsem, jak se mi slzy hrnou do očí. Nebyl to zábavný žert. „— dokonce i když to znamená... něco takového, jako byla ta věc s Reillym a Willigovou. A s Lockem."

Siegel na chvíli odvrátil pohled a mrkáním potlačoval vlastní slzy. Když se ke mně otočil zpět, měl oči suché a vypadal jako jiný muž. „To je taky součástí téhle práce, že?" Bylo to konstatování, ne otázka. „Rozhodnutí, kdo půjde a kdo zůstane."

„Kdybys musel někdy takové rozhodnutí udělat, budu stát za tebou. Když jsem tě doporučoval, přebíral jsem zodpovědnost za kvalitu tvého velení. Nepsal jsem ten návrh na povýšení lehkovážně. Takže až povedeš svůj tým ven, použij je. Využívej je tvrdě a využívej je chytře."

„Myslím, že jsem vám rozuměl, pane. Budu se to muset naučit bez vás, že?" Položil své ruce na má ramena a chvíli jsme tak stáli.

„Zvládneš to dobře, Kurte. Vím to. Jenom nebuď tak krvelačný, jasné?"

Přikývl. „Děkuji vám, pane. Chci říci, Jime."

„Hej!" zavolala přes místnost Lopezová. „To se tam budete objímat celou noc, nebo sem šoupnete ty svý žalostný zadky a pomůžete nám vypít tohle šampaňský, dokud ještě nějaký je?"

„Nepřežeňte to —" spustil jsem, ale potom jsem sklapl. Tohle už nebyl můj tým. Bylo na Siegelovi, aby je upozornil, že je potřeba být fit na zítřek. Všiml si, jak jsem se zarazil a srdečně se usmál.

„Hej, vy bando studenejch čumáků —" pustil se do nich se smíchem. „Neotevírat žádné další flašky. Nebudeme tím přece plýtvat na nějakýho civila, nebo jo?"

Z této perspektivy je teď daleko pravděpodobnější, že prvními chtorranskými činiteli, kteří se na Zemi usazovali, nemohly být epidemie, ale rostliny mana — jednoduché chmýřobaly cukrové vaty.

Ve skutečnosti lze ve vědeckých časopisech nalézt první zmínky o nových druzích jedlých hub (což v retrospektivě nemůže být nic jiného, než rostliny mana) již v létě velkého kalifornského meteorového deště. Zdokumentované zmínky o maně podporují platnost teorie. Rostlina mana zde musela být první, aby položila základy pro všechno ostatní, co následovalo.

To by potvrzovalo, že chtorranská kolonizace/zamoření měla více než deset let na to, aby se ujala na nejzákladnější možné úrovni. Časové období je také dosti dlouhé na to, aby umožnilo vytvoření předmostí pro mnoho dalších úrovní chtorranské ekologie, která budou zapotřebí později.

Další výhodou tohoto modelu je to, že nám umožňuje přehodnotit původní teorii, podle které by mohl být původním druhem, přenášejícím epidemie, žihadlák, protože nyní můžeme posunout dobu příchodu mnoha podpůrných druhů ještě před příchod epidemií. Model dává žihadlákovi čas k tomu, aby se ujal a rozšířil a dále poskytuje mechanismus k obecné dosažitelnosti mikroorganismů, způsobujících nákazu,

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

43. Malá ruční hudba

„Jak se vůbec k sobě hlupák a jeho peníze dostanou?"
—SOLOMON SHORT

Jak už to chodí, museli jsme otevřít ještě pár dalších lahví šampaňského. Nejdříve jsme si museli připít na Siegelovo povýšení. A taky na povýšení Lopezové a Valadové. To byly tři samostatné přípitky. Z Lopezové byl teď seržant a z Valadové desátník. Dobrá věc na povýšení v poli je to, že získáte důstojníky, kteří své práci rozumí.

Potom jsme si museli připít na můj odchod do výslužby, na moji novou práci indiánského zvěda a na mou prababičku, která byla čistokrevný Čerokí. Nebo to byla moje praprabička? Potom si někdo vzpomněl, že jsem říkal něco o tom, že se budu ženit. Takže jsme si pochopitelně museli připít na blížící se svatbu. Což bylo doprovázeno množstvím zvláště oplzlých poznámek, které následoval zvláštní přípitek na moudrost — nebo bláznovství — generála Lizard Tirelliové za to, že vůbec řekla ano. A potom přípitek na dítě. Děti. Vypili jsme několik přípitků na děti.

A potom jsme toho nechali a vypili chmurný přípitek na památku těch, kteří tady nemohli být s námi a sdílet naši radost. Po něm jsme rozbili sklenice a museli jsme začít znovu. Začali jsme přípitkem na nové sklenice. Potom jsem pronesl dlouhou a hodně sentimentální řeč o nejlepší bojové jednotce, jakou jsem kdy viděl. To vyžadovalo tři samostatné tekuté pozdravy. Potom jsme museli na chvilku přestat, než Lopezová vystřelila ke stropu dalších pár špuntů. Odrážely se od něj a ode zdí a šampaňské stříkalo všude okolo uprostřed výkřiků a smíchu.

Proběhlo několik přípitků červům — a hrozné smrti, které se jim dostane. Z našich rukou, pochopitelně. Každý z vojáků se postavil, aby podrobně vysvětlil nebo vysvětlila své plány a všechna prohlášení musela být samozřejmě uctěna řádnou úlitbou.

Nakonec jsem se ale musel z dýchánku omluvit. Chtěl jsem odejít, než se začne doopravdy pít. A kromě toho došlo šampaňské. Lopezová objednávala další.

Využil jsem příležitosti a vydal se hledat schody — „Pane jo, jak já nenávidím vzducholodě. Turbulence jsou tu teda děsný. A tahle kapitánka Harbaughová pilotuje příšerně. Koukejte, jak se celá ta věc otáčí." Sesbíral jsem se ze zdi a otočil se k Lopezové. „Díky, už si nedám, mám dost."

„Vypijte tohle." Snažila se mi strčit do ruky vysokou sklenici něčeho divného.

„Ne, ne. Žádný míchání chlastu. Pomůžeš mi najít dveře?"

„Musíte. Generál Tirelliová mi nikdy neodpustí, když vás nechám jít v tomhle stavu. No tak, tohle vám pomůže od kocoviny."

„Nemám kocovinu. Fakt, je mi skvěle. Jenom se potřebuju na měsíc nebo dva posadit."

„No tak, šup tam s tím. Hodnej kluk." Bylo jednodušší pít, než se s ní handrkovat. Zvlášť, když mě přitom držela za vlasy.

„Pfffuj! Ježíši! Burrghp! Chutná to jak ovčí chcanky! Co to na mě zkoušíš? Chceš mě zabít?"

„Snažím se o to, abyste vystřízlivěl —"

„To je totéž."

„— aspoň natolik, abyste mohl zemřít jako důstojník. Napijte se ještě."

„Nejsem důstojník. Jsem civilista." Napil jsem se ještě trochu.

„Že jste to neřekl dřív? Najdu vám nějakou prima vyhřátou škarpu."

„To zní fajn. Možná bych v ní mohl umřít a dostat tak tuhle příšernou pachuť z pusy."

„Nepijete moc často, co?"

Zkusil jsem zaostřit pohled. „Co —? Zvládnu to." Otřásl jsem se. „Fuj. Co to bylo?"

„Neutralizér alkoholu. Průmyslová verze."

„To je to, co se jednomu dostane do žil, všechno vysaje a celý to zas rozloží?"

„To je ono. Urychluje to celý metabolický proces." Podívala se na hodinky. „Moment. Teď přijde ta legrační část.

Jak se alkohol rozpadá, začíná cukrová horečka. Máte chuť si zaběhat?"

„To si asi děláš srandu —"

„Trik je ve fyzické aktivitě. Spousty fyzické aktivity."

„Jsem civil. Jediná fyzická aktivita, která mě čeká, se dělá v posteli. Nejspíš se upíchám k smrti."

„Sám? Nebo s někým?"

„Cokoliv si Lizard bude přát." Posadil jsem se rovně a pracně jsem mžoural, aby se obě Lopezové spojily. „Dobrý, myslím, že už jsem v pořádku. Můžeš mě pustit."

Pustila mě. Svalil jsem se na stranu.

„To asi nebyl nejlepší nápad," poznamenal jsem z podlahy. Za chvíli jsem dodal: „Všimla sis někdy toho, jak vzorek na koberci ubíhá do strany? Odsud je to zajímavý trik s perspektivou. Pojď dolů a mrkni se taky."

Lopezová mě znovu zvedla a rozzlobeně se na mě dívala. Potom se otočila a houkla na Siegla. „Musel jsi mu dávat ohnivou vodu, co? To ti ještě nikdy předtím o civilistech nic nevyprávěli?"

Siegel přišel k nám a podíval se mi do obličeje, překlopil mi hlavu dozadu tak, že mi světlo oslepilo oči. Pevně jsem je sevřel. Palcem a ukazovákem mi levé oko násilím rozevřel.

„Bude žít," zavrčel. „To teda nevím, z čeho všeho už dneska ty důstojníky dělají —"

Lopezová se na něj sardonicky podívala. „Já to vím. A není to moc hezkej pohled, amigo." Otočila se zpátky ke mně. „Budete muset mluvit, kapitáne. Na zpívání jste moc opilej."

„Ne, počkej, napadá mě něco lepšího." Nasadil jsem svůj nejlepší irský přízvuk a ztěžka se postavil. „Povím vám ten o irským skřítkovi a tučňákovi." Vylezl jsem na židli, rozmyslel si to a rozhodl se, že raději vylezu zpátky na podlahu. „Siegele, hned se vrať." Kýval jsem na něj rukou. „Já poslouchal tvou vyprávěnku o Poctivý Bety. Ty musíš poslouchat můj fór o skřítkovi. A navíc je to tradice. Ti noví ho ještě neslyšeli —"

Lopezová mě vzala v podpaždí. „Žádný vtipy o skřítkách, kapitáne. Ústava Spojených států zakazuje kruté a neobvyklé tresty."

„Žádný vtipy o skřítkách —?" zeptal jsem se žalostně.

„Nevzpomínáte si, proč vás požádali, abyste odjel z Irska?"

„Vlastně si toho teď zrovna moc nepamatuju."

„Věřte mi."

„Hej! Co jsi to říkala o zpívání?"

„Neříkala jsem o zpívání vůbec nic."

„Zdálo se mi, že říkala. To je fuk." Škytl jsem a řekl: „Mám nápad. O červech." Oba se ke mě prudce otočili. „Hej! Co ty vážný ksichty? Tohle má být mejdan." Zapomněl jsem, na co jsem to myslel, a šmátral po skleničce. „Napijem se na můj nápad."

„Jste napitej až dost," odpověděl Siegel. „Na co jste přišel? No tak, mluvte na mě, kapitáne."

Místo toho jsem krknul. Zachichotal jsem se tomu, ale natolik jsem se ještě držel, že jsem si uvědomil, že bych se měl taky stydět. „Omlouvám se." Říhl jsem znovu. „To je ten životabudič?"

„Víceméně. Nedělejte si s tím vrásky," řekla Lopezová. „Dávno, vím, že jste prase. Jenom jsem vám to dřív nemohla říct." Sedla si přede mě a vzala mé ruce do svých. „Říkal jste, že máte nápad."

„Ne, už je to pryč. Už jsem to měl na jazyku, jenže jsem to zapomněl."

„Něco o červech —?" Oba vypadali ustaraně.

„Uhm." Ztrápeně jsem potřásl hlavou. „Mám jen takový pocit, pořád si se mnou zahrává, ještě to není opravdová myšlenka, jenom takový pocit, ale kdybych pro to našel slova, myslím — já nevím. Kdybych to jen mohl říct, tak bych to věděl. Ksakru. Je tady něco, co mi chybí."

„Myslete prostě na ten pocit," řekla Lopezová. „Ne. Ani nemyslete. Jenom musíte cítit. Musíte cítit ten pocit a potom se podívat, jak to cítíte."

„Znám to cvičení," řekl jsem a zarazil ji. „Teď to nebude fungovat." Posadil jsem se zpříma a znovu si říhl. „Ten životabudič funguje příliš dobře. Ne, ten pocit je úplně pryč. Ztratil jsem ho. Možná, že to stejně nebylo důležité. Možná, že se mi vrátí." Nechal jsem tělo znovu klesnout a svezl se po zdi za sebou na podlahu. Lopezová se Siegelem si sedli naproti mně a ostražitě mě pozorovali.

„Hej!" řekl jsem. „Jak je možný, že vy dva nejste opilí?"

Oba najednou upadli do rozpaků. „Eh —"

„Aha, už to mám," řekl jsem. „Starej fór se ženichem. Zpít ho tak, že o svatební noci odpadne."

Siegel zavrtěl hlavou. „Ne, ne tak docela."

Lopezová ho přerušila. „Jo. Přesně. Siegel myslel, že by to mohla být švanda, kdybysme vás opili, kapitáne. Něco jako odplata. Dát vám příležitost udělat ze sebe blázna. Být jedním z ostatních kluků. Potom jsme si vzpomněli na příběhy, co jsme slyšeli o zvláštních záblescích jasnozřivosti, které lidi dostávají, když jim nečekaně strčíte Střízlíky a říkali jsme si, no, říkali jsme si, že bysme to mohli zkusit na vás, protože toho tolik víte o červech a možná byste mohl přijít na něco velkýho."

„Nejspíš jste pěkně nasranej, co?"

Sotva jsem ho vnímal. „Hele, to není špatnej nápad! Pomoct si omámením k většímu výkonu? Je mi líto, že jsem vás zklamal. Škoda, že to nefungovalo."

„Fakt nejste nasranej?"

„Jenom na sračky," řekl jsem roztržitě. „Zrovna jsem myslel na to, jak myslí červi. Něco, co jste řekli, mi připomělo jednu teoretickou diskusi, kterou jsme měli, když jsme plánovali tuhle výpravu. Říkali jsme si, co by se stalo, kdybychom mohli implantovat červa. Jako Dwan Grodinovou. Nebo jako lidi z tépé sboru. Tépáci by mohli poslouchat, dívat se červovýma očima, mohli by cítit to, co cítí červ, mohli by myslet jako červ. A potom by nám mohli říct, o co tady doopravdy jde. To by bylo něco, co?"

Siegel a Lopezová si vyměnili pohledy. „To by bylo ohromný," řekl Siegel.

„Pokračujte," řekla dychtivě Lopezová.

„No, poslali jsme ten návrh nahoru a byla ustavena skupina, která se tím zabývá. Neslyšel jsem, jestli se k něčemu dobrali. Je pár důvodů, proč by to bylo riskantní. Myslím ne jenom biologických. Za prvé, červi mozku moc nepobrali. Chci říct ne opravdového mozku. To, co mají, není o moc víc, než chomáč přezrálých ganglií. Nejvíc, co můžeme říct, je to, že většina jejich skutečného myšlení, nebo čehokoliv, co dělají místo myšlení, se odehrává ve zbytku jejich těl, v síti chlupatého čehosi, čím jsou zaplavení. Je to stejné, jako jejich srst, jenže to roste uvnitř. Ti velcí jsou jenom obrovské pytle neurálních chlupů. Rozříznete ho a je to, jako kdybyste se dívali do pytlíku z vysavače, kterým vysávali psí boudu. Jenže to je taky to, proč je ty velké tak těžké zabít. Co není maso, je mozek."

„Jo? A co je to ošidný?"

„No, ne tak ošidný. Nebezpečný. Co když tépáci vykouknou červíma očima a zjistí, že je způsob, jak červ myslí, tak skvělý nebo nakažlivý — jako virus — že tak začne myslet celý tépé sbor a rozhodne se, že se přidá k odpadlíkům? Část problému vyřeší sestavení izolovaných tépé sborů. Jenže izolované tépé sbory budou vědět, že jsou izolované, a to ovlivní jejich chování. Jestli se jim změní myšlení, možná, že by se to pokusili utajit. Jak máme. vědět, jak červí myšlení funguje? Co doopravdy dělají, když se spojují? Chceme doopravdy, aby třeba jen malá tépé síť myslela jako červi? A bude vůbec bezpečné, když bude taková izolovaná tépé síť komunikovat s mateřskou sítí?"

„To jste si uvědomil teď?" zeptal se Siegel.

„Ne," řekl jsem. „Studijní skupina si s tím dělá starosti už měsíce. Na co jsem myslel, byl způsob, jak červi myslí."

„Co je s tím?"

„Červi nemyslí," řekl jsem prudce. „Zpívají."

Mrkl jsem na ně. Oba hleděli netečně.

„Nedochází vám to, že?"

Lopezová promluvila první. „No, samozřejmě, zpívají —"

„Ne. To jsou jenom zvuky. Vydávají zvuky a my tomu říkáme zpěv, jenže to není to, co doopravdy dělají. Co doopravdy dělají je to, že zpívají."

Siegel se zamračil. „Je mi líto. Ztrácíme se."

„Nedokážu to vysvětlit," řekl jsem. „Ale cítím to. V tom zpěvu něco je — sakra! — nemám pro to slova. To je to, s čím jsem předtím zápasil." Zhluboka jsem se nadechl a zkusil to znovu. „Je to jako rozdíl mezi tím, když si já kvákám „Yankee Doodle" a tím, jak sbor mormonského Svatostánku zpívá sbory z Beethovenovy Deváté symfonie —"

A potom najednou něco cvaklo. Ohromeně jsem se zarazil uprostřed věty. Lopezová mi to viděla ve tváři. „Co je?"

„Stáda. Byli jste někdy ve stádě? Viděli jste někdy nějaké zblízka? Taky zpívají. Červi zpívají jako stáda. Ne, tak to není. Stáda zpívají jako červi."

„Počkej, počkej chvíli," řekl Siegel. „Mluvíš o stádech, jako jsou ta v San Franciscu a Los Angeles a Mazatlánu?"

„Jo. Jednou jsem strávil v takovém stádě týden. Tohle se tam stává. Stádo si začne pobrukovat. Všichni. Je to

jako kosmické 'óómmm'. Každý, kdo to slyší, se stane součástí zvuku. Je to ten nejúžasnější zvuk, jaký jste kdy slyšeli. Zkuste to jednou, shromážděte tisíc lidí do jedné skupiny a nechte je dělat 'óómmmm'. Všichni se naladí na stejnou melodii, aniž by věděli jak nebo proč. Je to naprosto neuvěřitelný pocit, protože vás to vtáhne do sebe. Nemůžete tomu odolat, nemůžete dělat nic, než se stát součástí zvuku. Dokonce i když sami žádný zvuk nevydáváte, stejně vás to dostane.

Všichni ti lidé, kteří společně souzní. Vibrace váma třesou a omamují vás, naplňují vás, a všechno ostatní prostě mizí. Vy sami mizíte. Rozplynete se do zvuku. Už tam nejste. Zůstává jen neuvěřitelný zvuk, který naplňuje úplně všechno a naplňuje vám duši po okraj. Všechno je zvuk. Ten zvuk naplňuje svět a rezonuje s ním. Nedá se to popsat. Musíte to zažít. Je to jako drogový rauš, ale není to ono. Je to jako když se dotknete Boha, ale není to docela stejné. Je to jako být Bohem. Jenže — pak chodíte úplně zaslepení smyslem toho, čím jste se stali. To je zpívání. To je to, co červi dělají." Opřel jsem se v židli, skončil jsem a bylo mi lehko, že jsem tu myšlenku konečně dostal z hlavy.

Siegel nevypadal moc ohromeně. „Jenže to už víme. Zpěv davu ve stádě a zpěv v hnízdě byly poprvé srovnány před čtyřmi lety. Nebyly vyvozeny žádné závěry, protože toho o červech nevíme dost. Říkáš teď, že je to úplně stejné?"

„Hm, ne," řekl jsem. „Nevím, jestli je to totéž. Mohlo by být. Ale o tohle mi jde: jestliže to je stejná věc, potom to pro červy musí být mnohem intenzivnější zážitek. Stádo zpívá jen občas. Jen dvakrát nebo třikrát za týden. Červi zpívají pořád. Jsou v tom úplně ponoření."

Lopezová si se Siegelem vyměnili tichý pohled. Potom se oba otočili zpátky ke mně. „Dobře, ano, ale — co to znamená?"

„Já nevím," řekl jsem. „Nevím, jestli to vůbec něco znamená. Jsem si jistý, že to něco znamenat musí. Je mi líto, že vám to nedává víc smyslu. Ale tohle je můj velký objev. Červi zpívají. Pořád."

Vyhynuly velryby doopravdy?

Ačkoliv za posledních čtrnáct měsíců nemáme žádné potvrzené pozorování velryb, váháme prohlásit s jistotou, že vymřely.

Malá naděje přetrvává. Je jisté, že rozsáhlé škody na našem systému sběru informací nám zabraňují udělat si celkový obraz o situaci. Mnoho klíčových stanic bylo Severoamerickou operační správou převedeno na jiné úkoly a výsledné mezery v geofyzikální monitorovací síti Země činí satelitní sledování velryb záležitostí v nejlepším případě nejistou.

Také pozemní a mořská pozorování jsou stále, nespolehlivá.

Ale i kdyby se nějakým velrybám podařilo v našich náhle nepřátelských mořích přežít, je nepravděpodobné, že by se zachovaly delší čas. Hlavním činitelem jejich zkázy je obrovská ryba Enterprise, která se zjevně živí nejen velrybami, ale také svými vlastními menšími sourozenci, kdykoliv je uloví.

Prakticky vše, co o rybě Enterprise víme, se dá shrnout do jediné věty: je velice velká a velice hladová. Apetit těchto zvířat je prostě nepředstavitelný. Cokoliv je smeteno do ohromné tlamy, stává se pohonnou látkou pro neutuchající hlad a neustálý růst zvířete.

Zvířata jsou většinou šedé barvy, velice pomalu se pohybují a jsou zjevně velice hloupá. Pomalu jednají, pomalu reagují; nejlepší současná hypotéza nabízí vysvětlení, že velice malý mozek a primitivní nervový systém ryby jsou poté, co růst přesáhne jistý kritický bod, k obsluze potřeb zvířete nedostačující.

Zvíře lze jen velice těžko zabít, nejen díky jeho obrovským rozměrům, ale také proto, že se skládá převážně z tuku. Vnější vrstvy jeho těla tvoří neuvěřitelně široké pláty tukové a chrupavčité tkáně. Vnitřní hmota má houbovitou, želatinovou konzistenci; ryba Enterprise je vlastně obrovským žokem pudingu s několika vnitřními orgány, zavěšenými ve hmotě.

Existující zbraně nebyly konstruovány pro takovýto cíl; střílet obyčejnými kulkami je plýtváním; explozivní náboje vytrhávají z kůže tvora viditelné kusy, ale skutečnou škodu prakticky nepůsobí. Větší exploziva mohou v tlusté kůži vyhloubit krátery, nicméně řídkost nervové tkáně způsobuje, že si toho tvor sotva všimne.

V případech, kdy se armádní útoky setkaly s jistým úspěchem, bylo třeba třiceti až čtyřiceti pěti minut intenzivního bombardování, než si leviathan vůbec všiml svých zranění — alespoň do té míry, že změnil kurz nebo se pohnul směrem od útočníků. Možná to obludě trvá tak dlouho, než si uvědomí, že cítí bolest a že byla zraněna.

Z důvodu ohrožení lodní dopravy zveřejňuje síť neustále pozice všech známých ryb Enterprise.

Ve vodách severního Atlantiku bylo harpunami označeno šest kytovců, pět dalších v jižní části oceánu. Pacifik jich v současné době hostí devatenáct označených a spolehlivě byli pozorováni nejméně čtyři další. Ještě nebyly zmapovány žádné charakteristické migrační vzorce. Obecně se dá říci, že ryby Enterprise sledují cestu nejmenšího odporu a drží se hlavních oceánských proudů.

Dva leviathani byli zničeni experimentálními torpédy válečného loďstva s nízkorážnými nukleárními hlavicemi. Dále je známo, že jeden zemřel z neznámých příčin poté, co vyplul na břeh v aucklandském přístavu; zápach jeho rozkládajícího se těla učinil větší části města na několik týdnů neobyvatelnými.

Jediná ryba Enterprise potopila nebo poškodila do dnešního dne tři atomové ponorky; další exemplář, největší dosud pozorovaný, způsobil předtím, než byl zahnán opakovanými raketovými útoky, závažné škody letadlové lodi USS Nimitz, Počítačové zvětšení leteckých záběrů bitvy naznačují, že zvíře bylo na délku přinejmenším dvakrát tak velké jako letadlová loď. Jestliže je tomu tak, potom mohl být útok motivován hladem a vnímáním lodi zvířetem jako další, byť menší ryby, než je ono samo.

Další ryba Enterprise zničila dvě hydroturbíny u pobřeží Maui a vážně tak ohrozila ostrovní výrobu elektřiny.

Doba opravy poškozených turbín, bude-li taková oprava vůbec možná, se odhaduje přinejmenším na osmnáct měsíců. Stejný jedinec může být odpovědný i za roztrhání a potopení Pacifické rovníkové sluneční farmy, pole III; při útoku bylo ztraceno přes dvacet čtverečních mil solárního filmu.

Pojišťovna Lloyd's z Londýna hlásí, že v posledních dvou letech zmizelo beze stopy přes šedesát dalších lodí, jejichž ztrátu lze s největší pravděpodobností připsat plenění různých ryb Enterprise.

Je možné, že tito hlubinní behemoti jsou přitahováni elektrickými či magnetickými poli; v současné době probíhají experimenty, které mají za úkol zjistit, jeli tomu tak. Snad by bylo možné odlákat rybu Enterprise stranou lidských lodních tras. Ať už bude učiněn konečný závěr jakýkoli, je v tuto chvíli jisté, že naše moře se stala prostředím pro veškeré formy lidského snažení velice nevhodným.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

44. Zmítání v hlavě

„Nejkratší vzdálenost mezi dvěmi slovními hříčkami je přímka."
—SOLOMON SHORT

Později, když mi nejhorší bzučení z hlavy pomalu odeznělo, jsem našel cestu zpátky do kajuty, kterou jsem sdílel společně s Lizard. Šel jsem přímo ke svému stolu a zapnul terminál. Místo toho, abych rovnou diktoval myšlenky, jsem ale jenom civěl do tiché prázdné obrazovky a zkoumal myšlenku, která se mi odrážela v hlavě.

Siegel a Lopezová měli pravdu. Co to doopravdy znamená?

Problém nebyl v porozumění. Věděli jsme, že červi zpívají. Problém byl v prožívání. Co dělají, když zpívají? Nějakým způsobem jsem cítil, že neustálé bzučení ladičky v hnízdě byla důležitá část chtorranské hádanky.

Všechno okolo těch zatracených červů byla hádanka. Jsou inteligentní, nebo nejsou? Jak se reprodukují? Jaké jsou jejich rodinné vztahy? Kolik mají doopravdy pohlaví? Tři? Čtyři? Tucet? Jak komunikují se svými otroky? Když už jsme u toho, jak komunikují mezi sebou? Jsou vůbec inteligentní? Nebo jsou jenom údernou brigádou pro pravé vetřelce, kteří mají teprve přijít?

Poslední sada otázek byla ze všech nejvíce znepokojivá. Věděli jsme, že červi nejsou inteligentní, protože jednotlivé exempláře se nám podařilo vzít do zajetí a studovali jsme je; testovali jsme je a honili všemi možnými bludišti, dávali jim všechny možné bizarní úkoly a zjistili jsme, že i když jednotlivý červ může být zvědavý, ochotný vyzkoušet úplně všechno a dokonce i bystrý, jeho postavení na Duntemannově inteligenční škále bylo někde mezi právníkem a konvicí na čaj, s konvicí na čaj na horním okraji pásma. Nebyli hloupí. Milovali řešení hádanek, zvláště mechanických. Ale byli to idiotští učenci nejdivnějšího druhu. Červ dokázal celé dny sedět a propracovávat se jedním z těch pitomých binárních hlavolamů, který vyžaduje několik set tisíc opakovaných pohybů. Ale byl to skoro autistický proces; jako by duše zvířete byla od činnosti zcela odtržena a řešení hlavolamu bylo pouze jako kroucení kusadly.

Jeden z výzkumníků měl ve skutečnosti přesně pro tento jev označení. Jeho slova mi utkvěla v hlavě. „Čím více s červy pracuješ, tím víc si uvědomuješ, že nikdo není doma. Je to, jako by všichni byli stroje. Je to, jako by vůbec nemysleli. Je to, jako by duše nechali doma, než si vyrazili ven."

Nebyl jsem odborník na červí osobnost. Tak dobře, abych dokázal odlišit jednoho od druhého, jsem znal jen tři. Jeden se jmenoval Orrie, zkráceně od Ouroboros. Druhý byl Falstaff. A ten třetí Orson. Tehdy jsem měl za to, že Orrie byl schopný řídit se svou vlastní vůlí. Ale když se na to teď dívám zpětně, hodně z toho, co dělal, byl jen automatický vzorec chování. Získal ten vzorec od Jasona Delandra? Nebo si ho vymyslel sám? Ti ostatní dva nikdy nevypadali tak bystře nebo tak individualisticky jako Orrie.

Jenže tehdy jsem taky nebyl v nejlepším stavu, abych byl schopen z vědecké perspektivy provádět pozorování odstínů chování jednotlivých červů. Byl jsem pod Delandrovým vlivem a podle mně to mělo hodně společného s narkotickým vlivem různých chtorranských substancí v denní stravě kmene. Jak jinak bych mohl vysvětlit nebo ospravedlnit některé z věcí, které jsem dělal v době, kdy jsem žil s odpadlíky?

A přece to bylo nejblíže, kam jsem se já — nebo možná kdokoliv — kdy dostal k životu v červím hnízdě a předal o tom zprávu.

Bylo?

Možná, že ne. Opřel jsem se v křesle, natáhl si ruce za hlavou a poslouchal, jak mi praskají kosti. Problémem byla komunikace. Nevypadalo to, že by mezi červy a lidmi existoval nějaký vzájemně rozpoznatelný komunikační kanál.

Jason Delandro říkal — tvrdil — že on a Orrie spolu mohou mluvit tak, jako spolu mluvíme my dva, ale tomu jsem nikdy úplně nevěřil. Když jsem mu to řekl, jen se smál a odpověděl, že to byla komunikace, která pořád ještě přesahovala moji omezenou zkušenost, ale žádné strachy, jednoho dne do toho dorostu.

Sám jsem se nikdy nevzdal přesvědčení, že Delandro na nějaké úrovni Orrieho prostě vycvičil, jako člověk vycvičí velice chytrého psa. Psi dokáží poznat kombinace slov a vět: „Běž ven, vezmi míček, přines mi míček..." Proč by to nemohl dokázat červ?

Možná, že červi nemyslí. Možná, že si jen pamatují. Možná, že jen fungují podle programu, který na jednu a každou situaci, do které se dostanou, vyvolává příslušné vzorce chování. Jenže — odkud se ty programy berou?

Naše nejlepší dohady byly ty, že se červi nějakým způsobem vyvinuli z chtorranských ekvivalentů hmyzu.

Možná.

Hmyz nemá mozek. Ten chytrý má v celém těle možná tisícovku drobných neuronů. Ale přesto se dokáže chovat, jakoby měl nějakou základní inteligenci. Jak bylo tohle možné?

Experimenty s jednoduchými roboty prokázaly, že koordinované chování si lze osvojit velice rychle. Inteligence není jediný proces na jediné vysoké úrovni; je to množství menších procesů, z nichž každý se dále dělí na další podprocesy a tak pořád dále, přičemž každý proces funguje podle své místní priority. Proces, který aktivoval tělo Jima McCarthyho, když byl v posteli s Lizard Tirreliovou, zjevně nebyl tímtéž procesem, který aktivoval tělo, když pálilo chtorranskou vesnici na popel anebo když skopávalo prdel Randyho Dannenfelsera dokulata. Alespoň jsem při Všemohoucím doufal, že nebyl.

Tohle byla část toho, na čem byl založen výcvik Modu — výcvik vašich subprocesů, aktivace těch odpovídajících, rozpoznání, které procesy uplatňují priority, jejich ovládání v danou chvíli a zaznamenávání, zda to byly skutečně odpovídající procesy nebo ne. Ve výcviku šlo o tvorbu nových procesů, určených, aby působily jako... co? Dohlížitelé. Instruktoři. Guruové. Cílem bylo vytvoření nerežimního režimu, modu, tak, abyste si mohli vytvářet nové mody — režimy, když je budete potřebovat. Výsledkem měla být nejen zvýšená schopnost adekvátně reagovat, ale také zvýšená schopnost dosahovat výsledků.

Fungovalo to?

Někdy. Tak trochu. Snad. Když jsem si vzpomněl, že jsem jeden z těch, kteří výcvikem prošli.

Jenže... neznamenalo to, že hned budete myslet chytřeji. Jenom jste chytřeji jednali. Ta pitomá hádanka s pitomýma červama mě rozčilovala kdykoliv jsem na ni pomyslel. Bylo tady něco, co nám o těch tvorech unikalo, protože byli tak cizí naší zkušenosti, že nezáleželo na tom, kolikrát k nám došli a vychrlili nám modrý oheň do tváří. Pořád jsme to nepoznávali. Vysvětlovali jsme to jako něco jiného.

Chtorr byl cizí. Ani ne tak cizí jako úplně jiný. Úplně mimo naše chápání světa a snad dokonce i naprosto mimo možnosti lidského pochopení.

„Ať už jsou cokoli," vysvětloval jsem terminálu, „nejedí jako my, nemnoží se jako my, nemyslí jako my, necítí jako my, neprožívají svět tak jako my. Nejsou my, nemají stejnou motivaci jako my, netouží jako my, nemají strach jako my, nesdílejí stejné potřeby, stejné pohnutky, stejné cokoliv. Nemáme žádnou představu, jaké to je prostě být Chtorranem, protože ani nevíme, co vlastně Chtorran je."

V Centru pro virtuální realitu v Massachusetts se pokoušeli simulovat chtorranské vidění světa. Viděl jsem a aktivně prožil několik jejich raných prostředí. Byla to, slabě řečeno, pecka do hlavy.

Dostal jsem se do umělé reality. Stal jsem se ptákem, oproštěným od dvoudimenzionálního bludiště k zemi připoutaného bytí. Plavil jsem se po moři vzduchu, hnal se, plul, vznášel se, stoupal, klesal. Modrá obloha obaluje vzdálenou stěnu příležitostí a nebezpečí. Vnímání se posunuje a mihotá. Strom se stává ochrannou vesnicí. Plot je místem shromáždění a oběda. Obloha je tyčící se pavučinou chutí. Vítr je zde nehybnou přítomností. Všechno je jasné a divoké. Komunita se společně vznáší vysoko ve vzduchu — hranice existují jen dole. Na zemi se společenství rozpadá. Všechny hlasy breptají a hučí jeden přes druhý, štěkají na obranu území. Ne, vzduch je svoboda, mocně bijící srdce, divoce pumpující svaly. Všechno je námaha a radost a půvab. Stoupání a klesání. Když se dostanete dost vysoko, můžete spočinout na vzduchu. Jen držet křídla rozepjatá a mírně kroužit ve stoupavém proudu. Barvy jsou tady jiné. Vidíte magnetické siločáry ve vzduchu. Zem je daleko pod vámi, místo k návštěvě, ne k životu. Let je přirozený stav bytí. Obloha je domov. Obloha je život.

Při srovnání je kráva horou.

Zem duní. Všechno to maso, všechny ty žaludky. Továrna masa. Kráva je přilepená k zemi gravitací. Procpává se životem. Všechno je potravou. Život je salátový bufet. Jediným účelem krávy je zažívání. Protlouká se svými dny, žere a říhá, žvýká, přežvykuje a prdí do ovzduší neuvěřitelné množství metanu. Tráva je kobercem i potravou. Tady čas oběda nikdy nekončí a my se proplétali mezi řeřichou na salát a okurkovými sendviči, spokojeně žmoulali a cedili všemi čtyřmi žaludky. Slunce bylo hřejivou přikrývkou, zálivkou pro salát, který nás obklopoval. Déšť jen osvěžuje chuť. Pro krávu je beton zločinem, plot hříchem. Kráva nežije, obědvá. Musí to tak být. Kráva musí žrát spousty salátu, aby uživila hmotu. Život je jedno dlouhé stolování.

Myši. Myš. Věc tak malá, že žije nepozorována a všude. Cupitá bludišti úzkých tunelů a sevřených temných prostor. Všechno, co se pohybuje ve světě nad ní, je nebezpečné — jestřábi, kočky, lasičky, psi, sovy. Svět se okolo vás stahuje. Otevřený prostor děsí. Zvuky děsí. Dokonce i když vyváznete, šok, který vaše soustava utrpí, může být natolik velký, že zemřete strachem. Myši nežijí. Panikaří. Jas je hrozbou. Pohyb je hrozbou. Všechno velké je hrozbou. A přeci: Myši jsou statečné. Musejí být. Vejděte do myšího světa a barvy se změní. Zvuky zesílí, stanou se vyššími, hlubšími. Průzkum, úspěch, množení, nebezpečí, růst — a mrskni sebou. Myši jsou porobenými světa, první umírají, první se obnovují. Myši jsou malí válečníci.

Leťte s ptáky, přežvykujte s krávou, žijte v myším světě, plujte s velrybami. Objevte všechny rozličné způsoby vidění a cítění a slyšení.

Ale zážitek je neúplný.

To nejlepší, co můžete v Centru virtuální reality dostat, budou simulované reality ptáků a krav a myší. Skutečnost může být obrovsky jiná. Dokud nebudeme moci myš, krávu nebo ptáka implantovat, nikdy si nebudeme jisti.

Ale i tak, názorná ukázka byla předvedena. Zážitek jiných tvorů je jiný, protože jejich vnímání světa je jiné. Protože způsob, jakým se každý živočich po světě pohybuje, vzájemně s ním působí, dotýká se ho, cítí jej, chutná jej, přežívá jej a nakonec se v něm i rozmnožuje i umírá, je ojedinělou a zvláštní zkušeností.

Ať již měly simulace jakékoliv chyby — měly mezery, byly cizorodé, filtrované lidskými ekvivalenty a

vyjadřované lidskými pojmy — ať už byly nedokonalé, přesto nám poskytovaly tvrzení, bod, odkud jsme mohli začít uvažovat o problému. Někdy to bylo asi tak účinné, jako pokoušet se namazat chleba máslem pod vodou, ale přesto to byl způsob, jak získat povědomí o propasti, která dělí jeden živočišný druh od druhého.

Kdybychom toho jen věděli o Chtorranech alespoň tolik, abychom mohli začít skládat simulovanou realitu chtorranského prožívání. Kdybychom jen —

Dokázali jsme modelovat tunely a vytvářet napodobeniny prostředí. Dokázali jsme vytvořit přesnou kopii všudypřítomných zvuků hnízd. Dokázali jsme srovnat oční vidění a frekvenční reakce sluchových receptorů tak, že se kybernautičtí účastníci mohli pohybovat prostředím vybaveni stejnými smysly jako Chtorrané — jenže byly jiné vztahy, na kterých záleželo. Byly to ty, o kterých jsme dosud nevěděli nic.

„Zpívat," řekl jsem si pro sebe náhle. „Musíme se naučit zpívat jako Chtorr." Jenže... to jsem již věděl. To byla ta potíž.

Vzpomněl jsem si —

Když jsem poprvé vstoupil do červího hnízda a našel čtyři červy ve spojení... upustil jsem zbraně. Položil jsem ruce na jejich teplé boky. Předli. Bzučeli. Vibrovali tónem, který mnou okamžitě proběhl. Jejich srst se tetelila. Byla jemnější než norek. Vzepřel jsem se tomu zvuku, snažil se ho ze sebe vytěsnit, pokoušel se —

Cítil jsem to znovu, ve stádě, ve Velkém sanfranciském stádě. Stádo zpívalo. Lidé zpívali — nebyla to stejná píseň, ale mně zněla stejným toužením. Potřeba být součástí nějakého většího procesu. Bylo to zanoření se do vyšší osobnosti.

Jestliže bylo bzučení červů nevědomým zvukem, potom červi nebyli nic víc, než včely, mravenci nebo termiti. A jejich hnízda byla stejně nevědomě organizována jako plástve v úlech nebo komplikovaná síť tunelů v termitích mohylách, ne produkty vědomých procesů, ale pouhý způsob vzájemné interakce miliard drobných kopií stejného programu. Stejně jako jednotlivý hmyz není ani dost chytrý, aby se pohyboval, ale podprocesy tisícovek jeho neuronů jsou dost chytré na to, aby spolupracovaly a vytvořily vyšší proces pohybu.

Jenže... jestliže byli červi společně cokoliv více, než jako jednotlivci — a doposud o tom nebyl přinesen žádný opravdový důkaz — potom zde musí být na nějaké úrovni nějaký druh vědomého účelu nebo funkce nebo důvodu pro neustálé bzučení hnízda, kolektivní vibrace, které rezonovaly všemi chtorranskými osídleními. A pokud jsem měl pravdu, jestli zde něco takového bylo, potom mi připadalo, že z chtorranského hlediska to musí být jev velice podobný tomu, jaký prožívala stáda. Jen intenzivnější. Všechno okolo červů bylo intenzivnější.

Ve stádě bzučení produkovalo zanoření já. U červů, říkal jsem si, co jestli produkovalo překonání já? Měli vůbec červi já? Měl Orrie opravdové vědomí, cítil alespoň? Pořád jsem si nebyl jistý. Má pes vědomí? Myslí psi? A co šimpanzi? A když už jsme tak zatraceně antropomorfně arogantní, co nás opravňuje být si tak jistí, že lidské bytosti mají vědomí? Jenom proto, že si myslíme, že myslíme? Myslíme si, že to znamená, že skutečně myslíme. Co když je naše myšlení pouhou iluzí myšlení? Co když jsme naprogramováni tak, abychom si mysleli, že myslíme? A kdyby tomu tak bylo, kdo sestavil ten program?

Podle výcviku Modu lidské bytosti začínají programovat samy sebe v děloze. A špatně. Protože nikdo z náš není školený na programování lidí. Musíme to počítat za pochodu. A většinou děláme předpoklady založené na neúplných důkazech a používáme je jako oprávnění k vyvozování nepřesných souvislostí.

Možná jsou červi chytřejší, protože nepotřebují tolik programování. Možná, že ať už byl jednotlivec naprogramovaný jakkoliv, nebylo to ani tak výsledkem jeho vlastních zkušeností jako kolektivního hlasu celé kolonie.

Tady. To byla ta myšlenka.

Píseň byla způsob, jak se červi ladili. Na sebe samé. Na sebe navzájem. Na hnízdo.

Ano.

Včely. Včely zpívají. Celý úl bzučí. Zvuk všech těch kmitajících křídel vyplňuje hnízdo. Včela tím zvukem rezonuje každý okamžik svého života v hnízdě. Nežije. Úl převládá nade vším. Neexistuje nic takového jako jedna včela.

A neexistuje nic takového, jako jeden Chtorran.

Ano. Pane Bože!

Nejsou žádní chtorranští jednotlivci.

Narovnal jsem se a rozhlédl okolo sebe. Den zežloutl a první stíny soumraku zbarvovaly odpoledne. Byli jsme na půli cesty mezi ničím a ničím. Hleděl jsem z okna. Široké amazonské panorama se pohupovalo v zelených vlnách až ke vzdálenému modrému horizontu. Byl jsem se svou myšlenkou úplně sám. Byl jsem ohromen jejím rozměrem. Ani jsem nevěděl, co mě k tomu uvědomění dovedlo. Prostě jenom Brownův pohyb nápadů, narážejících náhodně jeden do druhého uvnitř jinak prázdné hlavy.

Opominuli jsme to. Celou tu dobu jsme to věděli, ale nedopustili jsme, abychom tu realitu prožili. Viděli jsme je jako individuální tvory — věci, které tvoří rodiny a konečně kmeny a možná i národy. Ale přehlédli jsme, jaká byla zjevná pravda. Neměli žádné individuální identity. Byli věcí; úlem; hnízdem; kolonií.

„Přestaň myslet na červy jako na nepřítele," řekl jsem. „Červ neexistuje. Mysli na mandalu jako na tu bytost, proti které bojujeme. A podívej se, kam tě tenhle vlak myšlenek zaveze."

Slova se na obrazovce přede mnou sama utvářela. Byla všechna. Nevěděl jsem, co bych ještě měl dodat. Alespoň ne teď. Ale byl jsem si jistý, že jestli tu myšlenku skrz sebe pořádně procedím, napadne mě toho ještě mnohem více. Měl jsem báječný pocit, že jsem dnes otevřel velice velké dveře.

Navzdory obecnému přesvědčení není nejrozšířenějším organismem chtorranské ekologie žihadlák. Je to neurální symbiont.

Symbiont je schopen infikovat a přežít v tělech široké škály chtorranských životních forem. Neurální symbionti byli nalezeni v tělech plžů, chlupáčů, ghúlů (gorpů), libetek, čmuchalů a hnízdních hroznýšů. Dále byla příbuzná forma symbionta nalezena v hnízdech klátičů, rudém kudzu a některých odrůdách červího zobu.

Velice prostě řečeno je tento tvor natolik přizpůsobivý, že poroste kdekoliv, kde nalezne odpovídající živiny.

Tvor je zjevně schopný působit jako živočich i jako rostlina — podle okolností prostředí. Zřejmě upřednostňuje maso plžů, neboť uvnitř plžích těl narůstá do nejvyšší hustoty, očividně však není limitován úzkým spektrem hostitelského prostředí.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

45. Intimita

„Inteligentní život je způsob,
jak se vesmír dozvídá sám o sobě.
Jinými slovy, vesmír je úplně
stejně nadutý jako my všichni ostatní."
—SOLOMON SHORT

Nikdy jsem neměl rád letadla. Nikdy jsem se nedíval rád dolů z okna. Vidět, že jediná věc, která mě drží nahoře, je dobrá vůle vesmíru, není má představa dobře tráveného času. Měl jsem až příliš mnoho zkušeností s tou takzvanou „dobrou vůlí" vesmíru.

Na druhé straně nebyl Hieronymus Bosch letadlo. Byla to vyhlídková vzducholoď, brázdící mlčenlivý oceán vzduchu. Plavili jsme se houfem nachově pruhovaných mraků. Měkce a bezhlučně jsme se stejnou grácií klouzali planoucím tropickým dnem a třpytnou rovníkovou nocí. Byli jsme nebeskou rybou Enterprise, zářící, neochabující, lhostejnou. Naše nesčetné reflektory pátraly, prozkoumávaly, odhalovaly. Džungle pod námi byla temná.

Rozhodl jsem se, že se mi gigantická vzducholoď líbí. Byla velkou mateřskou velrybou na obloze, klidnou a vyrovnanou. Vlastně jsem se na ní cítil vyrovnaný, z dosahu všeho, co mě tak dlouho pronásledovalo. Znovu jsem se cítil spokojený.

Byl to přinejlepším klamný pocit. Nebylo jak uniknout hrůze, do které jsme mířili, až na tento krátký okamžik, kdy jsem se jí nemusel zabývat. Plul jsem nad svými nočními děsy v pokojném, snivém vzdušném zámku. Kdybychom jenom mohli takto plout na věky, kroužit okolo světa dokola a dokola, nikdy nikde nepřistávat, jako nějaká mýtická legenda oblohy...

Jednou, když jsme ještě byli nad plochým modrým oceánem, dohonila kapitánka Harbaughová hejno delfínů, závodících pod námi. Vyskakovali vzhůru a ven z vody, dovnitř a ven z našeho ohromného stínu. Na okamžik jsem cítil nevinnost a radost. Pořád ještě bylo na světě dobro. Pořád ještě žili tvorové, kteří si dokázali hrát ve vodní tříšti moře. A potom se ten pocit vytratil do jiného, smutného. Kolik času ještě těmto tvorům zbývalo? Vplují do rudého kalu moře a onemocní a zemřou? Anebo budou tyto křehké a nádherné duše sežrány jednou z pěti ryb Enterprise, o kterých se vědělo, že slídí v jižním Atlantiku? Nebo se prostě ve zmatku vrhnou na pláže, tak jako to udělalo tak mnoho tisíců jiných? Chtěl jsem nějakým způsobem dosáhnout dolů a varovat je. Nebo je zachránit. Nebo je nějak ochránit. Cítil jsem se zbytečně a bezmocně a měl jsem vztek.

Teď, když jsme se pohybovali hlouběji do srdce velké amazonské pánve, ten pocit zesílil. Kapitánka Harbaughová sledovala tok Amazonky, zpravidla se držela buď přímo nad širokými vodami řeky pod námi nebo v jejím dohledu. Náš stín se stal dlouhou vznášející se hrozbou, klouzající vytrvale směrem k západu, ohromnou skvrnou valící se přes nadýchaný zelený povrch pokryvu džungle. Náhlá tichá tma občas vylekala k úprku barevného ptáka, pištícího a štěbetajícího v úleku. Několikrát jsme viděli indiány v kanoích, jak se zastavili a zírali vzhůru. Jednou bylo vidět dítě, jak s pláčem utíká ke svým rodičům. Kdo by jim to vyčítal? Obrovský růžový Chtorran na obloze? Neutíkali byste?

Balkón byl neočekávaným přepychem, zdrojem neustálých divů. Nad oceánem jsme mohli stát u zábradlí a dívat se přímo dolů na světélkující pěnu, tančící po povrchu hlubokého temného moře. Stín vzducholodi za sebou nenechával žádnou brázdu. Pohybovali jsme se vodou a při tom hladinu neporušovali. Později, nad džunglí, jsme viděli, jak se třpyt měsíčního světla tajuplně odráží od bujného zeleného listoví pod námi. Milión voskovitých listů, každý sám o sobě s povrchem lesklým dost na to, aby sám žhnul, ne dost jasně, aby sám jiskřil, spojilo své doutnající záblesky, aby vydaly společný oslepující jas jako hvězdy na zemi. Vypadaly jako měsíční paprsky nad rozbouřeným mořem.

A potom se někdy džungle prudce rozestoupila a odhalila náhlý překvapivý odraz jasu jako kousek temného zrcadla, mžikajícího spletí vzhůru, aby zachytilo a odrazilo záblesk těkavého světla — měsícem ozářené mraky nad námi nebo záři našich reflektorů. Byla to jen řeka, nebo její přítok, která na nás mrkala svůj pozdrav a znovu nám připomínala svoji zadumanou přítomnost.

Stál jsem tam a hleděl do tmy, když ke mně Lizard tiše zezadu přistoupila. Beze slova se postavila vedle mne a oba jsme společně vdechovali vůně ve větru. Džungle pod námi musela čpět. Zde nahoře, nesená oblaky, to byla vůně vegetace a rozkvětu. Byly zde i temnější, neznámé pachy. Některé z nich byly důsledkem stálých procesů růstu a rozkladu, jimiž se džungle živí, zemité podstaty, ne nepříjemné. Některé z nich však byly také karmínové a jednou jsem

zachytil i slabý závan gorpa, ale bylo to velice daleko a zápach rychle zmizel za námi.

Mlčela. Položila ruku na moji a po chvíli mě objala rukou kolem ramen a dovolila mi, abych se o ni opřel jako malý chlapec, který se unaveně opírá o svou mámu. Teď byla na řadě ona, aby byla silná.

„Četla jsem, co jsi napsal," řekla. Po chvíli se zeptala: „Co to znamená?"

Tiše jsem se zasmál. „To je stejná otázka, jakou mi položili Siegel s Lopezovou. Ještě to nevím. Vím jenom, že to je pravda. Je to cítit pravdou."

Chvíli jsme nemluvili. Prostě jsme byli. Naslouchali jsme a vdechovali a ochutnávali pachy ve vzduchu. Otočil jsem hlavu, abych mohl cítit vůni šerosti jejího parfému. „Krásně voníš," řekl jsem.

„Potřebuju sprchu," řekla. „Je mi horko a potím se. Vydrhneš mi záda?"

Nasadil jsem škádlivý výraz. „Nevím, jestli bych měl. Chci říct, že když jsem byl jenom pouhý kapitán, mohla jsi mi nařídit, abych vykonával povinnosti osobní údržby. Teď jsem ale civilista, myslím, že tento druh posluhy by měl být dobrovolný."

„Nevadí," řekla. „Zavolám pro Shauna."

„To je špinavá hra, madam."

Já jsem špinavá. Tak co, umyješ mi záda, nebo ne?"

V rozhovoru jsme pokračovali ve sprše. Zatímco jsem ji myl, mluvili jsme o drobnostech, běžných věcech. Vzal jsi kočku k veterináři? Co chceš v neděli k obědu? Nezapomněl jsi zavolat sestře? Dítě udělalo co? Tamto. Sexuální hra byla pro jednou zapomenuta, nepotřebná. Přinejmenším by byla vyrušením.

Je intimita, která přesahuje mechanismus intimity, a Lizard a já jsme konečně dosáhli toho stavu. Znali jsme natolik dobře svá těla, že jsme nemuseli o tělech mluvit, kdykoliv jsme si svlékli šaty. Nemuseli jsme pořád mluvit o sexu.

Kdysi bych nevěřil, že taková důvěrnost je možná, že dva lidé by mohli být spolu nazí a přitom tím nebýt přemoženi. A vlastně že by mohli být tak nevědomí své sexuality, ať už by jakoukoliv sexualitu mezi sebou měli, že by byla jejich, nahota bezvýznamná. Nejenže by nepřevládala v jejich vzájemné komunikaci, ale že by dokonce nebyla ani přítomna. Poté, co jsme takového stavu pokoje a milosti dosáhli, jsem pochopil hlubší spojení, které tento stav představoval. Byli jsme opravdovými partnery.

Zatímco jsem ji myl, pečlivě, vnímavě a s druhem úcty, který vyvolává jenom intimita, mluvili jsme o práci. A pro jednou jsme nechali všechnu bolest, všechny tlaky a všechna zklamání, které ta bolest vyvolávala, za sebou. Tiše jsme mluvili o hádankách, se kterými jsme zápolili, jako by to byly jen zajímavé hádanky. Mohli jsme ocenit zázrak výzvy sám o sobě. Bolest byla vázána na vědomí, teď jsme mohli pracovat.

Řekl jsem jí, o čem jsem přemýšlel, byť to byly pořád ještě nezformované a napůl uvědomované myšlenky. Mluvit o myšlenkách může pomoci je vyjasnit. Lizard poslouchala beze slova, pouze čas od času vložila malá slůvka povzbuzení. Někdy o tom, co jsem říkal, jindy o tom, kde jsem ji zrovna myl. Poté, co jsem se potřetí nebo počtvrté znovu metodicky propracoval zespoda nahoru a naopak, si ode mne vzala houbu a začala mi pozornost vracet.

„Myslím, že jsme svědky proměny," řekl jsem. „Několika proměn. Mnoha proměn. Ale co je nejdůležitější, myslím si, že může dojít k proměně našeho způsobu vnímání zamoření. Myslím, že to málo, co jsem dal do počítače, je jenom malinkým úlomkem celku, ale myslím, že je to bod, odkud se může začít."

Lizard se ke mně otočila tak, aby mě mohla vydrhnout zepředu. Zvedl jsem paže. Zeptala se: „Jaký druh proměny myslíš, že to bude?"

„Kdybych to věděl, pak už by k proměně došlo a nemuseli bychom na ni čekat, ne?"

Usmála se nad neuspokojivostí odpovědi. Všichni jsme měli mnohem více otázek než odpovědí.

„Je to jako skládačka," řekl jsem. „Jedna z těch obrovských, které mají padesát tisíc kousků a trvá to celý život, než jednu sestavíš. Můžeme se dívat na jednotlivé kousky a vědět, že tohle je kousek oblohy a tamto kousek lesa a tenhle další tady je kousek červa, ale pořád je ještě nemůžeme dát dohromady, abychom měli tušení o celém obrázku. Začínáme sestavovat jeho části, úsek tady a támhle, ale ani to nestačí. Pořád nevíme, jak ty části patří k sobě. Jenže nás na tom pracuje tolik, jsme tak blízko a už jsme dali k sobě tolik kousků, že si myslím — cítím to — že teď každou chvíli přijde kosmické aha! a najednou všechno, na co se díváme, aniž by se to jakkoliv změnilo, přestane být sbírkou nesouvislých částí. Uděláme krok vzad nebo se na to podíváme vzhůru nohama nebo ze stropu nebo se prostě ráno probudíme a bude to před námi — tvar celé té věci jako nějaký obrovský obrys, který jen čeká, až bude vyplněn. A my začneme přesunovat kusy oblohy a lesa a červa na místo a potom, i když pořád ještě zůstane mnoho malých kousků, které stále ještě neznáme, se celý ten proces posune od snahy umístit miliardu jednotlivých kousků dohromady do snahy vyplnit mezery ve velkém obraze. Myslím, že jsou k tomu klíčem mandaly. Myslím, že musíme myslet na mandaly, ne na červy. Tak, jako myslíme na úly a mraveniště namísto včel a mravenců."

„Nikdy jsem neměla ráda skládačky," řekla Lizard. Vzájemně jsme se utírali. „Vždycky vyžadovaly příliš mnoho námahy. A potom, když skončíš, co máš? Jenom tenhle velký obrázek, který ti vyplňuje stůl v jídelně. Za pár dní ho musíš rozebrat a schovat zpátky do krabice. Nikdy jsem v tom neviděla žádný smysl."

„No, jestli tuhle skládačku nevyřešíme, budeme to my, co rozeberou a uloží do krabice," řekl jsem pochmurně.

„Pšš, miláčku." Ovinula mě pažemi a opřela si hlavu o moji. „Ne dnes. Dnešek je pro nás."

Stáli jsme tam a jenom se vzájemně dlouhou tichou chvíli objímali. Nakonec ale Lizard sáhla za mě, aby se podívala na hodinky. „Budeme si muset pospíšit. Pojď, obleč se. V oblékárně najdeš nové sako. Krejčí ti ho ušili dnes odpoledne."

„Ach —" musel jsem vypadat schlíple. „Nemám pro tebe žádný svatební dar."

„Dal jsi mi dítě," řekla. „To stačí. Teď se obleč, než se na to oba přestaneme těšit. Nesmíme nechat kapitánku čekat. Co si myslíš o těch šatech? Rozhodla jsem se nakonec pro bílou —"

Zda je neurální symbiont skutečným symbiotickým partnerem, nebo pouhým parazitem, záleží na specifickém infikovaném organismu. Zatímco v chtorranských projevech je zjevně symbiotickým, v pozemských organismech je stejný tvor neschopen přispívat svému hostiteli a může působit pouze jako parazit.

Model infekce neurálním symbiontem/parazitem zhruba koresponduje s larvou žihadláka — dobytek, koně, osli, ovce, kozy, lamy, pštrosi, prasata, psi, kočky a lidé — což naznačuje, že žihadlák je také zdrojem přenosu neurálního zvířete.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

46. Zahrada nebeských slastí

„Existence života na Zemi dokazuje
univerzálnost Murphyho zákona.
Jestliže se něco má pokazit,
pokazí se to."
—SOLOMON SHORT

Nápad kapitánky Harbaughové na malou soukromou večeři mě přivedl k myšlence, která se týkala Alexandra Gustava Eiffela. V roce 1889 postavil tento francouzský inženýr na levém břehu Seiny věž, přehlížející srdce Paříže. Na samém vrcholku věže pro sebe umístil soukromé apartmá, které se znamenitě hodilo k pořádání večírků. Apartmá zahrnovalo jídelnu, salón a dokonce i ložnici. Monsieur Eiffel zjevně musel oceňovat romantické možnosti svého... ehm, postavení. Slovní hříčka záměrná.

Soukromý salón kapitánky Harbaughové byl úžasný. Byla to zahrada. Z neznámého zdroje pronikalo zlatavé světlo a osvětlovalo prostor, vyplněný zelenající se vegatací. Chodník z leštěného dřeva se vinul okolo malého parku, potom elegantně přeskočil přes sérii zářivých rybníčků, plných rudých a slonovinově bílých leknínů tak velkých, že vypadaly hrozivě. Dokonce i Lizard vzdechla překvapením a rozkoší. „Netušila jsem —"

Harry Sameshima, jeden ze dvou stevardů, kteří nás doprovázeli vpřed, pyšně zářil nad naší reakcí a začal ukazovat ratolesti orchidejí a bouganvillií, jasně zbarvených ptáků z Nové Guineje a kaskád čehosi s dlouhým latinským jménem. Sám jsem byl schopný rozpoznat ibišek a karmínový amarant. Sameshima nám trpělivě vysvětloval filozofický význam celé vzduchem plující zahrady. Něco o tom, jak je představitelkou nebeské zahrady a jejích dvanáct mostů představuje dvanáct kroků k osvícení. Nedával jsem moc velký pozor. Snažil jsem se spočítat, jakou vahou musela loď za tuto zahradu v nebesích zaplatit. Nedávalo mi to moc smyslu. Na druhé straně, rozhodně to dělalo večeři s kapitánkou životním zážitkem. Vezmeme-li v úvahu, pro koho byla loď původně postavena, dá se logice takových nákladů porozumět.

Lizard se náhle otočila k Sameshimovi. „To je vaše práce, že?" Harry skromnost ani nepředstíral. Byl to malý muž, začínal tloustnout a jeho asijský původ mu dával věkově nerozlišitelné chování. Ale když se k němu Lizard otočila s plnou silou svého úsměvu, chudák chlápek sotva vykoktal odpověď. Začervenal se, přikývl, uklonil se a ztratil poslední známky schopnosti mluvit.

Lizard byla uhlazená jako královna. Teď ale udělala něco, čím překvapila dokonce i mne. Vzala ruce chudáka zmateného Harryho do svých, zlehka je zvedla ke rtům a políbila je, jako by to byly královské poklady. „To jsou nástroje opravdového umělce," řekla mu. „Jsou požehnány všemi bohy nebes. Pokorně se skláním před pohledem na to, co tyto ruce vytvořily. Nechť tyto nástroje přinesou štěstí tomu, kdo jich užívá."

Potom ruce pustila a Harry Sameshima se jí hluboce uklonil. Když se narovnal, viděl jsem, že měl oči vlhké pohnutím. Nepotkal pravděpodobně mnoho lidí, kteří by jeho práci tak hluboce oceňovali. Vedl nás přes dvanáctý a poslední most ke kryté besídce, vybavené prostým stolem. Potom nás nechal o samotě.

Podíval jsem se na Lizard. Pořád se ještě v posvátné úctě rozhlížela, tvář rozjasněnou údivem. „To je úžasné!" vzdychla.

„Ten člověk je celou dobu letu tvůj," řekl jsem. „Netušil jsem, že toho tolik víš o japonských zahradách."

„O japonských zahradách nevím skoro nic." odpověděla. „Ale vím toho hodně o zahradnících. Můj táta byl zahradník," dodala. „Japonská zahrada je křehký malý svět. Je to vyvolávání ideálu. Je to místo krásy a meditace. Místo každého kamene a každé květiny je pečlivě uváženo. Japonská zahrada není jenom zahrada; je to modlitba. Je to portrét zahradníkovy představy nebes." Pomalu se otočila a jemným pohybem ruky zahrnula všechno okolo nás. „Tato zahrada je zasvěcení. Je to nejsvětější místo, jaké jsem kdy viděla..." V úžasu zmlkla a já také.

Po chvíli mě vzala za ruku a po další chvíli mí vklouzla do náručí. „Neměla jsem tušení," zašeptala, „že na Zemi ještě jsou tak nádherná místa."

„Tohle místo není na Zemi," zašeptal jsem k ní. „Tohle místo přijde za tebou, zvedne tě vzhůru a vezme tě kamkoliv budeš chtít. Není to jen svaté místo, je to magické místo."

Potom se k nám přidala kapitánka Harbaughová, která jako by se usmívala nějakému soukromému žertu. Lizard a já jsme od sebe odstoupili, když přecházela poslední most. „Co jste to řekla Harrymu Sameshimovi?" řekla k Lizard.

„Ještě nikdy jsem ho neviděla tak rozrušeného. Plakal štěstím."

Lizard jí odpověděla nenucené. „Jen jsem mu řekla, že se mi líbí jeho zahrada."

Kapitánka Anna Jillian Harbaughová zvedla jedno obočí a skepticky se na generála Elizabeth Tirelliovou podívala. „Jistě," řekla suše. „Když jsem ho jednou jedinkrát viděla reagovat silněji, bylo to, když na palubu vstoupil japonský císař. Císař se zastavil na druhém mostě a jenom zíral s ústy dokořán. Harry málem dostal infarkt."

Lizard se jen usmívala a tvářila se nevinně.

„Mimochodem," dodala kapitánka, „Sameshima je ve skutečnosti letový inženýr lodě. Zahrada je jeho... koníček. Nicméně abych řekla pravdu, myslím si, že ve skutečnosti je to naopak. Zahrada je jeho života o loď se stará jako o vedlejší obor, jen proto, aby měl hezké místo pro svou zahradu."

Slova kapitánky Harbaughová měla zamýšlený účinek. Lizardin potěšený úsměv se změnil v čistý úžas. Neměla slov.

Kapitánka Bosche se potom otočila ke mně a natáhla pěstěnou ruku. „Kapitáne McCarthy, děkuji, vám, že jste mi poskytl příležitost prokázat vám a vaší nastávající vrcholnou pohostinnost této lodi. Neoddávám často, jen tehdy, když jsem si tímto aktem jistá. A zřídka konám obřad zde. Ale... toto je zvláštní příležitost a zasluhuje zvláštní pozornosti. Doufám, že pochopíte a prominete, že okolnosti této plavby jsou nezvyklé a náš personál byl pod značným tlakem, aby se vyrovnal s požadavky této výpravy. Dnes večer však, domnívám se, budete svědky toho druhu služeb, které Fantasii proslavily. A jsem vděčná za příležitost prokázat je vám a vašemu generálu. Za to vám děkuji."

Dvakrát tleskla a do altánu začal proudit menší dav stevardů, kteří nesli květiny a tácy a hudební nástroje a prostírání. Všichni na sobě měli oslnivě bílé uniformy a zubili se od ucha k uchu. Obklíčili nás. Poznal jsem Shauna. Pyšně zářil. Kdyby se usmíval jen o trochu víc, vršek hlavy by mu odpadl.

Čtyři stevardi nesli modrobílý hoopah, židovský svatební baldachýn. Překvapeně jsem se podíval na Lizard. Zarděla se a sklopila oči, aby je zvedla, jen když jí Shaun předal kytici drobných levandulí a růžových květů. Přijala je s úsměvem. Toto byla část Lizard, kterou jsem vlastně nikdy předtím neviděl. A na okamžik to bylo, jako bych se díval nazpět časem a viděl dívku, kterou jednou byla tehdy v dobách nevinnosti. Andělé nikdy nebyli tak překrásní. Renesanční malíři by při pohledu na ni zaplakali. Zapomněl jsem, kde jsem, a jenom jsem civěl, dokud nás kapitánka Harbaughová jemně neodvedla na místa pod hoopah. Kývla na jednoho ze stevardů. Světla všude okolo nás potemněla a nechala nás dva samotné v měkké zlaté záři. Za námi se začal smyčcový kvartet Fantasie s Shaunem u houslí škádlivě propracovávat trochu pomalou, ale hravou interpretací Bachovy „Jezu, radosti lidského toužení". Lizardina ruka vklouzla do mé a dívali jsme se na sebe jako puberťáci. Jen matně jsem si uvědomoval to, že kapitánka Harbaughová něco říká.

„Manželská smlouvaje nejposvátnějším ze všech slibů; je to spojení dvou duší, jejich spojení v jednu jedinou. Přijetí druhého člověka za životního druha je stvořením společenství. Zde v tomto místě se mezi vámi cíle jednotlivce ztrácejí a stávají se částí větších cílů vašeho vztahu. Radost a smutek každého z vás, které zažijete ode dnešního dne, budou radostí a smutkem, který zažijete oba. Vaše životy budou spojeny a svázány tak, že nikdo nebude schopen rozbít je ve dví, ani vy sami —" V tomto místě se kapitánka Harbaughová usmála a dodala konverzačním tónem, „To jest za předpokladu, že byste byli dost bláznivi na to, abyste se o to pokoušeli."

Teď již mnohem uvolněněji pokračovala. „Elizabeth a Jamesi, z toho, jak se na sebe díváte, vidím, že láska mezi vámi dvěma je nekonečná. Je to požehnání, kterého se vám dostalo od Boha. Je to požehnání, které si dáváte navzájem. Zapamatujte si tento pocit, pamatujte si jej tak dlouho, dokud budete oba žít a vaše manželství bude zdrojem neuvěřitelné radosti a divem pro vás a každého okolo vás. Elizabeth, chceš nyní promluvit?"

Lizard vzala mé ruce do svých. Chvíli jsme se nemotorně motali s kyticí, potom natáhla kapitánka Harbaughová ruku a vzala ji od Lizard, zatímco my dva jsme se drželi za ruce a dívali se jeden druhému do očí. „Jamesi," začala. „Ani nevím, jak začít. Tolikrát jsem se spolehla na tvou sílu — častěji, než víš. Povzbuzoval jsi mne svou věrností, svou nezdolností a svou schopností brát si větší a větší sousta světa a nechat si potom růst zuby dost silné, abys je rozkousal. Romantické řeči mi moc nejdou," připustila. „Prostě chci, abys věděl, že jsi ten nejskvělejší člověk, jakého znám, a že tě budu milovat a opatrovat tě a budu tvou družkou, dokud budu žít. Vždycky budu stát po tvém boku. Ať se stane cokoli, má duše je tvá." Její oči byly tak zelené, že jsem se do nich chtěl ponořit a už nikdy nevyplavat.

„Jamesi?" napovídala kapitánka Harbaughová.

„Eh?"

„Je něco, co bys chtěl Elizabeth říci?"

Těžce jsem polkl, „Ehm," zamrkal jsem a potlačil slzy v očích, „Lizard, chci říct Elizabeth, miluju tě tolik, že sotva můžu mluvit. Připadám si, jako by kolem mně byla červená mlha. Nemůžu ti slíbit nic, co bych ti už nedal. Ale můžu ti to říct ještě jednou. Jsi moje síla. Jsi můj život. Jsi místo, kam se vracím, když potřebuju připomenout, že radost, krása a smích jsou pořád ještě možné. Tvoje láska osvěžuje mou duši. Bez tebe nejsem nic. Slibuju ti, že tě budu milovat, opatrovat tě a budu tvým druhem, dokud budu žít. Vždycky budu stát po tvém boku. Ať se stane cokoli, má duše je tvá."

Tentokrát nás kapitánka Harbaughová nepřerušovala, dokud nám slzy netekly po tvářích. Když jsem k ní vzhlédl, viděl jsem, že i ona má mokré oči. Smyčcové kvarteto Fantasie za námi hladce přešlo do báječně kodrcavé verze „Ódy na radost" Beethovenovy Deváté.

Kapitánka Anna Jillian Harbaughová teď tiše promluvila. „Není na zemi moci, která by mohla ověřit závazek, který jste tady dnes učinili. Váš závazek je veškeré ověření, kterého je třeba. Ve skutečnosti je to jediné ověření platnosti, které činí jakékoliv manželství možným. Nicméně je důležité mít symbol tohoto závazku, tak, aby celý svět věděl, že byl učiněn." Kapitánka Harbaughová kývla hlavou a jeden ze stewardů vystoupil vpřed se saténovým

polštářkem. Na něm byly dva zářící zlaté proužky. „Dar od Fantasie" řekla. „Elizabeth, navlékni tento prsten Jamesovi na prst, a opakuj po mně. 'Já, Elizabeth Gayle Tirelliová, beru si tebe, Jamesi, za svého muže.'"

„Já, Elizabeth Gayle Tirelliová, beru si tebe, Jamesi, za svého muže." Pomalu mi navlékla prsten.

„Teď ty, Jamesi."

Vzal jsem druhý, menší kroužek a podržel ho u konečku jejího prstu. Potom jsem zachytil pohled jejích očí. Vypadala znovu jako malé děvče. Kdybych ji tak mohl udržet napořád, udělal bych to. Těžce jsem polkl a nějak ze sebe vysoukal: „Já, James Edward McCarthy, beru si tebe, Elizabeth, za svoji ženu." Nasadil jsem jí prsten na prsteníček.

Když jsem znovu zvedl oči, kapitánka Harbaughová držela křehkou sklenku na víno a mumlala modlitbu, nejdříve v hebrejštině a potom v angličtině: „Pochválen budiž Bože, Pane náš, kterýž nám dáváš ovoce vína. Nechť sdílení tohoto poháru symbolizuje sdílení našich životů. Nechť tento pohár radosti trvá běh života a půl." Elizabeth upila první, potom mi číši podala a já se také trochu napil. Potom jsem držel sklenici, zatímco ona pila, a ona podržela sklenici, když já se napil podruhé. Potom jsme oba opatrně ovinuli ruce okolo zbytku vína a propletli si prsty ve vzájemném objetí. Drželi jsme sklenici společně, zatímco každý z nás pil třetí a poslední doušek. Každý se napil třikrát. Mým úkolem bylo víno dopít. Na kratičký okamžik jsem si říkal, jestli to něco symbolizovalo.

Kapitánka Harbaughová si ode mne pohár vzala, zabalila ho do saténového ubrousku a položila ho na zem před nás. „Na základě autority, kterou jsem byla nadána, abych hovořila za společenství rozumu a zákona, nechť je všem od této chvíle známo, že v očích Božích i v očích lidí jsou nyní James a Elizabeth manželem a manželkou." Zasmála se. „Nejdřív rozbít sklenici, Jime. Potom políbit novomanželku."

Udělal jsem to a udělal jsem to. Sklenice uspokojivě praskla a stewardi volali „Mazel tov" a L'chaim". Polibek trval věčnost.

Naším bezprostředním problémem je, že neurální symbionti/paraziti se nyní podle všeho přizpůsobují širšímu spektru pozemských hostitelů. Neurální paraziti byli nalezeni, jak rostou vně i zevnitř koní, dobytka, psů, koček, ovcí, koz, prasat a lidí. Sanfranciské stádo je například infikováno takřka stoprocentně.

Téměř každý permanentní člen stáda má buď hustý porost chlupů, nebo mu právě rostou.

—Červená kniha (vydání 22,19A)

---

47. Večeře

„Hlupák a jeho peníze seženou stůl v nejlepší restauraci ve městě."
—SOLOMON SHORT

Kdyby vyšlo najevo, že kapitánka Harbaughová je stejně dobrým kapitánem jako hostitelem, nedivil bych se, kdybych příští ráno otevřel okno a zjistil, že gigantická vzducholoď elegantně křižuje nad pustým povrchem Měsíce, poli vlčího máku v zemi Oz nebo dokonce nad světem Barsoomu Edgara Rice Burroughse.

Řečeno stručně, večer byl divem na divu. Začal šampaňským. Zátka vylétla jako z děla, víno vytrysklo a proudilo a perlilo ve sklenicích. Stevard ve funkci sklepníka, uhlazený muž s černými vlasy a šedivějícím vousem, nás zdvořile informoval, že jde o pětadvacet let starý Šolon le Mesnil: „Vzrušující víno výstředně houževnatého ročníku." Podle své jmenovky se jmenoval Feist nebo Faust nebo tak nějak podobně. Vzal jsem ho za slovo a zvědavě upil; chutnalo mi. Lizard se napila, zatvářila se překvapeně a potom se šťastně usmála.

Než jsme skončili s povinnými přípitky — naštěstí jich bylo jenom pár — kapitánka připila nám, my připili vzducholodi a obráceně — přeskládali stevardi uspořádání stolu. Nyní ho pokrýval zlatý ubrus, žlutě sytý jako máslo a prostřený pro tři. Tři stewardi nám přidržovali židle. Kapitánka Harbaughová nás uvedla ke stolu se slovy: „Dovolila jsem si objednat malou slavnostní večeři, nic příliš křiklavého. Přijměte ji prosím jako můj příspěvek k večeru."

Zasedli jsme ke stolu. Stewardi nás usadili a rozestřeli nám lněné ubrousky přes klín. Prostírání před námi bylo umělecké dílo. Čínský porcelán byl zdobený pozlaceným ornamentem a každý talíř zdobila bílá růže. Servis zářil jako hvězdy; po každé straně prostírání bylo šest stříbrných příborů a dva další nad ním. Křišťál měl jemnou modravou jiskru; když jste jím ťukli, zvonil jako zvon. Poháry s ledovou vodou byly oroseny vysráženými kapičkami; byly tam také sklenky na šampaňské. Ozdobu středu stolu tvořily bílé svíčky a ještě bělejší květy, které visely mezi námi. Květiny byly všude. Dokonce i kudrlinky másla byly ozdobeny bledě fialovými kvítky, aby vyrovnaly jejich žlutý lesk. Stevard zapálil svíčky a všechna ostatní světla v zahradě pohasla do nejjemnějšího růžového doutnání. Natáhl jsem ruku a vzal Lizardinu dlaň do své.

Kapitánka Harbaughová kývla na svého hlavního stevarda. Neviděl jsem, že by něco udělal, ale přední zeď zahrady náhle prostě zmizela a my se vznášeli v prostoru. Byli jsme na soukromém balkóně v čele vzducholodi. Lizard a já jsme zalapali po dechu nad tou krásou a úžasem. Před námi se prostírala obloha, která se třpytila svitem hvězd. V dálce plula oblaka jako stříbřité velryby, zalité měsíčním svitem. Hluboko pod námi se černala zářící řeka a esovitě se ztrácela do temnoty. Mocné reflektory vzducholodi dál propátrávaly džungli pod námi. Byli jsme ostrovem žlutého světla na obloze; pokrývka lesa se leskla v naší záři.

Podívali jsme se s Lizard na sebe, oči doširoka otevřené a šťastné. „Neměla jsem tušení, a ty —?"

Pořád jsem ještě němě zíral. „Páni, lidi vy to tady doopravdy vedete podle svého jména—" Potom jsem si vzpoměl na slušné vychování. „Děkujeme," řekl jsem. „Tohle je doopravdy mimořádné."

Kapitánka Harbaughová si dopřála potěšený úsměv. „Říkala jsem si, že by se vám to mohlo líbit. A... říkala jsem si, že si to zasloužíte. Ale jste to vy, kdo nás poctívá. Nemáme již moc příležitostí se ukázat."

Večeře trvala hodiny. Nebo možná celý život. Každý chod byl zvlášť představen, měl svou vlastní sadu talířů a stříbra, své vlastní víno a vinné sklenky. Dokonce i ty byly zážitkem. Pili jsme z vysokých i nízkých, úzkých a štíhlých, plochých i širokých, hlubokých i ztepilých. Začínal jsem chápat, co znamená jíst večeři o sedmi chodech. Každý chod byl podáván a oceněn ve svém vlastním čase a tempo bylo volné a vlídné.

Předkrmem byla hojnost mušlí ve sladké růžové ovocné omáčce, zasazených ve skupinovém objetí máslovitých zelených kusů avokáda. Dále francouzské foie gras páté s lanýži na tenkých plátcích křupavé topinky. Feist nebo Faust, ať už se jmenoval jak chtěl, otevřel další láhev šampaňského. Tentokrát, jak řekl, to bylo dvacetileté Veuve Clicquot „Grand Dame". Ať to bylo cokoliv, mně to chutnalo.

Kapitánka Harbughová si se mnou a s Lizard přátelsky povídala. Mluvila s každým z nás zvlášť i s námi oběma jako s párem. Cítili jsme se s ní jako muž a žena a ctění hosté a královská návštěva, všechno najednou. Cítil jsem se tak skvěle jako víno a pokoušel se představit si, jak by cokoliv mohlo být lepší. Nešlo to. Nechal jsem toho.

Polévkou byl chlazený melounový kompot rozvířený nakládanými malinami a růžovými kvítky plovoucími na hladině. Nic takového jsem ještě nejedl. Mohli to servírovat jako zákusek a nepoznal bych žádný rozdíl. Faust odzátkoval stejně chlazené padesátileté Wehlener Sonnenuhr feinste Beerenauslese. Řekl, že to je „dokonalé víno; jemně čiré, středně bledě zlatožluté." Říkal, že má „pozoruhodně svěží buket, květnatou vůni, líbezně křehkou chuť." Říkal, že je „prvotřídní." Lizard je opatrně ochutnala a souhlasně přikývla. Nevěděl jsem, co to vlastně chci chutnat, ale vůbec to nebylo špatné. Také jsem přikývl.

Konverzace se postupně přesunula k zítřejšímu večernímu přeletu kolonie Coari. S mým svolením se Lizard podělila s kapitánkou Harbaughovou o mé myšlenky z dnešního rána o přeměně hnízd mandaly — a současné přeměně vnímání, které lidstvo musí do problematiky vnést. Kapitánka Harbaughová vypadala zaujatě a s opravdovým zájmem mi na toto téma kladla zvídavé otázky. Nemohl jsem jí říci o nic více, než co už jsem řekl Lizard. „Kdybychom věděli, co touto proměnou bude, už by k ní došlo."

„Ale — chtěla bych se vás zeptat na jedno — předpokládejme, že máte pravdu. Vlastně doufám, že ji máte. Ale předpokládejme, že k této proměně vnímání dojde a otevře dveře k lepšímu pochopení záhad chtorranské ekologie. Co potom?"

„Promiňte, prosím? Nejsem si jistý, jestli vám rozumím."

Kapitánka Harbaughová upila víno a na okamžik je vychutnávala. Když se vrátila pohledem zpět ke mně, byl její výraz ještě zamyšlenější. „Domníváte se, že když pochopíme princip různých chtorranských životních cyklů, že dokážeme zamoření zastavit?"

„Záleží na tom, co myslíte pod pojmem zastavit, já... nemyslím, že je kdy zcela vymýtíme. Nedovedu si představit nástroje nezbytné k tomu, abychom prohledali každý čtvereční metr povrchu planety při pátrání po chtorranských blechách a semenech. Možná, že nějaký druh mikrotechnologie, ale — nedokážu si představit, jak. Ne. Ale jestli tím myslíte ovládnout nebo zadržet, potom věřím, že to možné je. Přinejmenším chci věřit, že je to možné,"

„Jak?"

Povzdechl jsem si..To byla těžká otázka, se kterou zápolila spousta lidí. „No, vojenská řešení — oheň a výbušniny — proti biologickému nepříteli jaksi nefungují. Takže... jestli je máme ovládnout, budeme potřebovat nějaký biologický činitel."

„Jako například?"

„Mno, kdybychom dokázali najít nějaký základní biologický proces, který bychom mohli narušit — možná, že by se některé jejich hormony daly obrátit proti nim. Růstový hormon, pohlavní hormon nebo něco takového, co by mohlo být použito, aby je to zmátlo a zabránilo jim v normálním růstu nebo rozmnožování! U pozemského hmyzu to fungovalo. Nebo bychom mohli najít, nebo vynalézt, nějaký virus — nějaký ekvivalent AIDS nebo něco podobného. Kdybychom dokázali určit, kdo jsou klíčoví tvorové ekologie a odhalili jejich biologické slabosti, potom bychom možná mohli... nevím. Jak najdete Achillovu patu u červa?"

„Mluvíte o Chtorru, jako by to byl jeden jediný tvor."

„Možná, že je," řekl jsem. „Musíme uvážit každou možnost. Možná, že každý tvor ekologie je jen jinou formou všech ostatních tvorů ekologie."

„Zajímavý nápad."

„Už se o tom uvažovalo. Dokonce probíhá průběžný výzkum DNA, aby se tahle možnost vyšetřila. Vypadá to, že spousta chtorranských potvor, má velice podobné genetické dědictví. Pořád to ještě zkoumáme. Nicméně — abych se vrátil k vaší původní otázce — nemyslím si, že by tahle invaze byla náhodná. Je až příliš dobře připravená. A objevuje se příliš mnoho nových tvorů, prakticky odnikud a vždy přesně v okamžiku, když je na ně ekologie připravena.

Myslím, že v jejím středu něco je. Myslím, že mandaly jsou klíčem. Myslím, že kdybychom dokázali najít tu věc, tvora, živočišný druh, proces nebo cokoliv, co stojí v centru celé té věci a kdybychom přišli na to, co to je a jak to funguje a nějak udělali něco, čím bychom mu v dalším fungování zabránili, potom bychom snad mohli ekologii rozbít na jednotlivé části a zabránit jí ve spolupráci a tvoření větších, mnohem ničivějších struktur — jako hnízd mandaly."

„Jsou hnízda skutečně tak ničivá?"

„Ve srovnání s náhodně rozprostřenými druhy, které máme teď, na mou duši nevím. Když vytvoří mandalu, víme přinejmenším, kde co je. A zdá se, že přicházíme na to, že nejrůznější tvorové zamoření jsou lidskému životu

mnohem méně nebezpeční, když jsou částí mandaly, než když je nacházíme jako divoké jednotlivce nebo divoké roje. Možná, že jsme v mnohem větším bezpečí s mandalami než s toulavými červy a mnohonožkami a klátiči. Já nevím."

Poté jsme se odmlčeli, zatímco číšníci servírovali salát — každý celou kadeřavou hlávku mladého ledového salátu, takového, jaký není už dávno nikde k vidění, rozevřenou tak, že tvořila listnaté lože, vyložené měsíčky pevného rudého rajčete, plátky čerstvé zelené okurky a dužnatými kousky bílé cibule, všechny zalité ostro — kyselou bylinnou omáčkou, která dávala celé směsi charakteristickou čínskou vůni. Po obvodu talířů byly jedlé bílé kvítky.

K salátu se podávaly tři druhy pečiva. Vzal jsem si croissant a housku z nekvašeného těsta. Máslo bylo opravdové! Na okamžik nikdo z nás nemluvil a jen jsme vychutnávali jídlo. Já s Lizard jsme se střídali v nadšeném horlení nad čerstvostí zeleniny a sladkostí rajčat a okurek. Víno bylo relativně mladé, nicméně předchtorranské, Kalin Cellars Sauvignon Blanc Reserve z okresu Marin. Faust říkal, že je báječné s čímkoliv, ale skvělé se salátem. Začínal jsem jeho komentář oceňovat; začínal jsem se učit, co mám chutnat.

Byly nám naservírovány malé šálky sorbetu z ananasového melounu, abychom si pročistili chuťové pohárky, a potom následoval rybí chod — znamenitě naaranžovaný talíř sašimi. Podávaly se křehké plátky tuňáka, jak libové, tak obalené v tuku, okoun, sladká seriela dorsalis, abalona, škeble obrovské a dokonce čerstvý losos s ozubem dost ostrým, na to, že se s ním dalo krájet! Byl jsem příliš užaslý, než abych se zeptal, jak je možné podávat čerstvé syrové ryby na palubě vzducholodi. Faust nám každému nalil sklenici šestiletého Rosemount Estate Hunters Valley Show Reserve Chardonnay z Nového Jižního Walesu. „Horké saké nebude?" zeptal jsem se. Jenom se zamračil a zavrtěl hlavou. Možná se i otřásl.

Po chvíli zabloudila konverzace znovu zpět k mandalám. Kapitánka Harbaughová se otočila k Lizard a zeptala se: „Jaký myslíte, že bude poválečný svět?"

Lizard potřásla hlavou. „Nedokážu si ho představit. Nebo si to možná ani nechci představovat. Předpokládáte, že tady najdeme něco, co změní situaci, něco k tomu, abychom zastavili šíření chtorranské ekologie. Doufám, že se nemýlíte. Ale myslím si, že musím dát Jimovi za pravdu." Předklonila se a láskyplně mi stiskla ruku. „Nemyslím si, že se Země kdy úplně zbaví chtorranské ekologie. Nemyslím si, že lidé budou moci někdy přestat bojovat s červy. Takže ať už bude poválečný svět vypadat jakkoli, nebude to ani tak svět poválečný, jako spíš svět omezené války. Myslím —" Před dokončením věty se odmlčela. Záměrně sáhla po poháru s vodou a dlouze, hluboce se napila. Lizard opatrně postavila pohár zpět na stůl a téměř okamžitě přistoupil stevard, aby jej dolil. Lizard natáhla po sklenici ruku, ale nezvedla ji; jen ji tam na stole držela a hleděla do proměnlivých vzorů ledových kostek a sražených kapek, zatímco přemýšlela o představě, která se jí honila hlavou. Kapitánka Harbaughová i já jsme zdvořile čekali.

Konečně Lizard sklenici znovu zvedla a ještě jednou se napila. „Je to tak prosté, bereme to jako samozřejmost. Čistá voda." Potom, si uvědomila kde je, a znovu se podívala na kapitánku Harbaughovou. „Pravda? Jsem začleněná do armádních struktur. Vím, jaká je vojenská situace. Vyhazujeme do vzduchu, spalujeme, nikdy nepřiznáváme porážku. Custer nebyl poražen, víte? Byl zabit, ale nebyl poražen. To je jedna možnost. Ta druhá — a to je jen osobní pocit — je, že si možná budeme muset najít způsob, jak žít s Chtorrem, protože nebudeme moci žít nijak jinak." A potom: „Je mi to líto. Je to pravděpodobně velice nepříjemná myšlenka a dnešní večer má být mimořádný."

Kapitánka Harbaughová zdvořile přehlédla Lizardin dodatečný komentář a obrátila se ke mně. „Sdílíte tento názor, Jime?"

Napůl jsem potřásl hlavou a napůl pokrčil rameny. „Nevím," přiznal jsem. Natáhl jsem ruku a znovu vzal Lizardinu dlaň do své. „Ale vím, že věřím v naši budoucnost.

Musím. Jinak by nedávalo žádný smysl nás dva dnes večer oddávat, nebo ano?"

Lizard reagovala slabým úsměvem. Měla starosti, ale já jí stiskl ruku a ona stiskla moji a za chvíli se znovu uvolnila.

Kapitánka Harbaughová se dál soustředila na mě. „Jak si myslíte, že budou lidé schopni žít s Chtorrem?" zeptala se.

„Já nevím," odpověděl jsem tiše — doopravdy jsem se nechtěl dohadovat. Mé zkušenosti s Jasonem Delandrem a jeho kmenem odpadlíků nesporně vychýlily mé postoje k negativní straně problému, ale teď na další omílání historie nebyl ani čas, ani místo. Pravda byla taková, že jsme toho doopravdy ještě nevěděli dost. Věděli jsme, že v hnízdech mandaly žijí lidé. Ukázaly to satelitní snímky. Jenže jsme nevěděli, jak. Nebo proč. Řekl jsem to.

„Řekl bych, že to je jedna z nejdůležitějších otázek, kterou doufáme, že během téhle výpravy vyřešíme. Nemáme dostatek informací. Nikdo o tom ještě neprováděl žádné opravdové studie, částečně proto, že se to zdá být, no... defétistické. Ale více a více lidí — inteligentních lidí, jako jste vy — si začíná tuto otázku klást. Takže bych řekl, že je možná čas, abychom se tím začali vážně zabývat."

Zdálo se, že je kapitánka Harbaughová s takovou odpovědí spokojená a pokynula Faustovi, aby nalil další víno. Pro každý chod bylo jiné.

Říkal jsem si, že to je dekadentní, ale Lizard se to zjevně líbilo. Tentokrát přišlo na řadu bílé burgundské, deset let staré Domaine de la Romanée — Contée Le Montrachet. Vypadalo to, že kapitánka Harbaughová je na ně docela pyšná. Na Lizard učinilo velký dojem. Zcela zjevně o víně něco věděla. Mě to prostě jen šokovalo. Nikdy v životě jsem neochutnal víno, které by mělo tak bohatě sametovou chuť a tak zralé dřevité svrchní tóny. Ani jsem netušil, že by víno mohlo takhle chutnat, Když jsem se o tom zmínil Faustovi, přikývl a řekl: „Ano, to je jeden ze způsobů, jak je popsat. Ve skutečnosti by bylo přesnější říci, že víno má vlídné, leč složité promíšení ovoce, dřeva a kamene s dokonalostí, která se zdá prodlévat v ústech hodiny." Tak, jak se mu slova kutálela z jazyka, to znělo jako poezie. V duchu jsem si říkal jestli má od všeho toho odšpuntovávání puchýře na rukách.

Po dalším sorbetu, tentokrát z ananasu a citrónu, přinesli číšníci tácy s pikantním předkrmem. Začali jsme křepelkou, opékanou na roštu s medovou omáčkou a pokračovali šťavnatými kotletami novozélandského jehněčího v

mátovém aspiku, přešli k tenkým plátkům pečeného hovězího, tak jemným, že kráva byla pravděpodobně jen zraněna; po operaci jistě vstala a odkráčela; chod jsme zakončili medailónky chateubriand podávanými s béarnaiskou omáčkou tak bohatou, že musela mít rodokmen. Jako příloha byly hlaďoučké nové brambory, kukuřičky, čerstvý hrášek a zelené bataty, zalité rozpuštěným máslem a sypané cukrem, skořicí, hrozinkami a pékanovými ořechy. K jehněčímu a hovězímu podával Faust dvacet let staré Chateau Mouton — Rotschild; bylo tajemně temné a nádherně rudé. „Je stejně dobré jako Lafitte Rotschild?" zeptal jsem se. Faust jen zúžil oči a zasupěl. Rozhodl jsem se mlčet a nechat ho, ať se stará o svoji práci. Já se soustředím na svoji, což v té chvíli znamenalo nějakou složitou práci s nožem a vidličkou.

Jako desert — Lizard se téměř zhroutila a rozplakala, když to uviděla — vlhký čokoládový dort s cukrovou čokoládovou polevou silnou jako šindel; černá čokoláda s lokýnkami černého karamele; tradiční francouzská čokoládová zmrzlina s obsahem máselného tuku dost vysokým na to, aby byla v Kalifornií zakázaná; čokoládová pěna, la Bullwinkle, pokapaná čokoládovou šlehačkou a sprškou drcené čokolády; ovoce máčené v čokoládě: jahody, pomerančové plátky, třešně a broskve a nakonec neuvěřitelně velká mísa čokoládových lanýžů, matně zářících vtisknutými holografickými fantaziemi. Prostor doplňovaly po okrajích další květiny, různé druhy tvarohových koláčů, ovoce a šerbet. Lizard měla skelný pohled. Já byl užaslý a užaslý a znovu užaslý, jakýkoli úžas, který jsme prožívali dřív, byl naprosto smeten ohromující záplavou čokoládových divů, které mistr cukrář hrdě přivezl na svém vozíku. Faust otevřel láhev třicet let starého Chateau d'Yquem. Bylo tak sladké, že jeho hustota dosahovala úrovně sirupu. Když se tak bavíme o nebi — měl jsem chuť rozlít je na čerstvé podmáslové lívance. Měl jsem dost rozumu, abych se o tenhle nápad s Faustem nepodělil.

A potom, najednou — káva!

Čerstvá káva! Opravdová káva! Kolumbijská zrna! Čerstvě mletá! Cítil jsem ji jako vzpomínku na zlatý věk! Tohle musí být odloučené pracoviště nebe! Vůně byla dost silná na to, aby se po ní dalo šplhat! Zasténal jsem, když Shaun naplnil šálek přede mnou. V nádherném sviení extáze z něj stoupal kouř. Neuvědomoval jsem si, jak moc mi chyběla těžká a bohatá chuť kávy. Skoro jsem se ji bál ochutnat. Jen jsem v úžasu zíral.

„Jen do toho," pobídl mě Shaun. Šklebil se jako někdo, kdo přiváží vánoce.

Pomalu jsem šálek zvedl oběma rukama, držel ho před sebou a jen vdechoval neuvěřitelnou černou vůni. Konečně jsem polkl první doušek a omdlel. „Ach, ano!" vykřikl jsem. „Ano!"

Lizard souhlasila. Olizovala si čokoládu z prstů v okázalé ukázce nenasytnosti. „Hmm, tohle je ještě lepší než sex." Při těch slovech se začervenala.

„Večer ještě neskončil," odpověděl jsem. „Pozor na unáhlené závěry."

„Podívej se na nás," smála se. „Chováme se jako děti."

„Chováme se jako prasátka."

„Chro chro," souhlasila Lizard.

Kapitánka Harbaughová se chovala, jako by byla smrt čokoládou běžnou příčinou úmrtí na palubě její lodi. „Poslužte si," řekla. „Tam, odkud to pochází, je toho ještě spousta." Ale jak Lizard, tak já jsme si byli jistí, že tuto ztřeštěnost objednala speciálně jako svatební dar pro nás dva. „Obávám se," zašeptala spiklenecky, „že vás odtud nenechám odejít, dokud neochutnáte každý zákusek z vozíku." Ztlumila hlas. „Henri je velice citlivý. To je on, tamten s tím sekáčkem na maso."

„Zadáváte hodně těžké úkoly, madam," zasmála se Lizard. „Budeme tady celou noc."

Kapitánka Harbaughová ji poplácala po ruce. „Máte k dispozici tolik času — a tolik čokolády — kolik chcete. Toto je vaše svatba."

Víc nemusela říkat. Lizard si náhle promnula oči. „Tohle je nejlepší svatba, jakou jsem kdy v životě měla," popotáhla nosem a pokusila se spolknout slzy. Potom upadla do rozpaků. Faust právě na stůl před nás stavěl dvě velké skleničky koňaku. „Omlouvám se," vzlykla a zamávala rukou ve vzduchu. „Myslím, že asi blouznim."

„V to doufám," odpověděl s bezvýrazným pohledem Feist nebo Faust nebo kdokoliv to byl. „Jinak by celý večer přišel nazmar."

Když se Lizard konečně přestala smát — a plakat — ještě jednou, naposled, si utřela oči a chytila se za hrdlo. „Páni," řekla. „Páni, prosím, ať už nikdo neříká nic legračního. Už toho asi víc nesnesu."

Faust prostě postavil na stůl láhev a řekl: „Toto je Napoleon z Delamanu, šedesát let starý. Jako sklenička na dobrou noc je přiměřený."

Lizard a já jsme na sebe šokované mrkli. „Přiměřený?" zeptala se. „To je hodně velké zmírnění. Nedovedu si představit, jak by mohl být večer nějakým způsobem lepší."

„Já ano," řekl Faust chladně. „K čokoládě jsem měl místo Chateau d'Yquem podávat Niersteine Klostergarten Silvaner und Huxelrebe Trockenbeerenauslese, ročník 1971. Naneštěstí..." Vzdechl a zatvářil se omluvně. „Tohoto, vynikajícího ročníku bylo stočeno jen dvěstěpadesát lahví a poslední byla servírována japonskému císaři. Nejsem si jistý, zda měl dostatek vkusu na to, aby je ocenil, ale... z diplomatických důvodů — nu, nevadí. Člověk dělá, co může." A potom odešel.

Pokoušeli jsme se s Lizard zadržet hihňání, jak dlouho jsme jen mohli, ale bylo to k neudržení. Dokonce ještě předtím, než odešel, jsme oba vyprskli smíchy. Potom jsme se otočili ke kapitánce Harbaughové. „Děkujeme, děkujeme, děkujeme za večeři — a za zábavu. On je báječný.

„Je přiměřený," připustila kapitánka Harbaughová. „Osobně si nemyslím, že měl připomínat to Trockenbeerenauslese, ale... v dnešní době se dobrý pomocník tak těžko shání." Řekla to s úplně kamennou tváří, ale v koutku oka jí šelmovsky blesklo. „Nyní vás opustím. Je to vaše svatební noc. Vychutnávejte pohled z tohoto salónu, jak dlouho se vám bude líbit. Až se budete chtít vrátit do své kajuty, Shaun vás doprovodí. Budete-li cokoliv potřebovat, stačí zazvonit. Pojď Henri, slibuji ti, že generál Tirelliová tvou čokoládovou lavinu hanět nebude. Možná ji

dokonce budeme muset odvézt zpět do kajuty na tvém vozíku."

Když odešli, podíval jsem se přes stůl na Lizard. „To je tedy dáma."

„Taky sis toho všiml? Hele, otevři pusu. Zkus jeden z těchhle —"

„Mmf. Skvhmhěhmhlý —" Po několika dlouhých chvílích rozkošného vychutnávání jsem konečně řekl: „Měla jsi pravdu. Právě jsem prožil svůj první orální orgasmus."

Jen kousek před altánem byly tři schody, vedoucí dolů ke kryté lavičce pro milence, kam jsme se posadili a srkali poslední zbytky kávy a hleděli ven do tmavé amazonské noci, Lizard si opřela hlavu o moji a společně jsme odpočívali v dosvitu neuvěřitelného večera. „Netušila jsem, že si můžeš tak moc užít, když máš šaty na sobě," řekla.

„Proč si myslíš, že to všechno dělali?" zeptal jsem se.

Lizard neodpověděla okamžitě. Znala odpověď, jenom ji nechtěla říci nahlas. Místo toho řekla: „Myslím... myslím, že s námi chtěli sdílet naše štěstí. Není už moc štěstí na světě. To málo, které ještě zbývá, se musí sdílet."

„Hm, Ale to — to je mnohonásobné zabití."

„Nic takového, jako je mnohonásobné zabití neexistuje. Mrtvý je mrtvý." Přitulila se blíž.

„Říkám si, jestli v tom není něco víc, než jen tohle..." řekl jsem. „Myslím, že se nejspíš bojí, že končí jedna éra. A tohle je jejich způsob, jak končící éru ohraničit. Oslavou své vlastní velkoleposti."

„Nestěžuju si," zašeptala Lizard. „Zasloužíme si to."

„Vlastně, můj sladký čokoládový knedlíčku, si to doopravdy zasloužíme. Ty a já možná představujeme poslední naději lidského druhu na zachování toho, co kdysi bývalo na naší planetě nádherného. My jsme ti, kdo by snad mohli přinést do téhle války něco jiného. Myslím, že nám chtěli dát velice silnou představu o tom, za co bojujeme."

„No, to tedy uspěli." Rozmařile vzdechla. „Kdybys ale jenom nemluvil tak vážně"

„Je to vážné — teď, když jsem viděl, co dokážeš udělat se stolem čokolády. Paní, vy byste toho, kdo by si stoupl mezi vás a pohár horkého karamelu, zabila."

Lizard odfrkla. „To není fér. Vždycky nejdřív vysílám varování."

Pevně jsem ji objal. „Slíbil jsem ti čokoládu. Ty jsi mi slíbila děti. Doufám, že všechny naše sliby půjde splnit tak snadno."

Lizard znovu ztichla. Byly chvíle, kdy to dělávala, kdy ustoupila do soukromí svých vlastních myšlenek. Věděl jsem, že byly věci, se kterými se mi pravděpodobně nikdy nesvěří; ale to bylo v pořádku. Když se svěřila, svěřovala se naprosto.

„Zítra bude dlouhý den," řekla. „Máme hodně práce."

„Většina z ní bude čekání," řekl jsem jí. „Všechny přístroje jsou připraveny. Všichni vědí, co mají dělat. Většinu času budeme ty a já postávat a dívat se, zatímco všichni ti lidé, které jsme tak pečlivě připravili, budou dělat svoji práci. Ty a já budeme muset něco dělat jen tehdy, když něco nevyjde." Už ve chvíli, kdy jsem to říkal, jsem svých slov litoval. Nechtěl jsem takovou možnost brát na vědomí.

Bylo to ale v pořádku. Lizard mi jenom pro posilu stiskla paži. Posadila se vzpřímeně a řekla: „Nejspíš bychom si měli dát nějaké Střízlíky, než půjdeme do postele."

Po očku jsem se na ni podíval. Jeden zážitek se Střízlíky už jsem dneska měl. „Jestli si ho dáme, tak se nejspíš dostanem k nějakému hodně bizarnímu sexu."

„Tak jo," souhlasila. „Já budu holka ze sboru a ty německý ovčák."

„To je nespravedlnost. Ty děláš sboristku vždycky —"

Bez ohledu na jejich další projevy je zřejmé, že neurální paraziti jsou v první řadě symbionty plžů. Plži poskytují prostředí, nápomocné růstu symbionta a síť symbiontů v těle plže poskytuje doplňkové sensorické vstupy plžovu primitivnímu mozku.

Někteří badatelé věří tomu, že bez doplňkových sensorických spojení, které umožňuje síť neurálních symbiontů, by plži nebyli více než bezduchými slimáky, neschopnými ovládat ani své tělesné funkce. Naneštěstí je ve fyziologii plže tolik dalších aspektů, které dosud nebyly uspokojivě analyzovány a pochopeny, že by bylo zavádějící v této chvíli potvrdit jakoukoliv hypotézu na toto téma.

Čtenář nechť pro následující kapitoly bere tuto připomínku v patrnost.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

48. V kurníku

„Vrcholným výrazem kreativity je vynález nového sexuálního přesvědčení."
—SOLOMON SHORT

Probudil jsem se a cítil se o dost lépe, než jsem si pravděpodobně zasloužil. Ve skutečnosti jsem se probudil a cítil jsem se přepychově. Bylo mi měkce. Hedvábně. Uh —?

Něco s rukávy. Cítil jsem se, jako bych na sobě měl —

Zvedl jsem peřinu a podíval se.

Jo. Měl jsem.

No tak počkat. Jak se to vlastně přihodilo?

Měl jsem na sobě Lizardinu modrou noční košili. Tu dlouhou. Tu z doopravdy měkkého hedvábí. Cítil jsem se v ní báječně. Měl jsem ji naopak. Cedulku jsem měl na krku. Najednou jsem se cítil trapně, hloupě a zároveň neuvěřitelně vzrušený. Musel jsem se zasmát. Tak takový je to pocit, když je někdo zvrhlý? Na to bych si docela snadno zvykl. Zalezl jsem zpátky pod přikrývku, lehl si na záda a vzpomínal, pochechtával se a ledabyle se usmíval do stropu. Pohladil jsem si přes jemnou látku erekci. Myslel jsem na svou ženu, na svou milenku, matku svých dětí —

Noční košile začala na Lizard. Čestně. Věděla, jak rád se na ni dívám v jejím sexy prádle — a ráda ho nosila. Říkala, že se v něm cítí hezká. Začínal jsem chápat, co tím myslela. Minulá noc byla... zábavná. Překvapivě zábavná. Neočekávaně a rozkošně.

Ležel jsem bez sebemenšího podezření v posteli, čekal jsem na ni a obracel stránky instruktážní příručky, ne že bych doopravdy četl, ani na obrázky jsem se nedíval, když v tom vyšla z koupelny. Nejdřív jsem ani nezvedl oči, jenom jsem se otočil, odložil knížku na noční stolek a zhasl čtecí světlo. Potom jsem si uvědomil, že se nehýbe. Podíval jsem se na ni a viděl, že čekala, až si jí všimnu.

Stála ve dveřích koupelny a měla rozpuštěné vlasy, takže jí sahaly až pod ramena. Broskvové světlo za ní vytvářelo kruh. Když se pohnula, třpytila se. Vlákna její noční košile byla potištěna holografickými difrakčními vzory — jiskřila duhami. Ani to, že jsem věděl, jak efekt vzniká, kouzlo nepokazilo. Další duhy jí jiskřily ve vlasech. Byla vysoká a pružná a vypadala jako zlatý anděl, celý ojíněný světlem.

Sedl jsem si na posteli, abych ji pozoroval. Pohnula se, aby otevřela skleněné dveře, vedoucí na balkón. Chladivý a suchý noční vánek voněl zelení. Sladký pach porostu džungle se zvedl, aby nás pozdravil na naší tiché plavbě oblohou. Ve vzduchu okolo nás byla slabá záře, odraz pozičních světel vzducholodi; zlatá noční záře. Pluli jsme v prostoru mezi temnou džunglí a ozářenými mraky. Oknem šikmo pronikaly jantarové paprsky měsíce v úplňku na vzdáleném horizontu a zahrnovaly vše do hedvábné aury."

„Kdybychom tak mohli plout navždy," řekla. „Prostě plout dál přes okraj světa do nekonečné oblohy. Navždy —" Hleděla do noci, dívala se do jejích nejdůvěrnějších krás. Konečně se otočila znovu ke mně. Setřásla si vlasy z očí, rychlý ženský pohyb hlavy; prsty si vlasy pročísla za ramena. Zápěstí měla tak jemné, prsty tak půvabné, že byla až nelidsky krásná.

„Chceš něco vědět?" zeptala se náhle.

„Co?"

„Jsi nádherný." Úsměv se jí třpytil.

Nevěděl jsem, co na to mám říci. Vzadu v krku jsem měl knedlík. Tak jsem místo mluvení jenom polkl a nechal si po těle běhat vlny rozpaků a blaženosti.

Přistoupila ke mně jako nádherná vidina, jako bohyně vlhkých snů. Oči jí zářily. Výraz v její tváři byl vybranou směsí nevinnosti, štěstí a zdravého, dobrého, staromódního chtíče. Věděl jsem přesně, co mi připomínala —

„Ty jsi dobrá víla, že?" zašeptal jsem.

„Když budeš chtít, tak jí budu," řekla tiše.

„Nebudu ti lhát," řekl jsem pomalu. „To není můj nos, co tady roste."

Generál Elizabeth Tirelliová, nejkrásnější žena, jakou jsem kdy znal, miloval nebo uctíval, ze mně stáhla lehké letní přikrývky a odkryla moji nahotu a celou velikost toho, jak moc mě přitahovala.

„Mhm," řekla obdivně. „To je rozhodně desítka."

„No, ne. Ve skutečnosti ne," přiznal jsem. „Jenom sedmička. Ale hejbe se jako desítka."

Se smíchem si vlezla do postele vedle mne. „Nechceš mě nechat, ať to rozhodnu?"

„Cože? Chceš mě snad klasifikovat?" Otočil jsem se na bok, na loket, abych se na ni mohl dívat.

Pohodlně se natáhla a elegantními pohyby si na sobě uhladila noční košili. „Známkovat," opravila mě. „Tohle je závěrečná zkouška."

„Aha," řekl jsem. „Neměla by to být závěrečná. Tohle je teprve začátek." Proplazil jsem se k jejím chodidlům, zvedl lem košilky a oceňoval výhled. Z mého úhlu byla neodolatelná. „Copak to tady máme?" Košile byla dost široká pro dva. Laškovně jsem sejí začal plížit vzhůru. Jedna věc vedla k druhé a —

„Mhhmm, ještě párkrát. Zaručuju ti, že se známkou, kterou dostaneš, určitě projdeš."

„Uhm. Nemám v úmyslu nikam chodit. A nechystám se nechat po sobě žádné známky ničeho. Rozhodně ne tam, kde by mohly být —"

„Mhhmm" zopakovala. „Očekávám, že budeš celou cestu nahoru věnovat plnou pozornost všem detailům."

„Už jsem nahoře. Nazdar." Vykoukl jsem hlavou z širokého výstřihu košile a políbil ji na nos a na rty a na bradu. „Je tady fůra místa, co?"

„Vybrala jsem si ji přesně proto, že je v ní místo pro přítele —"

„Já jsem přátelský," hlásil jsem se dobrovolně.

Trochu sebou zahýbala, aby upravila cíl mého dobrovolníka.

„To je o hodně víc než přátelství," odpověděla. „To je nadšení."

„Mám toho hodně, nad čím můžu být nadšený —"

„Mhm, máš toho hodně, čím můžeš být nadšený —"

Zapadli jsme do sebe a pohodlně se vzájemně usadili v náručí a ona na nás obou uhladila noční košili a potom ani jeden z nás nějaký čas neřekl nic souvislého. Postel se nadšeně viklala a uvnitř té košile probíhala spousta báječného chichotání a čistého hloupého divení.

Později... zatímco jsme proplouvali zemí později, košili obtočenou kolem našich těl jako smyslnou placentu, jsem ji začal hladit po vlasech, sčesávat jí je z očí a ramen, abych mohl sledovat linii jejího krku, jemnost jejího hrdla, celou cestu dolů až ke křivce jejích prsů. Leželi jsme si vzájemně v náručí ve volném objetí, oba úžasně uvolnění ve stejnou chvíli. Střídali jsme se ve vzdeších vděčnosti a blaženosti. Tváře měla vlhké radostí.

Ukazovákem mi sáhla na nos. „Nezapoměl jsi říct Bohu ahoj?" zeptala se tiše a rozpustile.

„Jó — cestou zpátky."

„Já taky. Poděkovala jsem mu. Za to, že mi dal tenhle čas s tebou. Že mi dal tenhle dar. Nikdy jsem si nemyslela, že bych mohla být znovu tak šťastná."

„Nikdy jsem si nemyslel, že bych mohl být takhle šťastný — vůbec kdy." Zavřel jsem oči a zabořil tvář do jejího krku, jejich vlasů a oddával jsem se její nádhernou vůní.

Náhle mě popadla a překulila na záda. Začala se plazit košilí dolů.

„Co to děláš?"

„Musím se vyčurat. Pohlídáš mi místo?" Než jsem mohl odpovědět, řekla: „Nevadí, poznačím si ho. Kam ti tohle tentononc mám dát? Nevadí, dám ti to semhhmf."

„To není žádný to tentononc..."

Přestala jenom na tak dlouho, aby řekla: „To je mi fuk," potom se vrátila ke své péči. Kroutil jsem se ve vytržení. Najednou přestala. „Tadyhle — teď máš něco, aby sis mě pamatoval." Vyplížila se spodním okrajem košile se zlověstným šklebem na tváři.

„Heh? Co jsi to říkala? Musel jsem omdlít odkrvením mozku."

Cestou do koupelny se smála. V mírném měsíčním svitu vypadala jako zjevení. Měla ty nejdelší nohy na světě. Měla vysokou, atletickou postavu; byla vyšší než já a téměř stejně stavěná. Vzrušovalo mě to na ní.

Měl jsem rád ten pocit, který jsem cítil, když jsem byl v posteli s někým, kdo se nebál, anebo nestyděl se přidat. Líbila se mi její útočnost a její zápal a důvěrné dvojsmysly, které sdílela jen se mnou. Když jsem byl v posteli s Lizard, byl jsem na jediném místě, kde jsem se mohl na všechno vykašlat, kde jsem mohl nechat někoho jiného, ať si mě ovládá a nebýt při tom kvůli tomu v nebezpečí. V sérii vln mnou proběhlo uvědomění, jak moc ji miluju. Lizard Tirelliová byla jediný člověk na zemi, kterému jsem doopravdy věřil. Možná pro to jsme se spolu měli tak dobře.

Někdy to nebyl sex, ale spíš zápas. Ráda byla silná a já ji tak měl rád — obkličující a mocnou, utápějící mě ve své fyzické nadřazenosti. A někdy to bylo obráceně — někdy jsem byl supermanský surfer, který jel na velké růžové vlně ženského oceánu, který se naparoval a vezl na horské dráze neuvěřitelného sexu, byl jsem mocný a silný a hnal jsem se vpřed vodnatou extází jako bouřlivý drak, dokud svět okolo nás nevybuchl. A někdy to bylo jen... jemné. Tiché a beze slov... jen tichý prostor mezi našima očima, žádné mluvení, protože nebylo nic, co by bylo třeba říkat. Když jsem se jí podíval do očí, svět přestal existovat. Věc muž/žena přestala existovat. Sex přestal existovat. A všechny ty hloupé role, které musíme hrát. Všechno, co bylo kdekoliv, všude, byly obě poloviny nás samotných.

Když se Lizard vrátila z koupelny, nenamáhala se soukat zpátky do noční košile ke mně. Místo toho jenom vklouzla pod přikrývky, přitulila se ke mně, omotala své dlouhé, štíhlé ruce a nohy okolo mne a začala příst.

„Chceš zpátky svou košilku?"

„Ne. Je mi takhle dobře. A tobě?"

Cítil jsem se příliš dobře, než abych se hýbal. Nechtělo se mi soukat z košile. „Je mi fajn," řekl jsem.

Chvíli mě něžně hladila; ruka jí bloudila nahoru a dolů po mé kyčli, zádech, boku. „Je příjemné se tě dotýkat."

„Tebe taky."

„Tvá kůže hladí jako hedvábí," uchichtla se.

„Myslel jsem, že tohle jsem měl říkat já," zaprotestoval jsem.

„Říká to ten, kdo dělá kluka."

„Aha, tak takhle to je?" odpověděl jsem. Přivedlo mě to na jednu myšlenku. „Poslyš, chci se tě na něco zeptat —" Můj tón byl tak vážný, že ji zarazil v pohybu prstů jižním směrem. Zapletl jsem své prsty s jejími, zvedl její ruku ke své tváři a políbil ji na konečky prstů.

„Co se děje?" zeptala se.

„Jaký je rozdíl mezi zvráceností a erotikou?"

„To je jednoduché," odpověděla. „Jedno pírko je erotika. Celé kuře je zvrácenost."

„Ano, ale jak poznáš, když překročíš čáru?"

Chvíli o otázce přemýšlela. Podívala se stranou, jako by se dívala na kartu s nápovědou. Zjevně na ní nebylo nic napsáno. Vrátila se ke mně a řekla: „Nevím. Myslím, že člověk ani neví, že nějaká dělící čára existuje, dokud ji nepřekročí." A potom dodala: „Je mi to fuk. S tebou jsem ráda zvrácená."

„Jsme zvrácení?" zeptal jsem se.

„Myslím, že jo." řekla. „Myslím, že jsme vyprázdnili celý kurník. Vadí ti to?"

Pro nás byla odpověď jasná. Stejně jsem to ale řekl nahlas. „Nedovedu si představit, že bych ti kdy řekl ne. Cokoliv chceš, miláčku, odpověď zní ano, ještě než se zeptáš. Taky jsem s tebou rád zvrácený."

„Mhmm," řekla, bezeslovné vrnění souhlasu. Znovu mi roztála v pažích. „Prima. Buďme ještě jednou zvrácení."

Nakonec jsme jeden druhého vyčerpali a usnuli — a potom přišlo ranní slunce, modré a ostré, zalilo pokoj nesnesitelným jasem. Lizard vyšla z koupelny, nahá a sušila si ručníkem vlasy. „Dobré ráno, ospalče."

Zívl jsem a rozhlížel se po hodinkách: „Kolik je hodin?" „Netrap se — Shaun zrušil všechny naše schůze až do odpoledne."

„Proč jsi mě nevzbudila?" zeptal jsem se. Posadil jsem se v posteli a automaticky si dal ruku přes hruď, jako

bych se styděl, že by mně mohla vidět ve své noční košili. Potom jsem si uvědomil, co jsem udělal, a zostuzeně ruku spustil.

Zasmála se. „Vypadal jsi tak nádherně, jak jsi tady tak spal, že jsem tě nechtěla rušit." Přišla k posteli a políbila mě, jenom tak rychle zavadila o rty. Popadl jsem ji za ruku a stáhl ji zpět k sobě.

„Mám nápad," řekl jsem. „Když mi slíbíš, že nebudeš mluvit s plnou pusou, ukážu ti, jak daleko umím vypláznout jazyk."

Když se přestala smát, chňapla po mně a políbila mě a tentokrát to udělala pořádně. Držela se mne tak pevně, jak jen mohla, a líbala mě, dokud mi nevysála poslední kapku krve z mozku. Nechala ručník spadnout zapomenutý na podlahu, vlezla si ke mně do postele a zabalili jsme se jeden do druhého. Chvíli jsme nechali jen naše prsty, aby obstarávaly konverzaci.

„Máme na tohle čas?" „Buď zticha a líbej mě."

Vzdal jsem se vyšší síle. No, vyšší ideji v každém případě. Po mnohem delší chvíli jsme se zastavili, abychom nabrali dech. „Teď ti můžu odpovědět na tvoji otázku," řekla.

„Jakou otázku?"

„Vzpomínáš si, jak ses mě jednou ptal, proč tě miluju?"

„Tenkrát jsem si tebou — námа — vůbec nebyl jistý." „Nebuď," řekla, překulila se na mě a šťastně mě přišpendlila pod sebe. „Protože teď už konečně znám odpověď. Tu pravou odpověď. Jsi připraven? Řeknu ti pravý důvod, proč tě miluju tak moc, ty můj sladký chlapečku v mámině hedvábné noční košilce. Částečně proto, že se mi líbí, jak se červenáš — ale hlavně proto, že jsi můj nejlepší kamarád na hraní, jakého jsem kdy měla."

Užasle jsem k ní zvedl oči. „To myslíš vážně?" „Jo, to myslím vážně." Zdůraznila svoji odpověď polibkem. „Ty se nebojíš, ty se nestydíš. Chceš si hrát stejně moc jako já." Ostýchavě se usmála. „Někdy dostávám všechny možné šílené, zvrácené nápady — nic neznamenají a stejně je chci provádět. Ty jsi jediný muž, kterého jsem kdy znala, který byl ochotný se mnou držet tempo. S tebou je zábava, Jime, protože se nebojíš, že bys vypadal hloupě. Takže je v pořádku, když vypadám hloupě já před tebou. A kromě toho, tobě moje noční košile sluší mnohem víc než mně."

„Ne, nesluší," bránil jsem se. „Tobě trčela na dvou krásných místech, mně trčí jen na jednom."

„To všechno je záležitost vkusu," řekla a z nějakého důvodu nám to oběma připadalo tak legrační, že jsme se začali smát a nemohli jsme přestat. Smáli jsme se tak moc, že jsme se málem udusili. Záchvaty smíchu nás beznadějně smetly. A pokaždé, když jeden z nás začal nabírat dech, smích toho druhého nás oba znovu umrtvil. Ležela na mně a držela se jako klíště, jak se námi valila jedna vlna hysterických křečí za druhou. Chechtali jsme se a hihňali a řehtali a škytali a kuckali se a bláznivě se vyčerpávali.

A když jsme se konečně zase probrali, příliš vyčerpaní na to, abychom vůbec chytili dech, komicky jsem se zakřenil a přiznal to. „Chceš něco vědět? Líbí se mi zalízat do tvé košilky —" Myslel jsem to v obojím významu. „Taky se mi líbí, když mi zalížáš do košilky." Potom vyslala své prsty na průzkumnou výpravu, nahoru a zase dolů, dovnitř, dokud nenašla tu mou část, kde jsem měl nejjemnější kůži. Něžně ji po celé délce sledovala. Špičky jejích prstů hladily jako samet.

„Jen s tím pokračuj," zasténal jsem, „a vylezu z košilky." „Jen s tím pokračuj," řekla významně, „a vlezu si dovnitř za tebou."

„Udělej to!" řekl jsem. „Jen to prubni!"

Takže to udělala a já to udělal a my to udělali. Dvakrát.

Později objednala Lizard snídani do postele. Shaun ji přinesl. Měli jsme čerstvá míchaná vejce — na másle! A pomerančový džus! A pravou kávu! Poklona kapitánce. Shaun byl vtělený gentleman. Taktně servíroval jídlo a na mé roucho nereagoval vůbec nijak. Nejspíš už toho viděl o dost víc, než si já vůbec dokážu představit. Byl jsem příliš zdvořilý, než abych se zeptal.

Poukázal nicméně na to, že mám košili obráceně. Mrkl na můj dekolt a řekl: „Sedí to lépe, když to nosíte štítkem dozadu. Budete-li ještě něco potřebovat, zavolejte mne prosím."

Lizard se podařilo dusit smích, dokud se dveře nezavřely. Potom málem vyprskla kávu po celé přikrývce. „Miláčku —" dusila se. „Ty ale budeš mít reputaci."

„Žárlivost," odfrkl jsem si. „Pustá žárlivost. Poslyš, myslíš, že by se dala taková sehnat v růžové?"

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna: (pokračování)
ROBINSON:...No tak dobrá, doktore Foremane. Vraťme se k té vaší Základní skupině. Chtorranské zamoření je pro vaši operaci perfektní zástěrkou. Máte tajný plán, že?
FOREMAN: Kdybych ti ho řekl, nebyl by již tajný, nebo ano?
ROBINSON: Aha!
FOREMAN: To byl žert, Johne. Vzpomínáš si na žerty, že ano?
ROBINSON: Ale máte tajný plán.
FOREMAN: Není žádné tajemství. To je ten plán.
ROBINSON: Eh—?
FOREMAN: Tajný plán je ten, že neexistuje žádný tajný plán. V Základní skupině nejde o řízení. Jde o operační souvislost. Mohu-li si dovolit malou slovní hříčku, souvislost je všechno.
ROBINSON: (skeptický pohled na kameru) Nechte keců, doktůrku. Jestli chcete mluvit o tom, jak bojovat s červy, jsem tady s váma. Ale jakmile začnete o těch svých souvislostních sférách, zase usínám. Všechno, co doopravdy říkáte, je to, že červy neporazíme, dokud nebudeme mít ten správný přístup. A vy toho využíváte jako záminku k tomu, abyste vykonával náležitý vliv na volené rozhodovací orgány. Chtěl bych tedy vědět, kdo zvolil vás?

FOREMAN: To je ono! Tento skepticismus je to, co tě drží stranou. Ty si pořád myslíš, že jsi mimo hru. Nepřipouštíš si, že ty a tvá show a tato diskuse jsou všechno části procesu, a proto se chováš tak, jako by nic uvnitř této sféry nebylo i tvojí zodpovědností...
ROBINSON: Momentíček, momentíček. Vzpomínáte si na naši dohodu? Jestli chcete dál žít na téhle planetě, budete muset mluvit naším jazykem. Co jste to teda právě říkal? Mohl byste to přeložit do angličtiny?
FOREMAN: Omlouvám se. Pořád zapomínám. Omlouvám se, že pořád přeceňuji tvoji inteligenci. Vezmeme to trochu pomaleji. Představ si kruh, ano? Podívej, nakreslím ti jeden ve vzduchu. Akt kreslení čáry je aktem rozlišení. Rozděluješ jednu sadu představ od jiné sady představ. Jakmile jednou nakreslíš čáru, můžeš začít třídit — tahle skupina představ půjde na tuhle stranu, dovnitř kruhu; tahle skupina představ přijde mimo kruh. Tak to, co jsme teď udělali, je to, že jsme rozlišili, že všechno v této sféře je částí procesu poražení chtorranského zamoření a obnovy Země a všechno, co je mimo, součástí není. Ty v této debatě neustále reaguješ, jako bys byl mimo kruh; jenže nejsi. Jsi ve stejném kruhu jako my ostatní, protože také chceš porazit Chtorrany a obnovit Zemi — dokonce i když si myslíš, že jsem šarlatán a podvodník. Takže v tomto rozhovoru ve skutečnosti nejde o rozdíly, Johne; jde o to, že se my dva snažíme najít něco, na čem bychom se mohli shodnout.
ROBINSON: Báječné. Tak jo, takže máte kruh plný představ. Co když vám přijdu do vašeho kruhu s představou, o které si myslíte, že tam nepatří? Budu „vytříděn" jako Dorothy Chinová, je tak tak?
FOREMAN: Není to můj kruh. Je to náš kruh. Patří nám všem. Podívej, ten kruh — souvislost — je rozlišením, které jsme udělali, když jsme se shodli na cíli. Jsme sjednoceni v souvislosti. Teď přijde obtížná část. Lidé se dokáží shodnout na cílech; zvláště, když je vize dostatečně obsáhlá, aby zahrnula jejich individuální cíle; na čem se lidé neshodují, jsou metody. Výzva k činu v debatě skoro vždy zapadne. Místo výsledků dostáváme politické strany.
ROBINSON: Takže, pokud jsem tomu rozuměl správně, hodláte obhajovat eliminaci nesouhlasných politických názorů —
FOREMAN: Už jsi zase u toho —
ROBINSON: Ale ne, ne tolika slovy, samozřejmě, ale není pravda, že váš výcvik vytváří elitářskou mentalitu? Máme tady celou skupinu lidí, kteří sdíleli velice silný prožitek. Pochopitelně, že ti, co to přežijí, budou cítit zvláštní soudružství — takové, které vzniká při sdílení utrpení.
FOREMAN: (napovídající) A já říkám...?
ROBINSON: A já říkám, že bez ohledu na to, kolik báječných řečí vedete o tom, jak jste odevzdáni velkým výsledkům planety — vidíte, ten váš žargon zvládnu taky — co skutečně děláte, je to, že vytváříte elitářskou třídu těch, kteří rozhodují, vyřazujete nás ostatní z tohoto procesu a vytváříte tak separatismus, nezákonnost, odpor a dokonce ještě více rozvratnictví, které dělá možnost vyhrát válku obtížnější než kdy předtím.
FOREMAN: Fakta říkají něco jiného —
ROBINSON: Ano? Myslíte si, že ten svinčík skutečně vyhráváme?
FOREMAN: Přežíváme. A rozšiřujeme svůj repertoár přežití. Konečně jsme se zmobilizovali v takovém měřítku, že můžeme začít myslet v kategoriích, přesahujících každodenní přežití. Už neběžíme. Teď jsme začali kopat obranné pozice. A, ano. To je vítězství. Velké vítězství...

Neurální symbionti se spojují s jakýmkoliv funkčním nervovým systémem. Pitvy plžů, stejně jako infikovaných pozemských organismů, to shodně dokazují.

Testování živých pozemských organismů prokázalo pozoruhodný nárůst senzorických aktivit. Jedinci s nejhustší srstí cítili zvýšenou citlivost na světlo, barvy, chuť, pachy a zvuky.

V sanfranciském stádě, stejně jako v dalších stádech, kde byli lidé infikováni neurálními symbionty, začínáme pozorovat významný posun v chování jednotlivců. Pozorujeme zvýšenou sexualitu u žen, zvýšenou dráždivost a agresivitu u mužů a zvýšené povědomí nejmenších detailů o okolí.

Infikovaní jedinci dále prokazují zvýšenou schopnost spolu vzájemně komunikovat na mnohem větší vzdálenosti za značně zredukovaného použití verbálních a fyzických signálů.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

49. Soumrak

„Pochopitelně je tohle nejlepší ze všech možných světů. Jsem v něm já."
—SOLOMON SHORT

Lizardin program byl nabitý instruktážemi, plánovacími schůzemi a nejrůznějšími záležitostmi, které se týkaly řízení.

Já strávil většinu dne u počítačového terminálu, kde jsem se křížem krážem probíral horami údajů, hledal srovnatelné případy v přírodě, prohlížel jak originální, tak zpracovaná hlášení, hledal hypotézy, hrál si se simulacemi, tahal rozumy z řetězce Čarli a nakonec se jenom tak vrtal v myšlence, která ležela v srdci celé té věci. Nemohl jsem přestat myslet na včerejší nápady a večerní rozhovor. Všechno to mělo něco společného s červími písněmi.

Moje nové prověření Strejčka Iry mi umožnilo přístup k informacím na vyšší úrovni, než na jakou jsem se dostal předtím. Jenže to byl podivně neuspokojivý zážitek. O červech tady toho bylo velice málo, co bych sám nevěděl. Po pravdě řečeno jsem větší část materiálu nashromáždil v průběhu posledních šesti let já sám. Nové pro mě byly jen materiály, které se týkaly nejrůznějších politických situací, se kterými jsme museli po celém světě zápasit. Co mě nejvíce překvapovalo, byly zprávy o rostoucích důkazech rozvíjení lidské symbiózy v hnízdech mandal. Jak byly tyhle informace získávány? Spousta z toho vypadala na práci tépé sboru, ale nebyly tam žádné komentáře. Dohadoval jsem se, jestli skupina Strejčka Iry infiltrovala i tépé sbor? Nebo to bylo naopak? Lizard mi naznačila, že mezi oběma agenturami existuje značné napětí.

Zpátky k původní otázce... Zjistil jsem, že písním hnízd byla věnována znepokojivě malá pozornost.

Ano, nahrávali jsme je. Do omrzení a do poslední kapky krve. Doslovně. Měli jsme tisíce hodin plží hudby. Převáděli jsme ji do číselné formy a zkoušeli, dokud naše technika nebyla naprosto bez vady. Zvuky jsme schematizovali, třídili a analyzovali, dokud jsme je nebyli schopni perfektně syntetizovat. Ale nikdo doopravdy nepoložil tu otázku. Co je to? Proč je to? Proč vůbec hnízda mandaly tyto písně zpívají?

Píseň hnízda.

Hm. Zajímavý obrat.

Říkal jsem si...

O čtyři hodiny později svítilo slunce šikmo do místnosti a mě tak bolelo v zádech, že bolest vystřelovala až nahoru do očních bulv a hrozila, že mě oslepí, pokud z ní ovšem dřív nezblbnu. V uších mi brnělo a mozek jsem měl otupený, jak jsem naslouchal písním ze sedmi různých hnízd mandal. Mezi písněmi jednotlivých hnízd byly rozdíly v příchuti, jenže jsem neměl tušení, co to znamená — jestli vůbec něco.

Přesto... mě napadl experiment. Neměl jsem tušení, jestli to bude fungovat, dokonce ani co tím dokážu, ale byla to jedna z těch věcí, které musíte udělat jen proto, abyste viděli, co se stane, když to uděláte. Budu si o tom ale muset promluvit s Lizard. Bude to muset schválit. Utahaně jsem vstal od terminálu, protáhl se, zasténal, poslouchal, jak mi v zádech křupe jako v míse vzteklých rýžových lupínků, a potom vyrazil hledat svého zaměstnaného generála.

Jak se ukázalo, můj zaměstnaný generál byl dokonce ještě zaměstnanější, než jsem si myslel. Mikrořízením svých pracovních týmů se nezatěžovala, ale mnoho rozhodnutí na poslední chvíli vyžadovalo její osobní pozornost. Věnovala mi pět roztržitých minut, kývla v mlhavém souhlasu, letmo mě políbila a potom obrátila pozornost k šesti dalším úkolům.

Žádný problém. Spojíme se později. Zastavil jsem se v lodní restauraci, kde byl připraven bufet pro celý den, popadl sendvič a kolu a potom vyrazil směrem k přednímu salónu.

A střetl se tváří v tvář se zamořením.

Náhle bylo skutečné. Amazonie umírala. Nemuseli jste být vědec, abyste to poznali. Čirý rozsah zamoření byl omračující. Táhlo se až k obzoru. Jeho konec nebyl v dohledu.

Lidé se shlukovali u oken, zkamenělí jako svědci letecké katastrofy, příliš zděšení, aby se dívali, příliš zděšení, aby se odvrátili. Všichni: technici, pomocný personál, vojáci z komanda, vedoucí skupin, analytici — všichni omráčení.

Tohle byli lidé, jejichž jediná předchozí zkušenost s chtorranským zamořením byla se vzorky v bednách. Každý jednotlivý tvor, kterého viděli, byl bezpečně zamčený v kleci, oddělený od ostatních, neschopný demonstrovat, jakého zla je doopravdy schopen. Když jste je neviděli na vlastní oči, mohli jste v hlavě realitu nějak zapřít. Ale tady bylo popírání zbytečné. Pod námi, ve stínu obrovské vzducholodě, se barva porostu neklamně měnila ze zelené do hnědé a rudé. Nové barvy se neúprosně šířily.

Lidé u oken tvrdě naráželi na cihlovou zeď reality konce světa. Bylo to vidět v jejich ochablých postojích. Opírali se o zábradlí, shlíželi dolů na zpustošenou džungli a jejich těla poklesávala. Vypadalo to, jako by jim z duší vyprchával život.

Blížili jsme se k mandale Coari.

Země pod námi hnila.

Tam, kde se nerozkládala, byla rozlámaná a sežvýkaná. Listovím se jako stopy pařátů táhly řady hlubokých jizev. Červi za sebou zanechali brázdy holé země, které se zakřivovaly jako turecké šavle. Polámané stromy ležely na zemi jako sražené hurikánem. Byly vidět obrovské hromady sežvýkané a zase vyvržené stromové dřeně, ale nikde žádná iglú, žádná hnízda. Jen tajemné šedé vrchy. Nikdo z lidí na místě a ani nikdo z týmu dálkového pozorování nevěděl, jak si to přebrat. Biologické továrny? Snad. Prostě jsme nevěděli. Nic takového jsme předtím neviděli.

Ale i mimo jizev a valů bylo celkové zničení rudou snětí nepřehlédnutelné. Konečně jsme viděli přímé důsledky činnosti nejmenších tvorů chtorranské ekologie v amazonské pánvi: oslabující viry, pustošící baktérie a hejna hmyzovitých věcí, které vyžíraly stromům srdce z těl. Zem byla tichá. Stromy chřadly. Úpadek se táhl do nekonečna. Pluli jsme do pustiny. Svět pokrývala přikrývka smrti.

Někdo, koho jsem neznal, jedna z mladých žen, se s pláčem odvrátila od okna. Jiná žena ji odváděla do přední haly. Aby jí pomohla? Anebo toho bylo moc i na ni? Nezáleželo na tom. Dnes bude slyšet hodně pláče. A ještě než tahle výprava skončí, dočkáme se nejspíš i řádné dávky hysterie. Očekávali jsme to. Počítali jsme s tím.

Zapadající slunce před námi rudlo a opuchalo. Potápělo se do modrošedého oparu na horizontu jako nadmuté tělo nořící se do mokvající ponuré bažiny. Blednoucí světlo bylo hnědé a ohyzdné. Na vyhlídkových balkónech Bosche byl cítit smrdutý puch posledního horkého výdechu džungle.

Skvrny holé země pod námi se zvětšovaly do dlouhých pruhů vráscité pouště. Byla vidět bezútěšná místa, jakoby sežehlá a vypálená. Země byla svlečená a vydrhnutá, zanechána nahá pro karmínovou invazi.

Tu a tam prorážely pustou půdou na povrch kosti země. Tvrdé drápy skal vyčnívaly z půdy jako paňáty čehosi nestvůrného, co se snaží vyhrabat zpod povrchu do soumraku, potřísněného krví. Podél linií terénu se otáčely černé

stíny, které zanechávaly kapsy temnoty na dnech potoků a údolí.

Čas od času jsme v této krajině těžkého snu viděli červa. Viděl nás, přestal s tím, co dělal, a ve ztuhlém úžasu zíral vzhůru. Mával pažemi a vyl nebo se dal v panice na útěk nebo pádil dole s námi a snažil se udržet krok s naším stínem.

Prázdných a opuštěných teď již zbývalo jen několik ostrůvků stromů. To málo, co zbývalo z pozemské vegetace bylo neduživé a slabé. Skvrny této vegetace byly vzácnější a vzácnější, až konečně žádné další vidět nebylo. Naopak chtorranská vegetace zrála a triumfovala. Byla bujnou přítomností, bohatou a překvapující, vybuchovala všude okolo v hýřivých stříkancích sytých barev, které se radostně šířily půdou. Letěli jsme nad zmuchlaným kobercem duhy. Nahá džungle teď byla žíhána trudnomyslnými nachovými háji smrti, růžovými a modrými poli čehosi, co planulo jako zmrzlý kyanid, pruhy rezavě oranžového jedu a černě se tyčícími háji klátičů, mokvajících rudými a stříbrnými závoji. Vypadaly jako unavené děvky, nakažené rakovinou.

A potom — konečně —jsme se dostali nad první odlehlé úponky mandaly. Letěli jsme příliš nízko na to, abychom získali představu o větší struktuře celého osídlení, ale rozhodně zde byl smysl pro pořádek. Bylo to jako dívat se na Mandelbrotův obraz. Naznačoval nekonečnou expanzi, vnější i vnitřní.

Nejdříve iglú. Vydouvaly se v kruhových růžových skupinách. Velká iglú, která se vzdouvala ze země, malá iglú, která byla těsně nalepená okolo nich. Mezi nimi se jako vztyčené prsty zdvíhaly věže značkových sloupů — totemů. Vypadaly jako napůl rozpuštěné svíčky. Mezi hnízdy se kroutily a stáčely aleje rudého a nachového listoví, svíjely se a křivily jako hadi. Potom ohrady, prázdné i plné. Pohybovaly se v nich věci. Mnohonožky, chlupáči, libetky a tvorové, které jsem nikdy předtím neviděl. Věci, které vypadaly jako menší, světlejší červi. A lidé. Tam dole byli taky lidé. Mlčky na nás hleděli. Nemávali.

Teď začali ze země proudit první červi, syčeli a buráceli. Civěli vzhůru, mávali pažemi a mžourali. Snažili se zaostřit pohled. Pokoušeli se obsáhnout velikost nesmírného tvaru nad nimi, který vyplňoval jejich oblohu. Vyrazili současně s námi, sledovali nás, snažili se udržet v našem stínu.

Mandala teď zhoustla. Viděli jsme zahrady — rozmístěné stejně pečlivě jako hnízda — úzkostlivě upravené kruhy nachové a červené a modré. Nemohl jsem se dočkat, až zjistím, co v nich pěstují. A kdo nebo co je na těch výpěstcích závislé. Byla zde síť kanálů vinoucích se dovnitř a ven mezi hnízdy, napájejících zahrady a studny ve složité soustavě zavlažovacích seskupení. A potom ještě více ohrad a hnízd, další soustředný vzor. Více úponků sahajících vně směrem k dalším zahradám, studnám a polím. Iglú se zvětšila, shlukovala se blíže, vydouvala se vzhůru, stávala se kulovitějšími. Ulice se rozšiřovaly. Mandala dozrála.

A červi pod námi stále proudili, bylo jich teď více a více, pištěli a řvali. Panikařili, nebo se svolávali? Neměli jsme tušení.

Mlčky jsme se pohybovali nad šarlatovým dnem pekla. Vzducholoď byla velkým růžovým oblakem, plujícím hlouběji do středu vší hrůzy. Vír se rozšířil. Táhl nás vpřed.

Dole pod námi červi vyli. V jejich hlasech se ozýval hlad.

Pravděpodobně z důvodu doprovodného zvýšení smyslového vnímání je jedním z okamžitě pozorovatelných důsledků přítomnosti neurálních symbiontů v lidském těle snížení jazykových schopností jedince.

Naše pracovní hypotéza tento fakt vysvětluje tak, že mozek zasaženého jedince uzavírá některé své vyšší funkce; že přítomnost neurálních symbiontů prostě tlumí funkční schopnost tohoto orgánu.

Alternativní, byť nepravděpodobná, teze předpokládá, že přítomnost neurálních symbiontů přeměňuje veškerou kůži člověka v mnohem výkonnější smyslový orgán. Předpokládá se, že mozek napadeného jedince je prostě neschopen zvládnout extrémní šířku této rozšířené perceptuální informace.

Pro napadeného jedince by to znamenalo, že by například měl tři sta šedesáti stupňové vidění, sahající od ultrafialové po infračervenou, tři sta šedesáti stupňové slyšení od nula po sto šedesát decibelů plus cit pro pach, chuť, dotek, teplotu, tlak a vnímavost na jiné podněty, které jsou neurální symbionti schopni přijímat. Předpoklad zní, že mozek napadeného jedince může být natolik zahlcen přílivovou vlnou rozšířené percepce, že po chvíli jsou veškeré schopnosti utváření jazyka přeplněny, spáleny nebo zatopeny. Nebo snad, ve srovnání s do běla rozpálenou koupelí rozšířeného vidění, sluchu, chuti atd., je jazykový vstup natolik nevýznamný, že ho napadený jedinec prostě nedbá pro jeho bezvýznamnost. Tato hypotéza zůstává nevyzkoušena.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

50. Pozorovací paluba

„Velký problém s lidmi není snad v tom,
že by žádný z nich nevymyslel instruktážní
příručku, ale v tom, že nikdo nikdy
nečte instrukce, které obsahuje."
—SOLOMON SHORT

Dívali jsme se mlčky. Lidé se srotili do nejistých skupinek. Tvořili hloučky u oken a nebyli se od nich schopní odtrhnout.

Za námi bzučely a pípaly detektory, které všechno kolem nás nahrávaly. Technici tiše mumlali do svých komunikátorů, ale jejich hlasy byly zdušené a jejich výrazy pochmurné. Žádné vtipkování. Žádné poznámky. Obvyklý šum tlachání chyběl.

Na tohle nebyl nikdo připravený — ne v tomto měřítku. Nebylo možné popsat hloubku odloučení a samoty, kterou jsme náhle cítili. Hluboký pocit opuštěnosti a nicotnosti. Zasáhlo to Bosche jako hmatatelný zápach. Poslední iluze normálnosti byly náhle zničeny. Svět, o kterém jsme si mysleli, že ho známe, doopravdy umíral. Skončilo to. Všechno.

Nedokázal jsem se s tím vypořádat. Odešel jsem z přední haly a zamířil dolů po schodech na prostornou nákladovou palubu. Tady bylo hlučněji. Věci byly rušnější. Děly se mechanické věci. Lidé se pohybovali účelně a horlivě. Bylo tady hodně práce a málo času. Nedívali se z oken a nedumali o tom, co viděli.

Obrovský přístupový poklop do nákladového prostoru číslo jedna otevřeně zíval. Jako protáhlé prsty v něm visely vypouštěcí mechanismy. Periodicky se ozýval hluk něčeho, co zapadalo na místo, který krátce nato následoval hlasitější zvuk, jak to zasyčelo dolů a pryč.

Technická četa začala shazovat sondy a vypouštět ptáky — pátrače, aby vyzvídali na okraji mandaly. Budou v činnosti celou noc. Na místo se stěhovalo celé spektrum tichých slídičů, všechny druhy mechanických zvířat: pavouci všech velikostí, plazivý a lezoucí hmyz, ptáci — pátrači, netopýří věci, luňáci a dokonce i hladký mechanický had. A pochopitelně obvyklý sortiment tuláků, bručounů a medvědů.

Všechny tyhle věci musely být zapojeny, rozehřáty, zkontrolovány, instruovány, zaměřeny, naloženy a vypuštěny do potemnělé krajiny pod námi. Nikdo tady nebude mít na nic čas, dokud nebude vypuštěn poslední stroj. Později, až začnou údaje proudit zpět, až budou porovnány, analyzovány a zobrazeny, až se na obrovských zobrazovacích plochách objeví všechny fotografie, potom možná bude tenhle tým cítit stejný účinek. Právě teď ale pracovali.

V nákladovém prostoru na samotné zádi teď záchranný tým nejspíš ukládal poslední z letounů. Batwingy (jednomístný ultralehký průzkumný letoun) byly venku celé odpoledne, kroužily před námi, pátraly, zkoumaly...

Všechny až na jeden se vrátily v pořádku. Ztratili jsme s ním kontakt a netušili jsme, proč. Nezachytili jsme žádný signál o pomoc. Kapitánka Harbaughová a generál Tirelliová záležitost probraly a rozhodly se až do svítání neriskovat žádné další lety. Místo toho jsme vyslali ptáky — pátrače. Kdyby pilotku našli, vypravili bychom okamžitou záchrannou výpravu. Jinak počkáme a ráno vyšleme tři Batwingy na vzdušný průzkum. Pokud by něco našli, vyslali bychom helikoptéry. Pokud ne... předali bychom pátrání do Ria de Janeiro a nechali je, ať sami rozhodnou, jak postupovat.

Bylo to chladné a bezcitné rozhodnutí. Ale byl to přesně ten druh rozhodnutí, o jakém jsme se s Lizard bavili včera ráno. Úspěch operace byl důležitější než život jakéhokoliv jednotlivce. Průzkumní piloti znali rozkazy mise. Věděli, jaká jsou zde rizika. Když se ztratí, zkusíme po nich pátrat. Ale nebudeme — nemůžeme — zdržovat Bosche. Brazilská vláda nám dala jen deset dní na to, abychom se dopravili na místo, udělali si fotky a zase vypadli. Vzducholoď popluje dál, ať se ztracená pilotka najde nebo ne. Všichni piloti byli dobrovolníci.

Ksakru. Každý na palubě téhle věci byl dobrovolník.

Stejné rozkazy, které platily pro piloty, platily pro nás pro všechny. A všichni jsme to věděli. Pochybuji, že v době, kdy nás školili, někdo skutečně věřil v možnost, že by se rozkaz skutečně mohl uplatnit. Mimo průzkumných letů nikdo neopouštěl loď. Celou operaci provedou dálkově řízené sondy. Jediný přímý kontakt, který s hnízdy v mandale budeme mít, bude z pozorovacího stanoviště, zřízeného v nákladovém prostoru.

Teď ale v okamžiku, kdy jeden pilot chyběl a pravděpodobně se zřítil a se zničenou svraštělou Amazonií pod námi, začala realita toho všeho lidem docházet. Díval jsem se, jak z přepravních beden vybalili další tři ptáky — pátrače. Tiše jsem jim přál Boží doprovod a štěstí. Nikdy jsem tu pilotku nepotkal, dokonce jsem ani neznal její jméno. Prostě jsem si jenom přál, aby se vrátila v pořádku domů. Doufal jsem, že má někoho, kdo ji přivítá, až se vrátí. A přemýšlel jsem, jak bych se cítil, kdyby byla tam venku v rychle houstnoucím soumraku Lizard.

Otřásl jsem se a pokračoval na záď, směrem k nákladovému prostoru číslo dvě, kde se bude hlavní pozorovací tým připravovat k přeletu Coari.

Oddíl byl speciálně pro tuto výpravu přestavěn. Kolem obrovského otevřeného přístupu bylo instalováno zábradlí, takže jsme se mohli naklánět a dívat se přímo do nočního děsu pod sebou. Kapitánka Harbaughová spustila loď, jak mohla nejníže. Chystala se nás dostat až na dvacet metrů a potom, jestliže zjistíme, že nic v táboře na nás nedosáhne a nepopadne nás, sestoupíme na patnáct, a možná dokonce na deset metrů. Chtěli jsme se dostat tak blízko, jak nejblíže to bude bezpečně možné. Tohle bude hodně silný zážitek.

Ve chvíli, kdy jsem vstoupil, vydal někdo rozkaz a světla v nákladovém prostoru zhasla. Světla zhasínala na celé lodi. Plán byl neukazovat vůbec žádná osvětlená okna. Jen obrovskou růžovou nebeskou velrybu. Bylo zvláště důležité, aby v temnotě zůstaly pozorovací a vypouštěcí oddíly. Nechtěli jsme ukazovat velký otevřený poklop v břiše lodi, zářící do noci jako svatozář a přitahující chtorranský ekvivalent můr a Bůh ví čeho všeho ještě.

Zastavil jsem se u zábradlí a vyklonil se, abych nakoukl dolů na zem pod námi. Ubíhala dozadu za loď a vypadala úplně stejně jako nekonečná předvádění v simulačním tanku. Tady, blízko skutečné mandaly, se na temné zvrásněné zemi rozprostíral šarlatový porost a téměř světélkující skvrny modrých kosmatců táhnoucích se přes svahy vrchů jako neroztálé sněhové závěje.

Vzducholoď se sotva plížila vpřed. Jak jsme se blížili k našemu cíli, zpomalili jsme. Než dosáhneme středu mandaly, bude večer.

Pomalu jsme míjeli úponky osídlení. Kupole iglú čím dál tím víc vypadaly jako rakovinné výrůstky. V jedné ohradě se výhružně pohybovaly beztvaré a nedefinovatelné věci. Neměl jsem nejmenší tušení, co to mohlo být. Z podrostu vylezli tři plži, kroutili se a otáčeli, jak se snažili pochopit obrovský tvar klouzající napříč jejich oblohou. Byla již příliš tma, než aby bylo něco vidět, ale plži měli lepší oči než my. Věděli, že jsme tady.

Zvedl jsem hlavu a podíval se přes zábradlí na ostatní pozorovatele. Všichni byli tmavými obrysy ve tmě. Bylo tam shromážděno jen pár lidí. Zbytek se nakupil okolo videostolů a sledoval obrazy, které začínaly přicházet ze sond. Když byl každý z informačních kanálů ustaven, byl propojen najeden ze tří gangliových zesilovačů a odtud do satelitní sítě. Později, až budou všechny kanály otevřeny a v provozu, shodíme gangliové zesilovače někde v džungli, nejspíš na nějakém příhodném kopci a Houston, Atlanta, Denver, Oakland, Detroit, Montreal, Orlando, Honolulu a všechny ostatní stanice budou moci pokračovat v pozorování tohoto hnízda v reálném čase přímo.

U největšího videostolu jsem si všiml Dwan Grodinové. Stůl byl nejjasnějším bodem v místnosti. Sinalé světlo jí zespodu ozařovalo tvář a dávalo jí příšerný výraz Frankensteinova monstra. Obešel jsem roh zábradlí a tak nedbale, jak jsem jen mohl, jsem si to namířil k zářícímu monitoru. Skupina techniků poslouchala, jak Dwan vysvětluje nějakou obskurní technickou podrobnost ohledně přibližování obrazů nočního fotografování. Něco o omezené frekvenci soudružné mikropulzace. Oko je vidět nemohlo, ale specializovaná čidla v našich kamerách dokázaly smíchané pulzy utřídit do plně barevných stereoobrazů.

Videostůl ukazoval koláž dnešního snímání, překrytou nejčerstvějšími družicovými mapami. Vypadaly jako zespoda osvětlená potrhaná deka, halabala roztažená na stole. Výškové hodnoty byly na stereoobrazů zdvojeny, aby zvýraznily tvar terénu. Zobrazená krajina se pomalu plížila po stole tak, jak odrážela postup vzducholodi. I když se krajina pod námi během toho, jak jsme se blížili k centru mandaly, stále srovnávala, zem se pořád ještě svažovala k severu. Jasnější plochy zobrazení označovaly oblasti, odkud do obrazu ze sond přicházely další aktualizované informace.

Dva technici ke mně zvedli pohled, když jsem k nim došel. Obrátili pozornost zpět k displeji, aniž by vzali moji existenci na vědomí. Dwan se na mě podívala, zamračila se, zaváhala a potom pokračovala ve svém namáhavě formulovaném vysvětlování. Doktorku, ke které mluvila, jsem nepoznával, ale znal jsem jméno na její visačce: Shreiberová, Marietta. Pohledná dáma. Závažné problémy s postojem k ostatním. Ohlédla se, ve tmě mě nepoznala a potom obrátila pozornost zpátky ke Dwan. Možná s ní budu mluvit později a možná, že ne. To, co minulý týden provedla, už se nezdálo až tak důležité. Zaměřil jsem se místo toho na Grodinovou.

Dwanina řeč byla pomalá a tryznivá na poslech, ale to, co říkala, mělo hlavu a patu a bylo to k věci. „— včetně zjištění výzbroje z a — armádní s — sítě. Lidé v zamoření Coari mají pravděpodobně jen m — málo zbraní. Všechny z — zbraně byly z — zneškodněny. V p — posledních š — šesti měsíc — cích i — iniciovala operace Noční můra jejich u — úbytek v celé amazonské p — pánvi. Podle situace před třemi týdny nebyla v žádném ze tří hnízd m — mandal našeho výběru žádná funkční vojenská zařízení. Data s — shromážděná během d — dnešních p — p — přeletů naznačuji, že z — zneškodněné zbraně n — nebyly v táboře Coari n — nijak n — nahrazeny. Takže se n — nemusíme bát, že by na nás n — někdo z — zespodu střílel."

„Pokud nemají zbraně vyrobené podomácku," podotkl jsem.

Shreiberová ke mně zvedla rozmrzele pohled. Myslela si, že odborníkem je tady ona. Dwan reagovala pomaleji, ale silněji. Podívala se na mě přes stůl, rozezlená, že jsem ji přerušil, a nejistá, jestli má vůbec moji přítomnost vzít na vědomí, nebo ne. Tvář jí ztuhla a potom znovu ožila v rozčileném zmatku. Připadalo mi, jako by se mezi rysy její tváře odehrával těžký boj a dokázal jsem si představit, jak to přitom vře v její mysli. Oči se jí zastřely, rty sevřely, ruce se zatnuly do okraje stolu. Nakonec její profesionalita zvítězila nad znechucením. „N — nemyslím," řekla s namáhavou precizností. „Není to jen tím, že t — technologická k — kapacita není b — běžně d — dosažitelná; zdá se, že po ní chybí i p — poptávka. Amazonští p — plži se zjevně n — necítí lidskou přítomností nijak z — zvlášť ohroženi. A naopak, lidé v povodí se, zdá se, zamoření přizpůsobili." Upřela na mě pohled. „Č — část našeho úkolu je zjistit, jak mohou lidé žít v chtorranské společnosti v — v míru."

„Uvnitř chtorranské společnosti nemůžete žít v míru," opravil jsem ji. „S Chtorranem žijete v míru leda tak v jeho žaludku."

„M — mohla jsem čekat, že ř — řeknete n — něco takového," odpověděla Dwan chladně. „Všechno, c — co ch — chcete, jen — ničit a p — pálit."

„To je armádní mozek," řekla Shreiberová. „Nedělejte si s tím starosti. Tohle je naše výprava, ne jejich." Pořád mě ještě nepoznala.

„To není 'armádní mozek'," řekl jsem tiše. „Je to výsledek přímého pozorování."

„Vy jste ž — žil s odpadlíky," zajíkla se Dwan. „Ze všech l—lidí byste měl mít r — rozum p — p — právě vy."

„Dávají své děti žrát červům!" vypálil jsem zpátky. „Žádná spolupráce není. To je blud."

„Poslyšte McCarthy," přerušil nás jeden z techniků. Poznal jsem ho, jmenoval se Clayton Johns; byl velký a měl široká ramena, byl na univerzitě fotbalová hvězda nebo tak něco. Vždycky se pochechtával, plácal lidi po zádech a vyšoustal cokoliv, co se hýbalo nebo alespoň vypadalo, že je to schopné pohybu nebo to možná jednou na hýbání myslelo. Teď zrovna se nepochechtával a hlas měl tichý a pod kontrolou. Vypadal, že se chce prát. Narovnal se na místě.

Už jsem se rozhodl, že pokud po mně půjde, nakopnu ho do kolena. Pořád jsem myslel na ztracenou pilotku a nebyl jsem v nejlepší náladě. Clayton Johns si zjevně myslel, že něco brání. Mluvil se špatně skrývanou arogancí. „Nikdo vás sem nezval," protahoval afektovaným hlasem. „Takže co kdybyste si sbalil svý názory, o který tu nikdo nestojí a odletěl si šoustat tu svo..."

„Pardon?" Nový hlas. Všichni jsme se najednou otočili. U videostolu stály generál Tirelliová a kapitánka

Harbaughová. Ve tmě si jejich tichého příchodu nikdo nevšiml. Dvě zlověstné siluety.

„Jestli se tady bude lítat," řekla generál Tirelliová zdvořile, „nařídí to kapitánka Harbaughová. Jestli se bude šoustat, nařídím to já. Co se týče názorů kapitána McCarthyho, dělá přesně to, za co je placen." Upřela na Claytona Johnse pronikavý pohled. „Je zde velice vítán. Je na palubě této lodi, aby nám přispěl svým důležitým odborným posudkem. Ví toho o červech více, než kdokoliv jiný na této lodi." Teď zahrnula i Shreiberovou. „Dokonce toho ví o červech více, než vy. Takže vám doporučuji, abyste vynaložili veškerou snahu na to, abyste s ním mohli pracovat."

Johns sklopil pohled, aby generál Tirelliová neviděla jeho výraz. Chyba. Generál Tirelliová nebyla blbá.

Probodla jej pohledem skrz naskrz a dodala: „Jestli se vám to nelíbí, ochotně vás převelím, kamkoliv budete chtít. Myslím, že je volné místo pomocníka v kuchyni."

Johns ztuhl. Okamžitě se narovnal. „Ne, madam," řekl. „Nemám žádný problém."

„Chm. Uvidíme." Tirelliová mu věnovala skeptický pohled. S takovými typy už jednala. Začala se otáčet —

Doktorka Shreiberová nebyla tak rychlá. Hleděla přes videostůl, dívala se přímo na mě a významně se culila. „Myslela jsem, že tohle měla být vědecká výprava, ale, aha, teď tomu rozumím lépe. Priority se změnily, neníliž pravda...?"

Tirelliová se pomalu otáčela zpátky. Chtěl jsem vykřiknout: „Vrací se —!"

„Vy malá tupá čubko," řekla generál smutně. „Nemohla jste držet klapačku, co? Tak slepá a blbá a podlá. To je vražedná kombinace. Kdo potřebuje červy, když máme na palubě vás a vaše problémy se vztahy? Nechtěla jsem to říkat veřejně, ale nedala jste mi jinou možnost. Vy — obzvlášť vy, doktorko Marietto Shreiberová — jste velice velkou částí těchto problémů. Minulý týden jste nedbala na formální řetězec operačního velení, který společně ustavila armádní a vědecká síť. Záměrně jste ohrozila životy tohoto muže a jeho průzkumného týmu v terénu. V přímém důsledku vašeho bezohledného činu jsme přišli o tři lidi a vědecké obci byly odepřeny cenné informace. Po právu, mohla bych dodat. Nedala jste kapitánu McCarthymu jinou možnost k tomu, aby zareagoval jinak, než tak, jak zareagoval. A jestli vám doktorka Zymphová za vaši tupou aroganci ještě nevykousla novou díru do prdele, dovolte mi, abych toto opominutí napravila. V době, kdy jsem zjistila, že jste na palubě, už bylo příliš pozdě na to, abych vás mohla poslat zpět — ale kdybych minulý týden věděla, že budete částí místního pomocného vědeckého týmu, zrušila bych váš lístek okamžitě. Na této výpravě není místo pro někoho, kdo klade své osobní cíle nad cíle této expedice."

„Vy jste ta pravá, která tady má co říkat," zasupěla Shreiberová. „Vím o vašem... poměru!" Z jejích úst to znělo jako něco nečistého.

„On není můj poměr," řekla Lizard tiše. „Je to můj manžel. A je tady proto, že ho sem přidělil můj nadřízený důstojník — přes mé námitky — a ne proto, že bych o něj žádala. Kapitánka Harbaughová vám to potvrdí. Byla u toho."

Shreiberová pokrčila rameny. V téhle hádce pro ni šla logika stranou. „No a co? Nevyděsíte mě. Nemáte nade mnou žádnou pravomoc. Pracuji pro doktorku Zymphovou."

Generál Tirelliová se náhle usmála. Její úsměv se roztáhl. Ach jo. Luskla prsty na Corrigana, jednoho se svých pobočníků. Muž postoupil vpřed. „Zavolej doktorce Zymphové. Vyřiď jí, že jsem právě doktorku Shreiberovou zbavila všech povinností a umístila ji do domácího vězení. Od nynější chvíle není součástí výpravy." K doktorce Shreiberové: „Kdybych měla letadlo navíc, poslala bych vás ještě dnes večer zpátky do Ria. Naneštěstí musíme pátrat po zmizelé pilotce a její život je mnohem důležitější než vy." Ke Corriganovi: „Teď ji odtud odveď. Překáží v opravdové práci."

Vzal ji pevně za paži. Shreiberová vypadala, že chce ještě něco říci, ale Corrigan potřásl hlavou a řekl tiše, ale pevně: „Nedělejte to ještě horší." Odvedl ji středem šokovaných pohledů pryč z pozorovací paluby.

Generál počkala, až se dveře za nimi se zasyčením zavřely.

Jelikož rozšířená pozorování umožnila zahájení a katalogizaci chtorranských životních forem, začínáme nyní v jednotlivých druzích vidět větší rozdíly, než byly dříve pozorovány. Chlupáči, například, prokazují mnohem větší rozsah rozvoje, než se původně myslelo".

Průměrný chlupáč — pokud se dá říci, že nějaký průměrný tvor existuje — nebude vyšší než metr. Bude vážit mezi dvaceti a třiceti kilogramy. Bude mít velice silné nohy, podsaditou stavbu těla a svalnaté údy. Jeho chodidla budou pravděpodobně v poměru ke zbytku postavy přes míru a celé tělo bude mít pokryto hustým kožichem rudé, růžové nebo světle hnědé srsti. Čím červenější srst, tím více neurálních symbiontů tvor přenáší.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

51. Serenáda

„Nejenže měl Heisenberg pravdu,
měl úplnou pravdu."
—SOLOMON SHORT

A potom vybuchla.

„Takže teď chci, aby si v tom všichni udělali naprosto jasno!" řekla s takovým náhlým hněvem, že každý, kdo byl v místnosti, sebou okamžitě trhl do pozoru. Prudce ukázala na znepokojivá zobrazení, která pokrývala plochu videostolu. „Tohle je nepřítel. Tam dole! Jestli v sobě máte nějakou nenávist, nějaké nepřátelství, nějaké myšlenky, namířené proti čemukoliv, co není velké a rudé a chtorranské, zrazujete poslání této mise a přísahu, kterou jste složili, když jste se na ni přihlásili." K Johnsovi a lidem okolo něj dodala: „Nežádám vás, aby jste McCarthyho milovali. Upřímně řečeno k pomilování zrovna není a milovat ho není lehké. Ale nařizuji vám, abyste s ním spolupracovali, a nařizuji vám, abyste byli ke všem svým spolupracovníkům tak uctiví a zdvořilí, jak očekáváte, aby ostatní byli uctiví a zdvořilí k vám." Bylo mi Johnse líto. Nebyla to jeho chyba, ale teď to dostal sežrat. Bylo jasné, že mu poselství došlo. Vypadal, jako by se měl rozbrečet. Zcela zjevně ho ještě nikdo takhle nesprdnul.

A generál Tirelliová ještě neskončila. Otočila se, aby zahrnula každého v nákladovém prostoru. Panovalo absolutní ticho. Veškerá práce se zastavila. „Abyste v tom měli úplně všichni jasno." Pečlivě frázovala, což ještě zdůrazňovalo hloubku její zlosti. „Už mi lezou na nervy a serou všechny tyhle zatracené vnitřní boje, politikaření, pomlouvání a šplhání po zádech ostatních. Sere mě to v Houstonu. Sere mě to tady. Vám to nepomáhá. Nám to nepomáhá. A nepomáhá to lidem, kteří nás vyslali. Takže tímhle to končí. Končí to přesně teď a přesně tady." Podívala se zpět, přímo na technika Claytona Johnse. „Postarejte se o to, aby od téhle chvíle všechno, co řeknete a všechno, co uděláte, raději sloužilo téhle výpravě, nebo budete mít na krku žalobu takovým tempem, že si budete myslet, že se Einstein s rychlostí světla spletl. A to platí taky pro vás ostatní tady. A pro každého na palubě téhle proklaté lodi. Je to jasné? Je? Fajn." A potom se překvapivě klidným hlasem otočila ke kapitánce Harbaughové. „Chcete k tomu něco dodat, kapitánko?"

Kapitánka Harbaughová na generála Tirelliovou strojeně zírala. „Proklatá?" zeptala se pochybovačně. „Proklatá loď? Musím vás upozornit, že papež osobně této lodi požehnal."

„Opravdu?" Lizard vypadala upřímně překvapená.

„Loni v Římě." Kapitánka Harbaughová byla zjevně potěšená sama sebou.

„Omlouvám se," řekla Lizard. „Nechala jsem se unést."

„V pořádku. Ráda jsem vás viděla pracovat. Jste ve své práci velice dobrá." Kapitánka Harbaughová se otočila k nám ostatním a tiše dodala: „To, co generál Tirelliová říkala, řekla i za mne. Jste hosty na palubě tohoto plavidla. Očekávám, že se budete chovat odpovídajícím způsobem." Potom se klidně podívala na mne, a jako by se vůbec nic výjimečného nestalo, se mne zeptala: „Kapitáne McCarthy? Prosím, jaké je vaše hodnocení situace?"

„E — hm, nejsem již kapitán, madam. Jsem ve výslužbě."

„Vím. Jistě. Ale stále máte nárok na čestnou titulaturu. Váš názor, prosím?"

„Ano, tedy —" odkašlal jsem si a podíval se zpět na videostůl. V šeru dominoval celé místnosti. V jeho bledě zeleném svitu jsme všichni vypadali jako upíři. Během několika posledních chvil se obraz na zářící obrazovce dramaticky změnil. Dole se zcela zjevně něco dělo. Ze země se valili červi. Do pohybu je musela dostat naše přítomnost. Odkašlal jsem si podruhé. „Ehm, vědecká důstojnice mapu sledovala déle než já." Kývl jsem hlavou přes stůl směrem ke Dwan. „Myslím, že by bylo cennější vyslechnout si její názor."

Kapitánka Harbaughová se podívala na Dwan. „Poručíku Grodinová?" Lizard zachytila můj pohled a téměř neznatelně pokývla hlavou. Dobře.

Dwan vypadala překvapeně. Zastihl jsem ji nepřipravenou. Nečekala to ode mne. Začala však ze sebe koktat slova, zprvu neohrabaně, jak však nabývala rovnováhy, začala věty tvořit pečlivěji. „P — p — právě ve ch — chvíli, kdy jsme h — hovořili, jsem s — sledovala změny v hnízdě. Jsme teď téměř p — přímo nad středem m — mandaly — to d — dole je centrální aréna."

Kapitánka Harbaughová přikývla. „Jsme ukotvení." Myslela tím, že palubní počítač nás po dobu, kterou budeme potřebovat, bude udržovat v současném směru a pozici. Satelitní průzkum odhalil, že střed této mandaly, stejně jako mandaly japuránské, byl vyprázdněn tak, že tvořil velkou otevřenou arénu. Také puruská mandala vypadala, že se přetváří podobným způsobem. Ať to znamenalo cokoliv, dělo se to všeobecně.

Nikdo si nebyl jistý tím, jakým účelům tyto obrovské prázdné plochy sloužily. Ale to, že se nacházely v přesném středu mandaly, naznačovalo zásadní význam těchto mýtin. Plánovací skupina výpravy, se kterou jsem spolupracoval poté, co mě do ní mezi několika dalšími, kteří dostali přednost, Lizard uvedla, se prakticky od začátku rozhodla, že vzducholoď zaujme postavení přímo nad středem mandaly. Ať už měla aréna pro červy jakýkoli význam, našim účelům mohla sloužit také.

Dwan Grodinová pokračovala. Při řeči prskala. Nedokázala to ovládnout. My ostatní jsme se i přes jiskření kapiček slin, dopadajících na desku videostolu, tvářili, že nic nevidíme. „O — od chvíle, kdy jsme se dostali na dohled, se plži s — stále p — pohybují směrem ke s — středu osídlení. V — většina z nich se p — podle všeho s — s — shromažďuje v aréně. N — nejistě se p — pohybují v kruhu. A — ale — to b — by mohlo být důležité — n — něco neobvyklého se dělo ještě p — před naším příletem." Rychle přecupkala kolem stolu a šoupala při tom nohama jako maličký troll. Natáhla ruku a ukázala na desku. Někdo jí podal laserové ukazovátko. Chvíli s ním zápolila, než se jí podařilo je rozsvítit. „T — tady to je n — nejnázornější příklad. V — vidíte? T — to bývalo seskupení hnízd a ohrad. T — teď bylo rozebráno. N — nechápeme proč, ale totéž se děje v celé kolonii. Myslíme, že tato m — mandala se chystá, anebo ch — chystala, dokud jsme se zde neobjevili my, k další fázi expanze. Teď, když se p — p — plži s — shromažďují v aréně, n — nevíme, co se stane. M — myslím s p — proměnou hnízda. V — vyrušili jsme to. Víme, že p — plži budou na naši p — přítomnost na obloze reagovat prudce, a — ale n — nevíme, jaké d — důsledky to bude mít." Domluvila a byla ráda, že vypětí skončilo. Utřela si ústa do rukávu.

Lizard vypadala nezřetelně nespokojená. Dwan ve skutečnosti neřekla nic, co bychom před tím nevěděli. Tohle bylo přesně to, co jsem jí řekl. Dwan chyběl k téhle práci nezbytný vhled. Ani kapitánka Harbaughová nebyla

odpovědí uspokojena. Otočila se zpět ke mně. „Máte něco, co byste k tomu dodal?"

„Něco mě napadlo..." začal jsem. „Je to hodně divoké, ale —"

„Pokračuj, Jime," řekla Lizard tiše. „No..." promnul jsem si nos. Nebyl jsem si jistý, jestli se mi ten nápad zamlouval, ale teď jsem ho už říct musel. Ve skutečnosti to v temnotě pozorovací paluby skoro smysl dávalo. Otočil jsem se ke kapitánce Harbaughové. „Kdy jste plánovala, že loď osvětlíte?"

„Kdykoliv to generál Tirelliová doporučí." Podívala se na Lizard.

Lizard se podívala na mě. „Ty jsi přidělený poradce. Jaká je tvoje rada?"

Na kratičkou chvilku jsem se chtěl zeptat, kdo tu byl poradce původně. „Mno," řekl jsem. „Jenom jsem si tak říkal, co by se stalo, kdybychom zapnuli zobrazení."

„Č — červi s — se z — zblázní. T— to byste m — měl vědět," řekla Dwan. Pořád mě ještě neměla v lásce.

„Chcete, abychom s tím počkali?" zeptala se kapitánka Harbaughová.

Poškrábal jsem se dlaní po tváři. Potřeboval jsem se oholit. Cítil jsem se velice nepohodlně a velice v centru pozornosti. „Ne, není k tomu důvod. Můžete to teď zapnout kdykoliv. Podívejte se na monitor. Ať si je tma jaká chce, stejně nás zřetelně vidí. Shromažďují se v aréně. Čekají, že něco uděláme." Videostůl ukazoval pohled na velké ústřední prostranství přímo pod vzduchoplodí. Proudili do něj červi z celé mandaly. Nemohli být nedočkavější, ani kdyby někdo rozdával štěňata zdarma. Otáčeli se kolem a dokola. Všichni civěli vzhůru.

I když byla aréna plná, každou chvíli doráželi další a další červi. Ukázal jsem k otevřenému přístupu do nákladového prostoru. „Poslouchejte. Zpívají nám." Zespodu se čím dále zřetelněji ozývalo vzdušné trylkování. Vznášelo se vzhůru otevřenou pozorovací palubou jako nepříjemný zápach. Několik lidí u stolu se zachvělo.

„No a? Co má b — b — být?" Zeptala se Dwan. Její tón naznačoval, že celý tento rozhovor považuje za ztrátu č — č — času.

„Zpívání," řekl jsem a díval se přitom přímo na ni. „Co je to?" Otázka ji nezmátla. Znala odpověď. Četla ji v instruktáži. Četla ji v Červené knize, Vydání 22.19A.

„O z — zpívání víme všechno. Oč — čekávali jsme to. Je to..." Zápasila se slovy. „Je tor— reflexívní jev."

„Co když se —Červená kniha mýlí?" zeptal jsem se. Díval jsem se přes stůl na ni. Za to, co jsem se chystal udělat, jsem se neměl rád, ale muselo to být. Musel jsem na to upozornit. Chystal jsem se poslat další vzkaz generálu Wainrightovi. Lizard se mračila. Neměla z této scény radost. Ale neudělala nic, aby mě zastavila. Chápala, co dělám. A odpověď byla důležitější, než způsoby.

„T — tu č — část k — knihy jste n — napsal v — vy," obvinila mě Dwan. Tvářila se, jako bych ji podvedl.

„A teď říkám, že jsem se mohl mýlit. Rozmyslel jsem si to. Takže mi teď, bez odkazů na knihu, řekněte, co je zpívání. Co si myslíte, že to je."

„N — no, z — zpěv, k — který teď s — slyšíme, v — v — vyjadřuje oč — očekávání," začala váhavě. „N — neví, co jsme zač, a — ale reagují na náš t — tvar. A — až se rozsvítí s — světla, č — červi se z — zblázní. B — budou naši loď chápat jako n — nebeské z — zjevení n — největšího a n — nejkrásnějšího č — červa v celém vesmíru. A to o — odstartuje náboženskou horečku."

„Náboženskou horečku?" Kapitánka Harbaughová zvedla obočí.

Přikývl jsem. „Přesně tak to vypadá."

„J — jak jinak b — byste tomu ch — chtěli ř — říkat?" koktala Dwan. „Na obloze se o — objeví obrovské z — zjevení B — boha ad — dav z — začne h — hysterčit."

„To by ale znamenalo, že červi mají dostatek inteligence, aby chápali pojem Boha," řekl jsem. „A my víme, že to nemají. Červi nedosahují inteligence šimpanzů. Takže pokud to není reakce na zjevení Boha, co to tedy je?"

„Je to —" Dwan se zarazila, když si uvědomila, co jsem řekl. Vypadala jako opařená. Tvář její zkrabatila a do očí jí vyhrkly slzy. Okamžitě rozpoznala trhlinu ve své logice. „O — omlouvám se," polkla. „N — nemyslela jsem." Udělala chybu a bolest selhání byla citová rána, se kterou se nedokázala vyrovnat. Cítil jsem se jako mizera, že jsem ji takto shodil na veřejnosti

„Pokračuj, Jime," vyzvala mě Lizard.

Uhnul jsem očima od Dwan. Chtěl jsem jít k ní a vysvětlit jí, že to nebyla její chyba. Byla to moje chyba, ne její. Taky jsem si to myslel, když jsem tu část knihy psal. Jenže — budu to muset udělat později. Otočil jsem se k Lizard a kapitánce Harboughové. „Chápete? To je to, o čem jsem přemýšlel poslední dva dny. A čím víc o tom přemýšlím, tím správnější mi to připadá. Neexistuje nic takového, jako jeden Chtorran. Neexistují jako individua. Existují jako píseň. Píseň je identita, a hnízdo je místo, kde píseň žije. Červi jsou jen nástroje, které píseň používá." Přejížděl jsem pohledem z jedné na druhou a dával jim čas, aby myšlenku vstřebaly.

Několik lidí okolo stolu se tvářilo pochybovačně. No, předem jsem varoval, že to bude poněkud divoké. Mrkl jsem po Dwan. Tvář měla naprosto prázdnou, pátrala ve svých databankách po podobných procesech v přírodě.

Kapitánka Harbaughová položila obě ruce na okraj stolu a předklonila se, aby si pečlivě prohlédla zobrazení. Vypadala zaujatě. Zamyšleně přikývla. „Ano," řekla, téměř pro sebe. „Stejně, jako jazyk využívá lidí."

Lizardin výraz byl temnější, ale i ona nápad zvažovala. Možná, že již viděla některé jeho důsledky. „Dobrá," řekla a pečlivě si to před sebou rozložila. „Takže říkáš, že červi jsou jen jednotlivými částmi —"

„Správně."

„Tedy... pro ně bude píseň prožíváním Boha."

„Ano, to je přesně ono. Pro jednotlivé červy je píseň hnízda Bohem. A jeden každý červ ví, že on nebo ona nebo ono nebo cokoliv je součástí tohoto Boha. A jeden každý červ ví, že jeden každý další červ v hnízdě je také součástí toho stejného Boha. Takže, když vzhlédnou k obloze a uvidí nás..." Nechal jsem větu nedokončenu.

„Myslím, že mi to začíná docházet," řekla Lizard.

Kapitánka Harbaughová se na nás dívala z jednoho na druhého. „Jdete na mě příliš rychle. Můžete mi dát verzi s komentářem?"

„Promiňte," řekl jsem. „Shrnu to. Víte, to je ta chyba, kterou jsme dělali. Mysleli jsme si, že když červi vzhlédnou k obloze a uvidí tam velkou růžovou vzducholoď, že na ni budou reagovat jako na zjevení Boha, jako na anděla nebo Navštívení, a písně že jsou proto nějakým druhem modlitby. Jenže to je lidské chápání. Byla by to pravda jen tehdy, kdyby červi byli jako lidé a měli vlastní vůli. Jenže oni nemají. Červi nemyslí samostatně. Takže otázka není prostě, na co reagují. Reagují na velkého červa, jistě. Ale co chtějí! Co by mohli chtít od nebeského červa?"

„Zesílení," řekla Dwan. Všichni se k ní otočili. „Více z — zpěvu," řekla. „Ch — chtějí, aby se náš skvostný n — nebeský hlas přidal k j —jejich písni. Chtějí rozšíření."

„Správně," řekl jsem. Napřáhl jsem ukazovák, mlaskl jazykem, mrkl okem a zapíchl prst do vzduchu jejím směrem v gestu 'to je vono'. Málem si štěstím načůrala do kalhotek.

Podíval jsem se na Lizard a kapitánku Harbaughovou. „To je přesně to, co si myslím. Myslím, že bychom měli zpívat s nimi. Myslím, že bychom měli jejich píseň nahrát, digitalizovat ji, vyzkoušet ji, provést analýzu v reálném čase, rozšířit ji, syntetizovat mocnější hlas a nacpat jim ji zpátky. Jestliže chceme, aby ji z této výšky slyšeli v synchronu, budeme ji muset vysílat v mírném předstihu. To by ale bylo součástí programu."

„Jak dlouho by to trvalo, než by se program připravil?" zeptala se Lizard. V očích měla netrpělivý výraz.

„No, tedy, vlastně, nechystal jsem se to navrhnout, dokud bychom neviděli, co jsme tady viděli. Chtěl jsem to jen vyzkoušet, ale ve zkutečnosti jsem myslel na japuránskou mandalu."

„Jistě, vím," řekla Lizard. Zopakovala otázku. „Jak dlouho by to trvalo, než by se program připravil?"

„Je hotový," řekl jsem skromně. „Strávil jsem většinu odpoledne s houstonským LI tím, že jsme vypracovávali algoritmy. Program je napojený a připravený ke spuštění. Všechno, co chybí, je spuštění."

„Myslela jsem si to," usmála se.

„A potom co?" zeptala se kapitánka Harbaughová. „Co to dokáže?"

Doširoka jsem rozpřáhl paže. „Samo o sobě nic. Ale pokus má druhou část. Máme nahrány, uloženy, roztříděny a vzorkovány tisíce hodin červích písní. LI stroje získaly množství rozlišných typů. Zdá se, že existují jistá spojení harmonie a rytmu a příchutí. K některým z nich jsme zkusmo přiřadili citové významy. Říkal jsem si —" rozhlédl jsem se okolo stolu. Všichni se na mě dívali. Všichni poslouchali. „Říkal jsem si, že tohle by mohl být způsob, jak s nimi navázat nějaký druh komunikace. Můžeme začít opakováním, ale pojďme ještě dál. Pusťme jim jiné písně. Podívejme se, jak budou reagovat na písně z jiných hnízd. Podívejme se, jaké z nich můžeme dostat reakce. Možná, že bychom dokonce mohli najít nějakou píseň, nebo písně, po kterých budou mírumilovní — nebo které bychom mohli použít proti nim. Nevím, na co přijdeme. Ale za pokus to určitě stojí, ne?"

Lizard a kapitánka Harbaughová si vyměnily rychlý pohled. Každá svým vlastním způsobem o možnosti uvažovala. Poodešly od stolu, aby myšlenku probraly v soukromí. Lizard na mě kývla, abych je následoval.

„Heisenberg?" řekla kapitánka Harboughová. V tom jediném slově byl obsažen celý rozhovor. (Najděte si to. Nebudu vám vysvětlovat všechno.)

Lizard se otřásla. „Věděli jsme předem, že naše přítomnost červy vyruší. Nebyla absolutně žádná možnost, že bychom kdy mohli provádět neutrální pozorování hnízda v jejich přirozeném stavu."

A já doplnil druhou část této myšlenky: „Takže, když už je budeme tak jako tak vyrušovat, proč je tedy nevyrušit pořádně? Proč to neudělat záměrně?"

Kapitánka Harbaughová o tom přemýšlela. „A co Brazilci?" zeptala se.

Podívali jsme se jeden na druhého. Dobrá otázka.

„Předpokládá se, že takové věci s nimi budeme konzultovat," řekla Lizard.

„Pokud to uděláme..." řekl jsem neochotně, „celé cvičení nám zatrhnou. Vzpomeňte si na úkol výpravy. Nejsme oprávněni jakýmkoliv způsobem do mandaly zasahovat."

„Hm," řekla Lizard. „To je to."

Ještě jednou jsme se podívali jeden na druhého. Zklamání.

„No —" navrhl jsem, „třeba by se to dalo kapku sešvindlovat."

„Jak?"

„Dejme tomu že bychom jim řekli, že jsme znepokojeni možností, že by plži mohli, eh, špatně snášet naši přítomnost. Myslím jenom jako sledování seshora. A že se tedy obáváme, že by jako mohla propuknout panika, nebo něco takového. A že by si, eh, mohli ublížit. Nebo hnízdu. A tak že, eh, bychom jim rádi přehráli jejich vlastní písně, protože se, eh, domníváme, že by to mohlo mít uklidňující účinek."

Kapitánka Harbaughová a generál Tirelliová si vyměnily zamyšlené pohledy. „Ale co. Mohlo by to zabrat," řekla Lizard.

Kapitánka Harbaughová o tom ještě chvíli přemýšlela a potom přikývla na souhlas. „Je to na vás," řekla.

Lizard se ke mně otočila. „Jestli to tak uděláme, bude mě to stát prdel. Co by se mohlo stát nejhoršího?"

Zavrtěl jsem hlavou. „Nemám tušení. Řekni mi, co pro tebe znamená nejhorší." A potom jsem dodal: „Nic, co uděláme, neublíží nám. To nejhorší, co se může stát, je to, že ublížíme červům."

„Hmm," řekla a mírně se usmívala. „To je ono." Věděl jsem, že to z ní promluvil Strejček Ira. „Hmm," řekla ještě jednou. A já se uvolnil. Z tónu jejího hmm jsem věděl, že se za to postaví. Nakonec — podle předpokladů — řekla: „Myslím, že bysme to měli risknout. Myslím, že jsi na něco přišel, Jime. A tohle by mohla být naše jediná, šance, jak si to ověřit. Připrav to. Jdu si promluvit s Brazilcema."

Chlupáči připomínají děti, jsou jako bytosti z vysněného pohádkového světa. Jsou stejně hraví a stejně inteligentní jako opice. Mají palce umístěné proti ostatním prstům a jejich ruce jsou schopné úchopu a manipulace s drobnými předměty.

Chlupáči mají zavalitý čenich, který jim dodává „roztomilého" vzhledu. Oči mají velké a okrouhlé, obyčejně též velice tmavé. Namísto očních víček mají svaly připomínající svěrač obkružující každou bulvu, velice podobně jako oči plžů.

Byli pozorováni i jedinci - albíni.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

52. Kakofonie a extáze

„Zdraví je pouze nejpomalejším možným tempem, kterým můžete zemřít.'"
—SOLOMON SHORT

Abychom zachytili individuální hlasy a spodní tóny zpěvu, pověsili jsme mikrofony až do výšky patnácti metrů. Výše zavěšené mikrofony zaznamenávaly strukturu, chuť a harmonii. Nechali jsme LI stroje píseň hnízda přežvykovat skoro dvacet minut, než jsme jí začali krmit červy zpátky. V té době již bylo ústřední náměstí mandaly tak naplněné karmínovou hrůzou, že nezbývalo místa, aby se tam vecpali ještě další. Přesto stále přicházeli.

Pod námi bylo moře rudých tučných tel. Červi se hromadili a shlukovali a vířili v tůních nervózní aktivity. Dwan Grodinová odhadla — byla napojena do LI sítě — že v aréně samotné se shromáždilo přes sto tisíc netvorů a přinejmenším polovina tohoto počtu se stále ještě snažila dovnitř vecpat. Na okrajích davu, tam, kde do arény ústily ulice, šplhali jeden po druhém. Tempo pohybu se v celém davu zvyšovalo. Brzy dosáhne stupně šílenství. A potom —

Neměli jsme tušení, co se stane.

Zpěv byl teď hlasitější. Téměř bolestivý na poslech. Pulzoval. Tepal.

Sondy, které jsme předtím nasadili, přenášely ze své úrovně děsivé obrazy. Jestli si červi podivných maličkých pavoucích předmětů, přisátých ke zdem a střechám svých hnízd všimli, potom na ně nereagovali žádným způsobem, který bychom zaznamenali. Obrazy, které k nám přicházely, byly fantastické a neuvěřitelné. Zářily na našich terminálech a projekčních plochách na zdech. Těsně nás obklopovaly stereopohledy na dno pekla. Nepopsatelné obrazy. Fragmenty očí, tlam, pařátů, kusadel, tykadel — a vždy příšerná rudá srst. Před kamerami se míhaly barvy; strašidelně pronikavá oranžová, odporně karmínová, přízračná nachová, rakovinná růžová a všechny odstíny mezi nimi. Hleděli jsme přes moře hladu. Veškerá odvaha byla pryč.

Tváře na pozorovací palubě, tam, kde jsme je v temnotě mohli vidět, byly ztrhané a napjaté. Lizard a kapitánka Harbaughová se stáhly na horní palubu, kde spolu v sedě v tichosti hovořily. Odhadoval jsem, že se Lizard snažila uvolnit kapitánčiny starosti. Tahle vzducholoď byla v hrozivě nejisté situaci a každý z nás to věděl.

Viděl jsem Dwan Grodinovou, jak se třese na druhé straně videostolu. V jeho záři vypadala děsivě. Světlo se zvedalo z promítací plochy a měnilo její tvář v nezdravě zelený negativ. Stín jí dopadal tam, kde měla být osvětlena, a nasvícena byla tam, kde měla být ve stínu. Vypadala jako ghúl. Dolní ret se jí chvěl, ale abych jí připsal ke cti něco, za co si čest zasloužila, byla naprosto soustředěná na obrazy před sebou. Dělala svoji práci.

Zbytek pozorovacího týmu vypadal o hodně nejistěji. Byli téměř na pokraji paniky. Byli tak rozrušeni kypícím mořem karmínové a černýma očima bez víček pod námi, že někteří z nich byli velice blízko hysterii. Vypadali jako příbuzní čestného hosta šibenice. Obzvláště mě potěšil pohled na zbledlou tvář Claytona Johnse. Když jsem okolo něj procházel, jemně jsem ho poplácal po ramenou a zašeptal: „Klídek." Ucukl a podíval se, jako by mě chtěl zabít — ale abych i jemu přiznal, co mu patřilo, zmohl se na přikývnutí a naježeně zabručel: „Díky."

Konečně LI stroj oznámil, že je připraven.

Dotkl jsem se komunikátoru a šeptem to Lizard oznámil. Vzhlédl jsem nahoru k horní palubě, kde s kapitánkou Harbaughovou seděla. Lizard ke kapitánce promluvila, kapitánka přikývla a v uchu se mi ozvala Lizardina odpověď. Jdeme na to.

Začalo to pomalu. Nechali jsme ze začátku hlas vsakovat do ostatních tak potichu, že jsme ho stěží slyšeli i my, i když reproduktory byly všude okolo nás. Přidávali jsme v nepostřehnutelných stupních na hlasitosti a úzkostlivě sledovali vířící červy. Vnější osvětlení bylo s písní lodi synchronizováno. Jak se zvuk zvedal ke slyšitelnosti, stejně tak se v chtorranských barvách rozsvěcovala světla po bocích a na břiše Bosche.

Červi vzdychli.

Slyšeli jsme to zvedat se otevřeným nákladovým prostorem. Zvuk, připomínající zoufalý vítr.

Dwan Grodinová na mě civěla přes videostůl. Vypadala poděšeně. „M — můžou n — něco t— takového ď — dělat?" Její gumovitá tvář se začala stahovat. Oči měla bílé.

Přikývl jsem. Náhle jsem k ní pocítil soucit. Tohle bylo mimo její zkušenost. „Nebojte se. Dělají přesně to, co mají dělat. Jenom jsme to ještě neviděli. Je to v pořádku, Dwan," řekl jsem. „Vedete si dobře. Sledujte je dál." Potom jsem se od stolu otočil a říkal si, jestli byl vidět můj vlastní strach. Vznášeli jsme se na místě, jen dvacet pět metrů nad nejhustším soustředěním životní formy vetřelců, jaká se kdy na jediném místě na planetě Zemi shromáždila. Vše, co nás od jisté smrti, byl milión krychlových metrů helia.

Pod námi... nám červi zpívali.

Byla to milostná píseň? Píseň zbožňování? Pozdravná píseň? Nebo jen bezduché broukání, které tvorové, vydávali v době před večeří?

Nemysli na to. .

Přidali jsme zvuku o stupeň na intenzitě, a stejně tak i světlům — byli jsme teď slyšitelní a viditelní — a hlas červů se nesmírně vzedmul.

Velký nebeský červ nad hnízdem se konečně odhalil. Přidal se k písni. Zpíval.

A červi se zbláznili.

Zesilovali sami sebe. Všechny své zvuky. Všechny své pohyby. Zvedali se ve vlnách probíhajících vpřed a vzad, které se šířily a točily v odstředivých spirálách davem. V hrůze jsme sledovali, jak se celá mandala svíjí. Pulzovala jako srdce se zhoubným nádorem.

A potom —

Píseň hnízda se začala měnit.

Zvedla se ve výškách. Šířila se jako pomalý výbuch. Její tlukoucí rytmus se znepokojivě zrychlil a zkroutil do figur příliš složitých na to, aby je lidské ucho zachytilo. Ozvaly se podivné harmonie. Tvořily bizarní vzory, které se stáčely, splétaly, vracely samy do sebe. Nikdy předtím jsem nic podobného neslyšel.

Každý jednotlivý okamžik této nové písně zněl naprosto stejně jako každý jiný. Až na to, že nebyl. Jak jsme poslouchali, slyšeli jsme záhadný vnitřní vývoj akordu. Slyšeli jsme předcházení taktů, jak různé části moře červů měnily svůj rytmus. Slyšeli jsme kvílení sboru v pozadí, který, jak se zdálo, byl nějak odtržený od hlavního hlasu. Každá část hnízda odpovídala všem ostatním částem a i když se píseň neměnila, nikdy nebyla stejná. Žádný orchestr na Zemi by se nikdy této písni nemohl rovnat v její nádheře i v hrůze její kakofonie.

Všichni jsme stáli v tranzu.

Hudba hnízda.

Cizí. Etherická. Hypnotická. Podmanivá. Nadpozemská.

Extáze okolo nás stoupala. Sto a padesát tisíc cizích nástrojů rezonovalo. Hudba byla velebná.

Vznášeli jsme se v temnotě a všichni se utápěli ve zvuku. Naplňoval nás a rozechvíval a než by skončil, nejspíš by nás i zabil.

Vzpomněl jsem si, jak jsem poprvé vstoupil do svého prvého hnízda. A na všechny ostatní chvíle, kdy jsem také píseň slyšel.

Toužení.

Pocit ve mně rostl. Opojný. Halucinogenní. Chtěl jsem... všechno odhodit a nahý běžet, abych se uvítal se svými...

Potřásl jsem hlavou, abych ji vyčistil.

Pane Bože. Nejsme k jejímu působení imunní.

Plži zjevně žijí s chlupáči v partnerství a využívají je v širokém spektru rolí. Sondy ukázaly chlupáče, jak vykonávají v hnízdech nejrůznější domácí práce. Chlupáči byli pozorováni, jak hnízdo uklízí, hřebelcují plže, sázejí nebo uvnitř hnízda přemisťují symbiotické organismy, přenášejí a pohybují malými předměty a dokonce, jak se starají o vejce.

Plži byli také pozorováni, jak chlupáče využívají ke hraní a možná také i jako sexuální partnery. Druhé zmíněné chování se stále ještě analyzuje a diskuze o tom, co by toto chování mohlo ve skutečnosti představovat, zůstávají neprůkaznými.

Plži navíc nahlížejí na chlupáče jako na stravu. V každém hnízdě do současnosti sledovaném byli plži pozorováni, jak příležitostně chlupáče žerou. K tomuto chování obvykle dochází v době velkého podráždění a neklidu, ne však výlučně.

Pravděpodobně nejzajímavější stránkou statutu chlupáčů jako domácího krmného zvířete je fakt, že navzdory své zjevné inteligenci v každém jiném aspektu jejich každodenních životu chlupáči nemají, jak se zdá, ani povědomí, ani strach z dravých plžích chutí.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

53. Božstvo

„Dokonce ani entropie už není to, co bývala."
—SOLOMON SHORT

Lizard a kapitánka Harbaughová se vrátily z horní paluby a vyrušily mne z mého snění.

Obě vypadaly vylekaně. Nevinil jsem je za to. Sám jsem musel vypadat jako zkamenělá hrůza.

„Kdybych tady měla pár atomovek," řekla Lizard velice tiše, „nemyslím, že bych měla dost síly na to, abych je nepoužila —" Vložila dlaň do mé a stiskla ji. Stiskl jsem ji také. Neboj se, miláčku, jsem tady pro tebe.

„To by se asi Brazilcům nemuselo líbit," řekl jsem napůl žertem. Všichni jsme věděli, co Brazilci chtěli.

Kapitánka Harbaughová odpověděla — ve velice nekapitánském duchu. Řekla: „K čertu s tím, co si ti zatracení Brazilci přejí. Tohle je obludné. Nikdy se nemělo dopustit, aby to došlo tak daleko." A potom se rozhlédla okolo, jako by se chtěla ujistit, že ji neslyšel nikdo z brazilských členů výpravy:

„Nemějte starosti," řekla Lizard. „Doktoři Amador, Rodriguezová, Hikaru a jejich doprovodný tým jsou plně zaměstnáni na pozorovací palubě číslo tři. Tady můžeme mluvit volně." Nedodala, že to byl důsledek dalšího plánování Strejčka Iry. Buď to kapitánka Harbaughová věděla, anebo to vědět nepotřebovala.

Kapitánka Harbaughová vypadala trochu nervózně. Stejně jako my všichni. „Co se stane teď?" zeptala se.

Letmo jsem pohlédl na terminál před sebou. „Vyženeme to o další stupeň."

„Jak dlouho to vydržíme?"

Pokrčil jsem rameny. „Jak dlouho to vydrží oni?" Kývl jsem směrem k otevřenému poklopu nákladního prostoru. Podíval jsem se přes zářící stůl na Dwan, která stála v přítmí na jeho druhé straně. „Tak do toho," řekl jsem. „Zesilte to o dva další stupně."

Potom jsem se otočil a vyrazil k zábradlí, abych se mohl dívat přímo dolů do tlam pekla. Už jsem to nemohl odkládat. Musel jsem to vidět na vlastní oči. Lizard mě neochotně následovala. Kapitánka Harbaughová se nejdříve držela zpátky, potom se k nám oběma na okraji otevřeného poklopu připojila.

Dívali jsme se dolů.

Věděli jsme, že nás nemohli vidět. Nákladní prostor byl v temnotě.

Věřili jsme, že nás nemohou vidět. Nepomáhalo to.

Červi hleděli vzhůru, přímo nám do očí.

Volali na nás. Zpívali.

Mávali pažemi. Kmitali kusadly. Poulili oči, jako by se snažili zachytit celou vzducholoď v jediném pohledu. Naše reflektory přejížděly přes nashromážděné červy. Natahovali se po světle, když se jich dotklo a sténali, když se posunulo dál.

Ale vždy byli nějací, kteří, ať se dělo cokoliv, z nás nespouštěli oči. Jako by nás mohli vidět. Jako by nás chtěli.

V těch očích byla schopnost vnímání v surovém stavu, jako u hmyzu. Navzdory všemu, co jsme říkali, navzdory všemu, čemu jsme věřili, navzdory všemu, co ukázaly naše testy a pitvy a extrapolace, jsem si nemohl pomoci, abych si nepomyslel, že přese všechno, tohle byla konečná chtorranská inteligence. V těch očích byl údiv. Byla tam posvátná bázeň. Bylo tam bytí.

Tím úděsnější to bylo.

„Hnusní," zašeptala kapitánka Harbaughová. „Jsou hnusní."

Lizard neřekla nic. Dokonce i ve tmě nákladního prostoru jsem viděl, jak byla bledá.

„Jsi v pořádku?"

Položila ruku na moji. „Tohle je nejpříšernější věc, jakou jsem v životě viděla." Náhle se ke mně prudce otočila. „Slib mi něco —"

„Cokoliv."

„Slib mi — že mě nikdy nenecháš sežrat červy." Stiskla mi ruku tak prudce, že to bolelo. „Slib mi, že mě nejdřív zabiješ."

„To se nikdy nestane, miláčku."

„Slib mi to, Jime!"

Těžce jsem polkl. „Slibuji. Nikdy tě nenechám zajmout červy. Nikdy nedopustím, aby tě červi sežrali. Slibuji ti to celým srdcem a z celé duše."

Uvolnila sevření. S bolestí jsem si mnutím vracel do prstů oběh.

Zvuk i světla jasněly. Červi šíleli více a více. Teď šplhali jeden po druhém. Věděl jsem, že v tlačenici budou mnozí zabiti. Udušeni a ušlapáni v hysterii. Nebylo to ale stejné jako lidský dav. Nebyla žádná panika, žádné rvačky, žádné výkřiky. Jen neuvěřitelné horečnaté nadšení, které prostě pokračovalo a pokračovalo.

Konečně jsme se od zábradlí odvrátili a přešli zpět k videostolům. Jedno ze zobrazení představovalo Boschovu světelnou show. Nad stolem se vznášela miniaturní vzducholoď, z jejích boků půvabně proudily vzory pruhů a barev a tepaly v rytmu písně hnízda.

Technikem u tohoto stolu byl Clayton Johns. Zvedl oči, když jsme přicházeli. Dwan přicupitala, aby se k nám přidala. Rozhlédl jsem se po skupině. Clayton Johns, Dwan Grodinová, generál Tirelliová, kapitánka Harbaughová, jeden nebo dva pobočníci.

„Jak jste na tom s odvahou?" zeptal jsem se.

Na chvíli žádný z nich nereagoval. Nikdo pravděpodobně nechtěl být první. Zvědavost nakonec přemohla chování a Dwan se zeptala: „Proč?"

„Chci použít píseň mandaly ze Skalistých hor. Té, co jsme na ni shodili atomové bomby." Ve tmě jsem sklouzl rukou k Lizardině a stiskl ji. „Je od písně tohoto hnízda nejodlišnější. Nejspíše vyvolá nejvýraznější změnu v chování." Rozhlédl jsem se okolo stolu. „Má někdo nějaký názor?"

Dwan potřásla hlavou. „T — to je už m — mimo mé s — schopnosti," přiznala nerada. „Johnsi?"

Vypadal překvapený, že bych se mohl o jeho názor zajímat. „Hm!" Pokrčil rameny. „Co se stane, když prostě zhasneme světla, vypneme zvuk a vypadneme?"

Všichni jsme se po sobě podívali, překvapení. Na to jsme nepomysleli.

Dwan odpověděla první. „J —já m — myslím, ž — že b — by se nás n — nejspíš p — pokusili s — sledovat."

„Tisíce mil džunglí do Japurá?"

„J —jestli b — budou moci."

Děsivá myšlenka. Nikdo z nás nevěděl, co na to říci.

„Ch — chytili jsme t — tygra za ocas," řekla Dwan. „Teď m — musíme n — něco p — podniknout."

„Fajn," souhlasil jsem. „Dáme jim píseň Skalistých hor. Eh," otočil jsem se ke kapitánce Harbaughové. „Myslím, že byste měla oznámit, co se chystáme udělat. Ať už udělají červi cokoli, nechci tím děsit posádku."

„Dobrý nápad," řekla. „Stejně se to ode mne nejspíš, očekává." Udělala několik kroků stranou a začala tiše hovořit do svého komunikátoru.

Podíval jsem se na Lizard. „Chcete něco dodat?"

Zavrtěla hlavou. „Jde vám to dobře. Pokračujte."

„Děkuji," řekl jsem. Profesionální chvála mého generála pro mne znamenala téměř tolik, jako soukromá chvála od mé ženy. Počkal jsem, dokud kapitánka Harbaughová nedokončila své oznámení, a potom se otočil ke Dwan. „Jste připravena?"

Zvedla oči od terminálu. „K — kdykoliv."

„Udělejte to."

Přeběhla prsty po klávesnici před sebou.

Okamžik se nedělo nic.

Zvuk pokračoval. Vyplňoval nákladní prostor. Byl zároveň odporný i úchvatný. Pronikal celým naším bytím. Všichni jsme jím vibrovali. Nebylo úniku.

A potom se změnil.

Nejdříve takřka nepostřehnutelně, ale něco — něco bylo jinak. Příchuť?

Nebyl to chybný tón. Jenom byl jiný.

Všichni jsme se zvědavě nahrnuli k zábradlí a znovu se dívali dolů.

Vlna za vlnou červi umlkali. Vypadali zmateně. Ustávali ve svém šíleném pohybu a zvědavě hleděli vzhůru na nás. Světla vzducholodi se také měnila — viděli jsme jejich odraz v červích očích, které vypadaly jako milión špendlíkových hlaviček, odrážejících barvy. Reflektory stále ještě přejížděly dav, ale reakce červů byly zjevně zpomalené. Již se po světle nenatahovali. Někteří z nich se teď s otázkou v očích dívali jeden na druhého.

Někteří z červů se snažili k nové písni přidat. Zvedli hlasy. Výsledkem byl nesoulad. Disonance. Zpěv se se starou písní nespojoval.

Ostatní ztichli. Tuhle hudbu neznali.

Nebo nevěděli, kterou píseň mají zpívat.

Dav se rozpadal. Mohli jsme to vidět ve vzorcích pohybu, ve vlnách, probíhajících arénou. Co bylo předtím lahodným a uhlazeným, se náhle stávalo roztrhaným a zmateným. Chaotickým.

Znovu jsem si uvědomil, že není nic takového jako jeden Chtorran.

Nemohou existovat jako jednotlivci.

Dokud zpívali, byli jediným hlasem. Jedinou bytostí.

Teď, zmateni — nejistí — se rozpadali do dvou set tisíc jednotlivých tvorů.

Dvě písně spolu bojovaly, aby ovládly arénu.

Pane Bože

Píseň vzducholodi sílila. Světla jasněla.

Původní píseň mocněla v hlasitosti a intenzitě. Nová píseň se zvedla, aby ji pohltila — seshora a ze všech stran. Viděl jsem teď obrazce.

Ve středu arény byla stará píseň nejsilnější. Jako by červi v centru byli zásobníkem. Na okrajích, kde byl dav mnohem řidší, si nacházela stoupence píseň nová. Tlačili se dopředu, mačkali se a šplhali s obnovenou energií. Jako by rozhodně museli přesvědčit červy ve středu arény, aby zpívali novou píseň místo písně staré.

Pane Bože.

Ve chvíli, kdy jsem si uvědomil, co se tady chystá, už bylo příliš pozdě. Už se to dělo.

„Vypněte to!" zařval jsem. „Okamžitě to vypněte!"

Jedna podivná poznámka o chlupáčích: podle jejich velikosti, metabolismu, tempa růstu, velkých mozků, schopnosti učit se a zpracovávat informace a všechny ostatní faktory na Skotak — Aldersonově škále životaschopnosti se zdá, že by mohlo jít o tvora s délkou života od deseti do třiceti pozemských let. Pozorování chlupáčů v chtorranských hnízdech stejně jako v zajetí však naznačují, že i za nejpříznivějších podmínek se chlupáči dožívají mnohem nižšího věku.

Je to jejich normální průměrná délka života? Nebo to je důsledek nedostatečné schopnosti přizpůsobit se pozemským podmínkám?

Bez přesnějších znalostí domovského prostředí chlupáčů nemáme jedinou možnost, jak tuto hypotézu prověřit.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

54. Žihadláci

„Je nemožné udělat cokoliv blbuvzdorným,
protože jsou blbci tak důmyslní."
—SOLOMON SHORT

Byli jsme na půli cesty do Japurá a slunce nám stálo vysoko nad hlavami. Žihadláci kolem mě bzučeli v tak hustém roji, že jsem na sobě musel mít plastikovou kuklu a vzduchový filtr.

Nebylo úniku.

Stál jsem sám na ochozu na vrcholku plavidla. Ne proto, že bych chtěl obdivovat oblohu nebo se vyhřívat na slunci. Ale protože jsem chtěl být sám.

Opřel jsem se o zábradlí a hleděl na umírající Amazonii. Pořád jsem slyšel v uších ten jekot. Nepřestávalo to.

Udělal jsem nejhorší chybu ve svém životě. Svědectví o ní bylo rozseto na několika stech čtverečních kilometrech džungle.

Neznepokojovali mě ani tak mrtví červi — ale spíš chyba samotná.

Zostudil jsem se. Žádný problém. Na to jsem byl zvyklý. Ale zostudil jsem také generála, který mě podpořil. A to bylo neodpustitelné.

Na tohle mě výcvik Modu nepřipravil. Cítil jsem se opuštěný a ničemný a naprosto bezcenný. Příliš mi narostla sebedůvěra. Udělal jsem rozhodnutí, aniž bych o nich dostatečně dlouho nebo dostatečně hluboce přemýšlel. Neuvážil jsem všechny následky. Nemyslel jsem na všechny možnosti. Jenom jsem každému na palubě této lodi a každému, kdo měl přístup k celosvětové síti, a to de facto znamenalo prakticky každého na světě, ukázal, že nejpřednější světový expert na červy je slepý, zabedněný idiot.

Důsledky mého zbrklého experimentu nejspíš nevkládaly přílišnou důvěru v budoucnost této výpravy.

V poštovní přihrádce jsem dnes ráno našel nepodepsaný vzkaz. „Škoda, že pro tuto misi vláda pozastavila vyplácení prémií. Zruinoval bys federální rezervy."

Ha. Ha.

Jen Dwan Grodinová řekla něco, co za to stálo. Když už bylo po všem, když už jsme zase v bezpečí pluli do tmy, přišla ke mně a řekla, „V — víš — š — š — šime. T — tohle b — by mohlo b — být u — užitečné j — jako z — zbraň. M — mohli bychom č —r červy zmást j —jejich v — vlastními p — písněmi."

Tohle byl docela zajímavý nápad.

V duchu jsem si říkal, jestli bychom to nemohli nějak navléknout, že takový byl náš plán od začátku.

Nejspíš ne. Brazilci zuřili už i tak dost. Díky naší lhostejné nevšímavosti k možným důsledkům — podle nejhlasitějších z pravicových politicos v Brasílii — jsme zničili významný zásobovací pramen Brazílie, rozvíjející se chtorranské zemědělství. To byl výrok ze zlého snu sám o sobě.

Kdokoliv, kdo si myslí, že Chtorrané mohou být pěstováni... no, klidně si můžou padákem skočit do středu mandaly. Já jim bránit nebudu.

Ve sluchátkách mi zapípalo.

„Ano?"

Corrigan. „Generál Tirelliová se poroučí. Jsme připravení."

„Děkuji," odpověděl jsem. „Za chvíli jsem dole."

Otočil jsem se a rozhlédl se po nekonečném prostoru ochozu. Vrchol Bosche vypadal jako obrovské růžové parkoviště na obloze. Mohla by tady přistávat letadla. Mohli byste si tady zahrát tři hry amerického fotbalu vedle sebe a ještě by vám zbylo dost místa na tucet hřišť na baseball. Na tomto ochozu jste mohli postavit městskou čtvrť.

Co na tom bylo nejlepší, nemohli jste vidět nic za ním. Téměř jste mohli zapomenout na umírající Zemi pod vámi. Nebýt všudypřítomných, komáry připomínajících žihadláků, mohli jsme plout perlivě modrým mořem vzpomínek. Jenže ten zpropadený hmyz byl tady nahoře všude. Setřásl jsem je z plastikové kukly, máváním ruky jsem je odehnal pryč od tváře. Měl jsem těžké sny, ve kterých se mi zdálo, jak mi stoupají nosem nebo vlétávají dovnitř uší.

Otřásl jsem se a zamířil k výtahu dolů. Musel jsem projít dekontaminační komorou, kde vzduchové trysky a odmořovadlo poslaly do zapomnění všechny žihadláky, kteří se mne ještě drželi. Setřásl jsem ze sebe kuklu a ochranný plášť a vyrazil vpřed.

Podání hlášení, analýza, vyšetřování, říkejte si tomu jak chcete, se konalo v hlavní konferenční místnosti Bosche, obrovském sále obklopeném nezměrnými projekčními plochami. Už dva metry za dveřmi do místnosti mi bylo jasné, jak hluboko to půjde. Na levé straně stolu seděla doktorka Shreiberová. Ach jo.

Generál Tirelliová zachytila pohled v mých očích, ale jenom mi hlavou pokývla směrem ke křeslu. Vypadala nešťastně. Hůř, vypadala ponuře. Moc jsme spolu nemluvili. Neměli jsme k tomu moc příležitostí. Opravdu by mě zajímalo, co si myslela. Corrigan mi podal tištěný program schůze a já se do něj začetl, vděčný za to, že se mohu na něco dívat a tak s nikým nemusím mluvit. Žádné strachy. Nikdo se mnou mluvit nechtěl. Nejspíš se báli, že by se to mohlo přenést i na ně.

Do místnosti se přišourala Dwan Grodinová, následována Claytonem Johnsem a skupinou dalších techniků. Všiml jsem si, že Brazilci si mumlají mezi sebou. Doktoři Amador, Rodriguezová a Hikaru, pro sebe jsem jim říkal Larry, Moe a Kudrnáč, vypadali rozhodně vzbouřenecky. A měli pro to důvod. Měli být konzultováni, ne pouze informováni. Zásadní porušení protokolu. Tohle nepůjde dobře.

Do místnosti nenápadně vklouzli poručík Siegel a seržant Lopezová, oba v civilních overalech namísto svých

normálních uniforem, a usadili se v zadní řadě. V místnosti bylo tak dvacet lidí. Neměl jsem tušení, kolik dalších jich poslouchalo prostřednictvím sítě. Dr. Zymphová určitě. Stejně tak Strejček Ira a Danny Anderson. Pravděpodobně generál Wainright. Dannenfelser. Bellus? Do prčic, řekněme, že je napojená celá síť.

Poslední vešla kapitánka Harbaughová a pevně za sebou zavřela dveře. „Omlouvám se, že jdu pozdě," řekla. „Letový inženýr trval na tom, že mě musí informovat o doplnění helia. Myslím, že to je jediný člověk, který nás všechny ve svém postavení předčí." Jemně se usmála na generála Tirelliovou. „Dáme se do práce?"

Lizard přistoupila k řečnickému pultu v čele místnosti. Na chvíli se podívala nahoru, nad naše hlavy, jakoby se uklidňovala. Podívala se dolů na pult, jakoby si kontrolovala papíry. Zvedla oči ke mně, tvář nečitelnou, potom pohlédla do celé místnosti.

„Přemýšlela jsem," řekla. „Nejen o tom, co se stalo včera v noci. Ale o této výpravě. O co v ní ve skutečnosti jde. A předtím, než uděláme cokoliv jiného, chci se s vámi o tyto myšlenky podělit." Napila se vody. Vzpomněl jsem si na nádherné křišťálové poháry naší svatební večeře a na to, jak z nich v ledových krůpějích stékaly orosené kapky. Bylo to tak dávno, tak strašně dávno.

„Většina z nás v této místnosti," řekla Lizard, „je dost stará na to, aby si pamatovala, jaké to bylo před příchodem Chtorranů. Jenže s Chtorrem žijeme již tak dlouho, že začínáme zapomínat. Začínáme se chovat, jako by tady Chtorr byl odjakživa. Začínáme zapomínat na to, co jsme ztratili a co vše ještě ztratíme. Co se mne týče... jsem ochotná ztratit vše mimo své vůle k odporu. Jsem zde, protože chci nalézt způsob, jak Chtorr zastavit. Chci jej porazit. Chci, aby opustil tuto planetu." Zhluboka se nadechla. „Nevím, jestli je to ještě vůbec možné, ale to je to, co chci.

Jsou vědci, někteří z nich jsou v této místnosti, mnoho z nich se dívá a poslouchá prostřednictvím sítě, kteří věří, že je nemožné se Chtorru zbavit. Že to nejlepší, čeho jsme schopni dosáhnout, je nějaký druh přizpůsobení. Osobně takovou představu nenávidím. Profesionálně uznávám, že může být realističtější, než totální válka."

Nyní se pozorně rozhlédla po místnosti, zvláštní pozornost věnovala skupině Brazilců. „Loni začaly vážné diskuze o způsobech soužití s Chtorrem, respektive přizpůsobení lidského druhu v Chtorrem ovládané ekologii. Někteří lidé tyto diskuze vidí jako politiku realistického plánování. Jiní se domnívají, že vedou k defétistické morálce. Já osobně vidím pravdu na obou stranách. Ti z nás, kteří jsou v odpovědných funkcích, musejí rozhodovat na základě nejlepších doporučení, která jsou nám k dispozici. Věřte mi, jsou to srdcervoucí rozhodnutí." Naklonila se vpřed nad řečnický pultík. Mluvila naléhavým hlasem. „Naše zdroje se vyčerpávají. Naše jediná možnost spočívá v tom, že budeme investovat do své vlastní budoucnosti."

„Válku?" zeptala se. „Nebo přizpůsobení? To je jádro sporu."

„V diskuzích o přizpůsobení," pokračovala Lizard, „začínáme rozlišovat dvě odlišné filozofie a množství variací. Jedna alternativa, a to je alternativa, kterou naši brazilští hostitelé přijali jako svoji národní politiku, je připustit, aby se oblasti chtorranského zamoření nerušené vyvíjely. Logickým základem tohoto přistupuje, že jakmile se ohraničená oblast zamoření stabilizuje, její další růst lze omezit přírodními a lethetickými hranicemi. Konečným cílem brazilského experimentu je rozvoj hospodářství, založeného na Chtorru. Takového, které by využívalo chtorranské živočichy a rostliny ve prospěch lidí.

Jakkoliv se tato představa může na první pohled zdát přitažlivou, zůstává příliš mnoho otázek, které je třeba nejdříve zodpovědět. V neposlední řadě tuto: existují vůbec nějaké chtorranské produkty, jejichž užitnost pro lidi vyváží škody na přírodě? Stejně závažný je fakt, že jsme dosud neviděli žádný důkaz toho, že chtorranská ekologie má práh stabilizace. Může být, že hnízdo mandaly musí dosáhnout velikosti Ohia, než zřetelně zpomalí svou expanzi. Prostě nevíme. Co víme, je to, že zdánlivě nekontrolovatelná dravost mnoha divokých chtorranských druhů se při začlenění do složité společenské struktury prostředí mandaly mění. A také, ano, jsou důvody přijmout názor, který se staví za to, abychom nechali mandaly být, avšak pod přísným dohledem. Jaký by to měl být dohled, je tématem celé další diskuse, do které se tady nemíním pouštět.

Existuje i druhý alternativní přístup k tomu, jak se přizpůsobit Chtorru. A ten je sdílen množstvím vědců, kteří nejsou přímo zapojeni do brazilského experimentu. Podle této druhé varianty představuje každá mandala významnou zásobárnu zamoření, a to v takové míře, že potenciální hrozba, kterou každá z nich stvořením nové mandaly představuje, zdaleka převyšuje jakýkoliv efekt, skýtající jakékoliv civilizační působení, které by snad na chtorranské druhy, působící mimo hnízdo, mohly mít.

V této variantě přizpůsobení," řekla Lizard ponuře, „budou naší největší nadějí mohutné investice do výstavby nových továren na výrobu robotů a nasazení kybernetických zvířat do první linie. Tento názor — prosím, nechte mne domluvit —" řekla doktoru Hikaruovi, který zlostně vstával. „Dostanete příležitost promluvit, slibuji vám." Nevrle se posadil a Lizard navázala na svoji řeč: „Podle této varianty bude naše pozornost zaměřena na likvidaci kolonií mandaly tak rychle, jak je budeme schopni nacházet. Domníváme se, že tím, že mandalám zabráníme, aby se rozvinuly, bychom mohli být schopni zabránit chtorranskému zamoření v dosažení kritického prahu v dostatečném předstihu k tomu, abychom objevili biologické zbraně, jaké potřebujeme, abychom mohli účinně zaútočit na chtorranskou ekologii. Kybernetická zvířata — slídiči, pavouci a všechna ostatní — působící jako polonezávislé jednotky by neúnavně a nelítostně hlídala svá individuální území. Tímto způsobem by se efektivita jediného lidského operátora zvýšila tisícinásobně. S tímto přístupem jsme již zaznamenali jisté úspěchy v severním Mexiku a Coloradu — zvláště v okolí Denveru — a na Aljašce. V příštím roce, po spuštění továren v Atlantě a Orlandu, očekáváme další postup. Tyto nové továrny budou obrovské. Při současném tempu výstavby bychom měli být schopni po příští tři roky uvádět do provozu dva nové montážní závody každých šest měsíců." Nadechla se. Upila vody. Podívala se do svých poznámek. A potom pokračovala.

„Tato polokoule představuje testovací plochu pro obě filozofie," pokračovala. „Jihoamerický kontinent experimentuje s prvním postupem; severoamerický sleduje ten druhý. Je jen otázkou času, kdy zjistíme, který přístup je

ten správný. Problém je v tom... že nás to v každém případě bude stát jeden kontinent." Nechala myšlenku, aby se v hlavách posluchačů usadila. Potřásla hlavou, jako by sama pro sebe poznamenávala, že to je neuspokojivá situace. Jedna nebo druhá strana v tomto sporu zaplatí hroznou cenu. Bylo jasné, že se Lizard drží zpátky. Stejně tak bylo jasné, o které straně se domnívá, že se mýlí. Podíval jsem se po Brazilcích. Zlostně si mezi sebou šeptali.

Lizard si jich nevšímala. Odmlčela se, aby se napila vody. „Teď si promluvíme o událostech včerejší noci. Ach, předtím vyřídíme ještě jednu věc." Ukázala na doktorku Shreiberovou. „Na žádost doktorky Zymphové jsem pozastavila platnost včerejšího rozhodnutí, které se týkalo zproštění doktorky Shreiberové jejích povinností." Doktorka Shreiberová se samolibě culila. Lizard se tvářila nešťastně. To musela být zatraceně tvrdá hádka. Nedokázal jsem si představit, co asi Lizard s doktorkou Zymphovou musely jedna druhé říct. Lizard představovala armádu, doktorka Zymphová byla vedoucí vědeckého programu. Ani jedna nemohla druhou trumfnout svým postavením.

Takže to musel rozhodnout Strejček Ira. Fajn.

Takže tím se to vysvětluje.

Nejspíš stranil Lizard. Nejspíš více, než věděla. Ale byl ochotný dát doktorce Shreiberové zdání dočasného omilostnění. Což také znamenalo, že její kariéra se nejspíš velice krátce poté, co bude tato výprava ukončena, záhadně zhroutí. Na odstraňování překážek byl Strejček Ira kanón. Vzpomněl jsem si na konferenci v Denveru před mnoha lety, a na to, jak se tam vypořádal s jedním trucovitějším delegátem. Byly zde politické ohledy. Vždycky tu byly politické ohledy. Strejček Ira měl vlastní způsob, jak s takovými ohledy nakládat. Vždycky nechal toho druhého, aby si myslel, že vyhrál.

Lizard říkala: „Doktorka Shreiberová je zde, na místě. Je kvalifikovaná. Naším nepřítelem je Chtorr. Bylo by chybou připravit se o její vlohy a příspěvky. Doktorka Shreiberová mne ujistila o tom, že mezi námi nedojde k žádným dalším profesionálním neshodám a že je připravena soustředit se na svoji práci. S tímto ujištěním jsem souhlasila s doktorkou Zymphovou, že služby doktorky Shreiberové jsou příliš cenné na to, aby přišly nazmar." Hezké. Líbilo se mi, jak tím Lizard proklouzla. Bylo zřejmé, že generál Tirreliová dostala nařízeno, aby udělala něco, co udělat nechtěla. Jenže Lizard to otočila tak, že všechen ten neřád schytala doktorka Shreiberová zpátky. Škoda, že jsem neměl kameru, abych zachytil její výraz. Úsměv jí zamrzl na tváři tak pevně, že to vypadalo, jakoby jí náhle ztuhl makeup.

„Tak — a teď se, podíváme na záběry." Přeběhla prsty po klávesnici na řečnickém pultu a obrovské obrazovky po obou jejích stranách se rozzářily, aby ukázaly vzdušné záběry včerejšího nočního shromáždění v mandale Coari. Jak se objevovaly nové obrazy, ty starší se posunovaly stranou na další obrazovku, dokud jsme záhy nebyli dokola obklopeni výjevy z mandaly, kterou jsme zničili.

„Tyto první záběry byly shromážděny pomocí ptáků — pátračů, bez zjevného vyrušení hnízda. Ale zde, na těchto pozdějších záběrech jasně vidíte, že i naše tichá přítomnost na chtorranské obloze naprosto rozvrátila život celého osídlení. Plži se srotili. Ať už zde působily jakékoliv biologické imperativy, nešlo jim odolat. Museli náš sledovat. Sledovali nás do středu mandaly a tam se shromáždili.

Domníváme se, že dojem z naší přítomnosti byl tak ohromující, že každý plž, který se byl schopen dostat do arény, to udělal. Konečné sčítání odhalilo přes tři sta tisíc jedinců. Co se týče čisté biomasy, mandala Coari je — byla — město velikosti San Franciska.

Zde můžete vidět, dokonce ještě předtím, než jsme cokoliv podnikli, že shromažďování v aréně bylo dosti zuřivé. Nebudu vám přehrávat zpěv, který toto shromáždění doprovázel. Myslím, že každý zde je více než dobře obeznámen s ochromujícím dojmem, který ve svých posluchačích vyvolává. Chci jen poukázat na fakt, že potenciál pro násilnosti zde byl přítomen nejen předtím než jsme cokoliv učinili, ale, podíváte-li se na tyto detailní záběry, uvidíte, že na izolovaných lokalitách k němu již docházelo. Zde, zde a... ano, zde."

Lizard se podívala do svých poznámek a zamyšleně mrkala, když prohlížela obrazovku svého diáře. „Chtěla jsem říct, že..." Našla místo, kde skončila, „...že potenciál násilného chování byl přítomen a projevoval se od prvních okamžiků, kdy se vzducholoď objevila nad mandalou." Zvedla oči a upřeně hleděla přes místnost přímo na Brazilce. „Úkol této mise je ten, že vzducholoď nesmí udělat naprosto nic, čím by vyrušila hnízdo. To bylo vzájemně dohodnuto našimi příslušnými vládami a každý na palubě této lodi byl pečlivě informován o důležitosti této směrnice."

Dr. Hikaru vypadal, že se znovu chystá vyskočit na nohy, ale zůstal pevně sedět ve svém křesle. Doktoři Amador a Rodriguezová vypadali stejně rozzuřeně. Tváře měli stažené.

„Ano," připustila Lizard. „Vím, že to vypadá, že dohoda byla včera večer porušena. Omlouvám se — veřejně a upřímně — za cokoliv, co tento dojem mohlo způsobit. Nebyl v tom žádný záměr, nechtěli jsme vynechat naše brazilské kolegy z diskuze. Bylo třeba učinit rozhodnutí a bylo třeba je učinit rychle. V důsledku toho nebyli doktoři Amador, Rodriguezová a Hikaru konzultováni v takovém rozsahu, jak být měli. Byli informování o rozhodnutích, která se již uplatňovala, poté, co byla tato rozhodnutí přijata. To je porušení protokolu, za které beru plnou zodpovědnost. Nicméně..."

Tohle jsem znal. Lizard přiznávala pouze porušení protokolu. Nepřipouštěla nic jiného a chybu v úsudku už vůbec ne. Chránila sebe a mě stejně tak. Opřel jsem se v křesle, uvolnil se a volně sepjal ruce na břiše.

„...Nicméně" pokračovala, „plně schvaluji kroky, které jsme podnikli. Odpovídaly situaci. A poté, co si vyslechneme doktora Hikaru, vám vysvětlím, proč.. Doktore Hikaru?"

Postavil se. „Generále Tirelliová," začal angličtinou se silným přízvukem. „Po dva roky jsem mezi naším lidem, v naší vládě a mezi svými kolegy agitoval pro tuto výpravu. Po dva roky jsem obhajoval takovou detailní prohlídku na místě, jakou mohla poskytnout jen tato výprava. Během oněch dvou let bylo vysloveno a zváženo mnoho námitek. Padla varování. Zazněla hrozná proroctví, že se stane přesně to, co se zde včera večer stalo. Že Spojené státy využijí této mise jako krycí operace k rozsáhlému útoku na hnízda mandaly. Přesto však jsem pro vás a vaši výpravu, generále Tirelliová, dal všanc svoji kariéru, protože jsem vám věřil. Mýlil jsem se.

Vy," obvinil ji, „Jste zradila důvěru. Zostudila jste mne před celým světem."

Stál tam, obklopen planoucími obrazovkami zobrazujícími tisíce a tisíce plžů mandaly Coari, jatých posvátnou hrůzou. Jejich oči mrkaly a zaostřovaly se. Jejich paže mávaly ve vzduchu. Jejich rudá srst ve zvětšených záběrech třpytivě zářila. Dr. Hikaru stál obklopen svými klienty.

„Jménem svým a jménem svých kolegů," řekl „a jménem brazilské vlády vaši omluvu nepřijímám. Je přinejlepším polovičatá a netýká se opravdového předmětu sporu, o který tady jde. Hovořím zejména o tom, že jste neuznala práva hostitelské vlády, a zvláště pak o naprosté dominanci vlády Spojených států v této údajně mezinárodní misi. Události včerejší noci dokazují, že veškerá varování a nejhorší předpovědi nejcyničtějších pesimistů byly naprosto správné."

Lizard mu naslouchala klidně. Nedávala najevo vůbec žádné city. Její tvář byla tak pečlivě prázdná jako by hrála poker. No, hrála. Podíval jsem se zpět na doktora Hikaru.

„Po rozsáhlých diskuzích se svými kolegy vám musím s politováním oznámit, že musíme okamžitě odepřít naši podporu úsilí této výpravy. Odstupujeme z vašeho týmu." Sebral svůj poznámkový blok a vyrazil ke dveřím, následován doktory Amadorem, Rodriguezovou a jejich asistenty.

„Doktore Hikaru," řekla generál Tirelliová tiše.

Ignoroval ji. Zlostně pokračoval směrem ke dveřím. Odmítly se před ním otevřít.

„Doktore Hikaru," zopakovala.

Otočil se čelem k ní. Byl brunátný ve tváři. „Otevřete dveře," dožadoval se.

„Teď jsem na řadě já," řekla. Zmáčkla knoflík na pultu. „Síť je odpojena. Nejsme teď nahráváni. Takže poté, co jste
tady předvedl povinné tance uražené národní pýchy pro vaše voliče doma, zbývá na této výpravě ještě hodně práce. Vašeho přispění, stejně tak jako vašich kolegů, je stále ještě zapotřebí. Můžeme se na vás spolehnout, že..."

„Naše rezignace," přerušil ji, „je konečná. Nebudeme dělat nic, co by mělo podporovat zločinné cíle této operace. Otevřete dveře." Zabodával se do ní pohledem. „Nebo jsme vašimi zajatci?"

„Je to vaše volba," řekla. Čelila jeho zlostnému pohledu s neuvěřitelným půvabem. „Nemám k dispozici letouny, abych vás a váš tým dopravila zpět do Ria. Pořád jsem ještě nenašla pilotku, která se včera ztratila, a její bezpečnost převyšuje vaši. To vám nechává dvě možnosti. Můžeme vás tady vysadit, přejete-li si..." Stiskla klávesu a za zády se jí objevila mapa „tady. Tady bylo doslova tisíc mil od čehokoliv, „...nebo budu vás a vaše kolegy muset na dobu trvání této cesty uvěznit ve vašich kajutách bez přístupu k jakémukoliv obvyklému prostředku komunikace. Učiním tak za účelem ochrany nás ostatních před jakýmikoliv nemístnými pokusy o sabotáž zbytku této expedice. Mimochodem, zjistíte, že ve vašich kajutách chybí jisté předměty. Přesně řečeno se jedná o vaši zubní pastu, váš holící krém, baterie do vašich přenosných vysílačů... a kufřík s detonátorem."

Doktor Hikaru zuřil. Vypadal, jako by ji chtěl fyzicky napadnout. Poprvé jsem si všiml, že pobočníci, stojící po obou stranách dveří, nebyli žádní pobočníci. Byli to členové týmu poručíka Siegela, oblečení jako pobočníci a technici. Ještě jednou jsem musel smeknout před ženou, kterou jsem si vzal.

„Na tento bezprávní zásah do osobního soukromí podám nejdůraznější stížnost," řekl Hikaru ponuře.

„Byla bych zklamána, kdybyste tak neučinil. Ve skutečnosti již vám byly do kajuty dopraveny příslušné podklady. Dokonce jsem si dovolila v hrubých rysech načrtnout osnovu, kterou můžete sledovat tak, abyste neopomněl žádný dobrý bod. Zatímco budete svoji stížnost sepisovat, podává moje vláda nejenergičtější protest vaší vládě kvůli špionážním prostředkům, které jste přepravoval na palubě této vzducholodi."

Doktor Hikaru potom udělal něco zvláštního. Ať už byla jeho zlost sebevětší, uctivě se generálu Tirelliové uklonil. „Proklínám vás," řekl s tichou zlobou. „Proklínám vaši slepotu. Nerozumíte tomu, co se tady děje, a tak se to snažíte zničit. Proklínám vás za to dnes. Dějiny vás za to proklejí navěky."

Generál Tirelliová stála pevně na svém. „Ne, doktore Hikaru," řekla. „Odmítám vaše prokletí. Jste to vy — a lidé, kteří myslí jako vy — kteří přišli o zrak. Rozhlédněte se po ostatních v této místnosti. My jsme nezapomněli, kdo je nepřítelem. Nezapomněli jsme, kdo během šesti let zabil pět a půl miliardy lidských bytostí. Takže si můžete sebrat své farizejské předstírání posvátné nadřazenosti a táhněte k čertu." Kývla na poručíka Siegela. „Odveďte ho odtud, než tady přijdu o oběd." Okolo brazilské skupiny se okamžitě vytvořil kordon „pobočníků" a „techniků". Průvod vedla seržant Lopezová. Poručík Siegel řadu uzavíral. Doširoka se křenil. Vychutnával každičký okamžik.

Poté, co za nimi se zasyčením zapadly dveře, se Lizard rozhlédla po zbytku lidí v místnosti. Dotkla se klávesnice na pultu a znovu jsme byli živě napojeni na síť. „Pane Bože, jak já tyhle sračky nenávidím," řekla otevřeně do mikrofonu před sebou, tak, aby ji slyšel celý svět. „Prostě to nenávidím. Když se hnízdo bezduchých slimáků stane důležitějším než životy lidí, tak někde něco nehraje. Bylo mi řečeno, že dr. Hikaru je skvělý muž. Skvělý možná je, ale..." Zavrtěla smutně a odevzdaně hlavou, „...ale je to tak zatracený pitomec."

Přes velké množství fotografických důkazů, které naznačuje, že plži jsou schopni vnímavého chování, je jen velice málo fyziologické podstaty na podporu této teze. Bylo provedeno více než 120 pitev exemplářů plžů různých velikostí. V žádném případě nebyl nalezen mozek dost velký na to, aby podpořil inteligenci, která byla údajně prokázána. Zjevně existuje nesoulad mezi dokumentovaným chováním a naší schopností porozumět jeho podstatě.

Někteří badatelé předpokládají, že prostě nerozumíme funkci orgánu, který plž používá jako mozku. Tento argument je však ve světle fyziologických důkazů nedostačující. Není to jen tím, že mozek plže je příliš malý — je natolik rudimentární, že by pravděpodobně neměl být jako mozek vůbec klasifikován. Dokonce i myš má více šedé hmoty.

Použijeme-li jako úvodní standard srovnání pozemský organismus, nemá chtorranský plž dost mozkové kapacity ani k tomu, aby se živil. Na druhé straně však, jakoby z důvodu kompenzace, má zvíře pod „mozkovou výdutí" velké chomáče hypertrofovaných ganglií. Tento gangliový orgán, jak se zdá, řídí většinu autonomních a kortikálních funkcí plže. Je natolik vyvinutý, že by to byl orgán vhodný pro tvora o mnoho řádů složitějšího, než je jeho nositel. Orgán se v plži zdá naprosto nemístným.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

55. Božstvo znovunavštívené

„Rozdíl mezi muži a ženami je v tom,
že žádný muž nikdy nevyhrál hádku s ženou."
—SOLOMON SHORT

Když jsem se podíval zpět dopředu, můj generál vypadala mnohem uvolněněji. Prohlížela si něco na monitoru před sebou. Zvedla oči, viděla, že místnost netrpělivě vyčkává, a konverzačním tónem řekla: „Očekáváme, že někdy dnes odpoledne ukončí brazilská vláda svoji účast na této operaci a nařídí nám okamžité opuštění jejich území. Odmítneme." Zvedla ruku, aby si vyžádala ticho, a změť hlasů okamžitě odumřela.

„Dovolte, abych vám to vysvětlila," řekla. „Právě uvádíme v činnost záložní plán Norma. Což znamená, že nadále již nejsme mezinárodní vědeckou expedicí. Nadále již také nepůsobíme pod mandátem Severoamerické operační správy. Jsme teď plně uznanou agenturou vlády Spojených států a jsme oprávněni završit stanovenou pozorovací misi. Brazilská vláda nad touto operací nadále nemá žádné pravomoci a jejich pokusy o její předčasné ukončení jsou nezákonné a budou ignorovány, respektive jim bude čeleno. Za použití síly, bude-li to nutné."

Také vám mohu říci, že naše ztracené letadlo se zřítilo někde poblíž japuránské mandaly. Bylo nám proto nařízeno pokračovat v cestě a provést všechny nezbytné pátrací a záchrané operace. Včetně jakýchkoliv pomocných operací, nezbytných k ochraně této vzducholodi.

Vláda Spojených států vyšle stíhací letku, která bude nepřetržitě chránit toto plavidlo před omezováním či útokem jakýchkoliv jednotek brazilských ozbrojených sil. Právě v této chvíli, kdy k vám mluvím, se připravuje nóta prezidentu Brazílie, informující ho o tomto postupu. Jinými slovy, dámy a pánové, naše vláda za námi pevně stojí a my tady máme práci."

Potlesk v místnosti byl hlasitý a nadšený. Potřásla hlavou a znovu zvedla ruku. „Jsem si vědoma toho, že takovýto postup bude mnoha státy Aliance čtvrtého světa interpretován jako akt agrese a imperialismu. Je mi to líto, ale nemáme jinou volbu. Naše planeta byla přepadena. Potřebujeme odpovědi. Dějiny zaznamenají, že jsme bezohledně pošlapali práva našich hostitelů. Doufám, že nám dějiny odpustí. Přinejmenším jsem si jista, že nás dějiny pochopí. Co tady děláme, je to, že pomáháme zajistit, aby lidstvo přežilo. Aby nějaké dějiny mělo."

Poté, co toto řekla, přepnula na další stránku svého programu a rozzářila na obrazovkách okolo nás novou sadu obrazů. „Dobrá. Procedurálních záležitostí už bylo dost. Pojďme si teď promluvit o tom, co se stalo včera v noci. Tato porada je otevřená pro všechny, kdo chtějí přijít s nějakým podnětem. Nemusíme se držet protokolu. Chci slyšet všechno. Kdo chce mluvit první?" Generál Elizabeth Tirelliová se významně podívala mým směrem a nevšímala si všech ostatních rukou.

Pomalu jsem se zvedl. „Tedy...," začal jsem. „Dobrá zpráva je ta, že se zdá, že jsme našli báječný nový způsob, jak zabíjet červy —" Někteří v místnosti reagovali nervózním smíchem. To bylo v pořádku, ale neměl jsem v úmyslu být zábavný. „Špatná zpráva je ta, že jich nejdřív potřebujete dvěstěpadesát tisíc sehnat do davu." Podíval jsem se na. Lizard. „Ehm, dalo by se k tomu pustit video?"

Místo toho mě pozvala dopředu. „Pokud přejdete k řečnickému pultu —"

Nervózně jsem přešel do čela místnosti. Věděl jsem, že tady bylo hodně lidí, kteří mě neměli rádi. Někteří proto, že jim tak bylo řečeno. Ale většinou proto, že jsem si jejich nepřátelství skutečně vysloužil. Doktorka Shreiberová, na příklad, si rozkošnou malou dýkou čistila nehty.

Věděl jsem, o co se Lizard pokouší. Snažila se rehabilitovat moji vážnost. Chtěla, abych převzal tuto část porady; já nechtěl. Včera večer jsme se o to přeli. Debata byla krátká. Měla vyšší hodnost. Prohrál jsem.

Přehlédl jsem očima ovladače pultu. Byly docela jasné. Šest obrazovek zmenšených zobrazení a menu databázového serveru. Rychle jsem namačkal videa, která jsem chtěl.

Moře červů. Seshora. Mávající a uctívající. „Dobrá, tady — podívejte se nejdříve na tyto záběry. Počkejte okamžik —" Namačkal jsem posílení barev a potlačil zrnitost rozlišení. Výsledné vyobrazení ukazovalo vzor barevných pruhů vlnících se červů, zatímco zastřelo jednotlivé tvory. „Nyní se podívejte na tento cyklus —" Naprogramoval jsem zobrazení jako opakující se smyčku a nechal ji běžet.

Nejdříve zavládly rozpaky. Potom se začaly ozývat vzdechy pochopení.

Než jsem cokoliv řekl, počkal jsem, dokud jsem si nebyl jist, že to každý v místnosti viděl. „Jako kámen hozený do rybníka, že? Soustředné vlny barev se šíří směrem ven ze společného středu. Fialová. Oranžová. Rudá. Co to znamená?

Prosím, povšimněte si toho, že centrum samo je zmateným kotoučem barev. Zjistíte to teprve tehdy, když

dojdete sem — v poloměru nejméně deseti metrů, říkejme tomu horizont výskytu — pak se barvy vyhraní a ve vlnách se šíří k obvodu. Nyní, ještě předtím, než tady vyslovím jakýkoliv předpoklad, mi dovolte, abych vás upozornil, že tyto vzory jsou ve skutečnosti velice jemnými posuny odstínu. Prostému oku jsou prakticky neviditelné. Tyto obrazy prošly velice silným procesem posílení barev. Dovolte mi, abych dále poznamenal, že k těmto vlnám dochází synchronizovaně s písní hnízda." Pustil jsem zvuk a nechal je několik okamžiků sledovat a poslouchat: Místností se ozvaly další vzdechy.

„Co to všechno znamená?" zeptal jsem se znovu. „Abych byl upřímný, nemám v tom sám úplné jasno. Dokázal bych přijít na několik vysvětlení, nejsem si ale jistý, zda bych kterémukoliv z nich věřil. Ale jev je reálný. Velice reálný." Namačkal jsem další obraz. Tentokrát z jedné z kamer umístěných na zemi. Byl to záběr zblízka na několik červů, namačkaných na sebe v úzkém prostoru mezi dvěmi kupolemi na okraji arény. „Sledujte tohle," řekl jsem. Posílil jsem barvy, ale jednotlivé červy jsem nechal viditelné. Viděli jsme, jak jim barvy rychle přebíhají po tělech.

„Dobrá," řekl jsem. „Co víme. Víme, že plži na svých tělech zobrazují pruhované vzory. Víme, že pruhy se mění. Existují hluboké, permanentní vzory, které se mění velice zvolna, po měsících. Překrývají je dočasné vzory, které se mění ze dne na den. Nyní tady vidíme chvilkové vzory, které se blýsknou a zmizí. Víme, že srst plžů je ve skutečnosti sítí stovek tisíců neurálních symbiontů, z nichž každý mění barvu podle toho, jak byl stimulován. V současnosti přijímaná hypotéza zní, že pruhy zobrazují červovy pocity. Jestliže červ něco cítí, jsou jeho pruhy způsobem, jak to vyjádří tak, aby to ostatní červi viděli.

Tyto rychlé přechody barev, které právě vidíte, jsou nejpravděpodobněji okamžité reakce zvířete na probíhající události; dočasné pruhy jsou emočním cyklem tvora; a dlouhodobé, permanentní vzory pravděpodobně představují jeho všeobecný emoční stav. Ale máme jen velice slabé tušení, co by mohla jakákoliv individuální sada barevných vzorů skutečně znamenat. Pouze se dohadujeme.

Jestliže je tato hypotéza správná, potom soustředné vlny barvy, šířící se touto masou červů k jejím okrajům představují druh kolektivního emočního jevu, který doslova přeskakuje z jednoho zvířete na druhé. Jeden plž něco prožívá a svůj zážitek předává přímo dalšímu plži vedle sebe. Mezi neurálními symbionty pravděpodobně bude nějaký druh přímého spojení. Když jsou tvorové namačkáni takto těsně vedle sebe, zdá se možné, že neurální symbiont není schopen říci, kde jsou zakořeněni jeho sousedé.

Na této teorii se mi líbí to," řekl jsem, „že odpovídá na otázku inteligence Chtorranů. Žádná není. Nic takového jako jeden Chtorran není. Jestliže existuje, potom pouze jako kolektivní projev individálních chování..." Zvedla se ruka dr. Shreiberové. „Ano?"

Vstala. „Je zde jiné možné vysvětlení," řekla. V jejím hlase byl obviňující podtón.

Nevšímal jsem si podtextu a prostě jí zdvořile přikývl. „Prosím..."

„Plži se vyvinuli ze tvorů, připomínajících hmyz, je to tak?"

„To je jedna z teorií."

„Hmyz se specializuje. V kolonii červených mravenců například najdete dělníky, vojáky a společné královny. Možná, že se plži také specializují. Viděli jsme jisté důkazy tohoto jevu. Na dně hnízda je vždy velká ústřední komnata, kde najdete obrovské, někdy dokonce i nadmuté zvíře. To je pravděpodobně královna. Víme, že existují červi válečníci. Viděli jsme dělníky. Teď právě dokonce vidíme miniaturní formy. Snad je to nějaký druh trubců. Domnívám se, že plži se vyvinuli do specializovaných forem pro specifické úkoly. Proč ne i myslitelé?"

Zvažoval jsem ten nápad. Možná ano a možná ne. Nebylo mnoho možností, jak to dokázat nebo vyvrátit. „Jaké máte důkazy k ověření platnosti?" zeptal jsem se.

Ukázala na opakující se videosmyčku na obrazovce za mnou. „Podívejte se na záběry." Podíval jsem se. „Dejme tomu, že máte pravdu a že vzorce barev představují to, co zvířata cítí. Anebo možná to, co si myslí. V úplném středu arény je zmatený kotouč barev. Je chaotický. Je rozmazaný. Možná, že to jsou myslitelé." Přistoupila k jedné z bočních obrazovek a ukázala na ni rukou. „Vidíte, kdyby tam byl ústřední myslitel, potom bychom viděli všechny barvy vycházet z jediného místa, jenže nevycházejí. Myslím, že všechny barvy v té oblasti jsou zmatené, protože myšlenky nebo pocity, které představují, jen víří kolem a kolem, aniž by měl jakýkoliv vzor přednost. Tady — v oblasti, které říkáte obzor — myslím, že je to hranice mezi mysliteli a dělníky. To je místo, kde pocity myslitelů krystalizují, a šíří své vlny vně."

Škrábal jsem se na bradě, zatímco jsem o tom přemýšlel. Něco v její teorii nebylo správně. Předpokládala, že myslitelé půjdou přímo do středu arény. Podíval jsem se na stěny velké obrazovky, které nás obklopovaly. V tom vzdouvajícím se davu karmínových hrůz nebyla žádná možnost, jak by se myslitelé a dělníci mohli roztřídit tak elegantně, jak předpokládala. Hm. Co když dělníci a myslitelé byla stejná sorta? Ne... to taky nedávalo smysl.

„Neberete to," řekla chladně. „Vidím vám to ve tváři."

Pokrčil jsem rameny. „Je to dobrá teorie. Líbí se mi ta část o plžích, kteří se vyvinuli ve specializované formy pro specifické úkoly. Jenom si nejsem jistý mysliteli." Pohlédl jsem na Lizard. Sledovala mě s opravdovým zájmem, ale neměla v úmyslu zasahovat nebo přerušovat diskuzi. „Ukážu vám to," řekl jsem.

Navolil jsem na klávesnici několik příkazů a posunul posílení barev. Tytéž videosmyčky; jenže cyklicky se šířící barvy teď překrýval jiný vzor. Hoďte kámen do rybníka. Čeření se bude rovnoměrně šířit k jeho okrajům, dokud nenarazí na břeh. Tam se odrazí a vrátí se zpět do středu. Vzdouvající se moře červů se čeřilo jako rybník. K jeho okrajům proudily oranžové vlny, zářivé a zřetelné. Temně nachové vlny se odrážely zpět dovnitř. Růžové vlny se šířily z centra. Bledě rudé se odrážely od okrajů. Znovu a znovu a znovu. Bylo to hypnotizující a bylo to nádherné. Bylo to jako pohled do organického kaleidoskopu. Bylo to jako největší sbírka lístků na fotbal, jaká kdy byla nashromážděna. Všechny jednotlivé vzory měňavých barev a tvarů, všechny proudily ven a zase dovnitř, všechny se měnily, všechny najednou. Byla to složitá a fascinující mandala časově fázovaných reakcí, biometrická fantazie, sen pekelného zázraku.

Nakonec jsem řekl: „Kdyby v centru davu byla třída myslitelů, která je opravdovým zdrojem každé z těchto specifických barevných vln, potom by všechna ostatní zvířata — dělnická třída — měla pouze jejich myšlenky opakovat a po odrazu by se do centra měly vracet tytéž, nezměněné barvy. Ale podívejte se teď na tohle." Další druh barevného posílení. „Tohle je velice jemné, ale některé barvy se mění, dokonce již když procházejí masou těl. To podle mě naznačuje, že" — to byla mrazivá myšlenka — „je možné, že celé tohle společenství plžů je... na nějaké základní úrovni, složené jen z myslitelů."

Shreiberová ten nápad neodmítla okamžitě. Ale viděl jsem, že dává přednost eleganci své vlastní teorie. „Možná, že se barvy mění, protože dělníci jsou limitováni ve způsobu, jak odrážet původní myšlenku. Možná je to jako tichá pošta."

„Jsem si jistý, že velkou částí je chyba v přenosu," souhlasil jsem. „Ale... nevysvětluje to vše. Určitě to nevysvětluje tohle." Promítl jsem další sérii záběrů. „Ne, počkejte chvíli. Ukážu vám nejdříve něco jiného. Tady — takhle hnízdo vypadalo, když jsme jim začali vysílat zpět jejich píseň."

Ozvalo se chápavé mumlání, když se na projekčních plochách na zdech objevila nová série záběrů. Složité vzory barev náhle prostě odkvetly. Zmizely. Celý dav najednou tepal unisono, všichni ve stejných barvách, všichni v naprosto stejnou chvíli. Byli gigantickou kůží bubnu, na který někdo vytloukal pravidelný rytmus. Všichni zpívali zároveň. Fialové rázy. Oranžové záblesky. Šarlatové fúrie. Všichni červi. Dvě stě padesát tisíc červů, cvrlikajících a bubnujících a soustředěných v naprosté synchronizaci. Jako roboti. Jako klony. Jako dokonalé příšerky. Všichni, v celé aréně, bezchybně opakovali přesně tytéž pohyby. Dokonce i mrkali unisono. V opakovaných záběrech to bylo hrozné úplně stejně.

„Naladili se na nás," řekl jsem. „Když jsme začali vysílat, přestali se poslouchat vzájemně. Opakovali naši píseň, jako by byla jejich vlastní. Opakovali naše barvy. Tady je synchronizovaný obraz promítání vzducholodě. Vidíte, jak perfektně ladí s tím, co se dělo v moři červů dole?"

„Jakékoliv myšlenkové procesy, emoce, nebo jakékoliv pocity barevné vlny představují, cokoliv červi vlastně dělali, přestali to dělat a začali dělat pouze to, co jsme jim řekli, aby dělali. Věřím tomu — a tohle je něco, co budeme muset nějakým způsobem prověřit — že přítomnost vzducholodě prostě zahltila jejich senzorické obvody. Spálili jsme je hlasitější, jasnější a přesvědčivější identitou. Nemohli cítit své vlastní myšlenkové procesy o nic jasněji, než byste je mohli cítit vy nebo já při poslechu 'Předehry 1812' synchronizované se zemětřesením."

V místnosti bylo šokované ticho. Obrazy všech těch synchronizovaných červů znepokojivě pulzovaly na obrazovkách. Zde byl nepopiratelný důkaz zničujícího účinku, který jsme na mandalu měli. Dokonce i Lizard byla viditelně poděšena. Věděli jsme, že na nás červi reagovali. Nevěděli jsme ale, že na nás reagovali tak silně.

Podíval jsem se na Dr. Shreiberovou. „Připomínky?"

Pomalu se posadila a vrtěla hlavou. „Ne, myslím, že ne."

„Dobrá," řekl jsem. „Tady je zbytek. Dívejte se. Tohle se stalo poté, co jsme zkusili předložit píseň nahranou v mandale ve Skalistých horách. V době, kdy byl záznam pořízen, tam bylo hnízdo mnohem menší než toto a nahrávka pochází z mnohem menšího shromáždění, možná dvaceti, nebo padesáti jedinců. Nepoužili jsme pochopitelně původní nahrávku. Použili jsme ji jen jako výchozí bod pro mnohem složitější syntézu, kterou jsme potom přehráli hnízdu." Pustil jsem film a v tichosti jsme se dívali.

Obrovská aréna, téměř kilometr napříč. Čtvrt miliónu stvůr namačkaných do této arény. Jedna každá z těchto stvůr dokonale sladěná s jednou každou další stvůrou. Jsou si samy sobě zrcadly. Pohybují se a otáčejí a kroutí a zpívají v identicky opakovaných vzorech. Člověku se z toho točí hlava. Všechny vzory společně zčervenají. Všechny zrůžoví. Všechny se zbarví do oranžova. Všechny zčernají. Všechny se jednotně houpají, jednotně se modlí. Všechny, pohybující se a zpívající v naprosté a dokonalé monoklonické synchronizaci, všechny najednou opakující naprosto stejný zvuk. „Chhhhttttttrrrrrrrrr!"

Teď...

Něco se děje.

Píseň se mění.

Objevují se ložiska disharmonických barev. Zmatek. Náhle již červi nejsou synchronizováni.

Tady. Na okrajích — černá. Ve středu — oranžová. Tady, teď, náhlý zvrat: černá se mění v oranžovou a oranžová v černou. Objevují se záblesky zmatku. Na okrajích arény se začínají mihotat obruby nesynchronizovaných barev. Střed masy se však ještě na okamžik drží. Silně pulzuje a viditelně z něj proudí váha jeho názoru. Ale okraje jsou příliš zmatené. Slyší dvě odlišné písně. Jedna má setrvačnost davu. Tepe svou vlastní hybnou silou. Ale ta druhá píseň, ta jasnější, nepochybně proudí z nebe.

Střed se ale dlouho udržet nemůže. Shromážděný dav, který jej obklopuje, má teď zcela jinou píseň. Napříč celou masou do sebe obě vlny písní a barev narážejí a střetávají se a jiskří v úděsně disonantních zvucích a barvách. Střed se před útokem jasnější písně scvrkává. Potom couvne, odráží ji a pokouší se znovu rozšířit. Obklíčující píseň sílí —

Jsou zapomenuty písně. Jsou zapomenuty barvy.. Vše zčerná. Dav stvůr se rozpadá do chaotické hromady. Náhle je všude zmatek.

Tam, kde je soupeření dvou písní nejostřejší, napadají červi jeden druhého. První útok je opakován. Dokonce i uprostřed té hrůzy ještě pořád zuří stejnorodost. A teď už se všichni červi napadají vzájemně. Dokonce i ti, kteří jsou obklopeni dalšími, kteří sdílí stejnou píseň a sadu barev, náhle zaječí a zařvou! Postaví se na zadní. Vyskočí. Vrhnou se vysoko do vzduchu. Dopadají a přitom párají. Všechny tlamy, tesáky, zuby, kusadla, sekající paťáty — všechen jekot, zuřivost, krev, oči, hrůza, panika, strach, výkřiky — všechno je to přehrávané znovu, tentokrát v nadživotní velikosti na obrovských, planoucích obrazovkách velikosti stěn konferenčního sálu Hieronyma Bosche.

Masakr skončil rychle. Jenom nám se zdálo, že trval věčně.

Teorie, která je obecně v současnosti rozšířena a která vysvětluje nesouměrnost malé velikosti plžova mozku a důmyslného repertoáru chování, prokazovaným různými jedinci, zní, že plž využívá svoji vnitřní síť neurálních symbiontů k posílení své omezené mozkové kapacity.

Má se za to, že plně rozvinutá vnitřní síť neurálních symbiontů působí jako paměťová banka pro složité programy chování. Za každé známé situace reagují kortikální ganglie automatickým spuštěním odpovídající rutinní reakce.

Takto tvor nepotřebuje inteligenci, potřebuje pouze naprogramování.

To může vysvětlovat, proč červi často znehybní a choulí se k sobě, když jsou konfrontováni s novou, překvapivou situací. Je to zjevně obranná strategie. Tím, že se schoulí dohromady, jsou jednotliví členové spojení chráněni, zatímco vytvářejí nové odezvy, aby se vyrovnali s neznámou situací.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

56. Zákoník hnízda

„Jestliže je fanatik ochotný po věc obětovat svůj život,
nejspíš bude ochotný obětovat i váš."
—SOLOMON SHORT

Konečně jsem video vypnul a všechny obrazovky ztemněly.

Odkašlal jsem si.

Hlediště znovu soustředilo pozornost do čela místnosti.

„Zahráli jsme špatnou píseň," řekl jsem velice tiše. Rozhlédl jsem se po sále. „Byla to moje chyba," přiznal jsem. „Ale..." zvažoval jsem svá další slova velice pečlivě, protože jsem věděl, že mikrofon přede mnou je aktivován. Všechno, co jsem řekl, šlo přímo do sítě. Všechno, co jsem se říci chystal, také.

„Ale," pokračoval jsem, „pokud jsme měli udělat chybu — pokud jsem udělal chybu já — potom to byla správná chyba. To, co se stalo v mandale Coari, nám řeklo něco, co bychom se s jistotou žádným jiným způsobem nedozvěděli." Podíval jsem se na Lizard. Přikývnutím mi dodala podporu a já pokračoval. „Dovolil bych si vyslovit domněnku, že každé hnízdo má svou vlastní charakteristickou píseň. Nejlepším důkazem tohoto tvrzení je zkáza, která dole vypukla. Předložili jsme tomuto hnízdu cizí píseň. Někteří z červů ji přijali za vlastní. Někteří ne. Myslím, že video mluví za sebe. Mechanismus tohoto jevu je... bude muset být nějaký čas studován. Ehm — mám k tomu ještě několik poznámek a potom se už posadím a nechám někoho jiného, aby přednesl své poznatky.

Za prvé, pokud každé hnízdo mandaly má svou vlastní píseň, která je odlišuje od hnízda jiného, potom se mi zdá,
že omezením růstu jakékoliv mandaly je bod, kdy se její území začne přibližovat území mandaly jiné. Podle toho, co jsme zde viděli, by byla válka mezi sousedícími mandalami..." Potřásl jsem hlavou, „...nepředstavitelná. Ehm. V mandale Coari máme pořád ještě několik funkčních monitorovacích stanic. Ten, eh..." S nedobrým pocitem jsem zaváhal. Tohle jsem opravdu nechtěl říkat, „...ten, eh, masakr stále ještě pokračuje."

Ozvalo se nevěřícné mumlání. Neochotně jsem přikývl na potvrzení svých slov a pustil na zdi záběry.

I když každý z nás nenáviděl zamoření za to, co udělalo nám, naší planetě a naší civilizaci, stále v nás byla hluboká úcta k našemu nepříteli. Možná, že to mělo něco společného s vrozenou posvátností veškerého života, ať už se vyskytoval kdekoli. Možná, že to byla naše zvědavost, možná, že to bylo naše antropomorfní ztotožnění se všemi živými tvory a možná, na nějaké úrovni, že to byla i náklonnost. Ať už to ale bylo cokoliv, mělo na nás všechny tohle svévolné a pravděpodobně i zbytečné ničení zpustošující vliv.

I když to může znít divně, ve skutečnosti jsme si složitosti a zázraku této pohádkové ekologie vážili. Vážili jsme si této neuvěřitelně plodné a spletité stavby partnerství a symbióz, které se převalily přes naši planetu. Budeme ji zabíjet, jak jen budeme moci, ale nebudeme to dělat bez lítosti. Znali jsme svého nepřítele dost dobře na to, abychom si ho vážili. Zabíjeli jsme jej. A současně nad tím truchlili.

Záběry říkaly vše, ale pro ty, kteří rokování sledovali prostřednictvím sítě, jsem dodal nejstručnější komentář. „Přežívající červi ničí vše. Sebe navzájem. Kupole, ohrady, zahrady. Všechno v tunelech pod zemí. Nezastavili se. Dělají to celou noc, celé dopoledne. Lidská chátra by se za hodinu, za dvě vybila. Červi... prostě pokračují. Všechno v Coari je... šílenství.

Včera jsem říkal, že si myslím, že píseň hnízda je způsob, jak se červi ladí a programují. Tedy... toto může být skutečný důkaz. Červi z Coari se chovají, jako by všichni současně byli přeprogramováni k šílenství. Myslím si, že zabíjení a zkáza neskončí, dokud poslední coarský červ nepadne vyčerpáním. Ani se nepokusím hádat, co se stane s coarskou mandalou potom. Zda se může regenerovat, anebo ne. Nedokážeme ani odhadnout, co vlastně zůstane. Ehm —" Ještě jednou jsem se podíval na Lizard. Ještě jednou přikývla, abych pokračoval.

„Ehm — tohle bude těžké, a dopředu se omlouvám za..." Odmlčel jsem se. Přinutil jsem se polknout dlouhý

chladivý doušek vody. Tenhle trik mě naučila Lizard. Sama se ho naučila od doktorky Zymphové. Když jsi na pochybách, napij se vody. Ale jenom tehdy, když dokážeš sedět s nohama zkříženýma čtyři hodiny v kuse. Nikdy nevíte, jak dlouho bude schůze trvat.

Vydechl jsem a znovu se otočil k posluchačům. „To, co vám teď hodlám ukázat, je zvlášť otřesné. Týká se to lidí. Jestli má někdo z vás slabší žaludek, radím vám, abyste teď opustili místnost. Stejná výstraha se týká všech, kteří toto jednání sledují prostřednictvím sítě. Jsou to velice drsné záběry." Čekal jsem. Nikdo se nepohnul. Samozřejmě. Nikdy to neudělali. Vzdychl jsem a vyvolal další sadu obrazů. A také zvuk.

Ozvalo se zajíkání hrůzou a šokem. Ozvaly se výkřiky „Pane Bože, ne —" a „Pro smilování Boží, vypněte to!" Někdo brečel. Místností se neslo zmatené bědování. Nechal jsem to běžet. Tohle jsme udělali my. Museli jsme vidět následky. Já jsem to udělal. Musel jsem se tomu postavit tváří, teď a tady, před Bohem a před světem. Kvůli tomu, co jsem nařídil, zemřeli lidé.

Mohl jsem se pokusit zlehčit smrt všech těch červů tím, že jsem řekl, že to byla správná chyba. To se dalo přijmout. Taktak. Ale nebyl žádný způsob, jak bych mohl ospravedlnit tohle.

Lizard odpálila dvě nukleární nálože nad mandalou ve Skalistých horách. Věděla, že v táboře žijí lidé, věděla, že budou sežehnuti, a přesto na tu misi letěla. Přihlásila se na ni dobrovolně. Byl to akt války. Věřili jsme, že lidé žijící v chtorranských hnízdech jsou odpadlíci. Věřili jsme tomu, že se dobrovolně zřekli svého lidství. Věřili jsme tomu, že si zaslouží smrt.

Ale bez ohledu na to, čemu jsme věřili, všechna ta úmrtí pořád bolela. A celé dny poté mi Lizard plakala v náručí. Měsíce měla děsivé sny. Někdy je pořád ještě má. Někdy je pořád ještě mám.

Ale teď, dnes, v této chvíli jsem teprve začal rozumět tomu, jakou bolest musela cítit, jakou stále musí cítit. Ona alespoň byla vládou pověřená, aby to hnízdo zničila. Já žádné takové pověření neměl. Včera jsem chtěl tuto mandalu zničit. Chtěl bych to udělat, kdybych věděl, že zkáza bude vypadat tak, jak vypadala? Udělal bych stejné rozhodnutí znovu?

Červi proudili do ohrad, samá tlama a vztek. Párali a hltali. Maličcí hnědí lidé proti nim byli bezbranní. Děti ječely hrůzou. Jejich matky se je pokoušely chránit. Muži se pokoušeli bojovat. Všechno marné. Všichni zemřeli. Rozzuření červi je pohltili všechny. Tryskání krve. Kaluže krve. Obrazy se přesouvaly po zdech v němém odsouzení. Stál jsem za katedrou s hlavou svěšenou hanbou a studem.

Čekal jsem na nevyhnutelný pokřik, ukazující prsty, lavinu obvinění a zavržení.

Nepřišlo nic. Hrůza byla příliš zdrcující.

Jen Lizard vstala. Pomalu přešla dopředu místnosti. Přistoupila ke mně s takovou něžností, že bych brečel. Jemně mi položila ruku na rameno a tiše zašeptala: „Nemohl jsi to vědět, Jime."

„Měl jsem," řekl jsem. „Já mám být podle papírů odborník. Vzpomínáš?"

Stiskla mi paži. Nechala svoji ruku spočívat na mém rameni. „Vím, jak se cítíš," řekla. „Nemůžu ti říct, že to není tvoje chyba. Vím, že bys mi to nevěřil. Nemůžu ti říct nic, co by cokoliv nějak změnilo. Můžu ti říct jenom to..., že sdílím tvoji bolest."

Konečně jsem se přinutil, abych se na ni podíval. Její mořsky zelené oči se plnily slzami. Vcítění téhle ženy do mé bolesti bylo neuvěřitelné. Uprostřed tohohle neuvěřitelného utrpení jsem nemohl uvěřit, jaké štěstí jsem měl. Natáhla svou něžnou ruku a palcem mi utřela tváře. „Pšš," řekla. „Je to v pořádku. Nejsi sám."

Zvedl jsem ruku ke svému rameni a položil svou ruku na její. „Nezasloužím si tě," řekl jsem.

Usmála se při vzpomínce. Takový rozhovor už jsme spolu vedli. „Ne, samozřejmě že ne. Jsem dar. A ty taky." Taky si pořád pamatovala svou roli. Po chvíli se zeptala: „Chceš pokračovat?"

V krku mne bolelo. Bylo těžké teď mluvit. Ale přikývl jsem. Ano. Musím pokračovat. Musím tohle dokončit. Řekl jsem to pokývnutím, hlavy, protože slova jsem ze sebe nemohl dostat.

„Dobře," zašeptala a vrátila se na své místo.

Někdy jsem přemýšlel o ostatních lidech. Rozhodovali o životně důležitých věcech. Nikdy to nevypadalo, že by to bolelo. Tak třeba Strejček Ira, jak zvládal svou bolest on? Jestli bolest necítil, potom nebyl člověkem a nezasloužil si, aby byl na tak zodpovědném místě. A jestli bolest cítil, jak ji potom, pro Boha, skrýval, aby ve všem, co dělal, nebyla vidět?

Potom jsem si musel sám na druhou stranu připomenout... že se všichni pomátli. Všichni jsme se pomátli, když se zamoření před tak mnoha lety projevilo prvními epidemiemi. Pomatení a každý den pomatenější.

„Tyhle, záběry..." začal jsem. „Ať už jsou sebevíc otřesné —" zarazil jsem se a zkusil to znovu. Vydechl jsem. „Ať tyhle záběry slouží jako poslední nezbytná ukázka jediného způsobu, jakým mohou žít červi s lidmi společně. Ať se každý člověk na této planetě, který si myslí, že mírové přizpůsobení je možné, dnes večer podívá na tyto záběry. A ať se třese, tak, jako se třeseme my. Pátrejte dnes večer ve svém svědomí. Pátrejte dlouho a silně a ptejte se: 'Je tohle budoucnost, kterou chci dát svým dětem?'

Pokud jde o mě, pro mě tohle video jednou provždy diskuzi uzavřelo."

Přijmeme-li předpoklad, že každá částice zamoření je zde proto, aby sloužila vyššímu účelu chtorranské ekologie, jaký je potom účel nemoci, obecně známé jako „slizopot"?

Původcem infekce je virus, nacházející se v určitých chtorranských jedlých rostlinách. Tento druh působí nepatrné změny v lymfatickém systému lidského těla a tím dosahuje výrazných změn ve vylučovaných tělních tekutinách a v tělesném pachu.

Infikovaný jedinec vylučuje téměř slizký pot, díky kterému je pokožka na dotek hladká, kluzká a téměř mastná.

Přebytečný tělesný tuk se spálí; většina ochlupení na hrudi, pažích a nohou vypadává a v některých případech, u dospělých jedinců, stejný jev postihuje i většinu pohlavního ochlupení. Takto napadený člověk vydává sladký, téměř ovocný pach a všeobecným důsledkem infekce je to, že se jedinec cítí mnohem citlivější nebo „vnímavější." Navíc vylučování mazu zmírňuje útoky žihadláků na infikovaného jedince.

Ať už se mohou zdát tyto příznaky blahodárné a za jistých okolností dokonce žádané, infekce je také doprovázena chronickou nízkou horečkou a oslabující mlhavostí mentálních procesů jedince. Schopnost chronologické návaznosti, spojování jednoho okamžiku s druhým, je významně narušena, stejně jako krátko a dlouhodobá paměť. Pacient může prožívat i mírné halucinace. Únava a všeobecná malátnost jsou běžné.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

57. Zelený červ

„Problém genetické banky jev tom,
že v ní chybí ochranka."
—SOLOMON SHORT

Hrůza za hrůzou.

Měl jsem ještě jednu sadu snímků, které jsem ještě neukázal.

Pohledem jsem požádal Lizard o pomoc. Vstala, přišla k pultu a postavila se vedle mne. „Tato další pasáž je —" řekla, „—je velice citlivá. Nehodláme ji pustit do sítě. Ještě ne. Ne, dokud nebudeme mít více času k tomu, abychom ji prostudovali. Pro ty z vás, kteří se této diskuze účastníte prostřednictvím sítě, bude tato její část zakódována a utajena. K přístupu budete potřebovat kartu Q nebo vyšší. Omlouvám se předem za nesnáze, které to mnohým z vás způsobí, ale jak většina z vás již ví, možnost, že nastane situace vyžadující bezpečnostní cenzuru, byla vždy součástí plánování této mise."

Vzala svoji identifikační kartu a zasunula ji do terminálu na řečnickém pultu. Naťukala na klávesnici kódové slovo a aktivovala svůj bezpečnostní program. „Nyní jsme ve stupni utajení Q," řekla. „Prosím, mějte to na paměti. Dovolte mi, abych vám nyní vysvětlila, proč.

Někteří z vás již materiál, o kterém se chystám mluvit, viděli. Ostatní možná slyšeli šeptandu. Doktorka Zymphová tyto záběry viděla. Viděla je také prezidentka Spojených států a Spojený sbor náčelníků štábů. Všichni jsme se shodli na tom, že možnost kulturního šoku, snad i paniky a hysterie, kdyby byl tento materiál zveřejněn bez náležité přípravy, je značná. Poté, co tyto snímky uvidíte, pochopíte proč. Ze všech hrozeb, které nám chtorranské zamoření dosud nabídlo, naprosto žádná nepředstavuje pro lidstvo takovou hrozbu, jakou ukazují tyto záběry." Chmurně na mě pokývla a vrátila se zpět na své místo.

Prudce jsem vydechl. To, co jsem měl udělat, se mi nezamlouvalo. Dlouhou chvíli jsem civěl do terminálu na řečnickém pultu a představíral, že si prohlížím jeho zářící displej. Neochotně jsem smazal všechny obrazovky a nechal je v mdlé průsvitné šedi. Rozhlédl jsem se po obecenstvu. Některé tváře byly vážné a znepokojené. Většina ostatních byla upřímně zvědavá. Přese všechno, co dosud viděli, ještě nepochopili.

„Tohle video je... skicovité," začal jsem. „Bylo seskládáno z různých kousků a částí. Na mandalu Coara jsme shodili přes tisíc sond. Jen třetinu množství, které jsme původně zamýšleli. Je mi líto, že jsme nemohli vysadit zbytek. Pravděpodobně nám toho hodně uniklo. Ale domnívám se, že jsme tady odhalili dostatečně velkou část ledovce k tomu, abychom si začínali dělat představu o jeho celkovém tvaru a velikosti.

Pro představu: Sondy během doby našeho příletu a přeletu nasnímaly více než sto tisíc hodin syrového materiálu a přiblížily nám většinu života v hnízdě Coari okamžik po okamžiku, takže máme téměř holografický záznam událostí minulých tří dní. To je pramen, ze kterého pochází téměř veškerý materiál, který teď uvidíte.

Prosím, vezměte na vědomí, že máme tolik záznamu, že většina materiálů ještě nebyla prozkoumána. Přinejmenším ne lidskýma očima. LI stroje provádějí předběžné prohlídky a musím říci, že dělají velice metodickou práci —" Uznalé úsměvy. „— ale je pravděpodobné, že zde bude mnoho věcí, které nebudou schopny analyzovat nebo identifikovat — prostě proto, že o nich dosud nemají dostatek informací nebo schematického začlenění, aby věděly, co vidí. Takže to, co vám teď ukážeme je velice neúplné. Jsou to jen věci, které byly LI stroje schopny označit jako zjevně anomální. Jsme si jisti, že toho je ještě mnohem více, co čeká na své objevení."

Podíval jsem se do svých poznámek. „Dobrá, tenhle první záběr — ten byl první, který v nás doopravdy vzbudil zájem." Zapnul jsem první obrazovku a nechal na ní probíhat tři videosmyčky. „Je z mandaly Japurá. Pochází z našich předběžných přeletů. Shodili jsme asi stovku sond, jenom abychom měli představu, jak budou v hnízdě přijímány.

Několik jich bylo zničeno. Většina byla ignorována. Získali jsme mnoho zajímavých záběrů, ale nic, co bychom neočekávali. Dokud se neobjevilo tohle. Ano, to je plž, to, na co se díváte. Ne, nemám nejmenší ponětí, proč je zelený, ani jak k tomu přišel. Je to zřídkavý recesivní rys? Je to adaptace? Je to mutace? Je to genetický defekt?" Pokrčil jsem rameny. „Nevíme. Možná jste si povšimli datové značky na těchto záběrech. Ukazuje, že byly pořízeny na Svatého Patrika. Dr. Mark Herlihy, působící v New Yorském Institutu, říká, že tohle je zjevně irský plž. A pojmenoval ho PASŤÁK SWEENEY. Zpočátku jsme si mysleli, že to je předčasný aprílový žert, ale znovu jsme nezpracovaný materiál

prověřili. Zelený plž skutečně existuje. Máme ho na třech samostatných filmech z března. Od té doby se v žádném videovysílání neobjevil. To ovšem není definitivní. Nepokrýváme v přenosech celé hnízdo. Doufáme však, že až dorazíme do Japurá, PASŤÁKA SWEENEYHO znovu najdeme a budeme mu moci nainstalovat vysílač.

Sám o sobě je zelený červ zajímavou anomálií. Teď vám začnu ukazovat další anomálie. Nejdříve nepostřehnete, že by mezi nimi byl nějaký vztah, a pravděpodobně si budete říkat, jaký to má smysl? Vydržte to se mnou. Za tu námahu to stojí. Ale nedá vám to smysl, pokud nebudete cestou sledovat všechny přechodné kroky.

Dobrá, tady —" navolil jsem další cyklus. „Všechny tyhle záběry byly nafilmovány v Coari. Tohle jsou coarští chlupáči. Jsou malí, jsou zavalití, jsou vypasení a roztomilí. Fajn. A tohle jsou coarští naháči. Jak vidíte, dva základní rozdíly mezi chlupáči a naháči jsou srst a charakter.

Chlupáči jsou obvykle jemně růžoví, někdy rudí nebo hnědí a vždy jsou velice hraví. Naháči vypadají jako mrtvolně bledé holé krysy a mají i podobný charakter. Jsou to velice ošklivá zvířata — a jsou zvrácení. A tady je pointa — je to stejný druh. Naháč je chlupáč bez srsti. Až na to, že to není srst — jsou to další neurální symbionti, titíž, kteří žijí v červech.

Teď vám ukážu zbytek snímků. Prosím, povšimněte si šířky neshod ve velikostech a tvarech. Zajímavé, že? Znamená to něco? Tedy... dejme tomu, že bychom vám ukázali fotografie kokršpanělů, německých dog, kolií, německých ovčáků, čivav, buldoků, pudlů, anglických ovčáků, irských setrů a šarpejů; a dejme tomu, že bychom vám řekli, že jsou to všechno psi a volně se mezi sebou mohou křížit. Kdybyste
nikdy předtím žádného psa neviděli, nejspíš by to pro vás byla trochu moc silná káva. Stejně tak jsme se dívali na chlupáče a naháče, a měli za to, že snad, jako psi, vykazují široké spektrum forem.

Potom jsme si všimli něčeho velice zajímavého." Pustil jsem další sadu záběrů a seřadil je vedle sebe na obrazovky. „Tyto záběry chlupáčů byly vesměs pořízeny před čtyřmi až šesti lety..." A čekal jsem na jejich reakce. Chvíli to trvalo, ale velice brzy to začali chápat.

„Správně," řekl jsem. „Chlupáči, které vidíme dnes, vykazují mnohem širší škálu fenotypů než ti, které jsme viděli, když byli poprvé objeveni. Proč? Co se to děje? Odkud pocházejí tato nová vzezření? Ne, ještě ne." Mávnutím jsem odmítl několik zvednutých paží. „Tohle ještě není všechno.

Tohle jsou libetky. Vím, že vypadají jako vepři, ale nejsou to vepři. Hlavně proto, že většina jejich váhy je nesena kýtami. Jejich přední nohy jsou ve skutečnosti pažemi, které používají většinou k udržení rovnováhy a trochu ke sběru a přenášení. Jsou také mnohem tenčí než zadní nohy. Podívejte se na tu tloušťku. Tady jedna sedí a používá rukou k jídlu. Nebýt jejího prasečího rypáku, vypadala by jako plyšový medvídek. Libetky jsou všechny samice. Jak většina z vás ví, jsou ve skutečnosti samičí formou chlupáčů. Když se na ně díváte, je tomu těžké uvěřit, ale skutečně jsme je vyvedli v zajetí. Podle počtu otců dostanete buď vrh libetek, nebo vrh chlupáčů. Nikdy nedostanete smíšený vrh.

Dobrá, tyto první snímky jsou libetky, žijící na oaklandské farmě. Tyto exempláře jsme chytili před třemi lety. Za celou tu dobu jsme si nepovšimli u jediné z nich žádné metamorfózy. Ale tady, na těchto fotografiích z Coari — tyhle libetky jsou rozhodně jiné. A jsou to rozdíly, které jsme nikdy předtím nikde jinde neviděli. Podívejte se na tloušťku nohou, délku trupu, zaoblení těla, tvar hlavy — tyto libetky jsou tak tlusté a líné jako sulcprasata. Je to rozdílem ve stravě? Je to důsledek života v mandale? Nebo je to mnohem hlubší změna? Prostě nevíme.

Fajn. Pokračujeme. Tento další záběr ve skutečnosti pochází z jednoho z tunelů hnízda Coari. Poslali jsme jedním z tunelů jezevce, abychom se podívali, jak daleko se dostane. Skončil v jedné z těch zvláštních slepých komor. Na dně byl malý plž; pokusil se jezevce sežrat a sonda byla zničena. Nicméně jsme cestou dolů natočili tyto záběry. Ano, někteří z vás ho poznávají, je to čenicháč. Ne, není to Voltairův slavný 'holý dvounožec'. Některým lidem však mírně připomíná zpravodaje pro noviny ke snídani. Velká huba a žádná hlava.

Teď vám ukážu nějaké lepší snímky, které jsme získali v mandale ve Skalistých horách. Zdá se, že čenicháči jsou nějaký druh dvounohé ještěrky. V podstatě je to, co zde vidíte, tlustý had, nebo snad kožnatý slimák, kráčející po dvou ptačích nohách. Místo hlavy končí krk měkkými, dobře členěnými ústy, která připomínají čenich. Oči jsou na koncích těchto malých stopek, které obkružují krk. Mozek je zjevně v hrudním koši. Tvorové jsou obvykle žlutohnědí nebo šedí, prakticky vždy mají na zádech a bocích vzory rudého, oranžového, nebo nachového zabarvení. Viděli jsme je malé jako slepice i velké jako pštrosy.

Dobrá, vrátím se teď zpátky ke snímkům z Coari. Vidíte ten rozdíl? Nohy tohoto tvora jsou téměř zakrnělé. Je delší a ústa jsou členěna jinak. Vídali jsme čenicháče v hnízdech téměř tak dlouho, jako jsme znali chlupáče. Takového, jako je tento, jsme ještě neviděli.

Tento snímek ukazuje rodinu ghúlů, obecně známých jako gorpové, Všimněte si držení těla. Všimněte si proporcí. Fajn — teď tento záběr; tohoto máme ve zvláštním zařízení v Alamedě. Vidíte rozdíl? Ukážu vám oba snímky ještě jednou. Alamedský exemplář je jako lenochod, stejně jako většina ostatních, které jsme viděli, jak se křížem krážem potulují Texasem a Mexikem. Amazonští ghúlové vypadají ve srovnání s ním jako deformovaní. Jsou tmavší, větší a hrudník mají mnohem více válcovitý. Hlavy mají zavěšeny níže, krky mají mohutnější, svalstvo paží a horní části trupu je mnohem vyvinutější. Jejich rysy vypadají... roztavené. Takže ještě jednou, co se to tady děje? Který je normální? Který je nenormální? Jsou oba typy špatné?

Teď tyto záběry — tohle jsou mnohonožky. Tihle tři chlapíci žijí na oaklandské farmě; jsou to tři z nejstarších mnohonožek, které chováme v zajetí. Vlastně — ano, jsou. Sám jsem tyto tři exempláře sebral na jedné ze svých prvních výprav se Zvláštními jednotkami. Podívejte se na ně, vypadají jako hroznýši. Jsou téměř krásné. Dobrá, teď se podívejte na některé z mnohonožek, které jsme nasnímali v okolí mandaly Coari. Některé z nich mají rudá břicha, jako ty v Oaklandu. Některé mají černá břicha. Znamená to něco? V oblastech, kde se vyskytují divocí červi, jsme pozorovali spousty mnohonožek s černě zbarvenými břichy, a spousty mnohonožek s červenými břichy jsme viděli v oblastech

zespolečenštěných červů. Fajn, takže — podívejte se na tyhle mnohonožky, které jsme nasnímali v ohradě v Coari. Jsou delší. Jsou silnější. Struktura jejich úst je jiná. A máme tady jak červená břicha — tady — tak černá břicha, jak vidíte na tomto dalším záběru. Je to nový druh? Nebo varianta existující formy?

Dobrá. Myslím, že vzor začínáte vidět. Teď se trochu podíváme na červy. Tohle je důležité. Tohle jsou červi z celé Severní Ameriky. Dávejte pozor na tlamy. Všimněte si, že vidíme kusadla a vidíme vnější zuby. Všimněte si tykadel, všimněte si očí, všimněte si struktury, kterou nazýváme mozková výduť, všimněte si paží. Fajn. Znovu Coari. Tady nemá jeden z těchhle červů tykadla. Někteří nemají kusadla nebo vnější zuby. Tady je jeden bez paží. Tady je jeden prakticky bez mozkové výdutě. Víme, že to jsou červi — jsou velcí a rudí a chlupatí. Nebo nejsou? Všichni mají coarský vzor pruhování. Nebo nemají?

Tady jsou nějací červi s —" zarazil jsem se, otočil se a na okamžik zíral na projekci, jak mě polekalo to, co jsem si právě uvědomil. „— Promiňte. Omlouvám se. Právě jsem si něco uvědomil. Eh. Chtěl jsem říci — tihle červi, které vidíte, mají sotva viditelný vzor bílých pruhů, které jsme nikdy předtím neviděli. Jenže viděli. To je to, co jsem si právě uvědomil." Potřásl jsem s rozpaky hlavou a pročísl si rukou vlasy. Cítil jsem se v čele místnosti nahý. Podíval jsem se na Lizard. Zmateně na mě hleděla. Nedalo se dělat nic jiného, než to vysvětlit.

„Ehm, pokud jste četli moji zprávu z operace z minulého týdne v Severním Mexiku, pak uvidíte, že jsem učinil nesprávný závěr. V té zprávě říkám, že tři zespolečenštění červi zabili divokého. Říkám tam, že jsem poznal, že byl divoký podle slabých bílých pruhů, které jsme nikdy předtím neviděli. Teď se dívám na tyto snímky a začínám si myslet, že ten bíle pruhovaný červ byl zespolečenštěný, a ti tři, kteří ho zabili, byli pravděpodobně divocí. Nebo nebyli? Nevím. Rozhodně k té zprávě napíšu dodatky." Bezradně jsem pohlédl na Lizard. „Samozřejmě si nestěžuju, ale rozhodně zde máme přílivovou vlnu nových informací. Mnohem rychlejší, než jakou dokážeme asimilovat. Stejně ale..." Otočil jsem se zpět ke zbytku místnosti. „V této chvíli nemáme nejmenší tušení, co by mohly bílé pruhy znamenat. Až na to, že je vidíme v Coari a v Japurá a nevím, kde všude ještě. Nemám tušení, jestli jsou bíle pruhovaní červi v Puru. Prověřujeme to.

Dobrá. Teď už se dostáváme trochu blíž k pointě. Podívejte se na tyto snímky. Neřeknu vám, odkud pocházejí, nebo co jsou tato zvířata zač. Ne hned. Uvidíme, jestli si to dáte sami dohromady. Ano, doktorko Shreiberová?"

„Je to nový chtorranský druh, je to tak?"

„Proč si to myslíte??"

„Ta rudá srst. Jenže —" Zarazila se. „Ne. Tohle nehraje. Žádný čtyřnohý chtorranský tvor neexistuje. Ne takto tvarovaný. Víte, jak tyhle věci vypadají —?" Náhle zbledla ve tváři.

„Pokračujte," pobídl jsem ji.

Těžce polkla. „To nemůže být pravda."

„Je to pravda," řekl jsem. V sále bylo stále ještě příliš mnoho nechápavých pohledů. Musel jsem to vysvětlit. „Někteří z domorodců, kteří žijí v mandale, si s sebou zjevně vzali svůj dobytek. Vloni měla mandala Coari dvě stáda ovcí a malé stádo dobytka. V té době vypadala všechna zvířata ve stádech normálně. Tyto záběry byly nasnímány minulý týden. To, na co se tady díváte, je kráva a její tele. Po. všimněte si jasně červené srsti. Opět jsou to neurální symbionti. Všimněte si také, že nohy krávy jako by byly kratší a silnější než obyčejně. Všimněte si, že stejná deformace je ještě silněji patrná u telete."

Přešel jsem k další sadě snímků. „Toto jsou ovce," řekl jsem. Reakce v sále byla vlna hrůzy a šoku. Několik lidí vyděšeně vyskočilo ze židlí a rozhlíželi se, jako by hledali východ. Podíval jsem se na Lizard. Zvedla dlaň z klína a udělala sotva patrné gesto, které mi radilo „buď trpělivý". Počkej, říkala. Nech jim jejich reakce. Přikývl jsem. Trochu jsem sklopil pohled. Cítil jsem se, jako bych násilím vnikal do jejich soukromí. Konečně jsem oči zase zvedl. Řekl jsem: „Prosím — prosím, posaďte se. Zbývá ještě jedna sada snímků."

Nevěřícně na mě zírali. Zranil jsem je, a potom jsem je zranil znovu. A teď jim říkám, že se je chystám zranit ještě jednou. Vypadali zrazeni. Vypadali vyděšeni.

„Prosím, posaďte se, všichni," čekal jsem. Sálem se ozývalo rozrušené reptání. Zvedl jsem ruku, abych si vyžádal klid. A, kupodivu, všichni zmlkli a znovu se posadili. „Tato poslední sada bude ze všech nejhorší," řekl jsem a bez dalších slov spustil program. Na obrazovkách se jako obvinění objevil obraz. „Tohle je indiánská dívka," řekl jsem. „A ne, nemá potíže se žlázami. To jsme si nejdříve mysleli také. Naše druhá myšlenka byla, že je chorobně obézní. Ale potom jsme ji identifikovali na těchto fotografiích, pořízených v její domovské vesnici. Jmenuje se Maria Igo. Je jí čtrnáct. A takto vypadala minulý týden v mandale Coari.

Ještě před rokem to bylo normální dítě. Letos — všimněte si tloušťky jejích nohou a hýždí. Vidíte, jak se jí zkrátily a zkřivily nohy. To není rachitida. Podívejte se na její držení těla. Postavou se skoro podobá libetkám. Naklání se vpřed, jako by měla potíže držet svoji váhu ve vzpřímeném postoji. A všimněte si také, že ruce jí začínají atrofovat. Prsa — ano, je těhotná. Ale takové zvětšení je abnormální. Přes hrudník musí měřit nejméně dvě stě centimetrů. Ne, nevíme, odkud mohou pocházet ty vířivé vzory čar na jejích pažích a nohou. Myslíme si, že to je tetování, ale nehodí se k žádnému známému indiánskému stylu. Tady, na tomto záběru můžete také vidět, že některé čáry se prodlužují až na pokožku zad a břicha. Jestli je to něco chtorranského, nevíme, co to je, ani co to způsobuje. Nikdy předtím jsme to neviděli. A, samozřejmě, nemůžete si nepovšimnout lehkého porostu narůžovělého ochlupení. Tady je pouze lehce ochmýřená, ale na některých dalších záběrech uvidíte mnohem výraznější porost. Neurální symbionti? Pravděpodobně. Nejsme si jisti.

Někteří z vás si myslí, že je to nějaký bizarní náhodný nález, že?" Nechal jsem otázku viset nezodpovězenou, zatímco se na obrazovkách odvíjely obrazy chudáka malé Marie Igo. „Přesně v to jsme také doufali, když se tyto snímky poprvé objevily. Potom začaly LI stroje objevovat další anomálie. Tady — posuďte sami. To jsou záběry, které jsme do sítě ještě nepustili." Nejradši bych zavřel oči, když na obrazovkách začaly probíhat nové obrazy, ale přinutil

jsem se dívat, účastnit se toho, být znovu částí té hrůzy. „Většina z nich jsou mladé ženy a děti," řekl jsem. „Všechny ženy sdílejí stejný vzor deformace. Stejně tak malá děvčátka. Chlapci — tady je jeden — ne, tohle není chlupáč. To je šestiletý chlapec. Má jasně červenou srst a, ano, je pohlavně vyspělý. Na této další sadě záběrů uvidíte, že má penis šokujících rozměrů. Ano, tady je při kopulaci s jednou z mladých žen. I když riskuji, že to bude znít oplzle, vypadá to, že v tom mají oba značné zkušenosti. Je očividné, že to ani pro jednoho z nich není poprvé." V duchu jsem napočítal do tří a potom vypnul všechny obrazovky a rozsvítil světla.

Vydechl jsem. Rozhlédl jsem se po místnosti na ztrhané tváře kolem. „Nyní vám řeknu, co se domnívám, že jsme právě viděli. Tyto záběry byly zatím promítnuty pouze generálu Tirelliové, doktorce Zymphové a prezidentce Spojených států. Všichni jsme se shodli na nutnosti jejich maximálního utajení. Nyní vám řeknu, co se domníváme, že tyto snímky znamenají — a doufám, že se mýlím. Doufám, že někdo v této místnosti přijde s jiným vysvětlením, lepším — tak, aby to, co vám teď řeknu, nebylo pravda.

To, co tady pozorujeme, všechny tyto metamorfózy nejrůznějších chtorranských druhů, není mutace ani adaptace ani genetický defekt a dokonce ani přirozená variabilita uvnitř druhu. Ne. To, co zde vidíme, je záměrná přeměna druhů do nových podob. Řekl jsem záměrná. To znamená, že by v pozadí těchto změn musel být nějaký činitel. Ano, domnívám se, že je. Je to inteligentní činitel, nebo to je nějaký jev, ke kterému dochází pouze tehdy, když mandala dosáhne jisté velikosti a hustoty obyvatel? Nevím. Ale tyto filmy dokazují, že mandala nějakým způsobem působí na své obyvatele tak, aby je přeměnila podle nových potřeb. Bez výjimky.

Někteří z nás přijali zvyk mluvit o červech, jako by to byli opravdoví Chtorrané. Inteligence, která stojí za touto invazí. Pokud tomu tak je — a zatím to prokázáno nebylo — pak stojíme proti druhu, který neváhá přetvořit podle svých potřeb sama sebe.

Tyto záběry ukazují to, že ať už tyto proměny způsobuje jakýkoli chtorranský činitel, je stejně tak ochoten a schopen provést také závažné transformace v biologii člověka." Podíval jsem se do jejich vyděšených očí a přál si být kdekoliv jinde. „Toto je skutečná budoucnost lidstva v mandale."

V této chvíli by možná bylo patřičné zmínit psychologický efekt chtorranského zamoření na ty, kteří se musejí přímo a opakovaně zabývat jeho nejzhoubnějšími útoky.

Stav se nazývá frustrační psychóza, nebo také syndrom rudé královny, a jeho výskyt začínáme pozorovat u nezanedbatelného množství vysoce psychicky namáhaných jedinců. Není to pouhá únava válkou. Zasažení jedinci zůstávají schopnými a jsou ochotni bojovat; co se však mění, je jejich vnímání vlastní výkonnosti.

Syndrom se projevuje pocitem, že celá lidská rasa se snaží ze všech sil, a přece se nepohne ani o milimetr. Pokaždé, když vystupňujeme naše úsilí, pokaždé, když rozšíříme náš útok na chtorranské zamoření, rozrůstá se a přizpůsobuje, aby začlenilo naše nejnovější reakce. Je to pocit, že všemu, co bychom mohli udělat, by se Chtorr dokázal přizpůsobit. Tento dojem působí téměř psychotický stav opotřebovanosti a děsu, spojený s nutkavou potřebou hnát se více a více. Činným citovým rámcem je hněv, prudký a ničím nemírněný.

Prognóza není povzbudivá; neexistuje léčba. Vnímání marnosti může být naprosto správné. Všichni jsme byli zatlačeni za své limity. Nemůžeme se hnát dále ve stejném šíleném tempu. Nemůžeme zvýšit své úsilí a ve stejné chvíli se neodvážíme zastavit. Dříve nebo později se psychologická rovnováha válečného úsilí zhroutí. Jestliže my, lidé, jako druh neuvidíme možnost vítězství, potom jedinou další alternativou je divoká hysterie zoufalství.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

58. Sliby

„Závěr je bod, kdy jste přestali myslet. Odpověď je bod, kdy jste přestali klást otázku."
— SOLGMON SHORT

Do postele jsme se dostali velice pozdě.

Konference trvala celý zbytek dne. Kapitánka Harbaughová, která vypadala, že je něčím mírně znepokojena, na chvíli zmizela. Nejspíš nějaká procedurální záležitost. Nejspíš s brazilskou vládou. Vrátila se později odpoledne, ale když vyšlo najevo, že vědecký tým se chystá analyzovat a prozkoumat a znovu omílat detaily každé minuty operace, znovu tiše vyklouzla. Ale šlechetně nás nechala zásobit sendviči, limonádami a pivem celou noc, dokud se o půl třetí ráno shromáždění konečně nevytratilo do ztracena. A ne proto, že by všechno bylo řečeno, nebo prodiskutováno nebo vysvětleno, ale proto, že účastníci byli příliš vyčerpáni na to, aby pokračovali.

Byli jsme nadšeni bohatstvím nových informací. Zaplatili jsme za ně citovým vyčerpáním. V hlavě mi bzučelo zvuky a obrazy a opakováním vět a rozhovorů, které na sebe narážely, odmítaly si lehnout a být zticha.

Posadil jsem se na okraj postele, příliš znecitlivělý na to, abych se pohnul.

„Jsi v pořádku?" zeptala se Lizard.

„Bolí mě mozek."

„Tak to musíš ze sebe dostat." Posadila se vedle mne a dala mi ruku okolo ramen. Seděli jsme chvíli tiše, opírali se jeden o druhého, nemluvili, nedělali nic.

„Jsem unavený," přiznal jsem nakonec. „Jsem tak unavený, že nemám ani sílu umřít."

„Vím, co tím myslíš."

„Není to jen tahle výprava, miláčku. Je to všechno." Hladila mě po vlasech a já pokračoval: „Jsou v tom všechny ty nekonečné hádky. Kdybychom se prostě mohli rozhodnout a udělat to, nebylo by to tak těžké. Někdy je to dokonce —" Najednou jsem si vzpomněl na Willigovou. „— někdy je to dokonce sranda. Ale to, co nevíme, mě dohání k šílenství. Kdy dostaneme nějaké opravdové odpovědi?"

„Nevím."

„Já ano," řekl jsem.. „Vím přesně, kdy dostaneme odpovědi, které potřebujeme. Až někdo půjde tam, do centra mandaly, aby tam žil a zůstal tam, a podal o tom zprávu. A mám příšerný strach, že to budu já, protože to nemůže být nikdo jiný." Upřeně jsem se na ni podíval. „Prosím, nedopusť, aby se to stalo. Lizard, ať se děje cokoliv. Slib mi, že je nikdy nenecháš, aby mě poslali do hnízda mandaly. Nikdy."

Nemusela o tom přemýšlet. „Slibuju ti to. Nikdy to nedopustím. Můžeš se na to spolehnout."

Její slova byla utišujícím lékem. Opřený o ni jsem se uvolnil.

„Pojďme do postele," řekla.

„Fajn."

Ale ani jeden z nás se nepohnul.

„Pořád si říkám," řekl jsem tiše. „Strejček Ira zase vyhrál."

„Jo," souhlasila.

„Brazilští vědci jsou zpochybněni. Brazilská vláda je zpochybněna. A brazilský experiment, ten je definitivně pasé. Strejček Ira by to nenaplánoval líp, kdyby to plánoval."

„Tím si buď jistý, že to plánoval," řekla Lizard. „O tom nepochybuj ani na minutu. Předtím, než jsme vyrazili, mi říkal: 'McCarthyho vzít musíš, když pro nic jinýho, tak proto, že pohřbí celej brazilskej experiment. Nevím, jak to provede, ale jestli se mu připlete do cesty, tak v tom se na něj můžeš spolehnout.'"

„To neřekl."

„Ale ano, řekl."

„Nevím, jestli si děláš srandu anebo ne."

„Prostě řekněme, že Strejček Ira má plnou důvěru ve tvé schopnosti způsobit pohromu na správném místě."

Potřásl jsem hlavou. „Jsem příliš unavený na to, aby mě to dojalo."

„No tak, pojďme už do postele."

„Fajn."

„Ach jo. Tentokrát se budeš muset pohnout." Vstala a vytáhla mě na nohy. Začala mi svlékat šaty. Začal jsem rozepínat její. „Budeš chtít dnes večer košilku?" zeptala se napůl rozpustile. „Nebo se mám zase oblíknout do vlajky?"

„Myslím, že bych dal přednost tomu, že bych si jen lehnul do postele vedle tebe a držel tě tak blízko, dokud bych neusnul — nebude ti to vadit?"

„To zní krásně. Vůbec mi to nevadí."

Zhasli jsme světla, vlezli do postele a pokusili se se skládat k sobě tak pohodlně, jak jsme jen mohli. „Jeden z nás má zbytečně moc loktů," zamumlala.

„Promiň. Máš víc měkkých místeček než já."

„Polož si hlavu na tohle měkké místečko. Vidíš, funguje to."

„Hmm. Tohle je dobré místo. Mám z něj dobrý výhled na další dobré místo." Jenom jsem trochu pootočil hlavu dopředu a začal líbat to druhé dobré místo. Chvíli jsem spokojeně držel její bradavku v ústech, dokonce jsem trochu předstíral, že jsem znovu v bezpečí v mámině náruči a ráno že zase všechno bude v pořádku. Lizard mě hladila ve vlasech a vzdychala.

Za chvíli jsem se ale zarazil

„Co se děje?" zeptala se.

Potřásl jsem hlavou. „Všechny ty děti v hnízdě — v té ohradě. Nemůžu se toho pohledu zbavit. Toho, co jim červi udělali. Na to, jak se měnily. V libetky a chlupáče." Cítil jsem, jak se mi z očí derou slzy. „Lizard, chci zachránit všechny děti na světě. Chci, aby už žádné děti nemusely umírat."

Pohladila mne po vlasech. „Vím, miláčku. Já vím."

„Míval jsem kdysi holčičku — vlastně pořád ještě mám. Přežila, však víš. Holly. Jenže je — já nevím." Slova ze mne šla pomalu. „Zkoušel jsem jí volat. Řekli mi, že bude lepší, když se jí nebudu ukazovat. Při vyslovení mého jména křičí. Zradil jsem ji. Bála se tmy a já ji zamkl ve skříni. Chtěl jsem jí zachránit život, ale —" Pevně jsem se k Lizard přitiskl. „Byla to ta nejroztomilejší holčička a bylo to s ní čím dál lepší. Já se činil. Ale teď je — já nevím. Neřeknou mi to. Zrušili adopci. Už k ní nemám žádná práva."

„Strejček Ira by mohl —"

„Ne." Mlčky jsem tam ležel a naslouchal burácení vlastních myšlenek. Nakonec jsem se to pokusil vysvětlit.

„Je to všechno zraňování. Nechci nikomu ublížit, ale vypadá to, že ať se snažím, jak chci, vždycky jsou to nakonec nevinní, kteří umírají. A vždycky mi připadá, že to je moje vina. Chci říct, vždycky to tak vypadá. Už to nemůžu dál snášet. Chci přestat tak moc ubližovat."

„To chceme všichni."

„Ne. Chci přestat všem ostatním ubližovat. Chci dělat dobré skutky. Chci, aby mě lidi měli rádi. A chci se přestat cítit tak neschopný."

„Já tě mám ráda," řekla. „A chceš vědět ještě něco?"

„Co?"

„Vůbec nejsi neschopný. Ani nevíš, jak jsi silný."

„Silný?"

„No, ano —" cítil jsem v jejím hlase úsměv. „Totiž, když o tom tak uvažuješ — dokonce i když to zvrtáš, půl miliónu červů pojde a mandala zmizí. A všechno, co to stálo, byla trocha elektřiny. Nemusel jsi ani použít jaderné zbraně. Tak co, je to síla, anebo není?"

Musel jsem se zasmát. Jenom trochu. Za chvíli jsem řekl: „Poslyš, miláčku, něco od tebe chci."

Trpělivě čekala.

„Mluvil jsem se Sieglem a Lopezovou. Taky to chtějí."

„Pokračuj," řekla. Přestala mě hladit po vlasech.

„Japurá. Vím, že jsme změnili plány, ale — poslyš, když shodíme sondy a najdeme v ohradách děti, je mi to už jedno — chci vést záchrannou operaci."

Dlouhou dobu neodpovídala. Konečně vzdychla a řekla: „Nemůžu ti nic slíbit."

„Nemůžu nechat žádné další děti v červím táboře."

„Nemůžu tě už nechat riskovat život. Tak moc tě potřebuji. Válka tě potřebuje."

„Slibuji, že nebudu nic hloupě riskovat."

Pevně se mne držela. „Vím, že nebudeš. Nenechám tě." A potom dodala: „Prosím, Jime, počkáme, dokud neuvidíme, jak to vypadá v Japurá."

Napětí v jejím hlase bylo nepřehlédnutelné. Bála se o mne. Ani z poloviny ne tak, jak jsem se bál sám. Jenže některé věci udělat musíte. Prostě musíte.

Ve svém vlastním světě jsou plži pravděpodobně nočními tvory. Problém tohoto určení spočívá v tom, že podmínky na Zemi jsou zjevně natolik odlišné od podmínek, panujících na Chtorru, že je úplná adaptace nemožná.

Víme, že plži vykazují nejvyšší aktivitu za podmínek omezeného slunečního svitu: pozdní odpoledne, soumrak, večer a měsíčné noci. Nejnovější důkazy naznačují, že zvláště upřednostňují šero a soumrak, což ovšem nelze pokládat za poslední slovo, řečené na toto téma.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

59. Divoký Willie

„Organizované náboženství je pro ty,
kteří si libují v symbolech.
Svatá válka je střet symbolů.
Žádné plané hlasité uctívání."
—SOLOMON SHORT

Místo toho, abychom vyrazili přímo do Japurá, obrátili jsme na jih.

Podle nového plánu jsme měli držet vzducholoď stranou mandaly. Byla příliš rušivým elementem — Heisenbergův efekt — nechtěli jsme riskovat další noční můru jako v Coari.

I když jsme červy nenáviděli teď ještě více, než kdy předtím, museli jsme si připomenout, že úkolem této mise nebylo ničení, ale vědomosti. Nejmocnější zbraní, jakou kdy proti chtorranskému zamoření budeme mít, bude naše důkladné porozumění smrtelně rudé ekologii. Potřebovali jsme pozorovat normální běh života v kolonii mandaly. Teď jsme již věděli, že nemůžeme prostě zaparkovat na chtorranské obloze. Tihle tvorové byli příliš všímaví, příliš si uvědomovali. A když se shromáždí do skupin, jejich kolektivní inteligence, stejně jako jejich kolektivní hrůza, se zdála znásobená.

Nový plán byl zakotvit o padesát kiláků dál na jih a shodit všechny sondy letecky. To vážně omezí množství jednotek, které budeme moci nasadit. Stále ještě jsme se snažili rozhodnout, jestli by bylo bezpečné riskovat nejistý přelet za bezměsíčné noci, abychom mohli shodit náklad sledovacích zařízení. Mojí jedinou starostí byla možnost, že by v mandale žily lidské bytosti. Kdybychom je odtud dokázali dostat...

Na druhé straně, chtěl jsem opravdu zachraňovat životy lidí, kteří byli ochotní žít s červy?

Rodiče ne. Ale děti si šanci zasloužily.

A potom jsem myslel na záběry z Coari.

Říkal jsem si, jestli ty děti byly pořád ještě lidské bytosti.

Ale zase na druhé straně... byl někdo z nás ostatních až tak lidský!

Kdo to věděl? Kdo měl soudit? A podle jakých měřítek?

Jednu věc jsem ale věděl — nutně jsem potřeboval duchovní dobití. Po událostech posledních dvou dní jsem sebou jen škubal. Po událostech posledních deseti dní jsem byl zničený. Události posledních šesti let zničily moji nevinnost.

Bloumal jsem po chodbách Bosche, nahoru a dolů, z jedné paluby na druhou — až na záď, k teď již odtajněné operační místnosti poručíka Siegela, dopředu do pozorovací haly v přídi plavidla. Teď, když byli Brazilci fakticky mimo

hru, jsme měli mnohem odlišnější vědomí účelu.

Nějak jsem skončil v jednom z dvanácti kin vzducholodi. Přes satelit bylo napojeno na globální síť. Vždycky tady něco dávali. Když ne naživo, tak z nahraného záznamu. Zatoulal jsem se dovnitř a posadil se, aniž bych se vůbec díval, jaký jde program, na jakém kanálu, z jaké sítě. Prostě jsem si ve tmě našel sedadlo a bezmyšlenkovitě hleděl dopředu.

Během výcviku Foreman jednou řekl: „Neexistují náhody. Dostanete přesně to, o co si říkáte." Musel mít pravdu. Vyrazil jsem hledat duševní oporu, ale místo toho jsem dostal Divokého Billa Aycocka.

„Divoký Bili" Aycock byl ten nejvíce zuřivý kazatel, který chrlil oheň, probouzel peklo a zatracení, budil strach Boží a obracel na víru chátru od doby, co starý Daniel Webster přepral ďábla na dva ze tří v souboji o správu nad peklem. Jeho tvář vyplnila obrovskou obrazovku, která mi poskytla nechutně podrobný pohled na rozeklanou krajinu rozrytých rysů „Divokého Willieho". Někteří lidé si mysleli, že byl pohledný. Já to tak neviděl. Na téhle obrazovce se mi zdálo, že má příliš velké póry.

„Lidé se mne ptají —" říkal tím svým familiérně svádivým skřípavým hlasem, „—jak mohu věřit v Boha, když je Země požírána zaživa? Jak mohu mít víru? Co je zde, v co lze víru mít?" Oběma rukama sevřel pultík na noty, který používal na své poznámky a vášnivě se naklonil vpřed. Naklonil se tak těsně ke kameře, že vypadal jako obrovský groteskní balón, rozpínající se do místnosti. Poposedl jsem si v křesle dozadu. Stereoskopie má své nevýhody. „Víte," řekl najednou kazatel Aycock konverzačně a mírně se narovnal. „Dovedu pochopit důvody pro vaše pochyby. Ano, dovedu.

Zapnete televizi nebo si sednete s novinami a jediné, nač narazíte, jsou nekonečné historky o smrti a umírání a zoufalství. Libujeme si v děsivých zprávách. Ve všech těch ohavnostech a nemocech, pekelných nachových rostlinách, žravých rudých červech. Den po dni jsme napadáni houfy hrůzných a hříšných hyder a hyen, pocházejících od samotného ďábla, které mučí našeho ducha. Obrazy neberou konce a jak potom někdo může myslet jinak než v nejtemnějších z myšlenek?

Kde je Bůh, ptáte se? Jak může toto Bůh dopustit? Mohou snad být tyto bezbožné stvůry dílem stejného Boha, který stvořil šeptající krásu vznosných sekvojí či posvátně důstojné leviatany hlubin? Mohl stejný Bůh, který dal vzniknout jemnosti včely a inspirující přičinlivosti mravence, být tak zmaten, aby stvořil takový mor a špínu, která teď plení naši planetu?

Vy víte, mí přátelé, že jsem hovořil o velkém Božím plánu od prvního dne svého duchovního úřadu. Ano, hovořil. A nikdy jsem neztratil víru, že Bůh vpravdě svůj plán má.

Ale — řeknu vám — jsem také dosti pokorný na to, abych věděl, že architektura velkého Božího plánu zdaleka přesahuje mé prosté schopnosti rozumět. Měřítko velkého Božího plánu zdaleka přesahuje schopnosti pochopení jakékoliv pouhé lidské bytosti. A jeho detaily přesahují naše chápání do té míry, že je vrcholem marnosti přijímat byť i jen domněnky.

Přinejlepším — v nejlepším případě — vše, čím kdokoliv z nás kdy bude, je maličký zoubek v maličkém kolečku někde v Božím stroji. Ale i to by mělo být dost pro ty nejvíce ctižádostivé z nás. Měli bychom padnout na kolena v posvátné bázni a vděku za to, že nám bylo vůbec dovoleno vědět, že takový posvátný plán existuje.

Vím, že je zde paradox. Jak můžeme sloužit Božímu plánu, jestliže mu nerozumíme? Jak můžeme sloužit? Tady, můj příteli, tady vstupuje tvá víra. Ano, to je místo, kde je tvé víry třeba, kde je chtěna a kde je bezpodmínečně vyžadována. Ano.

Vím také, že vědátoři mají pro to, co se zde děje, všechna možná přemoudřelá slova. Odborná vysvětlení, tak znamenitě sepsaná a vyjádřená, že jsou pro normálního člověka, tebe a mne, prostě nesrozumitelná. Někdy se zdá, že vědátorům je téměř stejně těžké rozumět, jako Bohu samému. Ale já věřím v Boha, protože vím, že on ví, co dělá."

Divoký Willie se odmlčel, aby se napij vody. Říkal jsem si, jestli neprošel výcvikem u Foremana. Člověk nikdy neví. Rozhlédl se po svých posluchačích a věnoval jim svůj úsměv za tři milióny dolarů. Svůj úsměv, který obsahoval rozbrázděné tváře, římský nos, robustní líce, hranatou bradu, všechny umělé zuby, barevné kontaktní čočky, vlasové implantáty a celou škálu možností digitálně upraveného záběru. Ten chlap vypadal jako Abraham Lincoln — jenže ještě líp. Připouštím, že svým vlastním velkolepým způsobem byl úžasný. Slyšel jsem jednou, že v době svých žní před epidemiemi dostával přes stovku nabídek k sňatku týdně.

„Neodvažuji se mluvit jménem Božím," pokračoval. „Ne, neodvažuji. Jsou jisté chyby, které já neudělám — a osobování nezadatelných práv našeho Pána patří mezi ně.

Připouštím, že jsem někdy marnivý a domýšlivý člověk. Slyšeli jste žerty o mém nose a mých vlasech a mých očích. Když jsem býval mladší, poslechl jsem televizní poradce, kteří mi říkali, že svému úřadu budu moci sloužit nejlépe, když budu nejlépe vypadat. Udělal jsem chybu. Naslouchal jsem jim a přestal se milovat tak, jak mě chtěl Bůh — teď jsem ale chytřejší. Vím, že pouhé maso a jíl, do kterých odíváme svého ducha, nemá nic společného s pravou krásou vnitřní duše. A ve skutečnosti prokletí fyzické krásy spočívá v tom, jak nás odvádí od toho, abychom viděli pravého člověka uvnitř. Ať již je onen člověk vpravdě dobrý či vpravdě zlý. Tělesná krása není důkazem krásy duševní. Nyní to již vím. Naneštěstí nemohu svoji chybu odčinit a musím s ní žít. Vidím ji každé ráno, když se podívám do zrcadla. Svědectví, že jednoho hrozného dne jsem skutečně ztratil víru, že i mne se týká velký Boží plán.

Ale chci, abyste věděli, že jsem své víry i své síly znovu nabyl. Znáte můj příběh, nemusím jej opakovat. Víte, jak jsem padl na kolena a prosil za odpuštění a jak jsem v míru, který přišel, pochopil, že mým posláním je vyznat vám pravdu tak, abyste se poučili z mé chyby, kterou jsem tak draze zaplatil. A teď tady každý týden stojím a přiznávám, že tvář, kterou nosím, je důkazem toho, že člověk může ztratit svoji víru a znovu ji nalézt. A tak, ano, i pro vás je naděje.

Ano," usmál se elegantně. „Muž může být stejně marnivý a hloupý jako žena. Možná hloupější. Udělal jsem chyby, mnoho chyb. A ano, jsem ubohý hříšník, tak jako vy. Byl jsem chycen do pasti stejných lidských pocitů, jako

vy, stejných chlípných žádostí a sobeckých tužeb, stejných myšlenek sobectví a nenasytnosti a potměšilé pomstychtivosti. Máme všichni stejné myšlenky. Jsou částí bytí člověkem.

Ale druhou částí bytí člověkem, radostí z bytí člověkem, je vědomí, že Boží láska nám dává sílu k tomu, abychom vzdorovali ďáblovým pokušením. Připomínám si to každý den, každé sluncem požehnané ráno a každou hvězdami políbenou noc. Zalitý Boží láskou nacházím sílu, abych dál činil jeho práci, ano, nacházím.

Ale dostávám se zde od věci." Zvedl své poznámky a zazubil se, jako by chtěl ukázat, že se nechal unést. „Chtěl jsem jen říci, že ano, byl jsem marnivý — ale nikdy nebudu tak marnivý, abych si troufal mluvit Božím jménem, nebo vám říkat, co je jeho velkým plánem. Ne, nebudu. Tím bych si osoboval jeho svatá a nezadatelná práva tak nestoudně a nestydatě, že by si to nezasloužilo nic než váš odpor a pohrdání. A když se na sebe za možnost takové marnivosti hněvám, dovedete si představit, jak začínám zuřit, když vidím, jak se jiní lidé bezostyšně oddávají tomuto rouhačskému zneuctění? Ne, nemyslím, že si dokážete představit, jak doopravdy rozlícený dnes jsem. Povím vám o tom.

Minulý týden jsem viděl v novinách něco, co mne tak rozčílilo, naplnilo takovou zlostí a odporem a čirým zděšením nad vzpurností a mrzkostí některých lidí, že jsem od chvíle, kdy jsem to viděl, nemohl zamhouřit oka. Ne, nemohl. Převracel jsem se a třásl se v zoufalství nad tím, že tyto lži jsou vám předkládány jako vědecká fakta. Toto rouhačství je předkládáno jako nepopiratelná pravda. Ano, je. Podívejte, ukáži vám to přímo tady na titulní straně nedělní vědecké přílohy Los Angeles Times. Vědátoři tvrdí, že procesy, které vytvořily život zde na Zemi, jsou totožné s procesy, které stvořily pekelné stvůry, jež teď požírají náš milovaný domov. A musím vám říci, že to prostě není pravda. Je mi jedno, kolik učených slov na mě nahází. Je mi jedno, jaké stroje a monitory a testy a statistiky nakupí, stohy a stohy a stohy papírů, prostě mi to je jedno. Nikdy mne nepřesvědčí, že tyto stvůry, tito ohavní rudí a nachoví démoni a všechny ty bodající věci a plazící se věci a nespočetné létající věci a všichni ti šklebící se malí, růžoví, chlupatí raraši, kteří jim jdou v patách, ne, nikdy mne nepřesvědčí, že tito jsou dílem stejného Boha, který stvořil vás a mne. Ne, nejsou. Vím to tak jistě, jako že tady stojím a srdce mi žene horkou rudou americkou krev žilami. Ať jsou tyto stvůry čímkoli a ať předstírají cokoliv, ať se jeví jakkoli, nejsou dílem Božím.

Nejsou dílem našeho velkého Otce a nejsou částí jeho velkého plánu.

Ale ptáte se mne — a měli byste — 'Ale Willie, kde pro to máš důkaz? Jak můžeš vyvracet všechny ty vědecké teorie? Jak si můžeš být tak jistý tím, že tato stvoření nejsou Božím dílem?'

Mohu si být jistý. A vy také. Podívejte se na jejich barvy. Podívejte se na ně. Bezbožná karmínová. Hříšná šarlatová. Temná nachová. Vybledlá růžová. Agresivní oranžová. To nejsou Boží barvy. Tyto stvůry pyšně nosí barvy Satanovy. Pomýlily i vědátory, ale nepomýlily mne. Ďábel je domýšlivý, ještě domýšlivější, než jsem já. Nemohl odolat pokušení. Jeho stvůry vytrubují svoji pravou oddanost tak, aby to celý svět viděl!

Proto to vím." S jistotou přikývl a hlasem plným osudové tragiky si opakoval pro sebe. „Proto to vím.

Ano, ďábel dobře odvedl své dílo. Všechna smrt, zoufalství, umírání — to je pravý důkaz, že dnešní zkáza je Satanova zloba. Opravdu ve svém srdci věříte, že spravedlivý a milující Bůh by stvořil takové zplozence pekla, aby zhltli jeho děti? Opravdu si myslíte, že Bůh, který stvořil vás a váš svět, by tak záštiplně ničil svoji nejkrásnější planetu?

Ne, nejsou tvory Božími. A pokud nejsou tvory Božími, potom jejich pravý tvůrce musí být ten, který čeká dole, strašný, temný Pán much — Belzebub. Již teď se opásal do bitvy. Tohle je předehra k Armagedonu a tito pochopové jsou hlasateli pekla! Právě teď, v této chvíli, dokonce ve chvíli, kdy k vám hovořím, svolává Satan své voje k poslední a nejkrvavější bitvě o nadvládu nad nebesy. A v případě jeho vítězství jeden a každý z nás ubohých zatracených hříšníků bude vyrván z dobré zelené Země našeho Boha do muk nejbědnějších jam věčného plamene a zatracení, které leží pod námi. Tyto stvůry nesou ďáblův rukopis. Pohlédněte na ně a zoufejte, za sebe, za vaše rodiny a za vaše děti do posledního pokolení."

Divoký Willie se teď odmlčel, zdánlivě vyčerpán následky svého vlastního odhalení. Znovu sevřel svůj pultík na noty a klesl přes něj jako v úplném vyčerpání. Stál tak dlouhou dramatickou chvíli. Potom konečně potřásl hlavou a jeho divoká černá hříva mu plula okolo hlavy jako chtorranský chmýřobal, když se otevírá v prvních chladných větrech jara. Pomalu, pomalu zvedl oči, aby hleděl na své obecenstvo.

„Kde potom je Bůh?" zeptal se. „Proč dopouští, aby se toto dělo? Proč dopouští, aby se tento zlořečený mor tak nelítostně valil Zemí? Kde je Bůh? Toť otázka?" Divoký Willie Aycock čekal, zatímco obecenstvo, zvažovalo důležitost jeho slov. Aniž by uhnul očima od svého cíle, velice mírně přikývl a zeptal se: „Ano, přemýšlejte o tom. Kde je Bůh?

Řeknu vám," začal znovu, „co znamená být Novým křesťanem. Řeknu vám to znovu a znovu a znovu — a potom pochopíte, kde je Bůh." Zhluboka se nadechl a zarecitoval: „Jsme děti Boží. Ale více než to, jsme částečky Boha. Jsme žijícími, dýchajícími částmi, jejichž prostřednictvím se Boží stav vyjadřuje na Zemi.

Mezi tebou a Bohem nestojí žádná hierarchie kněží a biskupů a kardinálů a papežů. Jsi ty a je Bůh. Jsi stejně spjatý s Bohem, jako je s Bohem spjatý každý jiný živý tvor narozený na této planetě.

Tvá zodpovědnost — tvá volba — spočívá v tom, zda přijmeš a uznáš tento vztah nebo zda jej nepřijmeš a neuznáš a v tom, zda budeš žít podle svého účelu jako jeden z nejcennějších Božích nástrojů. To je poselství, které se nám Kristus snažil předat. To je poselství, které Řím nechtěl slyšet. To je poselství, které nechce slyšet Řím kterékoliv epochy."

Znovu se prudce předklonil a ztišil hlas: „Bůh je všude. Kdyby bylo místo, kde Bůh není přítomen, kdyby ve vesmíru bylo místo, které Bůh Duch Svatý opustil, takové místo by neslo hanbu a jméno pekla.

Kde je tedy Bůh? Opustil tuto Zem? Ne, neopustil — ale jeho děti opustily svůj vztah k Němu!

Chcete vědět, kde je Bůh? Podívejte se do sebe. Pohleďte na své skutky. Pohleďte do svých srdcí a duší a podívejte se, jak jste zklamali ve své zodpovědnosti. Jediné místo, kde Bůh není, je peklo a jestliže se ve vás Bůh již

neprojevuje, potom jste v pekle, a Bůh je tam s vámi! Ano, Bůh je v pekle. Bůh je v Satanově vlastní říši potrestání, protože my, my všichni, jsme ztratili víru v sebe sama, v naše poslání, v naši planetu, v naši vlastní velikost! A Bůh je v pekle!"

Divoký Willie alias Dítko Willie alias Divotvorný Willie alias Dlouhán Willie alias Děvka Willie alias Divoký Bili Aycock ukázal z obrazovky prstem na mne a na všechny ostatní diváky. „Klesněte hned teď na kolena a proste o smilování," nařizoval. „Bůh je konečným zdrojem vší spásy. Přestaňte se otáčet zády k poslední naději lidstva. Toto je vaše odpovědnost! Padněte na kolena a nechte slzy, ať vám kanou z očí. Proste o Jeho odpuštění. Zasvěťte znovu svůj život všemu, co je dobré a čisté a svaté, a vraťte se do Jeho milující náruče. Vykupte se a vykupte Boha, který se projevuje námi všemi. Nadešel čas naší poslední naděje." Divoký Bili Aycock vystoupil zpoza pultíku a padl na svá vlastní kolena, slzy mu už proudily z očí. „Připojte se teď ke mně v této modlitbě, v tomto svatém prohlášení. Vyžeňme škodolibé démony pochyb a zoufalství. Zapuďme prostopášné touhy našich zoufalých duší. Zroďme se znovu v novém duchu svatosti. Objevme společně znovu naši sílu. Modlete se se mnou, teď!"

Seděl jsem jako opařený. V předních řadách lidé, které jsem znal, lidé, které jsem poznával, padali na kolena před napuchlou, skřítkovitou a groteskní tváří toho člověka. Ještě děsivější bylo, že jsem se k nim chtěl přidat. Také jsem chtěl uvěřit. Skoro jsem se zvedl z křesla. Ale zadržel jsem se. Tak pevně jsem vězel ve svých pochybách a nevíře a zoufalství.

„Dobrý Bože, hovoří k Tobě Tvůj ponížený a poslušný služebník," řekl Aycock. „Zhřešil jsem. Ztratil jsem víru a má síla mne opustila. Mé maso se stalo vodou a mé kosti jsou jako prach. Mé oči již nevidí Tvou požehnanou tvář ani Tvé štědré milosrdenství. Zklamal jsem Tě a velice jsem se prohřešil svojí vlastní slabostí. Vyloupnu si vlastní oči, utnu si vlastní paži, sám sebe zapudím. Nenávidím své hříchy a nenávidím sám sebe za svoji slabost. Nemám žádnou naději, protože jsem zklamal Tebe.

Dobrý Otče, viděl jsem cenu svých hříchů. Viděl jsem příšernou smrtelnou cenu, kterou my všichni musíme platit — všechno to utrpení a hrozné umírání a nemoci a zoufalství. Viděl jsem svá pyšná města uvržená v trosky a svá pole nakažená hladomorem. Viděl jsem své děti chřadnout a umírat.

Ale to vše je jako prach ve větru, můj Pane, při srovnání s hroznými ranami, které jsem zasadil Tobě. Zradil jsem Tě, můj Pane. Zradil jsem smlouvu, která stála mezi námi. Mé hříchy jsou psány Tvou krví, můj Pane. Nezasloužím si nic než pohrdání.

Ale, můj Pane, můj dobrý Bože v pekle, teď se k Tobě modlím, neboť vím, že studnice Tvé lásky je bezedná, že prameny Tvého slitování jsou štědré a nekonečné, že jediné, co po nás žádáš, je to, abychom k Tobě přišli, s otevřeným srdcem tak, aby mohla být naplněna Tvou láskou, kamkoliv jdeme, a abychom mohli činit Tvé dílo, kdekoliv je ho žádáno a kdekoli je ho zapotřebí.

Dobrý Pane, pohleď do mého srdce a viz, že můj žal je upřímný. Viz, že mé pokání je dokonáno a osvoboď mne z nenávisti, pomsty a zoufalství. Prosím, Pane, klečím zde před Tebou, prosím Tě, prosím, odpusť mi mou slabost a nech mne ještě jednou vstoupit do světa s čistýma rukama a radostným srdcem.

Nechť obnovím své dílo ve Tvém jménu. Nechť jsem částicí uzdravení a růstu naší planety. Nechť činím dobro, kamkoliv kráčím. Nechť zaseju semena hojných bohatství pro všechny, kteří je hledají. Dobrý Pane, obnov mou duši, abych mohl činit nebeské dílo. Nechť seberu svou hůl a vyjdu znovu do polí, znovu hotov být částí Tvého velkého plánu a činit svou část Tvého požehnaného díla.

Dobrý Pane, prosím, dej mi nejmenší částečku Tvé nekonečné síly a moudrosti. Obnov ve mně a všude okolo mne očistné vody své nekonečné lásky; omyj mne v jejích chladivých vlnách a dovol, abych uhasil svou žízeň ve studnici Tvého odpuštění a dovol, abych nasytil svou duši u stolu Tvého požehnání. Dobrý Pane, pohleď na mé bratry a sestry a viz, že jsme všichni připraveni pro tvou obnovu. Připusť nás znovu k sobě, abychom mohli odvrhnout zrůdy, které nás i v této chvíli obléhají ve svatém chrámu Tvé Země. Dobrý Pane, přidáme se k Tobě v pekle, které jsme vytvořili. Dobrý Pane..."

Slzy mu proudily po tvářích stejně jako mně. Willie však alespoň věděl, proč pláče. Já plakal zmatkem a hrůzou.

Willie neznal to nejhorší. Já peklo viděl a viděl jsem, co se děje se zbytkem Božích dětí.

Nějak jsem si našel cestu ven mezi všemi těmi, kteří naříkali na podlaze v přední části místnosti.

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna: (pokračování)

ROBINSON: ...Dobrá, takže vy si myslíte, že to funguje. A co takhle já a Dorothy Chinová a všichni ostatní? Co se stane, když někdo z nás nechce do toho vašeho kruhu? Co s námi uděláte? Pobijete? Vykopnete? Co?

FOREMAN: Dělá ti to, Johne, potíže, co? Nedokážeš oddělit myšlenku od osoby, která ji vyjadřuje. Tohle není kruh lidí. Je to prostředí idejí a všichni lidé jsou součástí tohoto prostředí.

ROBINSON: No kruci! Pořád nám tu říkáte, že se máme spojit pro vyšší cíl. No, to už jsme viděli, jak Hitler a Stalin vytvořili spojenectví ve svých zemích. Museli zabít každého, kdo s nimi nesouhlasil. Jak daleko jste v hledání spojenectví ochotni jít vy? Vybudujete koncentrační tábory pro všechny, kteří se s vámi nespojí? Všechny tyhle pozlátkové řeči nejsou než další bedna psychožvástů ze západního pobřeží, jen jiný způsob, jak vy a vám podobní levicoví elitáři propagujete totalitu. Mluvíte o zákazu práva na nesouhlas, který dostal každý Američan do vínku od samotného Boha...

FOREMAN: (přerušuje ho). Sklapni, ty užvaněný debile. Teď jsem na řadě já. Jsem tvůj host, ne tvůj vězeň! Nebo tě v té legrační východní škole, ze které tě vyhodili, neučili vychování? Položil jsi mi otázku — a já ti ji zodpovím. Pravda je taková, že se příšerně bojíš, že s tebou bude někdo zacházet stejně špatně, jako ty zacházíš s ostatními. Proto se neodvážíš nechat nikoho, aby s tebou ve tvém pořadu nesouhlasil. V praxi uplatňuješ stejnou totalitu, o které říkáš, že

jí pohrdáš. Kdybych se o to pokusil já, řekl bys o mně, že jsem ten nejhorší pokrytec.
FOREMAN: (pokračuje po reklamě) ...Řeknu ti něco, co mě velice znepokojuje. V noci ležím s otevřenýma očima a trápím se tím. Je to už stará věc, ale sílu znepokojovat neztratila: „První obětí války je pravda." Řekl to Hiram Johnson v Senátu Spojených států v roce 1917. To není jen tvé dilema. Trápíme se tím všichni, nejvíce ze všech prezidentka. Jedna z otázek, kterou stále klade, je tato: „Jak se máme spojit k boji v této válce, aniž bychom se přitom vzdali toho nejcennějšího v nás a systému vlády, který chceme zachovat?" Ta otázka se objevuje znovu a znovu a ještě znovu během téměř každé noční porady v Bílém domě. Prezidentka nám říká Kolokvium aplikované filozofie, ale ve skutečnosti jsme místnost plná starých zkamenělin, které studují problém, jak má vláda co nejspravedlivěji vykonávat moc, zvláště v době globální krize.
ROBINSON: Dobrá. A to pořád ještě trváte na tom, že neexistuje žádná tajná skupina a žádný tajný plán?
FOREMAN: Není žádná tajná skupina a není žádný tajný plán. Videozáznam každého jednání je veřejně k dispozici na Síti vládních služeb. Nejsme tajní a nemáme moc. Vše, co děláme, je to, že poskytujeme prezidence doporučení, protože nás požádala o radu.
ROBINSON: A co tak práva lidí? Nemáme hlas. Co takhle demokracie? Co takhle právo nesouhlasu?
FOREMAN: To je to, co tady děláme, Johne. Nesouhlasíme. Náš systém je založen na premise, že vláda je odpovědná lidu. Někteří lidé si to interpretují jako právo lidí nesouhlasit s vládou. Ale to je nepřesná formulace a, konečně je to nepřesný způsob, jak to chápat, protože to povyšuje nesouhlas v zájmu nesouhlasu. Nesouhlas sám o sobě není vrozeně chvályhodný.
ROBINSON: No a co nesouhlas v zájmu pravdy?
FOREMAN: To je ospravedlnění, kterého se užívá pro všechen nesouhlas — že je ve službách pravdy. Rád se s tebou o něco podělím, dívali jsme se na celou otázku nesouhlasu a došli jsme k jednomu z těch vhledů, které mění celou debatu. Jsi připraven? Nesouhlasíme jen s tím, co neznáme.
ROBINSON: Prosím?
FOREMAN: Řeknu to ještě jednou. Nesouhlasíme jenom s tím, co neznáme. Je to časovaná bomba. Musíš s tím nějaký čas žít, než to plně pochopíš. Ale je to doopravdy velice prosté: když spolu dvě strany nesouhlasí, tak ať už nesouhlas spočívá v čemkoliv, znamená to, že jedna nebo druhá nebo obě strany mají neúplné informace. Lidé se nepřou o barvu oblohy nebo o to, zda jsou skály tvrdé či voda mokrá. To již vědí. Lidé se nepřou o to, co vědí. Přou se o to, co nevědí a čemu věří. Víra není vědění. Víra je přesvědčení bez pravdy, která by ji podpořila. Víra je něco, o čem si myslíš, že je pravda nebo chceš aby to pravda byla, ale ještě jsi to nijak nedokázal. O tom, co víme, se nepotřebujeme dohadovat. Může to být prokázáno. Víra prokázána být nemůže. Rozumíš tomu rozdílu...?

Zdá se, že na lov vyrážejí plži nejčastěji ráno nebo večer, neboť jim to umožňuje, aby se vyhnuli polednímu horku. V oblastech blízko rovníku však červi ponejvíce loví a žerou v noci a velice často dávají přednost chladným hodinám před svítáním.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

60. Obrázky z popravy

„Buďte trpěliví.
Evoluce s námi ještě neskončila."
—SOLOMON SHORT

Padesát kilometrů jižně od Japurá. Mandala je někde za horizontem. Obloha oslnivě září. Džungle chřadne. Nákaza se rozpíná k okrajům světa.

Pod námi zírá v posvátné hrůze skupina asi dvaceti červů na obrovskou růžovou nebeskou velrybu. Zpívají nám — píseň marnosti. Někteří z červů čekali v našem stínu od chvíle, kdy jsme zakotvili. Začínají vypadat unaveně, začínají vypadat zesláble. Dva z nich se již zhroutili. Ale celou dobu přicházejí další červi, teď pět nebo šest každou hodinu. Připojují se ke shromáždění a přidávají své hlasy k sílící písni. Generál Tirreliová uvažuje o tom, že přemístí vzducholoď na jiné místo. Znovu. To bude potřetí. Nové místo každý den. Přesto se červi shromažďují. Kapitánka Harbaughová má starosti se zvyšujícím se tempem spotřeby helia. Strejček Ira chce, abychom dokončili rozmisťování sond a vrátili se domů. Já chci —

Vůbec už nevím, co bych vlastně chtěl.

Tři dny a na palubě zuří šílenství jako infekce. Někteří lidé se potulují chodbami, pláčí. Někteří prostě sedí tam, kde jsou a zírají do prázdna ve svých srdcích. Další pracují jako posedlí dlouho do noci. Doufají, že se zbaví hrůzy, ale jen se s ní každým okamžikem silněji střetávají. Někteří... museli dostat sedativa.

Tři dny.

Letadla vylétávají. Většina z nich se vrací. Vypouštějí sondy. Instalují monitory. Dostáváme první záběry. Zíráme na ně s hrůzou. A potom vyšleme letadla znovu. Vypustíme další sondy, instalujeme další monitory. A potom... dostáváme další a další záběry, které hromadí hrůzu na hrůzu na hrůzu.

Záběry červů, jaké jsme neviděli nikdy předtím, jak se hrbí a šourají ve svých hnízdech, nahoru a přes silné zdi svých ohrad. Červů, kteří se rozmýšlejí, ryjí, budují. Žerou. Červů, kteří jeden ke druhému vysílají obrazy svých pocitů — bílé, rudé, růžové. Křiklavé, zamyšlené, hravé, zlostné.

Chlupáči, maličcí jako štěňata, kteří do sebe nemotorně vrážejí ve vzrušení, že jsou na světě. Převislé uši, tupoučké tváře, široké oči, dychtivé radostné kňučení. Chlupáči, kteří spolu zápasí — a potom najednou šoustají v divokém šílenství libetky a jeden druhého; vlezou na cokoli, co podrží dostatečně dlouho. Vyčerpaní se v blaženém spánku hroutí na hromady, jeden na druhého. A přijdou červi a sežerou je. Jejich rudá krev proudí po zemi.

Naháči, kteří se holí a směšní motají táborem. Dělají věci. Zvláštní a cizí. Přenášejí věci. Hromady klacíků. Listí. Stavějí hromady. Znovu je bourají. Jezdí na čenicháčích, vodí je tam a zpět, znovu a znovu toutéž cestou. Usměrňují jejich chování? Cvičí je? Kdo ví? Všechno je teď hádankou.

Proč nosí Marťani červené kšandy? Aby se dostali na druhou stranu.

Lidé. Groteskní a příšerné parodie. Tohle je zvíře pod maskou vnímavosti. Jsou hladoví, divocí, lační, sobečtí. Napuchlé ženy, ještě horší, než v Coari — příliš tučné na to, aby se pohybovaly. Temné čáry. Vířivé spirálovité vzory na jejich tlustých stehnech, rudé vzorce na hýždích, hřbety úponků stáčející se přes břicha, vzhůru k prsům, ornamenty vinné révy na krcích a tvářích. Naháči jim přinášejí jídlo a zatímco ženy jedí, naháči vlezou mezi jejich stehna a pumpují nahoru a dolů na jejich odporných tělech. Naháči a tlustá děvčátka se skelnýma očima. Naháči a dovádiví chlapci, od chlupáčů k nerozeznání. Naháči jsou všude. Celý tábor tone v sexuální zkáze.

Mnohonožky, které se pohybují v hejnech, oteklé a blýskavé. Drží se v temných zákoutích mezi hnízdy, pod listnatým příkrovem, někdy dole v brlozích, peláší vzhůru a ven, aby se nažraly odpadků a ještě častěji těl.

Obrazy smrti. Mrtvé děti. Nemluvňata. Psi a slepice. Chlupáči. Jednou čenicháč. Nikdy červ.

Tučná, kdysi lidská věc, žena, baňatá, tlustá a vypasená. Nafouklá. Vypouklá stehna jako mroží nohy, téměř nepohyblivá, nateklá lýtka, chodidla jako ploutve, plochá a beztvará. Obrovské rozbředlé paže, svěšená prsa, velké kaňky černých bradavek, nahá, hnědou kůži lesklou tukem, zdobenou opilými ornamenty hrůzy, popínavé brázdy vyryté do pokožky jakoby se v ní něco zavrtávalo, spousty malých hladových věcí, které žerou a plazí se, rozpínají se a vinou své stezky kolem jejího nesmírného těla v nočním děsu předvečera Všech svatých. Maso se plazí svojí vlastní vůlí. Ta věc se pohybuje bez duše. Loudá se, šourá, tělo předkloněné jako opice, páteř schýlenou vahou, ohnutou a zkřivenou a své zakrnělé paže používá téměř jako přední pár nohou. A přesto je v ní nějak její ženství poznatelné. Pohled té věci je skelný. Obličej neurčitý a bezvýrazný, jeho tvar se pod vahou masa hroutí a prověšuje. Rysy odtály, celá její tvář se neúprosně změnila do nového, vahou formovaného uspořádání, bojovného a nejasně nepřátelského, ohavná, truchlivá, ztrápená — ví, co se s ní děje? Už není člověk, přesto je však stále rozpoznatelná, pohybuje se táborem jako chodící nákaza, spásá červí zob a kosmatce a červené oříšky. Spokojeně a duchem nepřítomná přežvykuje, její výraz je zvláštním zrcadlem stád v San Francisku a Los Angeles. Jak se dostala z ohrady? Pomalu se valí táborem, míjejí ji červi všech barev a velikostí. Někteří si jí nevšímají, někteří se zastaví a zvědavě čenichají. Potom pokračují dál. Jeden se zastaví a čichá, potom se přes ni jedním rychlým pohybem přeleje. Krev se štědře rozlévá. Červ chlemtá a trhá, chlemtá a trhá a odkusuje jí kus masa z krku. Výraz v ženině tváři je mdlý. Je omámená? Oči má rozšířené zmatkem, ne bolestí, když mizí netvorovým chřtánem, plným krve. Červ zůstává ležet na krví zčernalé zemi a s trháním odpočívá, zatímco mu žrádlo postupuje k žaludku.

Tak takhle končí svět? Ne třeskem, ale říhnutím?

Pořád jsem čekal na chvíli, kdy se to stane — kdy odpornost všech těchhle hrůz ztratí veškerou sílu, kterou mě může děsit. Čekal jsem na otupělost. Místo toho jsem dostal další dávku hrůzy. Nikdy to neskončí. Jsem sám v pekle. Jen já a Bůh a červi. Není konce.

Už sám nevím, kdo jsem.

Stejně jako se mění červi —já se měním taky.

Ale v co?

Kdybych to věděl, změna by už proběhla, ne?

Sešli jsme se na pozorovací palubě. Vědci, technici, pobočníci, členové posádky vzducholodě. Všichni, kdo měli čas. Stáli jsme okolo zábradlí a dívali se dolů na zvířata, která v nás najednou budila soucit. Jejich pruhy blikaly v bizarních odrazech vzducholodě nad nimi. Ubožáci — jsou zotročeni vlastní biologií.

Ale nemohl jsem si pomoct, abych nemyslel na to, že stejně tak jsme zotročení naší vlastní biologií my sami. My, ubohé opice.

Opice a červi. Červi a opice. Zaklesnuti v boji na život a na smrt, kterému ani jedna strana nerozumí.

Na povrch vyplula další myšlenka. Není nic takového jako jedna opice.

A mě napadlo, co to asi může znamenat.

Divocí plži by měli být považováni za nepříčetné a nelze od nich očekávat, že budou vykazovat stejné chování jako zespolečenštění jedinci. S jedinci, kteří v horkých dnech nevykazují apatii, respektive neloví a nežerou v noci, by se mělo nakládat se zvláštní opatrností, neboť jde, s největší pravděpodobností, o divoké exempláře.

V chladném počasí však toto pravidlo rozhodně nelze aplikovat. Všichni plži by měli být považováni za zvláště nebezpečné v zimním období, neboť to je doba, kdy je největší pravděpodobnost, že budou vyhládlí, možná až na pokraj vyhladovění. Plži se neukládají k zimnímu spánku a vyžadují velké množství potravy, aby si udrželi svoji vysokou vnitřní tělesnou teplotu. Ke všeobecně známému útoku v Show Low, například, došlo pozdě odpoledne, podmračeného a chladného 4. ledna.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

61. Pojmenování jmen

„Všechny kočky mají stejné jméno.
Vyslovuje se stejně, jako zvuk otvíráku na konzervy."
—SOLOMON SHORT

Nějak jsme svoji práci dělali.

S tím, jak se sondy dostávaly do hnízd, jsme začali značkovat jednotlivé exempláře, abychom si udělali obraz o životě v mandale.

Sonda se shodí, vypálí se harpuna, šipka pronikne kůží, vysílač se aktivuje, mikrobroučci se rozlezou do těla. Vypadá to, jako by si toho zvířata nikdy nevšimla. Značkovali jsme čenicháče. Značkovali jsme gorpy. Značkovali jsme chlupáče. Značkovali jsme červy. Značkovali jsme kmeny, rodiny i jednotlivá zvířata. Značkovali jsme všechno.

Dr. Chris Swett předpokládal spojitost mezi pruhy chlupáčů a barvami, rodiny; později tenhle předpoklad rozšířil na jednotlivý kmen v mandale. Ještě později našel další spojitost mezi vzory na hřbetě čenicháče a pruhy červů v hnízdě, kde čenicháč slouží. Formuje se teorie o životě v mandale. Gorpové jsou metaři, kteří se udělali pro sebe. Čenicháči jsou rodinní sluhové, děvečky a zahradníci. Chlupáči se spíše ztotožňují se svými kmeny než s rodinami — roznášejí pizzu. Čas od času jsou pizzou.

Při práci jsme jim přidělovali kódová jména. Nejdříve chlupáčům. Vysílač se oživí, je mu přidělen vlastní očíslovaný kanál a vysílači se přidělí jméno. Jména tryskají jako hladký proud bublin — SUŠENKA, REPRÍZA, PUSINKA, MAŇÁSEK, MÍSTEČKO, STREJDA PES.

Uprostřed značkování začíná hra. Přestáváme si všímat kódových slov a začínáme pojmenovávat zvířata podle lidí, které známe: SETH, JACK, RICHARD, DIANE, RAYMOND, BILL, HARVEY, JOHANNA, KAREN, LYDIA, ART, SUSIE, TOM, JERRY, ALAN, RICH, AMY, LINDA, CHELSEA, HOWARD, ROBERT, GINNY, ANNE, TODD, GIGI, ALEC, FRANK, BEN, BARBARA, SPIDER, JEANNE, JEFF, CAROL, NEIL, JANET, CHIP, ENZER, CARROLL, ROBERTS, MOEHLE, POWERS, GANS, NASH, MURPHY, FARREN, HAYDEN, ALICE, JON, MOLLIE, MATTHEW, CINDY, PHYLLIS, RÁCHEL, JIM, BETTY, MAE BETH, RANDALL, STEPHEN, RANDO, DAVID, FORREST, DENNIS, MICHAEL, RINGO, GEORGE, PAUL, JOHN, MICK, BUSTER, CHARLIE, STAN, OLLIE, BUD, LOU, GROUCHO, HARPO, CHICO, ZEPPO, LUCY, RICKY, FRED, ETHEL, BILLIE, PEGGY, SOPHIE, LILY, BETTE, MISS PIGGY, KERMIT, MICKEY, DONALD, GOOFY, ELMER, BUGS, DAFFY, ROTTY, DŘÍMAL, KEJCHAL, STYDLÍN, REJPAL, ŠTÍSTKO, PRÓFA, ŠMUDLA —

Samozřejmě, že je nevhodné jim dávat ženská jména. Všichni chlupáči jsou samci. Ale někteří z nich jsou tak růžoví a rozkošní a mazliví, že city vítězí nad rozumem. A kromě toho, těch příšerek bylo příliš mnoho. Jen za první den jsme jich označili přes tisíc.

Později... jsme začali pojmenovávat červy. LOVECRAFT, POE, WELLS, DOYLE, SAKI, KING, ELLISON, BLOCH, YARBRO, GRANT, CTHULHU, ARKHAM, BALROG, SAURON, GODZILLA, VESUV, KRAKATOA, HIROŠIMA, NAGASAKI, SCHICKELGRUBER, NAPOLEON, ATTILA, NIXON, MAO, STALIN, AUGUSTUS, TIBERIUS, CALIGULA, CLAUDIUS, NERO. Označili jsme jeden kmen červů, když zpívali: BACH, BEETHOVEN, BERNSTEIN, BRAHMS, MOZART, BRUCKNER, WAGNER, ČAJKOVSKIJ, CHOPIN, RAVEL, STRAVINSKIJ. MUSSORGSKIJ, DEBUSSY, PROKOFJEV, ŠOSTAKOVIČ, LISZT, RACHMANINOV, HOLST, ORFF, PAGANINI, GILBERT, SULLIVAN, RODGERS, HAMMERSTEIN, SONDHEIM, WEBBER, WILLIAMS, GOLDSMITH — a kdo k čertu byl VAN DYKE PARKS?

Jeden z techniků, William Benson, který si prohlížel velkou projekční plochu, udělal neuváženou poznámku. Řekl: „Má sestra má úplně stejnou barvu vlasů, jako ten červ. Skoro stejně tolik různých pruhů."

„Jak se jmenuje vaše sestra?" zeptal se Dr. Swett.

„Carolyn Jane."

„Fajn," odpověděl Swett. „Je to CAROLYN JANE BENSONOVÁ." Napsal to do seznamu, potom vzhlédl, podíval se na obrazovku a otřásl se. „Řekněte, prosím, že to není její normální barva." CAROLYN JANE BENSONOVÁ byl pronikavě oranžový červ se zářivými pruhy planoucí rudé a žluté. Některé z jasnějších barev lemovaly ostré pruhy černi.

„Až se vrátíme, smluvím vám s ní rande. Uvidíte sám."

„Prosím, jen žádné laskavosti. Takhle červeného už nechci nikdy nic vidět."

CAROLYN JANE BENSONOVÁ poskočil přes obrazovku, zmizel z jednoho monitoru a o okamžik později se objevil na dalším. Bylo to oblé zvíře, uhlazené, zářivé a vyfintěné. Očividně domýšlivé. Z nějakého důvodu jsem si vzpomněl na samurajské válečníky ve středověkém Japonsku, kteří si pyšně vykračují vesnicí uctivých rolníků. Ať už pocházel CAROLYN JANEBENSONOVÁ z jakékoli rodiny, byla to nepopiratelně rodina, na kterou si člověk musel dávat pozor. Což se nejspíš týkalo celého kmene.

„Můžu pojmenovat dalšího?" řekl Brickner. Počkal, dokud se kanál neprobudil k životu a potom oznámil: „Tenhle je DUPA. DUPA T. PARROT."

„Vysvětlíš nám to Georgi?"

„Ne."

Šest lidí najednou se otočilo a podívalo se na něj. „Ale no tak —"

Brickner se jen pro sebe usmíval a odříkal národní mantru. „Každej je cvok. Já se zcvoknu, jak chci. Dobrou noc, lásko má, ať jsi kdokoli."

Benson štouchl loktem do Swetta. „Nedělejte si s tím hlavu. Někteří lidé mají zvláštní způsoby, jak si vyřizovat staré účty. Tamhle Friedman pojmenoval posledních šest červů po tlupě právníků, se kterýma měl jednou co do činění."

„Uh. Ten tedy musí červy nenávidět."

„Říká, že se to tak hodí. Jsou to ti červi, které jsme označkovali radioaktivními šipkami, abychom viděli, za jak dlouho chcípnou."

Chris Swett se otočil v křesle. „A co vy, kapitáne? Máte někoho, po kom byste chtěl pojmenovat červa?"

Zdvořile jsem zavrtěl hlavou. „Je mi líto. Nemůžu přijít na nikoho, kdo takovou čest doopravdy zasluhuje."

„A co Bellus? Nebo Dannenfelser?"

Jenom jsem se slabě usmál a odmítl takovou návnadu. „Ne. To mi přijde vůči červům nefér. Červi nemají volbu. Lidé ano."

„Ale no tak," řekl Benson. „Musíte nějakého pojmenovat. Všichni se přidali."

„No tak jo. Ten velký támhle. Ten, co vypadá tak protivně. Říkejte mu ROBINSON. PROTIVA JOHN ROBINSON. A tomu druhému, tomu temně nachovému, tomu budeme říkat FOREMAN, V pohodě? Už jste šťastnej?"

„U vytržení."

Jednu chvíli prošla kolem Shreiberová a jen tak pojmenovala pět členů jednoho zvláště hlučného hnízda CHLUPATÝ GARCIA, BOB TRUMBERA, PHIL PIJAVICE, BILL TVRĎÁK a MICKEY INFARŤÁK. Brickner, Benson a Swett si vyměnili udivené pohledy. Mně to taky nedošlo. Nejspíš nějaká stará televizní show. Můžu si to později najít.

Třetího dne už jsme začínali mít docela dobré údaje o rodinách a kmenech a národech v mandale. Národy jsme začali pojmenovávat nejdříve — AMERIKA, RUSKO, ANGLIE, FRANCIE, MEXIKO. Kmeny jsme pojmenovali podle měst — NEW YORK, LOS ANGELES, SAN FRANCISCO, DENVER, HONOLULU, LONDÝN, LIVERPOOL, BIRMINGHAM, MANCHESTER, PAŘÍŽ, NICE, BREST, MARSEILLES, MOSKVA, SANKT PETĚRSBURG, KYJEV, LA PAZ, TIJUANA, MAZATLÁN, ACAPULCO. Rodiny každého kmene jsme pojmenovali po předměstí — HOLLYWOOD, BEVERLY HILLS, BURBANK, MANHATTAN, BROOKLYN, YONKERS, NEW JERSEY — dokud nás paměť nezradila a museli jsme pro další jména navolit atlas světa.

CAROLYN JANE BENSONOVÁ byl z rodiny BROOKLYN, kmen NEW YORK. PROTIVA JOHN ROBINSON byl z rodiny NEW JERSEY. Chris Swett zkusil poukázat na fakt, že New Jersey není předměstím New Yorku, ale Benson mu stručně odpověděl: „To neříkejte nikomu, kdo žije na Manhattanu."

Na to jsem odpověděl já. „Nikdo už nežije na Manhattanu."

„Zase budou," řekl Benson. „Budou."

V téhle chvíli už se nám začínalo jmen pro červy trochu nedostávat. Dávali jsme jim jména jako RUDÝ KLOBOUK, RUDÁ KRÁLOVNA, RUDÉ NÁMĚSTÍ, VELKÝ MEDVĚD, TLUSTÁ PRDEL, HRBÁČ, ŠŇUPÁK, PARNÍK, BRINDA, MALÝ PIVO a STUDNA OSAMĚNÍ — nebo jen zkráceně STUDNA. STUDNA byl zvlášť zajímavý červ, něco jako červ samotář. Bylo to nápadně velké zvíře a hnízdilo na vzdáleném konci jednoho z nejjižnějších úponků mandaly. Zjevně s ním nehnízdili žádní další červi a to vzbudilo naši zvědavost. Nikdy předtím jsme poustevnického červa neviděli. STUDNA se pravidelně potuloval po mandale, prožvýkával se zahradami a ohradami. Při jedné návštěvě sežral jednoho po druhém deset chlupáčů. Naneštěstí to byli ti označkovaní. Ztratili jsme vysílače ENZER, CARROLL, ROBERTS, MOEHEE, POWERS, GANS, NASH, MURPHY, FARREN a HEYDEN, všechny během jediné svačiny. Účetní Robin Ramseyová rudě a nachově žíhanému červu nadávala dvacet rozzuřených minut. „Tyhle zasraný, pojebaný, čurácký sondy sou kurevsky drahý! A zamrdaně těžko se dostávají tam, kam ty píčovský syfli patří!"

„Klidně nám to řekni bez obalu, Robin," řekl Brickner nevzrušeně. „Pověz nám, co si doopravdy myslíš."

Jenom na něj civěla a potom s nesouvislým burácením vyrazila z místnosti. Benson se rozhodl, že na památku červova neukojitelného hladu jej přejmenujeme na HLUBOKOU STUDNU.

Ten den jsme Robin již neviděli. Nikdo z nás jí nechtěl říct, že CAROLYN JANE BENSONOVÁ, PROTIVA JOHN ROBINSON, DUPA T. PARROT a GODZILLA sami o sobě právě sprovodili ze světa vysílače WILL, MARSHALL, HOLLY, SID, MARTY, KIRK, SPOCK, SCOTTY, SULU, ČECHOV, PICARD, RIKER, DATA, TRÓJA, TASHA a VELKEJ PTÁK.

Jo a WESLEY zmizel taky.

V současné době jsme svědky rozvoje mnoha nových chtorranských forem, variant, které pravděpodobně vždy byly možné, ale nemohly se vyvinout, dokud nebyly ustaveny podmínky, nezbytné pro jejich výskyt.

Zvláště zajímavý je objev plžů ve zmenšených proporcích. Tito miniaturní plži neboli „minichtorrané" byli pozorováni ve velikostech rozsahu od jednoho do tří metrů. S výjimkou jejich zmenšených rozměrů jde o červy vyspělé v každém jiném ohledu, dokonce vykazují zobrazení barevných pruhů, které vyznačují jejich služby určitým hnízdům v mandale.

Tyto miniaturní Chtorrany lze nalézt jen ve velmi velkých a velmi rozvinutých mandalách. Zjevně jsou přirozenou biologickou poruchou, ke které dochází tam, kde se chtorranské zamoření stává tak hustým, že okolní krajina nemůže všechny členy osídlení dostatečně nasytit.

To, co zde pozorujeme, je pravděpodobně důkaz toho, že se chtorranská ekologie samočinně upravuje, že si je vědoma svých omezení a že když dosáhne přirozené hranice svého růstu, mění se ze stadia růstu do stadia přizpůsobení. Možná, že tito minichtorrané jsou ve skutečnosti konečnou a zralou formou plže v ustálené chtorranské ekologii. Definitivní ověření této teze je však nemožné bez předchozí velkoplošné likvidace zbývající pozemské ekologie.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

62. „Vy nepůjdete."

„Zmatek způsobuje změnu.
Změna způsobuje zmatek."
—SOLOMON SHORT

— a potom se hrůza znovu vrátila. Ty nové záběry byly ze všech nejobludnější. Všechna jména vybledla do neskutečna. Byla bezvýznamná. Jako bychom věcem mohli tím, že je pojmenujeme, nějak lépe rozumět nebo je ovládat. Nebojím odejmout sílu zraňovat.

Takoví jsme byli pitomci.

Bylo to jako narazit hlavou do zdi bolesti.

— Odtrhl jsem se od zdi monitorů a otočil se zpátky k videostolu, kde na mě mlčky a uctivě čekali poručík Siegel a seržant Lopezová.

Siegel ukázal na mapu vzdálené mandaly. Několik míst bylo označených. „Tady," řekl. „Určili jsme polohu pěti lokalit." Vypadal nervózně. Nevypadal jako ten Kurt C. Siegel z doby před dvěma týdny, který se chystal vyskočit ze záchranného modulu, aby se vrátil pro desátníka Kathryn Beth Willigovou. Tento Siegel byl zdrcený. Něco viděl — možná něco na mapě nebo pochopil něco z našeho úkolu nebo možná jenom poznal něco ze zodpovědnosti s rozhodováním o tom, kdo přežije a kdo zemře. Nevěděl jsem, co to bylo, ale znepokojovalo mne to. Nebylo dobré mít pochybnosti o své práci. To mohu dosvědčit.

Uvědomil si, že si ho prohlížím a významně se na mě podíval. „Děje se něco?"

Pomalu jsem potřásl hlavou. „Nevím." A potom jsem to po jeho tázavém pohledu musel vysvětlit. „Totiž, nevím už vůbec nic. Všechno se prostě pořád zhoršuje, nemáš ten pocit?" Nepochopil, co tím myslím. Vzdychl jsem a potřásl hlavou. „Promiň," řekl jsem. „Už opravdu blbnu, co?"

„Všichni blbneme," řekla Lopezová. „Je to ta výprava. Jsou to ti červi. Každej je cvok."

„Kdybys tak měla pravdu." Natáhl jsem ruku přes roh stolu a pevně ji plácl po rameni v gestu mužského kamarádství.

Vrátila mi ránu a poplácala mě po rameni s jemnou, skoro ženskou ladností. „Držte se, šéfe. Máte tady pěknou ženskou, která na vás chce dávat bacha. Potřebuje, aby vám zůstalo tolik rozumu, abyste mohl dávat bacha i vy na ni."

„Je to na mně tak vidět?"

Lopezová potřásla hlavou. „Dáme se radši do práce, ne?"

Vděčně jsem přikývl. „Co máme na talíři?"

„Pět lokalit," zopakoval Siegel.

„Hodnocení?"

„Nejdřív vy," řekl Siegel. Vyvolal záběry ze všech pěti míst. „Alfa, Beta, Gama, Delta, Epsilon."

Vyměnil jsem si s Lopezovou místa. Vrátil jsem se na stejnou stranu stolu a podíval se na záběry. Byly rozmazané. Malí chlapci jako chlupáči, růžoví a zarostlí. Úděsná ztopoření. Tučné ženy. Napuchlé. Těhotné dívky s tlustýma nohama, tlustými boky a nadmutými prsy. Žádné oblečení. Naháči, kteří se s nimi páří jako zuřivé zrůdy. Čerti a démoni. Kde jsou starší chlapci? Kde jsou muži? Další záběry. Ženy jako lidoopi — tři sta kilo — obrovské a silné. Malí hnědí muži, kteří vypadají jako vyschlí skřeti, rozšklebení a draví. Žerou, odkusují maso z kosti lidské nohy. Malí rudí lidé. Vypadají téměř lidsky. Nepoznám už, co vlastně jsou. Povídají si indiánským jazykem a LI simultánně tlumočí. Chce se mi zvracet.

Natáhl jsem se přes Siegela a vypnul čtyři ze zobrazení. „Nakažení. Nakažení. Nakažení. Nakažení."

„Alfa?" zeptal se.

Prohlíželi jsme si záběry společně. Lidé. Většinou děti. Štíhlé. Hladká pokožka. V ohradě. Zajatci? Nedokážeme říci. Nálada je jiná. Ať už se stalo na jiných místech cokoliv, tady k tomu nedošlo. Ještě ne.

„Kolumbijci?"

Siegel přikývl. „Jsou noví. Tahle ohrada byla přede dvěma dny ještě prázdná."

Ještě chvíli jsem se díval na záběry. Byla tam malá hnědá holčička v růžových šatech. Byla ozvěnou všech děvčátek, které jsem kdy na světě viděl. Měla černé vlasy a velké oči a andělský úsměv. Příliš nevinná na to, aby byla tady. Na klíně držela nemluvně. Malého bratříčka? Dítě plakalo a ona se ho snažila kolébat a utišit. Byly tam další děti. Ohrada byla plná dětí. Všechny měly černé vlasy a hnědou pleť a nádherné oči. Všechny děti mají nádherné oči. Myslel jsem na Holly a Tommyho a Aleka a Loolie a... na všechny ostatní a v krku mě tak bolelo, že jsem nevěděl, jestli brečím, nebo zuřím. To nebylo spravedlivé, to nebylo spravedlivé! Kde je konec tohoto šílenství?

Podíval jsem se na Lopezovou, podíval jsem se na Siegela. Viděli výraz v mé tváři a oba zachmuřeně přikývli. Dohodnuto.

„Budeme potřebovat povolení."

Siegel s Lopezovou si vyměnili rychlý pohled. Významný. Řekneš mu to. Ne, řekni mu to ty.

„Pardon —?" zeptal jsem se. Díval jsem se z jednoho na druhého.

„Vy nepůjdete," řekl Siegel rozpačitě.

„Eh, asi jsem špatně slyšel. Znělo to, jako bys říkal —"

„Je mi líto, kapitáne. Ale doopravdy vás není třeba. A... myslím, že bych se o to raději postaral sám."

„Řekla vám generál Tirelliová, abyste mě nebrali s sebou —?"

Oba potřásli příliš rychle hlavami.

„Jste mizerní lháři."

Lopezová se naklonila přes roh stolu a tiše a prudce na mne promluvila. „Nemusela nám nic říkat. Tohle jsme si už probrali mezi sebou. Vy jste si odvedl svůj díl. A zabíjí vás to. Po kouskách. Jste cennější tady nahoře."

„Ne," řekl jsem. „Musím jít s vámi."

„Poslyšte, kapitáne." Siegel teď mluvil jako poručík. „Je čas nechat to být."

Pomalu jsem se otočil a zíral mu do očí. Před mým pohledem neuhnul. Celý život významu. Rozkaz došel na místo. Oba jsme to věděli. Měl pravdu.

Ve vlnách mě zaplavovaly reakce. Měl jsem takový vztek, že jsem ho chtěl zabít. Odstavil mě stranou. Jsem odvržený. Starý. Nepotřebný. Nechtěný. Všechny ty emoce zářily jako dopravní značky.

Jenže — měl pravdu. Všichni jsme to věděli. Tohle už nebyla moje práce.

A byly tam také všechny ostatní reakce. Úleva. Vděk.

Vděčnost za to, že to bude on a ne já. Vděčnost za to, že tentokrát nebudu muset dávat rozkazy.

Nakonec Siegel v jemném souhlasu přikývl a tu chvíli ukončil.

Vydechl jsem. Naklonil jsem se nad videostůl, znovu se díval na zobrazení, ale ve skutečnosti je neviděl, podíval se stranou, podíval se zpátky. Zdvořile čekali vedle mne, čekali, až promluvím. Konečně jsem pokrčil rameny a poškrábal se na hlavě a řekl mnohem lehčeji, než jsem čekal: „No... stejně ale budeš potřebovat povolení."

„Promluvíš si s generálem?"

Přikývl jsem. „Už na mě čeká."

Siegel mi položil svou velkou tlapu na rameno a jemně mě poplácal. Lopezová mě poplácala menší, ale stejně pevnou rukou po druhém rameni. Byla to chvíle přátelského rozloučení a já je za to oba nenáviděl. Nenáviděl jsem je skoro tolik, jako jsem je miloval. Prošli jsme toho spolu příliš mnoho. Nebylo spravedlivé, že v tom měli pokračovat beze mne — a zároveň bylo. Jestli jsem odvedl svou práci dobře, když jsem je učil, cvičil a vedl, potom byla tohle odměna. Stejně to bolelo.

Těžce jsem polkl. „Myslím... že bych si asi měl radši jít promluvit s generálem." Narovnal jsem se od stolu, otočil se a oba si je prohlížel. „Poslyšte, vy dva, jestli to zkurvíte a necháte se sežrat červama, tak s váma do smrti nepromluvím."

„Si piš," zakřenil se Siegel.

Lopezová se mnou šla ke dveřím pozorovací paluby a v chodbě mě dostihla. „Víš, na gringa nejseš až tak špatnej. Tvůj generál má docela kliku." A potom mě Lopezová překvapila. Postavila se na špičky a políbila mě pro štěstí, načež jsme oba zčervenali.

Existují jisté důkazy, že mnoho chtorranských druhů může být mnohem nestabilnějších, než se původně předpokládalo. Jedním z nejpodivnějších a nejzáhadnějších ze všech biologických ukazuje „vybuchující" mnohonožka.

Čas od času nacházíme mnohonožky, které jakoby se vzdouvaly ze své vnější kostry. Části ulity jsou odtlačeny od sebe, někdy dokonce odhozeny stranou, a vně těla se výbojně rozpínají tučné výčnělky. Ze dne na den tyto otoky rostou tempem rakoviny; růst je téměř viditelný prostým okem. Někdy je tvor v tomto stavu schopný několik dní přežít, ale během týdne či kratší doby obvykle nastává smrt. V některých případech vnější kostra zvířete povolí náhle a mnohonožka prostě „vybuchne" — ne příliš silně; účinek je menší, než když praskne balón s vodou; přesto je ale výbuch dosti hlasitý a mohutný, aby nepřipravené pozorovatele polekal.

Je možné, že tento stav je chtorranskou nemocí — nějakým rakovinným stavem, který postihuje pouze mnohonožky; snad představuje nějaké selhání mnohonožek v přizpůsobení se pozemským podmínkám. Stejně tak je možné, že jde o neúspěšnou snahu proměny v něco jiného. V obou případech stojí mechanismus, kterým lze mnohonožky přivést k výbuchu, za hlubší výzkum, neboť může naznačit způsoby, jak zneškodnit nejen tento druh, ale i druhy příbuzné.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

63. Povolení

„Pouhá skutečnost, že by příběh mohl

být pravdivý, by člověka neměla odradit
od toho, aby jej vyprávěl."
—SOLOMON SHORT

Lizard byla v konferenčním sále. Seděla u stolu a probírala se stohem hlášení. Zvedla oči, když jsem vstoupil.

Neřekl jsem nic. Jenom jsem přešel do čela místnosti. Postavil jsem se k řečnickému pultu a začal promítat na obrazovky záběry. Hrůza Coari. Cvak. Cvak. Cvak. Vyplnil jsem jimi zdi. Znovu a znovu a ještě jednou. Lizard mě nepohnutě sledovala.

Jenom jedna obrazovka zůstala prázdná. Pustil jsem na ni za svými zády poslední sadu záběrů.

Japurá.

Ohrada.

Hnědá holčička v růžových šatech.

Přímý přenos.

Nechal jsem obrazy v nadživotní velikosti planout na zdech, potom jsem šel ke stolu a sedl si naproti ní.

Prohlížela si moji tvář. Dívala se na záběry za mnou na ty hrůzy Coari. Pomalu se otočila a znovu se dívala na obrazy v čele místnosti.

Odložila zprávu, kterou měla v ruce, a odkašlala si.

„Dobrá," řekla. „Vysvětlils to dost jasně."

„Děkuji," řekl jsem.

„Nemusel jsi to dělat, však víš. Myslím ty snímky."

„Ano, musel. Nechtěl jsem, abys měla nějaké pochybnosti."

Sklopila oči. Potom je znovu zvedla. „Nemám žádné pochybnosti," řekla. „Ne tam, když se to týká tebe."

„Já nepůjdu," řekl jsem konverzačním tónem. „Siegel říká, že mě nepotřebuje."

Přijala zprávu bez komentáře. Jen přikývla.

„Ty jsi to už ale věděla, že?"

Potřásla hlavou. Otevřela ústa, jako by chtěla něco říct, potom je zavřela, znovu si rozmyslela svá slova a zkusila to znovu. „Ano, mám dostatek pravomoci k tomu, abych ti zabránila v tom, že chceš jít do hnízda. Ne, nevyužiju jí. Protože kdybych to udělala, tak jako tak bych tě ztratila. Ztratila bych tvoji důvěru a úctu. Ztratila bych všechno, co v tobě nejvíc miluju a potřebuju. Tvou nezávislost."

Náhle jsem si uvědomil, že ke mně mluvila svým pracovním hlasem. A nevěděl jsem, jestli lhala, nebo ne. Nezáleželo na tóra. Chtěl jsem jí věřit. To stačilo. „Děkuji," řekl jsem. „Děkuji za upřímnost." Nenapadlo mě nic jiného, co bych řekl. Odsunul jsem židli dozadu a postavil se. „Já, eh —"

„Ano?"

Xakru. Slova ze mne proudila. „Mýlil jsem se, když jsem si myslel, že bych měl jít. Byl jsem sobecký. Potřebuješ mě. Dítě mě potřebuje. Siegel má pravdu."

„Ano," řekla. „Poručík Siegel je daleko chytřejší, než si myslíš."

„Až tohle skončí," řekl jsem. „Jestli ještě pořád chceš na Lunu... pojedu s tebou."

Tiše se usmála. Smutně. „Uvidíme, co bude, až tohle skončí."

Přikývl jsem a zamířil ke dveřím.

„Jime?"

„Ano...?"

„Vypnul bys, prosím tě, ty záběry, než půjdeš?"

Vzhled tábora mandaly je zavádějící. Propracovaný systém kupolí, ohrad a zahrad je jen nejsvrchnější úrovní, dvourozměrným zobrazením spletitého trojrozměrného hnízda, které leží pod ní.

Pod povrchovým vzezřením mandaly se rozkládá obrovská síť tunelů a komor, vyhloubených hluboko do země, které někdy sahají do hloubky stovek metrů. Úroveň architektonické dovednosti projevené v celém komplexu je prostě omračující. Nebýt precedentů ustavených pozemskými živočichy, kteří žijí v koloniích (mravenci, včely a termiti) mohla by se vyslovit silně podporovaná domněnka, že skvělé rozvržení a naplánování hnízd mandaly je konečným důkazem tak dlouho hledané chtorranské inteligence.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

64. Rozhodnutí

„Názory jsou jako chilli —
také je lepší, když se dávkují po troškách."
—SOLOMON SHORT

Šílenství přešlo v mánii.

Přehnalo se to vzducholodí jako horečka. Tváře hořely vzrušením. Už jsme se nemuseli jen dívat. Chystali jsme se něco dělat.

Děti. Zachraňte děti. Záchranná operace. Mohli jsme vynahradit neúspěch se ztraceným letadlem. Nikdy jsme nenašli ani pilotku, ani její stroj. Džungle ji spolkla. Nebo... něco, co v té džungli žilo.

Šeptanda. Vzrušení, Šílení. Cíl.

Chápal jsem teď generála lépe. To, jak se najednou citově stáhla. Musela dopustit, aby se tohle stalo. Nechtěla to. Ale věděla. Druhá možnost byla ještě horší. Už tu bylo příliš mnoho úzkosti. Příliš mnoho bolesti. Kolik jí mělo ještě přijít, než celá ta věc pukne? Všechno se to vymykalo kontrole. Všechno. Setrvačnost událostí nás neúprosně tlačila vpřed. Přílivová vlna času. Vteřiny se vršily v lavině smrti.

Operace mi proklouzla mezi prsty. Ústa se stále pohybovala. Názory. Rady. Ale žádná pravomoc. Byl jsem zadupán ve splašeném stádu. Teď to byla Siegelova práce. „Ty jsi ještě tady?" Dokonce i Lizard někdy —

Věděl jsem, že to tak nemyslela. Stejně to bolelo. Tak jako tak mnou zmítaly emoce. Vířily okolo mne opice. Všichni se zbláznili. Ale to, že jsem to věděl, na věci nic neměnilo. Na některých z nás to bylo znát méně než na jiných. Přecházel jsem z místa na místo. Mluvil jsem k tvářím. Slova se rozpíjela a zaostřovala. Hleděl jsem na záběry.

Psal hlášení. Odpovídal na otázky. Žádné jsem nekladl. Zmítaly mnou emoce.

Zíral jsem na sebe do zrcadla, divil se, jak jsem mohl tak zestárnout. Když se to tak vezme, kdo vlastně jsem? Co napíšu do svého shrnutí? Co budu dělat dál? Každý má práci, jen já ne. Takže kdo jsem teď? Dokonce ani Lizard to občas nevěděla.

Vzpomínky jsou vždycky mrtvoly. Jsem člověk, který tančil s červy. Ten, který se toulal se stádem. Ten, který miluje červy. Odpadlík. Dezertér. Ten, který nemá nic na práci. Ten, který přináší špatné zprávy. Odcizený. Muž bez praporu. Žádné barvy na bocích. Žádné pruhy. Žádné hvězdy.

Kroužil jsem okolo světů a nebyl jsem schopný přistát. Myšlenky mi šuměly v hlavě. Podivné představy mučily chvíle mého bdění. Můj spánek byl bezesný a nepřinášel odpočinek. Ráno bylo halucinogenní kocovinou. Obrazy se rozpíjely a zaostřovaly. Hrůza byla drogou. Klopýtal jsem v pohybech. Viděli mi to ve tváři a rychle mne míjeli.

Indiánský zvěd. Vykopnutý vzhůru. Zapomenutý. Děkuju kurva pěkně. Moc chytrý ke své vlastní škodě. Systém přežívá. Popři realitu. Neposlouchejte ho. Rozhovor v mé hlavě bylo šílenství, které nešlo vypnout. Všechny ty reakce. Všechny ty noční můry. Ošklivé obrazy.

Prostě chci vědět, kdo jsem! Co tady mám dělat! — a probudil se na válečné poradě a potřásal hlavou. Kapitánka Harbaughová. Generál Tirelliová. Poručík Siegel. Seržant Lopezová. Doktorka Shreiberová, která se nespokojeně mračila. Dan Corrigan. Dwan Grodinová. Clayton Johns. Zbytek SLAM týmu. Já. Konferenční hala byla zaplněna pochmurnými tvářemi. Příprava na misi.

„Ne, ne, ne," říkala dr. Shreiberová. „Ne po Coari. To je nemožné. Není mi jasné, jak byste to chtěli udělat. Jak chcete lidi shodit dolů, doprostřed hnízda, nepozorovaně? A jak je a třicet dětí potom chcete zase vyzvednout zpět?"

Lopezová jí křičela do tváře, do posledního kousku stejně vzteklá. „Půjde to. Shodíme obvod pavouků. Polovina týmu bude bránit, polovina nakládat záchranné moduly. Naložíme je, vypustíme, letadla je zachytí a přivezou domů. Deset modulů, dva záložní. Shodíme každých třicet vteřin jeden. Jdeme dovnitř a mizíme a nebude to trvat dýl než šest minut."

„A co budou celou tu dobu dělat červi?" zeptal se Johns. „Stát okolo a drbat se v prdeli?"

„Zajímavá představa," poznamenal jsem. „Červi se nemají čím drbat a nemají ani prdele. A neumí stát." Nikdo si mne nevšímal.

„Provedeme to v noci. Moduly, osvětlené z oblohy. To usnadní letadlům zaměřit cíl a rozptýlí červy na zemi."

„Červi jsou nejaktivnější v noci," připojil jsem poznámku. Znovu si mne nikdo nevšiml. Položil jsem pero na stůl a podíval se na Lizard. Sledovala při a nechávala ji jít svou cestou. Říkal jsem si, jak dlouho bude tohle ještě pokračovat, než mi prasknou nervy.

„S — slabé m — místo je s — shoz," řekla Dwan. „N — není ž — žádný způsob, jak z — zajistit, ž — že dostanete do o — ohrady c — celý t — tým."

Na tohle Siegel odpověděl. „SLAM parakřídla. Jsou nafukovací, dají nám čas vznášet se a manévrovat. Každý člen výsadku vezme jednoho pavouka a záchrany modul. Máme dvanáct dobrovolníků, procházejí VR simulacemi, ale touto dobou už budou připraveni vyrazit. První na zemi rozstříknou okolo ohrady aerogelové zátarasy. Získáme tak čas k rozmístění pavouků. Než přemůžou pavouky, budeme pryč."

„Jste příliš sebevědomý," řekla Shreiberová.

„Máte lepší nápad?"

„Nejít tam. Červi jsou nervózní."

„Jak to víte?" Zeptal se Siegel. „Kdypak jste se stala odborníkem na červy?" Očima u mě hledal podporu, ale já uhnul pohledem. Myslel to dobře, ale špatně mířil.

„Tak si tomu nevěřte," řekla Shreiberová. „Vědí, že jsme tady."

Teď promluvila Dwan. „M — má p — pravdu. S — skoro. S — sondy, které jsme s — shodili, n — naměřily vysokou úroveň r — rozrušení v h — hnízdě. M — měříme f — frekvenci pohybu na a — akr. Ves — srovnání s — s — s tím, co jsme n — naměřili minulý m — měsíc, v — vypadají p — lži blízko p — panice. N — nevíme, j — jestli je to k — kvůli n — nastávající růstové f— fázi, nebo j —jestli to má něco s — společného s námi nebo s tím, co se s — stalo v Coari. Nebo m — možná vědí, že Bosch je b — blízko m — mandale. Ale r — rozhodně jsou r — rozrušení."

Tyhle zprávy se Siegelovi nelíbily. Chtěl je přejít, ale nešlo to. Podíval se na mě. Přikývl jsem. Je to pravda. „Do prdele," řekl. Ale musím mu přiznat, že se držel svého.

„Fajn, najdeme jiný způsob, jak se tam dostat. Co kdybychom odvrátili jejich pozornost, abychom je odlákali? Nějaká projekce? Možná kdybychom poslali letadla nad opačnou stranu hnízda?" Znovu se na mě podíval.

Všiml jsem si toho jenom proto, že jsem se tím směrem díval. Lizard nedávala pozor. Letový inženýr Harry Sameshima — ten z japonské zahrady — skoro nepozorovaně proklouzl dovnitř a tiše čekal u lokte kapitánky Harbaughové, složku s papíry v ruce. Poručík Siegel pořád ještě čekal na moji odpověď. Zakýval jsem rukou v gestu příliš mnoha kdyby. Možná. Prostě jsme nevěděli. „Budeme to muset vyzkoušet. Vyslat dnes v noci letadla, nasvítit trochu oblohu, zaznamenat reakce červů a jít do toho zítra v noci."

Nikdo jiný to neviděl, soustředili se na Siegla a Lopezovou a Shreiberovou a mne. Lizard pohlédla na kapitánku Harbaughovou. Kapitánka Harbaughová pohlédla na Sameshimu. Sameshima potřásl sotva postřehnutelně odmítavě hlavou. Položil svoji složku před kapitánku Harbaughovou, ta se na ni zběžně podívala, potom ji posunula před generála Tirelliovou, která se na ni taky zběžně podívala. Tiše promluvila. „Myslím, že na to nemáme čas."

Celou debatu to okamžitě zarazilo. Všichni se podívali na Lizard.

Vypadala znepokojeně. „Je to... záležitost přítěže. Udržovat loď takto na místě je nepřetržité žonglování přítěží hélia. Blížíme se limitu operačního rádia. Musíme shodit zbytek sond a nejpozději zítra v poledne vyrazit."

Lhala.

Když loď upravovali pro tuto výpravu, zvýšili její operační rádius na dvacet jedna dní. Na palubě bylo v rezervních cisternách hélium, které ji udrží ve vzduchu další týden. Něco se podělalo.

Dwan Grodinová to viděla také. Tvář se jí na okamžik vyprázdnila, když procházela svojí zmnoženou pamětí. Když se vrátila, rysy se jí křivily zmatkem. Nechtěla oponovat svému velícímu důstojníkovi, ale věděla, že mezi tím, co říkala generál Tirelliová, a mezi operačními parametry mise je rozpor.

Někteří další to vycítili také. Shreiberová. „Tohle je politika, že? Dostali jsme rozkaz k tomu, abychom se stáhli, že?"

Lizard ji ignorovala. „Poletíme přes Kolumbii. Nemůžeme letět přes Andy. Budeme je tedy sledovat severním směrem nahoru do Venezuely a odtud do Panamy."

Tohle musela být další lež. Mapy jsem studoval. I tam na severu představovaly hory zeď, kterou loď této velikosti nemohla překonat. Nedostaneme se dost vysoko. Nebylo možné, abychom se dostali k Pacifiku. To, co říkala doopravdy, bylo to, že pro nás návrat přes Brazílii není bezpečný. A co bylo ještě horší, v naší situaci bylo něco zoufalého.

„Jestli chceme zachránit děti," dodala, „musí to být dnes v noci."

„Dobrá," řekl Siegel. „Půjdeme dnes v noci. Zkusíme to takhle —"

Půl vteřiny jsem bubnoval prsty o stůl. Potom, aniž bych se omluvil, jsem odsunul křeslo dozadu a vstal. Nikdo si toho nevšiml. Kromě Lizard. A kapitánky Harbaughové. A možná Harryho Sameshimy. Rychle jsem opustil místnost.

Za dveřmi jsem se zastavil a čekal. Přemýšlel. Dával si dvě a dvě dohromady.

Mrazení začalo od slabin, vyšplhalo se na břicho, zmrazilo dech v plicích a vyšlo jako vzdech: „Ježíši Kriste — jak jsme mohli být tak slepí!" Slyšel jsem srdce, které mi dunělo v hrudi jako buben. Opřel jsem se oběma rukama o zeď a zíral na své boty. Narovnal jsem se a civěl do stropu. Chtělo se mi bušit do zdí a ječet; na sebe, na svět, na všechny, kteří připravovali tuhle výpravu a přehlédli to, co bilo do očí. Ovládl jsem se. Ovládl jsem se, jak to jen šlo, a čekal. Čekal na nějaký pocit, co by se mělo udělat.

Dveře za mnou se se zasyčením otevřely. Neohlížel jsem se. Někdo mi položil ruku na rameno. Zvedl jsem oči. Lizard. Mlčky jsme se dívali jeden na druhého. Vypadala vyděšeně. Já se cítil — odtažitě. Strach pořád hořel, ale teď hořel i v někom jiném. Už nebyl celý můj;

„Proč jste mi to neřekli?"

„Měl jsi v hlavě jiné věci. Důležitější, než je tohle. Nechtěla jsem tě rozptylovat."

„Kdybys to jenom udělala."

„Omlouvám se," řekla tiše. „Věděli jsme, že se pokusí o sabotáž. Mysleli jsme, že jsme je zneškodnili. Pořád ještě nevíme, co vlastně udělali. Jime — musíme to udržet v tichosti. Nechceme tady paniku."

„Není to sabotáž," řekl jsem. „Hledáš špatným směrem."

„Eh?" Nedošlo jí to.

Do hlasu se mi přikradl vztek. „Jsou to žihadláci!"

Lizard vypadala pochybovačně. „Ty malí pitomí brouci?" Pochyby se proměnily v nevěřícnost.

„Kamufláž fungovala až příliš dobře!" Ještě jednou ve mně explodovalo mrazení adrenalinu. Hlas mi zesílil. „Myslí si, že Bosch je červ! Běž na horní ochoz. Jsou kolem celého pláště! Bodají! Prokousávají se dovnitř! Teď už musí být v plynových vacích milióny dírek."

Myslel jsem, že to rozcupuje poslední zbytky její vyrovnanosti. Místo toho vydechla — „Ach můj Bože" — a okamžitě přešla do ovládaného režimu. „Proč jsi mi neřekl —?"

„Právě mi to došlo! Kdybys mi byla řekla o úbytku hélia dřív —" Zarazil jsem se uprostřed věty. Zvedl jsem obě ruce na znamení, že se vzdávám. „Teď už je to jedno. Nebudeme řešit vinu. Máme tady opravdový problém. Musíme říct kapitánce Harbaughové —"

„Říct kapitánce Harbaughové co?" Kapitánka lodi se přihnala z konferenční místnosti, Sameshima za ní. Dveře zůstaly otevřené. Vyhlížely z nich pobledlé obličeje. „Co se to tady ksakru děje?" ptala se. „Je vás slyšet po celé lodi."

„Žihadláci," řekla Lizard neochotně.

„Cože —?"

„Chtorranský hmyz," řekl jsem. „Koušou. Bodají. Jsou to komáři velikosti mouchy. Prokousávají se pláštěm

vzducholodi. Myslí si, že to je obrovský červ. Chtějí naklást vajíčka. Nebo cokoliv, co vlastně dělají. Jakmile se jednou dostanou dovnitř, přistanou na plynových vacích. Červené světlo, které proniká vnějším pláštěm, způsobuje, že reagují stejně, jako by byli stále ještě na těle červa. A tak koušou znovu. Koušou dál a dál, dokud se nedostanou k červímu masu. Jenže tam žádné není. Dostanou se dovnitř vaků, kde není žádný kyslík a umírají tam. Jenže každý z nich za sebou nechá dírku. Tak ztrácíte hélium. Svrchní části všech plynových vaků teď už nejspíš budou jako řešeto. Nic neuvidíte; dírky jsou příliš malé. Ale zkontrolujte dna vaků, najdete tam mrtvé žihadláky. Velice brzy nebudete schopná plyn dostatečně rychle doplňovat. Potápíme se."

Kapitánka Harbaughová mi nechtěla uvěřit. Sameshima to už udělal.

Noční můra na palubě vzducholodi se utrhla ze řetězu.

V době, kdy je tato publikace psána, prozkoumaly dálkově řízené sondy důkladně dvě hnízda mandaly: zamoření Colorado, které bylo zničeno dvěmi jadernými pumami, a zamoření v západní Kanadě. Druhé zmíněné zamoření bylo prozkoumáno jak před, tak po svém zničení spojením ohně, mrazu a radiačními zbraněmi krátkého poločasu rozpadu. Ačkoliv je pravděpodobně příliš brzy na to, abychom něco tvrdili s naprostou jistotou, je pravděpodobné, že stejná konstrukční schémata, jaká byla pozorována v těchto dvou hnízdech, budou nalezena i v hnízdech dosud neprozkoumaných; na tomto základě je založeno následující pojednání.

Stavby, připomínající kupole, které byly původně označeny za chtorranská hnízda, jsou ve skutečnosti pouhé povrchové vstupy do podzemních měst plžů. Od vchodů sestupují v kruzích široké chodby; na každý vchod vždy připadají přinejmenším dvě. Později, tak, jak je povrchová úroveň hnízda přestavována, aby se přizpůsobila růstu podzemního hnízda pod sebou, přibude několik hlavních tunelů, které vedou dolů, do nitra osídlení. Bez ohledu na to, zda se hlavní kanály ve svých spirálách stáčejí po či proti směru hodinových ručiček, větvící chodby se vždy stáčí ve směru opačném tak, že stavba podzemní kolonie připomíná sadu per na kanapi.

Uprostřed každé sady takovýchto per nalezneme široké spektrum komor a pokojů, každý se svým specifickým účelem. Mnoho z místností je používáno jako skladiště; další slouží jako nádrže pro nejrůznější tekutiny v hnízdě: vodu, odpadní tekutiny a medovitý sekret; některé místnosti se zjevně používají jako obydlí nebo jako zóny hnízdění, zatímco další komory se zdají být buď inkubačními prostorami, nebo stravovacími oblastmi — nebo obojím.

Některé z místností mají nezvyklou stavbu a jejich účel není dosud objasněn; na příklad, k čemu slouží malý prostor na konci svislého tunelu? Kdyby se do takové místnosti plž vplazil, nebude schopen se znovu dostat ven — a ve skutečnosti byla opravdu v několika těchto komorách nalezena vysušená těla malých červů.

—Červená kniha (vydáni 22.19A)

---

65. Závazky

„Ukažte mi morální vítězství a já vám ukážu
poraženého, který má problémy se sebeúctou."
—SOLOMON SHORT

A najednou mluvili všichni najednou.

Siegel se protlačil do chodby a říkal, abychom okamžitě vyrazili pro děti; Lopezová, která šla hned za ním, už štěkala do mikrofonu rozkazy. Shreiberová a Johns — byli to milenci, nebo jen siamská dvojčata, které spojily jejich názory? — začali mluvit o okamžitém ukončení operace. Dwan Grodinová breptala něco zmateného, po tvářích jí stékaly slzy a vyrážela ze sebe nesrozumitelné slabiky; musel se jí ucpat mozek. Sameshima stál stranou a tiše mluvil do svého vlastního komunikátoru. Kapitánka Harbaughová a generál Tirelliová mluvily obě najednou. Nikdo neposlouchal — kromě mne. A já nerozuměl jedinému slovu, které kdokoli říkal.

„Do prdele," řekl jsem. Vzdal jsem to a vrátil se do konferenčního sálu. Generál Tirelliová a kapitánka Harbaughová mne následovaly — a všichni ostatní taky. Ze všech stran se ozývalo blábolení a křik; znělo to jako v kurníku.

Najednou se místností rozlehlo ticho.

Všichni se na mě dívali a čekali odpověď. Žádnou jsem neznal.

Podíval jsem se na Lizard. Pokynula hlavou směrem k pultu. „Jestli chceš něco říct..."

Pokrčil jsem rameny. No a co, do prdele? Vystoupil jsem na pódium. Generál Tirelliová a kapitánka Harbaughová mne následovaly do čela místnosti. Všichni ostatní zamířili zpět na svá místa.

„Ze všeho nejdřív," řekl jsem velice tiše. „Zavřete teď všichni svoje zasraný huby a nechte je zasrané zavřený. Tohle je stav nouze. Demokracie se odvolává na neurčito.

Priorita číslo jedna —" ukázal jsem na Sameshimu. „Jak dlouho nás udržíte ve vzduchu?"

Harry potřásl hlavou. „Nevím. Chybí mi jakákoliv ověřená čísla. Nemohu předpovídat. Nemohu spustit ani simulace."

„Fajn, zeptám se jinak. Co udělat můžete?"

„Už dělám," řekl. Začal odpočítávat na prstech. „Požádal jsem o nouzovou dodávku hélia. Rezervní zásoby

jsou na cestě. Povolal jsem do služby celou posádku. Rozstřikují těsnění na vaky s plynem. Nejdřív naneseme dvě vrstvy. Budeme s postřikem pokračovat. Požádal jsem o další barely těsniva a pesticidů. Zítra bychom je mohli mít. Mám další skupinu na horním ochoze, rozstřikují těsnění i tam. A — nechávám palubní počítač zpracovávat program odhazování nepotřebné zátěže. Budete do toho muset zapojit své lidi. Každé křeslo, každá postel, každý stůl, všechno, co není přibité k podlaze, se musí vyhodit nejbližším oknem. Ne ale všechno najednou. Budeme věci odhazovat podle toho, jak se budeme potřebovat zvednout. Když se zbavíme letadel a sond v nákladních oddílech a navíc většiny přítěže —" Pokrčil rameny. „Nebudu to vědět, dokud neuvidím nové projekce stoupání. Za hodinu. Možná za dvě. Bude to pořád probíhat. Ale pokud bych měl říct, co si o tom všem myslím —" Ponuře potřásl hlavou.

„Jak daleko se můžeme dostat?"

„Když zvedneme kotvy hned teď a vyrazíme přímo — mohli bychom se snad dostat do Yuana Moloco. V Kolumbii. Bylo připraveno jako místo nouzového přistání. Většina našich nouzových zásob přijde odtud. Mohou nás potkat na cestě. To pomůže."

Vedle mne si kapitánka Harbaughová a generál Tirelliová šeptaly. Obě vzhlédly ve stejnou chvíli. Téměř unisono řekly: „Udělejte to." Kapitánka Harbaughová dodala: „Hned!" A Sameshima zamířil na konec místnosti.

„Počkejte chvíli!" Siegel stál a křičel. „Do prdele, ne! Musíme jít pro ty děcka!"

„Posaďte se, poručíku! Ještě jsem neskončil. Harry, počkejte!"

Siegel zůstal stát, ale sklapnul. Sameshima se zastavil u dveří a v rozpacích se mračil.

„SLAM tým má aerogel," řekl jsem. „Ať ho rozstříkají po celé ploše horního ochozu a po bocích lodi. Mohlo by to pomoct. Jestli to zabere, postříkejte i vnitřek vaků s plynem. Snad to zabrání rozpadnutí."

Harry se podíval na kapitánku Harbaughovou. Přikývla. Vykolébal se ze dveří a odhodlaně se přitom šklebil. Stál ve vestibulu a diktoval do mikrofonu rychlé, strohé rozkazy.

„Takže," řekl jsem k Siegelovi. „Jak moc jsi odhodlaný jít pro ty děti?"

„He?" Nerozuměl otázce.

„Jsi odhodlaný?" zeptal jsem se. „Nebo jsi stupidně odhodlaný?"

„Aha." Došlo mu to. „Eh..." usmál se. „Obávám se, že stupidně odhodlaný."

„Já taky," připojila se Lopezová.

„Myslel jsem si to. Fajn —" Podíval jsem se na kapitánku a generála.

Harbaughová napjatě vyčkávala, co bude. Lizard byla nelíčené zvědavá. „Posloucháme."

Rychlým kývnutím jsem je vzal na vědomí a dal se do toho. „Vidím to takhle," řekl jsem. „Letíme přímo přes střed mandaly a zářímе přitom jako reklama na cigarety. Zakotvíme tak, aby nad arénou byla jenom příď. Nasvícená jako rockový koncert. Záď zůstává ve tmě. Na bok lodi promítáme od zádi k přídi šipky. Čím blíž ke přídi, tím jasnější; předhazujeme jim vizuální triky, vzory a pruhy a všechno ostatní, na co tak silně reagovali v Coari. Jakmile začínají zpívat, pouštíme jim zpátky jejich vlastní píseň tak nahlas, jak to jen bude možné. Víme, že je to ochromí. Současně přesouváme záď nad ohradu a na navijáku spouštíme tolik košů, kolik je třeba, abychom vytáhli děti. Jeden člen týmu k jednomu koši. Nakládáme, vytahujeme a mizíme. A moment! Má to taky ještě jednu výhodu. Současně s tím, jak budeme děcka sbírat, můžeme shodit zbytek sond a vysílačů. Sondy nasadíme. Sobě ulehčíme. Děcka mizí. Mizíme my." Rozpřáhl jsem ruce v gestu 'a je to'.

Chvíli nikdo nepromluvil. Podíval jsem se na hodinky. „Jestli do toho jdeme, musíme se rozhodnout během patnácti minut." Podíval jsem se na Lizard.

Dala si ruce před obličej, jako by si potřebovala k přemýšlení zakrýt oči. Když je znovu odtáhla, měla oči kalné, ale rozhodné. „Proveďte instruktáž týmu, poručíku. Ať jsou připraveni."

„Znamená to ano?"

„Nevím. Tohle budeme muset zahrát podle sluchu."

„To nemůžete udělat!" skočila nám Shreiberová vztekle do řeči. „Je to idiotský nápad."

„To možná je, ale je také jediný, který máme," odpověděla Lizard. „Chcete, aby vám ty děti zůstaly na svědomí?"

Shreiberová odmítla nechat se zastrašit mravními zásadami. „Nemůžeme je zachránit všechny. Ty děti jsou už pravděpodobně infikovány tím — tím, cokoliv to je. Nemůžeme riskovat přenos infekce na palubu této lodi."

„Použijeme standardní dekontaminační proceduru. Po příchodu na palubu je umístíme do karantény."

„Je to příliš nebezpečné. Riskujete naši bezpečnost."

„Riskujeme vaši bezpečnost, chcete říct."

Generál Tirelliová popuzeně potřásla hlavou. „Chci, abychom ty děti odtud dostali. Chci vědět, že jsme udělali něco správného." Podívala se přes stůl na Shreiberovou. „Nevím jak vy, ale já si chci o sobě znovu myslet něco dobrého."

„To není tak jednoduché, generále!" Shreiberová měla zkřivenou tvář. „Jenom takhle si cestu do nebe nekoupíte."

„Máte nejspíš pravdu, doktorko. Ale do pekla radši půjdu svojí cestou, ne tou vaší."

„Tak tedy dobrá. Doufám, že dostanu šanci vás na tu vaši cestu poslat." Shreiberová se vyřítila z místnosti.

Lizard jen pokrčila rameny a zavrtěla hlavou. „Dejte se do práce, chlapi," řekla.

Překvapivě velké množství místností v hnízdě je naplněno vajíčky a hnízdy nejrůznějších partnerských druhů, z nichž mnoho stále ještě nebylo plně zařazeno.

Nicméně se nám podařilo identifikovat vajíčka mnohonožek, vajíčka čenicháčů, líhně sulcprasat a vnější

dělohy, obsahující embryonické gorpy.

V rozličných hnízdních komorách bylo nalezeno množství velkých kožnatých zámotků připomínajících kukly hmyzu. Máme za to, že toto mohou ve skutečnosti být červí vajíčka; nemáme však žádné životaschopné vzorky, které by tento odhad potvrdily.

Identifikační proces ztěžuje skutečnost, že plži podle všeho nerozlišují mezi vejci, uskladněnými pro potravu a vejci svých symbiotických partnerů.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

66. Cyrano na obloze

„Řekové tomu říkali Deus ex Machina.
Bůh ve stroji se spustí z oblohy,
aby nás zachránil před sebou samými.
My tomu říkáme terapie a Boha vynecháváme."
—SOLOMON SHORT

Ještě jednou naplnil zpěv červů nákladní prostor.

Byl to dusivý nachový zvuk. Dokonce i tady, na zádi plavidla, byla jeho intenzita drtivá. Byla to fyzická přítomnost v horkém vlhkém vzduchu japuránského odpoledne. Z temných harmonických tónů jsme byli všichni v nákladním prostoru nevrlí a podráždění.

Poslední přípravy pro shoz byly téměř hotové. Lopezová připevnila Sieglovi na hlavu cyranopásku a vztyčenými palci mi dala signál.

Cyranovysílač byl standardní armádní model odlehčené tiáry s čočkami, připevněnými na spáncích a s miskami mikrofonu u uší. Rozšířené umístění čoček silně zvýrazňuje stereo efekt a předměty se v nich jeví o trochu menší, než jsou ve skutečnosti, ale napomáhá počítačům při určování rozsahu zpracovávaného obrazu.

Nasadil jsem si na uši sluchátka a oplatil Lopezové gesto palci. Prošla kolem Siegela a tiše si přitom šeptala limerick.

„Venuše je krásná, o tom nemá nikdo pochyby,
chlapi šílí z toho, když jen vidí její pohyby.
Je čtyři metry vysoká
a šestnáct metrů hluboká.
Na počty klidně zapomene každej, koho políbí."

S očima zavřenýma to znělo úplně stejně, jako by Lopezová stála vedle mne. „Fajn," řekl jsem a otevřel znovu oči.

„Audio je v pořádku. Teď zkusíme kamery." Sklopil jsem si okuláry přes oči, chvíli si hrál s ostřením, podíval se dopředu a náhle zjistil, že stojím o tři metry blíže k otevřenému příklopu nákladového prostoru. Lopezová se postavila přede mne, najednou se otočila a naznačila ránu, která mi mířila mezi oči. Bezděky jsem ucouvl. Vesele se zasmála.

„Video je v pohodě," řekl jsem. „Poručíku, jakmile budete připravený, můžeme to rozjet."

Zdálo se, že mi Siegelův hlas vychází z prostoru pod bradou. „Dobrá. Eh, kapitáne —?"

„Copak?"

„Mohl byste, eh, přestat mluvit, pokud to nebude fakt důležitý? Chci říct, doopravdy to rozptyluje."

Zasmál jsem se. „V pořádku." Zakryl jsem palcem mikrofon, abych Siegela náhodou nerozptýlil. Opřel jsem se v křesle a udělal si pohodlí. Někdo mě láskyplně poplácal po rameni. Nechal ruku na místě. Pohladil jsem ji, poznal prsten a věděl, že je to Lizard.

O okamžik později jsme spustili Siegela a Lopezovou ze vzducholodě. Obraz přede mnou se s pohupováním koše neklidně otáčel. Zvuky hnízda se zvedaly okolo nás, nekonečný nachový zpěv červů.

Podívali jsme se nahoru. Byli jsme pod temnou zádí vzducholodě. Byla tísnivou přítomností nad našimi hlavami. Velká temná hmota Bosche zahalovala oblohu jako obrovská střecha. Viseli jsme nechránění pod nesmírným deštníkem soumraku.

„Zastav to na chvilku," řekl Siegel. „Podíváme se, jak červi reagují."

Odkryl jsem mikrofon a zašeptal: „Podívej se dopředu, prosím."

Obraz poskakoval, odmítal se ustálit.

„Drž tu hlavu rovně, do prdele!" Obraz ztuhl. „Promiň, nechtěl jsem na tebe ječet."

„Omlouvám se. Moje chyba. Zamotaly se mi popruhy do kabelu. Snažil jsem se to uvolnit."

Všude vepředu byla vidět světla, zářící jako v Las Vegas. Promítání, které kapitánka připravila červům pro zábavu. Dokonce i z této vzdálenosti jsme je mohli vidět, jak šplhají jeden přes druhého. Příď vzducholodi rozhodně nebyla nijak blízko centrální mýtině. Tahle ohrada byla v odlehlém úponku osídlení, takže červi ke shromáždění neměli

žádný velký otevřený prostor. Místo toho šplhali přes zdi ohrad, lezli na střechy hnízd, dusali v zahradách, cákali v zavlažovacích rybnících, vyplňovali kanály, vršili se v ulicích, tvořili hory lepkavého rudého masa. Nemohl jsem si pomoci, při tom pohledu jsem se otřásl.

Přímo nad námi jsme v břiše vzducholodi viděli další tři otevřené nákladové prostory. Z poklopů vypadávaly moduly a sondy, ptáci — pátrači a mechanická zvířata a bzučely pryč směrem do mandaly.

„Podívám se dolů, kapitáne." „Rozumím."

Ohrada pod námi byla podivně tichá. Několik dětí stálo a zíralo na nás. Byly jako omráčené. Jedno nebo dvě ukazovaly prstem. Několik jich natahovalo ruce, jako by na nás chtěly dosáhnout. Za ohradou byla skupina několika červů, ale většina z nich se pohybovala k severu, aby se dostali pod hlučnou zářivou příď vzducholodě. „Nevidím žádné dospělé," řekl Siegel. „Ani já ne," odpověděla Lopezová. „Počkej chvíli. Myslím, že jednoho vidím. Na čtyřech hodinách. Ve stínu. Klečí u malé dívky. U té, co brečí." „Mám ji," řekl Siegel. „Je tohle lidské?" „Myslím, že jo," odpověděl jsem. Lizard mi poklepala na rameno v potvrzujícím gestu. „Analýzy říkají, že jo." Najel jsem na muže transfokátorem. Byl nahý. Byl štíhlý. Po celém těle měl ty zvláštní vířící čáry, stejně tak i po celé tváři. Měl lehký kožich růžové srsti. A divoký, vyšinutý pohled v očích. „Nepřipadá mi nepřátelský," řekl jsem, „ale nic neriskuj." „Jdeme dolů?"

Lizard mi znovu poklepala na rameno. „Jdeme dolů," potvrdil jsem.

„Tady máme pavouky," řekla Lopezová. Obraz se zároveň se Siegelovým pohledem posunul vzhůru. Koše s obrannými roboty rychle sjížděly k zemi. Sestoupili jsme s nimi. Nastavil jsem si zobrazení znovu na široký úhel.

Několik dálkově ovládaných jednotek bylo spuštěno již dříve a teď rozstřikovaly podél vnějších okrajů kruhové ohrady hustou mlhu polymerického aerogelu. Malé stroječky hvízdaly a vířily a vyfukovaly kouřové mraky materiálu. Jeden nebo dva červi se do něj už stihli zamotat. Protože aerogel byl nejřidší látkou, jaká kdy byla vyrobena, stačil jediný barel k pokrytí akru. Dálkové jednotky ho měly dost, aby pokryly celou mandalu, kdyby to bylo zapotřebí, a budou okolo ohrady měkkou mlžnou bariéru obnovovat, dokud všechen aerogel nevypotřebují.

Ohrada sama měla stejnou konstrukci, jako byla ta, na kterou jsem narazil v prvním chtorranském hnízdě, které jsem kdy viděl. Zdi byly postaveny z nějaké ztvrdlé kaše. Měli jsme spousty záběrů. červů, kteří žvýkali stromy, aby vyrobili tuhle chtorranskou papírovou drť. Pracovali jako včely, stavěli kupole vstupů do svých hnízd, vždy jednu vrstvu najednou. Jejich ohrady vypadaly jako kupole bez střech.

Děti bázlivě ustupovaly stranou, jak se Siegel a Lopezová spouštěli dolů do středu ohrady. Koše tvrdě narazily na zem; Obraz se otřásl; Pavouci okolo nás rozložili nohy, vztyčili se do své plné výšky a pohnuli se směrem ze středu, aby vytvořili vysoký ochranný obvod. Jejich zlověstná těla se tyčila nad zdmi ohrady; plamenomety měli vysunuté z krytů, kamery zaostřené, zaměřovače zacílené na pravděpodobné cíle, nastřelovací lasery nabité. Signály, kterými oznamovali svou připravenost, mi pípaly v uších jeden za druhým.

„Pavouci jsou na zelené," hlásil jsem.

Siegel s Lopezovou hlášení nepotvrdili. V té době už sbírali děti a ukládali je do košů.

Některé děti ustupovaly, ve strachu se schovávaly jedno za druhé nebo se ukrývaly u zdí ohrady. Koše vysílaly v několika jazycích předem nahranou zprávu. Doufali jsme, že jeden z nich bude odpovídat dialektu domovské vesnice těchto indiánských dětí. Zatímco je připoutávala k bezpečnostním popruhům, dělala Lopezová na nemluvňata konejšivé vrnivé zvuky. Několik jich plakalo.

Další čtyři členové týmu sjeli po lanech dolů, aby Siegelovi s Lopezovou pomohli. Popadli děcka, která přišla právě na řadu. Pár se jich pokoušelo bojovat, ale některá už si začínala uvědomovat, že tohle je záchranná operace, a začala sama lézt do košů. Dokonce pomáhala členům týmu s upevňováním popruhů. Ty měly zabránit tomu, aby děti nevylézaly z košů, stejně jako k tomu, aby nevypadly.

Několik dětí se stavělo na odpor. Utíkaly od obrovských bílých cizáků, kteří se snesli z nebeské velryby. Vojáci je uspávali sprejem, zachytávali, když se kácely k zemi a odnášeli zpátky ke košům.

Divoký smích za mnou se mnou trhnul jako studená sprcha za krkem. Ruka na Sieglově rameni nás otočila kolem vlastní osy. Mužský hlas. Angličtina s přízvukem. „Krmíte oblohu? Kam berete trrrttt?" Obraz se zaostřil. Potetovaná hnědá tvář. Pera, která se z hlavy vertikálně zvedala jako ptačí chocholka. Myslel jsem na Queequega, Melvillova záhadného vetřelce v našem středu. Obraz se vyjasnil. Čáry na tváři byly brázdy pod kůží. Jako by byl zorán, podhrabán nebo sežvýkán. Tvář se zvědavě nachýlila na stranu, jako by bytost za ní nemohla zaostřit kolmo. Zachichotalo se to. Ukázalo to vzhůru. „Kdo je váš rrrllllnncctt?"

První koš se už zvedal k nejasně se rýsující vzducholodi. Dva další se spouštěly dolů. Nemohl jsem to vidět, jen jsem to cítil, ale Siegel udělal rukou signál zbytku týmu, ať nakládají dál. „Kdo jsi ty?" dožadoval se zjevení stojícího před ním.

„Guyer, já být. John, doktor Harvard kmen. Výzkumné hnízdo." Další divoký smích. Několikrát se to poplácalo po kolenou, jako by to, co právě řeklo, byl ten nejlepší vtip, co kdy slyšelo. „Výzkum! Výzkum!" vykřikovalo to. „Já být výzkum."

„Profil!" zařval jsem, s mikrofonem zakrytým. „Doktor John Guyer. Harvardský výzkum."

„Už se na tom pracuje," řekla Lizard. „Čekej."

Kovový hlas LI ji přeťal. „Dr. John Guyer, Harvardská výzkumná mise. Zmizel před deseti měsíci. Výzkum Amazonie. Tělesné a hlasové charakteristiky sedmdesát procent souhlas."

Ve výhledu se mi objevil výřez. Doktor Guyer tak, jak vypadal dva dny před svým zmizením. Pohledný. Vysoký. Vlnité světle hnědé vlasy. Modré oči. Směje se. Usmívá. V očích mu jiskří. Stál v zahradě, na sobě měl tričko, a šortky, v ruce držel motyku. Mluvil s někým mimo záběr kamery, pískal a směšně pokřikoval. Konečně na nás mávnul a vrátil se ke svému kopání.

Výřez zmizel a já se díval na doktora Johna Guyera tak, jak vypadal dnes. Nějak menší, sehnutý a shrbený, ale stále se usmíval. Úsměv byl stejný. Oči byly jasné. Pohazoval hlavou a poskakoval a vesele kdákal. Zatínal a povoloval ruce jako malé paňáty. Čáry, které mu vířily nahoru a dolů po těle, dávaly jeho kůži drsný a šupinatý vzhled — jako je tomu u ještěrky nebo u plazů. Rudá srst, která z něj visela, bylo skvrnité třepení. Vlnité hnědé vlasy byly pryč; s péry na hlavě vypadal jako Mohawk. Kroužil kolem Siegela a zvědavě do něj strkal. „Kde být tvé pruhy? Co být tvé hnízdo?"

Něco v jeho postoji. Něco v jeho očích —

„Oslepl!" řekl jsem náhle. „Nebo se sjel až po střechu. Nebo obojí najednou."

„Vezmeme ho nahoru?" zeptal se Siegel.

Lizard mi poklepala na rameno. Ano.

„Do toho," poradil jsem. „Pokud bude třeba, tak ho vezmi sprejem."

Siegel znovu a znovu ukazoval na koš. „Pojďte s námi, doktore Guyere. Jsme tady, abychom vás zachránili." Obraz rychle zabral ohradu. Všechny děti byly pryč. Stoupaly k obloze. Jeden poslední koš čekal. Něco mimo ohradu vřeštělo. Jeden z pavouků vypálil raketu. Něco vybuchlo. Objevil se oranžový záblesk, dunění a sypání malých kamínků.

Guyer vypadal neklidně. Poděšeně. Oči mu zdivočely. Shrbil se a stáčel pohled ze strany na stranu. „Tohle se králi líbit nebude!" vykřikl. „Šílenství! Šílenství! Utíkejte a skryjte se! Skryjte se!" Rozběhl se ke zdi a začal ji přelézat.

Obraz skákal, jak Siegel utíkal za ním. Slyšel jsem zvuk spreje. Guyer dál šplhal, smál se a ječel hrůzou. Už byl skoro nahoře, napůl na druhé straně. Siegel skočil, popadl ho za nohu, stáhl zpět na svoji stranu. Skácel se, spadl na nás, na okamžik nás přišpendlil k zemi.

„Do prdele—" řekl Siegel.

Něco na druhé straně zdi vřeštělo nachové nadávky. Siegel ze sebe Guyera svalil a táhl zplihlou skřítkovitou postavu k poslednímu koši, který stál ve středu ohrady. S potížemi Guyera zvedl a překotil do koše právě ve chvíli, kdy si zdí prorazil cestu obrovský rudý červ — nerozstříkali jsme na ni tolik aerogelu, abychom zastavili i tohohle; táhl se za ním ohon kouře; jak aerogel, tak plameny — sám také hořel!

Koš sebou trhl, jak do něj Siegel padl a my stoupali vzhůru. Křičeli jsme a smáli se.

„Máme ho! Jeď!"

Vzducholoď už stoupala z hnízda Japurá. Zatímco jsme stoupali k tichému břichu vzducholodi, viděli jsme, jak ze všech poklopů vypadávají věci.

Téměř okamžitě vyvstává otázka — kdo buduje tyto tunely a komory a zásobníky? Jaký činitel zamoření je odpovědný za odstranění a odsun tak velkých množství zeminy?

Až do současnosti se předpokládalo, že za stavbu rozsáhlých podzemních hnízd jsou odpovědní sami červi. Tento předpoklad je však z větší části mylný. Rodina plžů se zaslouží pouze o úvodní fáze stavby hnízda. To zahrnuje vstupní kupole, několik ohrad, základní komory a jejich spojovací tunely a příležitostně dokonce i první ze spirál, které jako vývrtka sestupují k velkému zásobníku, který se nakonec na dně hnízda objeví.

Velice rychle se však s tím, jak se rodina ve svém hnízdě zabydluje, rozšiřuje a roste v kmen, objevuje nový symbiont — takový, který je podle všeho pro ražení tunelů a jejich údržbu přímo určen. Z nedostatku příhodnějšího pojmenování byl tvor nazván „sulcprase". Byl popsán jako „obézní, kulatá věc s tlamou na jednom konci a ničím zvláštním, pokud jde o další podrobnější popis."

Ve skutečnosti je sulcprase tlustý šedý slimák s mnoha zakrnělýma nohama. Ze všeho nejvíc připomíná odchlupeného plže s pohybovým ústrojím mnohonožky, což některé pozorovatele vede k názoru, že sulcprase je blízce příbuzné s jedním nebo druhým z těchto druhů. Jeli některé z těchto tvrzení pravdivé, potom jde nejpravděpodobněji o metamorfovanou mnohonožku. Existují jisté důkazy potvrzující tuto možnost.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

67. Sameshima

„Můžete si věřit, čemu chcete.
Vesmír nemá za povinnost tvářit se vážně."
—SOLOMON SHORT

— strhl jsem si sluchátka a běžel k příklopu. Záchranný tým — všichni v bezpečnostních oblecích — posunul koš stranou na podlahu oddílu. Dveře příklopu se už zavíraly. Pod nohama nám drnčely silné vibrace. Motory vzducholodi pracovaly na maximální obrátky. Zvedaly nás vzhůru a pryč.

Vykládali jsme koše. Děti, mezi nimiž některé stále ještě plakaly, jsme odváděli nebo odnášeli do dekontaminačního prostoru. Siegel a Lopezová nesli mezi sebou Guyera. Takhle zblízka byl na vlastní oči ještě děsivějším přízrakem. Mrtvolný. Něco z Poea. „Maska rudé smrti."

Zastavil jsem se u červené čáry, sledoval je podél ní, zatímco odnášeli své břemeno do sprch. „Nechte ho

prohlédnout. Plný rozsah. Dejte ho Shreiberové. Ta je přes lidi. Tohle je její parketa. Sejdu se s vámi na druhé straně."

Lopezová mi ukázala vztyčený palec a všichni, tři zmizeli v dekontaminačním tunelu.

Otočil jsem se k Lizard, tvář roztaženou v širokém úsměvu. „Vytáhli jsme je!"

Vypadala potěšené, ale ne triumfálně. Nemusela to říkat nahlas. Její výraz stačil. „Ale vytáhli jsme je dost rychle?" Jsou infikovaní? Nebudeme to vědět, dokud do nich nedostaneme biomonitory.

Zvedla ruku, abych zmlkl. Poslouchala hlášení ve svém telefonu. „Ano, kapitánko? V pořádku. Vydám rozkazy okamžitě. Děkuji, kapitánko Harbaughová." Složila telefon a připnula si ho zpět na opasek. Zvedla oči k mým. „Byla to velice drahá operace. Ani nechtěj vědět, kolik hélia jsme ztratili!"

„Modrý kód?"

Pochmurně přikývla. „Přidej se k týmu na pravoboku. Zorganizuj je! Od přídě na záď. Každou kajutu. Vyhoďte všechno. Postele. Křesla. Terminály. Ledničky. Lampy. Vany. Umyvadla. Skříně. Šaty. Srolujte koberce. Podlahové dílce. Obložení stěn. Stewardi mají nářadí, které budete potřebovat ke zbourání obytné části. Už začali. Jakmile tady budeme hotoví, pošlu ti víc lidí, aby se k vám přidali. Dvacet minut na kajutu, Jime. Ne víc. Ať dělají, jak nejrychleji dokážou. Tohle bude natěsno."

„Už jdu, miluju tě —!"

„Já tě taky miluju!"

Běžím nahoru po schodech, jak nejrychleji dokážu. Jsem na pohyblivém chodníku a běžím stejně. Píchá mě v boku, svírá se mi hrudník. Běžím. Nadávám. Zdá se mi to jen, nebo se příď lodi zvedá nahoru?

Přidal jsem se ke skupině, která právě dočišťovala druhou kajutu. Nemotal jsem se jim do toho, ale šel jsem za nimi do další. Pořád jsem lapal po dechu a už jsem jim pomáhal s pohovkou. Použili ji jako beranidlo k rozbourání zábradlí balkónu a potom ji vyhodili ven a dolů do porostu džungle. Sledoval jsem, jak padá nekonečně dlouho do hrozných stromů pod námi. Zřítila se do zeleného listoví a k obloze vyletěli polekaní ptáci.

Odskočil jsem stranou, když za ní začala létat křesla. Pak i světla, stůl, matrace —

Někdo vykřikl: „Přišel jsi pracovat, nebo jen čumíš?"

Nesnažil jsem se mu to nějak vysvětlit nebo se omluvit. Stále s rukou na prsou jsem se otočil a začal jim pomáhat rolovat koberec. Stranou. Nemohli ho protáhnout z okna. Byl příliš široký. Stočili ho do válce a znovu použili jako beranidla, rovnou za pohovkou.

Nebylo nic, co bych mohl organizovat. Stevardi se organizovali sami. Nemotal jsem se jim do toho a popadl jsem a odnášel, co jsem jen mohl.

Vana šla odšroubovat snáze, než jsem si myslel. Umyvadlo taky. Společně se Shaunem jsme je vynesli k balkónu a vystrčili ven. „Dejte na sebe pozor," řekl. „Nespadněte."

Hromady šatů. Poznal jsem modrou noční košili. S třepotáním odlétla. Aha. Tohle byla naše kajuta.

Je to fuk. Na řadu přichází bar. Všechny ty láhve. Všechen ten alkohol. Chtělo se mi brečet.

Příčky stěn. Odlehčené. Skoro příliš lehké na to, aby nám to nějak pomohlo. Všechno se ale může hodit. Plachtí vzduchem, otáčejí se a rotují do temně zeleného moře porostu. Mandala už je daleko za námi. Jak jsme na tom s časem?

Trvá nám to příliš dlouho! Další místnost a další. Jsme o šest minut pozadu!

Přidává se k nám Siegel s Lopezovou a další dva z těch nových hned za nimi. Rozdělujeme se na dvě skupiny. První začne s místností. Vyhodí to, co lze vyhodit snadno, nábytek, oblečení. Druhá stahuje koberce, demontuje vany a umývadla, strhává příčky. Začínáme to, dohánět.

V telefonu to zapípá. Jíme, prosím, přijď dopředu do kapitánčiny zahrady —

Kurva. Sameshimův nádherný kousek ráje!

Rozběhl jsem se tam a děsil jsem se toho, co najdu.

Zahrada je pryč. Místo toho je tam prázdná jeskyně. Přední okno... pryč. Všechno prostě vystrčili ven. Všechno. Rybníčky s kapry. Banánové palmy. Purpurový věčný žid, bílé poinsettie. Můstky. Besídka. Všechno je pryč.

Uprostřed prázdného prostoru velikosti obchodního domu... je Harry Sameshima. Na sobě má pouze bederní roušku. Sedí na rohoži. Dívá se na svůj meč. Na zářivou, blýskavou smrt. Monotónně si prozpěvuje.

Lizard sedí naproti němu. Mluví. Kapitánka Harbaughová se na ně dívá.

„— Harry, poslouchejte mě. Zahrada není pryč. Zmizela jen její fyzická podoba. Opravdová zahrada žije dál, tady." Položila si ruku na srdce. Nevšímal si jí. „Pořád žije tady" Dotkla se jeho holé hrudi.

Odstrkuje její ruku. Dál si pro sebe mumlá. Lizard se ohlíží za sebe, vidí mne. Její výraz je beznadějný. Co teď udělám?

Vzpomněl jsem si na to, co mě učil Foreman během výcviku. Nelítostné slitování. Aniž bych se zastavil a uvažoval jdu k nim. „S tímhle nemůžeme ztrácet čas," říkám Lizard.

Postavím se mezi ně. Odkopnu meč stranou, stejně jako rohož. Popadnu Harryho za paži a se škubnutím ho postavím na nohy. Dávám mu facku. Pořádnou. Nejsilnější, na jakou se zmůžu. Možná je to nebezpečné — ale adrenalin mě drží příliš vysoko nad hladinou na to, abych si s tím dělal starosti.

„Ty zatracenej malej zbabělce —" řvu mu do obličeje. „Myslíš si, že je konec světa a chceš skočit přes palubu jenom proto, žes přišel o pár leknínů. To jsem rád, že jsme na to přišli, než jsme ti dali nějakou opravdovou práci." Táhl jsem ho k díře, která zbyla po čelním oknu. „Chceš zemřít? Ano, nebo ne?" Držel jsem ho nad okrajem. Vítr s námi oběma házel. „Přestaň mrhat drahým héliem. Tohle vyřešíme hned — drž hubu, Lizard!" Neříkala nic, ale kapitánka Harbaughová začala něco namítat. „Ano, nebo ne, Harry?" Otočil jsem ho tak, aby viděl dolů na nakaženou Amazonii.

Harry Sameshima se pozvracel. Ze rtů mu stékala řídká stružka slin. Odtáhl se od černající se džungle pod námi.

Strhl jsem ho zpátky dovnitř. „Myslel jsem si, že ne," řekl jsem s veškerým znechucením, jaké jsem ze sebe dokázal dostat, „Zkurvenej zbabělce! Nebudu se tady s tebou tahat. Jen si zdrhni a schovej se někam. Rveš jak mrňavá holka. Jsi ostuda. Měl jsem tě hodit přes palubu. Jsi nanicovatej mrňavej rákosník —"

To bylo ono. Stalo se to tak rychle, že se všechno okolo mne rozmazalo a další věc, kterou jsem si uvědomil, bylo až to, že mě Sameshima držel na podlaze kolenem, zapřeným do hrudi a jeho vzteklá ruka se mi chvěla před očima. Hrana jeho dlaně byla nebezpečná zbraň. Měl jsem odhalený krk. Nos. Oči. Mohl mě zabít jedinou ranou.

Podíval jsem se za jeho ruku a vrátil mu jeho rozzuřený pohled. Nějak jsem se dokázal zašklebit. „Tak je to — nakonec přece jenom nechceš zemřít. Že ne?"

Najednou mu to došlo. Odtáhl se ode mě. Uvolnil se. Osvobodil. Po tvářích mu tekly slzy. Slzy úlevy a stejně tak i hrůzy. Odkutálel jsem se stranou a zvedl se na lokti. Lizard běžela k Harrymu. „Jste v pořádku?"

Přikývl, jako by se tady vůbec nic nestalo. Setřásl její ruku z ramene. „Mám hodně práce. Omluvte mne."

Kapitánka Harbaughová mi pomohla vstát. „To byl zatraceně stupidní kousek."

„Zabralo to, ne?"

„Ano, ale —"

„Chtěl, aby mu to někdo rozmluvil. Chtěl, aby ho někdo podržel za ruku. Vy a Lizard jste patřily k celému představení. Jenže nemáme čas. Až tohle skončí, můžeme se všichni chytit za ruce —"

Lizard se na mne dívala s překvapením a obdivem. Šla se mnou ke dveřím. „Jak jsi to věděl?"

Nechtělo se mi to říkat, ale stejně jsem jí odpověděl „Já tam byl," řekl jsem. „Vzpomínáš si? Musela jsi přede mnou vyhodit do vzduchu silnici, abych si vůbec něčeho všiml."

„Aha," řekla. Chytila mne za ramena a vtiskla mi na rty polibek. „Děkuju ti, Jime."

„Máme oba spoustu práce." Vymanil jsem se jí z náruče o několik týdnů dříve, než jsem chtěl. „Miluju tě. Teď musím najít párek slonů, které bych mohl hodit přes palubu."

Sulcprasata jsou jedni z prvních symbiotických partnerů, kteří se v chtorranském hnízdě objeví. Nejdříve pouze několik jedinců, ale během velice krátké doby jsou v hnízdě stovky sulcprasat, která žijí společně v těsných hnízdech. Zvířata vylučují jistý druh slizu, který slouží celému hnízdu nejen jako mazivo, ale dává také každému jednotlivému hnízdu vlastní charakteristický zápach. Sulcprasata sledují stopy svého vlastního slizu a existuje teorie, podle které právě tímto způsobem řídí plži jejich práce v tunelech.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

68. Hladký! Hladký!

„Jsou jisté věci, o kterých gentleman nemluví.
Jenom nadhazuje narážky."
—SOLOMON SHORT

Výprava pokračovala i při všem tom šílenství.

Dokonce i poté, co byly monitory vymontovány z rámů a vyhozeny nákladními poklopy, snažily se technické týmy dál.

Proklestil jsem si cestu chodbami, zatarasenými troskami do lékařského pozorovacího oddělení. Doktorka Shreiberová umístila „náš nejzajímavější vzorek" — to byla její slova — do sálu číslo jedna. Uhlazený výraz pro vypolštářovanou celu. Ne proto, že by se ho báli, ale proto, že — jak říkala — nechtěla, aby si ublížil.

„Je to lidská bytost," řekl jsem nevrle.

„Nemluvil jste s ním," odpověděla.

„Proto jsem tady. Chci si s ním promluvit."

„Je vyšinutý. Je..." Shreiberová potřásla hlavou. Chyběla jí slova. Znervózňovalo ji to. „Poslouchejte mě. Je vyděšený, trpí dysfunkcí, změnil se v něco cizího."

„I tak bych ho rád viděl."

„Myslím, že byste ho měl nechat být —"

„Ví spoustu věcí," řekl jsem. „Byl tam. Žil s nimi. Může odpovědět na otázky, které nikdo nezná."

„Nedostanete žádné odpovědi." Byla vzteklá — jako bych zpochybňoval její profesionální úsudek, nejen její autoritu. „Na tohle jsem expert já, kapitáne McCarthy."

„Ano, jste," souhlasil jsem. „Jenže já jsem ten, kdo bude muset podávat hlášení Strejčkovi Irovi." Ztišil jsem hlas. „Prosím, nechte mne dělat moji práci."

Ustoupila mi z cesty. „Neříkejte, že jsem vás nevarovala."

Protáhl jsem se do pozorovací místnosti. Dr. John Guyer z Harvardské výzkumné mise seděl nahý na vypolštářované podlaze a hrál si se svým penisem. Tiše se sám pro sebe v nějaké soukromé halucinaci hihňal; v jeho hlase se ozýval vysoký, ostrý tón. Pomalu jsem se k němu přibližoval a využíval jsem tu dobu k tomu, abych si ho pořádně prohlédl.

Měl do hnědá opálenou, jako useň hrubou kůži. Temně rudé čáry, které se mu rýsovaly na těle, měl vyryté hluboko do kůže. Vinuly se mu nahoru a dolů po pažích a nohou, po celých zádech a břiše, krku a tváři a lebce jako tetování celého těla. Byly to zatvrdlé jizvy nebo šupiny — těžko jsem to mohl odhadnout. Péra, která mu rostla z hlavy, byly pernaté věci. Byly živé!

Pokrýval ho velice světlý porost srsti — vypadal skoro jako chmýří — světle červené, skoro růžové. Jeho dlouhé jemné prameny se chvěly jako ve vánku. Jenže v místnosti žádný vánek nebyl. Vzpomněl jsem si na to svinstvo, které rostlo z ran na Dukových nohách. Vzpomněl jsem si na Jasona Delandra v jeho cele. Vypadala takhle konečná fáze infekce?

Aniž by zvedl oči, aniž by zvedl hlavu, aniž by se mi podíval do očí, řekl: „Vidím tě. Ten hladký! Voníš jako jídlo. Ne chytrý. Ne chytrý."

Dřepl jsem si naproti němu a upřeně se na něj díval. „Ahoj," řekl jsem. „Jmenuju se Jim. Jim McCarthy. Jak se jmenujete vy?"

„Hladký, hladký, zářivý a hladký." Široce rozpřáhl paže, jako by mi ukazoval spirálové vzory okolo prsních bradavek, purpurovou srst po celé jeho hrudi a břiše. „Vidím tě!" Zvedl oči a podíval se přímo do mých, a bylo to, jako by ke mně najednou mluvil někdo úplně jiný. „Toto býval John Guyer," řekl podivně mrtvým, monotónním hlasem.

„Doktore Guyere, chtěl jsem se s vámi seznámit." Natáhl jsem ruku, jako bych si chtěl potřást s jeho. Jenom na ni zíral.

„Rrrrůžová," žasl. Hlas měl znovu vysoký a skřípavý. „Hezká. Zpívat se mnou dnes večer?"

„Díky, Johne. Vážím si tvé nabídky, ale jsem ženatý." Stáhl jsem ruku zpět. „Johne, rozumíš mi?"

Široce se na mě zakřenil s hlavou nakloněnou na stranu. „Já ti rozumím výborně. Ale ty nerozumíš, že?" Praštil se rukou do hlavy. Jeho péra se prudce zachvěla.

„Ne, nerozumím. Ale chci. Vysvětli mi to."

Zasmál se šíleným hlasem, který se znepokojivě zvedal a klesal.

„Prosím," naléhal jsem.

Přestal se smát a upřel na mě postranní pohled. Potřásl hlavou. Zasmál se a znělo to jako vzlyk. „Nemůžeš vidět to, co vidím já. Nemůžeš to vědět."

„Řekni mi to," trval jsem.

Neodpověděl. Začal si znovu hrát s penisem, prohlížel si ho, stahoval si předkožku, slinil si prst, dotýkal se žaludu, potom prst ochutnával.

Poplácal jsem se po kapsách. Co bych mu mohl dát, abych si získal pozornost? Čokoládu? Ano! Kousek tyčinky Hershey, část svatebního daru kapitánky Harbaughové. Odlomil jsem z ní jeden dílek a položil ho před něj na podlahu.

Dlouho se na něj díval, civěl, prohlížel si jej. Poznal čokoládu. Konečně natáhl ruku a dílek zvedl. Podržel si ho u nosu a vší silou k němu čichal. Náhle se začal radostně smát. Odskočil dozadu, padl na záda a pořád vdechoval lahodnou vůni. „Ano, ano, ano —" Strčil si ho do pusy, cucal ho a dlouho sténal blahem a převaloval se dopředu a dozadu, dopředu a dozadu po podlaze pozorovací místnosti. Náhle se zase posadil. „Ještě!" dožadoval se s nataženou rukou.

Zavrtěl jsem hlavou. „Ne. Další ne. Nejdřív se mnou mluv!'

„Červí čáry!" ukázal na mě. „Nemáš žádné červí čáry. Nemůžeš mluvit. Nemůžeš slyšet. Jsi celý hladký, ale nemůžeš vidět! Ty narůst červí čáry a budeme mluvit. Objímat, líbat, zpívat společně! Uděláme děti. Dej mi mou čokoládu."

„Červí čáry? Pověz mi o červích čarách."

Zdětinštěl. „To by se ti nelíbilo..." zpíval. Řekl ještě něco. Něco purpurového a rumělkového. Nerozuměl jsem slovům, ale poznal jsem jazyk.

Ještě chvíli jsem se na něj díval. Přál jsem si, abych měl čas prostudovat ho pořádně, ale byly tady jiné věci, které měly přednost. Až se vrátíme, nechám se přidělit k případu Guyer. On věděl.

A já chtěl vědět také. Víc, než cokoliv jiného.

Náhle mne přepadla děsivá noční můra — že jediným opravdovým způsobem, jak se dozvědět to, co věděl Guyer, bylo stát se tím, čím byl. Červí čáry. Péra. Rudá srst. A nejspíš stav trvalé chtorranské halucinace.

Už tak jsem byl dost potrhlý. Nijak zvlášť jsem netoužil po tom, abych magořil ještě víc. Kdyby jen byl nějaký způsob, jak Guyera přimět k tomu, aby mluvil anglicky. Vzpomněl jsem si na Fletcherovou a stádo. Mohlo by ji něco napadnout. Kdyby všechno ostatní selhalo, mohli bychom mu zlomit ruku a zjistit, jestli by se něco změnilo.

Narovnal jsem se a cítil, jak mi přitom praská v kolenou. Guyer znovu rozpřáhl paže a ukázal mi chlupatou hruď. „Hladký, hladký!" smál se, jako by se slunil v zářivém odpoledni.

Smutně jsem vzdychl a šel. Tento muž býval kdysi skvělý. Teď se hodil tak leda do zoologické zahrady.

„V horkém křesle," vysílání 3. dubna: (pokračování)

ROBINSON: ...Dobrá, takže říkáte, že když s vámi lidé nesouhlasí, dokazuje to, že neví, o čem mluví? Vy jste nadutý — dokonce nadutější, než jsem si myslel.

FOREMAN: Tohle ti zjevně dělá potíže, Johne. Tam, kde existuje nesouhlas, tam jsou informace, které pro jednu či druhou či obě strany zůstávají neznámé. Přítomnost nesouhlasu, ať se současně děje cokoliv, je červenou vlajkou, která oznamuje, že vědomosti o tématu stále nejsou úplné. K nesouhlasu dochází tehdy, když je něčí víra ohrožena. Zde, v této debatě, je ohrožena tvá soustava víry informacemi, které jí protiřečí, takže tě to rozčiluje, což ale neznamená, že bys nesouhlasil, i když to ve tvém případě vyjde nastejno.

ROBINSON: Jasně, jasně — a co má tohle všechno společného s demokracií?
FOREMAN: Všechno. Demokracie funguje jen tehdy, když je obyvatelstvo vzdělané a informované. Opravdové sjednocení je možné jen tehdy, když je obyvatelstvo vzdělané a informované. Věř tomu nebo ne, jsme na stejné straně.
ROBINSON: Vzdělané a informované kým? To je ta otázka. Kdo řídí tuto takzvanou sféru ideí?
FOREMAN: Kdo řídí ekologii Země? Kdo řídí jakoukoliv ekologii? Nikdo a všichni. Neřídíš ekologii, žiješ v ní, buď zodpovědně, nebo nezodpovědně. Totéž platí pro ekologii idejí. Jsi nositelem ideje. Podílíš se.
ROBINSON: Ekologie idejí?
FOREMAN: Naprosto. Idea je organická bytost. Je velká, je malá, je nová, je stará, je jedovatá a nebezpečná, je bezpečná a sladká. Má v sobě hodně síly, nemá žádnou sílu. Několik strojů lethetické inteligence ekologii idejí modelovalo a užily si s tím spoustu legrace. Ideje, které vyvolávají souhlas, jsou býložravci. Většinou jsou neškodné. Ideje, které vyvolávají nesouhlas, jsou masožravci — louhují sílu z býložravých idejí. Vyvolávají rozkol, strach, paniku. My jsme v ekologii idejí nosiči. Ekologie idejí řídí ekologii jednání. Ideje neexistují jako unikáty, jsou to výrazy širších procesů. Stejně tak jako neexistuje nic takového, jako je jedna kráva, stejně není nic takového jako jedna idea. Všechno je spojeno se vším. Proto také nejsou žádná tajemství.
ROBINSON: Takže tvrdíte, že nesouhlas je jako smečka hyen pronásledující gazelí stádo?
FOREMAN: Tak, jak to děláš ty, to tak rozhodně vypadá.
ROBINSON: A já tvrdím, že nesouhlas je jedním ze způsobů, jak pravdu zjistit.
FOREMAN: V tom s tebou souhlasím. Je. V ekologii idejí se vždy objevují nové ideje. Pořád, průběžně je zkoumáme. Některé z těchto nových idejí nejsou dost silné na to, aby přežily a umírají. Jiné se adaptují, rostou, vyvíjejí se, přežívají a posilují celou ekologii. Proces, při kterém se o sebe třou ideje, je úplně stejný jako ten proces, při kterém se o sebe třou lidé; dostaneš díky němu nové lidi a nové ideje.
ROBINSON: Tak abych to shrnul. Nepropral jste mozek prezidentce a polovině Kongresu a armády. Nemáte žádný tajný plán a neexistuje žádná tajná skupina. Jste jenom laskavý starý filozof se srdcem ze zlata, který všechno tohle dělá ze své nehynoucí lásky k lidství, je to tak?
FOREMAN: (s úsměvem) Nu, myslím, že to tak můžeš říct.
ROBINSON: No, upřímně řečeno vám nevěřím — nemyslím, že byste byl takové odpovědnosti hoden.
FOREMAN: Souhlasím s tebou. Máš pravdu. Nejsem takové odpovědnosti hoden. Nevím, jestli vůbec kdo z nás je. Jenže se to musí udělat a dokud se neobjeví někdo lepší, tak mě máš pořád na krku. Takže se dejme do práce.

Ve větších hnízdech lze sulcprasata často najít v nahromadění čítajícím několik tisíc jedinců, jak se prokousávají dolů nejtvrdšími vrstvami zeminy a jílu. Jsou dosti vytrvalá — nebo dosti tvrdohlavá — na to, aby se zkusila prokousat i skalnatým podložím. Kdyby měla dostatek času, nahromaděním sulcprasat by se dokázalo prokousat i kamením; jejich zuby jsou stejně pevné a stejně ostré jako ty, které jsme objevili u mnohonožek. Sulcprasata se vyskytují ve velikostech od tří centimetrů do tří metrů, nicméně obvyklá velikost je třetina metru.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

69. Konec sázek

„Poctivost je jako balón.
Nezáleží na tom, jak je guma kvalitní, vzduch stejně utíká dírou."
—SOLOMON SHORT

Málem jsme to zvládli.

Od jihu, z Yuana Moloco, s hučením přilétly helikoptéry a kroužily opodál nás jako draví ptáci. Srovnaly s námi rychlost. Spustily obrovské balíky tlakových válců na nákladní plošinu na střeše vzducholodi. Záchranné posádky pracovaly bez přestávky, zoufale se pokoušely opravit vaky s plynem a udržet je plné a pevné. Stále je postřikovaly těsnícím přípravkem, aby byly neprodyšné a nadnášely nás. Aby nás udržely v bezpečné výšce nad hrozivým dnem džungle, zamořené červy. Celá loď byla prosáklá zápachem chemikálií, obsažených v těsnivu. Všude byli žihadláci. Všichni jsme měli na sobě síťové obleky. Ve tvářích jsme měli paniku.

Posádka se nemohla pohybovat dost rychle. Jeden z vaků s plynem se roztrhl — prostě se rozpadl na cáry — a mně se zdálo, že pod nohama cítím, jak sebou vzducholoď trhla; ale možná, že jsem se mýlil. Sameshima a pracovní posádka dopravovali na místo nový mylarový vak a už ho i plnili. Doufali, že vymění všechny vaky, jeden po druhém, než se i ostatní rozpadnou na kusy. Okolo nás neustále burácely vrtulníky. Každých patnáct minut přilétaly k trupu další, přivážely cisterny s héliem a příležitostně i další nový plynový vak. Cisterny a vaky se vykládaly na nákladní plošinu na zádi vyhlídkové paluby a ihned byly odnášeny dolů k okamžité instalaci. Všechno v poklusu.

Siegel a jeho skupina byli povoláni do služby. Pobočníci, jejichž terminály byly hozeny přes palubu, pomáhali.

Dokonce i Brazilci pracovali s ostatními. Tahali vaky na místa, posouvali cisterny s héliem.

Zbavili jsme se letadel, poslali jsme je napřed do Yuana Moloco, v každém z nich jeden pilot a jedno dítě. Průběžně jsme vypouštěli ptáky — pátrače. Siegel s Lopezovou sesbírali rezervní arzenál, nastavili ho k samozničení a

vystrčili otevřeným poklopem. Tohle jsem nerad viděl. Jestli se loď zřítí, mohly by se nám ty krámy hodit.

Shaun a já a dva další stevardi jsme prohlíželi loď, hledali další věci, které by se daly vyhodit, věci, které jsme předtím mohli přehlédnout. Smotali jsme gumový pás na běžecké dráze. Vyrazili jsme okna na pozorovacích palubách. Vysadili jsme ze závěsů dveře, vyšroubovali skříňky. Vyhodili jsme nádrže s odpadem. Shodili jsme dva agregáty na recyklaci vody. Vyrabovali jsme kuchyň. Všechny sporáky, všechny dřezy, ledničky a mrazáky, všechen nejrůznější kuchyňský strojový park. Dolů a dolů do listnatého zeleného moře. Všechno. Úplně. Když budeme muset, budeme dva dny jíst čerstvé ovoce a saláty a sendviče s arašídovým máslem. Nemohli jsme nechat tuhle loď spadnout.

Přesto jsme pořád klesali.

Země se zvedala, aby nás přivítala, blíž a blíž každou hodinu. Blížili jsme se k úpatí hor na sever od Japurá. Přes ty se nedostaneme. A docházely nám věci, kterých jsme se mohli zbavit.

Poslali jsme lidi na horní palubu a helikoptéry je po šesti odvážely. Nejdříve děti z tábora, potom Brazilci, potom nejcennější vědci. Lizard jít odmítla a já taky. Shreiberová musela zůstat s Guyerem. Doktorku Maierovou jsme do vrtulníku dostali násilím. Vylezla druhou stranou a okamžitě se vrátila do práce.

Rozebrali jsme zdravotnické oddělení, zbořili operační sály, vyhodili ven nejrůznější kusy diagnostického vybavení, hodili je přes palubu a dívali se, jak letí dolů. Vytrhali jsme podlahové dílce, kdekoliv jsme mohli, strhli stropní dílce, kamkoliv jsme dosáhli. Rozebrali ventilační potrubí. Odstranili větráky a nechali je letět dolů do džungle. Registračky. Sejfy. Trhačky papíru. Šifrovací stroje. Konferenční stoly. Psací stoly. Závěsy. Obrazy. Skleněné police. Televizory. Celou palubní knihovnu. Všechny knihy. Všechny disky a pásky. Bohatství dějin, literatury a vědy. Veškerá znalost světa. Záložní počítače. Lidé se začali vzdávat i osobních věcí. Vytáhl jsem ze svého přenosného počítače záložní paměť a taky ho vyhodil z okna. O kilo starostí míň.

„Tahle zatracená kraksna!" nadával Shaun. „Všechno je tak lehký, budeme jí muset rozebrat dvě třetiny, abysme se udrželi ve vzduchu!"

Vinný sklep. Feista jsme museli odstranit a nasadit mu sedativa. Chtěl vyskočit za svým Montrachet a Mouton Cadet. Byli jsme v pokušení nechat ho, ať si skočí. Vážil dobrých devadesát kilo. To by nám ale kapitánka Harbaughová nikdy neodpustila. Místo toho jsme ho poslali dalším vrtulníkem pryč.

Země se dál přibližovala. Samotné udržení stabilní výšky nestačilo. Čím více na sever jsme pluli, tím výše se úpatí hor zvedala. Z téhle vzducholodi bude za chvíli velký růžový přehoz, který pokryje vrcholky brazilských hor.

Červi byli pořád pod námi. Každou chvíli jsme je viděli, jak se ženou zelení, cvrlikají a zpívají, volají na nás, pláčou a snaží se k nám přidat. Jestli narazíme na zem, budou všude kolem nás.

Telefon zapípal. Byla to Lizard. Kapitánka Harbaughová nám nařizovala, abychom opustili loď. Příliš pozdě. Měli jsme letět další helikoptérou. „Sejdeme se v hlavní hale, mám poslední z deníků mise včetně všeho, co jsme neodvysílali. Pomůžeš mi to odnést na horní palubu."

„Už jdu —"

A právě tehdy se celá ta věc zřítila.

Sulcprasata získávají většinu potřebných živin z půdy, tak, jak prochází jejich těly; společným úsilím dokáže hejno sulcpasat vyhloubit několik metrů tunelu denně. Zatímco jednotliví členové hnízda mohou zůstat pozadu, zatímco odpočívají, spí nebo tráví, jádro hejna je aktivní neustále. Hnízdo má za úkol udusat půdu do obložení, které v tenké vrstvě pokrývá stěny tunelu; toto obložení je bohaté na výživné látky, jímž se živí chtorranské rostlinné druhy, které raziče tunelů nevyhnutelně následují.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

70. Dolů

„Na šotka, kterého jste si nevšimli při
sloupcové korektuře, narazíte v okamžiku,
kdy kniha vyjde z tiskárny."
—SOLOMON SHORT

Začalo to klouzavým pocitem, jako by Hieronyma Boshe něco tlačilo ve vzduchu na stranu. Někdo někde řval zoufale rozkaz; někdo další jenom křičel: „Ne, ne, ne!" jako by chtěl popřít realitu situace. Jako by pouhá síla vůle a síla plic stačily k tomu, aby se loď udržela ve vzduchu.

Podlaha sebou trhla a naklonila se — zpočátku ne o moc, ale dostatečně na to, abychom si toho všimli a pak se nakláněla pořád dál. A jak všechno a všichni začali klouzat stranou po palubě, stal se její sklon ještě patrnějším; naše váha loď převracela a teď už se začaly ozývat zvuky, které vydávaly těžké předměty, které skřípaly a trhaly se a potom někde na zádi prasklo něco velkého. Nebyl to zvlášť hlasitý zvuk a ani nijak nepříjemný. Ale byl to děsivě hluboký tón, byl cítit v kostech víc než v uších, jako by někdo jediným úderem rozezvučel gong světa a jeho ozvěna zněla v našich duších jako šířící se bublina děsu. Jenomže ten zvuk nepřestával. Naopak rostl a dál sílil, hlasitější a hlasitější, jak se odvíjel ze svého původního ochromujícího nárazu, dokud konečně nebyl pohlcen rostoucí kakofonií

dalšího drtivého hluku, který rozechvíval trup ode dna k vrchním výpustím.

Praskání pokračovalo dál a dál do nekonečna. Srdce mi klesalo spolu s lodí. Hledal jsem něco, čeho bych se zachytil —

Zvuky — ty strašné zvuky — které nejdřív zněly jen jako jemné škrábání vzdálených věcí, které narážely jedna do druhé — ale stejně jako tomu bylo u klamně tichého úderu prvního nárazu, škrábání nepřestávalo. Rostlo a rostlo a bylo blíže a blíže. Cítili jsme, jak si proráží cestu tělem vzducholodi. Blížilo se k nám jako obludná chvějivá vlna zkázy.

Její zvuk byl složen z mnoha různých částí a všechny byly ohavné. Tříštilo se sklo, ohýbal se a praskal kov, ohromné podpůrné konstrukce se kroutily a lámaly, jak se vzducholoď otřela o vrcholky stromů jako zmrzačený mrak, zatímco se mohutné plynové vaky páraly a trhaly, přepážky z mylaru padaly v tabulích a přehýbaly se o nerovný povrch porostu džungle, všechno se vlnilo a trhalo. Zespodu jsme slyšeli křik a jekot džungle; zvuk lámaných větví, stržených a vyrvaných ze stromů, burácející pustošení, které provázelo ohýbání, odpor, drcení, praskání, kácení, borcení a ničení velkého lesa těžkopádnou a neúprosnou vahou gigantické vzducholodi, která se ukládala na hrozné místo svého posledního odpočinku.

Klesali jsme níž a níž. Kov se ohýbal a skřípal. Stromy umíraly a praskaly. Všechno se lámalo. Podlahy pukaly a lámaly se a potom se zkroutily a rozpadly a vybuchly v řadě nečekaně hlučných prasknutí, jak se panely tříštily v rámech. Řítily se nezborceným prostorem, který ve vzducholodi ještě zbýval — jeden z nich zasáhl Claytona Johnse. Téměř ho přeřízl v půli. Jeho krev vytryskla jako povodeň.

A potom sebou vzducholoď doopravdy trhla. Bláznivě se překotila na bok a všechno sklouzlo na levou stranu paluby, která se teď proměnila ve dno. Třesklo posledních několik stolů a židlí, všechny poslední zbývající bedny vybavení a zásob a zařízení, které jsme stále potřebovali. Slídič se vyškrábal z bedny, skočil na druhou a celou dobu přitom řičel syntetickým hlasem, který mi připomínal ržání raněného koně. Marně se snažil vylézt vzhůru. Chytil jsem se vzpěry a pevně se držel. Natáhl jsem ruku k Siegelovi — skočil ke mně a minul a klouzal pryč s ostatním šílenstvím. Za ním letěla bedna a já už ho potom neviděl.

A při tom všem jsme se stále ještě pohybovali!

Řev byl ohlušující. Divoký zmatek se blýskal odstíny, rudé a černé a nachové. Něco pod námi s třeskem vybuchlo a otevřeným příklopem surově vrazila dovnitř příšerně rozeklaná špice stromu. Odhazovala lidi a stroje stranou jako listy papíru. Prorazila si celou cestu až ke stropu, rozpárala ho vedví a odhalila nad ním drobnou skvrnu modré oblohy. Do modrého jasu se snažil marně uniknout poslední plynový vak.

Spodní zeď oddílu implodovala, jak ji vmáčkl dovnitř tlak stromů zespoda. Začala se hroutit vzhůru směrem ke mně a obrovským tlakem před sebou tlačila suť a trosky a nábytek a stroje. Vzchopil jsem se a začal šplhat vzhůru, abych unikl.

Něco proti mě vyrazilo a vytrhlo mi vzpěru z ruky — padal jsem a narazil na podlahu, která byla nyní zdí. Klouzal jsem a blížil se směrem k zívající ráně, která byla vším, co zůstalo z nákladového příklopu. Mával jsem rukama, jak jsem hledal nějaký pevný bod, kterého bych se mohl zachytit, ale zeď byla čím dál víc příkřejší a já vypadl ven — narazil jsem do betonového stromu, odrazil se od něj pryč, hmátl po zlomené větvi a minul a místo toho se do ní udeřil tváří a motal se ve změti lián a pavučin. Noha se mi za něco zachytila, otočila se a luplo v ní a potom jsem zase padal, kácel se dolů, protloukal se věčností —

Nade mnou se růžová záře Hieronyma Bosche stále ještě jasně třpytila, když jsem se od něj vzdaloval. Pořád ještě neúprosně padal — celý jeho trup — a uvolněné kusy zařízení dopadaly kolem mně, ale já se řítil dolů ještě rychleji.

Až na to, že —

A najednou jsem ležel na zemi na zádech a hleděl vzhůru na vlající hedvábné zbytky pláště Hieronyma Bosche a říkal si, proč ten hluk ještě pořád neskončil a proč všechno kolem dělá takový kravál. Jak dlouho to ještě bude trvat? Rány a praskot a drcení a padání a pláč! A teď jsem zaslechl i jiné zvuky. Nové zvuky, nachové zvuky, rudé zvuky, které byly stále hlasitější — křik a nadávky a křik o pomoc. Pokud někdo křičel rozkazy, neslyšel jsem ho. Věci burácely a vybuchovaly. Lidé utíkali. Vrtulníky nade mnou rachotily. Země duněla vzdáleným whumppp! tříštivých bomb, které používaly vrtulníky k tomu, aby si vyčistily místo k přistání. A kusy blýskavého závěsu se stále ještě snášely dolů, aby mi zakryly tvář. Třepetaly se jako praporky.

Nemohl jsem se pohnout. Nic jsem necítil. Jen jsem hleděl na krásnou růžovou oblohu a říkal si, proč byla celá tak zasrané jasná.

Z hnízda je nezbytné odstraňovat značné množství nečistot a tato funkce je vykonávána prostřednictvím bizarního vztahu partner — lovec mezi plži, sulcprasaty a mnohonožkami, které se v jakémkoliv chtorranském osídlení konstantně nacházejí. Mnohonožky v hnízdě se živí různými rodinami sulcprasat tak, jak je nacházejí v tunelech hnízda. Obvykle požírají ta, která odpadla od hlavní masy hnízda. Totéž činí v hnízdě příležitostně i plži, kteří často při svých hodech celé rodiny vyhlazují.

Protože většina hmoty sulcprasete je v kteroukoliv danou chvíli zemina v jeho zažívacím traktu, jsou to mnohonožky, které končí s původním nákladem sulcprasete; stejně tak kterýkoliv plž, který se sulcprasaty živil. Tímto způsobem nachází většina půdy, původně nesená sulcprasaty, svou cestu z tunelu konečně na povrch mandaly.

S vyprázdněním plži vždy vyčkají, dokud neopustí hnízdo. Své exkrementy, látku o hustotě asfaltu, používají plži často při budování zdí svých kupolí a ohrad.

ABC Amber Palm Converter, http://www.processtext.com/abcpalm.html

—Červená kniha (vydání 22.19A)

Volejte M jako McCarthy

„Telefon je jako vyrážka.
Vyžaduje pozornost."
—SOLOMON SHORT

Zapípal telefon.

Bez přemýšlení jsem po něm zašmátral. Překvápko. Byl pořád na opasku. Odepnul jsem ho, zvedl ke tváři a zvědavě zmáčkl příjem. „Haló?"

„Jime!" Byla to Lizard. „Jsi v pořádku?"

„Je mi fajn," řekl jsem. A v duchu jsem přemýšlel, proč jsem to řekl. Nebylo mi fajn. Nemohl jsem se pohnout. Sotva jsem mohl mluvit.

„Určitě? Máš nějaký divný hlas —"

„Ale kdepak, jsem tady. Myslím."

„Kde je tady? Kde jsi?"

„No, jsem —" Rozhlédl jsem se. „— pod stromem. Kde jsi ty? Přijdu a pomůžu ti."

„Zůstaň, kde jsi. Nehýbej se."

„Fajn," zašeptal jsem. „To půjde snadno." Hlas se mi začínal vytrácet. „Prostě si chvilku dáchnu."

„Dobře. Zůstaň tam — nech telefon zapnutý. Pořád mluv. Uděláš to?"

„Uhm. Kde jsi?"

„Jsem pořád v lodi. Hala je celá zkroucená na stranu a rozdrcená. Jsem v chodbě. Myslím, že bych mohla — jo, dá se vylézt nahoru. Budu se muset pořádně plazit, ale zvládnu to." Její hlas zněl napjatě. „Jsi nějak zraněný?"

„Ani bych — neřekl."

„Můžeš se hýbat?"

„Zvedl jsem telefon, ne?"

„Jime?"

„Ano?"

„Poslouchej mě, na chvíli se odmlčím, abych za tebou mohla poslat pátrače. Nikam nechoď, jasný?"

„Jasný."

„Slibuješ?"

„Slibuju. Můžeš si pospíšit?"

„Co se děje?"

„Nic. Jenom — přece jen jsem trošku otlučenej."

„Kde?"

„Všude. Bolí mě to, když dýchám, myslím. Bolí mě to, když polykám. Můžeš mi přinést trochu vody?"

„Počkej chvíli. Miluju tě —" Ozvalo se cvaknutí a byla pryč. Byla pryč dlouho a já ležel na lesklém podkladu džungle a poslouchal zvuky, které vydávaly věci, které praskaly v dálce, věci, které padaly z vrcholků stromů a měkce žuchaly do bláta. Některé věci křičely a někde ze tmy smaragdového, šera někdo volal o pomoc. „Někdo? Je tam někdo?"

„Tady jsem," řekl jsem. Jenže jsem neměl dost vzduchu, abych to řekl nahlas. „Tady."

— najednou se objevil nějaký svítící hmyz, který mi bzučel do obličeje, šepot jasu, který nebylo možné odehnat, vzdálený sbor, tichá stěna hlasů. Nerozuměl jsem slovům, jenom významu, zůstaň vzhůru, Džimíku, už jdeme. A potom pocit, jako by mě někdo zvedal do náručí něčeho silného a příjemného, bezpečného a zlatorůžového, andělského, mužského, pach potu a slávy a borovic, vzdálené hlasy, mumlající nesrozumitelná hlášení stavu krevních cukrů a prahů bolesti a úrovních tlumení, zmatek, něco o čéšce —

„Támhle! Támhle někdo je!" Světlo v očích. Záblesk. Otevřel jsem oči, zamrkal a zamrkal ještě jednou. Byla noc, Všude byla světla. Nad tím se stále ještě třepetal a zářil růžový rubáš vzducholodě. Obrovský strop se blýskal zlatým světlem.

„To je McCarthy — kurvafix!"

„Ne. Klidně mi říkej Jime."

„Je živej?"

„Myslím že jo. Jo. Mrtvoly takhle příšerně nevypadají. Kapitáne McCarthy? Slyšíte mě? To jsem já, Siegel — žije! Přineste sem nosítka!"

Nějak jsem zakrákal pár slov. „Kde... je... Lizard?"

„Kdo?"

„Generál... Tirelliová?"

„Lituji, nevím. Ještě ji nenašli."

„Mám ji na drátě —" zamával jsem na Siegela komunikátorem.

Vzal si ho a zamračil se. „Je mi líto, Jime. Hluchý."

„To není možný! Právě jsem s ní mluvil. Říkala, ať počkám na příjmu."

„Jime, kolik je hodin?"

„Co to meleš. Co by tak asi mohlo být? Odpoledne. Právě jsme spadli ze stromů a —"

„Jime, je skoro půlnoc. Byl jsi v bezvědomí. Jsi v pořádku. Pomoc je na cestě. Zůstaň v klidu."

„Ale Lizard tě poslala, nebo ne?"

„Nikdo ji neviděl, Jime. Ani nikomu nevolala."

„Ale ona je pořád v lodi. Na chodbě vedle instruktážní haly. Hala je celá zkroucená na stranu. Šplhá nahoru. Telefonovala mi." Mluvil jsem s námahou, ale bylo důležité to všechno vysvětlit.

Siegel zaváhal. „Slyšels to?" zavolal na někoho. „Zkontroluj instruktážní halu."

„Hala je rozdrcená —" Ten hlas jsem nepoznával. Někdo z posádky?

„Zkontrolujte chodby," nařídil Siegel. „Hned!"

„Siegele?"

„Ano, kapitáne?"

„Nejsem... už kapitán. Jsem... indiánský zvěd. Co tady děláš? Viděl jsem, jak tě to rozdrtilo."

„Ne tak úplně, pane. Počkejte, nosítka už jsou tady. Nakládací prostor je na kaši, ale tým přežil. Vycvičil jste si nás líp, než si myslíte. Spouštíme provaz. Doktorka Meierová už má lékařský prostor zařízený. Vracíme se na stromy."

„Na tohle nemá dost leukoplasti — tuhle loď už do vzduchu nedostanem."

„Žádný strachy. Jsme v pohodě. Lopezová už navázala spojení. Máme celosíťovou komunikaci. Vědí, kde jsme. Helikoptéry jsou na cestě. Do zítřka do večera jsme všichni pryč. Cítíte něco, když dělám tohle?"

„Ne."

„A co tohle?"

„Nic."

„A co —?"

„Jauuú! Jo, kurva!. Nedělej to." Když nejhorší bolest polevila, zeptal jsem se: „Nemůžu se pohnout, abych viděl pořádně. Co to bylo?"

„Vaše noha. Ve skutečnosti koleno. Jenom klidně ležte, lapiduši už jsou na cestě." Držel mě za ruku. Posunul stisk výš, aby mi mohl položit prst na zápěstí. Kontroloval mi puls.

„Hlášení stavu?"

„Měli jsme bouračku."

„Máš něco konkrétnějšího?"

„Jsme asi dvacet, pětadvacet kiláků severovýchodně od mandaly. Máme zajištěných padesát lidí. Zbytek hledáme. Lidi se pořád ještě hlásí. Většina lodi je v dost špatném stavu, má na třech místech zlomený kýl, ale velká část hlavní paluby je vlastně v pořádku. Trochu nejistě vyvážená, ale inženýři se o to starají a zkusí ji trochu vyrovnat. Vybavili jsme lékařský oddíl, pracujeme na kuchyni. Máme bojový dávky a vodu v lahvích, takže na noc jsme v pohodě. Ve skutečnosti jsme v pohodě na měsíc, kdybychom se museli zakopat, ale s tím bych si nedělal, starosti. Z Panamy vyráží záchranná výprava. Mezitím zkusíme všechny udržet na stromech. Nevíme, jak dlouho bude červům trvat, než se k nám dostanou. Ale víme, že určitě sledují stopu trosek, které jsme vyhazovali. Vypouštíme sondy a slídiče. A klademe miny. Dva ptáci — pátrači jsou zralý na odpis. Hned, jak najdeme ostatní, vypustíme je. Možná budeme muset počkat do rána. Hele, zdravoťák už je tady."

Slyšel jsem šelest. Podařilo se mi pootočit hlavu. Někdo v krví postříkané kombinéze. Vypadal povědomě. Neviděl jsem jasně.

Jemně mi něco odsunul z očí. Neosobně si mě prohlížel, potom mi začal do obličeje stříkat něco vlhkého a mlhavého. Smrdělo to antiseptikem a peprmintem. O chvíli později mi jemně vytíral oči a čelo a potom ústa a nos. „Páni, vypadáte fakt příšerně." Poslední rychlé otření vatou. „Zdravíčko, pane." Rychle se na mě usmál s pusou od ucha k uchu. „Je to lepší?"

„Ahoj, Shaune. Teď už potřebuju leda zahřát postel." Hlas mi přeskočil. „Dostanu trochu vody?"

„Jenom lok." Přidržel mi u úst násosku. Rychle ji přiškrtil. S tím lokem to myslel vážně. Voda ani nestačila k tomu, aby mi zvlhčila krk, ale na polykání to bylo málo.

Nevšímal si mých protestů a začal rozkládat nosítka; pohyboval se rychle a zkušeně; věděl, co dělá. Odněkud vytáhl nůžky a začal mi stříhat blůzu a košili a lepit na kůži monitory; jeden na zápěstí, tři na hruď, dva na čelo, dva na spánky. Ve chvíli, kdy se na všech rozsvítily zelené kontrolky, mě začal balit do stříbrné pokrývky. Hned mi bylo tepleji.

Cítil jsem, jak mi sahá dozadu pod hlavu; zapínal mi kolem krku korzet.

„Je to nutné?" zeptal jsem se.

„Jenom bezpečnostní opatření, to kdybyste nám spadl."

„Už jich spadlo hodně?"

„Ani ne. Byl byste druhý. Aspoň pro dnešek." Skončil s korzetem a začal mi něžně prohmatávat klíční kost, ruce a nakonec nohy.

„Mrkněte se na to koleno," řekl Siegel.

„Vidím," odpověděl Shaun.

„Nechci, abys mě osahával. Nemůžu se bránit," řekl jsem.

„Hej! Hleďte si svýho a já si budu taky hledět svýho."

„Toho se právě bojím."

„Tak jo," řekl Shaun k Siegelovi. „Zkusíme ho dostat na nosítka — připraven? Otočím ho na bok směrem k vám, vy ho podržíte, já pod něj posunu podložku a nakonec ho do toho zabalíme, jasný?"

Siegel přikývl. „Vím, jak se to dělá. Jdem na to."

„Mohli bysme se cestou nahoru zastavit na pizzu?"

„Sklapni," řekl Shaun. Použil takový tón, který nedovoloval žádnou odpověď. „Fajn? Raz, dva — nahoru!"

„Auuuu! Do prdele! Kurva, kurva, kurva! Ty zkurvenče! Zmrde! Hajzle! Kurva! Kurva! Kurva!"

„Držte ho pevně. Dobrý, mám to. Teď ho pomalu položíme. Fajn. Utáhnout tyhle popruhy." Jemně mě poplácal po hrudi. „Vidíte, ani mě to nebolelo." V té chvíli už zapínal zbytek nosítek na místo. O chvíli později už mě Shaun se Siegelem zvedali ze dna džungle.

„Tamhle," řekl Siegel. „Je tam taková cestička —"

„Ne," přerušil jsem ho. „Je to červí stezka. Drž se od ní stranou."

„— které se musíme vyhnout," dokončil větu. Vůbec si mě nevšímal. „Vy držte hubu, pane," dodal.

„Dobře," řekl Shaun. Chvíli poslouchal hlas, který něco říkal v jeho naslouchátku. „Spouštějí lano."

„Vydrž, Džimíku. Už jsme skoro doma."

„Kanape mám teda pěkně daleko — jakže jsi mi to říkal?"

„Neříkal jsem ti nijak, možná leda osina v prdeli."

„To by se ti líbilo, co? Zapomeň na to. Jsem ženatej."

Shaun si zhluboka vzdychl. „Čím to je, že všichni dobrý jsou buď ženatí, nebo čistě na ženský?" Chvíli ani jeden z nich nic neřekl, měli spoustu práce s tím, jak mě nesli po nerovné čvachtavé půdě džungle.

Konečně došli na místo, kde byla obloha jasně růžová a zářivá. Vysoko nad námi jsem viděl žluté světlo otevřené paluby a to mě přivedlo na myšlenky na jiný čas a jinou vzducholoď. Jenže tenkrát nebyla ta prdel, která visela na laně, moje.

Shaun se Sieglem dokončili připevňování popruhů a potom ukázal Shaun někomu nahoře gesto vztyčenými palci a mě vytáhli nahoru do toho, co zbylo z Hieronyma Bosche.

Cesta nahoru byla mnohem pomalejší než předtím cesta dolů. A mnohem méně rušná.

Mnohonožky také napomáhají při procesu odstraňování nečistot; zda je to pocit plnosti, nebo jiný biologický mechanismus, který mnohonožky vyhání na povrch, zatím nevíme; víme však to, že i mnohonožky opouštějí hnízdo k vyprázdnění. Může to být sebezáchranný mechanismus, neboť plži v hnízdě chytí a sežerou jakékoliv velké a pomalé mnohonožky, které při cestách tunely najdou.

V hnízdě se vyskytuje také silné, černé zvíře, které připomíná hroznýše a které se rovněž živí rodinami sulcprasat. Jeho přesná funkce v rámci hnízda zůstává neznámá.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

72. „Nikdo se nedostal ven."

„Bolest by byla mnohem účinnější,
kdybychom si ji uvědomili ještě předtím,
než nás přepadne, místo toho, že ji cítíme později."
—SOLOMON SHORT

Lizard tam na mě nečekala.

Nesli mě stranou, dolů nakloněnou chodbou do provizorního lékařského oddělení. Z nosníků nad hlavami visela lůžka a doktorka Meierová měla jednu ruku ovázanou. Věnovala mi jediný pohled a řekla: „Ale do prdele —"

„Kde je Lizard?" dožadoval jsem se slabým hlasem. „Kde je generál Tirelliová?"

Ignorovala mě. Už mi stříhala kalhoty. „Kruci, dívejte se na to koleno. Buď zticha, Jime. Nech mě přemýšlet."

Něco mě píchlo do paže. Jedna z jejích asistentek mě napojila na nitrožilní výživu. Další přiváděla na obrazovku počítačem zpracované údaje z mého těla. „Je v pořádném šoku," řekla. „A utrpěl podchlazení. Divím se, že je při vědomí."

Doktorka Meierová se otočila a studovala údaje. „Už našli přenosný scanner?"

„Ano a ne. Je napadrť."

„Kurva." Meierová se otočila zpátky ke mě. „Tohle bude bolet, Jime. Počkej —" Vstrčila mi do pusy kus hadru. „Kousej do toho."

Měla pravdu. Bolelo to. Hodně.

Když jsem znovu přišel k vědomí, utírala mi tvář vlhkým hadříkem. „Omlouvám se," řekla. „Musela jsem zjistit, jak zlé to poškození je. Chceš se napít?"

Zaskřehotal jsem odpověď. Zasunula mi násosku mezi suché, popraskané rty. Voda byla teplá, sterilní a bez chuti. Byl to ten nejlepší nápoj, jaký jsem kdy v životě pil.

„Pomalu," varovala mě. I tak mi voda tekla po bradě. Když násosku odstranila, řekla: „Dobrá zpráva je, že ti noha zůstane."

Pozorně mě sledovala, zatímco jsem uvažoval o významu jejích slov. Musel jsem být ještě v šoku — nebo mi

dali sedativa. Nic to neznamenalo. „Jaká je ta špatná?" zeptal jsem se.

„Pokusím se zachránit čéšku. Už jsme ti píchli místní umrtvení. To trochu utlumí bolest. Hrozně ráda bych tě operovala hned, ale je to komplikované a čekám, jestli se jim loď podaří vyrovnat, abych měla opravdový operační sál. A jestli se sem vrtulníky dostanou dost rychle, počkám, dokud tě nedostaneme do Panamy, i když bych byla o dost šťastnější, kdybychom mohli letět přímo do Miami."

„Budu chodit?"

„Dny basketbalové slávy máš sečtené, ale nemyslím, že budeš potřebovat hůl. Alespoň doufám, že ne."

„A co zbytek?"

„Jsi hodně zle potlučený, ale nic trvalého. Myslím, že klíční kost zase praskla — na tomtéž místě jako minule, ale nejsem si jistá. Máš pár polámaných žeber, ale k perforaci plic nedošlo, v tom jsi měl štěstí. Máš modřiny na místech, kde se normálním lidem modřiny nikdy neobjeví, ale podle mého odhadu jsme tě buď našli brzy nebo jsi našel nějakou měkčí džungli, než bývá zvykem."

Rozhlédl jsem se. „Kde je Lizard?"

Tvář doktorky Meierové potemněla. „Ehm —"

„Co je?" zeptal jsem se.

„Jime, instruktážní sál to rozdrtilo. Nikdo se nedostal ven."

„Lizard ano. Mluvila se mnou. Volala mi. Řekla mi, ať počkám na příjmu. Nebyla v instruktážní místnosti. Šplhala nahoru chodbou. To je poslední, co jsem od ní slyšel. Zatraceně! Copak nikdo neposlouchá, co říkám? Pusťte mě odtud! Jdu se po ní podívat sám:"

„Nepůjdeš nikam."

„Pokud nikdo jiný ne —" Zkusil jsem se zvednout. Doktorka Meierová mě jednou rukou zatlačila zpátky. Stěží přitom napnula svaly.

„Zkus to ještě jednou," řekla, „a k té posteli tě přibiju. Zůstaneš tady. Řeknu jim to. Někoho najdu. Ale přestaň si dělat starosti. Jestli ještě žije, najdeme ji. Slibuji."

Popadl jsem ji za ruku. „O na je jediné, co na světě mám —"

„Jime, pusť mě. To bolí. Slibuji ti to —" vypáčila mi prsty a uvolnila si ruku.

„Řeknu to Siegelovi! Prosím." „Je venku, kontroluje obranu." „Kdy se vrátí?"

„Nevím. Nemá moc času, Jime." „Musím s ním mluvit." Vzdychla. „Nechám mu vzkaz."

Podle pozemských měřítek je reprodukční postup sulcprasat prostě šokující; podle chtorranských — těžko říct. Nemáme žádné měřítko pro srovnání. Zatímco je možné, že chování sulcprasat nám poskytne nějaké vodítko, pokud jde o rozmnožování ostatních druhů chtorranské ekologie (zvláště pak rozmnožování plžů, jež stále zůstává záhadou), je ale mnohem pravděpodobnější, že je bizarní chování sulcprasat pouhou vedlejší atrakcí ve srovnání se skutečnými divy, které teprve čekají na své objevení.

Sulcprase je hermafrodit, simultánně a automaticky na sebe bere jak samčí, tak samicí roli, zjevně bez uvědomění či volního rozhodnutí. Akt, při kterém se sulcprasata o sebe ve hnízdě otírají, stimuluje zvíře k neustálému výronu spermatu.

Spermiemi sulcprasat jsou parazitické améby; jsou neustále uvolňovány v malých výronech zvlhčovacího slizu, stejného slizu, kterým je pokryt každý člen nahromadění a do kterého neustále přispívá. Výsledkem je to, že rodina neustále plave ve svých vlastních reprodukčních šťávách. Spermie pohotově vnikají do těl jakýchkoliv sulcprasat, schopných březosti. Sulcprase je schopné březosti vždy, s výjimkou doby, kdy uvolňuje spermie; to zpomaluje, nicméně ne zcela zastavuje proces vlastního oplodnění.

Tělo sulcprasete obsahuje mnoho nádorovitých shluků zárodečných buněk, které nepřetržitě produkují vajíčka. K početí dochází v těle rodiče kdykoliv, kdy se améboidní spermie setká s vajíčkem. V těle zdravého sulcprasete tak zřejmě poroste mnoho embryí všech velikostí. K tomu navíc budou i embrya sama pravděpodobně oplodněna a v jejich tělech porostou jejich vlastní embrya. Jinými slovy — sulcprasata se nejen rodí gravidní; často se rodí už jako prarodiče či praprarodiče.

Sulcprasata nemají vejcovody ani porodní cesty. Embrya se živí masem rodiče, až si nakonec prokoušou cestu z matčina těla. Jestliže je sulcprase dostatečně velké a poranění z porodních ran se hojí rychleji, než se nové rány tvoří, sulcprase zrození svého potomka přežije. V opačném případě se stává potravou nejen svých vlastních dětí, ale i zbytku rodiny.

Přestože mohou být pro sulcprasata důsledky přílišné fertility neštěstím, zdá se, že jsou pro přežití rodiny cenným přínosem.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

73. Halucinace

„Jediná věc na světě,
o kterou se nelze podělit, je osamělost."

—SOLOMON SHORT

Byla to dlouhá noc. Upadal jsem do bezvědomí a zase se z něj probíral.

Někdy okolo druhé ráno začala konstrukce vzducholodi znepokojivě vrzat a sténat a potom se začala znovu naklánět dolů. Když to přestalo, byl ostrý sklon podlahy ještě horší. Naštěstí většina pacientů ležela v sítích nebo zavěšených palandách a až na několik menších boulí bylo to nejhorší, co se nám stalo, pořádné leknutí. Dr. Meierové ale stačil jediný pohled na úhel lékařského stanoviště a prohlásila: „Ksakru. Tohle není bezpečné."

Spěšně nás evakuovali dolů na úroveň džungle. Položili provizorní podlahu z panelů a navázali velké kusy mylaru z roztrhaných plynových vaků jako přístřešky. V dálce jsem viděl blýskání a v jednu chvíli jsem slyšel pleskání deště okolo nás. Ale ať už mě strčili kamkoliv, bylo tam povětšinou sucho. Něco jako stan. Byl jsem připoután k podložce nosítek. Nemohl jsem se pohnout, abych se podíval, kdo leží na vedlejším lůžku. Později jsem zjistil, že to byl Benson. Padající bedna mu rozdrtila hruď, stěží dýchal. Byl na přístrojích, jeho dech skřípal ven a dovnitř jako porouchaný motor.

Instalovali nouzová světla a čas od času přišla doktorka Meierová nebo některý z jejích pomocníků a podívali se pochvalně na mě a smutně na Bensona. Nebylo toho vlastně moc, co pro nás mohli udělat, mimoto, že nás udržovali v teple a čekali na ráno. Nikdo mi neodpověděl, když jsem se ptal, kde je Lizard a co je se záchrannými helikoptérami, a já začínal mít pocit, že se někde něco hrozně pokazilo.

Později se zastavil Shaun, aby mi dal čutoru vody a trochu dávek. „Co se děje?" zeptal jsem se ho. Nejdřív nechtěl odpovídat, ale popadl jsem ho za paži a řekl: „Zatraceně, nejsem děcko! Nemusíš přede mnou schovávat tajemství. Kde je generál Tirelliová? Kde jsou vrtulníky?"

„Pořád ještě hledají ty, co přežili. Vrtulníky tady budou ráno."

„Kdo hledá? A co je s vrtulníkama z Yuana Moloco? Těma, co vozily všechno to hélium?"

Shaun vypadal ztrápeně. „Všichni hledají. Ale míří k nám kolona červů. Sledují stopu, kterou jsme jim nechali až z mandaly. Vrtulníky rozptylují kouř a aerogel. Jestli to nepomůže, použijí vzdušné výbušniny."

„Jak daleko?"

„Můžou tady být před úsvitem. Budeme muset bojovat."

„Sežeň mi plamenomet a nech mě připočítat."

„Řeknu to poručíku Siegelovi."

„Musím s ním mluvit, Shaune."

„Řeknu mu to. Má spoustu práce."

„Proti ničemu takovému ještě nikdy nestál. Potřebuje pomoc."

„Kapitáne —" Shaun byl mimořádně zdvořilý. „Poslouchejte mě. Jste citlivý na tlumiče centrální nervové soustavy, takže jsme vám nasadili psychodepresanty. Jste nadopovaný až na půdu. Svítíte halucinacemi jako videoprojekce a dát vám do ruky plamenomet by byla jedna z nepitomějších věcí, kterou bychom mohli udělat."

„Díky za důvěru. Cítím se v pořádku."

„Tohle je ta největší halucinace."

„Shaune, musím najít Lizard."

„Kapitáne, proč alespoň na chvíli nedůvěřujete ostatním, že svou práci odvedou? Nemůžete všechno dělat sám—"

„Protože to zkurví! Shaune, já jsem jediný, kdo umí—"

Zatlačil mě zpátky do lůžka. „Jestli z té postele zkusíte vstát, přijdete o nohu. Jestli budu muset, připoutám vás sám. A potom, až vás budu mít svázaného —" Nemravně se na mně zašklebil. „Stačí vám taková hrozba k tomu, abyste se začal chovat normálně?"

„Shaune, prosím!"

„Ne," řekl. Měl na mě vztek. „Poslouchejte mě. Všechno je pod kontrolou."

„Nevěřím ti."

„Tak sejdi vysrat!" řekl. „Pokouším se ti pomoct, zatraceně!"

„Tohle není pomoc! Chceš mi opravdu pomoct? Tak mi dej berlu, hůl, cokoliv!"

„Jdi do háje —" Sundal si z ramene svoji zbraň a vyrazil ze stanu. Svoji zbraň? Co se —?

Později jsem slyšel poplašnou signalizaci a sirény. Slyšel jsem výbuchy a zvuky plamenometů a raketometů. Myslím, že jsem cítil kouř. Někdo běžel okolo stanu, ale mého křiku si nevšímal.

Byl jsem sám se svou hrůzou, nejhoršími představami a chřestěním Bensonova namáhavého dechu.

Když je dospělé sulcprase zraněno nebo zabito, je jeho tělo zaplaveno iniciačními hormony; nenarozená sulcprasata v těle dospělého se nesmírně vybudí a začnou se zuřivě prokousávat z těla rodiče.

Mládě sulcprasete není schopné rozpoznat rozdíl mezi masem rodiče a žaludeční výstelkou dravce, který jeho rodiče pozřel. Ačkoliv to naznačuje, že mnohonožky a plži budou pravděpodobně trpět závažnými vnitřními zraněními, nezaznamenali jsme žádný důkaz toto potvrzující. Další výzkum je nezbytný.

Je třeba také poznamenat, že k výše zmíněnému chování nenarozených mláďat nedochází pouze v případě zranění či úmrtí sulcprasete. Jestliže dospělé sulcprase zpomalí nebo se z nějakého důvodu zastaví, jeho potomci se rovněž začnou líhnout. Jinými slovy, jestliže — a pokud — dosáhne sulcprase takové velikosti, že je tlusté, letargické a neschopné intenzivního pohybu, jeho vlastní děti ho sežerou zaživa. Zevnitř.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

74. Lopezová

„Manuál dává smysl jenom poté,
co se naučíte program."
— SOLOOIN SHORT

Zrovna jsem se rozhlížel po něčem, čeho bych se mohl chytit při vstávání, když dovnitř nakoukla Lopezová. „Jste v pořádku?"

„Ne, ksakru! Nikdo mi nic neřekne!"

„Co potřebujete vědět?"

„Co se děje? Kde je Lizard? Co mělo znamenat všechno to střílení? Kde jsou vrtulníky?"

Lopezová sundala z místa, kde visela, čutoru a podala mi ji. „Chcete trochu vody?"

„Ne, chci trochu odpovědí." Čutoru jsem si vzal stejně.

„Podívejte, vím, že jste rozčilený —"

„Ušetři mě toho, že bys mi foukala na bolístky. Prostě mi dej plné hlášení o situaci."

Lopezová vydechla. „Fajn," řekla. „Generála Tirelliovou jsme ještě nenašli. Pořád hledáme. Je to trochu těžký, dostat se tam, kde bývala přední hala. Je celá zdeformovaná a je zachycená na vysokém stromu. Ještě to ale nevzdáváme. Není jediná, kdo chybí, a pořád ještě lidi nacházíme."

„A těla?"

Neochotně přikývla. „Máme márnici, ano. A všichni byli identifikováni. Věřte mi. Než přiletí vrtulníky, najdeme všechny. Vytahujeme lidi ven tak rychle, jak jen můžeme. Stihneme to do východu slunce. Jenže celá loď je roztažená přes klenbu džungle a pokrývá velký území. To ale víte. Natáhli jsme lana a žebříky, abychom se do ní dostali, a spouštíme dolů všechno, co potřebujeme. Lékařské vybavení, arzenál, jídlo, vodu, přikrývky, lůžka, všechno. Jenže je to šílená práce. Většina lodi je pod třicetistupňovým úhlem, některé části jsou nakloněné až na šedesát stupňů. A je toho spousta, co se musí udělat, a na tu práci už nás moc nezbylo." Chvíli jsem si říkal, že se chystá dodat: „Takže buďte prosím trpělivý," ale nedodala nic.

„Co měla znamenat všechna ta střelba?"

„Červi, Jenom pár. Nejspíš místní. Odtud k mandale je džungle dost hustá a terén hodně nerovný. Po cestě je taky pár velkých řek. To hlavní dav červů zpomalí. Slyšel jste o koloně červů? Ptáci — pátrači letí s nima. Nepohybují se tak rychle, jak jsme čekali. Ale míří přímo k nám."

„Jak spolehlivá je ta zpráva?"

„Máme ve vzduchu komunikační bóje." Bóje byly upoutané balóny s obalem ze stříbřitého kovu, který byl posetý jamkami, které se do něj zarývaly pod pravým úhlem, takže vytvářely maximální radarový odraz. Vypadaly jako velké golfové míčky, jenže jamky měly tři stěny, jako by byly vyražené rohem kostky. Jakýkoliv paprsek, který do jamky narazí, se odráží přímo ke svému zdroji a vyvolá jasné, čisté pípnutí. Poutací lano sloužilo jako přenosová anténa. Pozemní kotva byla šestitýdenní zásobou energie. Komunikační boje mohly kdykoli dosáhnout spojení se všemi síťovými satelity nad obzorem.

„Obrana?" Zeptal jsem se.

Lopezová přikývla. „Ty plány pro mimořádné situace, které jste napsal — většinou to funguje. Dobrá práce. Rozstřikujeme aerogel. Rozmístili jsme slídiče a miny. Máme dvanáct plamenometů a patnáct raketometů. Jsme v pohodě —"

„Uhm. Kolik červů je v koloně?" „Nejmíň šedesát nebo sedmdesát tisíc." Poplácala mě po ruce. „Není to tak zlé, jak to zní. Vrtulníky je bombardují celou noc. To je zpomaluje. Nebudou tady dřív, než zítra odpoledne. To už bysme měli být všichni pryč."

„Musíme najít Lizard —"

„Najdeme. Slibuju." Vypadala, že není ve své kůži. „Podívejte, musím jít. Pořád se tady ještě potuluje pár červů —"

„Lopezová —?" řekl jsem ploše.

Zarazila se, jednu ruku na plachtě stanu. „Co?"

„Co je to, cos mi neřekla?"

Podívala se stranou, podívala se zpět, vypadala nejistě. „Omlouvám se, nechtěla jsem ještě nic říkat—"

„Co?"

Sklopila oči. Rozpaky nevěděla, jak to říct. „Siegel to koupil."

Byl jsem nadopovaný. Necítil jsem nic. Slova do mě udeřila a roztříštila se. „Jak?" Stěží jsem ze sebe otázku dostal.

„Červ. Neptejte se."

„Dělal pitomosti, co?"

Pokrčila rameny. „Ten červ je ještě venku. Máme v něm harpunu a sledujeme ho. Zabiju ho."

„Nebuď blbá, Lopezová. Nech to být —"

Zavrtěla hlavou. „To se tě netýká, amigo." A vypadla a nechala mě zase samotného. Samotnějšího než kdy dřív.

Těsně před úsvitem jsem se probudil, oblečení provlhlé lepkavým potem. Bylo příliš velké ticho. A potom mi došlo proč. Bensonův těžký dech se konečně zastavil. Volal jsem pomoc, ale nikdo nepřicházel.

Pokračující průzkumy hnízd mandaly odhalují neuvěřitelné bohatství života v plně ustavené chtorranské kolonii. Je čím dál zřejmější, že spletitost a rozsah života v obydleném hnízdě je tím nejúžasnějším projevem celé invaze.

Někteří jednotlivci přirovnali mandaly k mraveništím či termitištím, respektive toto osídlení popsali jako podzemní města. Tato srovnání mohou být užitečná, nicméně jsou silně zavádějící.

Chtorranské hnízdo je ve skutečnosti velký živoucí systém, který sám sebe pěstuje z nejrůznějších jednotlivých rostlinných a živočišných druhů. Všechny rostliny a živočichové, kteří žijí a vzkvétají v komplexu mandaly, jsou služebníky hnízda. Dokonce i plži — domnělí vládci hnízda — jsou služebníky procesu.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

75. Shreiberová

„Spolehlivé informace vám dovolí
říkat 'nevím' s opravdovou jistotou."
—SOLOMON SHORT

Bolest byla ještě pořád uvnitř, ale ztratila moc ubližovat. Ta analgetika byla silná, když nic jiného. Ale otupila jen fyzickou bolest; neotupila pocity. Nezabránila tomu, aby ze mne neproudily pocity. Ty bolely pořád.

Nemohl jsem dělat nic jiného než jen ležet na lůžku a přemýšlet. Znepokojující myšlenky mě popadly za hruď a sevřely tak silně, že jsem nemohl dýchat. Co když je mrtvá? Tahle představa mě zmáčkla vahou celého vesmíru. Jak bych bez ní mohl žít? Co bych dělal? Kam bych šel? Myslel jsem na smrt. Ale slíbil jsem jí, že bych se nezabil —

Ta myšlenka mě vyděsila; měl jsem hrůzu z toho, že bych musel jít životem sám, že bych už nikdy neměl nikoho, s kým bych svůj život sdílel nebo s kým bych se smál nebo koho bych prostě objal ve chvíli, kdy se uprostřed temné chladné noci budou všichni démoni myšlenek plížit kolem postele. Nepoznal bych už nikdy chuť jejích rtů ani tanec rozkoše jejího těla na mém. Ležel jsem tam pod dekou a chtěl ji víc než cokoliv jiného. Ten člověk, kterého jsem na celém světě nejvíc potřeboval, byl právě ten člověk, kterého jsem nemohl mít Řekni mi, že je někde naživu, modlil jsem se. Ale nikdo neodpovídal. Myslel jsem na vůni jejích vlasů a měkké broukání, kterým mě utěšovala. Myslel jsem na pocity, které ve mně vyvolávala, a bolest uvnitř těla sílila a sílila. Nořil jsem se hlavou napřed do své nejhorší noční můry. Viděl jsem před sebou položený celý svůj život. Prázdno. Už teď jsem byl umírající skořápka. Světla ubývalo, jak jsem stárl, sám, nemilovaný, zapomenutý. Dokud jsem se nakonec nescvrkl a neodvál mě vítr jako prázdnou, vysušenou slupku vzpomínek.

Kdybych mohl sáhnout zpět, rychle, jen na chvilku, zastavit nějak čas, nějak ho změnit — ale vzpomínky byly jako okno, které se rychle zavíralo. Překotně ustupovaly do dálky. Přítomnost a všechny budoucnosti, které se za ní skrývaly, do mě narazily jako šílená halucinace.

Plakal jsem do deky. Ležel jsem na zádech a slzy mi stékaly z očí do uší. Dusil jsem se vlastními vzlyky. Nikdo nepřišel. Nikomu na mě nezáleželo. Nikdy v celém životě jsem se necítil tak bezmocný a tak chycený do pasti. Protože jsem byl definitivně a úplně v pasti okolností vlastního života a tentokrát se z toho nedostanu. Tentokrát to bylo doopravdy. Prach se bude prohánět po kostech světa. Já budu v hadrech bezcílně bloumat kolem. Bylo po všem a byl konec. Lizard byla mrtvá a já byl sám.

Bolelo to tak moc. A nikdo a nic mi nemohlo pomoct.

Nejvíc ze všeho ale bolela bezmoc. To, že nedokážu vstát a něco udělat. Cokoliv. Nechte mě alespoň něco dělat! Něco se dělo a nikdo mi nic neřekl. Slyšel jsem to v dálce. Výkřiky, nachové zvuky, zvuky slídičů, občas výbuchy a jenom jednou zvuk vrtulníku a potom tlumené hučení plamenometu.

Čím déle jsem tam ležel, natažený na zádech, posetých puchýři, tím marněji jsem si připadal. Čím marněji jsem si připadal, tím méně se mi chtělo klidně ležet. Když přišli pro Bensonovo tělo, byl jsem už napůl šílený. Popadl jsem je za ruce. „Co se děje? Kde je Lopezová? Našli jste Lizard? Kdy přiletí vrtulníky? Pomůžu vám. Dejte mi telefon. Dejte mi dálkové ovládání. Můžu odtud vést slídiče. Nechte mě něco dělat —"

Nakonec jsem začal šílet tak, že někdo zavolal doktorku Shreiberovou, aby se na mě přišla podívat. V ruce měla injektor s uspávacím sprejem.

„Kde je doktorka Meierová?" dožadoval jsem se a pokoušel se posadit.

Shreiberová mě položila zpátky. „Není k dispozici."

„Co tím myslíte? Co se děje?"

Vyčerpaně vzdychla. „Podívejte, je mi to líto. Všechno se rozpadá. Někde tady blízko je hnízdo klátičů. Pořád se rojí nájemníci. Vrtulníky se sem nemohou dostat. Dva už se zřítily. Nepokusí se o další přistání, dokud hnízdo nenajdeme a nespálíme. Slídiči ho hledají. A jestli vám to nestačí, lákáme na sebe červy."

„Kde je Lopezová?"

„Nevím. Červi napadli část tábora. Hodně lidí se ještě neohlásilo."

„Kdo vede SLAM tým?"

„Jaký SLAM tým? Všichni jsou mrtví. Nebo pohřešovaní."

„Ježíši Kriste —!" Tentokrát jsem se nenechal zatlačit zpět. Opřel jsem se o lokty. „Kdo tomu velí? Jak se organizuje obrana?"

„Dwan Grodinová se snaží spojit s generálem Wainrightem. Ti, kteří z posádky Bosche přežili, se starají o obranu. Dannenfelser vede na dálku slídiče."

„Pane Bože — to je kurva katastrofa! Musíte mě dostat ven. Najděte nějaký způsob, abych byl mobilní. Můžu pomoci!"

„Už jste dávno mimo řetěz velení. Jste pacient. Tak sklapněte a čekejte."

„Podívej se, Mariett," řekl jsem a snažil se udržet klidný hlas. „Vím, že některé věci vidíme jinak, ale, prosím, musíš to pochopit, Wainright je idiot a Dwan... však jsi to viděla. Chci říct, že je sice fajn holka, ale nezvládne stres. Potřebujeme na místě někoho s bojovými zkušenostmi. Já jsem jediný, kdo zbyl."

Dr. Marietta Shreiberová významně zvedla injektor. Držela mi ho před očima, dokud jsem nezmlkl. „Sklapněte," vysvětlila. „Nemám na tohle čas. A nikdo jiný taky ne. Dám vám na výběr. Buď zavřete zobák a necháte ho zavřený, nebo vás uspím, dokud se odtud nedostaneme." Spustila ruku s injektorem k boku. „Ráda bych léky šetřila," řekla. „Nejste jediný, kdo je tady raněný."

„Ne," řekl jsem, trochu moc rychle. „Nemám rád prášky. Hlasy, co mám v hlavě, po nich divně mumlají. Jestli se mám zbláznit, alespoň chci vědět, jak moc jsem šílený."

Dr. Shreiberová se neusmála. „Nejste vtipný, McCarthy. Jste zatracenej hajzl." Dostala mě. Věděla to. A já neměl odvahu se bránit. „Jste ten nejmíň profesionální člověk, jakého jsem kdy potkala. Jste rozmazlenej spratek. Využíváte svých styků k tomu, abyste rozválcoval lidi, kteří se vám nelíbí. Potupíte je, zostudíte, necháte je zavřít, dupat po nich a někdy i zabít. Nemám vás ráda. Nemám ráda to, co děláte. Ani to, jak to děláte. Nezvedla bych teď ani prst, abych vám pomohla, i kdyby mi to nařídila prezidentka Spojených států osobně."

Bylo toho spousta, co bych na tohle chtěl odpovědět. Místo toho jsem držel pusu. Dr. Shreiberová měla pořád v ruce injektor se sprejem.

„Budu hodný," slíbil jsem. „Prosím, neuspávejte mě."

Nevěřila mi, ale dala injektor pryč. „Nebudu tady u vás sedět. A nenechám ani nikoho jiného, aby na vás plýtval časem. Varuji vás pouze jednou. Příště jenom někdo přijde a rovnou vám bodne injekci. A budeme vás držet pod drogama, dokud se odtud nedostaneme. Rozuměl?"

„Už žádné další potíže. Slibuju."

Pořád mi nevěřila. Oprávněně.

„Mohl bych dostat telefon?" požádal jsem.

Zaváhala. Zjevně přemýšlela, jaké potíže bych mohl nadělat, kdybych se dostal na linku do Houstonu. Nebo kamkoliv.

„Slibuji vám, neudělám nic, co by někomu překáželo v práci."

„Nechci, abyste zkoušel nějaké triky."

„To není můj styl," řekl jsem. „Hraju podle pravidel."

Dr. Shreiberová pohrdavě odfrkla. „Lituji. Natolik vám nevěřím." Sehnula hlavu a opustila stan. Nechala mě tam přemýšlet, kolik života nám ještě zbývá. Pochyboval jsem, že vydržíme do večera.

Tunely mandaly nejsou pouhé šachty, obložené hlínou, které vedou do nejrůznějších skladišť, zásobníků a hnízdních prostor; jsou to ve skutečnosti kosti, dřeň a kostra celého živého organismu.

Tunely jsou po celé délce vystlány organismy na rostlinném základě, masitými orgány, které udržují teplotu, vlhkost vzduchu a v některých případech dokonce i atmosférický tlak. Další orgány, silné píšťalovité liány, které přiléhají ke zdem a stropům, mají funkce, analogické funkcím nervů, tepen a střev.

Tyto živé kabely obsahují důmyslné pumpy k dopravě tekutin, výživných látek a dokonce i jednoduchých smyslových informací do všech částí kolonie. Jiné kanály slouží k odvodu zplodin, jejich filtraci, recyklaci tekutin a jejich dopravě k dalšímu použití v jiných částech hnízda.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

76. Shaun

„Pokud to není vaše ložnice,
není to ani vaše záležitost."
—SOLOMON SHORT

Měl jsem spousty času na to, abych ocenil ironii situace. Byl jsem připraven o své pověření, svůj tým, svou

ženu, zbraně, možnosti komunikace a nakonec i o svou pohyblivost. Byl jsem bod po bodu zredukován na tuhle naprosto závislou věc.

Nenáviděl jsem to.

Aby to bylo ještě horší, slíbil jsem jednomu z lidí, kterými jsem na celém světě nejvíc pohrdal, že budu se svým osudem spolupracovat. Říkal jsem si, co by asi v téhle situaci udělal Foreman, a litoval jsem, že u sebe nemám zbraň. Upil jsem z čutory, nenápadně se porozhlédl, přežvykoval bojové dávky a naslouchal zvukům horké džungle všude okolo nás. Den byl temný a temněl.

Myslel jsem na modlení, ale... přišlo mi to jako zbytečná námaha. Kdysi to jedinkrát zabralo, když nás s Dukem chytla růžová bouře. Ale teď — mezi mnou a Bohem stál obraz Divokého Willieho Aycocka. A kromě toho byl Bůh v pekle, takže proč se namáhat s modlením. To, co jsem doopravdy chtěl, byl telefon — a to byla jedna z věcí, u které nebyla velká pravděpodobnost toho, že bych ji dostal.

Zrovna jsem si říkal, jaké by to bylo, kdybych se prostě vzdal, když plachtou u vchodu vstrčil do stanu hlavu Shaun. „Jak se cítíme, báječně?"

„Cítím se všelijak, jenom báječně zrovna ne."

„Přinesl jsem vám dárek," řekl. Podíval se za sebe a potom rychle vklouzl do stanu. Schovával něco za zády. „Ale bude vás to něco stát."

„Co?"

„Pusu."

„Shaune—" řekl jsem unaveně.

„O tenhle dárek opravdu stojíte," usmál se.

„Ty se nikdy nevzdáváš, co?"

Šťastně pokrčil rameny „Ne, myslím, že ne." Ukázal mi svůj dárek. Telefon. „Je to můj vlastní," řekl. „Ale má přímé spojení na světovou síť, takže možná —"

„Jak jsi věděl, že jsem chtěl telefon?"

„Doktorka Shreiberová nařídila, že se nesmíš dostat k žádnému komunikačnímu zařízení."

„Porušuješ její rozkaz? Dostaneš se do průšvihu."

„Nepracuju pro doktorku Shreiberovou. Podle papírů mám sloužit misi. Jestli potřebuješ telefon, musí to být něco důležitého."

„Je. Chci se pokusit zachránit Lizard život."

Shaunův výraz hrozně posmutněl.

„Co mi to nechceš říct?"

S bolestí ze sebe soukal slova. „Našli poslední krabici s deníkem mise, kterou měla u sebe, tu, kterou měla vzít do vrtulníku. Byla v nejhůř poškozené části haly. Našli taky její telefon."

„Ale —?" Nechtěl jsem se vzdát naděje.

„Nenašli tělo. Nemohli se dostat dál. Je mi líto, Jime." Nechtěl to říct. „Ale přestali hledat. Nemají už dost lidí. A skoro všichni už se našli."

„Na čí rozkaz?"

Zaváhání. „Doktorky Shreiberové."

„To sedí." A potom jsem si to uvědomil. „Kde je kapitánka Harbaughová?"

„Byla zraněna při havárii. Je v komatu." Shaunův spodní ret se chvěl. Vypadal, jako že se rozbrečí. „Nevíme, jestli se z toho dostane."

„Dostane," řekl jsem. „Je to silná dáma."

Shaun s nadějí přikývl.

Dal mi telefon do ruky. Potom ztlumil hlas do tichého šeptání. „Nemusíš mě líbat, jestli nechceš," řekl. „Dělal jsem si legraci."

„Kecáš. Doufal jsi."

Vypadal rozpačitě.

„Pojď sem," řekl jsem.

„Eh?"

„Slyšel jsi mě."

Klekl si vedle lůžka. Zvedl jsem se na loket, abych měl tvář blízko jeho. Natáhl jsem ruku a pohladil ho ve vlasech. Doopravdy to byl hezký kluk. Navlhčil jsem si rty a zavřel oči.

Nic se nestalo.

Otevřel jsem oči. Shaun se na mě divně díval. Oči měl lesklé slzami.

„Co se děje?" zeptal jsem se.

„Ty ji doopravdy miluješ, že?"

„Víc než kohokoliv na celém světě," řekl jsem.

Přikývl. „Chtěl bych mít někoho, kdo by mě taky tak miloval." Smutek a touha v jeho hlase mě bodaly do srdce. Začal vstávat.

„Počkej," řekl jsem. „Kde je moje pusa?"

„Opravdu nemusíš —"

„Dohoda je dohoda." Natáhl jsem se po jeho ruce a stáhl ho zpět. Nejdřív se rozpakoval, ale odmítal jsem ruku pustit. Konečně mu došlo, že bez dokončení výměny se ze stanu nedostane. Tvářil se nejistě, ale klekl si blízko mne a přiblížil svou tvář k mé. Natáhl jsem se a jemně ho políbil na rty. Vychutnával jsem tu chvíli. Chutnal stejně hezky, jako

vypadal. Konečně se odtáhl. Díval se na mne s překvapením a potěšením a úžasem.

„Páni..." zašeptal. „Jak to děláš?"

„To se ptáš ty mne? Myslel jsem, že odborník jsi tady ty."

Potřásl hlavou. „To jsem si myslel taky."

„Není to žádné tajemství," řekl jsem. „Jenom jsem tě líbal, jako bys byl pro mě ten nejdůležitější člověk na světě, protože když jsem tě líbal, tak to tak bylo."

„Páni," řekl znovu. „To neznám. To si budu muset zapamatovat." Klekl si a ještě jednou mě políbil, tentokrát jen rychlé přátelské pohlazení rty, ale bylo poznat, že už se nový trik učí. „Telofon nikomu neukazuj. Vrátím se později." A potom byl pryč.

Naprosto úžasné je to, že živé hnízdo je neustálou symfonií organického zvuku: hlučného, nadšeného, složitého a nepopsatelného. Celé hnízdo pulzuje lomozným, bouřlivým životem. Zdá se, jako by každá jednotlivá živoucí věc v chtorranské mandale měla hlas a byla rozhodnuta jej užívat a vyjadřovat se v plném rozsahu sféry svých pocitů.

Stěny tunelů tepou pomalými údery, které připomínají tlukot srdce. Zemí lze cítit chvění hlubokých pravidelných dunivých vibrací. Z nejspodnějších hlubin kolonie se tunely odráží bublavý a říhavý hluk jako hlas obrovského žaludku, ve kterém pomalu kručí. Další věci všech velikostí přidávají své vlastní zvuky; kvičí, ječí, mlaskají a bzučí, vytvářejí všudypřítomnou změť hmyzích zvuků, měkkou vlnu drobného cvrlikání, které stoupá tunely jako příboj a zase se vrací zpátky. V sousedních komorách lze slyšet hltání chlupáčů a polykání čenicháče a občas dokonce i purpurové zvuky rozrušeného plže. Vysoké tóny lze spíše cítit, než slyšet — drobounké ultrazvukové pískání měchýřníků a slepých krysích tvorů, kteří žijí na stropech a v masitých stěnách tunelů a komor.

A přes to všechno, pod tím vším a nad tím vším, každou částí hnízda prostupuje, odráží se, rezonuje, vibruje a zní v každém chtorranském tvoru obrovský nekonečný chór plžů. V tomto úžasném sboru se spojují červi všech velikostí, od nejmenších po ty největší. Duní neustále a každé zvíře k písni hnízda přidává svůj vlastní charakteristický tón. Zvuk nepřipomíná nic, co by kdy kdo slyšel; fyzický pocit z něj je osvěžující, vzrušující, rozrušující — a konečně zdrcující. Prožitek je děsivý.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

77. Dannenfelser

„Karmické kuře vždycky přijde
hřadovat domů."
—SOLOMON SHORT

Okamžitě jsem navolil Houston. Na světě byl jen jediný člověk, který mi mohl dát to, co jsem potřeboval. Tohle je jedna z nejtěžších věcí, kterou kdy v životě udělám. Ozval se na třetí zazvonění. „Dannenfelser."

„Randy," řekl jsem.

Slyšel jsem dokonce i po telefonu, jak mu tuhne výraz.

„Co chceš?" zeptal se. Hlas měl velice, velice chladný.

„Chci ti dát příležitost k tomu, aby jsi se se mnou vyrovnal," řekl jsem. „Chci tě o něco požádat. Když řekneš ne, bude to ta nejhorší věc, která mě kdy v celém životě potkala. Když řekneš ne, zničíš mě."

„Přestaň mě povzbuzovat," řekl. „Řekni, co chceš."

„Pohřešuje se Lizard Tirelliová."

„Vím. Generála Wainrighta to velice znepokojuje."

„Tomu se dá dost těžko uvěřit —"

„Pokud odsuneme všechny názorové rozdíly stranou — a ano, bylo jich hodně — je generál Tirelliová vynikající důstojník. Má i své slabší stránky," řekl významně, „ale ty silné převažují."

„Není mrtvá," řekl jsem. „Mluvil jsem s ní po telefonu. Vím, kde je. Vím, kde musí být. Ale mám rozbité koleno. Nemůžu pro ni jít."

„Co chceš, abych udělal?"

„Koordinuješ záchranou operaci, že?"

„Pouze informační správu."

„Ale tvoje oddělení řídí slídiče, je to tak?"

„Máme dva týmy po tuctu operátorů, kteří slídiče vedou. Ustavili jsme bezpečnostní okruh okolo celého tábora."

„Chci jednoho slídiče," řekl jsem.

Musím mu přiznat jedno. Ani sebou necukl. „Nač?"

„Chci ho použít k tomu, aby šel hledat Lizard. Slídič může jít tam, kam nikdo jiný nemůže."

„Potřebujeme slídiče k ochraně," řekl. „Když jednoho vyřadím ze tvaru, ohrozí vás to všechny."

„Poslouchej mě, prosím —"

„Ještě jsem nezavěsil."

„Nemohl bych ti vyčítat, kdybys to udělal. Nejspíš si to zasloužím. Ale Lizard Tirelliová si nezaslouží, aby slízla za mé názory trest."

To ho zarazilo. Ale jen na chvíli. „O co tady jde mimo to, McCarthy?"

„Miluji ji víc než sám život," řekl jsem. Nemohl jsem uvěřit tomu, že jsem to právě přiznal Randy Dannenfelserovi, ale bylo to tak. Ještě víc mě udivilo to, že jsem to řekl úplně klidně.

Neodpověděl.

„Prosím," řekl jsem. „Dej mi toho slídiče —jen na pár hodin. Musím ji najít."

Pořád ještě neodpovídal. Říkal jsem si, na co asi tak myslí a uvažoval jsem o tom, co po mně asi bude chtít na oplátku.

„Budu ti dlužit život—" začal jsem. „Slibuju ti, že ti už nikdy nebudu dělat potíže —"

„To neberu," řekl nakonec. „Takovouhle dohodu nemůžu uzavřít a ty ji nemůžeš dodržet. Oba si příliš málo vážíme jeden druhého na to, abychom spolu uzavírali dohody."

„Randy —"

„Počkej chvíli, troubo. Ještě jsem neskončil. Toho slídiče dostaneš."

„Eh?"

„Nemá to nic společného s tebou a se mnou. Nemá to ani nic společného se skutečností, že ji miluješ. Prostě je to tak správné."

„Pane Bože. Děkuju ti, Randy —"

„Mně neděkuj. Neodvažuj se mi děkovat. A nikdy, nikdy se neodvažuj udělat tu chybu, aby sis myslel, že jsem to udělal z nějakých sympatií k tobě nebo generálu Tirelliové. A především už o tomhle se mnou nikdy nemluv. Jeden ze slídičů za chvíli bude hlásit LI dysfunkci. Bude to trvat asi šest hodin, než zjistíme, kde je problém. To je nejzazší doba, na jakou ho můžu vyřadit ze schématu obrany. I tak v ní bude díra. Takže mi teď dej kód ke svému terminálu."

„Do prdele," řekl jsem.

„Nemáš terminál."

„Tak jest."

Ticho. „Počkej chvíli."

Myšlenky mi běžely jako o závod.

„Žádný neseženeš, co?"

„Randy, tenhle telefon jsem musel ukrást —"

Vzdychl. Nahlas. „McCarthy, ty jsi zatraceně zkurvenej problém." Další dlouhá chvíle. Neměl jsem tušení, pokud šlo o to, co dělá, ani o to, nač by mohl myslet. Pokud jsem ho znal dobře, mohl klidně uvažovat o tom, že celou věc pustí k vodě. Nakonec řekl: „Mám nápad. Nevím, jestli to půjde. Budeš na tomhle čísle?"

„Nikam nepůjdu," řekl jsem.

„Zavolám ti."

„Randy — díky."

„Ještě jsem nic neudělal. A i kdybych udělal, o tvý díky nestojím."

„Opravdu mi to chceš co nejvíc ztížit, co?"

„Můžeš mi říct nějaký důvod, proč bych neměl?"

„Třeba jsi dost silný na to, aby se tě nějaká malá, zlomyslná pomsta netýkala?" nadhodil jsem nadějně.

Přemýšlel o tom. „Ne, to bych neřekl. Na malou zlomyslnou pomstu mám přesně správnou velikost. Fakt, že tohle dělám, mezi námi dvěma nic nemění. Až ji najdeš, vrátíme se zase ty a já k normálu." A potom zavěsil.

O dvacet minut později do stanu vrazila doktorka Shreiberová; ruku měla nataženou a luskala prsty. „Tak fajn, kde je?"

„Kde je co?"

„Ten zatracenej telefon."

Zkusil jsem ze sebe dělat pitomce. „Jakej zatracenej telefon? Žádnej jste mi nedala."

Nezabralo to. „Vím, že máte telefon. Vím, že ho máte od toho malýho buzíka Shauna. Vím, že jste volal Dannenfelserovi. Vy teplouši si myslíte, že vám projde všechno, co?"

Takhle jsem vypadal, když jsem to říkal? Najednou jsem doktorku Shreiberovou nenáviděl. Najednou jsem se za sebe styděl. Najednou jsem ji chtěl zabít.

„Telefon?" naléhala.

„Jděte k čertu."

„Až po vás, pane," řekla a vbodla mi do paže injektor. Zhasl jsem tak rychle, že jsem ani neměl čas na to, abych jí řekl, co si o ní myslím.

Ve větších, nejhustěji osídlených centrálních oblastech mandaly naše sondy zjistily, že prakticky všechny hlavní vývrtkovité tunely se stáčejí pod povrch do obrovských ústředních komor. Tyto komory byly vždy naplněny hustou organickou tekutinou.

Čím starší byla komora, tím byla větší a tím více sirupovité tekutiny obsahovala; tekutina byla temná a kašovitá a zpravidla vykazovala povahu a hustotu motorového oleje, ačkoliv příležitostně byla látka nalezena hustá

jako melasa či asfalt. Účel těchto komor a jejich nádrží zjevně spočívá v tom, že poskytují místo odpočinku pro plže, kteří vyrostli do rozměrů příliš velkých na to, aby se mohli pohybovat."

Tyto zásobníkové komory zcela zjevně slouží jako „smrtelné lože" pro nejstarší členy chtorranské rodiny. Když plž dosáhne váhy tří či čtyř tisíc kilogramů, přestává být pohyblivým objektem a stává se z něj orientační bod krajiny, gigantický žok hladového pudingu. Když plž dosáhne tohoto prahového objemu, stává se pouhá námaha, kterou potřebuje k pohybu, energeticky natolik náročnou, že tvor není schopen konzumovat dostatečné množství biomasy, aby ji nahradil; místo toho se tedy odebere do vhodné zásobníkové komory. Sirup v komoře poskytuje vztlak a výživné látky a umožňuje tak tvorovi přežít o něco déle a v pohodlí.

Během tohoto období „důchodu" je zestárlý plž nepřetržitě ošetřován menšími, mladšími členy své rodiny. Stařec vydává stálý dunivý harmonický tón, který zjevně slouží jako základní tón pro celou rodinu a snad i pro všechny ostatní tvory žijící v hnízdě.

Ačkoliv máme k dispozici jen omezené množství přímých důkazů, domníváme se, že když tvor konečně zemře, sirup se transformuje a totéž se týká i mnoha mikroorganických tvorů, kteří v něm žijí. Mnoho drobných tvorů, kteří v komoře žijí, se dokonce začne množit. Konečným výsledkem je to, že se tělo mrtvého plže rozloží na látky, jichž mohou využít všechny další organismy, které na pohostinnosti mandaly závisí.

Během této doby je komora uzavřena, neboť proces rozkladu je poměrně zhoubný a mohl by infikovat ostatní části hnízda.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

78. Dwan

„Zaměstnanec pošty může ztratit všechno,
jen ne svoji práci.
To vysvětluje kvalitu služeb.
—SOLOMON SHORT

Musel jsem být mimo celý den. Když jsem se s chvěním vrátil do stavu, který připomínal vědomí, byla záře slunce vodorovným mřížovím rudých paprsků, které se proplétaly mezi stromy. Vypadalo to zvláštně. Vzduch vyplnila oblaka prachu a ztěžovala dýchání. Na obloze rachotily vrtulníky. Už jsem nebyl ve svém stanu. Ležel jsem na zemi. Běhali kolem mě lidé. Lidé, které jsem nepoznával. Neznámé uniformy. Zvedl jsem se na lokty. Ve vzduchu se vznášel pach korditu a kolem mě se rozprostíral dokonalý kruh — přistávací plocha, kterou v porostu vyřezala tříštivá bomba, shozená z vrtulníku. Mýtina byla plná všech druhů armádního vybavení, vojáků, pavouků, strojů, slídičů, beden s materiálem, palet s municí.

„Co se děje —?" pokusil jsem se zeptat, ale nikdo se nezastavil, aby se mnou promluvil. Pokoušel jsem se zastavit každou postavu, která kolem mě procházela. „Pomozte mi —" křičel jsem. „Pomozte mi někdo." Nikdo si mě nevšímal. Začal jsem vřískat —

„Evakuují nás, uklidni se," řekl někdo. „Letíš příštím vrtulníkem, žádný strachy." V dálce jsem slyšel střelbu a dušené hučení plamenometů. Nad vrcholky stromů se vznášel štiplavý dým. A potom jsem uslyšel ten druhý zvuk, mnohohlasný zvuk, celý purpurový a rudý, v němž znělo vzteklé hvízdání. Bitva se posunovala blíž.

„Útočí na nás!" křičel jsem.

„Klídek," řekl někdo. „Udržujeme pozice. Jsi v naprostým bezpečí. Poletíš příštím vrtulníkem. Jenom čekáme na bombu. Dobyli druhou mýtinu."

A potom jsem byl zase sám. Nějak jsem se vyškrábal do sedu a rozhlédl se okolo. Byl jsem připoutaný k nosítkům. Z obou stran vedle mne byla další nosítka. Některá těla na nich jsem nepoznával; byla už zabalena v pytlích. O dvě nosítka dál jsem ale zahlédl Shauna — byl buď mrtvý, nebo v bezvědomí. Nevypadal dobře. Něco ho ošklivě polámalo.

„L — lehni si," řekl silný hlas za mnou.

Otočil jsem se. „Dwan!"

Pořád ještě měla ve tváři ublížený a zlostný výraz. „S — sklapněte, pane Šime McCarthy. P — prostě s — sklapněte a z — zůstaňte ležet." Vztek tlumil její koktání.

„Dwan — poslyš. Omlouvám se. Choval jsem se jako pitomec. Neměl jsem říkat to, co jsem řekl. Nebyl jsem vzteklý na tebe, byl jsem vzteklý na sebe a říkal jsem kruté a vzteklé věci. Víš, jak to myslím, že? Lidi někdy dělají věci, které tak nemyslí, protože — no protože jsou popletení. Chápeš to?"

Zmateně zamrkala. Potřásla hlavou. „V — vy n — nejste moc h — hodný člověk."

„Kdy jsi na to přišla poprvé?" zeptal jsem se. Zatvářila se zmateně. Vtip šel mimo ni.

„Poslouchej," řekl jsem. „Potřebuji tvou pomoc. Lizard potřebuje tvou pomoc. Generál Tirelliová."

„N — nechci vám p — pomáhat," řekla. „N — nemám v — vás ráda."

„Je mi líto, že mě nemáš ráda. Myslím, že za chvíli mě budeš mít ráda ještě míň — a já nemám žádný způsob, jak ti to vynahradit."

„N — nerozumím vám."

„Mluvím teď ke sdružené mysli," řekl jsem a upřeně se díval Dwan přímo do očí. „Vím, že ji používáte. Vím, že se díváte jejím tělem od chvíle, kdy jste ji implantovali. Není způsob, jak byste jí mohli rozšířit paměť, aniž byste ji zároveň implantovali. Ona to neví, že? Jenže já ano."

„J — ste b — blázen," řekla Dwan, ale její hlas byl tak jiný, že jsem věděl, že to není ona, kdo mluví.

„Dwan mi říkala Džimíku. Jen jeden člověk na celém světě mi kdy říkal Džimíku a ten je teď součástí sdružené mysli a teď mi tak sdružená mysl říká. Tede, já vím, že tam jsi. Přestaň ztrácet čas a pomoz mi."

Dwan otevřela ústa, aby promluvila, ale žádná slova z ní nevyšla. Chvíli se na mě jen neurčitě usmívala. Z masitých rtů jí vytékala stružka slin. Tohle byla opravdová Dwan, Dwan bez provázků. Možná, že žádná Dwan ani nikdy nebyla, že existovala jen loutka z masa, příliš imbecilní na to, aby mohla žít bez cizí pomoci. Ach Bože, to bylo příšerné pomyšlení! Doufal jsem, že to není pravda. I když — nevěděl jsem, jestli bylo lepší to, že jste byli dost chytří, abyste věděli, že jste mentálně poškození, nebo to, že jste si ani neuvědomovali, že o tom nevíte. Z nějakého důvodu jsem si přál, aby Dwan vědomí měla, abych ji mohl prosit za odpuštění. To by mi mohlo pomoct, abych se necítil tak příšerně. A potom jsem si uvědomil, že jsem byl pořád sobecký. K čertu, dokonce i to, že jsem se snažil zachránit Lizard, bylo sobecké. Takže co? Bylo na světě něco, co nebylo sobecké? Takhle jsem alespoň svoji sobeckost dával do služeb lidstva, ne?

Náhle Dwan promluvila: „Dobře, Džimíku. Co chceš?"

„Potřebuju telefon. Spoj mě s Randym Dannenfelserem."

„To nejde," řekla Dwan nezřetelně.

„Hovno. Oba víme, že to jde. Sdružená mysl je největší uživatel síťových kanálů na světě. Spoj se přes syntezátor, jestli se tak zatraceně bojíš o svý utajení. Ale já se snažím zachránit Lizard život."

„Jime, je mrtvá—"

„Máš pro to nějaký důkaz?" Bál jsem se té otázky a ještě víc jsem se bál odpovědi.

„Ne, ale —"

„Tak mě kurva spoj a přestaň plýtvat Dwaniným časem. Víš, že nemá moc síly."

Dwan znovu otupěla. Musela to být pořádná hádka. Říkal jsem si, kdo se asi hádal s kým. Říkal jsem si, s kým jsem to vlastně mluvil.

Najednou se na Dwanině tváři objevil nový výraz. Nejhorší na tom bylo to, že jsem ho poznal. „Tady Dannenfelser —"

Pane Bože! Projelo mnou radostné a děsivé pochopení. Viděl jsem, jak se na mě z těla Dwan Grodinové dívá Randy Dannenfelser. Bylo to děsivé.

Polkl jsem a řekl: „Tady McCarthy. Mám terminál."

„Už je příliš pozdě," řekla Dwan. „Ztratili jsme už spoustu slídičů, celou třetinu stavu. Nemůžu ho postrádat."

„Slíbil jsi —" začal jsem říkat, ale pak jsem si uvědomil, jak hloupě to muselo znít. „Poslouchej mě, Randy, nemám čas na přesvědčování. Jenom pusť jednoho slídiče do sítě, teď hned, dej mi kódové číslo a já si ho vyzvednu. Slibuju ti, že z tebe udělám hrdinu. Pošli ho přes jednoho tvého operátora, řekni mu, ať dá ruce od ovládání a shrábneš slávu. Prostě to udělej."

Dwan zavrtěla hlavou. „Ne. Zapomeň na to. Končím."

„Randy — počkej! Jestli to pro mě uděláš, řeknu ti něco, co hrozně moc potřebuješ vědět."

„Není nic, co bych hrozně moc potřeboval vědět. Rozhodně ne od tebe. Moc si fandíš."

„Implantovali tě," řekl jsem rychle. „Jestli mi nevěříš, tak polož sluchátko. No tak — pořád mě slyšíš, že? I když jsi přerušil spojení? Je to proto, že ti sdružená mysl podsouvá můj hlas přímo do hlavy."

Byla to riskantní hra. Nechá ho tépé sbor můj hlas skutečně slyšet? Bude sdružená mysl spolupracovat? Tépé sbor měl své vlastní priority.

Dwan vypadala velice znepokojená. Poškrábala se na nose; potom si začala ohmatávat hlavu.

Můj Bože. Fungovalo to. Co ten tépé sbor dělal?

„Nemůžeš to cítit, Randy. Saháš si na nos, škrábeš se na hlavě, vidím tě, jak —"

„Díváš se mi do hlavy!"

„Ne, mluvím s tebou přes Dwan Grodinovou, živý brambor. Promiň, Dwan. Sdružená mysl zajišťuje spojení. Na Dwan se odráží tvůj výraz, tvé pohyby, všechno. Můžeme Dwan použít jako terminál pro slídiče. Teď mi ho prosím uvolni —"

„Tomu nevěřím," řekla Dwan. Zakrývala si rukama uši. „To je fantastický. To je zkurvenost. Musím — já nevím, co s tím mám dělat."

„Věř mi, Randy. A dodrž slovo. Potřebuju slídiče, hned."

„Ne, je příliš pozdě," řekla Dwan/Randy. „Mohl jsem udělat něco předtím — jenže ty jsi zmizel."

„Uspali mě, Randy. Za to doktorka Shreiberová zaplatí, to ti slibuju."

Dwan se poškrábala na levém prsu. Vypadala na chvíli zmatená. „Tohle je strašně zvláštní pocit," řekla. Nebyl jsem si jistý tím, jestli to mluvil Randy, nebo Dwan. „Ehm," řekla. Potom: „Zdá se, že jeden ze slídičů má problém — číslo čtrnáct — odvolávám ho z okruhu na vyhodnocovací
kontrolu. Jestli ale dojde k útoku, musím ho okamžitě nasadit zpátky."

„Díky, Randy. Padnu ti kolem krku a dostaneš pusu hned, jak se vrátím —"

„Udělej to a máš na krku válečný soud. Slibuju. Nechci, aby ses mě ještě někdy dotýkal." Z Dwaniných úst ta slova zněla příšerně.

„Slibuju," řekl jsem. „Všechno, co budeš chtít."

Dwan úsečně přikývla a potom byl Randy Dannenfelser pryč.

Příležitostí, kdy jsme mohli pozorovat činnost hnízd mandaly přímo, bylo velice málo. Většina našich údajů musela být shromážděna teprve poté, co bylo hnízdo zpustošeno; možnost chybné interpretace z důvodu nedostatečných či neúplných informací je tedy značná. Nicméně v době, kdy je tato publikace psána, existují jisté prameny, které naznačují, že přestárlí plži po svém odchodu na odpočinek nějaký čas dále rostou a prospívají.

To nás přivádí k myšlence, která se týká toho, že zásobníkové komory nejsou pouhým smrtelným ložem, ale ve skutečnosti mohou sloužit dalšímu účelu, který napomáhá životním formám a nebo hnízdu mandaly k přežití. Co tímto účelem je, nám zatím není známo.

Ačkoliv neexistuje žádný přímý důkaz, který by následující teorii podporoval, byla vyslovena hypotéza, že plži na odpočinku neumírají, ale mohou se ve skutečnosti metamorfovat v chovné královny, jejichž jediným účelem je produkovat vajíčka pro hnízdo.

Z této teorie logicky vyplývá možnost, že mladý plž působí nejdříve jako samec a páří se s kteroukoliv ochotnou samicí; ale když dosáhne jisté prahové velikosti, sám se stává samicí, která vede nejdříve rodinu a později kmen níže postavených samců. Možná, že po celoživotním úspěchu, mezi nějž lze počítat přežití, výživu, růst, budování, soužití a, pochopitelně, páření s dalšími úspěšnými jednotlivci, nese a uskladňuje královna plžů v těle dostatečné množství spermií, aby oplodnily statisíce vajíček.

Takováto rozmnožovací strategie by zajistila, že by se žádný jednotlivý plž nemohl reprodukovat, dokud si k tomu nezajistil právo. Nejen, že pevným ustavením prosperující mandaly jedinec demonstruje svůj osobní úspěch, ale prokazuje tím i vedoucí postavení nad všemi ostatními jedinci rodiny nebo kmene. Jeho odměnou není pouze důstojný odpočinek, ale i právo k mnohonásobnému rozmnožení a v důsledku i zajištění převahy své genetické linie.

Je-li tedy pravdou, že se chtorranští plži reprodukují evolucí v mohutné královny, které kladou vejce, pak si musíme klást otázku: Jak se plži rozmnožovali předtím, než se v mandalách vyvinuly královny?

A pokud se plži dokáží reprodukovat bez toho, že by se měnili v královny, proč by vůbec k této metamorfóze docházelo?

Zastánci této teorie argumentují tím, že plži se nerozmnožovali před příchodem královen, že zamoření muselo začít s velkou zásobárnou vajíček, které poskytly dostatek generací plžů, aby se tak zajistil konečný vývoj plží královny.

Odpůrci této teorie zůstávají skeptičtí a poukazují přitom na přímo pozorované vylíhnutí malého plže v táboře odpadlíků jako na důkaz toho, že vajíčka jsou získávána z jiného zdroje, než od červí královny. Obhájci teorie považují tento případ za neprůkazný. Otázka zůstává nezodpovězena.

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

79. Cyrano na zemi

„Život není cyklus, kdy následuje jedna zatracená věc za druhou.
Je to tatáž zatracená věc,
která se opakuje znova a znova."
— SOLOON SHORT

Dwan — elektrický brambor — byla zase sama sebou, mrkala a škrábala se a vypadala velice zmateně.

„Dwan, poslouchej mě." Zvedl jsem se do bolestivého sedu. „Pojď sem." Vzal jsem obě její ruce do svých. „Potřebuju, aby sis se mnou zahrála jednu hru, ano?"

„V — vy mi u — ubližujete," řekla.

„Je to hra," řekl jsem. „Velice vzrušující hra. Chci, abys předstírala, že jsi slídič. Slídič číslo čtrnáct. Chci, abys předstírala, že jsi uvnitř, v jeho těle, že vidíš jeho očima, slyšíš jeho ušima, cítíš to, co cítí on. Chci, abys dělala, že ho dokážeš vést tam, kam budeš chtít. Dokážeš to? Zavři oči, prosím — to je ono — a prostě si vlez do slídiče číslo čtrnáct. Tak, šikovná."

Dwanina tvář se nervózně stáhla. Oči se jí znovu otevřely, zamrkaly a rozšířily překvapením. Rozhlédla se kolem sebe a hlava se jí přitom pohupovala nahoru a dolů v ladném, mechanickém pohybu.

„Kde jsi?" Zeptal jsem se.

„P — pohybuji sem — mezi stromy. Pod stan. Je to p — plášť vzducholodě. Vidím" — zvedla oči nahoru — „k — kostra je c — celá polámaná a r — rozdrcená. Kusy jí visí v korunách stromů."

„Kde jsi?" opakoval jsem.

„Jsem — pod z — zádí. Je velice ošklivě roztržená."

„Můžeš tam vylézt?"

„M — myslím, že ne."

„Nezapomínej, Dwan, jsi teď slídič." Stiskl jsem její ruce ve svých. „Nezapomínej, že máš na nohou drápy. Můžeš šplhat po stromě, můžeš se zachytávat věcí, kterých lidé nemohou. Tak se podívej — nepřijdeš na nějaký způsob, jak bys mohla vylézt nahoru?"

Dwan otáčela hlavu do stran. Podívala se nahoru a odhadovala. Zamračila se a zašilhala a tváří jí probíhaly různé výrazy. „T — tamtudy by to šlo."

„Udělej to," poručil jsem.

„J —já se bojím," řekla.

„Neboj, nic ti nemůže ublížit. Je to všechno jenom jako. A já jsem tady s tebou celou dobu."

„Já už t — to n — nechci dělat. Bolí to."

„Je to velice důležité, Dwan. Máš ráda Lizard?"

„Generál T — tirelliová je m — moc hodná. M — mám ji ráda."

„Musíš to udělat pro ni."

„B — bolí to."

„Lizard má potíže. Ty jsi jediná, kdo ji může zachránit."

„Je n — nemocná?"

„Mohla by být. Vím, že to je pro tebe nepříjemné, ale musíš to pro ni udělat."

Dwan se nahrbila; chvíli to vypadalo, jako by se svíjela. Nechápal jsem, co dělá a potom oznámila: „L — lezu teď po stromě. Už jsem s — skoro nahoře. Je to t — tady hodně vysoko."

„Nedívej se dolů."

„C — co chceš, abych u — udělala t — teď?"

„Chci, abys vlezla do vraku lodi. Půjde to?"

„Lezu," řekla. „Je tady s — s — strašná tma. V — všude jsou p — polámané věci. Na všem v — visí o — obal lodi. M — moc n — nevidím."

„Zapni světla, Dwan. Máš světla. Zapni je."

„N — nevím, jak to m — mám udělat."

„Mysli si, že jsou zapnutá. Mysli na světla ve své hlavě. Musíš je cítit. Mysli na to, kde jsou. Tak je to správně. Dobře, teď si mysli, že jsou zapnutá. Tak se to dělá. Jsou zapnutá?"

Dwanina tvář se vyjasnila. „Vidím teď l — líp. Taky jsem si spravila oči. V — vidím jiné barvy. Je to takhle h — hezčí."

„Šikovná holka." Stiskl jsem jí ruce. „Kde jsi teď?"

„Jsem na ch — chodbě, m — myslím. V — vypadá to jako běžecká dráha. Je velice dlouhá, a — ale je celá p — polámaná."

„Je tam místo k chůzi?"

„Ne. Je to celé vmáčklé dovnitř. Musel by ses pořádně skrčit —"

„Dwan, pamatuj nato, že jsi slídič. Projdeš jako slídič?" Dwanina tvář se zaostřila a vyjasnila. Nadšeně přikývla. „Jo. Projdu." Zkusmo ohnula prsty. „Můžu použít ruce?"

„Ano!" zaječel jsem jí skoro do tváře. „Tak, hodná holka! To je chytré."

„Jdu teď d — dopředu."

„Dobře, zkus, jak daleko se dostaneš. Chci, abys šla k hlavní hale, okej?"

„Jasně, Šime."

„Chci, abys našla hlavní schodiště —"

„Chodba je tady roztrhnutá, Šime. Mám se vrátit?"

„Ne!" Uvědomil jsem si, že jsem křičel. Ztlumil jsem hlas. „Ne, nevracej se. Nedá se to přejít nebo obejít?"

Dwan se zamračila a usilovně přemýšlela.

„Dívej se pozorně, Dwan."

Silně se potila. Na čele sejí leskly kapičky. Rudla ve tváři. „N — nemůžu jít nikam d — dál, Šime. Je to r — rozbité."

„Je to velice důležité, Dwan."

V očích se jí zaleskly slzy zklamání. „N — nevidím žádnou c — c — cestu."

Rozšířené paměti jí tady nepomáhaly. K simulaci VR prožívání bylo třeba stejných obvodů. Bez pomoci na to nemohla přijít.

„Dwan, co vidíš?"

„Je tady větev, která v — všechno rozdrtila — velká a zkroucená."

„Mohla bys přejít po větvi?"

„Je na mě moc úzk — ká —"

„Jsi slídič. Máš místo rukou chápavé paťáty, vzpomínáš?"

„Ach ano — ano!" Tvář se jí vyjasnila. Chvíli mi mávala rukama před očima. Krátké chňapavé pohyby. „Myslím, že m — můžu — ano Šime, d — dokážu to. P — přecházím. Jsem teď na druhé straně l — lodi. Jsem znovu na chodbě. Tady to není rozbité. M — můžu běžet. Je to příjemné. Většinou mi b — běhat n — nedovolují."

„Vedeš si dobře — šikovná holčička. Buď opatrná."

„Jsem opatrná."

„Fajn, chci abys šla do přední haly, Dwan. Najdeš ji?"

„V — všechno je o — opravdu rozbité, o — ošklivě. Nemůžu jít dál. Musím to obejít — aha, tudy s — sem — můžu vyšplhat — ano, jde to. Tady je díra. Otevírá se to. Je to celé r — rozbité, a — ale je tady místo, kudy se to dá celé přelézt. Můžu jít dál—och!"

„Co se děje?"

„Našla jsem tělo."

„Kdo je to?"

„Je to n — nějaký voják. B — byla moc hezká." Dwan začala fňukat. „Je celá r — rozlámaná."

„Dwan, poslouchej mě. Má na krku známky?"

„A — ano."

„Seber je. Máš zvláštní ruce na sbírání malých věcí. Vem ty známky. Dokážeš to?"

Dwan se na okamžik zamračila. „M — mám je. Dobře?"

„Hodná holka. Kdo je to? Přečti mi jména na známkách."

„L — lopezová. J — menuje se L — lopezová. M — macha Hernandez L — lopezová."

Do prdele. Na chvíli jsem nemohl promluvit. Věděl jsem, co se stalo. Lopezová hledala generála Tirelliovou a — a něco se stalo.

„Dobrá," řekl jsem když jsem se vzpamatoval. „Kde jsi?"

„J —jsem teď na h — hlavní palubě. Ch — chodby jsou z — zkroucené. Nemůžu jít d — dál, Šime."

„Ano, můžeš. Jsi teď velice silná. Můžeš roztrhnout zdi na kusy, když budeš muset. Chci, abys roztrhla zeď a šla dál, jasný?"

„Jasný, Šime —" Za minutu dodala. „Je to l — legrace."

„Buď opatrná, dávej pozor, kdyby tam byl někdo, kdo je ještě naživu. Chci, abys našla hlavní halu, jasný?"

„Jasný. Je tady s — spousta džungle. Všechno jen — našikmo a p — podlahou kouká s — spousta stromů a věcí. Myslím — hele, to je ale velká díra."

„Jak je hluboká?"

„Jde hluboko d — dolů. Ale v — vidím cestu, kudy bych m — mohla sešplhat, kdybych m — musela — mohla bych vylézt tudy."

„Dobře. Pamatuj si tuhle díru. Chci, aby ses tudy vrátila."

„Ch — chceš a — abych se teď v — vrátila?'

„Ne, chci, abys dál hledala Lizard. Najdi hlavní halu."

„Fajn. Jdu zase n — nahoru. Je to tady trochu příkré, ale z — zvládnu to. Používám d — drápy. To je l — legrace. Počkej ch — chvíli —"

„Co děláš?"

„Vysekávám díru, abych se dostala s — skrz —" Chvíli byla potichu, ale tvář se jí zuřivě křivila, jak pracovala. „Fajn, a j — je to." Zarazila se. Zamračila se. „Co to tady v — voní p — purpurově?"

„Rozhlédni se, zlato. Co vidíš?"

„Hm — je tady spousta vody. Něco m — muselo prasknout. Slyším z — zvuky. N — něco kouše. Ve vzduchu jsou b — brouci. Spousty brouků. M — myslím, že s — se jim říká žihadláci. A — fuj!" Zatvářila se znechuceně a do něčeho plácla. „Jedna z těch m — mnohonožek. Rozšlápla jsem ji."

„Nepoužívej —" Zarazil jsem se dřív, než jsem větu dokončil.

„Co nemám používat?"

„Eh, nic. Je to v pořádku. Jenom běž dál." Nebyl jsem si jistý, jestli jsem chtěl, aby myslela na slidičovy zbraně. Ještě ne. Možná, že bylo lepší, když nevěděla, že je má; alespoň ji to nebude svádět k tomu, aby je použila.

„Ach." řekla náhle.

„Co je?"

„Už vím, co voní p — purpurovou."

„Co?"

„Je to č — červ," řekla. „Je to ten, co snědl poručíka Siegela. Dívá se na mě. Je s — strašně velký. Myslím, že má hlad."

A potom začala Dwan ječet.

Spřízněná teorie o reprodukci plžů rovněž předpokládá to, že červi na odpočinku plodí královny, avšak podle této teorie plží královna neklade vajíčka; místo toho je uskladňuje ve svém těle jako nádorovité výrůstky.

Podle této teorie jsou vajíčka v určitou chvíli mechanismem dosud neznámým všechna ve stejnou dobu oživena; vylíhnou se a malí plži začnou rozežírat matčino tělo a všechny sourozence, na které narazí. Na rozdíl od mláďat sulcprasete však zde není cílem to, aby se dostali co nejrychleji ven, ale naopak aby zůstali ve skrýši, kterou jim matčino tělo poskytuje. Podle tohoto scénáře mláďatům červa nejlépe vyhovuje, když se mohou živit a růst v rodičovském těle co nejdéle, protože zde získají největší velikost a sílu, jakou získat mohou, dokud hostitelský rodič konečně nezemře a ona se musejí vynořit, aby přežila samostatně.

Základní výhodou této reproduktivní strategie je to, že v nejranějším a nejzranitelnějším období života je mláďatům poskytována hojnost potravy a významná ochrana.

Hlavní nevýhodou tohoto způsobu rozmnožování je fakt, že nově se rodící generaci neumožňuje přístup k rodičovské výchově. Předpokládáme-li, že tato zvířata jsou nadána inteligencí alespoň na úrovni primátů, musíme zde očekávat odpovídající potřebu vštěpování, interakce a kmenové výchovy. To znamená, že společnost plžů musí poskytovat alternativní mechanismus pro zespolečenštění mláďat a jejich učení odpovídajícím sociálním vztahům v hnízdě mandaly.

Kritici této teorie argumentují tím, že je špatnou strategií, když se tvor zbavuje přirozených výhod vazby matka — dítě. Obhájci odpovídají tím, že výsledná mezera ve vazbě vysvětluje vysoká množství divoce žijících jedinců, která byla pozorována v blízkosti osídlení mandaly. Další příznivci této teorie argumentují skutečností, že neustálá péče

o královnu, akt spojení s matkou a veškeré úklidové a zpěvné aktivity menších členů hnízda slouží k výchově mláďat ještě po dobu jejich života v těle matky. Navíc se má za to, že plž i sulcprase patří ke druhům, které si jsou blízce příbuzné — tak těsně příbuzné jako lidé a šimpanzi — a z tohoto důvodu tedy musí mít podobné reproduktivní strategie.

Jediným fyzickým důkazem pro potvrzení této teze jsou rozkousána zbytky zestárlého červa, nalezené ve zničeném hnízdě. Je třeba však poznamenat že se zkoumají i jiná možná vysvětlení plžovy smrti.

—Červená kniha (vydání 22.19A)
---

80. Purpurové máslo

„Pes(ticid) — nejlepší přítel člověka."
—SOLOMON SHORT

Najednou mě někdo prudce popadl za rameno a hrubě od Dwan odtrhl. Do ucha mi začala vřískat doktorka Shreiberová: „Co to ksakru děláte?"

„Nepleťte se mi do toho, doktorko."

To už zvedala svůj mnohoúčelový injektor. Tahle ženská měla na všechno jedinou léčbu: pacienta uspat.

Rozhodl jsem se, že nebudu ztrácet čas vysvětlováním. Popadl jsem ji za nohu, trhl a potom ji praštil pěstí ze strany do hlavy. O pěkný kus jsem minul; odkutálela se a kopla mě. Dwan v panice ječela. Měl jsem nevýhodu, že jsem se nemohl zvednout, ale měl jsem výhodu svého vzteku. Chytil jsem ji za chodidlo a zatáhl. Škubl směrem k sobě, druhou rukou ji z boku sekl do břicha — znovu jsem minul — ta ženská byla dobrá; Ale zatímco se zvedala, aby mě mohla kopnout, nějak jsem se dokázal zvednout a strhnul jsem ji pod sebe.

Nebyla to nejlepší pozice, ale neměl jsem na vybranou; klekl jsem jí na solar, než mě stačila kopnout mezi nohy. Bolest v koleně byla strašná; bylo to, jako by mi v těle vybuchla bomba. Ležel jsem na ní roztažený a nemohl se zvednout. Buď mi půjde po očích nebo po uších nebo mě ze sebe shodí a urve mi koule. Neměl jsem žádnou výhodu — ani překvapení, ani sílu, ani trénink. Popadl jsem ji za hrdlo a stiskl. Bylo by docela snadné ji vyrvat — ale nechtěl jsem ji zabít. Teď jsem ji měl, ale nemohl jsem ji pustit. Nemohl jsem pokračovat a nemohl jsem přestat. Do prdele.

„Doktorko Shreiberová," sykal jsem bolestí. „Hledáme generála Tirelliovou. Dwan funguje jako terminál. Nechte mě Lizard vytáhnout a můžete si se mnou dělat co chcete.

Můžete mi třeba vyoperovat mozek. Ale zkuste mě zastavit a zabiju vás. Dám vás sežrat vašim vlastním červům. Tak jak to uděláme?" Stiskl jsem jí hrdlo.

Něco zakloktala.

„Cože? Nerozuměl jsem tomu." Trochu jsem povolil.

Řekla to znovu. Pořád jsem ještě nerozuměl, ale tón byl nezaměnitelný. Buduji muset zabít. Kurva.

Dwan pořád vřískala. „Červi! C — červi přicházejí!"

Zapomněl jsem na doktorku Shreiberovou. Popadl jsem Dwan za ruce a přitáhl ji k sobě. Dal jsem jí facku. „Nemůže tě to bolet! Jsi slídič."

Dwanina tvář se nakrabatila, ale mrkala a došlo jí, že je se mnou v bezpečí. „N — nedostane m— mně, že ne?"

Znovu jsem ji popadl za ruce. „Drž se, Dwan. Jsi dobrá. Ne, nedostane tě. Ale ty můžeš dostat jeho. Jsi teď silnější. Jenom poslouchej, co ti budu říkat. Uděláš to?"

Doktorka Shreiberová začala otevírat pusu. Aniž bych se na ni podíval, zakryl jsem jí ústa rukou.

Dwan vypadala vyděšeně. Vypadala, jako by ochrnula. Věděl jsem přesně, co se dělo. Zážitek virtuální reality ji mátl. Nevěděla kde je ani kdo je. Bylo to příliš živé. Zaplavující. Za chvíli dojde k přetížení.

Stiskl jsem jí ruce. Silně. „To jsem já, Jim. Vzpomínáš? Jsem tady. Nemůže ti to ublížit."

„Já se b — bojím, Šime."

„Nemůže ti to ublížit!"

„Já u — už to n — nemůžu d — dělat." „Ale ano, můžeš."

„N — ne, n —nemůžu."

„Dwan! Ty to zvládneš. Slibuju, zvládneš to."

Dwanina tvář se stáhla a ona začala plakat. „Prosím, n — nenuť mě!"

Shreiberová pode mnou protestovala: „Přestaňte jí ubližovat!" Ruka se mi bezmyšlenkovitě sevřela v pěst a praštila ji z boku do hlavy. Tvrdě. Podržel jsem jí pěst u obličeje, aby ji viděla.

Dwan na mě mrkala. Náhle byla plně při vědomí a vystrašená.

„Musíš to udělat, Dwan!" řekl jsem „Je to velice důležité. Je to pro Lizard."

Dwan se vzlykáním potřásla hlavou. Začala kašlat a lapala po dechu. Riskantní hra. Vrazil jsem jí facku — ne moc, ale dost silnou. „Jestli to neuděláš, Dwan, tak ti ublížím strašně moc. Ublížím ti hůř než červi. Červ ti nemůže ublížit, Dwan. Já ano. Jsem o hodně podlejší než červi, pamatuj si to!"

Najednou přestala brečet. Pevně na mě hleděla. „Ty z — z — zkurvysynu," řekla těžkopádně.

Ignoroval jsem ji. „Kde jsi?" zeptal jsem se.

„Jsem v ch — chodbě. Červ na mě zírá. Hvízdá. Myslím, ž — že se chce postavit na zadní, ale n — není tu dost

místa."

„Dobrá, tak jo — teď mě pozorně poslouchej. Řeknu ti, co chci, abys udělala. Chci, abys myslela na své zuby. Máš velké ostré zuby, že?"

„Eh —ano, mám kusi — kusi — kusi — dla," řekla Dwan.

„Dobře. Chci, abys použila svoje kusi — dla. Chci, abys červa kousla, co nejvíc můžeš."

„Kousnout červa?"

„Můžeš to udělat. Poručík Siegel by chtěl, abys to udělala. Udělej to pro Kurta, ano. Prostě červa pořádně pokousej. Tenhle jeden je tu za všechny špatné červy z celého světa a ty ho můžeš rozkousat jako sušenku. Prostě na něj skoč a začni kousat. Nemůže ti ublížit, ale ty ho můžeš zabít. Běž po něm, teď. Připravená? Jedna, dvě, tři—"

Dwanina tvář ztuhla soustředěním. Ústa jí zuřivě pracovala. Vypadala, jako by kousala do něčeho hrozného. Vypadala, jako by sála a vyplivovala. Z krku jí stoupaly vlhké bublavé zvuky. Zkřivila obličej v příšerné grimase. Oči měla pevně zavřené.

„Mysli si, že je to banán," řekl jsem —

Na okamžik jsem nedokázal odhadnout, co vlastně dělala. Myslel jsem, že se dusí nebo vzlyká. Potom jsem si uvědomil, že se směje, hihňá. „Chutná to jako m — máslo," řekla. „Jenže jako p — purpurový máslo. Uvnitř je to celý chlupatý."

„Ty jsi uvnitř?"

„Jo. Zkusilo mě to s — sežrat, tak jsem mu slezla d — dolů krkem a p — prokousala se na d — druhou stranu. M — myslím, že je m — mrtvej." Smála se. „V — vylezla jsem n — na druhý s — straně. T — to byla p — psina. Můžeme to u — udělat ještě jednou?"

„Jestli najdeme nějaké další červy, tak ano — nejdřív musíme najít Lizard."

„Je tady."

„Cože!"

„C — červ se ji p — pokoušel v — vytáhnout ven."

„Ven? Kde je?"

„Z — zaklíněná nahoře v chodbě. Ta chodba je c — celá zkroucená do s — strany a o — ohnutá. Je tam z — zaklíněná."

Nechtěl jsem se zeptat. Musel jsem. „Žije?"

„Ť — těžko říct. Musím jít b — blíž."

„Fajn. Poslouchej. Chci, abys byla velice, velice opatrná. Můžeš roztrhnout zeď?"

„Ano, a — ale — bojím se, že s — spadne."

„Jen pomalu, Dwan. Nespěchej."

„Je to v pořádku. M — myslím, že to z — zvládnu."

Doktorka Shreiberová se s bolestí zvedala. „Je teplá?" zeptala se. Zlostně do mě strčila. „Tak jo, McCarthy, vyhrál jste, doprdelepráce. Teď mě pusťte. Nechte mě, ať dělám svou práci." Musel jsem jí věřit. Svalil jsem se z ní.

„M — myslím, že ano. Nevypadá m — moc dobře."

Shreiberová: „Je při vědomí?"

„Ano. S — slyším ji. Brečí, myslím."

Brečí? To je přece dobré znamení, ne?

„J — je tam doopravdy z — zaklíněná," hlásila Dwan. „Z — zkusím odtáhnout p — pár těch p — panelů z cesty." Po nekonečné chvíli Dwan hlásila. „V — vidí m — mě."

Dr. Shreiberová se obrátila k Dwan: „Mysli opravdu pořádně, Dwan, máš v sobě nějaké lékařské vybavení?"

„Eh — ne. Ale mám s — s — s — sebou trochu vody. A násosku."

„Dosáhneš na generála Tirelliovou?"

„U — už tam j — jdu. Ano. Teď jsem u n — ní. Mluví na mě."

„Co říká?" zeptal jsem se. Srdce mi bušilo.

Dwan se mračila námahou. „'T — to jste si dali k — kurva na čas. D — dostaňte m — mě do p — prdele o — odsud!' A chce napít vody."

„V pořádku," řekla Shreiberová. „Dej jí trochu vody, ale jenom trochu." Jemně mě odstrčila stranou. Vzala Dwaniny ruce do svých.

Padnul jsem zpátky na nosítka a cítil jsem ulehčení. Lizard se našla. Lizard žije.. Zachrání ji. Všechno teď bude v pořádku!

Ležel jsem na zádech a dovolil slzám úlevy, aby mi zalévaly oči.

Plži byli pozorováni, jak stopují a živí se stády karibů na Aljašce, stády buvolů ve Wyomingu a stády dobytka až na jihu v Texasu. Máme nepotvrzené zprávy, které se týkají toho, že Chtorrané jsou dokonce schopni chovat stáda lidí.

To přirozeně vede k nejvíce matoucí otázce. Jestliže jsou plži ve svém přirozeném stavu dravci, co je potom jejich přirozenou kořistí?

Někteří naznačují, že přirozenou kořistí těchto tvorů jsme my; že byli v první řadě přizpůsobeni k tomu, aby vyklidili okolí, než se nastěhují noví nájemníci. To je jistě možné vysvětlení.

Avšak i když přijmeme tuto tezi jako podmínku zamoření, stále ještě neodpovídá na původní otázku. Ukázalo se, že je plž jak žravý, tak plodný. Dokonce i ten nejostřejší poměr lovec/lovený vyžaduje velké množství lovené zvěře,

aby uživil jedinou rodinu dravců, a my prostě neviděli žádný chtorranský druh, který by tento prostor zaplnil.

Otázka tedy zůstává: co je přirozenou kořistí plže?

—Červená kniha (vydání 22.19A)

---

81. Poslední odlet

„Život neznamená nic; lidé ano."
—SOLOMON SHORT

Byla slabá, ale žila. Vypadala příšerně. Všude měla modřiny. Rusé vlasy měla zcuchané v chomáčích a obličej špinavý. Na čele měla sraženou krev. Měla hlad a žízeň a hlas tak sípavý, že ji bylo sotva slyšet. Vypadala jako člověk, který přežil zával v dole — ale byla naživu. A první věc, kterou řekla když ji přinesli na nosítkách ze vzducholodě, byla: „Kde je Jim?"

„Je v pořádku," řekli jí, ale to nestačilo. Trvala na tom, aby ji okamžitě přenesli ke mně. Položili její nosítka vedle mých a zatímco se jí doktorka Shreiberová pokoušela umýt tvář a ošetřit rány, otočila hlavu a natáhla ke mně ruku. Ve stejné chvíli jsem já natáhl svou. Konečky našich prstů se o sebe sotva otřely. Natáhl jsem se, co nejdál jsem mohl a popadl její ruku do své. Lizard ji ze všech sil stiskla na oplátku. Cítil jsem, jak se třese, ale to nevadilo. Byla naživu. Jen jsme se drželi jeden druhého, rozechvění a užaslí, ztraceni navzájem ve svých očích, smáli jsme se a plakali a pokoušeli se mluvit a to všechno najednou v nemožném přívalu radosti, úlevy a smutku.

„Tak hrozně jsem se bál," vydechl jsem těžce. „Bál jsem se, že tě už nikdy neuvidím. Bál jsem se, že nikdy nedostanu možnost říct ti, jak moc tě miluju."

„Řekli mi —" zarazila se, aby polkla. Špatně se jí mluvilo. „— řekli mi, že jsi to byl ty, kdo mě zachránil."

„Ve skutečnosti to byla Dwan," řekl jsem. „A Randy Dannenfelser. A dokonce i doktorka Shreiberová. Miláčku, nemluv. Jsme oba naživu a jedeme odtud a to je všechno, na čem záleží. Jedeme domů!"

Přikývla v tichém souhlasu a jenom ležela, odpočívala, dívala se na mě a usmívala se ve šťastném vyčerpání. „Miluju tě," zašeptala. Byla tak nádherná, až to bolelo.

Doktorka Shreiberová ji pevně zabalila do stříbrné lékařské pokrývky. „Vyrážíme. Držte se, ano? Budete v pořádku."

Ale když přišli, aby její nosítka odnesli do vrtulníku, Lizard odmítla jít. „Ne, ne —" zuřivě protestovala. „Musím zůstat s Jimem." Nedovolila, aby nás znovu rozdělili. „Jsem generál, do hajzlu!" skřípala. „A tohle je zasranej rozkaz, kurva!" Nechtěla se uklidnit, dokud jí doktorka Shreiberová nezaručila, že poletíme stejnou helikoptérou.

Zvuky bitvy v dálce se stále přibližovaly. Nad hlavami nám v nekonečném proudu burácely vrtulníky a hned za vrcholky stromů bylo slyšet neustálé bombardování výbuchů a plamenů. „Dobrá, dobrá!" řekla doktorka Shreiberová. „Ale hlavně odsud vypadněme." A projednou jsem s ní souhlasil. Věci trochu nachovély.

Zvedli nosítka a běželi jsme. Předrncáli přes mýtinu. Evakuační loď válečného námořnictva Dragonfly s šepotem sestoupila, aby nás uvítala. Vířila prach a oblázky. Helikoptéra hrála — Bacha! Ze syntezátorů zněla „Malá fuga g moll"! Hodili nás — nejdřív Lizard, potom mě — hrubě do lodi. Podívali jsme se na sebe a zakřenili se. Dva plamenometčíci a jeden zdravoťák vylezli za námi. Zdravoťák se předklonil a poklepal pilotovi dvakrát na rameno. „Všechno je čistý. Jedem."

Pilot mu ukázal signál vztyčeným palcem. Motor zaječel. Hudba se dmula. Helikoptéra poskočila do vzduchu. A byli jsme pryč.

Kniha 1 VĚC PRO LIDI
Kniha 2 DEN NA PROKLETÍ
Kniha 3 ZLOST TIŠÍ POMSTA
Kniha 4 ČAS PRO JATKA

Digitalizace: Brloch 2006

Pátý díl zatím nevyšel, a to ani v angličtině (stav k 7/2006)